Finansdepartementet
Skatte- och tullavdelningen

Fi2026/02070

EU:s nya tullkodex – kompletteringar i svensk rätt

Oktober 2026

Innehållsförteckning

1 Sammanfattning 7

2 Författningsförslag 8

2.1 Förslag till lag om ändring i tullagen (2016:253) 8

2.2 Förslag till lag om ändring i tullbefogenhetslagen (2024:710) 26

2.3 Förslag till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69) 30

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. 31

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m. 33

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m. 36

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1776) om skatt på energi 38

2.8 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor 46

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:445) om exportbutiker 48

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg 49

2.11 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:1225) om straff för smuggling 50

2.12 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:487) om sjöfartsskydd 54

2.13 Förslag till lag om ändring i lagen (2006:1209) om hamnskydd 55

2.14 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 56

2.15 Förslag till lag om ändring i alkohollagen (2010:1622) 58

2.16 Förslag till lag om ändring i lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik 59

2.17 Förslag till lag om ändring i lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna 64

2.18 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter 65

2.19 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:155) om tobaksskatt 70

2.20 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:156) om alkoholskatt 77

2.21 Förslag till lag om ändring i mervärdesskattelagen (2023:200) 83

2.22 Förslag till förordning om ändring i tullförordningen (2016:287) 89

2.23 Förslag till förordning om ändring i tullbefogenhetsförordningen (2024:759) 96
2.24 Förslag till förordning om ändring i handelskammarförordningen (1990:733) 98
2.25 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1992:1303) om krigsmateriel 100
2.26 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1997:969) om import- och exportreglering 101
2.27 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1999:1134) om belastningsregister..... 102
2.28 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1999:1135) om misstankeregister..... 108
2.29 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2000:1217) om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd 109
2.30 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2016:1332) med instruktion för Tullverket 110
2.31 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2019:383) om fordons registrering och användning 111
2.32 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket 112

3 Tullunionen 114
3.1 Europeiska unionen är en tullunion 114
3.2 En gemensam tullagstiftning 115
3.3 Nationella bestämmelser 116

4 En ny tullkodex för unionen.....117
4.1 Den nya tullkodexen.....118
4.2 Nyheter i den nya tullkodexen..... 120

5 Överväganden och förslag med anledning av den nya tullkodexen..... 120
5.1 Europeiska unionens tullbyrå 120
5.2 Tulldatacentralen 123
5.3 Restriktiva åtgärder och krishantering..... 124
5.4 Betrodda näringsidkare och nya bestämmelser gällande godkända ekonomiska aktörer..... 126
5.5 Nya regler för distanshandel..... 127
5.6 Unionshanteringsavgiften..... 129
5.7 Tullsamarbete 130
5.8 Tullverkets uppgiftsskyldighet 131
5.9 Straffrättsliga sanktioner..... 132
5.9.1 Behov av ändringar i bestämmelserna om straffrättsliga sanktioner 132
5.9.2 Regleringen om tullbrott flyttas till tullagen 134
5.10 Administrativa sanktioner 139
5.10.1 Bestämmelser om överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga sanktioner i den nya tullkodexen 139

5.10.2 Nuvarande reglering i tullagen 141
5.10.3 Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods (SOU 2023:99) 144
5.10.4 Ändringar behövs i tullagens bestämmelser om administrativa sanktioner 146
5.10.5 En ny form av sanktionsavgift grundad på strikt ansvar 151
5.10.6 Vad som ska vara föremål för sanktion 153
5.10.7 Vem som ska betala sanktionsavgift 160
5.10.8 Jurisdiktion 162
5.10.9 Olika sätt att beräkna sanktionsavgiften 163
5.10.10 Sanktionsavgiftens storlek när tull har undandragits 164
5.10.11 Sanktionsavgiftens storlek när möjligheterna till tullkontroll försvårats 171
5.10.12 Beviskrav för att beräkna avgiften på visst sätt 173
5.10.13 Sanktionsavgiftens storlek vid systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning 174
5.10.14 Sanktionsavgiftens storlek i övriga fall 176
5.10.15 Val av beräkningsgrund 179
5.10.16 Sanktionsavgift i resandetrafiken 181
5.10.17 Sanktionsavgift vid obetydliga överträdelser 182
5.10.18 Sanktionsavgiftens storlek vid felaktig uppgift i överklagat ärende om tull 182
5.10.19 Befrielse från sanktionsavgift 183
5.10.20 Förfarandet 185
5.10.21 Överklagande av sanktionsavgift 190
5.10.22 Sanktionsavgift och förverkande 192
5.10.23 Dubbelprövningsförbud 193
5.10.24 Vitesföreläggande 197
5.11 Offentlighet och sekretess 198
5.11.1 Allmänt om offentlighets- och sekretessregleringen 198
5.11.2 Behovet av ändringar i offentlighets- och sekretessregleringen 201
5.11.3 Sekretess för unionshanteringsavgift och sanktionsavgift 202
5.11.4 En utökad databassekretess 203
5.12 Personuppgiftsbehandling 204
5.13 Ändringar i tullagens och tullförordningens bestämmelser om indrivning 206
5.14 Övriga ändringar i svenska tullbestämmelser 207
5.15 Andra författningsändringar 209
5.15.1 Särskilt om punktskatter 209
5.15.2 Andra lagar som behöver ändras 213
5.15.3 Förordningar som behöver ändras 214

6 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser 215

7 Konsekvensanalys 217
7.1 Offentligfinansiella effekter 217
7.2 Konsekvenser för företag 217
7.3 Konsekvenser för statliga myndigheter, kommuner och regioner 218
7.4 Konsekvenser för domstolar 218
7.5 Konsekvenser för enskilda 219
7.6 Övrigt 219

8 Författningskommentar 219
8.1 Förslaget till lag om ändring i tullagen (2016:253) 219
8.2 Förslaget till lag om ändring i tullbefogenhetslagen (2024:710) 256
8.3 Förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69) 259
8.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. 259
8.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m. 260
8.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m. 261
8.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1776) om skatt på energi 262
8.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor 266
8.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:445) om exportbutiker 267
8.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg 267
8.11 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:1225) om straff för smuggling 267
8.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:487) om sjöfartsskydd 269
8.13 Förslaget till lag om ändring i lagen (2006:1209) om hamnskydd 269
8.14 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 269
8.15 Förslaget till lag om ändring i alkohollagen (2010:1622) 270
8.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik 270
8.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna 272
8.18 Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter 273
8.19 Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:155) om tobaksskatt 274

8.20 Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:156) om alkoholskatt 279
8.21 Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (2023:200) 282
Bilaga 1 EU:s nya tullkodex 284

1 Sammanfattning

Den 21 september 2027 ska medlemsstaterna börja tillämpa den stora merparten av bestämmelserna i EU:s nya tullkodex, dvs. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013. I den här promemorian lämnas förslag om de ändringar som bör göras i svenska författningar med anledning av det.

Författningsförslagen föreslås träda i kraft den 21 september 2027.

2 Författningsförslag

2.1 Förslag till lag om ändring i tullagen (2016:253)

Härigenom föreskrivs i fråga om tullagen (2016:253)[1]

dels att 5 kap., 1 kap. 6 och 11 §§ och 7 kap. 5–7 §§ ska upphöra att gälla,

dels att rubriken närmast före 7 kap. 5 § ska utgå,

dels att 1 kap. 1, 3, 7, 8 och 12 §§, 2 kap. 2, 2 a, 3, 5, 7, 8, 16, 17 och 19 §§, 3 kap. 3 och 8 §§, 6 kap. 1, 2, 7, 9, 10, 18, 22 och 26 §§, 7 kap. 9 § och rubrikerna närmast före 2 kap. 5 §, 6 kap. 7 § och 6 kap. 10 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas ett nytt kapitel, 5 kap., av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
1 §[2]	
I denna lag finns bestämmelser som kompletterar	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,	– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003,

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1672 av den 23 oktober 2018 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005, och

– rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen.

[1] Senaste lydelse av
5 kap. 2 § 2021:753
5 kap. 3 § 2026:122
5 kap. 7 § 2023:209
5 kap. 17 § 2024:879
7 kap. 5 § 2024:753.

[2] Senaste lydelse 2024:753.

Vissa bestämmelser om autonoma åtgärder för militär utrustning finns i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning.

Bestämmelser om Tullverkets och tulltjänstemäns befogenheter vid införsel och utförsel av varor finns i tullbefogenhetslagen (2024:710).

3 §

I denna lag förstås med

tullagstiftning: Europeiska unionens tullagstiftning enligt artikel 5.2 i förordning (EU) *nr 952/2013*, samt svenska tullförfattningar,

handling: framställning i skrift eller bild och upptagning som kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas bara med tekniskt hjälpmedel,

det svenska tullområdet: svenskt territorium, och

fordon: transportmedel som är inrättat för färd på marken och inte löper på skenor samt svävare när den framförs över marken.

I övrigt har uttryck som används i denna lag samma betydelse som i förordning (EU) *nr 952/2013* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.

tullagstiftning: Europeiska unionens tullagstiftning enligt artikel 5.2 i förordning (EU) *2026/2108*, samt svenska tullförfattningar,

tullbehandling: det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara då den förs in till eller ut från det svenska tullområdet ska

a) vara i tillfällig lagring,

b) hänföras till ett tullförfarande,

c) återexporteras, eller

d) bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710),

handling: framställning i skrift eller bild och upptagning som kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas bara med tekniskt hjälpmedel, *och*

det svenska tullområdet: svenskt territorium.

I övrigt har uttryck som används i denna lag samma betydelse som i förordning (EU) *2026/2108* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.

7 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får överlämna åt någon annan att förmedla uppgifter *i elektroniska dokument* till och från Tullverket.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får överlämna åt någon annan att förmedla uppgifter till och från Tullverket.

Den som i förmedlingsverksamhet som avses i första stycket tar del av sådana uppgifter får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon i verksamheten har fått veta om någon enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden. I det allmännas verksamhet gäller bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

8 §

Om uppgifter *i ett elektroniskt dokument* förmedlas genom Europeiska kommissionen, genom en annan myndighet än Tullverket eller genom en förmedlare som avses i 7 § första stycket, anses *dokumentet* ha kommit in till Tullverket när *det* togs emot och kan antas ha avskilts för *verket* hos den som förmedlar *dokumentet*.	Om uppgifter förmedlas genom Europeiska kommissionen*, genom EU:s tullbyrå*, genom en annan myndighet än Tullverket eller genom en förmedlare som avses i 7 § första stycket, anses *uppgifterna* ha kommit in till Tullverket när *de* togs emot och kan antas ha avskilts för *myndigheten* hos den som förmedlar *uppgifterna*.

12 §

Den som enligt artikel *15.1* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, *är skyldig att förse en tullmyndighet med handlingar ska bevara dessa* i fem år eller den längre tid som för vissa uppgifter eller handlingar är föreskriven i annan lag eller författning.	*Vid tillämpning av* artikel *76.6* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, *ska dokument och information bevaras* i fem år eller den längre tid som för vissa uppgifter eller handlingar är föreskriven i annan lag eller författning.

2 kap.

2 §[3]

Mervärdesskatt som avses i 1 § första stycket ska inte tas ut enligt denna lag utan i enlighet med skatteförfarandelagen (2011:1244), om deklaranten eller, om deklaranten är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar är registrerad för mervärdesskatt i Sverige vid tidpunkten för beslutet om fastställande av tull och

1. agerar i egenskap av beskattningsbar person enligt mervärdesskattelagen (2023:200) vid importen eller införseln, eller
2. är en juridisk person som inte agerar i egenskap av beskattningsbar person enligt mervärdesskattelagen vid importen eller införseln.

Första stycket gäller en importör eller, om importören är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar, när det inte finns någon deklarant på grund av att information tillhandahålls eller tillgängliggörs med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med bestämmelserna i artikel 285 i förordning (EU) 2026/2108.

Det som sägs om beskattningsunderlag i 1 § gäller	Det som sägs om beskattningsunderlag i 1 § gäller

[3] Senaste lydelse 2023:209.

även i de fall som avses i första *stycket*.	även i de fall som avses i första *och andra styckena*.

Vid tillämpning av det särskilda förfarandet för mervärdesskatt vid import i 23 kap. mervärdesskattelagen ska mervärdesskatt alltid tas ut enligt 1 §.

2 a §[4]

Om *en tulldeklaration har getts in i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen, och* skatt ska tas ut enligt 1 § första stycket, ska skatten fastställas av Tullverket genom ett särskilt beslut.	Om skatt ska tas ut enligt 1 § första stycket, ska skatten fastställas av Tullverket genom ett särskilt beslut *i det fall*
	1. en tulldeklaration har getts in i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 91 i förordning (EU) 2026/2108, i den ursprungliga lydelsen, eller
	2. en importör är en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land.
De uppgifter *som ska lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet och* som Tullverket behöver för att kunna besluta om skatten, ska anses ha getts in till Tullverket när de togs emot av det andra landets behöriga myndighet.	De uppgifter som Tullverket behöver för att kunna besluta om skatten, ska anses ha getts in till Tullverket när de togs emot av det andra landets behöriga myndighet.

Om ett beslut om skatt har fattats enligt första stycket ska, vid tillämpning av 7 § första stycket, tidsfristen för betalning av skatt beräknas från det att gäldenären underrättats om beslutet.

Första–tredje styckena gäller endast när skatt ska fastställas och betalas enligt det förfarande som gäller för tull enligt 1 § andra stycket.

3 §[5]

Om en icke-unionsvara eller dess värde förverkas, ska annan skatt än tull inte tas ut till den del varan eller dess värde förverkats. Ett tidigare meddelat beslut om sådan pålaga ska upphävas eller ändras sedan dom eller beslut som innefattar förverkande har fått laga kraft.

Betald tull ska beaktas vid förverkande av en varas värde och vid bestämmande av påföljd.

[4] Senaste lydelse 2021:1153.
[5] Ändringen innebär att andra stycket tas bort.

Begränsning av tullskuld	*Preskription* av tullskuld
5 §[6]	
När tullskulden har uppkommit på grund av en handling som när den utfördes skulle ha kunnat ge upphov till straffrättsliga förfaranden, ska den treårsperiod som avses i artikel *103.1* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, förlängas till fem år.	När tullskulden har uppkommit på grund av en handling som när den utfördes skulle ha kunnat ge upphov till straffrättsliga förfaranden, ska den treårsperiod som avses i artikel *206.1* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, förlängas till fem år.
Om en gäldenär har åtalats för ett brott enligt lagen (2000:1225) om straff för smuggling, får gäldenären underrättas om tullskulden efter utgången av den femårsperiod som avses i första stycket, för den vara som åtalet gäller. En sådan underrättelse får ske senast under kalenderåret efter det år då åtalet väcktes. Ingen underrättelse om tullskuld får ske efter utgången av en period på tio år efter den dag då tullskulden uppkom.	
Om gäldenären har avlidit, får en underrättelse enligt andra stycket ske senast sex månader efter dödsfallet.	
7 §[7]	
Betalning av tullbelopp enligt artikel *108.1* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, ska göras till Tullverket inom tio dagar från det att gäldenären underrättats om tullskulden*, om inte anstånd med betalning enligt artikel 110 i den förordningen, i den ursprungliga lydelsen, har beviljats*.	Betalning av tullbelopp enligt artikel *210.1 första stycket* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, ska göras till Tullverket inom tio dagar från det att gäldenären underrättats om tullskulden.
Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om en annan tidsfrist för betalning än den som anges i första stycket, vid	

[6] Ändringen innebär bl.a. att andra och tredje styckena tas bort.
[7] Ändringen innebär bl.a. att andra stycket tas bort.

sammanföring av bokföringsposter enligt artikel 105.1 andra stycket i samma förordning, i den ursprungliga lydelsen.

8 §

Bestämmelserna om krediträntа i artikel *112* och om dröjsmålsränta i artikel *114* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas på andra skatter än tull som ska tas ut för varor vid import. Dröjsmålsräntan ska beräknas på det sätt som anges i 65 kap. 13 § första stycket och andra stycket första meningen skatteförfarandelagen (2011:1244).	Bestämmelserna om krediträntа i artikel *214* och om dröjsmålsränta i artikel *216* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas på andra skatter än tull som ska tas ut för varor vid import. Dröjsmålsräntan ska beräknas på det sätt som anges i 65 kap. 13 § första stycket och andra stycket första meningen skatteförfarandelagen (2011:1244).

16 §[8]

Om tull inte har betalats i rätt tid, ska fordran lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning.	Om tull inte har betalats i rätt tid *och beloppet inte har kunnat tas ur en ställd garanti*, ska fordran lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning.

Vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske.

Regeringen får meddela föreskrifter om att indrivning inte behöver begäras för ett ringa belopp.

17 §

Det som sägs om indrivning av tull i 16 § ska gälla även för ersättning för kostnad enligt artikel *189.1* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, och 1 kap. 13 § tredje stycket.	Det som sägs om indrivning av tull i 16 § ska gälla även för *1.* ersättning för kostnad enligt artikel *65.2* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, och 1 kap. 13 § tredje stycket*, och* *2. unionshanteringsavgift enligt artikel 20.2 i förordning (EU) 2026/2108, i den ursprungliga lydelsen.*

[8] Ändringen innebär bl.a. att andra stycket tas bort.

19 §[9]

Om en ansökan om återbetalning eller eftergift av tull görs enligt bestämmelserna i artikel *121* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, ska även frågan om återbetalning eller eftergift av skatt som avses i 1 § första stycket prövas. Vid prövningen gäller artiklarna *116–120* i den förordningen, i den ursprungliga lydelsen, i tillämpliga delar.

Om *en sådan ansökan görs i ett annat EU-land där en tullskuld uppkommit till följd av ingivandet av en tulldeklaration med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen, ska Tullverket på begäran av den som är skyldig att betala skatten pröva frågan om återbetalning eller eftergift av skatt som beslutats för samma varor enligt 2 a §.*

Bestämmelsen om återbetalning och eftergift på eget initiativ i artikel *116.4* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, ska tillämpas även på skatt som avses i 1 § första stycket.

Om en ansökan om återbetalning eller eftergift av tull görs enligt bestämmelserna i artikel *222* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, ska även frågan om återbetalning eller eftergift av skatt som avses i 1 § första stycket prövas. Vid prövningen gäller artiklarna *217–221* i den förordningen, i den ursprungliga lydelsen, i tillämpliga delar.

Om *Tullverket har fastställt skatten genom ett särskilt beslut enligt 2 a § första stycket ska Tullverket på begäran av den som är skyldig att betala skatten pröva frågan om återbetalning eller eftergift av skatt. Prövningen ska göras inom den tid som gäller för ansökan om återbetalning eller eftergift av tull enligt artikel 222 i förordning (EU) 2026/2108, i den ursprungliga lydelsen.*

Bestämmelsen om återbetalning och eftergift på eget initiativ i artikel *217.5* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, ska tillämpas även på skatt som avses i 1 § första stycket.

Vid återbetalning får avdrag göras för sådan beslutad tull och annan skatt som ska betalas till Tullverket. I lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter finns också föreskrifter som begränsar rätten till återbetalning. Belopp som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (2023:200) eller som medför rätt till återbetalning enligt 14 kap. 49 § den lagen betalas inte tillbaka.

3 kap.

3 §[10]

Föraren av eller befälhavaren på ett fartyg eller ett luftfartyg som förs in i det svenska tullområdet ska anmäla transportmedlets ankomst till Tullverket även i andra fall än det som avses i artikel *133.1 första*

Föraren av eller befälhavaren på ett fartyg eller ett luftfartyg som förs in i det svenska tullområdet ska anmäla transportmedlets ankomst till Tullverket även i andra fall än

[9] Senaste lydelse 2023:209.
[10] Senaste lydelse 2024:753.

stycket i förordning (EU) *nr 952/2013*.	det som avses i artikel *101.1* i förordning (EU) *2026/2108*.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag från anmälningsskyldigheten enligt första stycket.

8 §[11]

Regeringen får besluta att en del av det svenska tullområdet ska vara en frizon enligt artikel *243.1* i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Regeringen får besluta att en del av det svenska tullområdet ska vara en frizon enligt artikel *148.1* i förordning (EU) *2026/2108*.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om att fastställa frizonens gränser och var dess infarts- och utfartsställen ska vara belägna.

5 kap. Straff och andra sanktioner

Straff

Tullbrott

1 § Den som, i samband med att en vara förs in till det svenska tullområdet, uppsåtligen underlåter att anmäla varan till tullbehandling, lämnar oriktig uppgift vid tullbehandling eller underlåter att lämna föreskriven uppgift vid tullbehandling och därigenom ger upphov till fara för att tull eller avgift undandras det allmänna, döms för *tullbrott* till böter eller fängelse i högst två år.

För tullbrott döms också den som uppsåtligen ger upphov till fara för att tull eller avgift undandras det allmänna eller felaktigt tillgodoräknas eller återbetalas till honom eller henne själv eller någon annan genom att

1. i samband med att en vara förs ut ur det svenska tullområdet, förfara så som anges i första stycket eller, efter utförseln, förfoga över varan i strid med vad som förutsatts vid den tullbehandling som skett med anledning av utförseln,
2. under pågående tullbehandling förfoga över en införd vara i strid med vad som gäller för denna tullbehandling, eller
3. bryta mot villkor som vid tullbehandling för övergång till fri omsättning har ställts för befrielse från eller nedsättning av tullen eller avgiften.

Denna bestämmelse är tillämplig endast i fråga om sådana tullar och avgifter som Tullverket ska besluta.

2 § Om ett brott som avses i 1 § är att anse som ringa, döms för *ringa tullbrott* till penningböter.

3 § Om ett brott som avses i 1 § är att anse som grovt, döms för *grovt tullbrott* till fängelse i lägst ett och högst sex år.

Vid bedömningen av om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen rört mycket betydande belopp, om gärningsmannen använt

[11] Senaste lydelse 2024:753.

falska handlingar eller vilseledande bokföring, om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art.

4 § Den som av grov oaktsamhet begår en gärning som avses i 1 §, döms för *vårdslös tullredovisning* till böter eller fängelse i högst två år.

I ringa fall ska det inte dömas till ansvar.

Olovlig befattning med tullpliktig vara

5 § Den som uppsåtligen emballerar, transporterar, förvarar, döljer, bearbetar, förvärvar, överlåter eller ingår avtal om upplåtelse av panträtt i en vara som varit föremål för brott enligt 1–4 §§, döms för *olovlig befattning med tullpliktig vara* till böter eller fängelse i högst två år. Gärningen ska inte medföra ansvar om den är ringa med hänsyn till befattningen, omständigheterna kring denna, egendomens värde samt övriga omständigheter.

Om gärningsmannen inte inser men har skälig anledning att anta att varan varit föremål för brott, döms till böter. I ringa fall ska det inte dömas till ansvar.

6 § Om ett brott som avses i 5 § första stycket är att anse som grovt, döms för *grov olovlig befattning med tullpliktig vara* till fängelse i lägst ett och högst sex år.

Vid bedömningen av om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning, om gärningen avsett befattning med varor som varit föremål för brott varigenom tull eller avgift till mycket betydande belopp har undandragits det allmänna eller felaktigt återbetalats eller tillgodoräknats någon eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art.

Tullförseelse

7 § För *tullförseelse* döms till böter den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot

1. en föreskrift i tullagstiftningen,
2. anmälningsskyldigheten i artikel 3 eller redovisningsskyldigheten i artikel 4 i förordning (EU) 2018/1672, i den ursprungliga lydelsen, eller
3. rapporteringsskyldigheten i artikel 18a.4–6 i förordning (EG) nr 515/97, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/1525.

Första stycket gäller också den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot ett beslut som Tullverket har meddelat med stöd av tullagstiftningen om

1. skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor som
   a) förvaras i en anläggning för tillfällig lagring, ett tullager eller en frizon, eller
   b) omfattas av förenklingar vid tillämpning av ett tullförfarande,
2. skyldighet i övrigt att lämna en uppgift eller handling till Tullverket, eller
3. användningen eller förbrukningen av en icke-unionsvara.

I ringa fall ska det inte dömas till ansvar.

8 § Ansvar för tullförseelse ska inte dömas ut, om gärningen är belagd med straff i någon av 1–6 §§, brottsbalken, lagen (2000:1225) om straff för smuggling, lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott eller terroristbrottslagen (2022:666).

Försök, förberedelse och stämpling

9 § För försök till tullbrott, grovt tullbrott eller grov olovlig befattning med tullpliktig vara och för förberedelse eller stämpling till grovt tullbrott eller grov olovlig befattning med tullpliktig vara döms det till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

Frivillig rättelse

10 § Den som frivilligt vidtar en åtgärd som leder till att tull eller avgift som avses i 1–4 §§ kan påföras, tillgodoräknas eller återbetalas med rätt belopp, döms inte till ansvar enligt 1–6 §§.

Särskilda bestämmelser om åtal

11 § Om ett brott som avses i 1 § eller försök till sådant brott eller brott som avses i 2 eller 4 § kan leda till att sanktionsavgift enligt 14 eller 16 § tas ut, får åtal för brottet väckas endast om det är påkallat av särskilda skäl.

Första stycket gäller även talan om förverkande enligt 13 §.

12 § Allmänt åtal för tullförseelse får väckas endast efter medgivande av Tullverket.

Förverkande

13 § Om en vara har varit föremål för brott enligt 1, 2, 3, 4, 5, 6 eller 9 § gäller bestämmelserna om förverkande i 16–18 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

Betald tull ska beaktas vid förverkande av en varas värde och vid bestämmande av påföljd.

Sanktionsavgift

När sanktionsavgift ska tas ut

14 § Sanktionsavgift ska tas ut vid överträdelser av tullagstiftningen. Med överträdelser av tullagstiftningen avses att någon av följande skyldigheter eller regler inte iakttas:

1. en skyldighet som innehavaren av ett tullbeslut har enligt beslutet,
2. skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten enligt tullagstiftningen,
3. den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen,
4. reglerna om undandragande av varor från tullövervakning,
5. de skyldigheter som rör tullförfaranden,
6. en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2 i förordning (EU) 2026/2018,
7. en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1 i förordning (EU) 2026/2018.

Sanktionsavgift ska tas ut av varje person som var skyldig att fullgöra de berörda skyldigheterna eller som vidtagit den handling som leder till att överträdelsen inträffar.

Sanktionsavgift ska också tas ut av varje person som

1. var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen och som agerat för den persons räkning som avses i andra stycket eller som medverkat i den handling som gav upphov till överträdelsen, eller

2. förvärvat eller tagit hand om varor som omfattas av överträdelsen, och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen.

15 § Sanktionsavgift enligt 14 § ska endast tas ut om överträdelsen skett i en verksamhet där en svensk tullmyndighet är behörig myndighet enligt förordning (EU) 2026/2108 eller denna lag.

16 § Sanktionsavgift ska tas ut av den som är gäldenär och som lämnat en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull, om

1. uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak, och

2. det klart framgår att tull skulle ha undandragits det allmänna om uppgiften hade godtagits.

En uppgift ska inte anses vara felaktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut.

Beräkning av sanktionsavgift

17 § Sanktionsavgift som tas ut enligt 14 § ska beräknas enligt 18–25 §§.

Sanktionsavgift som tas ut enligt 16 § ska beräknas enligt 26 §.

Hur sanktionsavgift ska bestämmas när tull undandragits

18 § Om det klart framgår att en överträdelse av tullagstiftningen innebär att tull skulle ha undandragits det allmänna om överträdelsen inte hade upptäckts, ska sanktionsavgiften vara 20 procent av den tull som i så fall skulle ha undandragits, om inte risken för att beloppet slutligen skulle komma att undandras varit obefintlig.

Första stycket ska endast tillämpas om den som sanktionsavgiften gäller är gäldenär för den tull som avses i första stycket.

Sanktionsavgiften ska vara 5 procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (2023:200).

19 § Sanktionsavgift enligt 18 § ska inte beräknas på underlag av sådan tull som

1. eftergetts eller återbetalats enligt artikel 217 i förordning (EU) 2026/2108, eller

2. upphört på någon annan grund än enligt artikel 223.1 a, b eller e i förordning (EU) 2026/2108.

Om underlaget för beräkning av sanktionsavgift med tillämpning av första stycket skulle uppgå till noll kronor, ska 18 § inte tillämpas.

20 § Sanktionsavgift enligt 18 § ska beräknas med en högre procentsats om det klart framgår att överträdelsen är särskilt allvarlig. Vid bedömningen av om överträdelsen är särskilt allvarlig ska det beaktas

1. om överträdelsen varit uppsåtlig,
2. om överträdelsen inverkat negativt på unionens eller medlemsstaternas skydds- och säkerhetsintressen, och
3. om omständigheterna till följd av överträdelsens art, allvar, upprepning eller varaktighet är försvårande.

Den förhöjda avgiften får uppgå till högst 40 procent av den tull som skulle ha undandragits om överträdelsen inte hade upptäckts. Om tullbeloppet består av mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (2023:200) får avgiften dock uppgå till högst 10 procent av det beloppet.

Hur sanktionsavgift ska bestämmas när möjligheterna till tullkontroll har försvårats

21 § Om det klart framgår att en överträdelse medfört att varor undandragits från tullövervakning ska sanktionsavgiften bestämmas till lägst 5 000 kronor och högst 500 000 kronor. Om det klart framgår att överträdelsen på något annat sätt har försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll ska avgiften bestämmas till lägst 2 000 kronor och högst 100 000 kronor.

Första stycket tillämpas endast om sanktionsavgiften inte ska beräknas enligt 18 §. Om det är uppenbart att försvårandet av tullkontroll är allvarligare än undandragandet av tull ska sanktionsavgift beräknas enligt första stycket i stället för enligt 18 §.

När storleken på sanktionsavgiften bestäms enligt första stycket ska följande beaktas

1. om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet,
2. vilken inverkan överträdelsen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, och
3. överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Hur sanktionsavgift ska bestämmas vid utebliven kompletterande deklaration

22 § Om en överträdelse består i att den som har deklarerat varor med ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in en kompletterande deklaration inte har gett in den kompletterande deklarationen vid den tidpunkt då en sådan deklaration senast skulle ha lämnats, ska sanktionsavgiften vara 625 kronor eller, om den som avgiften gäller uppmanats att lämna deklaration men ändå inte fullgjort sin skyldighet inom den bestämda tiden, 1 250 kronor.

Första stycket tillämpas inte om sanktionsavgiften ska beräknas enligt 18 eller 21 §.

Hur sanktionsavgift ska bestämmas vid utebliven avräkningsnota

23 § Om en överträdelse består i underlåtenhet att fullgöra en skyldighet att lämna avräkningsnota enligt tullagstiftningen vid den tidpunkt då den senast skulle ha lämnats, ska sanktionsavgiften vara 1 000 kronor för den

första dagen avräkningsnotan är försenad, och därefter ytterligare 1 000 kronor per dag fram till dess att avräkningsnotan lämnas in.

Första stycket tillämpas inte om sanktionsavgiften ska beräknas enligt 18 eller 21 §.

Särskild beräkningsregel vid distansförsäljning

24 § Om förutsättningarna i artikel 276 i förordning (EU) 2026/2108, i den ursprungliga lydelsen, är uppfyllda, ska sanktionsavgiften, i stället för enligt 18–23 §§, bestämmas till

1. minst 1 och högst 4 procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår överträdelsen i fall som avses i artikel 276.1, och
2. minst 3 och högst 6 procent av det värdet i fall som avses i artikel 276.4 eller artikel 276.5.

När storleken på sanktionsavgift bestäms enligt första stycket ska följande beaktas:

1. om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet,
2. vilken inverkan överträdelsen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, och
3. överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Hur sanktionsavgift ska beräknas i övriga fall

25 § Om ingen av bestämmelserna i 18–24 §§ är tillämplig ska sanktionsavgiften bestämmas till lägst 500 kronor och högst 10 000 kronor.

När storleken på sanktionsavgift bestäms enligt första stycket ska följande beaktas:

1. om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet,
2. vilken inverkan överträdelsen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, och
3. överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Sanktionsavgiftens storlek vid felaktig uppgift i överklagat ärende om tull

26 § I de fall som avses i 16 § ska sanktionsavgiften vara 20 procent av den tull som skulle ha undandragits det allmänna, om den felaktiga uppgiften hade godtagits.

Sanktionsavgiften ska dock vara 5 procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (2023:200).

Beslut om sanktionsavgift

27 § Frågor om sanktionsavgift prövas av Tullverket.

En sanktionsavgift tillfaller staten.

28 § Ett beslut om sanktionsavgift får inte meddelas om den som avgiften gäller inte har fått tillfälle att yttra sig inom fem år från den dag då överträdelsen ägde rum.

Ett beslut om sanktionsavgift enligt 16 § ska meddelas inom ett år från utgången av den månad då domstolens beslut fick laga kraft.

29 § Sanktionsavgift får inte beslutas för en person som har avlidit.

30 § Tullverket får avstå från att ta ut sanktionsavgift enligt 14 § om överträdelsen har blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat.

Befrielse från sanktionsavgift

31 § Tullverket ska besluta om hel eller delvis befrielse från sanktionsavgift om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp.

Vid bedömningen ska det särskilt beaktas om

1. överträdelsen kan antas ha berott på

a) ålder, hälsa eller liknande förhållanden, eller

b) en felbedömning av reglerna eller betydelsen av de faktiska förhållandena,

2. avgiften inte står i rimlig proportion till överträdelsen,

3. en oskäligt lång tid har gått efter det att Tullverket har funnit anledning att anta att avgift ska tas ut, utan att den som avgiften gäller kan lastas för dröjsmålet, eller

4. den som avgiften gäller har samarbetat med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen och mildra dess eventuella negativa effekter.

Betalning och verkställighet

32 § Följande bestämmelser tillämpas även i fråga om sanktionsavgift:

a) artikel 212 i förordning (EU) 2026/2108, i den ursprungliga lydelsen, om anstånd med betalning,

b) 2 kap. 4 § om garanti,

c) 2 kap. 7 § första stycket om betalning,

d) 2 kap. 8 § om dröjsmålsränta, och

e) 2 kap. 16 § om indrivning.

Det som sägs om tull och annan skatt än tull i de bestämmelserna ska då avse sanktionsavgift.

Vitesföreläggande

När ett föreläggande får förenas med vite

33 § Tullverket får förena ett föreläggande med vite

1. när Tullverket med stöd av tullagstiftningen förelägger någon att vidta en åtgärd som behövs för myndighetens kontrollverksamhet, och

2. om någon inte har lämnat en uppgift som krävs enligt tullagstiftningen.

Förbud mot att förena ett föreläggande med vite

34 § Ett föreläggande får inte förenas med vite om

1. det finns anledning att anta att den som ska föreläggas eller dennes ställföreträdare har begått en gärning som är straffbelagd eller kan leda till sanktionsavgift, och

2. föreläggandet avser utredning av en fråga som har samband med den misstänkta gärningen.

Förhållandet mellan straffrättsliga och administrativa sanktioner

35 § Sanktionsavgift får inte tas ut om den överträdelse som kan leda till sanktionsavgift redan ligger till grund för en förundersökning om brott enligt denna lag, lagen (2000:1225) om straff för smuggling eller lagen (2025:327) om internationella sanktioner, om förundersökningen avser samma fysiska person som sanktionsavgift skulle tas ut av.

Sanktionsavgift får dock tas ut, om undersökningsledare eller åklagare har beslutat att lägga ner förundersökningen eller om överträdelsen på annat sätt inte längre är föremål för utredning om brott och inte har prövats slutligt.

36 § Sanktionsavgift får inte tas ut om den överträdelse som kan leda till sanktionsavgift redan omfattas av ett väckt åtal, ett utfärdat strafföreläggande eller ett beslut om åtalsunderlåtelse för brott enligt denna lag, lagen (2000:1225) om straff för smuggling eller lagen (2025:327) om internationella sanktioner och åtalet, strafföreläggandet eller beslutet om åtalsunderlåtelse avser samma fysiska person som sanktionsavgift skulle tas ut av.

37 § Om Tullverket har beslutat att ta ut sanktionsavgift av en fysisk person, får åklagaren inte väcka åtal mot, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse för samma person i fråga om den överträdelse som ligger till grund för beslutet om sanktionsavgift.

38 § Det får inte dömas till ansvar eller beslutas om sanktionsavgift enligt denna lag för en överträdelse som omfattas av ett föreläggande om vite, om överträdelsen ligger till grund för en ansökan om utdömande av vitet.

6 kap.

1 §

Hos Tullverket ska det finnas ett allmänt ombud som utses av regeringen. Det allmänna ombudet får överklaga Tullverkets beslut om tull, annan skatt än tull enligt 2 kap. 1 § andra stycket, ränta, *tulltillägg och förseningsavgift*.	Hos Tullverket ska det finnas ett allmänt ombud som utses av regeringen. Det allmänna ombudet får överklaga Tullverkets beslut om tull, annan skatt än tull enligt 2 kap. 1 § andra stycket, ränta och *sanktionsavgift*.

2 §[12]

Följande beslut av Tullverket får överklagas till allmän förvaltningsdomstol:

1. beslut enligt tullagstiftningen,
2. beslut enligt artikel 7.1 i förordning (EU) 2018/1672, och
3. beslut enligt artikel 7.2, 9.1, 11.3, 12.1, 12.2, 12.5, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013 samt beslut att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 i den förordningen.

[12] Senaste lydelse 2024:753.

Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 2 kap. 12 och 20 §§ överklagas hos regeringen.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. *Detsamma gäller vid överklagande i mål som avses i 5 kap. 19 §.*

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Överklagande av beslut om ränta, *tulltillägg* och *förseningsavgift*

Överklagande av beslut om ränta och *sanktionsavgift*

7 §[13]

Bestämmelserna i *3*–6 §§ gäller också överklagande av beslut om ränta*, tulltillägg* och *förseningsavgift*.

Bestämmelserna i *4*–6 §§ gäller också överklagande av beslut om ränta och *sanktionsavgift*. *Vid överklagande av beslut om ränta och sanktionsavgift som har beräknats enligt 5 kap. 18 § ska även 3 § tillämpas.*

Ett yrkande som avser *tulltillägg och som görs av en gäldenär eller den som är skyldig att betala skatten* ska, oavsett tidsfristerna i 3 §, prövas om beslutet om den tull som *tulltillägget* avser inte har fått laga kraft. Detsamma gäller om Tullverket eller det allmänna ombudet framställt ett sådant yrkande till förmån för *gäldenären eller den som är skyldig att betala skatten*. Om yrkandet framställs först i domstol, kan domstolen besluta att det ska tas upp till prövning av Tullverket.

Bestämmelserna i andra stycket gäller även en deklarants yrkande i fråga om förseningsavgift.

Ett yrkande som avser *sanktionsavgift som har beräknats enligt 5 kap. 18 §* ska, oavsett tidsfristerna i 3 §, prövas om beslutet om den tull som *sanktionsavgiften är baserad på* inte har fått laga kraft. Detsamma gäller om Tullverket eller det allmänna ombudet *har* framställt ett sådant yrkande till förmån för *den som avgiften gäller*. Om yrkandet framställs först i domstol, kan domstolen besluta att det ska tas upp till prövning av Tullverket.

9 §

Bestämmelserna om verkställighet av beslut som överklagas i artikel *45* i förordning (EU) *nr 952/2013*, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas även på beslut om *tulltillägg och förseningsavgift samt* beslut om

Bestämmelserna om verkställighet av beslut som överklagas i artikel *19* i förordning (EU) *2026/2108*, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas även på beslut om *sanktionsavgift och* beslut om annan skatt än tull som ska betalas till Tullverket.

[13] Senaste lydelse 2023:209. Ändringen innebär bl.a. att tredje stycket tas bort.

annan skatt än tull som ska betalas till Tullverket.

Talan om *tulltillägg eller förseningsavgift*	**Talan om *sanktionsavgift***
10 §	
Om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull, ska talan om *tulltillägg eller förseningsavgift med anledning av beslutet* föras samtidigt.	Om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull *som lagts till grund för att beräkna sanktionsavgift enligt 5 kap. 18 §*, ska talan om *sanktionsavgift* föras samtidigt.
18 §	
Den som har överklagat ett beslut i en fråga som har föranlett tulltillägg får även ta upp frågan om *tulltillägg* om domstolen anser att *tulltillägget* utan olägenhet kan prövas i målet.	*Om ett beslut om tull har överklagats av den enskilde, och tullens storlek har lagts till grund för beräkningen av en sanktionsavgift som tagits ut av honom eller henne, får den enskilde* även ta upp frågan om *sanktionsavgift*, om domstolen anser att *avgiften* utan olägenhet kan prövas i målet.
22 §	
Förvaltningsrätten och kammarrätten ska hålla muntlig förhandling i ett mål om *tulltillägg eller förseningsavgift* om en enskild begär det. Muntlig förhandling behöver dock inte hållas, om *tulltillägget eller förseningsavgiften* inte kommer att tas ut.	Förvaltningsrätten och kammarrätten ska hålla muntlig förhandling i ett mål om *sanktionsavgift* om en enskild begär det. Muntlig förhandling behöver dock inte hållas, om *sanktionsavgiften* inte kommer att tas ut.
26 §	
Om Tullverket, efter att ha godtagit en ansökan enligt artikel *22.2* i förordning (EU) *nr 952/2013*, inte har meddelat ett beslut inom den tidsfrist som avses i artikel *22.3* i den förordningen, får den sökande begära *förklaring av* allmän förvaltningsdomstol att ärendet onödigt uppehålls.	Om Tullverket, efter att ha godtagit en ansökan enligt artikel *8.2* i förordning (EU) *2026/2108*, inte har meddelat ett beslut inom den tidsfrist som avses i artikel *8.3* i den förordningen, får den sökande begära *att* allmän förvaltningsdomstol *förklarar* att ärendet onödigt uppehålls.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Om Tullverket inte har meddelat ett beslut inom en månad från det att domstolen har lämnat en förklaring, ska ansökan anses ha avslagits.

7 kap.

9 §

I ärenden och mål om tull, skatt som ska betalas till Tullverket, ränta, *tulltillägg* och avgift enligt denna lag tillämpas bestämmelserna i skatteförfarandelagen (2011:1244) om	I ärenden och mål om tull, skatt som ska betalas till Tullverket, ränta, *sanktionsavgift* och avgift enligt denna lag tillämpas bestämmelserna i skatteförfarandelagen (2011:1244) om

1. ersättning för kostnader för ombud, biträde eller utredning i 43 kap., 68 kap. 2 § och 71 kap. 4 §, samt

2. bevissäkring och betalningssäkring i 3 kap. 8 §, 45 kap. 2–16 §§, 46 kap., 68 kap. 1 och 3 §§ samt 69 och 71 kap.

Vid tillämpningen av första stycket ska det som sägs i skatteförfarandelagen om Skatteverket i stället gälla Tullverket. Vidare ska det som sägs om Kronofogdemyndigheten i 69 kap. 3 och 11 §§ i stället gälla Tullverket.

---

1. Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2. Bestämmelserna om sanktionsavgift tillämpas inte på förhållanden som inträffat före ikraftträdandet.

3. Äldre bestämmelser i fråga om tulltillägg och förseningsavgift gäller fortfarande för förhållanden som inträffat före ikraftträdandet.

2.2 Förslag till lag om ändring i tullbefogenhetslagen (2024:710)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 3 §, 3 kap. 6, 17, 18, 20 och 24 §§ och 6 kap. 11,15–17, 19 och 31 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*

1 kap.

3 §

I 3 och 6 kap. finns bestämmelser som kompletterar

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* (tullkodexen) och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,	– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013 (tullkodexen) och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003, och

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1672 av den 23 oktober 2018 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005.

3 kap.

6 §

Den som för in eller låter föra in en icke-unionsvara från en plats utanför det svenska tullområdet men inom Europeiska unionens tullområde till det svenska tullområdet är skyldig att anmäla införseln till Tullverket vid gränspasseringen, om varan inte är hänförd till ett tullförfarande och inte befordras enligt artikel *148.5* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen.	Den som för in eller låter föra in en icke-unionsvara från en plats utanför det svenska tullområdet men inom Europeiska unionens tullområde till det svenska tullområdet är skyldig att anmäla införseln till Tullverket vid gränspasseringen, om varan inte är hänförd till ett tullförfarande och inte befordras enligt artikel *108.6* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen.

För kontroll av anmälningsskyldigheten har Tullverket och tulltjänstemän de befogenheter som anges i 4 kap. och 6 kap. 5–10 §§.

17 §

Bestämmelser om Tullverkets rätt att besluta om förverkande finns i artikel *198* i tullkodexen.	Bestämmelser om Tullverkets rätt att besluta om förverkande finns i artikel *94* i tullkodexen.

18 §

Om en vara ska säljas enligt artikel *198* i tullkodexen får Tullverket se till att det görs på offentlig auktion (tullauktion), eller på något annat sätt om Tullverket anser att det är lämpligare. Detsamma gäller om Tullverket enligt 2 kap. 4 § tredje stycket tullagen (2016:253) ska ta ut ett belopp ur en vara som utgör garanti.	Om en vara ska säljas enligt artikel *94* i tullkodexen får Tullverket se till att det görs på offentlig auktion (tullauktion), eller på något annat sätt om Tullverket anser att det är lämpligare. Detsamma gäller om Tullverket enligt 2 kap. 4 § tredje stycket tullagen (2016:253) ska ta ut ett belopp ur en vara som utgör garanti.

Vid försäljning av varor som är föremål för införselvillkor ska villkoret vara uppfyllt.

20 §

När artikel *198* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas, får varorna förstöras om	När artikel *94* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen, tillämpas, får varorna förstöras om

1. det finns en risk för att de förlorar allt värde eller genomgår en väsentlig värdeminskning, eller

2. kostnaden för förvaringen av varorna är orimligt hög.

Innan varorna förstörs ska om möjligt bestämmelserna om upplysning i 19 § andra stycket tillämpas.

I 2 § lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. finns ytterligare bestämmelser om förstöring av varor.

24 §

Tullverket får förena ett föreläggande enligt 21 eller 22 § med vite. Det gäller inte om omständigheterna är sådana som anges i *7* kap. *6* § tullagen (2016:253). Beslutet om vite gäller omedelbart.	Tullverket får förena ett föreläggande enligt 21 eller 22 § med vite. Det gäller inte om omständigheterna är sådana som anges i *5* kap. *34* § tullagen (2016:253). Beslutet om vite gäller omedelbart.

6 kap.

11 §

Tullverket får besluta om revision för att

1. kontrollera att alla nödvändiga dokument och uppgifter har tillhandahållits enligt artikel 15.1 i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen, och att dokumenten och uppgifterna är riktiga och fullständiga,	
2. göra sådana kontroller som avses i artikel *48* i *den förordningen*, i den ursprungliga lydelsen, och	*1.* göra sådana kontroller som avses i artikel *68 och sådana undersökningar och analyser som*

	avses i artikel 69 i *tullkodexen*, i den ursprungliga lydelsen, och
3. kontrollera att den som för ut sådana varor som nämns i 2 § 1, 3 och 7 inregränslagen (1996:701), eller för in sådana varor som nämns i 2 § 3 den lagen, *har fullgjort sin* anmälningsskyldighet enligt 3 § samma lag. *Sådana revisioner får göras hos den som för in eller för ut varorna.*	*2*. kontrollera *på plats hos* den som för ut sådana varor som nämns i 2 § 1, 3 och 7 inregränslagen (1996:701) eller för in sådana varor som nämns i 2 § 3 den lagen, *att* anmälningsskyldighet*en* enligt 3 § samma lag *har fullgjorts*.

15 §

Vid en revision får revisorn granska räkenskapsmaterial och andra handlingar som rör verksamheten, om de inte ska undantas enligt 21 §.

Vid en revision som syftar till *en* sådan kontroll som avses i 11 § *2* framgår revisorns befogenheter av *artikel 48* i tullkodexen.	Vid en revision som syftar till sådan*a* kontroll*er* som avses i 11 § *1* framgår revisorns befogenheter av *artiklarna 68 och 69* i tullkodexen.
Vid en revision som syftar till en sådan kontroll som avses i 11 § *3* får revisorn	Vid en revision som syftar till en sådan kontroll som avses i 11 § *2* får revisorn

1. granska lager, maskiner och inventarier,
2. besiktiga verksamhetslokaler, och
3. ta prov på varor.

16 §

Den reviderade ska lämna tillträde till verksamhetslokalerna för

1. granskning av handlingar enligt 15 § första stycket om granskningen inte utan svårighet kan genomföras på någon annan plats,

2. sådana åtgärder som i övrigt avses i *artikel 48* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen, och	2. sådana åtgärder som i övrigt avses i *artiklarna 68 och 69* i tullkodexen, i den ursprungliga lydelsen, och

3. sådana åtgärder som avses i 15 § tredje stycket.

I andra fall än sådana som avses i första stycket 1 får en revision genomföras i verksamhetslokalerna om den reviderade medger det. Revisionen ska genomföras i verksamhetslokalerna om den reviderade begär det och revisionen kan genomföras där utan betydande svårighet.	Revisionen ska genomföras i verksamhetslokalerna om den reviderade begär det och revisionen kan genomföras där utan betydande svårighet.

Om revisionen genomförs i verksamhetslokalerna, ska den reviderade ställa en ändamålsenlig arbetsplats till revisorns förfogande, om det är möjligt.

17 §

Att den reviderade ska tillhandahålla revisorn de handlingar och lämna de upplysningar samt i övrigt ge revisorn all den hjälp som behövs vid revisionen *vid kontroll enligt 11 § 1 eller 2 följer av artikel 15.1 i tullkodexen.*	*Vid en kontroll enligt 11 § 1* ska *den reviderade* tillhandahålla revisorn de handlingar och lämna de upplysningar samt i övrigt ge revisorn all den hjälp som behövs vid revisionen.
Vid en kontroll enligt 11 § *3* ska den reviderade tillhandahålla revisorn de handlingar och lämna de upplysningar som behövs för revisionen.	Vid en kontroll enligt 11 § *2* ska den reviderade tillhandahålla revisorn de handlingar och lämna de upplysningar som behövs för revisionen.

Om handlingar ska granskas på någon annan plats än hos den reviderade, ska denne på begäran och mot kvitto överlämna handlingarna till revisorn.

19 §

Tullverket får förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter enligt 16, 17 eller 18 § att fullgöra dem.

Ett beslut om föreläggande enligt första stycket får förenas med vite. Det gäller dock inte om omständigheterna är sådana som anges i *7* kap. *6* § tullagen (2016:253). Beslutet om vite gäller omedelbart.	Ett beslut om föreläggande enligt första stycket får förenas med vite. Det gäller dock inte om omständigheterna är sådana som anges i *5* kap. *34* § tullagen (2016:253). Beslutet om vite gäller omedelbart.

31 §

I ett ärende om sådan skatt som avses i 2 kap. 1 § första stycket tullagen (2016:253) gäller regleringen i detta kapitel om revision. Vid revisionen tillämpas det som sägs om tillhandahållande av uppgifter m.m. och om revision i de artiklar som anges i 11 § 1 *och 2*.	I ett ärende om sådan skatt som avses i 2 kap. 1 § första stycket tullagen (2016:253) gäller regleringen i detta kapitel om revision. Vid revisionen tillämpas det som sägs om tillhandahållande av uppgifter m.m. och om revision i de artiklar som anges i 11 § 1.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.3 Förslag till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

Härigenom föreskrivs att 1 § skattebrottslagen (1971:69) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*

1 §[1]

Denna lag gäller i fråga om skatt och, om så särskilt föreskrivs, annan avgift till det allmänna som inte betecknas som skatt.

Lagen tillämpas inte i fråga om

1. gärningar som är belagda med straff i lagen (2000:1225) om straff för smuggling,	1. gärningar som är belagda med straff i lagen (2000:1225) om straff för smuggling *eller i tullagen (2016:253)*,

2. skatt enligt lagen (2014:1470) om beskattning av viss privatinförsel av cigaretter, och

3. skattetillägg, ränta, dröjsmålsavgift, förseningsavgift eller liknande avgift.

I tullbefogenhetslagen (2024:710) finns bestämmelser om utredning och lagföring av brott som avses i 2–4 §§, om brottet rör skatt enligt lagen (1994:1776) om skatt på energi, lagen (2022:155) om tobaksskatt eller lagen (2022:156) om alkoholskatt.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2024:718.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.

Härigenom föreskrivs att 2 och 4 §§ lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[1]	
En vara som förs in i landet från *tredje land* får utan hinder av förbud eller villkor som avses i 1 §	En vara som förs in i landet från *ett tredjeland* får utan hinder av förbud eller villkor som avses i 1 §
1. transporteras och uppvisas för Tullverket i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 37–42 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen,	1. transporteras och anmälas till Tullverket enligt bestämmelserna om införsel av varor i tullagstiftningen enligt definitionen i 1 kap. 3 § tullagen (2016:253),
2. transiteras genom det svenska tullområdet eller mellan orter inom detta område enligt de *föreskrifter och villkor* som gäller för tullförfarandet transitering,	2. transiteras genom det svenska tullområdet eller mellan orter inom detta område enligt de *bestämmelser* som gäller för tullförfarandet transitering,
3. förvaras på *tillfälligt lager* eller tullager eller i frizon *eller frilager*,	3. förvaras på *en plats för tillfällig lagring* eller *ett* tullager eller i *en* frizon,
4. förstöras *genom* Tullverket*s försorg*, eller	4. förstöras av Tullverket eller av någon annan enligt ett beslut av Tullverket, eller
5. återutföras.	
*Vad som sägs i f*örsta stycket gäller även för en vara som förs in i landet från en annan medlemsstat i Europeiska unionen *under* ett tullförfarande.	*F*örsta stycket gäller även för en vara som förs in i landet från en annan medlemsstat i Europeiska unionen *om varan under transporten är i tillfällig lagring eller hänförd till* ett tullförfarande.
4 §[2]	
Om en vara som är föremål för införselvillkor som avses i 1 § enligt bestämmelse i annan författning *skall* försäljas *genom* Tullverket*s försorg*, *skall* införselvillkoret vara uppfyllt. *Kan*	Om en vara som är föremål för *ett* införselvillkor som avses i 1 § enligt bestämmelse*r* i *en* annan författning *ska* försäljas *av* Tullverket, *ska* införselvillkoret vara uppfyllt. *Om* försäljning inte

[1] Senaste lydelse 2000:1282.
[2] Senaste lydelse 2000:1282.

försäljning inte ske, bestämmer tillsynsmyndigheten hur *det skall förfaras med varan*.	*kan* ske, bestämmer tillsynsmyndigheten hur *varan ska hanteras*.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m.

Härigenom föreskrivs att 1 och 8–10 §§ lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 §[1]	
Bestämmelser om frihet från tull i vissa fall finns i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse och i *P*rotokoll *(*nr 7*)* om Europeiska unionens immunitet och privilegier. Bestämmelser om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning finns i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning. Bestämmelser om tullförmåner finns även i handelsöverenskommelser som Europeiska unionen (EU) har ingått. Bestämmelser om ursprung som medför förmånsbehandling för varor finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.	Bestämmelser om frihet från tull i vissa fall finns i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse och i *p*rotokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier. Bestämmelser om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning finns i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning. Bestämmelser om tullförmåner finns även i handelsöverenskommelser som Europeiska unionen (EU) har ingått. Bestämmelser om ursprung som medför förmånsbehandling för varor finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.

Bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import finns i

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen,

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2016/1037 av den 8 juni 2016 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen,

[1] Senaste lydelse 2022:1002.

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2017/2321 av den 12 december 2017 om ändring av förordning (EU) nr 2016/1036 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen och förordning (EU) nr 2016/1037 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen, och

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2018/825 av den 30 maj 2018 om ändring av förordning (EU) nr 2016/1036 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen och förordning (EU) nr 2016/1037 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen.

Bestämmelser om annan marknadsstörande import än dumpad eller subventionerad import finns i

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2015/478 av den 11 mars 2015 om gemensamma importregler,

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2015/755 av den 29 april 2015 om gemensamma regler för import från vissa tredjeländer, och

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2015/936 av den 9 juni 2015 om gemensamma bestämmelser för import av textilprodukter från vissa tredjeländer som inte omfattas av bilaterala avtal, protokoll eller andra överenskommelser eller av andra särskilda unionsbestämmelser för import.

I denna lag finns kompletterande bestämmelser till de i första*, andra och* tredje styckena angivna bestämmelserna.	I denna lag finns kompletterande bestämmelser till de i första–tredje styckena angivna bestämmelserna.

8 §[2]

Vid kontroll av uppgift som lämnas i ursprungsintyg ägnat att leda till förmånsbehandling eller i ansökan om sådant intyg är bestämmelser*na* i 1 kap. 13 §, *4 kap. 5, 16, 17 och 24–43 §§* samt *7 kap. 5* och *6* §§ tullagen (2016:253) tillämpliga.	Vid kontroll av uppgift som lämnas i ursprungsintyg ägnat att leda till förmånsbehandling eller i ansökan om sådant intyg är *följande* bestämmelser tillämpliga: *1.* 1 kap. 13 §, *3 kap. 9 §* samt *5 kap. 33* och *34* §§ tullagen (2016:253)*, och* *2.* 3 kap. 10, 16, 21 och 22 §§ samt 6 kap. 11–30 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710).

9 §[3]

Den som tillverkar, importerar, exporterar eller i övrigt handlar med varor är liksom ett ombud, en handelssammanslutning och en handelsorganisation skyldig att, enligt föreskrifter som meddelas av

[2] Senaste lydelse 2016:262.
[3] Senaste lydelse 2016:262.

regeringen, lämna uppgifter som behövs för att uppfylla uppgiftsskyldigheten enligt EU:s bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import. Detta gäller även i fråga om uppgiftsskyldighet enligt EU:s bestämmelser om annan marknadsstörande import än dumpad eller subventionerad import.

För kontroll av uppgiftsskyldighet enligt första stycket får, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, den som är uppgiftsskyldig föreläggas att för granskning tillhandahålla räkenskaper, anteckningar och andra handlingar som rör verksamheten.

Avser ett föreläggande enligt andra stycket räkenskaper som förs med hjälp av automatisk databehandling, ska dessa på begäran tillhandahållas i utskrift eller på medium för automatisk databehandling. Vid tillämpning av bestämmelserna i denna paragraf är även bestämmelserna i *4 kap. 26–43 §§ tullagen (2016:253)* tillämpliga.

Om ett föreläggande enligt andra stycket *avser* räkenskaper som förs med hjälp av automatisk databehandling, ska dessa på begäran tillhandahållas i utskrift eller på medium för automatisk databehandling. Vid tillämpning av bestämmelserna i denna paragraf är även bestämmelserna i *6 kap. 11–30 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710)* tillämpliga.

10 §[4]

Regeringen får meddela föreskrifter

1. till utfyllnad av regler om frihet från tull beslutade av EU:s institutioner, och

2. till utfyllnad av regler om tullförmåner i handelsöverenskommelser som EU har ingått.

Regeringen får även meddela föreskrifter

1. om sådana villkor för frihet från tull som avses i artiklarna 4 och 11 i *P*rotokoll *(*nr 7*)* om Europeiska unionens immunitet och privilegier, och

1. om sådana villkor för frihet från tull som avses i artiklarna 4 och 11 i *p*rotokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier, och

2. om tullfrihet inom området för sådana överenskommelser och internationella konventioner som avses i artikel 128.1 b, c, d, e och f i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse, i den ursprungliga lydelsen.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[4] Senaste lydelse 2022:1002.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m.

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 3 och 5 §§ och 4 kap. 1 § lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 kap.	
3 §[1]	
Rätt till frihet från skatt vid import enligt 2 § föreligger inte om den importerade varan utgörs av	
1. kapitalvaror och annan utrustning som importeras i samband med att verksamhet överförs från tredjeland till unionen,	
2. undervisningsmateriel, vetenskaplig och kulturell materiel, vetenskapliga instrument och apparater i andra fall än dem som anges i 7 eller 8 §,	
3. skattemärken eller liknande bevis på betalning av skatt eller avgift i tredjeland,	
4. proviant för järnvägståg,	4. proviant för järnvägståg, *eller*
5. alkoholhaltiga produkter eller tobaksvaror i en försändelse från en privatperson till en annan privatperson*, eller*	5. alkoholhaltiga produkter eller tobaksvaror i en försändelse från en privatperson till en annan privatperson.
6. försändelser av ringa värde enligt artikel 23 i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (kodifierad version).	
5 §[2]	
Frihet från skatt ska medges för unionsvaror som efter att ha förts ut från EU till tredjeland förs in till Sverige av den som fört ut dem utan att de har bearbetats under tiden de varit utförda från EU.	
Frihet från skatt enligt första stycket medges endast om varorna omfattas av tullbefrielse enligt artiklarna *203–205* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande *av en* tullkodex *för unionen*. Varor som är tullfria enligt rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om	Frihet från skatt enligt första stycket medges endast om varorna omfattas av tullbefrielse enligt artiklarna *111 och 112* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr*

[1] Senaste lydelse 2020:1163.
[2] Senaste lydelse 2023:202.

tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan ska behandlas som om de varit tullbelagda.	*952/2013*. Varor som är tullfria enligt rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan ska behandlas som om de varit tullbelagda.

Frihet från skatt enligt första stycket medges inte

– om den tidigare utförseln av varorna har medfört en rätt till återbetalning av skatt eller

– om varorna annars inte har blivit belagda med skatt på grund av den tidigare utförseln.

Vad som anges i tredje stycket gäller dock inte om ett köp har gått åter och varorna återinförs av säljaren eller överlämnas till säljaren i omedelbar anslutning till återinförseln.

I mervärdesskattelagen (2023:200) finns särskilda bestämmelser om underlaget för beräkning av mervärdesskatt vid återinförsel av varor som bearbetats i *tredje land*.	I mervärdesskattelagen (2023:200) finns särskilda bestämmelser om underlaget för beräkning av mervärdesskatt vid återinförsel av varor som bearbetats i *tredjeland*.

4 kap.

1 §[3]

Tull och skatt för varor som medförs av en resande eller som skickas av en privatperson i en försändelse till en annan privatperson får tas ut med belopp som anges i 3 § i stället för den tull och skatt som annars skulle ha tagits ut om

1. importen inte har kommersiell karaktär,

2. värdet av varorna ligger under den beloppsgräns för schablonberäkning av tull i vissa fall som anges i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan, och

3. den som ska betala tullen och skatten inte begär, *när* varorna deklareras för övergång till fri omsättning, att denna bestämmelse inte ska tillämpas.	3. den som ska betala tullen och skatten inte begär, *innan* varorna *hänförs till förfarandet* för övergång till fri omsättning, att denna bestämmelse inte ska tillämpas.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[3] Senaste lydelse 2016:263.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:1776) om skatt på energi

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 2 c, 7 och 19 §§, 2 kap. 8 §, 4 kap. 15 §, 4 a kap. 2, 6 och 7 §§, 5 kap. 13–15 §§ och 6 kap. 7–9 §§ lagen (1994:1776) om skatt på energi ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
2 c §[1]	
I denna lag avses med	
– *punktskattedirektivet*: rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler för punktskatt, i den ursprungliga lydelsen,	
– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen, i lydelsen enligt förordning (EU) 2016/2339*.	– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen*.
7 §[2]	
Med import avses varors övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.	Med import avses varors övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.
Med otillåten införsel avses införsel till EU av en produkt som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen och för vilken en tullskuld i enlighet med *artikel 79.1* i unionstullkodexen har	Med otillåten införsel avses införsel till EU av en produkt som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen och för vilken en tullskuld i enlighet med *artikel 185.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha

[1] Senaste lydelse 2022:166.
[2] Senaste lydelse 2022:166.

uppkommit eller skulle ha uppkommit om produkten hade varit belagd med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

uppkommit om produkten hade varit belagd med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

Med export avses att en produkt, direkt från Sverige eller via ett annat EU-land, förs ut från EU.

Med EU eller ett EU-land avses de områden som tillhör Europeiska unionens punktskatteområde enligt lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde. Med ett tredjeland avses länder och områden utanför detta skatteområde.

19 §[3]

Med *deklarant,* tullskuld, unionsvara *och* icke-unionsvara avses detsamma som i *artikel 5 i* unionstullkodexen.

Med förfarandet för extern transitering avses förfarandet enligt artikel 226.2 i unionstullkodexen, när förfarandet används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex.

Med *EU:s tulldatacentral, tullombud,* tullskuld, unionsvara*,* icke-unionsvara *och förfarandet för extern transitering* avses detsamma som i unionstullkodexen.

Med deklarant avses den person som i enlighet med unionstullkodexen lämnar en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.

2 kap.

8 §[4]

Skatt enligt 1 § första stycket 3 b ska inte tas ut om oljeprodukten har försetts med märk- och färgämnen som avses i 1 § första stycket 3 a

1. vid import senast när produkten deklareras för övergång till fri omsättning, eller

2. i annat fall än som avses under 1 senast när skattskyldighet för produkten inträder enligt 5 kap.

[3] Senaste lydelse 2026:33.
[4] Senaste lydelse 2022:166.

Om tulldeklaration för importen lämnas i ett annat EU-land *med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen* eller om bränslet förs in från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde, ska första stycket 2 tillämpas.	Om tulldeklaration för importen lämnas i ett annat EU-land eller om bränslet förs in från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde, ska första stycket 2 tillämpas.

Märkning och färgning enligt första stycket får i Sverige göras endast på en depå som är godkänd för detta ändamål av Tullverket i fall som avses i 1 och på ett skatteupplag som är godkänt av beskattningsmyndigheten för märkning och färgning i fall som avses i 2.

4 kap.

15 §[5]

Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända bränsle under ett uppskovsförfarande vid bränslets övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.	Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända bränsle under ett uppskovsförfarande vid bränslets övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.
Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 5 och 7 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som *där* sägs om flyttningar under uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 a kap. 3 och 4 §§.	Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 5 och 7 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som sägs *där* om flyttningar under uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 a kap. 3 och 4 §§.

4 a kap.

2 §[6]

Under uppskovsförfarandet får bränsle flyttas från ett skatteupplag till

1. ett annat skatteupplag,
2. en registrerad varumottagare eller tillfälligt registrerad varumottagare i ett annat EU-land,

[5] Senaste lydelse 2022:166.
[6] Senaste lydelse 2026:33.

3. en plats där det skattepliktiga bränslet lämnar EU,

4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering, eller

4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering, *i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen*, eller

5. någon av följande mottagare:

a) en beskickning eller ett konsulat i ett annat EU-land, en medlem av den diplomatiska personalen vid en sådan beskickning eller ett sådant konsulat,

b) en internationell organisation med säte i ett annat EU-land, en medlemsstats ombud vid en sådan organisation eller en person med tjänst hos eller uppdrag av en sådan organisation,

c) väpnade styrkor som tillhör ett annat EU-land än det dit bränslet flyttas och som deltar i försvarsinsatser för att genomföra en unionsverksamhet inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, om bränslet är avsett för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

d) väpnade styrkor som tillhör ett annat land än det dit bränslet flyttas och som är part i nordatlantiska fördraget, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

e) Förenade kungarikets väpnade styrkor stationerade i Cypern i enlighet med fördraget om upprättande av Republiken Cypern av den 16 augusti 1960, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier, eller

f) mottagare i ett annat EU-land för konsumtion enligt ett avtal som ingåtts med tredjeländer eller internationella organisationer, förutsatt att avtalet är tillåtet eller godkänt med hänsyn till undantag från mervärdesskatt.

Första stycket 5 gäller om bränslet flyttas till en plats i ett annat EU-land och endast i den omfattning frihet från bränsleskatt gäller i det andra EU-landet.

6 §[7]

Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *enligt artikel 15 i unionstullkodexen* till Tullverket *lämna*

Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *lämna följande* till Tullverket*:*

[7] Senaste lydelse 2022:166.

1. det punktskattenummer som identifierar den registrerade avsändaren för flyttningen,

2. det punktskattenummer som identifierar den mottagare som bränslet sänds till, och

3. bevis för att avsikten är att det importerade bränslet ska avsändas under uppskovsförfarandet.

Första stycket gäller inte om platsen för import är en plats som är godkänd som skatteupplag.

Om tulldeklaration för bränslet *ges* in i ett annat EU-land *med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen,* får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet.

Om tulldeklaration för bränslet *lämnas* in i ett annat EU-land får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet.

7 §[8]

En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när bränslet lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när bränslet övergår till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen.

En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när bränslet lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när bränslet övergår till fri omsättning enligt unionstullkodexen.

En flyttning under uppskovsförfarandet avslutas när mottagaren har tagit emot bränslet på en sådan destination som avses i 2–4 §§. Vid export avslutas flyttningen när bränslet har lämnat EU. Vid en sådan flyttning som avses i 2 § första stycket 4 avslutas flyttningen när bränslet har hänförts till förfarandet för extern transitering.

5 kap.

13 §[9]

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av bränsle till Sverige *är deklaranten eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel*,* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

Deklaranten är skattskyldig för import eller otillåten införsel av bränsle till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid* otillåten

[8] Senaste lydelse 2026:33.
[9] Senaste lydelse 2022:166.

införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig.*

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldata-central i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhanda-hållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om bränslet hade varit belagt med tull *och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om bränslet hade varit belagt med tull.

14 §[10]

Skattskyldigheten inträder vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden upp-kommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

15 §[11]

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om bränsle som från platsen för import *avsänds* av en

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om bränsle som *avsänds* från platsen för import av en

[10] Senaste lydelse 2022:166.
[11] Senaste lydelse 2022:166.

registrerad avsändare och flyttas enligt 4 a kap. 3–5 §§.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om bränsle för vilket tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om bränslet hade varit belagt med tull.

registrerad avsändare och flyttas enligt 4 a kap. 3–5 §§.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om bränsle för vilket tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om bränslet hade varit belagt med tull.

6 kap.

7 §[12]

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av bränslen till Sverige *är deklaranten eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel*,* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

Deklaranten är skattskyldig för import eller otillåten införsel av bränslen till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid* otillåten införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig.*

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige *är deklaranten eller varje annan person som hade varit*

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första*

[12] Senaste lydelse 2022:166.

skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen om bränslet hade varit belagt med tull *och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.	*stycket hade varit skattskyldig* om bränslet hade varit belagt med tull.

8 §[13]

Skattskyldigheten inträder vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull.	
Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull, till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.	Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om bränslet hade varit belagt med tull, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

9 §[14]

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om bränsle som ägs av en godkänd lagerhållare vid bränslets övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.	Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om bränsle som ägs av en godkänd lagerhållare vid bränslets övergång till fri omsättning enligt unionstull-kodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstift-ningen fullgjorts.
Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas bränsle för vilket tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om bränslet hade varit belagt med tull.	Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas bränsle för vilket tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om bränslet hade varit belagt med tull.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[13] Senaste lydelse 2022:166.
[14] Senaste lydelse 2022:166.

2.8 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor

Härigenom föreskrivs att 5 kap. 1 § lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor[1] ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
5 kap.	
1 §[2]	
Den som uppsåtligen i strid med 1 kap. 6 §	*För olovlig förflyttning av punktskattepliktiga varor döms till fängelse i högst två år den som ger upphov till fara för att en myndighets kontrollverksamhet med avseende på en varuförflyttning allvarligt försvåras genom att* uppsåtligen i strid med 1 kap. 6 §
1. *förflyttar* punktskattepliktiga varor inom Sverige,	1. *förflytta* punktskattepliktiga varor inom Sverige,
2. *för* in punktskattepliktiga varor till Sverige från ett område som tillhör Europeiska unionens punktskatteområde, eller	2. *föra* in punktskattepliktiga varor till Sverige från ett område som tillhör Europeiska unionens punktskatteområde, eller
3. *för* ut punktskattepliktiga varor från Sverige	3. *föra* ut punktskattepliktiga varor från Sverige.
och därigenom ger upphov till fara för att en myndighets kontrollverksamhet med avseende på varuförflyttningen allvarligt försvåras döms, om inte gärningen är belagd med straff i lagen (2000:1225) om straff för smuggling, för olovlig förflyttning av punktskattepliktiga varor till fängelse i högst två år eller, om brottet är grovt, till fängelse i lägst sex månader och högst fyra år. Om brottet är att anse som ringa döms till böter.	*Om* brottet är *att anse som* grovt *döms* till fängelse i lägst sex månader och högst fyra år. Om brottet är att anse som ringa döms till böter.

Den som till Tullverket frivilligt anmäler varor som förflyttas i strid med 1 kap. 6 § för kontroll enligt 5 kap. eller 6 kap. 5 eller 7 § tullbefogenhetslagen (2024:710) ska inte dömas till ansvar enligt första stycket.

[1] Senaste lydelse av lagens rubrik 2024:735.
[2] Senaste lydelse 2024:735.

Ansvar för olovlig förflyttning av punktskattepliktiga varor ska inte dömas ut, om gärningen är belagd med straff i lagen (2000:1225) om straff för smuggling eller i tullagen (2016:253).

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:445) om exportbutiker

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (1999:445) om exportbutiker ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[1]	
I denna lag förstås med	
obeskattade varor:	
a) varor som inte har beskattats i Sverige, och	
b) varor som har beskattats i Sverige men *där varorna* sedan blivit befriade från skatt,	b) varor som har beskattats i Sverige men *som* sedan blivit befriade från skatt,
unionsvaror: detsamma som i artikel *5.23* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*,	*unionsvaror*: detsamma som i artikel *5* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*,
EU:s skatteområde: det område inom vilket unionens bestämmelser om en viss skatt är tillämpliga.	

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2016:272.

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[1]	
I denna lag förstås med	
obeskattade varor:	
a) varor som inte har beskattats med mervärdesskatt eller, i fråga om punktskattepliktiga varor, punktskatt i Sverige, och	
b) varor som har beskattats i Sverige men *där varorna* sedan blivit befriade från punktskatt eller mervärdesskatt,	b) varor som har beskattats i Sverige men *som* sedan blivit befriade från punktskatt eller mervärdesskatt,
<u>*unionsvaror*</u>: detsamma som i artikel *5.23* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*,	<u>*unionsvaror*</u>: detsamma som i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU*) 2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*,
<u>*icke-unionsvaror*</u>: detsamma som i artikel *5.24* i förordning (EU) *nr 952/2013*,	<u>*icke-unionsvaror*</u>: detsamma som i artikel *5* i förordning (EU) *2026/2108*,
<u>*EU:s tullområde*</u>: de områden som anges i artikel *4* i förordning (EU) *nr 952/2013*,	<u>*EU:s tullområde*</u>: de områden som anges i artikel *3* i förordning (EU) *2026/2108*,
EU:s skatteområde: det område inom vilket unionens bestämmelser om en viss skatt är tillämpliga,	
nikotinprodukter: e-vätskor och andra nikotinhaltiga produkter enligt lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter.	

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2018:699.

2.11 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:1225) om straff för smuggling

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2000:1225) om straff för smuggling[1]

dels att 8–11 §§ ska upphöra att gälla och rubriken närmast före 8 § ska utgå,

dels att 2, 12–15 och 20 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 20 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[2]	
Vid tillämpning av denna lag ska en vara anses ha förts in till eller ut från landet när den har förts över gränsen för svenskt territorium.	
I denna lag förstås med	
1. *narkotika*: sådana varor som anges i 8 § narkotikastrafflagen (1968:64),	
2. *vapen*: sådana skjutvapen som avses i vapenlagen (2026:408) samt sådana vapen och andra föremål som anges i 1 kap. 4 § vapenlagen,	
3. *explosiva varor*: sådana varor som anges i 4 § lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor, och	
4. *tullbehandling*: det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara *ska läggas upp på en anläggning för* tillfällig lagring, *bli föremål för* ett tullförfarande *eller* återexporteras eller bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710)*, då varan förs in till eller ut från landet*.	4. *tullbehandling*: det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara *då den förs in till eller ut från landet ska* *a) vara i* tillfällig lagring, *b) hänföras till* ett tullförfarande*,* *c)* återexporteras*,* eller *d)* bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710).
12 §[3]	
Den som uppsåtligen emballerar, transporterar, förvarar, döljer, bearbetar, förvärvar, överlåter eller ingår avtal om upplåtelse av panträtt i en vara som varit föremål för brott enligt 3–*11* §§, döms för *olovlig befattning med smuggelgods* till böter eller fängelse i högst två år. Gärningen ska inte medföra ansvar, om den är ringa med hänsyn till befattningen, omständigheterna	Den som uppsåtligen emballerar, transporterar, förvarar, döljer, bearbetar, förvärvar, överlåter eller ingår avtal om upplåtelse av panträtt i en vara som varit föremål för brott enligt 3–*7* §§, döms för *olovlig befattning med smuggelgods* till böter eller fängelse i högst två år. Gärningen ska inte medföra ansvar, om den är ringa med hänsyn till befattningen, omständigheterna

[1] Senaste lydelse av
8 § 2021:1152
10 § 2026:1321.
[2] Senaste lydelse 2026:417.
[3] Senaste lydelse 2026:417.

kring denna, egendomens beskaffenhet och värde samt övriga omständligheter.	kring denna, egendomens beskaffenhet och värde samt övriga omständigheter.

Om gärningsmannen inte inser men har skälig anledning att anta att varan varit föremål för brott, döms till böter. Om gärningen är ringa, ska den inte medföra ansvar.

Ansvar enligt första eller andra stycket ska inte dömas ut, om gärningen är belagd med straff i

– 1 § första stycket 1, 3 eller 4 narkotikastrafflagen (1968:64) eller i 2 eller 3 a § narkotikastrafflagen jämförd med dessa bestämmelser,

– 18 kap. 1 eller 2 § vapenlagen (2026:408), eller

– 29 § andra stycket 2 eller 29 a § lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor.

13 §[4]

Om ett brott som avses i 12 § första stycket är att anse som grovt, döms för *grov olovlig befattning med smuggelgods* till fängelse i lägst ett och högst sex år.

Vid bedömningen av om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning*, om gärningen avsett befattning med varor som varit föremål för brott varigenom tull, annan skatt eller avgift till mycket betydande belopp har undandragits det allmänna eller felaktigt återbetalats eller tillgodoräknats någon* eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art.	Vid bedömningen av om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art.

14 §[5]

För försök till smuggling, grov smuggling, narkotikasmuggling, ringa narkotikasmuggling, grov narkotikasmuggling, synnerligen grov narkotikasmuggling, vapensmuggling, ringa vapensmuggling, grov vapensmuggling, synnerligen grov vapensmuggling, smuggling av explosiv vara, ringa smuggling av explosiv vara, grov smuggling av explosiv vara, synnerligen grov smuggling av explosiv vara*, tullbrott, grovt tullbrott* eller grov	För försök till smuggling, grov smuggling, narkotikasmuggling, ringa narkotikasmuggling, grov narkotikasmuggling, synnerligen grov narkotikasmuggling, vapensmuggling, ringa vapensmuggling, grov vapensmuggling, synnerligen grov vapensmuggling, smuggling av explosiv vara, ringa smuggling av explosiv vara, grov smuggling av explosiv vara, synnerligen grov smuggling av explosiv vara eller grov olovlig befattning med

[4] Senaste lydelse 2026:1321.
[5] Senaste lydelse 2020:901.

olovlig befattning med smuggelgods samt för förberedelse eller stämpling till grov smuggling, narkotikasmuggling, grov narkotikasmuggling, synnerligen grov narkotikasmuggling, vapensmuggling, grov vapensmuggling, synnerligen grov vapensmuggling, smuggling av explosiv vara, grov smuggling av explosiv vara, synnerligen grov smuggling av explosiv vara*, grovt tullbrott* eller grov olovlig befattning med smuggelgods döms det till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken. Detsamma gäller för förberedelse till ringa narkotikasmuggling eller ringa vapensmuggling.

smuggelgods samt för förberedelse eller stämpling till grov smuggling, narkotikasmuggling, grov narkotikasmuggling, synnerligen grov narkotikasmuggling, vapensmuggling, grov vapensmuggling, synnerligen grov vapensmuggling, smuggling av explosiv vara, grov smuggling av explosiv vara, synnerligen grov smuggling av explosiv vara eller grov olovlig befattning med smuggelgods döms det till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken. Detsamma gäller för förberedelse till ringa narkotikasmuggling eller ringa vapensmuggling.

15 §[6]

Den som frivilligt undanröjer sådan fara som avses i 3 § andra stycket eller 6, 6 a eller 6 b § tillsammans med den bestämmelsen eller i 7 §, döms inte till ansvar enligt den bestämmelsen. *Den som frivilligt vidtar en åtgärd som leder till att tull, annan skatt eller avgift som avses i 8–11 §§ kan påföras, tillgodoräknas eller återbetalas med rätt belopp, döms inte till ansvar enligt 8–13 §§.*

Den som frivilligt undanröjer *en* sådan fara som avses i 3 § andra stycket eller 6, 6 a eller 6 b § tillsammans med den bestämmelsen eller i 7 §, döms inte till ansvar enligt den bestämmelsen.

20 §[7]

Kan brott som avses i

1. 3 eller 4 § eller försök till sådant brott eller 7 § *föranleda* att en *sådan* avgift *som avses i* 3 § lagen (1975:85) med bemyndigande att meddela föreskrifter om in- eller utförsel av varor påförs, *eller*

2. 8 eller 9 § eller försök till sådant brott eller 11 § föranleda att tulltillägg enligt 5 kap. 5–10 §§ tullagen (2026:253) påförs

Om ett brott som avses i 3 eller 4 § eller försök till sådant brott eller *brott som avses* i 7 § kan leda till att en avgift *enligt* 3 § lagen (1975:85) med bemyndigande att meddela föreskrifter om in- eller utförsel av varor påförs, får åtal för brottet väckas endast om det är påkallat av särskilda skäl.

[6] Senaste lydelse 2020:901.
[7] Senaste lydelse 2024:842.

får åtal för brottet väckas endast om det är påkallat av särskilda skäl.

Vad som sägs i första stycket gäller även talan om förverkande på grund av brott enligt denna lag.

Första stycket gäller även talan om förverkande på grund av brott enligt denna lag.

20 a §[8]

Om Tullverket har beslutat att ta ut sanktionsavgift enligt 5 kap. tullagen (2016:253) av en fysisk person, får åklagaren inte väcka åtal, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse för samma person i fråga om den överträdelse som ligger till grund för beslutet om sanktionsavgift.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[8] Tidigare 20 a § upphävd genom 2024:739.

2.12 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:487) om sjöfartsskydd

Härigenom föreskrivs att 16 § lagen (2004:487) om sjöfartsskydd ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
16 §[1]	
Kroppsvisitation och annan undersökning får, med den begränsning som följer av andra stycket, utföras av en polisman, en tjänsteman vid Kustbevakningen eller *annan* särskilt utsedd person som förordnats av Polismyndigheten. Om personer och egendom undersöks av *annan sådan* särskilt utsedd person, ska arbetet utföras under en polismans ledning. Tullverket ska på begäran bistå Polismyndigheten, om det behövs för att en undersökning ska kunna utföras. Rederiet eller hamnanläggningsinnehavaren ska biträda Polismyndigheten eller Kustbevakningen i det praktiska kontrollarbetet, om det behövs.	Kroppsvisitation och annan undersökning får, med den begränsning som följer av andra stycket, utföras av en polisman, en tjänsteman vid Kustbevakningen eller *en* särskilt utsedd person som förordnats av Polismyndigheten. Om personer och egendom undersöks av *någon* särskilt utsedd person, ska arbetet utföras under en polismans ledning. Tullverket ska på begäran bistå Polismyndigheten, om det behövs för att en undersökning ska kunna utföras. Rederiet eller hamnanläggningsinnehavaren ska biträda Polismyndigheten eller Kustbevakningen i det praktiska kontrollarbetet, om det behövs.
Kontroll av varor som står under tullövervakning enligt artikel *134* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* ska göras i samråd med Tullverket.	Kontroll av varor som står under tullövervakning enligt artikel *54* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* ska göras i samråd med Tullverket.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2016:278.

2.13 Förslag till lag om ändring i lagen (2006:1209) om hamnskydd

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 3 § lagen (2006:1209) om hamnskydd ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
4 kap.	
3 §[1]	
Undersökning får utföras av en polisman, en tjänsteman vid Kustbevakningen eller en särskilt utsedd person som förordnats av Polismyndigheten. Om egendom undersöks av någon särskilt utsedd person, ska arbetet utföras under en polismans ledning. Identitetskontroll får utföras av en polisman, en tjänsteman vid Kustbevakningen eller den som hamnskyddsorganet tilldelar uppgiften. Om det behövs ska hamnskyddsorganet biträda Polismyndigheten eller Kustbevakningen i det praktiska undersöknings- och kontrollarbetet.	
Kontroll av varor som står under tullövervakning enligt artikel *134* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* ska göras i samråd med Tullverket.	Kontroll av varor som står under tullövervakning enligt artikel *54* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* ska göras i samråd med Tullverket.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2016:281.

2.14 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 27 kap. 1 och 3 §§ offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*

27 kap.

1 §

Sekretess gäller i verksamhet som avser bestämmande av skatt eller fastställande av underlag för bestämmande av skatt eller som avser fastighetstaxering för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden.

Sekretess gäller vidare

1. i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling som har upprättats av Skatteverket och används i verksamhet som avses i 2 § beskattningsdatalagen (2026:125) för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden,

2. hos kommun eller region för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som Skatterättsnämnden har lämnat i ett ärende om förhandsbesked i en skatte- eller taxeringsfråga, och

3. hos Försäkringskassan för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som Skatteverket har lämnat i ett ärende om särskild sjukförsäkringsavgift.

Med skatt avses i detta kapitel skatt på inkomst och annan direkt skatt samt omsättningsskatt, tull och annan indirekt skatt. Med skatt jämställs arbetsgivaravgift, prisregleringsavgift och liknande avgift, avgift enligt det avtal som anges i 21 § lagen (1997:1137) om vägavgift för vissa tunga fordon, avgift enligt lagen (1999:291) om avgift till registrerat trossamfund, skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift, rapporteringsavgift, plattformsavgift, kryptoavgift, rapportavgift och förseningsavgift samt expeditionsavgift och tilläggsavgift enligt lagen (2004:629) om trängselskatt *och* tilläggsavgift enligt 8 a § lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik. Med verksamhet som avser bestämmande av skatt jämställs verksamhet som avser bestämmande av pensionsgrundande inkomst.	Med skatt avses i detta kapitel skatt på inkomst och annan direkt skatt samt omsättningsskatt, tull och annan indirekt skatt. Med skatt jämställs arbetsgivaravgift, prisregleringsavgift och liknande avgift, avgift enligt det avtal som anges i 21 § lagen (1997:1137) om vägavgift för vissa tunga fordon, avgift enligt lagen (1999:291) om avgift till registrerat trossamfund, skattetillägg, återkallelseavgift, dokumentationsavgift, rapporteringsavgift, plattformsavgift, kryptoavgift, rapportavgift och förseningsavgift samt expeditionsavgift och tilläggsavgift enligt lagen (2004:629) om trängselskatt, tilläggsavgift enligt 8 a § lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik, *sanktionsavgift enligt tullagen (2016:253) och unionshanteringsavgift enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den*

16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013. Med verksamhet som avser bestämmande av skatt jämställs verksamhet som avser bestämmande av pensionsgrundande inkomst.

Första och andra styckena gäller inte om annat följer av 3, 4 eller 6 §.

För uppgift i allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år. För uppgift om avgift enligt lagen om avgift till registrerat trossamfund gäller dock sekretessen i högst sjuttio år.

3 §[1]

Sekretessen enligt 1 och 2 §§ gäller för uppgift hos Tullverket, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde lider skada eller men.

Motsvarande sekretess gäller i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling som har upprättats av Tullverket och används i sådan verksamhet som avses i 2 § tulldatalagen (2026:127) för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden.

Sekretess motsvarande första stycket gäller också i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling som har upprättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108, för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden.

Första *och andra* styckena gäller inte om annat följer av 6 §.

Första–*tredje* styckena gäller inte om annat följer av 6 §.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2026:145.

2.15 Förslag till lag om ändring i alkohollagen (2010:1622)

Härigenom föreskrivs att 12 kap. 5 § alkohollagen (2010:1622) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	12 kap.
	5 §[1]
I fråga om sprit, alkoholdrycker eller alkoholdrycksliknande preparat som kan antas bli förverkade tillämpas lagen (1958:205) om förverkande av alkohol m.m. Alkoholdrycker som har lagts upp på en sådan anläggning för tillfällig lagring som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* ska anses som förverkade om de inte har tagits ut från anläggningen inom 30 dagar från uppläggningen. Det gäller även i fråga om sådana drycker som har omhändertagits av Tullverket för tillfällig förvaring utan att läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring.	I fråga om sprit, alkoholdrycker eller alkoholdrycksliknande preparat som kan antas bli förverkade tillämpas lagen (1958:205) om förverkande av alkohol m.m. Alkoholdrycker som har lagts upp på en sådan anläggning för tillfällig lagring som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* ska anses som förverkade om de inte har tagits ut från anläggningen inom 30 dagar från uppläggningen. Det gäller även i fråga om sådana drycker som har omhändertagits av Tullverket för tillfällig förvaring utan att läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2019:345.

2.16 Förslag till lag om ändring i lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik

Härigenom föreskrivs att 2, 2 a, 7 a, 9 och 12 §§ lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
2 §[1]	
I denna lag avses med	
– *bromförening*: sådan kemisk förening som innehåller grundämnet brom,	
– *klorförening*: sådan kemisk förening som innehåller grundämnet klor,	
– *fosforförening*: sådan kemisk förening som innehåller grundämnet fosfor,	
– *homogent material*: ett material som har samma fysikaliska egenskaper i hela materialet och som på mekanisk väg inte kan sönderdelas i olika material,	
– *yrkesmässig aktivitet*: sådan aktivitet som utförs av	
1. en juridisk person, eller	
2. en fysisk person och avser varor som inte är avsedda för dennes eller dennes familjs personliga bruk,	
– *konsument*: en köpare för vilken köpet inte är en yrkesmässig aktivitet,	
– *EU* eller *EU-land*: de områden som tillhör Europeiska unionens punktskatteområde enligt lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde,	
– *tredjeland*: länder och områden utanför Europeiska unionens punktskatteområde,	
– *distansförsäljning*: försäljning där varorna transporteras till Sverige från ett annat EU-land av säljaren eller av någon annan för säljarens räkning och där köpet inte är yrkesmässigt för köparen,	
– *undantagen säljare*: en säljare som inte är godkänd som lagerhållare enligt 10 §, registrerad mottagare enligt 10 a § eller registrerad EU-handlare enligt 10 b § och vars årliga försäljning av skattepliktiga varor till Sverige inte överskrider 100 000 kronor för innevarande eller föregående kalenderår,	
– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en tullkodex för unionen, i lydelsen enligt förordning (EU) 2016/2339*.	– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013 i den ursprungliga lydelsen*.

[1] Senaste lydelse 2022:1774.

Vid beräkningen av den årliga försäljningen för undantagna säljare enligt första stycket ska inte mervärdesskatt beaktas, och inte heller fraktkostnader till den del de går att särskilja.

2 a §[2]

Med *import* avses i denna lag varors övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.

Med *otillåten införsel* avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *79.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

Med *export* avses att en vara, direkt från Sverige eller via ett annat EU-land, förs ut från EU.

Med *deklarant*, *tullskuld* och *unionsvara* avses i denna lag detsamma som i artikel 5 i unionstullkodexen.

Med *import* avses i denna lag varors övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.

Med *otillåten införsel* avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *185.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

Med *EU:s tulldatacentral*, *tullombud*, *tullskuld* och *unionsvara* avses i denna lag detsamma som i artikel 5 i unionstullkodexen.

Med deklarant avses den person som i enlighet med unionstullkodexen lämnar en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk

[2] Senaste lydelse 2026:34.

	utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.

7 a §[3]

Om det när skattskyldighet inträder enligt 12 § första stycket 4 eller andra stycket inte går att utläsa en varas nettovikt av en tulldeklaration, ska skatt i stället för vad som anges i 3 § andra–fjärde styckena och 4 § tas ut med följande belopp:	Om det när skattskyldighet inträder enligt 12 § första stycket 4 eller andra stycket inte går att utläsa en varas nettovikt av en tulldeklaration *eller av motsvarande information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral*, ska skatt i stället för vad som anges i 3 § andra–fjärde styckena och 4 § tas ut med följande belopp:

– KN-nr 8471 30: 400 kr/vara,
– KN-nr 8508 11: 77 kr/vara,
– KN-nr 8516 50: 187 kr/vara,
– KN-nr 8517 11 eller 8527 12: 80 kr/vara,
– KN-nr 8517 13 eller 8517 14: 38 kr/vara,
– KN-nr 8517 18, 8521 90, 8527 13, 8527 19, 8527 91, 8527 92 eller 8527 99: 160 kr/vara,
– KN-nr 8517 62: 139 kr/vara,
– KN-nr 8519 81, 8519 89 eller 8521 10: 320 kr/vara,
– KN-nr 8418 10, 8418 21, 8418 29, 8418 30, 8418 40, 8422 11, 8450 11, 8450 12, 8450 19, 8451 21, 8471 41, 8471 49, 8516 60, 8519 30, 8528 42, 8528 49, 8528 52, 8528 59, 8528 71, 8528 72, 8528 73 eller 9504 50: 487 kr/vara.

9 §[4]

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige som är yrkesmässig för någon av de inblandade parterna *är deklaranten eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel*,* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln.	*Deklaranten är skattskyldig* för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige som är yrkesmässig för någon av de inblandade parterna*. Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa*

[3] Senaste lydelse 2022:1774.
[4] Senaste lydelse 2022:176.

	uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid otillåten införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig*.
	Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.
Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om varan hade varit belagd med tull*, och vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.	Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om varan hade varit belagd med tull.
Från skattskyldighet vid import undantas varor som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.	Från skattskyldighet vid import undantas varor som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.
Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.	Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

12 §[5]

Skyldighet att betala skatt inträder

1. för den som är godkänd lagerhållare, när

[5] Senaste lydelse 2025:274.

a) en skattepliktig vara efter försäljning från lagerhållaren levereras till en köpare som inte är godkänd lagerhållare,

b) en skattepliktig vara tas till ett försäljningsställe för detaljförsäljning,

c) en skattepliktig vara tas i anspråk för annat ändamål än försäljning,

d) godkännandet som lagerhållare återkallas, varvid skattskyldigheten omfattar skattepliktiga varor som då ingår i dennes lager, eller

e) en skattepliktig vara förs in till Sverige efter det att lagerhållaren har förmedlat en distansförsäljning av varan från en undantagen säljare,

2. för den som är skattskyldig enligt 8 § första stycket 6, när den skattepliktiga varan tillverkas,

3. för den som är skattskyldig enligt 8 § första stycket 2, 3, 4, 5 eller 7, när den skattepliktiga varan förs in till Sverige,

4. för den som är skattskyldig enligt 9 §, vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* inträder skattskyldigheten för den som är skattskyldig enligt 9 § vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, inträder skattskyldigheten för den som är skattskyldig enligt 9 § vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.17 Förslag till lag om ändring i lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna

Härigenom föreskrivs att 18 kap. 2 § lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	18 kap.
	2 §
En upphandlande enhet får vid tilldelning av varukontrakt förkasta ett anbud som omfattar varor med ursprung i tredjeland, om andelen sådana varor, bestämd enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*, uppgår till mer än hälften av det totala värdet av de varor som anbudet omfattar.	En upphandlande enhet får vid tilldelning av varukontrakt förkasta ett anbud som omfattar varor med ursprung i tredjeland, om andelen sådana varor, bestämd enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/ 2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*, uppgår till mer än hälften av det totala värdet av de varor som anbudet omfattar.
*Det som föreskrivs i f*örsta stycket gäller även programvara för användning i ett telekommunikationsnät.	*F*örsta stycket gäller även programvara för användning i ett telekommunikationsnät.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.18 Förslag till lag om ändring i lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter

Härigenom föreskrivs att 2, 2 a, 7 och 11 §§ lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*

2 §[1]

I denna lag avses med

– *e-vätskor*: vätskor som innehåller nikotin,

– *högkoncentrerade e-vätskor*: e-vätskor med en koncentration nikotin som uppgår till minst 15 men inte överstiger 20 milligram per milliliter vätska,

– *andra nikotinhaltiga produkter*: nikotinhaltiga produkter för användning i mun eller näsa, med undantag för e-vätskor och produkter som innehåller tobak och som är hänförliga till kapitel 24 i den lydelse av Kombinerade nomenklaturen (KN) enligt rådets förordning (EEG) 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan som gällde den 1 januari 2017,

– *yrkesmässig aktivitet*: sådan aktivitet som utförs av

1. en juridisk person, eller

2. en enskild person om den avser varor som inte är avsedda för den enskildes eller dennes familjs personliga bruk,

– *EU* eller *EU-land*: de områden som tillhör Europeiska unionens punktskatteområde enligt lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde,

– *tredjeland*: länder och områden utanför Europeiska unionens punktskatteområde,

– *distansförsäljning*: försäljning där varorna transporteras till Sverige från ett annat EU-land av säljaren eller av någon annan för säljarens räkning och köpet inte är yrkesmässigt för köparen,

– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen, i lydelsen enligt förordning (EU) 2016/2339*,	– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen*,

– *förordning (EG) nr 1272/2008*: Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 i den lydelse som gällde den 1 januari 2020,

[1] Senaste lydelse 2022:179.

– *förordning (EU) 2017/745*: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/745 av den 5 april 2017 om medicintekniska produkter, om ändring av direktiv 2001/83/EG, förordning (EG) nr 178/2002 och förordning (EG) nr 1223/2009 och om upphävande av rådets direktiv 90/385/EEG och 93/42/EEG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/561.

2 a §[2]

Med *import* avses i denna lag varors övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.	Med *import* avses i denna lag varors övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen. Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.
Med *otillåten införsel* avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *79.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.	Med *otillåten införsel* avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *185.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull. Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.
Med *export* avses att en vara, direkt från Sverige eller via ett annat EU-land, förs ut från EU.	
Med *deklarant*, *tullskuld* och *unionsvara* avses i denna lag detsamma som i *artikel 5 i* unionstullkodexen.	Med *EU:s tulldatacentral*, *tullombud*, *tullskuld* och *unionsvara* avses i denna lag detsamma som i unionstullkodexen. *Med deklarant avses i denna lag den person som i enlighet med unionstullkodexen lämnar en*

[2] Senaste lydelse 2026:35.

tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.

7 §[3]

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige *är deklaranten eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

Deklaranten är skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid* otillåten införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig*.

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldata-central i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhanda-hållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om varan hade varit belagd med tull*, och vid otillåten införsel, varje annan*

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om varan hade varit belagd med tull.

[3] Senaste lydelse 2022:179.

person som är involverad i den otillåtna införseln.

Från skattskyldighet vid import undantas varor som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.

Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

Från skattskyldighet vid import undantas varor som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.

Från skattskyldighet vid otillåten införsel undantas varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

11 §[4]

Skyldighet att betala skatt inträder

1. för den som är godkänd lagerhållare, när

a) en skattepliktig vara levereras till en köpare som inte är godkänd lagerhållare,

b) en skattepliktig vara tas i anspråk för annat ändamål än försäljning, eller

c) godkännandet som lagerhållare återkallas, varvid skattskyldigheten omfattar skattepliktiga varor som då ingår i dennes lager,

2. för den som är skattskyldig enligt 6 § 2 a, när den skattepliktiga varan tillverkas,

3. för den som är skattskyldig enligt 6 § 2 b eller c, när den skattepliktiga varan förs in till Sverige,

4. för den som är skattskyldig enligt 6 § 3, när den skattepliktiga varan används för annat ändamål än det avsedda,

5. för den som är skattskyldig enligt 7 §, vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* inträder skattskyldigheten för den

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, inträder skattskyldigheten för den som är skattskyldig enligt 7 § vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

[4] Senaste lydelse 2022:179.

som är skattskyldig enligt 7 § vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.19 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:155) om tobaksskatt

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4, 7, 8 och 10 §§, 3 kap. 16 §, 4 kap. 3, 8 och 9 §§, 9 kap. 13–15 §§ och 10 kap. 17–19 §§ lagen (2022:155) om tobaksskatt ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
4 §	
I denna lag avses med	
– *punktskattedirektivet*: rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler för punktskatt, i den ursprungliga lydelsen,	
– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen, i lydelsen enligt förordning (EU) 2016/2339*.	– <u>*unionstullkodexen*</u>: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen*.
7 §	
Med import avses varors övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen.	Med import avses varors övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen.
Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.	
8 §	
Med otillåten införsel avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201 i* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *79.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull.	Med otillåten införsel avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *185.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull.
Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens	

punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

10 §[1]

Med *deklarant*, *tullskuld*, *unionsvara* och *icke-unionsvara* avses detsamma som *i artikel 5* i unionstullkodexen.

Med förfarandet för extern transitering avses förfarandet enligt artikel 226.2 i unionstullkodexen, när förfarandet används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex.

Med *EU:s tulldatacentral*, *tullombud*, *tullskuld*, *unionsvara*, *icke-unionsvara* och *förfarandet för extern transitering* avses detsamma som i unionstullkodexen.

Med deklarant avses den person som i enlighet med unionstullkodexen lämnar en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.

3 kap.

16 §

Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända varor under ett uppskovsförfarande vid varornas övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.

Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 6 och 8 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som *där* sägs om flyttningar under

Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända varor under ett uppskovsförfarande vid varornas övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.

Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 6 och 8 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som sägs *där* om flyttningar under

[1] Senaste lydelse 2026:36.

uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 kap. 4–6 §§.	uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 kap. 4–6 §§.

4 kap.

3 §[2]

Under uppskovsförfarandet får skattepliktiga varor flyttas från ett skatteupplag till

1. ett annat skatteupplag,
2. en registrerad varumottagare eller tillfälligt registrerad varumottagare i ett annat EU-land,
3. en plats där de skattepliktiga varorna lämnar EU,

4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering, eller	4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering*, i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstull-kodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen* , eller

5. någon av följande mottagare:

a) en beskickning eller ett konsulat i ett annat EU-land, en medlem av den diplomatiska personalen vid en sådan beskickning eller ett sådant konsulat,

b) en internationell organisation med säte i ett annat EU-land, en medlemsstats ombud vid en sådan organisation eller en person med tjänst hos eller uppdrag av en sådan organisation,

c) väpnade styrkor som tillhör ett annat EU-land än det dit varorna flyttas och som deltar i försvarsinsatser för att genomföra en unionsverksamhet inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, om varorna är avsedda för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

d) väpnade styrkor som tillhör ett annat land än det dit varorna flyttas och som är part i nordatlantiska fördraget, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

e) Förenade kungarikets väpnade styrkor stationerade i Cypern i enlighet med fördraget om upprättande av Republiken Cypern av den 16 augusti 1960, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier, eller

f) mottagare i ett annat EU-land för konsumtion enligt ett avtal som ingåtts med tredjeländer eller internationella organisationer, förutsatt att avtalet är tillåtet eller godkänt med hänsyn till undantag från mervärdesskatt.

Första stycket 5 gäller om varorna flyttas till en plats i ett annat EU-land och endast i den omfattning frihet från tobaksskatt gäller i det andra EU-landet.

[2] Senaste lydelse 2026:36.

8 §

Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *enligt artikel 15 i unionstullkodexen* till Tullverket *lämna*

Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *lämna följande* till Tullverket*:*

1. det punktskattenummer som identifierar den registrerade avsändaren för flyttningen,
2. det punktskattenummer som identifierar den mottagare som varorna sänds till, och
3. bevis för att avsikten är att de importerade varorna ska avsändas under uppskovsförfarandet.

Första stycket gäller inte om platsen för import är en plats som är godkänd som skatteupplag.

Om tulldeklaration för varorna *ges* in i ett annat EU-land *med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen*, får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet.

Om tulldeklaration för varorna *lämnas* in i ett annat EU-land, får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU landet.

9 §[3]

En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när varorna lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när varorna övergår till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen.

En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när varorna lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när varorna övergår till fri omsättning enligt unionstullkodexen.

En flyttning under uppskovsförfarandet avslutas när mottagaren har tagit emot varorna på en sådan destination som avses i 3–6 §§. Vid export avslutas flyttningen när varorna har lämnat EU. Vid en sådan flyttning som avses i 3 § första stycket 4 avslutas flyttningen när varorna har hänförts till förfarandet för extern transitering.

9 kap.

13 §

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige *är deklaranten eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel*,* varje

Deklaranten är skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på*

[3] Senaste lydelse 2026:36.

annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid otillåten införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig*.

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldata-central i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhanda-hållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om varan hade varit belagd med tull *och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om varan hade varit belagd med tull.

14 §

Skattskyldigheten inträder vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden upp-kommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

15 §

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om varor som från platsen för import *avsänds* av en registrerad avsändare och flyttas enligt 4 kap. 4–7 §§.

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om varor som *avsänds* från platsen för import av en registrerad avsändare och flyttas enligt 4 kap. 4–7 §§.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

10 kap.

17 §

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av snus, tuggtobak och övrig tobak till Sverige *eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel*,* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

Deklaranten är skattskyldig för import eller otillåten införsel av snus, tuggtobak och övrig tobak till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid* otillåten införsel *ska därutöver* varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig*.

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara

till Sverige *är deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om varan hade varit belagd med tull *och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.

till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om varan hade varit belagd med tull.

18 §

Skattskyldigheten inträder vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskulden uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

19 §

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om snus, tuggtobak och övrig tobak som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om snus, tuggtobak och övrig tobak som ägs av en godkänd lagerhållare vid varornas övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts.

Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.20 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:156) om alkoholskatt

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 5, 8, 9 och 11 §§, 3 kap. 17 §, 4 kap. 3, 8 och 9 §§ och 9 kap. 13–15 §§ lagen (2022:156) om alkoholskatt ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
5 §	
I denna lag avses med	
– *punktskattedirektivet*: rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler för punktskatt, i den ursprungliga lydelsen,	
– unionstullkodexen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen, i lydelsen enligt förordning (EU) 2016/2339*.	– unionstullkodexen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen*.
8 §	
Med import avses varors övergång till fri omsättning *i enlighet med* artikel *201* i unionstullkodexen.	Med import avses varors övergång till fri omsättning *enligt* artikel *109* i unionstullkodexen.
Med import avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen (2022:157) om Europeiska unionens punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel har fullgjorts.	
9 §	
Med otillåten införsel avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *i enlighet med artikel 201* i unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *79.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull.	Med otillåten införsel avses införsel till EU av varor som inte har hänförts till förfarandet för övergång till fri omsättning *enligt* unionstullkodexen och för vilka en tullskuld i enlighet med artikel *185.1* i unionstullkodexen har uppkommit eller skulle ha uppkommit om varorna hade varit belagda med tull.
Med otillåten införsel avses även införsel till EU av unionsvaror från något av de territorier som anges i 2 § lagen om Europeiska unionens	

punktskatteområde om de skyldigheter som följer av tullagstiftningen vid sådan införsel inte har fullgjorts.

11 §[1]

Med *deklarant*, *tullskuld*, *unionsvara* och *icke-unionsvara* avses detsamma som i *artikel 5 i* unionstullkodexen.	Med *EU:s tulldatacentral*, *tullombud*, *tullskuld*, *unionsvara*, *icke-unionsvara och förfarandet för extern transitering* avses detsamma som i unionstullkodexen.
Med förfarandet för extern transitering avses förfarandet enligt artikel 226.2 i unionstullkodexen, när förfarandet används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex.	*Med deklarant avses den person som i enlighet med unionstullkodexen lämnar en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.*

3 kap.

17 §

Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända varor under ett uppskovsförfarande vid varornas övergång till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.	Som registrerad avsändare får den godkännas som avser att i Sverige yrkesmässigt avsända varor under ett uppskovsförfarande vid varornas övergång till fri omsättning enligt unionstullkodexen eller, om det är fråga om en unionsvara, vid den tidpunkt då skyldigheterna enligt tullagstiftningen fullgjorts. För godkännande krävs att den som ansöker om att bli godkänd är lämplig att vara registrerad avsändare med hänsyn till sina ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt.
Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 6, 7 och 9 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som *där* sägs om flyttningar under	Bestämmelserna om säkerhet för skatten i 6, 7 och 9 §§ tillämpas även på registrerad avsändare. Det som sägs *där* om flyttningar under

[1] Senaste lydelse 2026:37.

uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 kap. 4–6 §§.	uppskovsförfarandet ska då avse flyttningar enligt 4 kap. 4–6 §§.

4 kap.

3 §[2]

Under uppskovsförfarandet får skattepliktiga alkoholvaror flyttas från ett skatteupplag till

1. ett annat skatteupplag,
2. en registrerad varumottagare eller tillfälligt registrerad varumottagare i ett annat EU-land,
3. en plats där de skattepliktiga varorna lämnar EU,

4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering, eller	4. ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering*, i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen* , eller

5. någon av följande mottagare:

a) en beskickning eller ett konsulat i ett annat EU-land, en medlem av den diplomatiska personalen vid en sådan beskickning eller ett sådant konsulat,

b) en internationell organisation med säte i ett annat EU-land, en medlemsstats ombud vid en sådan organisation eller en person med tjänst hos eller uppdrag av en sådan organisation,

c) väpnade styrkor som tillhör ett annat EU-land än det dit varorna flyttas och som deltar i en försvarsinsats för att genomföra en unionsverksamhet inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, om varorna är avsedda för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

d) väpnade styrkor som tillhör ett annat land än det dit varorna flyttas och som är part i nordatlantiska fördraget, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier,

e) Förenade kungarikets väpnade styrkor stationerade i Cypern i enlighet med fördraget om upprättande av Republiken Cypern av den 16 augusti 1960, för styrkornas eget bruk, för civilpersonal som följer med dem eller för mässar och marketenterier, eller

f) mottagare i ett annat EU-land för konsumtion enligt ett avtal som ingåtts med tredjeländer eller internationella organisationer, förutsatt att avtalet är tillåtet eller godkänt med hänsyn till undantag från mervärdesskatt.

Första stycket 5 gäller om varorna flyttas till en plats i ett annat EU-land och endast i den omfattning frihet från alkoholskatt gäller i det andra EU-landet.

[2] Senaste lydelse 2026:37.

8 §

Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *enligt artikel 15 i unionstullkodexen* till Tullverket *lämna*	Vid flyttning under uppskovsförfarandet från en plats för import i Sverige ska deklaranten eller någon annan person som är direkt eller indirekt involverad i fullgörandet av tullformaliteter *lämna följande* till Tullverket*:*

1. det punktskattenummer som identifierar den registrerade avsändaren för flyttningen,

2. det punktskattenummer som identifierar den mottagare som varorna sänds till, och

3. bevis för att avsikten är att de importerade varorna ska avsändas under uppskovsförfarandet.

Första stycket gäller inte om platsen för import är en plats som är godkänd som skatteupplag.

Om tulldeklaration för varorna *ges* in i ett annat EU-land *med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen*, får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet.	Om tulldeklaration för varorna *lämnas* in i ett annat EU-land, får uppgifterna i första stycket lämnas i tulldeklarationen i det andra EU landet.

9 §[3]

En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när varorna lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när varorna övergår till fri omsättning enligt *artikel 201 i* unionstullkodexen.	En flyttning under uppskovsförfarandet påbörjas när varorna lämnar skatteupplaget. Vid import påbörjas flyttningen när varorna övergår till fri omsättning enligt unionstullkodexen.

En flyttning under uppskovsförfarandet avslutas när mottagaren har tagit emot varorna på en sådan destination som avses i 3–6 §§. Vid export avslutas flyttningen när varorna har lämnat EU. Vid en sådan flyttning som avses i 3 § första stycket 4 avslutas flyttningen när varorna har hänförts till förfarandet för extern transitering.

9 kap.

13 §

Skattskyldig för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige är deklaranten *eller varje annan person enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen och, vid* otillåten införsel, varje	*Deklaranten är skattskyldig* för import eller otillåten införsel av skattepliktiga varor till Sverige. *Vid indirekt ombudskap ska också den för vars räkning tullombudet agerar vara skattskyldig. Om en tulldeklaration upprättas på*

[3] Senaste lydelse 2026:37.

annan person som är involverad i den otillåtna införseln.

grundval av uppgifter som leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, ska den person som har lämnat de uppgifter som var nödvändiga för deklarationen, och som visste eller som rimligen borde ha vetat att dessa uppgifter var felaktiga, också vara skattskyldig. Vid otillåten införsel ska därutöver varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln *vara skattskyldig*.

Det som sägs i första stycket om deklarant gäller även importör vid distansförsäljning enligt artikel 5 i unionstullkodexen när information tillhandahålls i EU:s tulldata-central i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhanda-hållits i EU:s tulldatacentral.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige *är deklaranten eller varje annan person som hade varit skyldig att betala tull enligt artikel 77.3 i unionstullkodexen* om varan hade varit belagd med tull *och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln*.

Skattskyldig vid import eller otillåten införsel av en unionsvara till Sverige är *den som enligt första stycket hade varit skattskyldig* om varan hade varit belagd med tull.

14 §

Skattskyldigheten inträder vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

Om tullskuld uppkommer i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer eller skulle ha uppkommit i det andra EU-landet.

15 §

Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om varor som från platsen för import *avsänds* av en registrerad avsändare och flyttas enligt 4 kap. 4–7 §§.	Skattskyldighet vid import gäller inte i fråga om varor som *avsänds* från platsen för import av en registrerad avsändare och flyttas enligt 4 kap. 4–7 §§.
Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *124.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska *det som sägs i* första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.	Skattskyldighet vid otillåten införsel gäller inte i fråga om varor för vilka tullskulden har upphört i enlighet med artikel *223.1* e, f, g eller k i unionstullkodexen. Vid otillåten införsel av unionsvaror ska första meningen tillämpas som om varan hade varit belagd med tull.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.21 Förslag till lag om ändring i mervärdesskattelagen (2023:200)

Härigenom föreskrivs i fråga om mervärdesskattelagen (2023:200)

dels att 2 kap. 1, 2 och 24 §§, 6 kap. 67 §, 10 kap. 58 § och 16 kap. 19 och 21 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 8 kap. 28 § ska lyda ”När tullskuld uppkommit i ett annat EU-land”.

Nuvarande lydelse

2 kap.

1 §[1]

I detta kapitel finns definitioner av vissa begrepp samt förklaringar till hur vissa termer och uttryck används i lagen. Det finns definitioner och förklaringar också i andra kapitel. Var definitioner och förklaringar finns framgår av följande uppställning:

Definition eller förklaring av	*finns i*
– ankomstort vid del av persontransport inom EU	6 kap. 19 och 50 §§
– anläggning för tillfällig lagring	24 §
– avgångsort vid del av persontransport inom EU	6 kap. 19 och 50 §§
– benämningar för vissa EU-rättsakter	2 §
– beskattningsbar person	4 kap. 2 och 3 §§
– beskattningsbara transaktioner	5 kap. 2 §
– beskattningsbar återförsäljare av el m.m.	6 kap. 21 §
– beskattningsbar återförsäljare av begagnade varor m.m.	20 kap. 10 §
– beskattningsgrundande händelse	7 kap. 3 §
– beskattningsår	3–6 §§
– del av persontransport inom EU	6 kap. 19 och 50 §§
– distansförsäljning av varor	7 och 8 §§
– ekonomisk verksamhet	4 kap. 2 §
– elektronisk faktura	10 §
– enfunktionsvoucher	27 §
– EU eller EU-land	21 §
– faktura	9 §
– fastighet	11 §
– felaktigt debiterad mervärdesskatt	12 §
– flerfunktionsvoucher	27 §
– fri omsättning	24 §
– frizon	24 §
– icke-unionsvara	24 §
– import av varor	5 kap. 37 §

[1] Senaste lydelse 2024:942.

– ingående skatt	13 kap. 4 och 5 §§
– investeringsguld	21 kap. 2 §
– justeringsbelopp	15 kap. 16 §
– justeringsperiod	15 kap. 10 §
– kommun	13 §
– korttidsuthyrning av transportmedel	6 kap. 52 §
– leverans av varor	5 kap. 3 §
– marknadsvärde	14 och 15 §§
– mellanhand vid leverans av varor i flera led	6 kap. 16 §
– mervärdesskattegrupper	4 kap. 7 §
– nya transportmedel	16 §
– personbil	17 §
– punktskattepliktiga varor	18 §
– representant	22 kap. 8 §
– skatteupplag	11 kap. 2 §
– statliga affärsverk	19 §
– särskild mervärdesskattedeklaration	22 kap. 6 §
– telekommunikationstjänster	20 §
– temporärt exporterade varor	24 §
– tillhandahållande av tjänster	5 kap. 26 §
– tredje territorium	22 §
– tullager	24 §
– tullförfarandena extern transitering, intern unionstransitering, passiv förädling och tillfällig införsel	24 §
– tullskuld	24 §
– unionsintern varutransport	6 kap. 42 §
– unionsinternt förvärv av varor	5 kap. 22 §
– unionsvara	24 §
– utgående skatt	25 §
– uttag av tjänster	5 kap. 29 och 30 §§
– uttag av varor	5 kap. 8–10 §§
– voucher	26 §
– årsomsättning inom EU	18 kap. 3 §
– årsomsättning inom landet	18 kap. 2 §

Föreslagen lydelse

2 kap.

1 §

I detta kapitel finns definitioner av vissa begrepp samt förklaringar till hur vissa termer och uttryck används i lagen. Det finns definitioner och förklaringar också i andra kapitel. Var definitioner och förklaringar finns framgår av följande uppställning:

Definition eller förklaring av	*finns i*
– ankomstort vid del av person-transport inom EU	6 kap. 19 och 50 §§

– anläggning för tillfällig lagring 24 §
– avgångsort vid del av persontransport inom EU 6 kap. 19 och 50 §§
– benämningar för vissa EU-rättsakter 2 §
– beskattningsbar person 4 kap. 2 och 3 §§
– beskattningsbara transaktioner 5 kap. 2 §
– beskattningsbar återförsäljare av el m.m. 6 kap. 21 §
– beskattningsbar återförsäljare av begagnade varor m.m. 20 kap. 10 §
– beskattningsgrundande händelse 7 kap. 3 §
– beskattningsår 3–6 §§
– del av persontransport inom EU 6 kap. 19 och 50 §§
– distansförsäljning av varor 7 och 8 §§
– ekonomisk verksamhet 4 kap. 2 §
– elektronisk faktura 10 §
– enfunktionsvoucher 27 §
– EU eller EU-land 21 §
– *EU:s tulldatacentral* *24 §*
– faktura 9 §
– fastighet 11 §
– felaktigt debiterad mervärdesskatt 12 §
– flerfunktionsvoucher 27 §
– fri omsättning 24 §
– frizon 24 §
– icke-unionsvara 24 §
– import av varor 5 kap. 37 §
– ingående skatt 13 kap. 4 och 5 §§
– investeringsguld 21 kap. 2 §
– justeringsbelopp 15 kap. 16 §
– justeringsperiod 15 kap. 10 §
– kommun 13 §
– korttidsuthyrning av transportmedel 6 kap. 52 §
– leverans av varor 5 kap. 3 §
– marknadsvärde 14 och 15 §§
– mellanhand vid leverans av varor i flera led 6 kap. 16 §
– mervärdesskattegrupper 4 kap. 7 §
– nya transportmedel 16 §
– personbil 17 §
– punktskattepliktiga varor 18 §
– representant 22 kap. 8 §
– skatteupplag 11 kap. 2 §
– statliga affärsverk 19 §
– särskild mervärdesskattedeklaration 22 kap. 6 §

– telekommunikationstjänster	20 §
– temporärt exporterade varor	24 §
– tillhandahållande av tjänster	5 kap. 26 §
– tredje territorium	22 §
– tullager	24 §
– tullförfarandena extern transitering, intern unionstransitering, passiv förädling och tillfällig införsel	24 §
– tullskuld	24 §
– unionsintern varutransport	6 kap. 42 §
– unionsinternt förvärv av varor	5 kap. 22 §
– unionsvara	24 §
– utgående skatt	25 §
– uttag av tjänster	5 kap. 29 och 30 §§
– uttag av varor	5 kap. 8–10 §§
– voucher	26 §
– årsomsättning inom EU	18 kap. 3 §
– årsomsättning inom landet	18 kap. 2 §

Lydelse enligt prop. 2025/26:278	*Föreslagen lydelse*

2 §

I denna lag avses med

– direktivet om handel med utsläppsrätter: Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom unionen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG, i lydelsen enligt kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/1416,

– dricksvattendirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/2184 av den 16 december 2020 om kvaliteten på dricksvatten, i den ursprungliga lydelsen,

– EU:s livsmedelsförordning: Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1381,

– EU-återbetalningsdirektivet: rådets direktiv 2008/9/EG av den 12 februari 2008 om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat, i lydelsen enligt rådets direktiv 2010/66/EU,

– förordningen om tullbefrielse: rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse,

– genomförandeförordningen: rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt,

– mervärdesskattedirektivet: rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, i lydelsen enligt rådets direktiv (EU) 2025/516,

– unionstullkodexen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*.	– unionstullkodexen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*.
Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
24 §	
Med anläggning för tillfällig lagring, fri omsättning, frizon, icke-unionsvara, temporärt exporterade varor, tullager, tullskuld, unionsvara och tullförfarandena extern transitering, intern unionstransitering, passiv förädling och tillfällig införsel avses detsamma som i unionstullkodexen.	Med anläggning för tillfällig lagring, *EU:s tulldatacentral,* fri omsättning, frizon, icke-unionsvara, temporärt exporterade varor, tullager, tullskuld, unionsvara och tullförfarandena extern transitering, intern unionstransitering, passiv förädling och tillfällig införsel avses detsamma som i unionstullkodexen.

6 kap.

67 §

Även om varan finns här när den förs in i EU ska importen inte anses äga rum i Sverige, om varan finns i ett annat EU-land när den upphör att omfattas av ett förfarande för tillfällig införsel med fullständig befrielse från tull eller ett förfarande för extern transitering.

Detsamma gäller en vara som är i fri omsättning och förs in till Sverige från ett tredje territorium som utgör en del av unionens tullområde, om varan

1. förflyttas här i landet under ett förfarande för intern unionstransitering enligt unionens tullbestämmelser och hänfördes till det förfarandet *genom en deklaration* när den fördes in till landet, eller	1. förflyttas här i landet under ett förfarande för intern unionstransitering enligt unionens tullbestämmelser och hänfördes till det förfarandet när den fördes in till landet, eller

2. när den förs in till Sverige hade omfattats av 11 kap. 4 § eller ett förfarande för tillfällig införsel med fullständig befrielse från importtullar, om den hade importerats i den mening som avses i 5 kap. 37 § 1.

10 kap.

58 §

Från skatteplikt undantas import av varor som görs av en beskattningsbar person eller en representant som har ett identifieringsbeslut och identifieringsnummer enligt

1. 22 kap. 15 och 25 §§, eller
2. motsvarande bestämmelser i ett annat EU-land.

Första stycket gäller bara om identifieringsnumret har tillhandahållits Tullverket senast i samband med att tulldeklarationen lämnas in.

Första stycket gäller bara om identifieringsnumret har tillhandahållits Tullverket senast i samband med att tulldeklarationen lämnas in *eller motsvarande information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral*.

16 kap.

19 §

Om en import av varor avser en unionsvara eller om varan ska *deklareras* för övergång till fri omsättning i Sverige men inte är belagd med tull, är den som skulle ha varit skyldig att betala tullen om varan hade varit tullbelagd skyldig att betala mervärdesskatt för importen, om inte annat följer av 20 §.

Om en import av varor avser en unionsvara eller om varan ska *hänföras till förfarandet* för övergång till fri omsättning i Sverige men inte är belagd med tull, är den som skulle ha varit skyldig att betala tullen om varan hade varit tullbelagd skyldig att betala mervärdesskatt för importen, om inte annat följer av 20 §.

21 §

Om det vid en import av varor i Sverige uppkommer en tullskuld i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagd med tull, *till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen,* är den som är eller skulle ha varit skyldig att betala tullen i det andra EU-landet skyldig att betala mervärdesskatt för importen, om inte annat följer av 22 §.

Om det vid en import av varor i Sverige uppkommer en tullskuld i ett annat EU-land, eller skulle ha uppkommit *en tullskuld* om varan hade varit belagd med tull, är den som är eller skulle ha varit skyldig att betala tullen i det andra EU-landet skyldig att betala mervärdesskatt för importen, om inte annat följer av 22 §.

Denna lag träder i kraft den 21 september 2027.

2.22 Förslag till förordning om ändring i tullförordningen (2016:287)

Härigenom föreskrivs i fråga om tullförordningen (2016:287)

dels att 1 kap. 5 §, 2 kap. 1 § och 5 kap. 1 § ska upphöra att gälla,

dels att rubrikerna närmast före 4 kap. 1 § och 5 kap. 1 § ska utgå,

dels att 1 kap. 1–3, 6–8, 12–14, 16 och 17 §§, 2 kap. 4 §, 3 kap. 5–8, 13, 14, 17 och 23 §§, 5 kap. 1 a § och rubrikerna närmast före 1 kap. 7 och 8 §§ och 3 kap. 8 § ska ha följande lydelse,

dels att rubrikerna närmast före 4 kap. 2 och 6 §§ ska sättas närmast före 4 kap. 1 respektive 5 §.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
1 §[1]	
I denna förordning finns bestämmelser som kompletterar	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* och de förordningar som *meddelas* med stöd av den förordningen,	– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013 och de förordningar som *antas* med stöd av den förordningen,
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003,	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1672 av den 23 oktober 2018 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005,	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 av den 20 juni 2019 om marknadskontroll och överensstämmelse för produkter och om ändring av direktiv 2004/42/EG och förordningarna (EG) nr 765/2008 och (EU) nr 305/2011, och	
– tullagen (2016:253).	
Uttryck som används i denna förordning har samma betydelse som i förordning (EU) *nr 952/2013*, förordning (EU) nr 608/2013, förordning (EU) 2018/1672 och tullagen.	Uttryck som används i denna förordning har samma betydelse som i förordning (EU) *2026/2108*, förordning (EU) nr 608/2013, förordning (EU) 2018/1672 och tullagen.
2 §	
Tullverket ska utföra de uppgifter som en tullmyndighet eller en	Tullverket ska utföra de uppgifter som en tullmyndighet eller en

[1] Senaste lydelse 2022:1193.

behörig myndighet har enligt förordning (EU) *nr 952/2013* och de förordningar som *meddelas* med stöd av den förordningen om inget annat sägs i lag eller förordning.	behörig myndighet har enligt förordning (EU) *2026/2108* och de förordningar som *antas* med stöd av den förordningen om inget annat sägs i lag eller förordning. *Första stycket gäller även för de delegerade akter och genomförandeakter som avses i artikel 284.1 andra stycket i förordning (EU) 2026/2108, tills dessa akter upphävs.*
3 §[2]	
Tullverket ska till Europeiska kommissionen översända den information som följer av – den informations- och anmälningsskyldighet som framgår av förordning (EU) *nr 952/2013* och de förordningar som *meddelas* med stöd av den förordningen, och – den informationsskyldighet som framgår av artikel 18.1 och 18.2 i förordning (EU) 2018/1672.	Tullverket ska till Europeiska kommissionen översända den information som följer av – den informations- och anmälningsskyldighet som framgår av förordning *(EU) 2026/2108* och de förordningar som *antas* med stöd av den förordningen, och
6 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om *1. villkor för att ett tullombud ska få tillhandahålla tjänster i Sverige, och* *2.* verkställigheten av artiklarna *18–21* om tullombud i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *33 och 34* om tullombud i förordning (EU) *2026/2108.*
Beslut med stöd av tullagstiftningen	***Tullbeslut***
7 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *22–37* om *beslut med stöd av tullagstiftningen* i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *8–16* om *tullbeslut* i förordning (EU) *2026/2108*.
Godkänd ekonomisk aktör	***Godkända ekonomiska aktörer och betrodda näringsidkare***

[2] Senaste lydelse 2021:754.

8 §

Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *38–41* om *godkänd ekonomisk aktör* i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *29–32* om *godkända ekonomiska aktörer och betrodda näringsidkare* i förordning (EU) *2026/2108*.

12 §[3]

Obetalda avgifter enligt 10 § ska på begäran av Tullverket drivas in på det sätt som anges i 2 kap. 16 § tullagen (2016:253).

Bestämmelser om begäran om indrivning m.m. finns i 4–9 §§ indrivningsförordningen (1993:1229). Att den betalningsskyldige ska uppmanas att betala fordran innan ansökan om indrivning görs framgår av 3 § samma förordning.	
Indrivning behöver inte begäras för en fordran som understiger *100* kronor, om indrivning inte krävs från allmän synpunkt.	Indrivning behöver inte begäras för en fordran som understiger *1 000* kronor, om indrivning inte krävs från allmän synpunkt.

13 §

Tullverket får, efter att ha gett Sveriges riksbank tillfälle att yttra sig, meddela föreskrifter om verkställigheten av *artiklarna 53 och 54* om valutaomräkning i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får, efter att ha gett Sveriges riksbank tillfälle att yttra sig, meddela föreskrifter om verkställigheten av *artikel 21* om valutaomräkning i förordning (EU) *2026/2108*.

14 §

En ansökan om eller invändning mot tillämpning av sådana autonoma åtgärder som avses i artikel *56.2 f* i förordning (EU) *nr 952/2013* görs till Kommerskollegium.	En ansökan om eller invändning mot tillämpning av sådana autonoma åtgärder som avses i artikel *166.2 f* i förordning (EU) *2026/2108* görs till Kommerskollegium.

Vid handläggningen av en ansökan enligt första stycket ska Kommerskollegium vid behov ge Tullverket tillfälle att yttra sig.

Kommerskollegium beslutar om en ansökan eller invändning enligt första stycket ska överlämnas till Europeiska kommissionen.

16 §

Kommerskollegium får, efter att ha gett Tullverket tillfälle att yttra	Kommerskollegium får, efter att ha gett Tullverket tillfälle att yttra

[3] Ändringen innebär bl.a. att andra stycket tas bort.

sig, meddela föreskrifter om verkställigheten av artikel *61.3* om ursprungsbevis i förordning (EU) *nr 952/2013*.	sig, meddela föreskrifter om verkställigheten av artikel *170.3* om ursprungsbevis i förordning (EU) *2026/2108*.
17 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av följande artiklar i förordning (EU) *nr 952/2013*:	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av följande artiklar i förordning (EU) *2026/2108*:
1. artiklarna *56–58* om gemensamma tulltaxan och varors klassificering enligt tulltaxan,	1. artiklarna *166 och 167* om gemensamma tulltaxan och varors klassificering enligt tulltaxan,
2. artiklarna *59–68* om varors ursprung, med undantag för det som Kommerskollegium får föreskriva om enligt 16 §, och	2. artiklarna *168–172* om varors ursprung, med undantag för det som Kommerskollegium får föreskriva om enligt 16 §, och
3. artiklarna *69–76* om varors värde för tulländamål.	3. artiklarna *173–182* om varors värde för tulländamål.
Innan Tullverket meddelar föreskrifter om varors klassificering eller ursprung, bör Kommerskollegium och andra berörda myndigheter ges tillfälle att yttra sig.	
2 kap.	
4 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *77–126* om *tullskuld* och garantier i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *183–224* om *tullskulder* och garantier i förordning (EU) *2026/2108*.
3 kap.	
5 §[4]	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av	
1. artiklarna *127–152* om införsel av varor i Europeiska unionens tullområde i förordning (EU) *nr 952/2013*, och	1. artiklarna *97–110* om införsel av varor i Europeiska unionens tullområde i förordning (EU) *2026/2108*, och
2. bestämmelserna i 3 kap. 2 § första och andra styckena och *3 kap.* 3 § första stycket tullagen (2016:253) om förarens eller befälhavarens skyldigheter.	2. bestämmelserna i 3 kap. 2 § första och andra styckena och 3 § första stycket tullagen (2016:253) om förarens eller befälhavarens skyldigheter.
Innan Tullverket meddelar föreskrifter om verkställigheten av artikel *135* om transport till avsedd plats, bör Transportstyrelsen och	Innan Tullverket meddelar föreskrifter om verkställigheten av artikel *102* om transport till avsedd plats, bör Transportstyrelsen och

[4] Senaste lydelse 2024:775.

Polismyndigheten ges tillfälle att yttra sig.	Polismyndigheten ges tillfälle att yttra sig.
6 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *153–157* om varors tullstatus i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *71–73* om varors tullstatus i förordning (EU) *2026/2108*.
Hänförande av varor till ett tullförfarande	Hänförande av varor till ett tullförfarande *och frigörande av varor*
7 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *158–187* om hänförande av varor till ett tullförfarande i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av *följande artiklar* i förordning (EU) *2026/2108:* *1.* artiklarna *74–80* om hänförande av varor till ett tullförfarande *och frigörande av varor, och* *2. artiklarna 81–93 om övergångsbestämmelser om tulldeklarationer.*
Kontroll och frigörande av varor	***Vissa kontrollåtgärder***
8 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *188–196* om *kontroll och frigörande av varor* i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *64–67* om *vissa kontrollåtgärder* i förordning (EU) *2026/2108*.
13 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *201* och *202* om övergång till fri omsättning i förordning (EU) *nr 952/2013*.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av artiklarna *109* och *110* om övergång till fri omsättning i förordning (EU) *2026/2108*.
14 §	
Vid handläggningen av en ansökan om tillstånd enligt artikel *211.1* i förordning (EU) *nr 952/2013* avseende förfarandet för aktiv förädling eller för passiv förädling ska Tullverket *överlämna*	Vid handläggningen av en ansökan om tillstånd enligt artikel *125.1* i förordning (EU) *2026/2108* avseende förfarandet för aktiv förädling eller för passiv förädling ska Tullverket *begära ett motiverat*

ärendet till Europeiska kommissionen, om det finns bevisning för att väsentliga intressen för tillverkare i Europeiska unionen sannolikt kommer att påverkas negativt. *Innan ett ärende överlämnas ska Tullverket, vid behov, ge Kommerskollegium tillfälle att yttra sig.*	*yttrande från EU:s tullbyrå enligt artikel 125.5 eller 125.6 nämnda förordning*, om det finns bevisning för att väsentliga intressen för tillverkare i Europeiska unionen sannolikt kommer att påverkas negativt. *Tullverket får även begära ett yttrande enligt artikel 125.9 i förordning (EU) 2026/2108 i fråga om användningen av ett tillstånd som redan har beviljats.* *Innan en begäran görs ska Tullverket, vid behov, ge Kommerskollegium tillfälle att yttra sig.*
17 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av följande artiklar i förordning (EU) *nr 952/2013*: 1. artiklarna *211–225* om allmänna bestämmelser avseende de särskilda förfarandena, 2. artiklarna *226–236* om transitering, 3. artiklarna *237–249* om lagring, 4. artiklarna *250–254* om särskild användning, och 5. artiklarna *255–262* om förädling.	Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av följande artiklar i förordning (EU) *2026/2108*: 1. artiklarna *125–133* om allmänna bestämmelser avseende de särskilda förfarandena, 2. artiklarna *134–141* om transitering, 3. artiklarna *142–152* om lagring, 4. artiklarna *153–156* om särskild användning, och 5. artiklarna *157–165* om förädling.
23 §[5]	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av 1. artiklarna *263–277* om *utförsel av varor* i förordning (EU) *nr 952/2013*, och	1. artiklarna *114–123* om *varor som förs ut ur Europeiska unionens tullområde* i förordning (EU) *2026/2108*, och
2. bestämmelserna i 3 kap. 6 § första och andra styckena och 3 kap. 7 § första stycket tullagen (2016:253) om förarens eller befälhavarens skyldigheter.	

[5] Senaste lydelse 2024:775.

5 kap.

1 a §[6]

Om Tullverket avser att utfärda vitesföreläggande enligt tullagen (2016:253), ska på begäran upplysning lämnas om huruvida det i den brottsbekämpande verksamheten finns uppgifter som innebär att vite enligt *7* kap. *6* § tullagen inte får föreläggas.	Om Tullverket avser att utfärda vitesföreläggande enligt tullagen (2016:253), ska på begäran upplysning lämnas om huruvida det i den brottsbekämpande verksamheten finns uppgifter som innebär att vite enligt *5* kap. *34* § tullagen inte får föreläggas.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

[6] Senaste lydelse 2017:451.

2.23 Förslag till förordning om ändring i tullbefogenhetsförordningen (2024:759)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 2 och 3 §§, 2 kap. 2 § och 7 kap. 1 § tullbefogenhetsförordningen (2024:759) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
1 kap.	
2 §	
I 2 och 4 kap. finns bestämmelser som kompletterar	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,	– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013 och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen,
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003, och	
– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1672 av den 23 oktober 2018 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005.	
3 §	
Uttryck som används i 2 kap. har samma betydelse som i förordning (EU) *nr 952/2013*, förordning (EU) 2018/1672 och 1 kap. 3 § tullagen (2016:253).	Uttryck som används i 2 kap. har samma betydelse som i förordning (EU) *2026/2108*, förordning (EU) 2018/1672 och 1 kap. 3 § tullagen (2016:253).
2 kap.	
2 §	
En vara som överlåtits till staten enligt artikel *199* i förordning (EU) *nr 952/2013* ska säljas så snart det är möjligt. Då tillämpas bestämmelserna i 3 kap. 18 och 19 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710).	En vara som överlåtits till staten enligt artikel *96.1* i förordning (EU) *2026/2108* ska säljas så snart det är möjligt. Då tillämpas bestämmelserna i 3 kap. 18 och 19 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710).
7 kap.	
1 §	
Tullverket får meddela föreskrifter om verkställigheten av	
1. bestämmelserna om förbud i 3 kap. 3–5 §§ tullbefogenhetslagen (2024:710),	

2. bestämmelserna om tillfälligt omhändertagande av en icke-unionsvara i 3 kap. 7 § tullbefogenhetslagen,	
3. artiklarna *197–200* om bortskaffande av varor i förordning (EU) *nr 952/2013*,	3. artiklarna *94–96* om bortskaffande av varor i förordning (EU) *2026/2108*,
4. bestämmelserna om Tullverkets kontroller i 3 kap. 8–16 §§ och 4 kap. 2–7 §§ tullbefogenhetslagen,	
5. artikel 3 om anmälningsskyldighet och artikel 4 om redovisningsskyldighet i förordning (EU) 2018/1672,	
6. bestämmelserna om undersökning och öppning av försändelser i 6 kap. 5–10 §§ tullbefogenhetslagen,	
7. bestämmelserna om postspärr i 7 kap. 8 och 9 §§ tullbefogenhetslagen,	
8. bestämmelserna om bokningsuppgifter i 6 kap. denna förordning och 7 kap. 12 och 13 §§ tullbefogenhetslagen, och	
9. artikel *46.4* om riskhantering i förordning (EU) *nr 952/2013*.	9. artikel *55.3* om *tull*-riskhantering i förordning (EU) *2026/2108*.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

2.24 Förslag till förordning om ändring i handelskammarförordningen (1990:733)

Härigenom föreskrivs att 6 § handelskammarförordningen (1990:733) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
6 §[1]	
De auktoriserade handelskamrar som Kommerskollegium efter samråd med Tullverket utser får utfärda	
1. sådana ursprungscertifikat som avses i artikel 11.2 i konventionen den 3 november 1923 (SÖ 1926:9) som rör förenkling av tullformaliteterna och i artikel *61*.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande *av en* tullkodex *för unionen*,	1. sådana ursprungscertifikat som avses i artikel 11.2 i konventionen den 3 november 1923 (SÖ 1926:9) som rör förenkling av tullformaliteterna och i artikel *170*.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*,
2. efter Tullverkets godkännande, varucertifikat EUR.1 enligt de bestämmelser om förmånstull som avses i artikel *56*.2 d och e i förordning (EU) *nr 952/2013*,	2. efter Tullverkets godkännande, varucertifikat EUR.1 enligt de bestämmelser om förmånstull som avses i artikel *166*.2 d och e i förordning (EU) *2026/2108*,
3. sådana särskilda certifikat *som rör* införsel och leverans till Sverige av en i *tredje land* tillverkad vara som kan behövas för att tillverkningslandet med hänsyn till *där gällande* exportrestriktioner ska medge utförsel av varan, och	3. sådana särskilda certifikat *om* införsel och leverans till Sverige av en vara tillverkad i *ett tredjeland* som kan behövas för att tillverkningslandet, med hänsyn till exportrestriktioner *som gäller i det landet*, ska medge utförsel av varan, och
4. de intyg om faktiskt utövande av verksamhet som krävs för att en egenföretagare eller anställd ska kunna styrka sin rätt att på motsvarande sätt som avses i lagen (2016:145) om erkännande av yrkeskvalifikationer tillfälligt eller genom etablering utöva ett reglerat yrke i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i Schweiz.	
Uppdrag som avses i första stycket får endast *meddelas* en handelskammare som har tillräckliga personella och andra resurser för verksamhet med det	Uppdrag som avses i första stycket får endast *tilldelas* en handelskammare som har tillräckliga personella och andra resurser för verksamhet med det

[1] Senaste lydelse 2016:289.

särskilda slag av dokument som det är fråga om. Är förutsättningarna inte längre uppfyllda, ska uppdraget återkallas.	särskilda slag av dokument som det är fråga om. Är förutsättningarna inte längre uppfyllda, ska uppdraget återkallas.
I fråga om certifikat som avses i första stycket 1 ska handelskamrarna tillämpa förordning (EU) *nr 952/2013* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.	I fråga om certifikat som avses i första stycket 1 ska handelskamrarna tillämpa förordning (EU) *2026/2108* och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.

Samråd med Tullverket enligt första stycket behöver inte ske i fråga om intyg som avses i första stycket 4.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

2.25 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1992:1303) om krigsmateriel

Härigenom föreskrivs att 15 a § förordningen (1992:1303) om krigsmateriel[1] ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
15 a §[2]	
Anmälan enligt 15 § första stycket behöver inte göras, om utförseln enligt vad som anges i utförseltillståndet avser 1. materiel som förs ut för reparation, översyn eller någon annan liknande åtgärd och som ska återinföras, 2. materiel som efter reparation, översyn eller någon annan liknande åtgärd åter förs ut, 3. materiel som förs ut för demonstration, lån eller bearbetning och som ska återinföras, i den utsträckning den inte förbrukas, 4. materiel som efter demonstration, lån eller bearbetning åter förs ut, eller 5. materiel som förs ut efter utbyte eller återsänds efter reklamation eller felleverans eller av något annat liknande skäl.	
Anmälan enligt 15 § första stycket behöver inte heller göras, om utförseln omfattas av föreskrifterna i 4 a § andra eller tredje stycket.	
Bestämmelserna i 15 § tredje stycket och 15 a § första och andra styckena innebär inget undantag från deklarationsskyldigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* eller från anmälningsskyldigheten enligt inregränslagen (1996:701).	Bestämmelserna i 15 § tredje stycket och 15 a § första och andra styckena innebär inget undantag från deklarationsskyldigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* eller från anmälningsskyldigheten enligt inregränslagen (1996:701).

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Förordningen omtryckt 1997:690.
[2] Senaste lydelse 2024:767.

2.26 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1997:969) om import- och exportreglering

Härigenom föreskrivs att 5 § förordningen (1997:969) om import- och exportreglering ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	5 §[1]
Regler om hur ursprunget ska bestämmas för de varor som det krävs import- eller exportlicens för finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*.	Regler om hur ursprunget ska bestämmas för de varor som det krävs import- eller exportlicens för finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/ 2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2016:293.

2.27 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1999:1134) om belastningsregister

Härigenom föreskrivs att 10, 16 e, 16 f och 16 i §§ förordningen (1999:1134) om belastningsregister ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*

10 §[1]

Uppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut om det begärs av

1. det statsråd som är föredragande i ärenden enligt lagen (2022:700) om särskild kontroll av vissa utlänningar, i ärenden om utlämning för brott, i ärenden om nåd i brottmål eller i andra ärenden enligt 12 kap. 9 § regeringsformen, i ärenden om överförande av straffverkställighet enligt lagen (2025:520) om internationell verkställighet i brottmål eller i ärenden om anställning som domare eller hyresråd, eller den statsrådet bemyndigar, för utredning i ett sådant ärende och i fråga om den som ärendet gäller,

2. chefen för Justitiedepartementet eller den han eller hon bemyndigar, om utdraget behövs för att fullgöra en skyldighet Sverige har enligt en överenskommelse med en främmande stat,

3. en åklagarmyndighet, i ärenden där en prövning ska göras, i fråga om den som prövningen gäller,

4. Säkerhetspolisen, i ärenden om anställning eller uppdrag vid myndigheten,

5. Tullverket, i tillståndsärenden och andra ärenden där en lämplighetsprövning ska göras *enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen, samt i andra tillståndsärenden och ärenden där en lämplighetsprövning ska göras*, i fråga om den som prövningen gäller,	5. Tullverket, i tillståndsärenden och andra ärenden där en lämplighetsprövning ska göras, i fråga om den som prövningen gäller,

6. en länsstyrelse, i fråga om den som ärendet gäller, om inte annat anges, i ärenden

a) där länsstyrelsen enligt lag eller förordning ska hämta in sådana uppgifter,

b) där länsstyrelsen ska göra en lämplighetsprövning,

c) där länsstyrelsen ska pröva frågor om förbud mot att ha djur eller om omhändertagande av djur,

[1] Senaste lydelse 2026:1567.

d) om godkännande och tillsyn enligt förordningen (1989:149) om bevakningsföretag m.m.,

e) om godkännande av skyddsvakt enligt skyddsförordningen (2010:523),

f) om godkännande och tillsyn enligt förordningen (2011:155) om auktorisation av delgivningsföretag, och

g) om auktorisation enligt förordningen om auktorisation av delgivningsföretag, i fråga om personer som anges i 4 § första stycket 1 och 2 den förordningen,

7. Transportstyrelsen, i fråga om den som myndigheten vid lämplighetsprövning enligt lagen (1998:493) om trafikskolor och förordningen (1998:978) om trafikskolor överväger att ge tillstånd eller godkänna samt i ärenden om körkortstillstånd, körkort, traktorkort, taxiförarlegitimation, tillstånd till yrkesmässig trafik eller taxitrafik, biluthyrning och transporttillstånd eller tillstånd för att få driva en redovisningscentral eller en beställningscentral för taxitrafik, i fråga om den som ärendet gäller,

8. en myndighet som har rätt att besluta om frihetsberövande åtgärd enligt lagarna om överlämnande eller utlämning för brott eller utlänningslagen (2005:716), i ärenden som rör en sådan åtgärd,

9. Kriminalvården, i fråga om den som myndigheten avser att anställa eller anlita som

a) övervakare,

b) förtroendeman enligt lagen (1991:2041) om särskild personutredning i brottmål, m.m. eller fängelseförordningen (2010:2010),

c) personutredare enligt lagen om särskild personutredning i brottmål, m.m.,

d) biträde enligt 3 kap. 1 § andra stycket lagen (2025:1053) om verkställighet av fängelsestraff med elektronisk övervakning, fängelseförordningen eller 21 a § lagen (2020:616) om verkställighet av ungdomsövervakning,

e) kontrollör enligt 3 kap. 4 § förordningen (1998:642) om verkställighet av frivårdspåföljder, eller

f) särskild koordinator eller biträdande koordinator enligt 8 § lagen om verkställighet av ungdomsövervakning,

10. Kriminalvården, när uppgiften behövs för prövning av en fråga enligt fängelselagen (2010:610), häkteslagen (2010:611), lagen om särskild personutredning i brottmål, m.m., lagen (2015:96) om erkännande och verkställighet av frihetsberövande påföljder inom Europeiska unionen, lagen (2015:650) om erkännande och verkställighet av frivårdspåföljder inom Europeiska unionen, lagen om verkställighet av ungdomsövervakning, lagen om internationell verkställighet i brottmål, lagen om verkställighet av fängelsestraff med elektronisk övervakning, lagen (2026:252) om verkställighet av säkerhetsförvaring, förordningen om verkställighet av frivårdspåföljder, fängelseförordningen eller häktesförordningen (2010:2011),

11. en övervakningsnämnd eller Kriminalvården, i ärenden om övervakning, i fråga om den som ärendet gäller,

12. det statsråd som är föredragande i ärenden enligt lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap, eller den statsrådet bemyndigar, för utredning i ett sådant ärende, i fråga om den som ärendet gäller,

13. Försvarsmakten, i fråga om den som myndigheten avser att anställa för tjänstgöring i internationella militära insatser,

14. Migrationsverket, i fråga om den som ärendet gäller, i ärenden enligt

a) lagen om svenskt medborgarskap,

b) utlänningslagen,

c) lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar,

d) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1347 av den 14 maj 2024 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehållet i det beviljade skyddet, om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU, eller

e) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 av den 14 maj 2024 om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU,

15. Migrationsverket, i fråga om den som myndigheten avser att anställa eller anlita inom förvarsverksamheten,

16. en passmyndighet utom riket i passärenden, i fråga om den som ärendet gäller,

17. allmän domstol, i ärenden om omvandling enligt lagen (2006:45) om omvandling av fängelse på livstid, om tillstånd till villkorad utslussning enligt 33 kap. 6 § brottsbalken, om upphävande av tillstånd till villkorad utslussning enligt 33 kap. 8 § samma balk, eller om förlängning av ramtiden enligt 33 kap. 9 § samma balk, i fråga om den som ärendet gäller,

18. Domstolsverket, allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol i fråga om den som myndigheten avser att anställa,

19. Domarnämnden, i ärenden om anställning som domare eller hyresråd,

20. Kronofogdemyndigheten, i fråga om den som ärendet gäller, i ärenden enligt

a) 3 kap. lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen,

b) 3 kap. lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande i vissa fall,

c) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1805 av den 14 november 2018 om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och beslut om förverkande, och

d) lagen om internationell verkställighet i brottmål,

21. en migrationsdomstol eller Migrationsöverdomstolen, i mål om upphävande av allmän domstols beslut om utvisning på grund av brott, i fråga om den som ärendet gäller,

22. allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, i fråga om en nämndeman som ska påbörja en tjänstgöringsperiod i domstolen,

23. en åklagarmyndighet i ärenden enligt förordningen (2014:1553) om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden inom Europeiska unionen,

24. en åklagarmyndighet eller allmän domstol i ett ärende enligt lagen (2017:1000) om en europeisk utredningsorder,

25. Rättsmedicinalverket, när uppgiften behövs för prövning enligt häkteslagen av om ett besök eller elektronisk kommunikation kan tillåtas eller ska kontrolleras,

26. Myndigheten för civilt försvar, i fråga om den som omfattas av myndighetens prövning vid tillståndsgivning enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1148 av den 20 juni 2019 om saluföring och användning av sprängämnesprekursorer, om ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 och om upphävande av förordning (EU) nr 98/2013, i den ursprungliga lydelsen,

27. Statens institutionsstyrelse, när uppgiften behövs för prövning enligt lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga av om ett besök eller elektronisk kommunikation kan tillåtas eller ska begränsas eller kontrolleras,

28. en åklagarmyndighet, i fråga om den som myndigheten avser att anställa, och

29. Rättsmedicinalverket, vid en riskutredning enligt 12 kap. 6 § fängelselagen eller en särskild riskutredning enligt 3 kap. 2 § lagen om verkställighet av säkerhetsförvaring, i fråga om den som ärendet gäller.

16 e §[2]

Uppgifter ur belastningsregistret ska, i den utsträckning som anges i denna paragraf, lämnas ut om det begärs av Myndigheten för digital förvaltning. Uppgifterna ska endast lämnas ut i ärenden om godkännande av en ansökan om anslutning till ett auktorisationssystem enligt lagen (2023:704) om auktorisationssystem i fråga om tjänster för elektronisk identifiering och digital post, i fråga om den som myndigheten överväger att godkänna och, om ärendet gäller en juridisk person, styrelseledamot, verkställande direktör eller firmatecknare för denna.

Uppgifter ska, om brotten lett till någon annan påföljd än böter, lämnas ut om brott mot1. 4 kap. 8–9 c §§, 9–11, 14 eller 15 kap. brottsbalken,

2. skattebrottslagen (1971:69),

3. lagen (2000:1225) om straff för smuggling,

4. 47 § lagen (2014:836) om näringsförbud, *eller*

5. lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott.

4. 47 § lagen (2014:836) om näringsförbud,

5. lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott, *eller*

6. 5 kap. 1–6 §§tullagen (2016:253).

Om påföljden avser något annat brott än de som anges i andra stycket, ska också uppgifter om det brottet lämnas ut.

16 f §[3]

Uppgifter ur belastningsregistret ska, i den utsträckning som anges i denna paragraf, lämnas ut om det begärs av Naturvårdsverket. Uppgifterna ska lämnas ut om den som har, eller ansöker om, status som godkänd CBAM-deklarant i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/956 av den 10 maj 2023 om inrättande av en

[2] Senaste lydelse 2023:710.
[3] Senaste lydelse 2024:1186.

mekanism för koldioxidjustering vid gränsen. Om det gäller en juridisk person ska uppgifter lämnas ut om styrelseledamot, verkställande direktör, firmatecknare eller verklig huvudman för den juridiska personen.

Uppgifter ska, om brotten lett till någon annan påföljd än penningböter, lämnas ut om brott mot

1. 9–11 eller 14 kap. brottsbalken,
2. skattebrottslagen (1971:69),
3. lagen (2000:1225) om straff för smuggling,
4. lagen (2013:385) om ingripande mot marknadsmissbruk vid handel med grossistenergiprodukter,
5. lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott,

6. lagen (2016:1307) om straff för marknadsmissbruk på värdepappersmarknaden, *eller*	6. lagen (2016:1307) om straff för marknadsmissbruk på värdepappersmarknaden,
7. lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor.	7. lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor*, eller*
	8. 5 kap. 1–6 §§ tullagen (2016:253).

Om påföljden även avser något annat brott än de som anges i andra stycket, ska också uppgifter om det brottet lämnas ut.

Sådana uppgifter som avses i 3 § 3–5 lagen (1998:620) om belastningsregister får inte lämnas ut.

16 i §[4]

Uppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut om det begärs av Bolagsverket

– i ärenden om kontroll enligt 5 § förordningen (2026:890) om samordnad registerkontroll i samband med upphandling, och

– för den personkrets som anges i 7 § förordningen om samordnad registerkontroll i samband med upphandling.

Uppgifter ska lämnas ut om brott mot

1. 7 kap. 53 § andra stycket lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk,
2. 1 § första stycket lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktigt ursprungsintyg m.m.,
3. 4 kap. 1–1 b §§, 2 § första stycket, 4 § andra stycket, 5 § andra stycket eller 9 c § andra stycket, 6 kap. 8 § tredje stycket eller 12 §, 8 kap. 4–6 §§, 7 § andra stycket eller 8 § andra stycket, 9 kap. 1–3 a §§, 3 c § tredje stycket, 4 § andra stycket, 5 § tredje stycket, 6 § tredje stycket eller 8 §, 10 kap. 1-3 §§ eller 5-5 e §§, 11 kap. 5 § andra stycket, 13 kap. 3 § första eller tredje stycket, 14 kap. 1–3 §§, 6 § första eller tredje stycket, 7 § tredje stycket eller 8 § tredje stycket, 15 kap. 10 § första eller andra stycket eller 11 §, 16 kap. 5 a § eller 17 kap. 1 § andra stycket eller 2 § tredje stycket brottsbalken,
4. 1–3 §§ eller 3 b § tredje stycket narkotikastrafflagen (1968:64),
5. 35 § andra stycket mönsterskyddslagen (1970:485),

[4] Senaste lydelse 2026:892.

6. 12 kap. 65 § andra stycket, 65 a § fjärde stycket eller 65 b § andra stycket jordabalken,

7. 2–4 §§, 7 eller 10 § skattebrottslagen (1971:69),

8. 44 § eller 46 § andra stycket jaktlagen (1987:259),

9. 3 a § lagen (1991:1969) om förbud mot vissa dopningsmedel,

10. 9 kap. 1 § andra stycket växtförädlarrättslagen (1997:306),

11. 5 kap. 1–3 §§ lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor,

12. 29 kap. 1 § andra stycket, 2 b § andra stycket eller 4 a § tredje stycket miljöbalken,

13. 5 §, 6 §, 6 a § första, tredje eller fjärde stycket, 6 b § första, tredje eller fjärde stycket, *8–11 §§* eller 13 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling,	13. 5 §, 6 §, 6 a § första, tredje eller fjärde stycket, 6 b § första, tredje eller fjärde stycket eller 13 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling,

14. 20 kap. 8 § andra stycket eller 9 § andra stycket utlänningslagen (2005:716),

15. 3 § bidragsbrottslagen (2007:612),

16. 29 eller 29 a § lagen (2010:1011) om brandfarliga och explosiva varor,

17. 11 kap. 4 eller 7 § alkohollagen (2010:1622),

18. 8 kap. 1 § andra stycket varumärkeslagen (2010:1877),

19. 3–5 §§, 6 § första stycket eller 7 § andra stycket lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott,

20. 12 § andra stycket lagen (2014:799) om sprängämnesprekursorer,

21. 5 kap. *2* § tullagen (2016:253),	21. 5 kap. *1, 2, 3, 4, 6 eller 7* § tullagen (2016:253),

22. 2 kap. 1 § tredje stycket lagen (2016:1307) om straff för marknadsmissbruk på värdepappersmarknaden,

23. 19 kap. 3 eller 5 § spellagen (2018:1138),

24. 5 kap. 1 § andra stycket lagen (2018:1653) om företagsnamn,

25. 10 kap. 1 § andra stycket lagen (2018:2088) om tobak och liknande produkter,

26. 4 eller 6–10 §§ terroristbrottslagen (2022:666),

27. 15 kap. 1 § andra stycket patentlagen (2024:945),

28. 6, 8 eller 9 § subventionsbrottslagen (2025:1267), eller

29. 18 kap. 2 § vapenlagen (2026:408).

Om påföljden avser något annat brott än de som anges i andra stycket, ska också uppgifter om det brottet lämnas ut.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

2.28 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1999:1135) om misstankeregister

Härigenom föreskrivs att 5 a § förordningen (1999:1135) om misstankeregister[1] ska upphöra att gälla den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse av 5 a § 2016:335.

2.29 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2000:1217) om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd

Härigenom föreskrivs att 10 § förordningen (2000:1217) om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
10 §[1]	
Anmälan enligt 9 § behöver inte göras, om	
1. exporten eller överföringen enligt vad som anges i tillståndet avser	
a) produkter som exporteras eller överförs för reparation, översyn eller någon annan liknande åtgärd och som ska återinföras,	
b) produkter som efter reparation, översyn eller någon annan liknande åtgärd åter förs ut,	
c) produkter som exporteras eller överförs för demonstration, lån eller bearbetning och som ska återinföras, i den utsträckning de inte förbrukas,	
d) produkter som efter demonstration, lån eller bearbetning åter förs ut,	
e) produkter som återsänds efter reklamation, felleverans eller av något annat liknande skäl, eller	
f) biologiska agens, eller	
2. globalt tillstånd enligt 3 § första stycket eller generellt exporttillstånd enligt 4 § eller avsnitt A–H i bilaga II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/821 har meddelats för exporten eller överföringen.	
Bestämmelserna i 9 § tredje stycket och 10 § första stycket innebär inget undantag från deklarationsskyldigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen* eller från anmälningsskyldigheten enligt inregränslagen (1996:701).	Bestämmelserna i 9 § tredje stycket och 10 § första stycket innebär inget undantag från deklarationsskyldigheten enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013* eller från anmälningsskyldigheten enligt inregränslagen (1996:701).
I fall där generellt exporttillstånd enligt 4 § eller avsnitt A–H i bilaga II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/821 har meddelats ska tillståndet åberopas i tulldeklarationen för export.	

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

[1] Senaste lydelse 2024:772.

2.30 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2016:1332) med instruktion för Tullverket

Härigenom föreskrivs att det i förordningen (2016:1332) med instruktion för Tullverket ska införas en ny paragraf, 8 d §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	8 d § *Tullverket ska vara central enhet enligt artikel 268.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013.*

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

2.31 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2019:383) om fordons registrering och användning

Härigenom föreskrivs att 10 kap. 3 § förordningen (2019:383) om fordons registrering och användning ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
10 kap.	
3 §	
Fordon som avses i 17 § första stycket 1–3 lagen (2019:370) om fordons registrering och användning ska föras ut ur landet inom den tid som den tillfälliga registreringen gäller. Om så inte sker och det är fråga om ett fordon som utgör en icke-unionsvara enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex *för unionen*, ska det anmälas till Tullverket.	Fordon som avses i 17 § första stycket 1–3 lagen (2019:370) om fordons registrering och användning ska föras ut ur landet inom den tid som den tillfälliga registreringen gäller. Om så inte sker och det är fråga om ett fordon som utgör en icke-unionsvara enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*, ska det anmälas till Tullverket.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

2.32 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket

dels att 3 och 6 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 13 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
3 §	
Tullverket får ta ut avgifter för att lämna ut uppgifter.	
Rätten att ta ut avgifter får dock inte innebära en inskränkning i	
1. rätten att ta del av och mot fastställd avgift få kopia eller utskrift av en allmän handling enligt tryckfrihetsförordningen, eller	
2. en registrerads rätt enligt artikel 12.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning).	
Vid tillämpning av tullagstiftningen får Tullverket bara ta ut avgifter i enlighet med artikel *52* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013* av den *9 oktober 2013* om fastställande av *en* tullkodex.	Vid tillämpning av tullagstiftningen får Tullverket bara ta ut avgifter i enlighet med artikel *20.1 och 20.9* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108* av den *16 september 2026* om fastställande av *unionens* tullkodex *och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013*.
6 §	
Till en ekonomisk aktör, som är registrerad hos en tullmyndighet i enlighet med artikel *9* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen*, får de uppgifter lämnas ut som aktören behöver för att kunna fullgöra sina förpliktelser enligt tullagstiftningen som den definieras i 1 kap. 3 § tullagen (2016:253).	Till en ekonomisk aktör som är registrerad hos en tullmyndighet i enlighet med artikel *26* i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) *2026/2108*, får de uppgifter lämnas ut som aktören behöver för att kunna fullgöra sina förpliktelser enligt tullagstiftningen som den definieras i 1 kap. 3 § tullagen (2016:253).
	13 §
	Om en uppgift berör en tullmyndighet i en annan

medlemsstat på det sätt som avses i artikel 268.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 ska uppgiften lämnas ut enligt 7–12 §§ endast om förutsättningarna enligt den artikeln är uppfyllda.

Denna förordning träder i kraft den 21 september 2027.

3 Tullunionen

3.1 Europeiska unionen är en tullunion

Europeiska unionen är en tullunion. Sedan tillkomsten av Europeiska ekonomiska gemenskapen 1958 har den gemensamma tullpolitiken utgjort en av hörnstenarna vid skapandet av den inre marknaden. Den gemensamma tullpolitiken är därför ett område där harmoniseringen av EU:s lagstiftning har gått mycket långt. Uppbörden av tullar har alltid varit av stor nationell betydelse då dessa traditionellt har utgjort en viktig källa för nationalstatens inkomster. Efter Romfördragets ikraftträdande den 1 januari 1958 skedde en gradvis harmonisering av medlemsstaternas tullagstiftning och den 1 juli 1968 trädde tullunionen i kraft. Tullunionen innebär att medlemsstaterna tillämpar en gemensam extern tulltaxa och avskaffar de nationella tulltaxorna. Ursprungligen var EU-budgeten beroende av medlemsstaternas ekonomiska bidrag men till följd av ett beslut från den 21 april 1970 ersattes medlemsstaternas bidrag med egna medel, dvs. pengar som medlemsstaterna överför till EU-budgeten för att finansiera EU:s utgifter. Till de traditionella egna medlen räknas bl.a. tullavgifter. Av de tullavgifter som medlemsstaterna samlar in går 75 procent till EU och 25 procent får behållas i syfte att finansiera de kostnader som medlemsstaterna har för uppbörden av dessa tullavgifter.
Från att ha varit den enskilda statens angelägenhet har tullagstiftningen inom EU utvecklats och är numera fullt ut harmoniserad. Detta innebär bland annat att tullagstiftningen är densamma i alla dagens 27 medlemsstater. Ansvaret för tillämpningen av tullagstiftningen ligger dock hos medlemsstaternas tullmyndigheter.

EU kan bara agera på de områden där den har fått behörighet av medlemsstaterna I fördragen anges vem som får stifta lagar på olika områden: EU, medlemsländerna eller båda. På vissa områden har EU ensamrätt att stifta lagar (exklusiva befogenheter). Medlemsländerna kan då bara tillämpa lagstiftningen, om inte EU har gett dem tillstånd att anta vissa lagar själva. I dag återfinns grunden för tullunionen i artikel 28 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) vilket innebär att tullunionen utgör en exklusiv befogenhet.

Förutom att utgöra en inkomstkälla och möjliggöra EU:s inre marknad har den gemensamma tullpolitiken också en stor betydelse för EU:s handel med omvärlden. År 2025 uppgick EU:s handel med varor till över 5 biljoner euro, varav 2,58 biljoner euro bestod av export och 2,49 biljoner euro av import. EU:s andel av den globala varuhandeln var 13,5 %. EU:s viktigaste handelspartner för varor är Förenta staterna, Kina och Storbritannien.

Det finns ett negativt samband mellan komplicerade tullprocedurer och handel mellan länder. Att EU:s 27 tulladministrationer ansvarar för hanteringen av en stor del av varorna i den internationella handeln gör att förändringar, till exempel införandet av tullprocedurer som ökar företagens administrativa börda, kan få stora konsekvenser för EU:s ekonomi. Därför har ett viktigt mål med EU:s tullagstiftning alltid varit att upprätthålla en balans mellan kontroll av varor och att skapa tullprocedurer som gynnar företagens import och export.

3.2 En gemensam tullagstiftning

Från att ha reglerats i en mängd olika rättsakter kodifierades gemenskapens tullagstiftning 1992 i den första tullkodexen, rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (gemenskapstullkodexen). Detta innebar en mer överskådlig tullagstiftning, vilket uppnåddes genom allmänna regler och förfaranden som behövdes för att säkerställa genomförandet av tulltaxebestämmelser och andra bestämmelser som införts på gemenskapsnivå i samband med handeln med varor mellan gemenskapen och tredjeland. Till gemenskapstullkodexen hörde tillämpningsföreskrifterna i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Säkerhetsändringen och e-tullbeslutet

Genom de ändringar av gemenskapstullkodexen som föreskrevs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 648/2005 av den 13 april 2005 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (den s.k. säkerhetsändringen) infördes ett antal åtgärder i syfte att införa snabbare och bättre inriktade tullkontroller för att skärpa säkerheten i fråga om varor som förs in i eller ut ur gemenskapen.

Europaparlamentets och rådets beslut nr 70/2008/EG av den 15 januari 2008 om en papperslös miljö för tullen och handeln (det s.k. e-tullbeslutet) fastställde principen om att all framtida tullhantering skulle vara elektronisk. Beslutet innebar att medlemsstaterna förband sig att upprätta system för import- och exportklarering, system för registrering av ekonomiska aktörer samt system som ger de ekonomiska aktörerna tillgång till den information som krävs för att genomföra import- och exporttransaktioner inom hela gemenskapen. Inom fem år från beslutets ikraftträdande skulle det vidare upprättas ett system som möjliggör för de ekonomiska aktörerna att skicka in tulldeklarationerna centralt (en s.k. ”single access point”), även om själva tullhanteringen sker i en annan medlemsstat. Slutligen skulle medlemsstaterna i samarbete med Europeiska kommissionen upprätta system som möjliggjorde för de ekonomiska aktörerna att lämna all information som krävdes för import- eller exportklarering till tullmyndigheterna, även då de aktuella uppgifterna krävdes enligt annan lagstiftning än tullagstiftningen (ett s.k. ”single window”).

Den moderniserade tullkodexen

Som en följd av diskussionerna om en enkel och papperslös miljö för tullen och handeln (”e-tull”) som inleddes 2003 och för att anpassa gemenskapstullkodexen till den snabba utvecklingen inom informationstekniken lade kommissionen 2005 fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (moderniserad tullkodex), se KOM(2005) 608 slutlig.

Förslaget syftade till att förenkla och modernisera tullmyndigheternas verksamhet genom att bl.a. utveckla rationella arbetsmetoder så som

riskanalys och kvalitetssäkring av företagen. Det resulterade i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (den moderniserade tullkodexen), som omfattade medlemsstaternas gemensamma tullförfaranden samtidigt som den förstärkte tillnärmningen av de vid den tiden 27 olika tullförvaltningarnas databehandlingssystem. Genom den moderniserade tullkodexen genomfördes principen om elektroniska deklarationer som huvudregel och ett elektroniskt informationsutbyte mellan tulladministrationerna infördes. Dessutom inarbetades de så kallade säkerhetsrelaterade ändringarna av kodexen (jfr ovan om säkerhetsändringen). Vidare infördes principen om ”centraliserad klarering”, vilken enkelt uttryckt innebär att platsen för tulldeklarationens ingivande inte behöver vara den plats där varorna rent fysiskt befinner sig. Den moderniserade tullkodexen trädde i kraft den 24 juni 2008 och skulle börja tillämpas senast den 24 juni 2013, detta datum ändrades senare till den 1 november 2013.

Unionstullkodexen

I och med Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 november 2009 uppstod ett behov av att ersätta den ännu inte tillämpade moderniserade tullkodexen, eftersom den inte var anpassad till de nya rättsliga förhållandena. Det fanns också ett behov av att anpassa tullkodexen till den utveckling som skett sedan 2008 och att tidsanpassa förordningen för utvecklingen av de nödvändiga IT-systemen. För att ta om hand detta lade Europeiska kommissionen 2012 fram ett förslag till omarbetad tullkodex – en tullkodex för unionen, se COM(2012) 64. Unionstullkodexen, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen) trädde i kraft den 30 oktober 2013 och skulle tillämpas fullt ut fr.o.m. den 1 maj 2016. Införandet av de elektroniska systemen har genomförts stegvis och förväntas vara slutfört under 2026. För att stödja genomförandet av unionstullkodexen och för att säkerställa nödvändiga övergångsperioder har kommissionen med stöd av artikel 280 i kodexen antagit ett arbetsprogram avseende utveckling och införande av alla de nödvändiga IT-systemen. Arbetsprogrammet, som baseras på ett flerårigt strategiskt planeringsdokument och som ska uppdateras kontinuerligt, anger prioriteringen för IT-utvecklingen och är av betydelse när det gäller att fastställa övergångsbestämmelser avseende de elektroniska systemen samt tidsplaneringen i de fall då systemen ännu inte är i drift den dag från och med vilken kodexen ska tillämpas fullt ut, dvs. den 1 maj 2016.

3.3 Nationella bestämmelser

Bestämmelser som kompletterar unionens tullagstiftning finns huvudsakligen i tullagen (2016:253) och tullförordningen (2016:287). Dessa författningar kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (unionstullkodexen) och de unionsrättsakter som har meddelats med stöd av denna. Tullagen och tullförordningen trädde i kraft den 1 maj 2016,

samtidigt som unionstullkodexen började tillämpas, och ersatte då bland annat tullagen (2000:1281), tullförordningen (2000:1306), lagen (1994:1548) om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m., och förordningen (1994:1606) om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.

I samband med att unionstullkodexen började tillämpas den 1 maj 2016 infördes en ny tullag, tullagen (2016:253). Genom den nya lagen anpassades den svenska tullagstiftningen till unionstullkodexen och dess genomförande- och delegerade förordningar. Lagen innehåller nationella bestämmelser som kompletterar unionsrätten inom bland annat områdena tullskuld, skatter som uppbärs av Tullverket, garantier, överträdelser och sanktioner, överklagande och vissa administrativa förfaranden. 2024 flyttades bestämmelserna om Tullverkets operativa befogenheter till den nya tullbefogenhetslagen (2024:710).

Samtidigt med tullagen infördes tullförordningen (2016:287). Förordningen innehåller kompletterande bestämmelser till såväl unionstullkodexen som tullagen. Den reglerar bland annat uppgifter Tullverket ska utföra, tillhandahållande av information, tullombud, godkända ekonomiska aktörer, avgifter, tullförfaranden, tullkontroll samt verkställighetsföreskrifter inom tullområdet.

Bestämmelser om internationellt tullsamarbete finns i lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete.

4 En ny tullkodex för unionen

Europeiska kommissionen presenterade den 17 maj 2023 ett förslag om en reform av tullunionen. Förslaget bestod dels av en ny unionstullkodex, som ska ersätta den nuvarande kodexen, dels två förslag för att å ena sidan ändra direktiv 2006/112/EG om mervärdesskatt och å andra sidan förordning (EG) nr 1186/2009 om tullbefrielse och förordning (EEG) nr 2658/87 om den Kombinerade nomenklaturen. När det gäller kommissionens förslag till ändring av mervärdesskattedirektivet har förhandlingarna inte avslutats och rådet har därmed inte heller fattat något beslut. Förslaget omfattas därmed inte av denna promemoria.

Kärnan i den gemensamma tullagstiftningen utgörs nu av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2026/2108 av den 16 september 2026 om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013 (den nya tullkodexen).

Förordningen genomför en reform av EU:s tullunion med flera nyheter: EU:s tullbyrå med säte i Lille inrättas, EU:s tulldatacentral som gemensam digital plattform införs gradvis fram till mars 2034, betrodda näringsidkare, en ny partnerskapsmodell baserad på transparens där aktörer kan frisläppa varor på tullmyndigheternas vägnar införs. Det införs särskilda regler för e-handel, unionshanteringsavgift, och särskilda tullager för distansförsäljning.

För att komplettera eller ändra vissa icke väsentliga delar i den nya tullkodexen har kommissionen getts befogenhet att anta delegerade akter

enligt artikel 290.1 i EUF-fördraget. Enligt andra punkten i den artikeln ska mål, innehåll, omfattning och varaktighet för delegeringen av befogenhet uttryckligen avgränsas i lagstiftningsakterna. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av den nya tullkodexen har kommissionen tilldelats genomförandebefogenheter enligt artikel 291.2 i EUF-fördraget.

Den nya tullkodexen trädde i kraft den 20 september 2026 och ska tillämpas fullt ut fr.o.m. den 1 mars 2034.

Av artikel 284 framgår att förordning (EU) nr 952/2013 upphör att gälla. Befintliga delegerade akter och genomförandeakter som antagits enligt förordning (EU) nr 952/2013 eller som antagits enligt rättsakter som ersatts av den förordningen eller av tidigare versioner av den förordningen ska dock fortsätta att gälla tills de upphävs genom delegerade akter eller genomförandeakter som antas av kommissionen enligt den nya tullkodexen

Hänvisningar till förordning (EU) nr 952/2013 ska anses som hänvisningar till den nya tullkodexen och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilagan till den nya tullkodexen.

En sammanfattning av den nya tullkodexen finns i avsnitt 4.1.

4.1 Den nya tullkodexen

Den nya tullkodexen är uppdelad i 15 avdelningar och innehåller 287 artiklar.

I avdelning I finns bestämmelser om tullagstiftningens tillämpningsområde, unionens tullområde och tullmyndigheternas uppdrag. Vidare införs en unionshanteringsavgift.

I avdelning II definieras importörers och exportörers skyldigheter och ett nytt system för betrodda näringsidkare införs.

Avdelning III innehåller bestämmelser relaterade till EU:s tulldatacentral (tulldatacentralen). Tulldatacentralen blir det gemensamma EU-systemet för tullhantering och ersätter relevanta nationella tullsystemen. I avdelningen finns bl.a. bestämmelser om tekniska aspekter, funktioner, egenskaper, tillämpning och data.

I avdelning IV finns bestämmelser om tullövervakning, riskhantering och tullkontroller.

Avdelning V innehåller bestämmelser relaterade till hänförande av varor till ett tullförfarande samt övergångsbestämmelser om tulldeklarationer.

Avdelning VI och VII innehåller bestämmelser om in- och utförsel av varor till eller från unionens tullområde. Bland annat finns bestämmelser om förhandsinformation om gods, ankomstanmälan vid faktisk ankomst till unionens tullområde, fysiskt uppvisande av varorna för tullen, tillfällig lagring av varor och övergång till fri omsättning.

I avdelning VIII finns bestämmelser om särskilda förfaranden som t.ex. transitering, lagring i tullager och frizoner, tillfällig införsel samt aktiv och passiv förädling.

I avdelning IX finns bestämmelser om tullklassificering, ursprungsregler och tullvärde. I avdelningen finns också bestämmelser om

transaktionsvärde för varor som köps vid distansförsäljning och tullvärde för exporttulländamål.

I avdelning X finns bestämmelser om tullskulder och garantier. Vidare finns bestämmelser om garantier, indrivning och betalning av import-eller exporttullbeloppet samt återbetalning, eftergift och upphörande av tullskuld.

I avdelning XI finns bestämmelser om restriktiva åtgärder och krishanteringsmekanismen. I avdelningen beskrivs rollerna för EU:s tullbyrå och tullmyndigheterna. Det finns också bestämmelser om protokoll och förfaranden som kan användas i händelse av en kris i en eller flera medlemsstater med betydande påverkan på tullformaliteter som kan störa varuflödet, tullkontroller eller relaterade förfaranden eller vid en kris i en viss sektor som kräver samordnade åtgärder med relevanta myndigheter.

Genom bestämmelserna i avdelning XII inrättas Europeiska unionens tullbyrå (tullbyrån). Tullbyrån ska ha sitt säte i Lille, Frankrike. Avdelningen innehåller bestämmelser om tullbyråns uppdrag, mål och uppgifter. I avdelningen regleras också byråns organisation, finansiella struktur och successiva driftsättning.

Avdelning XIII innehåller bestämmelser om tullsamarbete. Bestämmelserna om samarbete mellan tullmyndigheter i unionen innehåller t.ex. regler om tillfällig utstationering av tulltjänstemän och annat samarbete mellan tullmyndigheterna. Avdelningen innehåller också bestämmelser om samarbete med andra behöriga myndigheter eller organ på unionsnivå och på nationell nivå. Avdelningen innehåller vidare bestämmelser om tullsamarbete med andra myndigheter utanför unionen.

I avdelning XIV finns bestämmelser om överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga sanktioner. Där fastställs en minimiförteckning över överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga påföljder för dessa överträdelser. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Avdelningen innehåller också regler om sanktioner för systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning. Där finns också bestämmelser om att alla icke-straffrättsliga sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen som åläggs av tullmyndigheterna ska registreras och ska göras tillgänglig för tullbyrån genom tulldatacentralen.

I avdelning XV finns förordningens slutbestämmelser. Där finns bl.a. regler om mätning av tullunionens resultat, bedömning, rapportering, övervakning, utvärdering och rapportering samt delegering av befogenheter till kommissionen och en bestämmelse om att kommitté-förfarandet ska tillämpas. Avdelningen innehåller också bestämmelser om upphävande av den nuvarande tullkodexen samt övergångsbestämmelser i samband med inrättandet av tulldatacentralen, datum för antagande av vissa delegerade akter och genomförandeakter samt ikraftträdande och tillämpning av den nya unionstullkodexen.

4.2 Nyheter i den nya tullkodexen

Den nya tullkodexen innehåller flera nyheter. Genom den nya tullkodexen inrättas Europeiska unionens tullbyrå (tullbyrån). Tullbyrån får bl.a. till uppgift att samordna riskhantering, krishantering och utbildning. Tullbyrån ska även ge operativt stöd till medlemsstaterna och kommissionen. Tullbyrån beskrivs närmare under avsnitt 5.1.

Genom den nya tullkodexen inrättas också EU:s tulldatacentral (tulldatacentralen). Tulldatacentralen utgör en digital plattform för tullhantering och ska möjliggöra avancerad dataanalys. Tulldatacentralen beskrivs närmare under avsnitt 5.2.

En ny kategori av aktörer införs i form av ”*importör vid distansförsäljning”.* Dessutom införs en ny status, ”*betrodd näringsidkare*”, som ger aktörer möjlighet att själva frigöra varor.

Det införs en ny EU-gemensam hanteringsavgift för distansförsäljning, med lägre avgifter för varor som säljs via distansförsäljning från ett tullager för distansförsäljning.

Riskhanteringen ska i större utsträckning ske på EU-nivå med gemensamma kriterier och kontrollrekommendationer. En särskild krishanteringsmekanism för att hantera störningar i tullunionen införs. Samarbetet med aktörer som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning, Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning, Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och marknadskontrollsmyndigheter stärks. Vidare införs en minimiförteckning över överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga påföljder för dessa överträdelser.

5 Överväganden och förslag med anledning av den nya tullkodexen

I det här kapitlet görs en bedömning av vilka ändringar som behöver göras i svenska författningar med anledning av den nya tullkodexen.

Den nya tullkodexen är direkt tillämplig i medlemsstaterna och gäller som svensk lag. Utrymmet för nationella bestämmelser är begränsat och nationella regler ska endast utgöras av nödvändiga kompletterande bestämmelser.

5.1 Europeiska unionens tullbyrå

Promemorians förslag

Europeiska unionens tullbyrå ska läggas till i tullagen som en instans som kan förmedla uppgifter till Tullverket. Tullagens bestämmelser om förmedling av uppgifter ska även göras tekniskt neutrala.

En ändring görs i tullförordningen för att Tullverket ska kunna begära motiverade yttranden från tullbyrån vid ansökningar enligt artikel 125 i den nya tullkodexen.

Promemorians bedömning

Det behövs i övrigt inga kompletterande bestämmelser om Europeiska unionens tullbyrås verksamhet och uppgifter.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Avdelning XII i den nya tullkodexen (artiklarna 229–265) etablerar Europeiska unionens tullbyrå (tullbyrån). Tullbyrån inrättas samma dag som den nya tullkodexen träder i kraft och utgör en del av arbetet med att reformera EU:s tullunion så att den bättre kan hantera ökade handelsflöden, den snabba ökningen av e-handeln, förändrade geopolitiska förhållanden och fragmenterade nationella system.

Europeiska unionens råd och Europaparlamentet utsåg den 25 mars 2026 Lille som säte för tullbyrån. Tullbyråns uppgift blir att ansvara för tulldatacentralen och stödja de nationella tullmyndigheternas verksamhet på ett konsekvent sätt i hela unionen. För att stödja de nationella tullmyndigheternas arbete kommer tullbyrån att analysera import- och exportuppgifterna i tulldatacentralen vilket hjälper till att identifiera de mest riskfyllda varorna som kommer in i EU och som bör prioriteras för kontroll. Tullbyrån kommer också att bidra till att fastställa prioriterade kontrollområden och riskkriterier. Slutligen kommer den att samordna krishantering på EU-nivå inom tullområdet.

Tullbyrån väntas ha cirka 250 anställda, och ska styras och verka med beaktande av principerna i Europaparlamentets, rådets och kommissionens gemensamma uttalande och gemensamma strategi om decentraliserade byråer av den 19 juli 2012. Tullbyrån och dess personal ska omfattas av protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier, fogat till fördraget om Europeiska unionen och EUF-fördraget (*artikel 257*).

För att tullbyrån ska fungera effektivt kommer medlemsstaterna och kommissionen att vara företrädda i en styrelse (*artikel 235*). I syfte att säkerställa att tullbyrån kan fungera ändamålsenligt och effektivt ska styrelsen anta ett samlat programdokument med en årlig och flerårig programplanering, utföra sina arbetsuppgifter beträffande budgeten för tullbyrån, anta och offentliggöra en konsoliderad årlig verksamhetsrapport om tullbyråns verksamhet, anta de finansiella regler som ska gälla för tullbyrån, utnämna en direktör som chef för tullbyrån och fastställa förfarandena för direktörens beslut om tullbyråns operativa uppgifter. Styrelsen bistås av en direktion.

Tullbyrån kan inrätta en rådgivande tullnämnd, vars uppgift kommer att vara att ge tullbyrån råd om genomförandet av tekniska åtgärder och beslut, om genomförande- och standardiseringsfrågor, om de operativa aspekterna av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och om all annan verksamhet som utförs av tullbyrån. Den rådgivande tullnämnden kan rådfrågas regelbundet eller ge råd till tullbyrån på eget initiativ.

För att garantera att tullbyrån fungerar effektivt har den en autonom budget, med inkomster från unionens allmänna budget och eventuella frivilliga ekonomiska bidrag från medlemsstaterna.

Tullbyrån ska regelbundet genomföra en hotbedömning utifrån information och kunskap som står till dess förfogande om utmaningar när

det gäller tullagstiftning och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna. På grundval av en sådan hotbedömning ska tulbyrån utarbeta rekommendationer och översända dem till kommissionen. Utifrån dessa rekommendationer kan kommissionen identifiera områden som bör prioriteras.

För att stärka samarbetet mellan tullmyndigheter bör de gemensamma operativa insatserna stärkas för att stödja effektiva tullkontroller vid unionens yttre gränser. Tullbyrån ska stödja den operativa samordningen av tullsamarbetet, inbegripet på riskhanteringsområdet. Tullbyrån, i samarbete med medlemsstaterna, ska planera, organisera och samordna vissa gemensamma kontroller som utförs av tullmyndigheter inom unionen och med tredjeländer.

Tullbyrån ska upprätthålla det nödvändiga samarbetet med relevanta unionsorgan och byråer och nationella myndigheter som genomför relevanta utredningar och bedrägeribekämpningsverksamhet, inbegripet EU:s bedrägeribekämpningsbyrå (Olaf) och Europeiska åklagarmyndigheten (Eppo). För att utbyta bästa praxis och öka den operativa effektiviteten kan medlemsstaterna dessutom på begäran göra tulltjänstemän tillfälligt tillgängliga för arbete vid tullmyndigheterna i en annan medlemsstat. Villkoren för sådana tillfälliga uppdrag fastställs av de berörda medlemsstaterna. Tullbyrån kan på begäran tillhandahålla stöd eller samordning. När så är lämpligt kan den utarbeta vägledning eller modellarrangemang för att underlätta denna form av samarbete.

Villkor för tulltjänstemän på tillfälliga uppdrag fastställs av den utsändande myndigheten (arbetsgivaren). Arbetsgivaren beslutar om uppdraget utomlands ska utföras genom en utlandsstationering eller i form av en utrikes tjänsteresa och förrättning. Detta gäller även i de fall då Tullverket, på begäran av en annan medlemsstats tullmyndighet, tillfälligt ställer tulltjänstemän till förfogande för arbete vid den andra medlemsstatens tullmyndighet.

Av 20 § 2 a förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet framgår att Regeringskansliet ska föreslå och utse Sveriges representanter i Europeiska unionens decentraliserade byråer och andra byråer. Detta gäller även för den svenska ledamoten och suppleanten i tullbyråns styrelse.

I 1 kap. 8 § tullagen finns en bestämmelse om när uppgifter som förmedlas genom Europeiska kommissionen, genom en annan myndighet än Tullverket eller genom en förmedlare som avses i 1 kap. 7 § första stycket den lagen anses ha kommit in till Tullverket. Med tanke på den viktiga roll som tullbyrån kommer att få är det lämpligt att 8 § ändras på så sätt att tullbyrån läggs till i paragrafen. Även tullbyrån blir då en instans som kan förmedla uppgifter till Tullverket. Därtill bör bestämmelsen göras neutral i förhållande till hur uppgifter förmedlas, för att inte vara i otakt med framtida tekniska lösningar för uppgiftslämning. En motsvarande ändring bör även göras 1 kap. 7 § tullagen.

Enligt 3 kap. 14 § tullförordningen ska Tullverket vid handläggningen av en ansökan om tillstånd enligt artikel 211.1 i förordning (EU) nr 952/2013 avseende förfarandet för aktiv förädling eller för passiv förädling överlämna ärendet till Europeiska kommissionen, om det finns bevisning för att väsentliga intressen för tillverkare i Europeiska unionen sannolikt kommer att påverkas negativt. Enligt motsvarande bestämmelser

i den nya tullkodexen (se artikel 125) ska tullbyrån ta över kommissionens roll i dessa ärenden. En annan förändring är att ett ärende inte längre ska överlämnas, utan i stället kan en medlemsstats tullmyndighet begära ett motiverat yttrande från tullbyrån enligt artikel 125.5, 125.6 eller 125.9. Bestämmelsen i tullförordningen bör anpassas till dessa förändringar.

Av 1 § lagen (1976:661) om immunitet och privilegier i vissa fall framgår att vad som föreskrivs om immunitet och privilegier i de bestämmelser som ska tillämpas i Sverige enligt lagen (1994:1500) med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen eller i denna lag, ska gälla trots bestämmelser i andra författningar. Detta omfattar även tullbyrån och dess personal. Att ändra i den lagen är således inte nödvändigt.

Förutom de föreslagna ändringarna i tullagen och tullförordningen bedöms inte i övrigt några ändringar vara nödvändiga i svensk lagstiftning med anledning av tullbyråns inrättande.

Författningsförslag

Förslagen medför att det görs ändringar i 1 kap. 7 och 8 §§ tullagen och 3 kap. 14 § tullförordningen.

5.2 Tulldatacentralen

Promemorians bedömning

Det behövs inga kompletterande bestämmelser med anledning av tulldatacentralens inrättande och funktionalitet.

Skälen för promemorians bedömning

Inrättandet av tulldatacentralen bygger på fyra grundläggande principer: centralisering med digital suveränitet, multifunktionellt system, olika behörighetsnivåer samt fördelad styrning. Samtidigt är ambitionen att det ska finnas starkt skydd från inflytande och åtkomst av tredjeland.

Med tulldatacentralen ersätts i stor utsträckning dagens nationella tullsystem. Systemet ska kunna hantera en mängd uppgifter och vara interoperabelt med andra system. Tulldatacentralen ska ha en noggrant graderad åtkomststruktur där olika aktörer endast får tillgång till den data de har behörighet för och efter behov. Styrningen av tulldatacentralen är fördelad mellan kommissionen, tullbyrån och medlemsstaterna.

I den nya unionstullkodexen finns kärnan av bestämmelserna om tulldatacentralen i avdelning III. Tulldatacentralen kommer bli den centrala IT-plattformen för tullunionen och för utbyte av uppgifter med och mellan tullmyndigheterna (*artikel 36*). Tulldatacentralen ska till stora delar ersätta de 27 nationella tullsystemen. All fysisk infrastruktur för tulldatacentralen ska vara lokaliserad inom EU:s territorium (*artikel 37.1*).

Vid utveckling, underhåll och drift av systemet ska det säkerställas att tjänsteleverantörer och underleverantörer är tillförlitliga och inte under påverkan av regeringar i tredjeland eller underkastade lagstiftning i tredjeland som innebär att de måste lämna ut uppgifter till myndigheter i det landet. Vidare ska tjänsteleverantörer och underleverantörer vara

etablerade i unionen och får inte kontrolleras av tredjeland. Säkerhetsgodkännande kan krävas (*artikel 37.2*). Uppgifter ska som huvudregel inte heller överföras från tulldatacentralen till tredjeland (*artikel 37.6*).

Tulldatacentralen ska b.la. möjliggöra ett elektroniskt genomförande av tullagstiftningen och bidra till genomförandet av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, så som mervärdesskatt och punktskatt vid import. Detta inbegriper bland annat att den ska kunna utföra vissa centrala funktioner, såsom riskanalys, beräkning av tullskuld, tullövervakning och AI-baserade analyser. Vidare ska systemet fungera tillsammans med andra system och, när så medges, kunna utbyta uppgifter med tredje land (*artikel 38*).

Nationella applikationer, för särskilda nationella behov, kan tas fram nationellt eller med hjälp av tullbyrån. Applikationerna ska finansieras av de medlemsstater som efterfrågat dessa (*artikel 40*).

Ändamålen för behandlingen av personuppgifter och andra data i tulldatacentralen återfinns i *artikel 41*. De som får behandla data som är tillgänglig i tulldatacentralen är fysiska eller juridiska personer, tullmyndigheter, tullbyrån, kommissionen, Olaf, skattemyndigheter, statistikmyndigheter, livsmedels- och växtskyddsmyndigheter, och marknadskontrollmyndigheter (*artikel 41*). Därutöver regleras tillgången för Eppo (*artikel 42*), Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån (Frontex) (*artikel 43*).

Vidare regleras vilka personuppgifter som kan bli aktuella för behandling (*artikel 44*). Personuppgifterna får inte lagras längre än vad som är nödvändigt, dock högst i 10 år från och med den dag då de registreras i tulldatacentralen *(artikel 45*).

Roller i samband med och ansvar för personuppgifter som behandlas i tulldatacentralen regleras i *artikel 45*.

Kommissionen ska utveckla, driva och underhålla tulldatacentralen.

Efter samråd med medlemsstaterna får kommissionen anförtro utveckling, drift och underhåll av tulldatacentralen till tullbyrån (*artikel 51*).

Några ändringar i svensk lagstiftning med anledning av bestämmelserna i avdelning III om tulldatacentralen bedöms i nuläget inte vara nödvändiga. Frågan om offentlighet och sekretess samt personuppgiftsbehandling behandlas i avsnitten 5.11 och 5.12.

5.3 Restriktiva åtgärder och krishantering

Promemorians bedömning

Det behövs inga kompletterande bestämmelser om restriktiva åtgärder och krishantering.

Skälen för promemorians bedömning

Av *artikel 225* framgår att tullbyrån ska bidra till en korrekt, konsekvent och ändamålsenlig tillämpning av restriktiva åtgärder som antagits i

enlighet med artikel 215 i EUF-fördraget (restriktiva åtgärder) genom att övervaka deras genomförande inom de områden som faller inom dess befogenhet och, efter granskning och godkännande av kommissionen, genom att ge tullmyndigheterna lämplig vägledning. Av artikeln framgår också att tullmyndigheterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att följa restriktiva åtgärder, med beaktande av vägledningen från tullbyrån.

Av *artikel 226* följer att tullbyrån regelbundet och närhelst det är nödvändigt ska rapportera till kommissionen om tullmyndigheternas genomförande av restriktiva åtgärder, och då särskilt redogöra för eventuella skillnader mellan medlemsstaterna. Tullbyrån ska dessutom samla in och analysera information om restriktiva åtgärders inverkan på handelsflöden och tullefterlevnad. Tullmyndigheterna ska enligt samma artikel underrätta tullbyrån, kommissionen och de nationella myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga att genomföra restriktiva åtgärder om alla fall eller misstänkta fall av kringgående av restriktiva åtgärder och om de riskreducerande åtgärder som vidtagits. Denna information ska om möjligt tillhandahållas via tulldatacentralen.

Enligt *artikel 227* ska tullbyrån utarbeta förfaranden och protokoll i syfte att säkerställa adekvata insatser i krissituationer. Dessa förfaranden och protokoll får aktiveras i händelse av en kris i en eller flera medlemsstater som har en betydande eller potentiellt betydande inverkan på de tullformaliteter som måste fullgöras och som skulle kunna störa flödet av varor, tullkontroller eller därmed sammanhängande förfaranden eller en kris i en viss sektor som kräver att tullmyndigheterna vidtar samordnade åtgärder med berörda myndigheter. De protokoll och förfaranden som avses i artikeln får framför allt omfatta

a) Tillämpning av gemensamma prioriterade kontrollområden, gemensamma riskkriterier och standarder och riskprofiler, samt lämpliga riskreducerande åtgärder, tullkontroller och tullformaliteter som måste utföras, inbegripet betalningsvillkor.

b) Ett ramverk för samarbete till stöd för tillfällig utplacering av tulltjänstemän och tullkontrollutrustning från en medlemsstat till en annan.

c) Snabbfiler vid gränserna för att minimera förseningar och flaskhalsar i fraktflöden.

d) Villkor för aktivering, förlängning och deaktivering av de olika åtgärderna och arrangemangen för hantering av krissituationer, på grundval av tydligt fastställda behov och lämplig motivering.

e) Undvikande av handelsrestriktioner när det gäller krisnödvändiga varor enligt definitionen i artikel 3.6 i förordning (EU) 2024/2747.

f) En mekanism för driftskontinuitet enligt artiklarna 29.9 och 31.11 i förordningen.

Krishanteringsmekanismen får enligt *artikel 228* aktiveras av kommissionen, antingen på eget initiativ eller på begäran av en eller flera medlemsstater eller tullbyrån. Tullmyndigheterna ska genomföra och tillämpa de åtgärder och arrangemang som aktiveras enligt artikeln och ska rapportera till tullbyrån om deras genomförande och tillämpning. Rapporteringens omfattning, format och frekvens fastställs av tullbyrån i samråd med medlemsstaterna, med beaktande av krisens art och de åtgärder som vidtagits.

Promemorians bedömning är att inga av de ovan angivna bestämmelserna kräver kompletterande bestämmelser i lag.

5.4 Betrodda näringsidkare och nya bestämmelser gällande godkända ekonomiska aktörer

Promemorians förslag

Tullagens bestämmelser om ett särskilt beslut om skatt och om återbetalning och eftergift av annan skatt än tull, ska gälla för betrodda näringsidkare.

Promemorians bedömning

Det behövs i övrigt inga kompletterande bestämmelser i svensk tullagstiftning med anledning av införandet av statusen betrodd näringsidkare. Inte heller med anledning av de nya bestämmelserna om godkända ekonomiska aktörer behövs det kompletterande bestämmelser.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Vid sidan av tillståndet som godkänd ekonomisk aktör (AEO) *artikel 29* och *artikel 30*, som redan finns i dagens lagstiftning, införs nu tillståndet betrodd näringsidkare. Enligt *artikel 31* kan tillståndet för betrodd näringsidkare sökas av en importör, en exportör eller ett indirekt ombud som är etablerad i unionens tullområde. I jämförelse med AEO måste en betrodd näringsidkare uppfylla strängare kriterier, bland annat genom att ge tullmyndigheterna tillgång till sina elektroniska register enligt *artikel 31.3 f*.

Enligt *artikel 31.4* ska tullmyndigheterna ska minst vartannat år göra en ingående kontroll, inbegripet ett besök på plats, av den betrodda näringsidkarens verksamhet och granska bokföringen, samt verifiera att aktörens rutiner lever upp till ställda krav. Som en ytterligare skyddsmekanism införs möjligheten för tullbyrån att, vid tecken på bristande efterlevnad, utföra kontroll av efterlevnaden enligt *artikel 31.6*. Om resultatet av granskningen skulle vara otillfredsställande kan tullbyrån lämna en rekommendation till den tillståndsgivande medlemsstaten, etableringsmedlemsstaten, om att tillfälligt dra in eller återkalla statusen som betrodd näringsidkare. Detta ska dock ske i samråd med berörd tullmyndighet. I gengäld gynnas de betrodda näringsidkarna, enligt *artikel 31.8*, av förenklade förfaranden, såsom frigörande av varor utan att invänta tullens ingripande, uppskjutande av betalning av tullskuld och minskade kontroller. En ekonomisk aktör kan ansöka om statusen betrodd näringsidkare under hösten 2027, men systemet kommer kunna vara i full drift först då tulldatacentralen är fullt utvecklad.

Även AEO-tillståndet kommer reformeras, då övervakningskraven har skärpts. Enligt *artikel 29.4* är tullmyndigheterna är skyldiga att genomföra en ingående övervakning minst en gång vart tredje år, vilket inkluderar besök på plats, något som tidigare endast var en rekommendation i kommissionens riktlinjer för godkända ekonomiska aktörer.

Promemorians bedömning är att inga av de ovan angivna bestämmelserna om AEO kräver kompletterande bestämmelser.

När det gäller betrodda näringsidkare så görs bedömningen att 2 kap. 2 a och 19 §§ tullagen bör ändras så att de omfattar betrodda näringsidkare. I 2 a § finns särskilda förfaranderegler för den situation där varor vid import fysiskt förs in till Sverige men där tulldeklarationen lämnas i ett annat EU-land till följd av ett tillstånd för centraliserad klarering. I en sådan situation ska skatt enligt 1 § fastställas av Tullverket genom ett särskilt beslut. Bestämmelsen i 2 a § bör ändras så att det här förfarandet även omfattar en importör som är en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land. I 19 § finns en bestämmelse om återbetalning och eftergift av annan skatt än tull. För att bestämmelsen ska vara tillämplig såväl vid centraliserad klarering som för betrodda näringsidkare, föreslås en ändring i andra stycket på så sätt att hänvisningen till bestämmelserna om centraliserad klarering ändras till en hänvisning till 2 a § första stycket i vilket såväl centraliserad klarering som betrodd näringsidkare nämns. I övrigt har det inte identifierats något behov av ändringar i svensk tullagstiftning med anledning av de nya bestämmelserna om betrodd näringsidkare. När det gäller behov av följdändringar i annan lagstiftning, se avsnitt 5.15.

Författningsförslag

Förslagen medför att det görs ändringar i 2 kap. 2 a och 19 §§ tullagen.

5.5 Nya regler för distanshandel

Promemorians bedömning

Det behövs inga kompletterande bestämmelser i svensk tullagstiftning med anledning av införandet av nya regler för distanshandel.

Skälen för promemorians bedömning

Den stora mängd småpaket som förs in i EU innebär utmaningar både för konsumenter, företag och för medlemsstaternas tullmyndigheter. Dessa har sin grund i den kraftiga ökningen av e-handeln där konsumenter etablerade i unionen handlar varor från tredjeland direkt på nätet. För att skapa likvärdiga konkurrensvillkor för berörda företag och minimera bördorna för dem och för tullmyndigheterna införs bestämmelser i den nya tullkodexen innebärande att ansvaret för att uppfylla EU:s regelverk, särskilt de icke-ekonomiska krav på varor som måste iakttas för att sådana varor ska få föras in och släppas ut på den inre marknaden, läggs på plattformarna snarare än på konsumenterna. Detta sker genom att onlineplattformar utanför EU betraktas som importör av de varor som de säljer till EU (*importör vid distansförsäljning*), *artikel 5.13*. De får därigenom även ansvar för tullformaliteter och betalning av tull och andra avgifter liksom för skattemässiga krav. Bristande efterlevnad beivras och de allvarligaste fallen kan i enlighet med *artikel 276* leda till böter på upp till 6 % av företagets årliga importvärde under föregående år, förlust av vissa tullförenklingar samt tillfällig begränsning av åtkomsten till berörd onlineplattform.

När det gäller det nya begreppet importör vid distansförsäljning säkerställs i den nya tullkodexen att en ekonomisk aktör, i motsats till konsumenten, i normalfallet vid onlineförsäljning från länder utanför unionen betraktas som importör. Detta innebär en skyldighet att åta sig det ansvar som ligger på en importör. Den berörda ekonomiska aktören är också skyldig att följa den relevanta tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna när varorna förs in i eller ut ur unionens tullområde samt att tillhandahålla, tillgängliggöra och upprätthålla lämpliga register över sådan efterlevnad.

En möjlighet att driva tullager för distansförsäljning införs. Ett tullager för distansförsäljning gör det möjligt att låta varor övergå till fri omsättning vid tidpunkten för försäljning och utförsel från lagret, vilket innebär att varorna vid den tidpunkt då de placeras i lagret måste uppfylla de villkor som skulle vara tillämpliga på dem vid den tidpunkten de hade släppts ut på den inre marknaden. Tullmyndigheterna ska kunna kontrollera huruvida varorna uppfyller unionens marknadsregler vid den tidpunkt då de kommer till tullagret. Ett sådant tullager för distansförsäljning kommer, i syfte att undvika missbruk från icke tillförlitliga ekonomiska aktörers sida, endast vara tillgängligt för ekonomiska aktörer som uppfyller tillförlitlighetskriterierna för statusen som betrodd näringsidkare (*artikel 145*) (se vidare avsnitt 5.4).

Sedan den 1 juli 2026 tillämpas, genom rådets förordning (EU) 2026/382 av den 11 februari 2026 om ändring av förordning (EG) nr 1186/2009 vad gäller avskaffande av tröskelvärdebaserade tullbefrielser (*artikel 2*), en tillfällig tull på 3 euro per varupost i en sändning från tredjeland direkt till konsument och vars verkliga värde inte överstiger 150 euro (s.k. småpaket). Med begreppet varupost förstås, i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) 2026/1022 om ändring av delegerad förordning (EU) 2015/2446, en eller flera varor i en försändelse med samma klassificering enligt tulltaxan, samma beskrivning och, om uppgifterna tillhandahålls i enlighet med de datakrav som gäller för den relevanta tulldeklarationen eller de data som ska tillhandahållas eller göras tillgängliga för tullmyndigheterna, samma ursprung (*artikel 1 p 61*). Den tillfälliga tullen är ett övergångsarrangemang i avvaktan på att en ny centraliserad it-infrastruktur för unionen är inrättad. När tulldatacentralen är klar för användning kommer dessa varor i stället att debiteras tull enligt tulltaxan.

En hanteringsavgift som ska täcka övervakningskostnaderna för småpaket införs för hela EU senast den 1 november 2026. Se vidare avsnitt 5.6.

Frågan om straffrättsliga sanktioner och administrativa sanktioner behandlas i avsnitt 5.9 respektive avsnitt 5.10. I övrigt bedöms det, i nuläget, saknas behov av ändringar i svensk tullagstiftning med anledning av de nya reglerna för distanshandel. När det gäller behov av följdändringar i annan lagstiftning, se avsnitt 5.15.

5.6 Unionshanteringsavgiften

Promemorians förslag

En fordran för en obetald unionshanteringsavgift ska lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning.

Skälen för promemorians förslag

Genom den nya tullkodexen införs en unionshanteringsavgift som ska tas ut av tullmyndigheterna.

Av *artikel 20* framgår att detta är ett undantag från förbudet för tullmyndigheterna att ta ut avgifter för tullkontroller eller för annan tillämpning av tullagstiftningen som äger rum under de behöriga tullkontorens officiella öppettider. Av artikeln framgår också att tullmyndigheterna uppbär en unionshanteringsavgift med ett fast belopp per varupost för de tjänster som tillhandahålls i samband med hanteringen av en begäran om hänförande av varor till förfarandet för övergång till fri omsättning, om dessa varor säljs via distansförsäljning. Beslut att ta ut unionshanteringsavgift är överklagbart i enlighet med artikel 18.

Av *artikel 20* framgår att det belopp för unionshanteringsavgiften som ska tas ut ska motsvara de ungefärliga kostnaderna för tullmyndigheternas tjänster och ska omfatta åtminstone kostnaderna för att kontrollera data och utföra riskanalyser samt för relevant infrastruktur och kontroller, inbegripet tjänster som tillhandahålls av tullbyrån. Beloppet ska vara lägre om det som övergår till fri omsättning är varor som säljs via distansförsäljning från ett tullager för distansförsäljning. Den som är gäldenär för tullskulden vid import ska betala hanteringsavgiften åtminstone en gång i månaden. Betalning ska ske till de tullmyndigheter som är behöriga för varornas övergång till fri omsättning vid tidpunkten för betalning av tullskulden. Om det inte finns någon tullskuld ska den person som skulle ha varit gäldenär i händelse av en tullskuld vara gäldenär för unionshanteringsavgiften. Unionshanteringsavgiften är inte återbetalningsbar.

Unionshanteringsavgiften utgör ett traditionellt eget medel i enlighet med rådets beslut 2014/335/EU, Euratom av den 26 maj 2014 om systemet för Europeiska unionens egna medel. Kommissionen ska, tillsammans med förfarandet för betalning, fastställa storleken på unionshanteringsavgiften i en delegerad akt.

Av 1 § förordningen (2016:1332) med instruktion för Tullverket framgår att Tullverket ska fastställa och ta ut tullar, skatter och avgifter så att en riktig uppbörd kan säkerställas. Tullverkets beslut om unionshanteringsavgift ska få verkställas av Kronofogdemyndigheten (se 3 kap. 1 § 6 utsökningsbalken). Av 1 kap. 6 § utsökningsbalken framgår att mål om uttagande av böter, vite, skatt, tull, avgift och andra medel som staten har rätt till och som får utsökas utan föregående dom samt, enligt vad regeringen närmare föreskriver, annan liknande fordran som staten eller en kommun har rätt till, utgör ett allmänt mål. Fordringar på obetalda tullar, skatter och avgifter ska lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning enligt lagen (1999:891) om indrivning av statliga fordringar. Detta bör

gälla även för obetalda unionshanteringsavgifter. En ändring av denna innebörd föreslås därför i tullagen.

Författningsförslag

Förslaget medför att det görs en ändring i 2 kap. 17 § tullagen.

5.7 Tullsamarbete

Promemorians förslag

Tullverket pekas ut som central enhet i förordningen med instruktion för Tullverket.

Promemorians bedömning

Det behövs inga kompletterande bestämmelser i lag med anledning av införandet av nya regler om tullsamarbete.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Av *artikel 266* framgår att tullmyndigheterna, kommissionen och tullbyrån ska samarbeta med varandra för att säkerställa en enhetlig tillämpning av tullagstiftningen. Detta omfattar bland annat utbyte av information, tillfälliga tjänstgöringar av tulltjänstemän i andra medlemsstater, gemensamma kontroller, delning av riskinformation och analys av data. När det gäller att tillfälligt ställa tulltjänstemän till en annan tullmyndighets förfogande får de berörda medlemsstaterna fastställa de nödvändiga villkoren för sådana uppdrag i ett avtal eller samarbetsarrangemang.

Av *artikel 267* framgår att tullbyrån får ansvar för att planera, organisera och samordna gemensamma tullkontroller. Kapitel 2 i avdelningen reglerar samarbete med andra myndigheter i unionen och av *artikel 268* framgår att tullmyndigheterna ska samarbeta med exempelvis marknadskontrollmyndigheter, sanitära och fytosanitära myndigheter, polis- och andra brottsbekämpande myndigheter, skattemyndigheter och statistikmyndigheter i syfte att utbyta data, samordna riskhantering, utföra gemensamma kontroller, dela expertis och utbildning och utveckla ny teknik och innovation. Av *artikel 268* framgår vidare att andra behöriga myndigheter på nationell nivå kan begära data från tulldatacentralen. En sådan begäran måste vara motiverad och endast nödvändiga uppgifter får lämnas ut. Tullmyndigheterna ska enligt punkten 4 samma artikel utse en central enhet som ska ta emot begäran och säkerställa att begäran behandlas.

Av *artikel 268* framgår också att tullbyrån ska ha ett nära samarbete med Olaf och Eppo när bedrägerier misstänks.

I *artikel 269* beskrivs vilka åtgärder som ska vidtas av tullmyndigheterna. Tullmyndigheterna ska bland annat samla in specifika data om sändningar, bistå andra myndigheter, genomföra riskbaserade kontroller, samråda med andra myndigheter innan varor frigörs, hantera

varor som inte uppfyller unionskrav samt varna om risker, misstänkt brottslighet och bedrägerier.

Samarbetet med andra myndigheter utanför unionen regleras i avdelningens tredje kapitel. Av *artikel 270* framgår att tullbyrån får ingå samarbetsarrangemang med vissa aktörer och vad samarbetet får omfatta. Det klargörs också att dessa arrangemang inte får skapa rättsliga skyldigheter för medlemsstaterna eller för EU. Av *artikel 271* framgår att, om en medlemsstat vill sluta ett tullrelaterat avtal med ett tredjeland, så måste kommissionen informeras om den avsikten och avtalet måste vara förenligt med unionsrätten. Av *artikel 272* framgår att kommissionen, tullmyndigheterna och tullbyrån får utbyta tullinformation med tredjeländer förutsatt att det finns rättsligt stöd genom ett internationellt avtal mellan EU och det tredjelandet, i unionslagstiftning eller i ett bilateralt avtal mellan en medlemsstat och det tredjelandet. I informationsutbytet måste dataskydd, sekretess och säkra kommunikationskanaler garanteras.

Av 8 § förvaltningslagen (2017:900) framgår att en myndighet ska samverka med andra myndigheter inom sitt verksamhetsområde. Detta omfattar sådant nationellt samarbete som följer av bestämmelserna om tullsamarbete i unionstullkodexen. I lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete finns även bestämmelser om internationellt tullsamarbete. Bedömningen är att inga av de ovan angivna artiklarna om tullsamarbete kräver kompletterande bestämmelser i lag. Däremot måste en central enhet pekas ut. Detta kan lämpligen göras i förordningen (2016:1332) med instruktion för Tullverket.

Frågan om offentlighet och sekretess samt personuppgiftsbehandling behandlas i avsnitten 5.11 och 5.12.

Författningsförslag

Förslaget medför att en ny paragraf, 8 d §, införs i förordningen med instruktion för Tullverket.

5.8 Tullverkets uppgiftsskyldighet

Promemorians förslag

Det ska i förordningen om utlämnande av uppgifter från Tullverket tydliggöras att uppgifter i tulldatacentralen som berör andra medlemsstaters tullmyndigheter inte får lämnas ut till andra myndigheter utan godkännande från de berörda tullmyndigheterna.

Skälen för promemorians förslag

I förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket finns bestämmelser om Tullverkets utlämnande av uppgifter till andra myndigheter. Bestämmelserna återfinns i 7–12 §§ och innebär att Tullverket är skyldigt att lämna ut uppgifter som rör import eller export till ett flertal olika myndigheter i den utsträckning de behövs i mottagarens verksamhet.

Den nya tullkodexen innehåller dock begränsningar i tullmyndigheternas möjligheter att vidarebefordra de data som finns tillgängliga i tulldatacentralen till andra nationella myndigheter. Av artikel 268.4 framgår att om tullmyndigheterna, inom ramen för samarbete med andra behöriga myndigheter på nationell nivå, mottar en begäran från andra behöriga myndigheter om extrahering och förmedling av data som är tillgängliga i tulldatacentralen, ska sådana data tillhandahållas endast på motiverad begäran och med godkännande av de tullmyndigheter som berörs av dessa data. Denna extrahering och förmedling ska begränsas till data som den mottagande myndigheten har rätt att erhålla i enlighet med det rättsliga ramverk enligt vilken den verkar och som är absolut nödvändiga för det ändamål som anges i den relevanta begäran.

Artikel 268.4 i den nya tullkodexen är till sin lydelse direkt tillämplig, och bestämmelsen ställer alltså upp ytterligare ramar för vilka uppgifter ur centralen som Tullverket får lämna till andra myndigheter och under vilka förutsättningar detta får ske. Regleringen innebär att utlämnande i enlighet med förordningen om utlämnande av uppgifter från Tullverket bl.a. inte kan ske förrän godkännande inhämtats från eventuella utländska tullmyndigheter som berörs av de avsedda uppgifterna. Av tydlighetsskäl bör det införas en föreskrift i förordningen som stadgar att dess bestämmelser om utlämnande endast ska tillämpas på uppgifter som omfattas av artikel 268.4 om förutsättningarna för det enligt den artikeln är uppfyllda.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 13 § förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket.

5.9 Straffrättsliga sanktioner

5.9.1 Behov av ändringar i bestämmelserna om straffrättsliga sanktioner

Promemorians bedömning

Det finns inte behov av ändringar i bestämmelserna om straffrättsliga sanktioner vid överträdelser av tullagstiftningen med anledning av den nya tullkodexen.

Regleringen om tullbrott bör flyttas till tullagen.

Skälen för promemorians bedömning

I 5 kap. tullagen finns bestämmelser om den straffrättsliga sanktionen tullförseelse. I lagen (2000:1225) om straff för smuggling, nedan smugglingslagen, och i inregränslagen (1996:701) finns också straffrättsliga bestämmelser.

Den nya tullkodexen föranleder inte något behov av ändringar

Avdelning XIV i den nya tullkodexen innehåller bestämmelser om tullrättsliga överträdelser och icke-straffrättsliga sanktioner. I artikel 273.3 anges att sanktionerna för överträdelser ska vara effektiva,

proportionerliga och avskräckande. I bestämmelserna fastställs vidare EU-gemensamma minimikrav för vilka tullrättsliga överträdelser som ska vara föremål för administrativa sanktioner, gemensamma bedömningskriterier för att bestämma sanktioner och en gemensam katalog av möjliga icke-straffrättsliga sanktionsformer. I artikel 273 anges att bestämmelserna utgör en minimiharmonisering och att medlemsstaterna ska införa bestämmelser, förenliga med artiklarna i avdelningen, i nationell lagstiftning. Det anges vidare att medlemsstaterna får föreskriva ytterligare överträdelser av tullagstiftningen eller vidta strängare åtgärder vid överträdelser av tullagstiftningen.

Brottet tullförseelse regleras i tullagen (5 kap. 2–4 §§). I smugglingslagen regleras brottstyperna smugglingsbrott (3–7 §§), tullbrott (8–11 §§) och olovlig befattning med smuggelgods (12 och 13 §§). Såväl smugglingsbrott som tullbrott avser ageranden kopplade till tullbehandling. Med tullbehandling avses i denna kontext det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara ska läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring, bli föremål för ett tullförfarande eller återexporteras eller bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710), då varan förs in till eller ut från landet (se 2 § smugglingslagen). I avsnitt 5.9.2 föreslås att definitionen av tullbehandling utvidgas till att avse varor i tillfällig lagring, oavsett om varorna ska förvaras i en anläggning för tillfällig lagring eller på en annan anvisad eller godkänd plats. De tullförfaranden som regleras i den nya tullkodexen bedöms omfattas av denna definition av tullbehandling. Brottet tullförseelse aktualiseras om en person bryter mot en föreskrift i tullagstiftningen eller bryter mot ett beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen. Med tullagstiftningen kommer framöver avses den Europeiska unionens tullagstiftning enligt artikel 5.2 i den nya tullkodexen, samt svenska tullförfattningar (1 kap. 3 § tullagen). Det finns mot denna bakgrund inte behov av att genomföra några ändringar i de straffrättsliga bestämmelserna med anledning av regleringen av tullförfaranden i den nya tullkodexen.

Förutom det generella uttalandet att sanktioner ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande innehåller den nya tullkodexen inga bestämmelser som avser straffrättsliga sanktioner. Tullbefogenhetsutredningen bedömer i slutbetänkandet Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods (SOU 2023:99) att den straffrättsliga regleringen på tullområdet är i huvudsak adekvat utformad. Det finns inte nu skäl att göra någon annan bedömning. Den nya tullkodexen kräver därmed inte att några ändringar genomförs i befintliga nationella straffrättsliga bestämmelser vid överträdelser av tullagstiftningen.

Tullbrott bör regleras i tullagen

Som redogörs för i avsnitt 5.10 kräver den nya tullkodexen att större förändringar genomförs i tullagens bestämmelser rörande administrativa sanktioner. Eftersom större förändringar behöver genomföras i 5 kap. tullagen finns det anledning att i detta sammanhang överväga om ändringar också bör genomföras i kapitlets straffrättsliga bestämmelser.

Brottet tullförseelse regleras i tullagen (5 kap. 2–4 §§). I smugglingslagen regleras brottstyperna smugglingsbrott (3–7 §§), tullbrott (8–11 §§)

och olovlig befattning med smuggelgods (12 och 13 §§). Tullbefogenhetsutredningen bedömer att det finns betydande fördelar med att flytta regleringen om tullbrott från smugglingslagen till tullagen. Utredningen konstaterar att tullbrott utgör en sanktion av vissa överträdelser av tullkodexen och bestämmelser som har meddelats med stöd av den. Bestämmelserna om tullbrott har mot den bakgrunden en naturlig placering i tullagen, som innehåller kompletterande bestämmelser till tullkodexen. Tullbrott kan vidare sägas ha ett annat skyddsintresse än smugglingsbrott, som utgör en sanktion av överträdelser av nationella förbud mot eller villkor för införsel eller utförsel. Tullbefogenhetsutredningen anser också att en överflyttning av bestämmelserna om tullbrott från smugglingslagen till tullagen skulle tydliggöra att regleringen om tullförseelse kompletterar den om tullbrott. Det tullrättsliga sanktionssystemet skulle på det sättet bli mer enhetligt, lättöverskådligt och förutsebart. Å andra sidan konstaterar Tullbefogenhetsutredningen att det finns en viss risk att den straffrättsliga regleringen om införsel och utförsel av varor blir mer splittrad om bestämmelserna om tullbrott flyttas till tullagen. Det finns också en risk att kopplingen mellan tullbrott och olovlig befattning med smuggelgods blir mindre tydlig om bestämmelserna om tullbrott flyttas till tullagen medan bestämmelserna om olovlig befattning med smuggelgods finns kvar. Tullbefogenhetsutredningen anser dock sammanfattningsvis att det skulle leda till en tydligare och mer lättöverskådlig lagstiftning om regleringen av tullbrott flyttas till tullagen (se vidare avsnitt 8.3.1 SOU 2023:99).

Det bedöms inte finnas skäl att nu göra en annan bedömning än den Tullbefogenhetsutredningen gör. En tydligare reglering ökar rättssäkerheten för enskilda och underlättar för dem som ska tillämpa reglerna. Det gäller särskilt som de administrativa sanktionerna på området också regleras i tullagen. Regleringen om tullbrott bör därför flyttas till tullagen.

5.9.2 Regleringen om tullbrott flyttas till tullagen

Promemorians förslag

De nuvarande bestämmelserna om tullbrott flyttas från smugglingslagen till tullagen. Tullbrott som är att bedöma som ringa ska ha den särskilda beteckningen ringa tullbrott. Försök till ringa tullbrott ska inte vara straffbart. I övrigt görs inte några ändringar i sak i bestämmelserna om tullbrott. En hänvisning till skatt i den hittillsvarande bestämmelsen om tullbrott ändras till att avse tull.

En ny brottstyp – olovlig befattning med tullpliktig vara och grovt sådant brott – införs i tullagen. Regleringen motsvarar smugglingslagens bestämmelser om olovlig befattning med smuggelgods och grov olovlig befattning med smuggelgods när förbrottet består av ett tullbrott.

Definitionen av begreppet tullbehandling i smugglingslagen utvidgas och en motsvarande definition införs i tullagen.

Regleringen om tullförseelse behålls materiellt oförändrad.

Som en följd av att straffbestämmelser flyttas från smugglingslagen till tullagen görs det vissa följdändringar i bl.a. smugglingslagen.

Skälen för promemorians förslag

Tullbrott

Mot bakgrund av det som sagts i föregående avsnitt (avsnitt 5.9.1) bör regleringen om tullbrott i 8–11 §§ smugglingslagen flyttas till tullagen. Det krävs i allt väsentligt inga ändringar i sak i de bestämmelser som flyttas över. Den ringa formen av tullbrott bör dock ges en egen brottsbeteckning. Det ger en tydlighet i rättstillämpningen och det kommer klart framgå av domslutet vilket brott en tilltalad dömts för. Till det kommer betydelsen av enhetlighet i fråga om särskilda brottsrubriceringar (jfr prop. 2015/16:111 s. 34–35.) Tullbrott som är ringa bör därför ges den särskilda brottsbeteckningen ringa tullbrott.

För att säkerställa att regleringen om tullbrott förblir densamma som i dag bör smugglingslagens bestämmelser om försök, förberedelse och stämpling och om frivillig rättelse ha motsvarigheter i tullagen.

Den nya brottsbeteckningen ringa tullbrott föranleder överväganden om kriminalisering av osjälvständiga brottsformer. Genom att det inte finns någon särskild brottsbeteckning för det brottet i den nuvarande regleringen omfattas den ringa formen av tullbrott av bestämmelsen om straffansvar för försök i 14 § smugglingslagen. Frågan är dock om det finns något faktiskt behov av en sådan kriminalisering. Det är för det första fråga om ett brott där påföljden endast är penningböter, det är alltså fråga om ett lågt straffvärde. För det andra är det fråga om ett farebrott. En jämförelse kan göras med skatteförseelse, som är den ringa formen av skattebrott. Skatteförseelse, som har en strängare straffskala än ringa tullbrott, är inte straffbart på försöksstadiet. Det har inte heller framkommit några exempel på företeelser som skulle behöva straffsanktioneras på det tidiga stadiet. Det finns mot denna bakgrund inget behov av att föreskriva att försök till ringa tullbrott ska vara straffbart.

Regleringen om åtalsprövning bör såvitt avser tullbrott flyttas till tullagen. Bestämmelsen bör dock anpassas efter att en ny sanktionsavgift föreslås ersätta regleringen om tulltillägg. Det bör vidare tas in en bestämmelse i tullagen som anger att smugglingslagens bestämmelser om förverkande (som kompletterar regleringen i 36 kap. brottsbalken) ska gälla för varor som har varit föremål för tullbrott. I 2 kap. 3 § andra stycket tullagen anges i dagsläget att betald tull ska beaktas vid förverkande av en varas värde och vid bestämmande av påföljd. I samband med att regleringen om tullbrott flyttas till tullagen bör bestämmelsen lämpligen flyttas till kapitel 5 och placeras i paragrafen gällande förverkande.

Det som sägs i paragrafen om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket om inte något annat uttryckligen anges. När bestämmelsen flyttas till tullagen saknas därför behov av att särskilt hänvisa till annan skatt i paragrafen.

I 8 § tredje stycket smugglingslagen föreskrivs att om en tulldeklaration ges in i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering gäller första stycket sådana uppgifter som avses i 2 kap. 2 a §

andra stycket tullagen. Det innebär att tullbrott omfattar sådana uppgifter som lämnas i en tulldeklaration i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering och som Tullverket behöver för att kunna besluta om skatten. I 2 kap. 2 a § första stycket tullagen anges att skatten ska fastställas av Tullverket genom ett särskilt beslut i de fall där en tulldeklaration för varor för vilka skatt ska tas ut enligt 2 kap. 1 § första stycket har getts in i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering. Enligt 2 kap. 2 a § andra stycket tullagen ska de uppgifter som ska lämnas i tulldeklarationen i det andra EU-landet och som Tullverket behöver för att kunna besluta om skatten, anses ha getts in till Tullverket när de togs emot av det andra landets behöriga myndighet. Förslaget om att regleringen om tullbrott flyttas till tullagen innebär att 2 kap. 2 a § andra stycket tullagen blir tillämplig även utan en bestämmelse som motsvarar 8 § tredje stycket smugglingslagen. Den bestämmelsen bör alltså inte flyttas till tullagen. Det innebär inte någon ändring i sak. Enligt förslaget ska regleringen i 2 kap. 2 a § tullagen även gälla i de fall en importör är en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land (betrodd näringsidkare). Regleringen om tullbrott kommer alltså att omfatta även dessa situationer.

I hittillsvarande 8 § andra stycket 3 lagen om straff för smuggling finns en bestämmelse om brott mot villkor som vid tullbehandling för övergång till fri omsättning har uppställts för befrielse från eller nedsättning av skatt eller avgift som Tullverket ska besluta. Med skatt eller avgift avses i bestämmelsen även tull (prop. 1999/2000:124 s. 137 f.). I tullagen är systematiken den omvända och hänvisningar till tull anses i regel även gälla annan skatt som ska betalas till Tullverket (1 kap. 2 §). Ordet ”skatt” i tredje punkten bör därför ändras till ”tull” när bestämmelsen flyttas till tullagen.

Olovlig befattning med tullpliktig vara

Olovlig befattning med smuggelgods och grov olovlig befattning med smuggelgods enligt 12 och 13 §§ smugglingslagen förutsätter ett konstaterat förbrott, som kan vara ett tullbrott. Det är angeläget att kopplingen mellan brotten fortsätter att vara tydlig när regleringen om tullbrott flyttas till tullagen. En möjlighet är att ta in en bestämmelse i tullagen som hänvisar till regleringen i smugglingslagen om olovlig befattning med smuggelgods. Det finns dock en risk att sambandet mellan brotten inte blir tillräckligt tydligt med en sådan lösning. Tullbefogenhetsutredningen föreslår i stället att en ny brottstyp, som har en tydlig koppling till tullbrott som förbrott, införs i tullagen. Samma bedömning görs nu. Det nya brottet bör lämpligen benämnas olovlig befattning med tullpliktig vara. I sak bör regleringen motsvara brottstypen olovlig befattning med smuggelgods när förbrottet består av ett tullbrott. Två nya brott – olovlig befattning med tullpliktig vara och grov olovlig befattning med tullpliktig vara – bör alltså införas i tullagen. Då de nya brotten motsvarar det som gäller i dag innebär regleringen inte någon nykriminalisering.

Det föreskrivs i 12 § tredje stycket smugglingslagen att ansvar för olovlig befattning med smuggelgods inte ska dömas ut om gärningen är belagd med straff enligt vissa bestämmelser i narkotikastrafflagen (1968:64), vapenlagen (2026:408) eller lagen om brandfarliga och

explosiva varor (2010:1011). Regleringen innebär att det i första hand är ansvar för narkotikabrott som aktualiseras om någon exempelvis överlåter insmugglad narkotika. Först om det inte är aktuellt att döma till ansvar för det brottet kan ansvar för olovlig befattning med smuggelgods komma i fråga. Bakgrunden till regleringen är att det är vanligt att narkotika, vapen och brandfarliga eller explosiva varor som påträffas inne i landet har varit föremål för smuggling. Det behövs därför en reglering som anger vilken straffbestämmelse som ska ha företräde. Det finns emellertid inte behov av en motsvarande bestämmelse i regleringen om olovlig befattning med tullpliktig vara, eftersom bestämmelserna om tullbrott inte inriktar sig på hantering av den nämnda typen av varor.

Försök, förberedelse och stämpling till grov olovlig befattning med smuggelgods är straffbelagt enligt 14 § smugglingslagen. Det bör tas in en motsvarande bestämmelse i tullagen som kriminaliserar försök, förberedelse och stämpling till grov olovlig befattning med tullpliktig vara.

Vissa begrepp

Det är en förutsättning för både smugglingsbrott och tullbrott att en vara har förts in till eller ut ur landet. Med det avses enligt 2 § första stycket smugglingslagen att varan har förts över gränsen för svenskt territorium. Motsvarande bör gälla när regleringen om tullbrott flyttas till tullagen. I den lagen används uttrycket det svenska tullområdet i stället för landet. Enligt definitionen i 1 kap. 3 § första stycket tullagen avses emellertid samma sak, dvs. svenskt territorium. När regleringen om tullbrott flyttas till tullagen bör den anpassas språkligt till den begreppsapparat som används i tullagen. Uttrycket det svenska tullområdet bör alltså användas i stället för landet. Det innebär inte någon ändring i sak.

En annan fråga gäller uttrycket tullbehandling, som förekommer i regleringen om såväl smugglingsbrott som tullbrott. Med tullbehandling avses enligt 2 § andra stycket 4 smugglingslagen det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara ska läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring, bli föremål för ett tullförfarande eller återexporteras eller bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710), då varan förs in till eller ut från landet.

Eftersom det föreslås att regleringen om tullbrott ska flyttas från smugglingslagen till tullagen bör det införas en definition av begreppet tullbehandling även i tullagen. Tullverket har till Tullbefogenhets-utredningen fört fram att begreppet tullbehandling bör omfatta varor som ska vara i tillfällig lagring, oavsett om varorna ska förvaras i en anläggning för tillfällig lagring eller på en annan anvisad eller godkänd plats. Varor i tillfällig lagring ska enligt artikel 104.3 i den nya tullkodexen förvaras i en anläggning för tillfällig lagring eller, om det är motiverat, på andra platser som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna, inbegripet platser som angetts av betrodda näringsidkare. När varorna kommer till anläggningen för tillfällig lagring eller till den anvisade eller godkända platsen uppstår en skyldighet att anmäla varans ankomst och tillhandahålla eller tillgängliggöra information om tillfällig lagring (artiklarna 101 och 105 i den nya tullkodexen). Dagens definition av uttrycket tullbehandling innebär att den som ska förvara varor i tillfällig lagring på en annan

anvisad eller godkänd plats än i en anläggning för tillfällig lagring inte kan dömas för smuggling eller tullbrott om han eller hon exempelvis underlåter att anmäla varans ankomst. Uttrycket ”läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring” ersatte det tidigare uttrycket ”läggas upp på ett tillfälligt lager” som en anpassning till regleringen i den hittillsvarande tullkodexen och den nuvarande tullagen (prop. 2015/16:79 s. 212). Skälet till att regleringen omfattar en vara som ska läggas upp på en anläggning för tillfällig lagring men inte på en annan anvisad eller godkänd plats framgår inte av förarbetena. Den rimliga ordningen – som också torde ha varit lagstiftarens avsikt – bör vara att alla varor som är i tillfällig lagring ska omfattas av begreppet tullbehandling. Det bör därför tydliggöras i lagstiftningen. Det innebär en viss, mindre utvidgning av det straffbara området. Den förtydligade definitionen bör införas i såväl tullagen som smugglingslagen. För att göra uttrycket tullbehandling tydligare bör det även göras vissa språkliga och redaktionella justeringar i regleringen.

Tullförseelse

Det har inte framkommit skäl att genomföra några sakliga ändringar i regleringen om tullförseelse. Vissa språkliga justeringar bör dock göras. För att åstadkomma samma ordning som i dag bör det också framgå av lagstiftningen att ansvar för tullförseelse är subsidiärt i förhållande till övriga straffbestämmelser i tullagen.

Bestämmelsernas placering

Bestämmelserna bör placeras i anslutning till övriga bestämmelser om sanktioner, dvs. i kap. 5 tullagen. Eftersom även bestämmelserna om administrativa sanktioner föreslås ändras (se avsnitt 15.10) bör nuvarande 5 kap. tullagen upphävas och ersättas av ett nytt kapitel 5.

Följdändringar

När regleringen om tullbrott flyttas från smugglingslagen till tullagen bör vissa följdändringar genomföras.

Regleringen i 12 § första stycket smugglingslagen om olovlig befattning med smuggelgods bör ändras eftersom tullbrott inte längre kan vara ett förbrott till det brottet. Regleringen i 13 § andra stycket smugglingslagen bör ändras så att det inte är en särskild grund för att bedöma brottet som grovt om gärningen avsett befattning med varor som varit föremål för brott varigenom tull, annan skatt eller avgift till mycket betydande belopp har undandragits det allmänna eller felaktigt återbetalats eller tillgodoräknats någon. Den grunden kan nämligen bara aktualiseras om förbrottet är ett tullbrott. Bestämmelserna i 14 § smugglingslagen om försök, förberedelse och stämpling bör ändras på så sätt att tullbrott och grovt tullbrott tas bort. Även regleringen i 15 § smugglingslagen om frivillig rättelse samt i 20 § smugglingslagen om åtalsprövning bör anpassas till att tullbrott i fortsättningen regleras i tullagen.

I ett flertal författningar finns det bestämmelser som innehåller en generell hänvisning till straffbestämmelserna i smugglingslagen. En sådan bestämmelse är 5 kap. 1 § första stycket lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor, där ansvar för olovlig förflyttning av punktskattepliktiga varor regleras. Där föreskrivs att det inte ska

dömas till ansvar för det brottet om gärningen är belagd med straff i smugglingslagen. Brottet är alltså subsidiärt i förhållande till straffbestämmelserna i smugglingslagen. Det som avses är i första hand smuggling, men även ansvar för tullbrott kan aktualiseras (jfr RH 2017:37). Regleringen i 5 kap. 1 § första stycket nämnda lag bör därför ändras så att den även hänvisar till de överflyttade straffbestämmelserna i tullagen.

I 1 § andra stycket 1 skattebrottslagen (1971:69) anges att lagen inte tillämpas i fråga om gärningar som är belagda med straff i smugglingslagen. Även den bestämmelsen behöver ändras eftersom regleringen om tullbrott flyttas till tullagen.

Enligt 16 e och 16 f §§ förordningen (1999:1134) om belastningsregistret ska bl.a. uppgifter om brott mot smugglingslagen lämnas ut till Myndigheten för digital förvaltning och Naturvårdsverket i vissa fall. Bestämmelserna behöver uppdateras när regleringen om tullbrott flyttas till tullagen och brottet grov olovlig befattning med tullpliktig vara införs.

I 16 i § förordningen om belastningsregistret anges att vissa uppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut till Bolagsverket. Bland annat ska uppgifter om brott enligt 8–11 och 13 §§ smugglingslagen lämnas ut, dvs. uppgifter om tullbrott, ringa tullbrott, grovt tullbrott, vårdslös tullredovisning och grov olovlig befattning med smuggelgods. Vidare ska uppgifter om brott enligt 5 kap. 2 § tullagen, d.v.s. tullförseelse, lämnas ut. Hänvisningarna i förordningen om belastningsregistret behöver ändras med anledning av att regleringen om tullbrott flyttas till tullagen, brottet grov olovlig befattning med tullpliktig vara införs och ett nytt kapitel 5 införs i tullagen.

Bestämmelser i andra författningar än de nu nämnda som innehåller en generell hänvisning till straffbestämmelserna i smugglingslagen bedöms inte behöva ändras. Det beror på att det som avses med hänvisningen i de fallen är smuggling, som även fortsättningsvis regleras i smugglingslagen.

Författningsförslag

Förslaget medför att nuvarande kapitel 5 upphävs och att ett nytt kapitel 5 införs i tullagen. Förslaget medför vidare införandet av 5 kap. 1–13 §§ tullagen samt att 8–11 §§ smugglingslagen upphävs och att ändringar görs i 2, 12–15 och 20 §§ smugglingslagen. Förslaget innebär också att ändringar görs i 1 kap. 3 § tullagen, 1 kap. 1 § skattebrottslagen, 5 kap. 1 § lagen om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor samt 16 e, 16 f och 16 i §§ förordningen om belastningsregistret.

5.10 Administrativa sanktioner

5.10.1 Bestämmelser om överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga sanktioner i den nya tullkodexen

I avdelning XIV fastställs EU-gemensamma minimikrav för vilka tullrättsliga överträdelser som ska vara föremål för administrativa sanktioner, gemensamma bedömningskriterier för att bestämma sanktioner och en gemensam katalog av möjliga icke-straffrättsliga

sanktionsformer. I artikel 273 anges att bestämmelserna utgör en minimiharmonisering och att medlemsstaterna ska införa bestämmelser, förenliga med artiklarna i avdelningen, i nationell lagstiftning. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Det anges vidare att medlemsstaterna får föreskriva ytterligare överträdelser av tullagstiftningen eller vidta strängare åtgärder vid överträdelser av tullagstiftningen.

Regleringen i den nya tullkodexen kräver alltså att Sverige i den nationella lagstiftningen har bestämmelser om administrativa sanktioner som är förenliga med de krav som uppställs i den nya tullkodexen.

Minimikatalogen och de gemensamma bedömningskriterierna

I artikel 274 återfinns en minimikatalog av överträdelser vilka åtminstone ska bli föremål för sanktioner som fastställs i nationell rätt. Katalogen består av följande överträdelser:

- Underlåtenhet av innehavaren av ett tullbeslut att fullgöra de skyldigheter som följer av det beslutet.
- Underlåtenhet att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheterna i enlighet med tullagstiftningen.
- Underlåtenhet att fullgöra den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen.
- Underlåtenhet att följa reglerna om undandragande av varor från tullövervakning.
- Underlåtenhet att fullgöra de skyldigheter som rör tullförfaranden.
- Underlåtenhet att fullgöra en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2.
- Underlåtenhet att fullgöra en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1.

I artikel 275 anges de gemensamma bedömningskriterier som medlemsstaterna ska beakta när de avgör den typ av administrativ sanktion ska påföras och hur sträng den ska vara. De gemensamma bedömningskriterierna är följande:

- Huruvida överträdelsen av tullagstiftningen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet.
- Art, allvar, upprepning och varaktighet hos överträdelsen av tullagstiftningen.
- Den inverkan som överträdelsen av tullagstiftningen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen och andra skydds- och säkerhetsintressen.
- Graden av samarbete med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen av tullagstiftningen och mildra dess eventuella negativa effekter.
- Andra eventuella förmildrande eller försvårande omständigheter i ärendet, i enlighet med nationell rätt.

Vidare anges i artikeln att administrativa sanktioner ska bestå av en eller flera av följande former:

- En penningavgift som tas ut av tullmyndigheterna eller, när så är lämpligt, en sanktion som åläggs av de behöriga tullmyndigheterna genom ett förlikningsförfarande som tillämpas i stället för en straffrättslig sanktion.

– Återkallelse, tillfällig indragning eller ändring av ett tillstånd som innehas av den berörda personen.
– Förverkande av de varor som är inblandade i överträdelsen av tullagstiftningen.
– En varning.
– En annan sanktion.

Artikel 276 reglerar sanktioner för systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning. Om tullmyndigheterna, i samband med övergång till fri omsättning för varor som säljs vid distansförsäljning, fastställer att samma ekonomiska aktör systematiskt underlåter att fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 274.1 ska detta betraktas som en systematisk överträdelse. Medlemsstaterna ska säkerställa att den sanktion som åläggs för en systematisk överträdelse åtminstone utgörs av penningavgifter på minst en procent och upp till fyra procent av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna. Den ekonomiska aktörens underlåtenhet ska anses vara systematisk om resultatet av ett betydande antal tullkontroller inom en kalendermånad visar bristande efterlevnad i ett tillräckligt representativt antal fall. Medlemsstaterna ska också tillfälligt dra in, återkalla eller upphäva varje status som godkänd ekonomisk aktör eller betrodd näringsidkare eller motsvarande förmånlig åtgärd som enligt förordningen beviljats den ekonomiska aktör som begått överträdelsen. Vid upprepning inom sex månader ska den omsättningsbaserade penningavgiften uppgå till minst tre procent och upp till sex procent av det sammanlagda värdet av de varor som importerats under de föregående tolv månaderna. Vid vidare upprepning får åtkomsten till den ekonomiska aktörens onlinegränssnitt tillfälligt begränsas. I artikel 277 föreskrivs att en ekonomisk aktör ska klassificeras som en högriskoperatör i tulldatacentralen om en sanktion har tagits ut enligt artikel 276. Klassificeringen ska beaktas vid tullriskhantering och vid inrättande och genomförande av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder.

I artikel 278 anges att om en överträdelse av tullagstiftningen omfattas av mer än en medlemsstats jurisdiktion ska dessa medlemsstaters behöriga myndigheter samarbeta i enlighet med tillämplig rätt. EU:s tullbyrå får stödja och underlätta samarbetet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter.

5.10.2 Nuvarande reglering i tullagen

I 5 kap. tullagen finns det bestämmelser om administrativa sanktioner vid överträdelser av tullagstiftningen, närmare bestämt tulltillägg och förseningsavgift. Även tullagens bestämmelser om vite kan ses som en form av administrativ sanktion.

Tulltillägg på tull

Tulltillägg vid oriktig uppgift

I 5 kap. 5 § tullagen föreskrivs att tulltillägg ska tas ut när en oriktig uppgift har lämnats i vissa fall. Tulltillägg får bara tas ut av den som är gäldenär och skyldig att ge in tulldeklaration skriftligen eller elektroniskt. Tulltillägg ska tas ut om gäldenären på något annat sätt än muntligen har lämnat en oriktig uppgift till ledning för fastställande av tull. Om en oriktig uppgift har lämnats i ett ärende om omprövning, återbetalning eller eftergift eller vid ett överklagande ska tulltillägg också tas ut, om uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak.

Vad som är en oriktig uppgift regleras i 5 kap. 6 § tullagen. En uppgift ska enligt första stycket anses vara oriktig om det klart framgår att en lämnad uppgift är felaktig (punkt 1). Detsamma gäller om en uppgift som ska lämnas till ledning för beslut om tull har utelämnats (punkt 2). Både felaktiga och utelämnade uppgifter innefattas alltså i begreppet. I bestämmelsens andra stycke föreskrivs två undantag. Uppgiften ska för det första inte anses vara oriktig om den tillsammans med övriga lämnade uppgifter utgör tillräckligt underlag för ett riktigt beslut. För det andra ska uppgiften inte anses oriktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för beslutet. I 5 kap. 11 § tullagen föreskrivs att gäldenären ansvarar för det som gäldenärens ombud gör eller låter bli att göra.

Tulltillägget är 20 procent av den tull som inte skulle ha tagits ut, om den oriktiga uppgiften godtagits (5 kap. 7 § tullagen). Tulltillägg förutsätter alltså att den oriktiga uppgiften skulle ha lett till undandragen tull, om den hade godtagits.

Tulltillägg när tull har fastställts på skälig grund

I 5 kap. 8 § första stycket tullagen föreskrivs att tulltillägg i vissa fall ska tas ut av gäldenären när tull har fastställts på s.k. skälig grund. Det som avses är de fall där tulldeklarationen har uteblivit och inte har kommit in trots att ett föreläggande sänts ut till gäldenären (punkt 1) och de fall där en avvikelse från deklarationen har ägt rum när tull har fastställts på skälig grund (punkt 2). Gäldenären ansvarar enligt 5 kap. 11 § tullagen för det som gäldenärens ombud gör eller låter bli att göra.

Tulltillägget är 20 procent av den tull som fastställts och som tas ut av gäldenären, utöver den tull som annars skulle ha tagits ut (5 kap. 8 § andra stycket tullagen). Tulltillägget beräknas alltså på mellanskillnaden mellan de beloppen. Till den del fastställandet av tull innefattar rättelse av en oriktig uppgift från gäldenären beräknas tulltillägget enligt 5 kap. 7 § första stycket tullagen.

Tulltillägg på grund av bristande efterlevnad

Tulltillägg ska, även i andra fall än de som avses i 5 kap. 5 och 8 §§ tullagen, tas ut på grund av uppkomsten av en tullskuld genom bristande efterlevnad av tullagstiftningen enligt artikel 79 i nuvarande tullkodexen (5 kap. 9 § tullagen). Det gäller bara om gäldenären rätteligen skulle ha lämnat en skriftlig eller elektronisk tulldeklaration till ledning för beslut om tull. Tulltillägget är 20 procent av den tull som tas ut.

Tulltillägg vid vissa förfoganden

Tulltillägg ska dessutom tas ut när någon förfogat över en vara som hänförts till tullförfarandet övergång till fri omsättning, om förfogandet stridit mot en föreskriven förutsättning för återbetalning eller eftergift av tull (5 kap. 10 § tullagen). Tulltillägget är 20 procent av den tull som felaktigt har betalats tillbaka eller eftergetts.

När tulltillägg inte ska tas ut

Enligt 5 kap. 12 § tullagen ska tulltillägg inte tas ut om gäldenären på eget initiativ har vidtagit rättelse (punkt 1). Detsamma gäller om det tullbelopp som kunde ha undandragits genom felaktigheten eller passiviteten är obetydligt (punkt 2). Enligt 5 kap. 13 § ska tulltillägg inte heller tas ut om en icke-unionsvara eller dess värde förverkas. Om det inte längre finns någon betalningsskyldighet för tull, får Tullverket enligt 5 kap. 14 § tullagen inte heller ta ut tulltillägg på beloppet.

Tulltillägg på skatt

Tulltillägg kan tas ut på undandragen skatt

Enligt 1 kap. 2 § tullagen gäller det som sägs i lagen om tull även annan skatt än tull, under förutsättning att skatten ska tas ut för varor vid import, att skatten ska betalas till Tullverket och att inte något annat uttryckligen anges. Regleringen innebär att Tullverket i de fallen får besluta om tulltillägg på undandragen skatt, om förutsättningarna för tulltillägg är uppfyllda. Samma regler gäller som för tulltillägg på tull, med den skillnaden att tulltillägget i vissa fall är 10 procent i stället för 20 procent om det är fråga om undandragen mervärdesskatt som är avdragsgill (5 kap. 7 § andra stycket tullagen).

Det framgår i 2 kap. 1 och 2 §§ tullagen i vilka fall Tullverket är beskattningsmyndighet. Vid import eller införsel till det svenska tullområdet ska tobaksskatt, alkoholskatt, vissa andra punktskatter och mervärdesskatt fastställas och betalas enligt det förfarande som gäller för tull, om inte något annat föreskrivits (2 kap. 1 §). Mervärdesskatt ska dock inte tas ut enligt tullagen utan enligt skatteförfarandelagen (2011:1244) i vissa fall (2 kap. 2 § första stycket). Det gäller om deklaranten eller, om deklaranten är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar är registrerad för mervärdesskatt i Sverige vid tidpunkten för beslutet om fastställande av tull och

- agerar i egenskap av beskattningsbar person enligt mervärdesskattelagen (2023:200) vid importen, eller
- är en juridisk person som inte agerar i egenskap av beskattningsbar person enligt mervärdesskattelagen vid importen eller införseln.

Skatteverket är alltså beskattningsmyndighet i stället för Tullverket i dessa fall. Som en följd av det kan Tullverket i regel inte ta ut tulltillägg på undandragen mervärdesskatt.

Regleringen om beskattningsmyndighet för mervärdesskatt vid import syftar bl.a. till att förbättra likviditeten för importörer som är registrerade för mervärdesskatt och har full avdragsrätt. Ett annat syfte är att minska den administrativa bördan för berörda importörer. Företagen ska endast

behöva vända sig till en myndighet i frågor om mervärdesskatt och enhetliga förfaranderegler ska tillämpas för hantering av all mervärdesskatt (prop. 2013/14:16, s. 19). Vid bristande efterlevnad av tullagstiftningen har Tullverket tidigare alltid ansetts vara beskattningsmyndighet, eftersom uppfattningen varit att det inte finns någon deklarant i de fallen (jfr prop. 2013/14:16, s. 22). Genom Högsta förvaltningsdomstolens avgörande HFD 2021 ref. 54 har rättsläget ändrats. Av avgörandet framgår att det även vid bristande efterlevnad av tullagstiftningen kan finnas en deklarant och att bestämmelsen i 2 kap. 2 § första stycket tullagen därför är tillämplig också i sådana fall. Om förutsättningarna i bestämmelsen är uppfyllda är alltså Skatteverket beskattningsmyndighet i stället för Tullverket även vid bristande efterlevnad av tullagstiftningen.

Förseningsavgift

I 5 kap. 15 § tullagen finns bestämmelser om förseningsavgift. Förseningsavgift får tas ut om den som har deklarerat en vara med ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in en kompletterande deklaration inte har gett in deklarationen när denna senast skulle ha lämnats. Förseningsavgiften är 500 kronor eller, om deklarationen inte lämnas trots uppmaning, 1 000 kronor.

Befrielse från tulltillägg och förseningsavgift

Enligt 5 kap. 17 § första stycket tullagen ska Tullverket besluta om befrielse från tulltillägg eller förseningsavgift, om det är oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. Vid bedömningen ska det särskilt beaktas om

- den felaktighet eller passivitet som lett till avgiften kan antas ha berott på ålder, hälsa eller liknande förhållanden eller på en felbedömning av reglerna eller betydelsen av de faktiska förhållandena,
- avgiften inte står i rimlig proportion till felaktigheten eller passiviteten,
- en oskäligt lång tid har gått efter det att Tullverket har funnit anledning att anta att avgift ska tas ut, utan att den som avgiften gäller kan lastas för dröjsmålet, eller
- felaktigheten eller passiviteten även har medfört att den som avgiften gäller fällts till ansvar för brott enligt smugglingslagen eller för tullförseelse enligt 5 kap. 2 § tullagen eller blivit föremål för förverkande av utbyte av brottslig verksamhet enligt 36 kap. 1 b § brottsbalken.

Enligt 5 kap. 17 § andra stycket tullagen får deklaranten helt eller delvis befrias från förseningsavgift även när passiviteten är obetydlig.

5.10.3 Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods (SOU 2023:99)

Tullbefogenhetsutredningen lämnar i slutbetänkandet Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods (SOU 2023:99) förslag på en ny utformning av de administrativa sanktionerna i tullagen. Förslagen har sin grund i bedömningen att de nuvarande bestämmelserna

om administrativa sanktioner inte träffar allt som bör kunna bli föremål för en sanktion och inte alltid är så effektiva, avskräckande och ändamålsenliga som vore önskvärt.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår att det nuvarande tulltillägget ersätts med en ny administrativ sanktionsavgift. Sanktionsavgift ska tas ut enligt någon av följande tre grunder.

För det första ska sanktionsavgift tas ut när tull eller annan skatt har undandragits det allmänna. Sanktionsavgift ska tas ut på denna grund om en oriktig uppgift har lämnats till ledning för ett beslut om fastställande av tull eller annan skatt, eller om en skyldighet att deklarera skriftligen eller elektroniskt har underlåtits. Detsamma gäller om en oriktig uppgift har lämnats i ett ärende som avser omprövning, återbetalning eller eftergift av tull eller i ett överklagat ärende. Vad som ska anses vara en oriktig uppgift föreslås ges ett bredare tillämpningsområde än i nuvarande lagstiftning. Avgiften föreslås vara 20 procent av den undandragna uppbörden. Avgiften föreslås dock vara 5 procent när det gäller mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen. Om sanktionsavgift beslutas inom två år från ett tidigare beslut om sanktionsavgift på samma grund föreslås att en förhöjd avgift (40 respektive 10 procent av den undandragna uppbörden) tas ut. Den förhöjda avgiften ska inte tas ut av den som har status som godkänd ekonomisk aktör enligt tullagstiftningen.

För det andra ska sanktionsavgift tas ut om en bestämmelse i tullagstiftningen har överträtts och det har medfört att en vara undandragits från tullövervakning eller på något annat sätt försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll. Vid överträdelser som har medfört att en vara undandragits från tullövervakning föreslås sanktionsavgiften bestämmas till lägst 5 000 kronor och högst 500 000 kronor. Vid överträdelser som på något annat sätt har försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll föreslås sanktionsavgiften bestämmas till lägst 2 000 kronor och högst 100 000 kronor. När avgiftens storlek bestäms föreslås det att särskild hänsyn ska tas till

- hur allvarlig överträdelsen är och betydelsen av den bestämmelse som överträdelsen avser,
- vad den avgiftsskyldige gjort för att begränsa verkningarna av överträdelsen,
- vad som är känt om den avgiftsskyldiges ekonomiska förhållanden, och
- om den avgiftsskyldige tidigare har ålagts att betala en sanktionsavgift på samma grund.

För de tredje ska sanktionsavgift tas ut vid överträdelser som innebär att någon har brutit mot en skyldighet som följer av ett tillstånd som Tullverket har beslutat. Avgiften föreslås vara 5 000 kronor. Om sanktionsavgift beslutas inom två år från ett tidigare beslut om sanktionsavgift på samma grund ska en förhöjd avgift om 10 000 kronor tas ut. Den förhöjda avgiften ska inte tas ut av den som har status som godkänd ekonomisk aktör.

Sanktionsavgift ska tas ut av den som har gjort sig skyldig till överträdelsen och ska grundas på strikt ansvar. Avgift ska bara tas ut om det

klart framgår att förutsättningarna för avgift är uppfyllda. Sanktionsavgift ska inte tas ut om den som har lämnat en oriktig uppgift eller underlåtit att deklarera på eget initiativ har rättat felet eller fullgjort deklarationsskyldigheten. Den ska inte heller tas ut om överträdelsen är obetydlig. Avgiften ska sättas ner helt eller delvis om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. Tullverket ska besluta om sanktionsavgift.

Det ska framgå av lagstiftningen vilken sanktionsavgift som ska väljas om en överträdelse kan leda till en sådan avgift på fler grunder än en. Sanktionsavgift när tull eller annan skatt har undandragits har som utgångspunkt företräde framför sanktionsavgift när tullkontroll har försvårats. Sanktionsavgift när en skyldighet enligt ett tillstånd inte har fullgjorts tas som utgångspunkt ut i sista hand. Undantag kan göras i särskilda fall.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår vidare att förseningsavgiften för att inte ge in kompletterande deklaration höjs till 625 kronor eller, om deklarationen inte ges in trots uppmaning, till 1 250 kronor. Det föreslås att den som inte ger in avräkningsnota i rätt tid ska påföras förseningsavgift med 1 000 kronor för den första dagen. Beloppet höjs med ytterligare 1 000 kronor för varje påföljande dag till och med fem dagar.

5.10.4 Ändringar behövs i tullagens bestämmelser om administrativa sanktioner

Promemorians bedömning

Det finns behov av ändringar i tullagens bestämmelser om administrativa sanktioner för att lagstiftningen ska uppfylla kraven i den nya tullkodexen.

Förslagen som Tullbefogenhetsutredningen lämnar i betänkandet Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods (SOU 2023:99) uppfyller inte de krav som anges i den nya tullkodexen.

Skälen för promemorians bedömning

Befintliga bestämmelser i tullagen uppfyller inte minimikraven i den nya tullkodexen

Den nya tullkodexen innebär att det införs ett gemensamt ramverk i fråga om administrativa sanktioner på EU-nivå. I ramverket specificeras dels vilka överträdelser som ska bli föremål för administrativa sanktioner som fastställs i nationell rätt, dels vilka omständigheter som måste beaktas vid beslut om typen av sanktion och om sanktionernas stränghet.

Befintlig reglering i tullagen har kritiserats av såväl Tullverket som näringslivet. Tullverket har fört fram att dagens regler inte träffar samtliga företeelser som borde bli föremål för sanktion och att sanktionerna inte är så effektiva och ändamålsenliga som vore önskvärt. Tulltillägg kan t.ex. inte alltid tas ut vid kommersiell import och det saknas förutsättningar att ta ut tulltillägg vid överträdelser i samband med export (se vidare avsnitt 6.2 i SOU 2023:99). Näringslivet å sin sida har fört fram att beräk-

ningen av tulltillägg är svårförutsebar och att beloppen ibland är oproportionerligt höga (se vidare avsnitt 6.3 i SOU 2023:99). Mot denna bakgrund fann Tullbefogenhetsutredningen att det nuvarande tullrättsliga sanktionssystemet behöver en översyn eftersom systemet är delvis svårtillämpat och inte heltäckande, och inte fullt ut möter kravet på att sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

Det kan konstateras att dagens reglering inte motsvarar kraven som uppställs i den nya tullkodexen. T.ex. möjliggör inte dagens regler om tulltillägg att sanktioner beslutas när överträdelser har skett i samband med export (jfr artikel 274.1 g). Det finns därför även av detta skäl ett behov av en översyn av det tullrättsliga sanktionssystemet.

Tullbefogenhetsutredningens förslag uppfyller inte heller minimikraven i den nya tullkodexen

Frågan är därefter om Tullbefogenhetsutredningens förslag möter kraven i den nya tullkodexen. En inledande förutsättning för att Tullbefogenhetsutredningens förslag ska kunna utgöra grund för nya regler är att förslagen omfattar de överträdelser som ska bli föremål för sanktion enligt artikel 274.1.

Systematiken i Tullbefogenhetsutredningens förslag innebär att sanktionsavgift ska tas ut i tre olika situationer: när tull eller annan skatt har undandragits det allmänna på grund av lämnande av oriktig uppgift eller underlåtenhet att deklarera, när tullkontroll har försvårats samt när skyldigheter enligt ett tillstånd inte har fullgjorts.

I ramverket i den nya tullkodexen anges i stället en katalog över vilka överträdelser som ska vara föremål för en sanktion. Bestämmelserna i tullagstiftningen är komplexa, och de överträdelser som kan förekomma är många till sitt antal, eftersom överträdelser kan begås i varje steg av tullproceduren (import och export).

Tullbefogenhetsutredningens förslag innebär att fler överträdelser än i dag kan bli föremål för en administrativ sanktion och i flera delar överensstämmer sanktionsbestämmelserna i utredningens förslag med de minimikrav som uppställs i artikel 274. Dock omfattas inte samtliga de överträdelser som ska bli föremål för sanktion enligt artikel 274.1.

Underlåtenhet av innehavaren av ett tullbeslut att fullgöra de skyldigheter som följer av beslutet

Artikel 274.1 a rör skyldigheter enligt tullbeslut. Vad som avses med ett tullbeslut framgår av definitionen i artikel 5.10 i den nya tullkodexen. Med begreppet avses varje åtgärd av tullmyndigheterna som rör tullagstiftningen, tar ställning i ett visst fall och har rättslig verkan för den eller de berörda personerna. Begreppet tullbeslut har alltså ett brett tillämpningsområde, och innefattar t.ex. beslut om att efter ansökan bevilja tillstånd för ett särskilt tullförfarande (som tullager samt aktiv och passiv förädling) eller bindande besked (bindande tariffbesked och bindande ursprungsbesked). Definitionen innefattar även andra beslut, såsom beslut om att frigöra en vara till ett önskat tullförfarande eller att kvarhålla varan, fastställande av tullskuld, beslut om efterdebitering samt kontrollbeslut som för med sig vissa rättsverkningar.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår att en sanktionsavgift ska tas ut av den som har brutit mot en skyldighet enligt ett tillstånd som har beslutats av Tullverket om det klart framgår att skyldigheten inte har fullgjorts. Som konstaterats ovan kan tullbeslut utgöras av annat än ett tillstånd.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår också att en sanktionsavgift ska tas ut om tullkontroll har försvårats. I de fall en underlåtelse att följa skyldigheter från ett tullbeslut leder till försvårande av tullkontroll tillgodoser utredningens förslag kraven i den nya tullkodexen. Det är dock inte säkert att en underlåtenhet av innehavaren av ett tullbeslut att fullgöra de skyldigheter som följer av beslutet alltid leder till att tullkontrollen försvåras.

Tullbefogenhetsutredningens förslag bedöms därmed ha ett mer begränsat tillämpningsområde än vad som avses i artikel 274.1 a.

Underlåtenhet att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheterna i enlighet med tullagstiftningen

Artikel 274.1 b om sanktion för underlåtenhet att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheterna i enlighet med tullagstiftningen gäller oavsett på vilket sätt som den berörda informationen skulle ha lämnats för att ha varit korrekt tillhandahållen. Avsikten är att all information senast den 1 mars 2034 ska lämnas i tulldatacentralen. Fram till dess kan viss information lämnas på andra sätt, främst genom en tulldeklaration i de befintliga nationella it-systemen. Det får utgås från att det även framöver, i likhet med hur det förhåller sig i dag, i delegerade akter kommer regleras möjligheter att lämna information muntligen (t.ex. resandes kontakt med tullmyndigheten vid gränsövergång) eller genom annat agerande (t.ex. att den resande går i grön fil vid gränsövergång eller frigörande av brevförsändelser förmedlade av postoperatör). Utöver detta är formuleringen inkluderande och kan innefatta olika typer av brister i informationslämnande; både att informationen lämnas på fel sätt, men framför allt att informationen inte är fullständig eller korrekt.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår att en sanktionsavgift ska tas ut om någon på något annat sätt än muntligen under förfarandet har lämnat en oriktig uppgift till ledning för ett beslut om fastställande av tull eller lämnat en uppgift i ett ärende som avser omprövning, återbetalning eller eftergift av tull, eller ett överklagat ärende om tull och uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak. Vidare föreslås det att en sanktionsavgift ska tas ut av den som underlåtit att deklarera. En grundförutsättning för utredningens förslag i dessa delar är att det har förelegat en skyldighet att ge in en skriftlig eller elektronisk tulldeklaration. I artikel 274.1 b uppställs inget undantag för muntliga uppgifter. Det krävs inte heller att det funnits en skyldighet att deklarera. Bestämmelsen får alltså anses innebära att samtliga överträdelser, såväl muntligen som genom annat agerande, som sker mot skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data, ska bli föremål för sanktion. Tullbefogenhetsutredningens förslag i denna del bedöms därmed ha ett mer begränsat tillämpningsområde än vad som avses i artikel 274.1 b.

I de fall utelämnande av nödvändiga upplysningar leder till försvårande av tullkontroll tillgodoser Tullbefogenhetsutredningens förslag att en sanktionsavgift ska tas ut om tullkontroll har försvårats kraven i den nya tullkodexen. Det är dock inte säkert att ett bristande uppgiftslämnande alltid leder till att tullkontrollen försvåras.

Slutligen föreslår Tullbefogenhetsutredningen att förseningsavgift ska tas ut när en kompletterande deklaration eller en avräkningsnota har lämnats för sent. Dessa administrativa sanktioner motsvarar till viss del de typer av överträdelser som anges i art. 274.1 b. Som konstaterats ovan är bestämmelsen i art. 274.1 b dock inte begränsad till uppgiftslämnande som sker i deklarationer.

Sammanfattningsvis bedöms därmed Tullbefogenhetsutredningens förslag ha ett mer begränsat tillämpningsområde än vad som avses i artikel 274.1 b.

Underlåtenhet att fullgöra den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen

Överträdelser enligt artikel 274.1 c bedöms till viss del omfattas av Tullbefogenhetsutredningens förslag att sanktionsavgift ska tas ut vid försvårande av Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll. Den får också till viss del anses omfattas av förslaget att en sanktionsavgift ska tas ut av den som har brutit mot en skyldighet enligt ett tillstånd som har beslutats av Tullverket om det klart framgår att skyldigheten inte har fullgjorts. Bedömningen görs dock att artikel 274.1 c har ett mer vidsträckt tillämpningsområde, då det är fler underlåtenheter som omfattas av bestämmelsen.

Underlåtenhet att följa reglerna om undandragande av varor från tull-övervakning

Tullbefogenhetsutredningens förslag att sanktionsavgift ska tas ut av den som har brutit mot en föreskrift enligt tullagstiftningen som har medfört att en vara undandragits från tullövervakning motsvarar bestämmelsen i artikel 274.1 e.

Underlåtenhet att fullgöra de skyldigheter som rör tullförfaranden

Bestämmelsen i artikel 274.1 e omfattar ett stort antal underlåtenheter från den ekonomiska aktörens sida. Det skulle exempelvis kunna avse att felaktiga uppgifter har lämnats eller underlåtenhet att deklarera varan till det specifika tullförfarandet. Dessa ageranden omfattas av Tull-befogenhetsutredningens förslag om att sanktionsavgift ska tas ut om tull undandragits det allmänna. Bestämmelsen omfattar också skyldigheter som avser tullmyndighetens möjligheter att genomföra tullkontroll. Om skyldigheterna inte fullgörs försvåras tullkontrollen, vilket också omfattas av Tullbefogenhetsutredningens förslag. Bestämmelsen omfattar också skyldigheter i ett tillstånd (exempelvis gällande ett särskilt förfarande). Tullbefogenhetsutredningens förslag att sanktionsavgift ska tas ut av den som har brutit mot en skyldighet enligt ett tillstånd som har beslutats av Tullverket motsvarar alltså också den delvis bestämmelsen. Det är dock sannolikt att det kan förekomma andra felaktigheter enligt bestämmelsen som inte omfattas av Tullbefogenhetsutredningens förslag, t.ex. mindre

formaliafel som inte har någon verklig effekt på möjligheterna att genomföra tullkontroll.

Underlåtenhet att fullgöra en importörs respektive en exportörs skyldigheter

I artikel 27.2 anges att en importör ska

- tillhandahålla eller för tullmyndigheterna tillgängliggöra all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs avseende tillfällig lagring eller det tullförfarande till vilket varorna ska hänföras i enlighet med artikel 74, 104, 109, 142, 153, 156 eller 158 eller som krävs för att avsluta förfarandet för passiv förädling, samt bevara denna information,
- säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
- säkerställa att de varor som förs in i unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,
- underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som importören är medveten om,
- fullgöra varje annan skyldighet för importören som fastställs i tullagstiftningen.

I artikel 28.1 anges att en exportör ska

- tillhandahålla eller tillgängliggöra för tullmyndigheterna all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs med avseende på det tullförfarande till vilket varorna hänförs i enlighet med artikel 114, 116 eller 161, eller som krävs för att avsluta det förfarande som avses i artikel 54.4, 142, 153 eller 158, samt bevara denna information,
- säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
- säkerställa att de varor som förs ut ur unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,
- underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som exportören är medveten om,
- fullgöra varje annan skyldighet för exportören som fastställs i tullagstiftningen.

Det är alltså fråga om mycket vidsträckta skyldigheter vars icke-fullgörande ska bli föremål för sanktion enligt artikel 274.1 f och g. Skyldigheterna överlappar i stora delar också med de övriga punkterna i artikel 274.1 och motsvaras i viss utsträckning av Tullbefogenhetsutredningens förslag. Överträdelserna kan t.ex. innefatta att felaktiga uppgifter har lämnats eller underlåtenhet att deklarera, till försvårande av Tullverkets möjligheter att genomföra en tullkontroll. På samma sätt kan Tullbefogenhetsutredningens förslag om förseningsavgift för utebliven kompletterande deklaration och avräkningsnota omfattas. Den nya

tullkodexen förutsätter dock att en sanktion aktualiseras även vid brott mot andra skyldigheter som inte omfattas av Tullbefogenhetsutredningens förslag, t.ex. försenad betalning av tull eller andra avgifter.

Sammanfattningsvis kan konstateras att Tullbefogenhetsutredningens förslag innebär att fler överträdelser än i dag kan bli föremål för en administrativ sanktion och i flera delar överensstämmer de överträdelser som ska bli föremål för en sanktion enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag med de minimikrav som uppställs i artikel 274. Dock omfattas inte samtliga de överträdelser som måste kunna bli föremål för sanktion enligt artikel 274.1.

Något alternativ till att anpassa de svenska reglerna efter den nya tullkodexen finns inte. För att anpassningen inte ska medföra en inskränkning av de hittills gällande svenska reglerna om sanktionsavgifter föreslås att reglerna även ska omfatta situationer där felaktig uppgift lämnas i mål hos domstol. Bedömningen är att utformningen av sanktionsreglerna i den nya tullkodexen i övrigt är väl avvägda i förhållande till syfte, proportionalitet och administrativ hantering.

5.10.5 En ny form av sanktionsavgift grundad på strikt ansvar

Promemorians förslag

Det införs en ny form av administrativ sanktionsavgift som är anpassad efter den nya tullkodexens minimikrav. Avgiften ersätter den nuvarande regleringen om tulltillägg och förseningsavgift.

Sanktionsavgift ska tas ut även om överträdelsen inte har gjorts uppsåtligen eller av oaktsamhet.

Sanktionsavgiften ska vara obligatorisk.

Skälen för promemorians förslag

Som konstaterats ovan finns behov av ny administrativ sanktion som ersätter regleringen om tulltillägg. Det ska vara fråga om en effektiv, proportionell och avskräckande sanktion, som ska understryka vikten av noggrannhet och omsorg hos dem som ska fullgöra skyldigheter enligt tullagstiftningen och bidra till ökad regelefterlevnad. Den administrativa sanktionen behöver utformas på så sätt att den uppfyller minimikraven i den nya tullkodexen, dels avseende vilka överträdelser som ska bli föremål för sanktion, dels vilka faktorer som ska beaktas vid bedömningen av typen av sanktion och sanktionens stränghet. I artikel 275.2 listas de former administrativa sanktioner vid överträdelser av tullagstiftningen får ha. I bestämmelsen anges att sanktionerna ska ha någon eller några av de former som anges.

En penningavgift som tas ut av tullmyndigheten är en av de former som anges i artikel 275.2. Den nuvarande regleringen med tulltillägg utgör en sanktionsavgift. En sanktionsavgift bedöms även fortsättningsvis vara en effektiv sanktion för den typ av överträdelser av tullagstiftningen som enligt minikraven ska bli föremål för sanktion. En ny form av sanktionsavgift bör därför införas i tullagen.

Bestämmelserna om sanktionsavgift bör utformas i linje med hur sådana avgifter utformats inom andra rättsområden och de rättssäkerhetskrav som ställs på sanktionsavgift bör få genomslag. Det innebär att frågor om sanktionsavgift regleras i lag och att det av lagen bör framgå när, hur och av vem sanktionsavgift får tas ut. Systemet ska också vara förutsägbart och möta kraven på rimlig handläggningstid, domstolsprövning och en rättssäker process.

Bestämmelserna om den nya sanktionsavgiften bör placeras i det nya kapitel 5 i tullagen.

Strikt ansvar är huvudregeln i svensk rätt

I de flesta av de sanktionsavgiftssystem som tillämpas i svensk rätt i dag krävs varken uppsåt eller oaktsamhet för att avgift ska kunna tas ut vid en regelöverträdelse. Dagens reglering om tulltillägg bygger t.ex. på strikt ansvar. Regelsystemen som bygger på strikt ansvar måste dock utformas med hänsyn till Den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheternas (Europakonventionen) krav på möjlighet att beakta subjektiva omständigheter (se prop. 2021/22:18 s. 57). Europakonventionen är inkorporerad i svensk rätt och gäller sedan 1995 som svensk lag (lagen [1994:1219] om den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna). Av 2 kap. 19 § regeringsformen följer att en lag eller annan föreskrift inte får meddelas i strid med Sveriges åtaganden på grund av konventionen.

Regleringen i den nya tullkodexen förhindrar inte ett strikt ansvar

I den nya tullkodexen anges att medlemsstaterna, när de fattar beslut om typ av sanktion och om sanktionens stränghet, ska säkerställa att vederbörlig hänsyn tas till huruvida överträdelsen av tullagstiftningen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet (artikel 275.1 a).

Enligt tullkodexen ska alltså hänsyn tas till om överträdelsen begåtts uppsåtligen eller av oaktsamhet vid överväganden kring typ av sanktion och sanktionens stränghet. Det anges inte att dessa omständigheter ska beaktas vid bedömningen av om en sanktion ska påföras. Tullkodexens reglering bedöms därför inte utgöra ett hinder mot att införa en sanktionsavgift som bygger på ett strikt ansvar. Däremot krävs att sanktionsavgiften utformas på ett sådant sätt att förekomsten av subjektiva rekvisit beaktas i det enskilda fallet vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek.

Avgiftsskyldigheten bör grundas på strikt ansvar

En avgiftsskyldighet som bygger på strikt ansvar bidrar till en förenkling och effektivisering av sanktionssystemet.

De överträdelser som ska bli föremål för en sanktion inträder när vissa skyldigheter i tullagstiftningen inte iakttas. Det kommer av reglerna klart att framgå vilka skyldigheter i tullagstiftningen som avses. Med hänsyn till detta finns det en stark presumtion för att underlåtenhet att följa skyldigheterna inte kan ske på annat sätt än som en följd av uppsåt eller oaktsamhet. Det kan hävdas att tullagstiftningen är svårtillämpad och att det ibland begås oavsiktliga fel. Det utgör inte något skäl emot att utgå

från grundprincipen om strikt ansvar. Det åligger företag och andra som ägnar sig åt införsel eller utförsel av varor att ha en god kännedom om de delar av tullagstiftningen som kan aktualiseras. Även om ett tullombud anlitas är det huvudmannens ansvar att se till att tullagstiftningen följs. I de allra flesta fall bör det kunna betraktas som oaktsamt att en näringsidkare inte sätter sig in i de regler som gäller på det område där han eller hon verkar. Det är mot den bakgrunden rimligt även från rättssäkerhetssynpunkt att den nya sanktionsavgiften bygger på strikt ansvar (jfr prop. 1981/82:142 s. 24).

Sammanfattningsvis görs bedömningen att ansvaret bör vara strikt och sanktionsavgift ska alltså tas ut även om överträdelsen inte har skett uppsåtligen eller av oaktsamhet. Därigenom åstadkoms ett enklare och snabbare beivrande av överträdelser samt att den prövning som myndigheten behöver göra blir mindre omfattande.

Enligt artikel 6.2 i Europakonventionen ska var och en som blivit anklagad för brott betraktas som oskyldig till dess att hans eller hennes skuld lagligen har fastställts (den s.k. oskuldspresumtionen). Presumtionen innebär att en sanktionsavgift inte får utkrävas automatiskt när de objektiva rekvisiten är uppfyllda. Den som avgiften riktar sig mot ska ha en möjlighet till någon form av försvar som grundas på subjektiva förhållanden. Det kravet uppfylls genom att sanktionsavgiften kan sättas ner helt eller delvis i vissa fall (se avsnitt 5.10.19). Det kommer vidare vara möjligt att överklaga ett beslut om sanktionsavgift (se avsnitt 5.10.21). Mot den bakgrunden görs bedömningen att en sanktionsavgift som bygger på strikt ansvar inte strider mot Europakonventionen.

Sanktionsavgiften ska vara obligatorisk

Strikt ansvar innebär att det varken krävs uppsåt eller oaktsamhet för att sanktionsavgift ska kunna tas ut. Strikt ansvar medför dock inte att sanktionsavgift måste tas ut vid varje överträdelse. En viktig fråga är därför om det ska vara obligatoriskt att ta ut sanktionsavgift när förutsättningarna för detta är uppfyllda.

I den nya tullkodexen anges att sanktionsavgift ska tas ut vid angivna överträdelser. Sanktionsavgiften bör därför vara obligatorisk. Behovet av likabehandling, objektivitet och proportionalitet innebär vidare att Tullverkets möjligheter till mer skönsmässiga bedömningar som utgångspunkt bör vara begränsade. Bestämmelserna om sanktionsavgift bör därför formuleras så att avgiften ska tas ut om förutsättningarna för det är uppfyllda.

5.10.6 Vad som ska vara föremål för sanktion

Promemorians förslag

Sanktionsavgift ska tas ut vid överträdelser av tullagstiftningen. Med överträdelser av tullagstiftningen avses att någon av följande skyldigheter eller regler inte iakttas:

1. en skyldighet som innehavaren av ett tullbeslut har enligt beslutet,
2. skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten enligt tullagstiftningen,

3. den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen,
4. reglerna om undandragande av varor från tullövervakning,
5. de skyldigheter som rör tullförfaranden,
6. en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2 i förordning (EU) 2026/2108,
7. en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1 i förordning (EU) 2026/2108.

Sanktionsavgift ska också tas ut om den som är gäldenär har lämnat en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull, om uppgiften inte har godtagits efter en prövning i sak och det klart framgår att tull skulle ha undandragits det allmänna om uppgiften hade godtagits. En uppgift ska inte anses vara felaktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut.

Skälen för promemorians förslag

Överträdelsekatalogen bör dels motsvara tullkodexens överträdelsekatalog

I artikel 274 i den nya tullkodexen anges en katalog över vilka överträdelser som ska vara föremål för sanktion. De överträdelser som kan förekomma är många till sitt antal och kan begås i varje steg av tullproceduren. För att säkerställa att samtliga överträdelser som anges i den nya tullkodexen blir föremål för sanktion enligt de nationella bestämmelserna bör dessa som utgångspunkt utformas i nära överensstämmelse med förordningens ordalydelse.

I den svenska språkversionen uttrycks samtliga överträdelser i artikel 274.1 som att det skett en underlåtenhet att fullgöra eller följa vissa skyldigheter och regler enligt tullagstiftningen. Ordet underlåtenhet avser typiskt sett en passivitet av något slag snarare än aktivt handlande. En jämförelse med artikelns andra språkversioner ger dock intrycket av att det inte enbart är de rena passivitetsfallen som bestämmelserna tar sikte på. I t.ex. den engelska versionen av artikeln motsvaras ordet underlåtenhet av *failure*, i den franska av *non-respect*, och i den tyska av *Verstoß*. Inget av dessa ordval antyder att överträdelser av tullagstiftningen genom aktiva ageranden skulle ha varit avsedda att falla utanför sanktionsföreskrifternas tillämpningsområde.

När en unionsbestämmelse skiljer sig åt mellan olika språkversioner ska den tolkas mot bakgrund av den allmänna systematiken i och syftet med de föreskrifter i vilka den ingår (se t.ex. EU-domstolens dom C-428/02, Fonden Marselisborg Lystbådehavn, punkt 43). Syftet med de aktuella bestämmelserna är att främja regelefterlevnaden i tullproceduren och avskräcka från brott mot tullagstiftningen. Det finns i det sammanhanget ingenting som talar för att det skulle vara mindre angeläget att sådana brott mot tullagstiftningen som består i aktivt handlande blir föremål för en sanktion i förhållande till de som enbart mynnar ur inaktivitet. De i artikeln listade överträdelserna som sådana ger också stöd för denna tolkning – t.ex. så kommer ett undandragande från tullövervakning typiskt sett att kräva ett aktivt handlande från den som handhar varorna.

Bedömningen görs alltså att tullkodexens överträdelsekatalog inte är begränsad till de rena passivitetsfallen, utan att även felaktigheter som

uppstår genom aktivt handlande behöver kunna bli föremål för sanktion. Den svenska lagtexten bör utformas på ett sätt som inte antyder att tillämpningsområdet skulle vara begränsat till den ena eller andra typen av ageranden.

I tullagen bör därför anges att en sanktionsavgift ska tas ut vid överträdelser av tullagstiftningen som innebär att någon av följande skyldigheter eller regler inte iakttas:

1. en skyldighet som innehavaren av ett tullbeslut har enligt beslutet,
2. skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten enligt tullagstiftningen,
3. den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen,
4. reglerna om undandragande av varor från tullövervakning,
5. de skyldigheter som rör tullförfaranden,
6. en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2 i förordning (EU) 2026/2108,
7. en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1 i förordning (EU) 2026/2108.

När en skyldighet som innehavaren av ett tullbeslut har enligt beslutet inte iakttas

Med tullbeslut avses varje åtgärd av tullmyndigheterna som rör tullagstiftningen, tar ställning i ett visst fall och har rättslig verkan för den eller de berörda personerna (artikel 5.10 den nya tullkodexen). Begreppet tullbeslut har alltså ett brett tillämpningsområde och innefattar t.ex. beslut om att efter ansökan bevilja tillstånd för ett särskilt tullförfarande eller bindande besked (bindande tariffbesked och bindande ursprungsbesked). Definitionen innefattar även andra beslut, t.ex. beslut om att frigöra en vara till ett önskat tullförfarande eller att kvarhålla varan, fastställande av tullskuld, beslut om efterdebitering samt kontrollbeslut som för med sig vissa rättsverkningar.

Om en innehavare av ett tullbeslut att inte iakttar de skyldigheter som följer av beslutet ska denna överträdelse enligt förslaget bli föremål för en sanktionsavgift.

När skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten inte iakttas

Skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheterna i enlighet med tullagstiftningen kan överträdas oavsett på vilket sätt som den berörda informationen skulle ha lämnats för att ha varit korrekt tillhandahållen. Enligt den nya tullkodexen ska all information senast den 1 mars 2034 lämnas i tulldatacentralen. Fram till dess kan viss information lämnas på andra sätt, främst genom en tulldeklaration i de befintliga nationella it-systemen. Information kan även lämnas i summariska införseldeklarationer, deklarationer för tillfällig lagring och förenklade eller kompletterande deklarationer m.m. Det får utgås från att det även framöver, i likhet med hur det förhåller sig i dag, i delegerade akter kommer regleras möjligheter att lämna information muntligen (t.ex. resandes kontakt med tullmyndigheten vid gränsövergång) eller genom annat agerande (t.ex. att den resande går i grön

fil vid gränsövergång eller frigörande av brevförsändelser förmedlade av postoperatör). Samtliga dessa typer av informationslämnande omfattas av skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten. Om den som ansvarar för denna slags informationslämnande inte fullgör sina skyldigheter utgör det alltså en överträdelse enligt denna bestämmelse. Bestämmelsen innefattar alla olika typer av brister i informationslämnande, dvs. dels att informationen lämnas på fel sätt, dels att informationen är ofullständig eller felaktig.

När den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen inte iakttas

Tullagstiftningen innehåller flera bestämmelser som rör bokföringsskyldighet i olika situationer. T.ex. föreskrivs bokföringsskyldighet för importörer och exportörer, samt innehavare av tillstånd att hänföra varor till ett särskilt tullförfarande eller att driva anläggningar för lagring av varor i tullager i artikel 128.1 i den nya tullkodexen. Regler om bokföringsskyldighet finns också för godkända ekonomiska aktörer i artikel 30.1 b i, betrodda näringsidkare i artikel 31.3 b i och f, samt den som har drifttillstånd för anläggningar för tillfällig lagring artikel 108.4. Reglerna innebär i allmänhet en skyldighet för den utpekade aktören att hålla en lämplig bokföring tillgänglig för Tullverket, som huvudregel i tulldatacentralen. Om dokumentationen brister i sådan omfattning att den inte lämpligen kan användas för Tullverkets kontrolländamål har det skett en överträdelse enligt denna punkt.

När reglerna om undandragande av varor från tullövervakning inte iakttas

Varor som förs in till unionens tullområde ska enligt artikel 54.2 i den nya tullkodexen omfattas av tullövervakning. Med det avses enligt artikel 5.26 sådana åtgärder som i allmänhet vidtas av tullmyndigheterna i syfte att säkerställa att tullagstiftningen och, i tillämpliga fall, annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna efterlevs, eller att på annat sätt bidra till hanteringen av risker förbundna med varor och deras leveranskedjor. Varor som står under tullövervakning får enligt artikel 54.7 inte undandras tullövervakning utan tullmyndigheternas medgivande. Varje undandragande av varor som omfattas av tullövervakning utan tullmyndigheternas medgivande utgör alltså en överträdelse enligt denna punkt. Det kan t.ex. röra sig om att varor bortförs från en anläggning för tillfällig lagring eller ett tullager, att varor blandas med andra på ett sätt som gör att de inte längre kan identifieras eller att varor som omfattas av ett särskilt förfarande hanteras på ett otillåtet sätt.

När de skyldigheter som rör tullförfaranden inte iakttas

Varor som frigörs ska enligt artikel 74.7 i den nya tullkodexen hänföras till ett tullförfarande. Med detta avses enligt artikel 5.11 dels något av förfarandena Övergång till fri omsättning, Särskilda förfaranden eller Export. Särskilda förfaranden regleras i Avdelning VIII och innefattar transitering, lagring i tullager eller frizoner, särskild användning innefattande tillfällig införsel eller slutanvändning, samt aktiv eller passiv förädling.

Samtliga tullfaranden är förenade med skyldigheter av olika slag. Det är t.ex. en grundläggande skyldighet för importören, exportören eller innehavaren av ett transiteringsförfarande att underrätta tullmyndigheterna om varornas tillgänglighet, och senast då tillhandahålla eller tillgängliggöra de data som är nödvändiga för hänförande av varorna till det berörda tullförfarandet (artiklarna 74.1 och 74.2). För de olika särskilda förfarandena föreskrivs vidare en mängd villkor, dels gällande hanteringen av själva varorna, dels rörande tillgängliggörande av information och ställande av säkerhet m.m. När en skyldighet som gäller för tillämpning av ett önskat eller pågående tullförfarande inte iakttas har det skett en överträdelse enligt bestämmelsen.

När en importörs skyldigheter inte iakttas

I artikel 27.2 i den nya tullkodexen anges att en importör ska

- tillhandahålla eller för tullmyndigheterna tillgängliggöra all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs avseende tillfällig lagring eller det tullförfarande till vilket varorna ska hänföras i enlighet med artikel 74, 104, 109, 142, 153, 156 eller 158 eller som krävs för att avsluta förfarandet för passiv förädling, samt bevara denna information,
- säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
- säkerställa att de varor som förs in i unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,
- underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som importören är medveten om,
- fullgöra varje annan skyldighet för importören som fastställs i tullagstiftningen.

Om någon av dessa skyldigheter inte iakttas utgör det en överträdelse enligt bestämmelsen. Om en importör t.ex. inte betalar tull eller annan avgift i rätt tid kan detta alltså bli föremål för sanktionsavgift. Detsamma gäller om en importör inte tillhandahåller eller tillgängliggör relevant information för tullmyndigheterna.

När en exportörs skyldigheter inte iakttas

I artikel 28.1 i den nya tullkodexen anges att en exportör ska

- tillhandahålla eller tillgängliggöra för tullmyndigheterna all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs med avseende på det tullförfarande till vilket varorna hänförs i enlighet med artikel 114, 116 eller 161, eller som krävs för att avsluta det förfarande som avses i artikel 54.4, 142, 153 eller 158, samt bevara denna information,
- säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
- säkerställa att de varor som förs ut ur unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,

– underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som exportören är medveten om,
– fullgöra varje annan skyldighet för exportören som fastställs i tullagstiftningen.

Om någon av dessa skyldigheter inte iakttas utgör det en överträdelse enligt bestämmelsen. Om en exportör t.ex. inte betalar tull eller annan avgift i rätt tid kan detta alltså bli föremål för en sanktionsavgift. Detsamma gäller om en exportör inte tillhandahåller eller tillgängliggör relevant information för tullmyndigheterna. Ytterligare ett exempel är att varor förs ut innan de är frigjorda för exportförfarandet.

Överträdelsekatalogen bör även gälla vid uttag av annan skatt än tull

Överträdelsekatalogen i artikel 274.1 i den nya tullkodexen tar sikte på situationer då skyldigheter och regler enligt tullagstiftningen inte fullgörs eller följs. De skyldigheter och regler som stadgas i den nya tullkodexen är i princip ägnade att möjliggöra tullkontroll och bestämmande av tull. Reglerna i kodexen kan dock även ha till syfte att bestämma underlag för skatt. Exempelvis följer det av artikel 1.4 i den nya tullkodexen att vissa bestämmelser i tullagstiftningen ska gälla för handel med unionsvaror mellan delar av EU:s tullområde där mervärdesskattedirektivet eller rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler om punktskatt är tillämpligt och de delar av tullområdet där dessa direktiv inte är tillämpliga. Det innebär krav på tullformaliteter även för handel med varor inom EU:s tullområde men över en skattegräns, såsom införsel av varor från Åland eller Kanarieöarna. Överträdelser av dessa skyldigheter kan således föranleda en sanktion även om det inte är fråga om bestämmande av tull.

Av 2 kap. 1 § första och andra styckena tullagen framgår även att mervärdesskatt och punktskatt vid import eller införsel till det svenska tullområdet ska fastställas och betalas enligt det förfarande som gäller för tull. Med det avses bl.a. förfaranderegelrna om uppkomst av tullskuld i den nya tullkodexen. Huruvida den specifika skyldighet eller regel som i ett visst fall överträtts är direkt tillämplig som en del i tullproceduren enligt tullkodexen, eller indirekt som en del i förfarandet för uttag av mervärdesskatt eller punktskatter, bör inte i sig vara av avgörande betydelse för frågan om det skett en överträdelse som ska bli föremål för sanktion. Detta föreslås komma till uttryck i tullagen genom hänvisning i överträdelsekatalogen till skyldigheter och regler enligt tullagstiftningen, vilket enligt 1 kap. 3 § första stycket även innefattar svenska tullförfattningar. Därmed kommer katalogen, och möjligheten att ta ut sanktionsavgift, att gälla även vid brott mot skyldigheter kopplade till uttaget av annan skatt än tull i de fall Tullverket är beslutande myndighet för den skatten. När det gäller fråga om jurisdiktion, se vidare under avsnitt 5.10.8.

Dels bör lämnande av en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull bli föremål för sanktion

I den nya tullkodexen anges att medlemsstaterna får besluta om sanktioner för ytterligare överträdelser än de som anges i kodexens överträdelsekatalog. Tullmyndigheternas uppdrag är att skydda unionens och dess medlemsstaters finansiella och ekonomiska intressen genom att effektivt ta ut tullar och andra avgifter och genom att bekämpa bedrägerier, underlätta legitim affärsverksamhet, bidra till rättvis handel och till säkerhet i hela leveranskedjan samt bekämpa olaglig handel (artikel 2 i den nya tullkodexen). Att korrekta och fullständiga uppgifter lämnas är centralt för att ändamålen med tullproceduren ska uppfyllas. Den överträdelsekatalog som anges i den nya tullkodexen avser skyldigheter enligt tullagstiftningen i förhållande till tullmyndigheterna. För att säkerställa att korrekta och fullständiga uppgifter även lämnas i samband med ett överklagande görs bedömningen att den nya sanktionsavgiften också bör omfatta överträdelser som sker i en överklagandeprocess.

Ett felaktigt uppgiftslämnande som sker i överklagandeprocessen är föremål för sanktion i nuvarande system med tulltillägg. Tulltillägg ska bl.a. tas ut av den som är gäldenär och skyldig att ge in tulldeklaration skriftligen eller med elektronisk databehandlingsteknik och som på något annat sätt än muntligen har lämnat en oriktig uppgift till ledning för fastställande av tull i ett ärende som avser ett överklagande, om uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak (5 kap. 5 § tullagen). En uppgift ska anses vara oriktig om det klart framgår att en lämnad uppgift är felaktig, eller en uppgift som ska lämnas till ledning för beslut om tull har utelämnats. Med tull avses enligt 1 kap. 2 § tullagen även annan skatt som tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket. En uppgift ska dock inte anses vara oriktig om uppgiften tillsammans med övriga lämnade uppgifter utgör tillräckligt underlag för ett riktigt beslut, eller uppgiften uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut (5 kap. 6 § tullagen).

Det är i denna del fråga om en överträdelse som inte omfattas av den nya tullkodexens överträdelsekatalog. Det är därmed möjligt att utgå från befintlig reglering om lämnande av oriktig uppgift i ett överklagat ärende och flytta över denna till de nya sanktionsbestämmelserna. Det kan också övervägas att använda ett annat begrepp, t.ex. felaktig uppgift, om man vill åstadkomma en ändring i förhållande till nuvarande rättsläge.

Begreppet oriktig uppgift är väl etablerat och det finns en utvecklad rättspraxis som klargör begreppets innebörd. Såväl inom tullagstiftningen som inom skattelagstiftningen tar regleringen sikte på ett uppgiftslämnande som primärt sker inför att myndigheten fattar sitt grundbeslut. Detta återspeglas i definitionen av oriktig uppgift. Den regel som nu föreslås riktar dock in sig på uppgiftslämnande som sker under en överklagandeprocess, efter att Tullverket fattat ett grundbeslut. Att då använda begreppet oriktig uppgift, med dess befintliga definition, kan leda till tillämpningsproblem och det finns en risk att bedömningen blir retroaktiv på ett sätt som inte är avsett. Det bedöms därför inte som lämpligt att utgå från det befintliga begreppet oriktig uppgift. Det bedöms inte heller som lämpligt att definiera begreppet på ett nytt sätt. Att ett så pass centralt begrepp har olika definitioner i olika lagstiftningar är inte

önskvärt. Mot denna bakgrund bedöms det inte som lämpligt att använda oriktig uppgift i den nya bestämmelsen.

Det är angeläget att sanktionsavgift kan tas ut av den som inte fullgör sin skyldighet att lämna riktiga och fullständiga uppgifter. Regeln bör därmed utformas som så att sanktionsavgift ska tas ut om en felaktig uppgift lämnas i ett överklagat ärende om tull. Det kan exempelvis vara fråga om en importör som under en domstolsprocess kompletterar med felaktiga uppgifter om varornas klassificering, ursprung eller värde. Liksom enligt dagens reglering bör en förutsättning vara att uppgiften inte har godtagits efter en prövning i sak. Vidare bör det vara en förutsättning för sanktionsavgift att tull eller annan skatt skulle ha undandragits det allmänna, om den felaktiga uppgiften hade godtagits. En uppgift bör inte anses vara felaktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut i det överklagade ärendet. Detta följer av att det bör ha funnits en reell risk för att undandragande av tull för att motivera en sanktion.

Nuvarande reglering förutsätter att en oriktig uppgift har lämnats av den som är gäldenär och skyldig att ge in tulldeklaration skriftligen eller med elektronisk databehandlingsteknik. Det får till effekt att tulltillägg bara kan påföras ekonomiska aktörer, eftersom det bara är sådana som är skyldiga att deklarera på det sättet. Den nya sanktionsavgiften på grund av felaktigt uppgiftslämnande bör, liksom dagens tulltillägg, aktualiseras endast i de situationer där den som lämnat en felaktig uppgift är gäldenär. Det nya sanktionssystemet kommer i övrigt inte att göra skillnad på om överträdelsen sker i den kommersiella handeln eller inom resandetrafiken (se avsnitt 5.10.7 och 5.10.16). Sanktionsavgift vid lämnande av en felaktig uppgift i ett överklagat ärende bör därför inte begränsas till att endast aktualiseras när det är ekonomiska aktörer som begår överträdelsen.

Sammanfattningsvis föreslås alltså att sanktionsavgift också ska tas ut om den som är gäldenär har lämnat en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull, om uppgiften inte har godtagits efter en prövning i sak och det klart framgår att tull skulle ha undandragits det allmänna om uppgiften inte hade godtagits. En felaktig uppgift ska inte anses vara felaktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 14 § första stycket och 5 kap. 16 § tullagen.

5.10.7 Vem som ska betala sanktionsavgift

Promemorians förslag

Sanktionsavgift vid överträdelser av tullagstiftningen ska tas ut av varje person som var skyldig att fullgöra de berörda skyldigheterna eller som vidtagit den handling som leder till att överträdelsen inträffar.

Sanktionsavgift vid överträdelser av tullagstiftningen ska också tas ut av varje person som

1. var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen och som agerat för

den ansvariga personens räkning eller som medverkat i den handling som gav upphov till överträdelsen, eller

2. förvärvat eller tagit hand om varor som omfattas av överträdelsen, och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen.

Sanktionsavgift vid lämnande av felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull ska tas ut av den som lämnat den felaktiga uppgiften.

Skälen för promemorians förslag

Överträdelser av tullagstiftningen

I den nya tullkodexen listas de överträdelser som ska bli föremål för sanktion men det anges inte vem som ska ställas till svars för en given överträdelse. I de nationella reglerna behöver det specificeras vem som ska vara skyldig att betala en sanktionsavgift i de fall det skett en överträdelse av tullagstiftningen.

Regleringen om tulltillägg är utformad så att sanktionen ska tas ut av den som är gäldenär för en tullskuld. Kopplingen till tullskuld har visat sig innebära vissa problem i tillämpningen. Det har bl.a. påpekats att den som har gjort sig skyldig till en överträdelse kan vara någon annan än den som är gäldenär för en tullskuld. Det har också lyfts fram att bedömningen av vem som är gäldenär kan vara relativt komplicerad. Vidare kommer den nya sanktionsavgiften inte på det sätt som gäller för tulltillägg att vara kopplad till att det har uppkommit en tullskuld. Sanktionsavgiften bör därför knytas till ett annat subjekt än till den som är gäldenär för en tullskuld.

Det framstår som naturligt att en sanktionsavgift ska tas ut av den som har begått överträdelsen. Det bör vara det bästa sättet att främja att en reglering efterlevs. Sanktionsavgift bör därför tas ut av en person som varit skyldig att fullgöra en berörd skyldighet. Det är dock inte alltid som det vid en överträdelse finns en viss utpekad person som ansvarar för fullgörandet av skyldigheten. Det är inte heller säkert att den som har en viss skyldighet är den som vidtar den handling som leder till överträdelsen, t.ex. kan vem som helst rent fysiskt agera på ett sätt som innebär att varor undandras från tullövervakning. Sanktionsavgift bör därför också tas ut av en person som vidtagit den handling som leder till att överträdelsen inträffar.

Att avgränsa personkretsen till en person som var skyldig att fullgöra de berörda skyldigheterna eller som vidtagit den handling som leder till att överträdelsen inträffar skulle i vissa delar komma att innebära att personkretsen blir snävare än i dagens system med tulltillägg. Tulltillägg tas ut när en tullskuld uppstår på grund av bristande efterlevnad av vissa skyldigheter enligt tullagstiftningen enligt artikel 79 i den hittillsvarande tullkodexen. Tulltilläggsreglerna kan därmed träffa alla som omfattas av gäldenärskretsen enligt artikel 79.3. Om sanktionsavgift bara ska tas ut av den som haft en skyldighet eller den som orsakat överträdelsen, kommer t.ex. den som medverkat till en överträdelse (artikel 79.3 b) och den som mottagit varor i ond tro (artikel 79.3 c) inte att omfattas av tillämpningsområdet.

Med beaktande av att sanktionerna för överträdelser av tullagstiftningen ska vara effektiva, proportionella och avskräckande bedöms det inte som lämpligt att snäva in personkretsen på detta sätt. Sanktionsavgift bör därför också tas ut av en person som var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen och som agerat för den ansvariga personens räkning eller som medverkat i den handling som gav upphov till överträdelsen. Sanktionsavgift bör också tas ut av en person som förvärvat eller tagit hand om varor som omfattas av överträdelsen, och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen.

Vem som ansvarar för att olika skyldigheter i tullproceduren fullgörs varierar beroende på vilket steg i proceduren det handlar om. En reglering som innebär att sanktionsavgift ska tas ut av den som har gjort sig skyldig till eller medverkat till det felaktiga beteendet kommer att träffa flera olika aktörer, beroende på hur den materiella bestämmelsen som föreskriver skyldigheten är utformad. Det kan visserligen kräva överväganden i fråga om vem eller vilka som kan påföras avgiften. Sådana bedömningar krävs emellertid även när straffrättsligt ansvar ska utkrävas och är något som tulltjänstemän är vana vid.

Eftersom både fysiska och juridiska personer kan ha skyldigheter enligt tullagstiftningen innebär den föreslagna regleringen att sanktionsavgiften kan tas ut oavsett om det är en privatperson eller ett företag som har överträtt tullagstiftningen.

Lämnande av en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull

Även när det gäller sanktionsavgift på grund av lämnande av en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull bör avgiften tas ut av den som begått felaktigheten. Sanktionsavgift i dessa fall bör därför tas ut av den gäldenär som lämnat den felaktiga uppgiften.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 14 § andra och tredje styckena och tillägg i 16 §§ tullagen.

5.10.8 Jurisdiktion

Promemorians förslag

Sanktionsavgift för överträdelser av tullagstiftningen ska endast tas ut om överträdelsen skett i en verksamhet där en svensk tullmyndighet är behörigmyndighet enligt den nya tullkodexen eller tullagen.

Skälen för promemorians förslag

Den nya tullkodexen innehåller inga bestämmelser om vilken specifik medlemsstat som ska ansvara för att en viss överträdelse blir föremål för sanktion. I artikel 6 regleras vem som är behörig tullmyndighet i olika situationer men där anges inget om behörig myndighet vid sanktioner. Det

får därmed anses vara upp till varje medlemsstat att reglera sin jurisdiktion i sanktionshänseende.

Det framstår som lämpligt att avgränsa möjligheten att ta ut sanktionsavgift enligt den svenska tullagen till överträdelser som sker i verksamhet där en svensk tullmyndighet är behörig myndighet. Det bör därför införas en bestämmelse i vilken det anges att sanktionsavgift för överträdelser av tullagstiftningen endast ska tas ut om överträdelsen skett i en verksamhet där en svensk tullmyndighet är behörig myndighet.

I artikel 6.1 i den nya tullkodexen anges huvudregeln för vem som är behörig myndighet för olika steg i tullförfarandet. I artikel 6.2. anges vissa situationer för distansförsäljning, betrodda näringsidkare och centraliserad klarering, där en annan myndighet utpekas som behörig.

När det gäller annan skatt än tull framgår det av 2 kap. 1 och 2 §§ i vilka fall skatt ska fastställas och betalas enligt det förfarande som gäller för tull och Tullverket därmed är behörig myndighet. Det kan noteras att Tullverket även kan vara behörig myndighet och ta ut mervärdesskatt och punktskatt i fall där unionsvaror förs in från något av de territorier som ingår i unionens tullområde men inte omfattas av EU:s skatteområde vad avser mervärdesskatt och punktskatt, t.ex. Åland och Kanarieöarna.

I vissa situationer kan Tullverket vara behörig myndighet i fråga om mervärdesskatt och punktskatt även om myndigheten inte är behörig myndighet enligt den nya tullkodexen. Det kan exempelvis förekomma vid centraliserad klarering eller i det fall importen görs till Sverige av en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land. Sanktionsavgift kan i ett sådant fall tas ut av Tullverket vad avser överträdelser av tullagstiftningen som har betydelse för uttaget av skatter i Sverige.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 15 § tullagen.

5.10.9 Olika sätt att beräkna sanktionsavgiften

Promemorians förslag

Vid överträdelser av tullagstiftningen ska sanktionsavgift bestämmas i enlighet med fastställda beräkningsgrunder som anknyter till konsekvenserna av överträdelsen.

Vid felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull ska sanktionsavgift beräknas på annat sätt.

Skälen för promemorians förslag

Den nya tullkodexen förutsätter att de sanktioner som medlemsstaterna tillämpar i fall av överträdelser av tullagstiftningen ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Kodexen ställer också krav på att vissa försvårande och förmildrande omständigheter ska beaktas vid bestämmandet av sanktionernas stränghet. I övrigt ger den ett stort utrymme för medlemsstaterna att utforma sina egna system för fastställande av storleken på den penningsavgift som får beslutas när det väl slagits fast att en överträdelse ägt rum.

Införandet av överträdelsekatalogen innebär att en mycket stor mängd ageranden kommer att bli föremål för sanktion. De möjliga överträdelserna varierar kraftigt i såväl art som allvarlighetsgrad, och var och en av punkterna i katalogen har ett tillämpningsområde som sträcker sig från bristande regelefterlevnad av synnerligen allvarligt slag till rena bagatellfel. Punkterna överlappar dessutom, och en och samma felaktighet kommer ofta att omfattas av flera bestämmelser samtidigt. Det framstår därför inte som lämpligt att föreskriva specifika sanktionsnivåer som ska gälla beroende på typen av överträdelse enligt katalogen.

I stället föreslås att systemet utformas på så sätt att avgiftens storlek bestäms med avstamp i konsekvenserna av en given överträdelse. Det betyder att påförandet av sanktionsavgift delas upp i två steg. I det första steget tas det ställning till om det skett en överträdelse som ska bli föremål för sanktion enligt katalogen. Därefter identifieras vilka effekter som överträdelsen i fråga har lett till, och dessa avgör sedan vilken grund för beräkning av avgiften som ska tillämpas. De olika beräkningsgrunderna regleras var för sig i ett antal paragrafer.

När det gäller sanktionsavgift som inte tas ut till följd av en överträdelse av tullagstiftningen utan på grund av en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull, är regleringen ämnad att säkerställa att försök till tullundandraganden som sker i domstol även fortsättningsvis ska bli föremål för sanktion. Det finns ingen anledning till att låta sådan avgift falla inom det föreslagna systemet för beräkning av avgiftens storlek vid överträdelser av tullagstiftningen, och det föreslås därför att avgiften i dessa fall regleras separat.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 17 § tullagen.

5.10.10 Sanktionsavgiftens storlek när tull har undandragits

Promemorians förslag

Om en överträdelse av tullagstiftningen innebär att tull skulle ha undandragits det allmänna om överträdelsen inte hade upptäckts, ska sanktionsavgiften beräknas på underlag av den tull som i så fall skulle ha undandragits, om inte risken för att tullbeloppet slutligen skulle komma att undandras varit obefintlig. Detta ska endast gälla om den som sanktionsavgiften gäller är gäldenär. Sanktionsavgiften ska inte beräknas på underlag av tull som eftergetts eller återbetalats, eller som har upphört på någon annan grund än att beloppet preskriberats eller betalats eller att varorna förverkats.

Sanktionsavgiften ska vara 20 procent av den tull som skulle ha undandragits om överträdelsen inte hade upptäckts. Sanktionsavgiften ska dock vara 5 procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen.

Vid särskilt allvarliga överträdelser av tullagstiftningen ska sanktionsavgiften i stället uppgå till högst 40 procent av den tull som skulle ha undandragits om överträdelsen inte hade upptäckts. Om tull-

beloppet består av mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen får avgiften dock uppgå till högst 10 procent av det beloppet. Vid bedömningen av om överträdelsen är särskilt allvarlig ska det beaktas om överträdelsen varit uppsåtlig eller inverkat negativt på unionens eller medlemsstaternas skydds- och säkerhetsintressen, samt om omständigheterna till följd av överträdelsens art, allvar, upprepning eller varaktighet är försvårande.

Skälen för promemorians förslag

Avgiftens storlek bör i första hand bestämmas i relation till storleken på undandragen tull

I dag tas tulltillägg i första hand ut enligt 5 kap. 5 § tullagen i situationer då den betalningsskyldige lämnat en oriktig uppgift som innebär att tull riskerat att undandras. Tulltilläggets storlek beräknas då i relation till det tullbelopp som skulle ha undandragits om uppgiften hade godtagits. En beräkningsgrund för sanktionsavgift som baserar sig på undandragen tull har flera fördelar, framför allt då den är enkel att tillämpa och att förutse resultatet av. Den ger också systemet en inneboende proportionalitet eftersom överträdelsernas allvar bestäms i relation till det belopp som den betalningsskyldige stått att vinna, och det allmänna riskerat att gå miste om, i och med överträdelsen.

I det system som föreslås i promemorian kommer det inte att finnas någon direkt koppling mellan bedömningen av huruvida det skett en överträdelse och förekomsten av ett tullundandragande. Detta utgör dock inte hinder mot att systemet utformas på så sätt att de överträdelser som faktiskt innefattar ett undandragande av tull blir föremål för sanktion genom att penningsavgiften i dessa fall beräknas i relation till storleken på undandragandet i fråga. Ett sådant system innebär många likheter med såväl dagens regler som Tullbefogenhetsutredningens förslag, och bedöms vara lämpligt.

Det föreslås därför att sanktionsavgiften för överträdelser som innebär att tull skulle ha undandragits om överträdelsen inte hade upptäckts ska beräknas i relation till storleken på det undandragna tullbeloppet. Det kan t.ex. röra sig om att en importör lämnat felaktiga uppgifter till tullmyndigheten som, om de hade lagts till grund för myndighetens beslut, skulle ha medfört att tull påfördes med ett för lågt belopp. Det skulle också kunna handla om att varor förts in i unionen utan att tullmyndigheten informeras om detta överhuvudtaget. Så länge överträdelsen skulle ha lett till att tull undandragits om den inte hade uppmärksammats av tullmyndigheterna framstår det som naturligt att det tullbelopp som i så fall skulle ha undandragits läggs till grund för sanktionsavgiftens storlek.

En förutsättning för att beräkna sanktionsavgiften på detta sätt bör vara att det funnits en faktisk risk att det relevanta tullbeloppet skulle ha kunnat komma att undandras. Om det av omständigheterna är uppenbart att överträdelsen i praktiken aldrig skulle ha kunnat gå ouppmärksammad av myndigheterna bör ett i denna mening helt teoretiskt undandragande inte läggas till grund för beräkningen av avgiftens storlek.

Eftersom en överträdelse kan begås av andra aktörer än importören eller exportören bör det preciseras att ett undandraget tullbelopp endast ska

läggas till grund för beräkningen av avgiftens storlek om den som avgiften gäller också är gäldenär för den tull som avgiften beräknas på. Även om det inte kan uteslutas att det kan förekomma överträdelser som innebär att en annan aktör än den som blir gäldenär, t.ex. någon som agerar som direkt tullombud, brutit mot tullagstiftningen på ett allvarligt sätt, kommer dennes koppling till ett potentiellt belopp av undandragen tull likväl att vara betydligt svagare. I dessa fall bör avgiftens storlek beräknas med hänsyn tagen till allvaret i överträdelsen som sådan snarare än något specifikt tullbelopp.

Avgiften bör beräknas utifrån en fast procentsats på undandragen tull

I dagens system med tulltillägg beräknas avgiften alltid utifrån en fast procentsats av ett visst tullbelopp. I Tullbefogenhetsutredningens förslag är också tanken att sanktionsavgift i första hand ska beräknas med en procentsats på ett visst tullbelopp. Med tull avses i detta sammanhang även annan skatt som tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket (1 kap. 2 § tullagen).

Tullhanteringen är en masshantering och det vore därför att föredra om sanktionssystemet utformas på ett sätt som är enkelt att tillämpa i ett större antal fall, och att utrymmet för skönsmässiga bedömningar minimeras. Detta gäller särskilt med hänsyn till att fler felaktigheter kommer att bli föremål för sanktion enligt det nya systemet, vilket innebär att mängden sanktionsärenden kan förväntas öka jämfört med dagens nivåer. Det är också ur ett rättssäkerhetsperspektiv önskvärt om avgiften i möjligaste mån kan beräknas på ett sätt som är förutsebart för alla inblandade aktörer.

Av dessa anledningar bör avgiften även fortsättningsvis beräknas med en fast procentsats i så stor utsträckning som den nya tullkodexen tillåter. Det innebär att avgiften i första hand bör beräknas i relation till eventuell tull som riskerat att undandras genom en viss överträdelse, vilket i princip bedöms vara förenligt med det grundläggande kravet i artikel 273.3 att sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Samtidigt så bör det, med hänsyn till vad som föreskrivs i artikel 275.1, inte vara möjligt att bestämma avgiftsbeloppet enbart i förhållande till storleken på undandragen tull i samtliga fall då tull undandragits. Detta eftersom de försvårande och förmildrande omständigheter som listas i artikeln måste kunna beaktas vid bedömningen av sanktionernas stränghet.

En möjlig lösning på denna intressekonflikt skulle kunna vara att föreskriva att avgiften ska bestämmas inom ett visst procentintervall av undandragen tull, varpå omständigheterna i artikel 275.1 skulle kunna tas i beaktande för att avgöra med vilken procentsats inom intervallet som avgiften i det enskilda fallet ska beräknas. Ett sådant alternativ skulle dock medföra mer komplicerade bedömningar för Tullverket och försämra förutsebarheten jämfört med dagens system.

Ett mer ändamålsenligt sätt att implementera den nya tullkodexens bedömningsgrunder bedöms vara att föreskriva en fast procentsats på undandragen tull som huvudregel, samtidigt som Tullverket ges möjlighet att justera avgiften under de omständigheter som avses i artikel 275.1. På så sätt underlättas hanteringen av det stora flertalet sanktionsärenden, samtidigt som det öppnar upp för mer nyanserade bedömningar i undantagsfallen.

Det bör finnas möjlighet att beräkna avgiften med en högre procentsats på grund av försvårande omständigheter

De omständigheter som ska beaktas enligt artikel 275.1 är till sin karaktär både försvårande och förmildrande. Av led a kan det utläsas att det förhållandet att en överträdelse begåtts uppsåtligen ska beaktas som en försvårande omständighet i sammanhanget. Omvänt bör det förhållandet att en överträdelse begåtts av oaktsamhet kunna beskrivas som en förmildrande omständighet. En överträdelses art, allvar och varaktighet (led b) kan också vara antingen försvårande eller förmildrande beroende på omständigheterna i det enskilda fallet. Andra omständigheter i artikeln bör kunna förstås som i princip försvårande, nämligen överträdelsens upprepning (led b) och inverkan på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen och andra skydds- och säkerhetsintressen (led c). När det kommer till graden av samarbete med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen av tullagstiftningen och mildra dess eventuella negativa effekter (led d) bör det kunna beskrivas som en renodlat förmildrande omständighet.

Dagens system med tulltillägg bygger på att avgift beräknas till ett exakt belopp, med en möjlighet till befrielse i de fall då det skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. Det kan övervägas om kodexens krav på beaktande av förmildrande och försvårande omständigheter skulle kunna införlivas i form av befrielsegrunder. En sådan ordning hade inneburit att det inte skulle behöva införas något nytt systematiskt moment i prövningen, i förhållande till det befintliga regelverket. Det skulle dock förutsätta att normalavgiften bestäms till en nivå som tar höjd för alla de försvårande omständigheterna som skulle kunna vara för handen i det enskilda fallet, eftersom det inte skulle finnas någon möjlighet att justera avgiften i skärpande riktning t.ex. när en överträdelse begåtts uppsåtligen. Samtidigt så skulle befrielse regelmässigt behöva tillämpas vid de oaktsamma överträdelserna, vilket skulle innebära att vinsterna med att låta en fast procentsats vara utgångspunkten till stor del går förlorade.

Det bör därför i stället införas ett system där de i artikel 275.1 listade omständigheter som är försvårande tas i beaktande genom att Tullverket får möjlighet att i förekommande fall beräkna avgiften med en förhöjd procentsats på undandragen tull. Det kommer då att bli möjligt att tillämpa en strängare sanktionsavgift i de allvarligare fallen, samtidigt som det stora flertalet överträdelser kommer att träffas av normalprocentsatsen. Det är sannolikt att beslut om sanktionsavgift i många fall kommer att behöva fattas utan att de närmare omständigheterna kring felaktigheten fullt ut är klarlagda, och i dessa fall så kommer det vara naturligt att avgiften beräknas enligt normalprocentsatsen. Om, å andra sidan, det av det underlag som myndigheten har tillgång till framgår att någon eller några av de försvårande omständigheterna är för handen, kommer myndigheten ha möjlighet att justera upp avgiften. För den betalningsskyldige blir det också tydligt att denne bär ansvaret för att föra fram och belägga eventuella förmildrande omständigheter som denne vill att myndigheten ska beakta i befrielsedelen. Därmed tillgodoses de krav som ställs upp i artikel 275.1 i den nya tullkodexen, utan att det i normalfallet introduceras ett alltför stort behov av individuella bedömningar i förhållande till dagens system.

Det bör framhållas att förekomst av någon av de försvårande omständigheterna inte med automatik bör leda till att en förhöjd procentsats tillämpas, utan att det bör göras en sammanvägd bedömning av alla kända omständigheter kring överträdelsen. Det bör därför föreskrivas att en förhöjd procentsats får tillämpas vid särskilt allvarliga överträdelser av tullagstiftningen, med hänsyn tagen till vissa angivna försvårande omständigheter. De omständigheter som här avses är om överträdelsen varit uppsåtlig snarare än oaktsam, om den inverkat negativt på unionens eller medlemsstaternas skydds- och säkerhetsintressen, samt om omständigheterna till följd av överträdelsens art, allvar, upprepning eller varaktighet är försvårande. Därmed omfattas alla de försvårande omständigheter som måste beaktas enligt artikel 275.1, med undantag för överträdelsens inverkan på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen (led c). Denna sistnämnda omständighet kommer dock att beaktas redan genom att avgiften beräknas i relation till storleken på undandragen tull.

Den förmildrande omständighet som avses i artikel 275.1 d, det vill säga om den betalningsskyldige samarbetat med tullmyndigheterna för att avhjälpa överträdelsen, bör i stället kunna beaktas vid bedömningen av om det finns skäl att besluta om befrielse från avgiften.

Om det inte längre finns betalningsskyldighet för tull

I dag kan tulltillägg bara tas ut av den som är gäldenär för en tullskuld. I det föreslagna systemet kommer det att också vara en förutsättning för att beräkna sanktionsavgift på basis av undandragen tull att den som träffas av avgiften är gäldenär.

Enligt det befintliga regelverket gäller att tulltillägg inte får tas ut på ett belopp som det inte längre finns någon betalningsskyldighet för, dvs. när det i och för sig uppkommit en tullskuld, men denna senare återbetalats, eftergetts eller upphört. Huvudsyftet med bestämmelsen är att tulltillägg inte ska kunna tas ut på grund av en tullskuld som preskriberats (jfr prop. 1986/87:166 s. 9 och prop. 2015/16:79 s. 195). I det nu föreslagna sanktionssystemet kommer sanktionsavgift att aktualiseras så länge det har skett en överträdelse enligt överträdelsekatalogen, oberoende av om den som avgiften gäller är gäldenär för en tullskuld eller inte. Hur lång tid efter det att en överträdelse ägt rum som sanktionsavgift ska kunna beslutas kommer alltså att behöva regleras på annat sätt än genom hänvisning till betalningsskyldigheten för tull.

Det finns dock skäl att överväga hur tullkodexens bestämmelser om återbetalning, eftergift och upphörande av tullskulder bör inverka på beräkningen av avgiftens storlek när tull undandragits. Frågan är om det förhållandet att den relevanta tullskulden efterges eller upphör också ska leda till att avgiften beräknas på något annat sätt än i relation till storleken på undandragandet.

Återbetalning och eftergift av tullbelopp regleras i artikel 217 i den nya tullkodexen. I artikeln anges att tullmyndigheterna med vissa förbehåll ska återbetala eller efterge ett import- eller exporttullbelopp om tull tagits ut med ett för stort belopp, om varorna var defekta eller inte uppfyllde villkoren i avtalet, om de berörda myndigheterna har begått ett fel, av rättviseskäl, eller om de data på grundval av vilka tullskulden fastställdes

har ogiltigförklarats eller tulldeklarationen ogiltigförklarats. Förutsättningarna för att tillämpa de olika eftergiftsgrunderna regleras närmare i artiklarna 218–221. De omständigheter som kan leda till återbetalning eller eftergift är i princip sådana som innebär att de förutsättningar som motiverat fastställandet av själva tullskulden inaktualiserats, och det skulle därför framstå som orimligt att en tullskuld, i de delar som den har eftergetts, lades till grund för beräkningen av avgiftsbeloppet.

När en tullskuld ska upphöra framgår i sin tur i artikel 223.1. En tullskuld kan upphöra bl.a. om den preskriberas (led a), om skulden betalas (led b), om skulden efterges (led c), om de data som ligger till grund för ett frigörande ogiltigförklaras (led d), om varor förverkas (led e), förstörs eller försvinner (led f och g), om vissa varor exporteras med tullmyndigheternas tillstånd (led i), om tullformaliteter ogiltigförklarats vid återexport när tullskulden uppstått för att möjliggöra förmånsbehandling i tredjeland (led j), om det hade varit möjligt att ändra eller meddela ett tillstånd för att på så sätt täcka en överskriden kvantitet (led l), om varor som omfattas av distansförsäljning i slutändan inte förs in i unionen eller om en distansförsäljning annulleras (led m). En tullskuld som uppkommit på grund av bristande efterlevnad i enlighet med artikel 185 eller artikel 188 kan också komma att upphöra i situationer då den underlåtenhet som medförde att tullskulden uppkom inte hade någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga lagringen eller det berörda tullförfarandet (artikel 223.1 h), eller om tillfredsställande bevisning lämnas till tullmyndigheterna för att varorna inte har använts eller förbrukats och har förts ut ur unionens tullområde (artikel 223.1 k).

Till skillnad från vad som är fallet för återbetalning- och eftergiftsgrunderna är det inte självklart att alla de omständigheter som kan leda till att en tullskuld upphör också bör utesluta att sanktionsavgift beräknas på ett undandraget tullbelopp. Att en tullskuld preskriberats innebär t.ex. inte i sig att en överträdelses allvar förändras. Detsamma gäller det förhållandet att tullskulden betalats.

I artikel 223.2 anges det visserligen att en tullskuld som upphört på grund av att varorna förverkats ska, vid tillämpning av sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen, inte anses ha upphört om import- eller exporttullar eller förekomst av en tullskuld enligt tullkodexen eller en medlemsstats rätt utgör grund för att ålägga sanktioner. Ett liknande undantag återfinns i artikel 224, avseende tullskulder som upphör på grund av artikel 223.1 h eller l. Frågan kan ställas om dessa bestämmelser bör läsas motsatsvis, och alltså utgöra hinder mot att en tullskuld som upphör av någon annan anledning läggs till grund för att bestämma en sanktionsavgift. Enligt det förslag som läggs fram i promemorian kommer dock inte förekomsten av en viss tullskuld utgöra grund för att ålägga en sanktion, utan endast användas som underlag för att beräkna en sanktionsavgift efter att det väl slagits fast att det begåtts en överträdelse som ska bli föremål för en sanktionsavgift. Bedömningen görs därför att den nya tullkodexen inte utgör hinder mot att beakta storleken på undandragen tull även om tullskulden har upphört på någon annan grund än de som avses i artikel 223.2 och 224.

Att en tullskuld upphört på grund av preskription eller genom betalning bör därför inte utesluta att sanktionsavgift beräknas på basis av undan-

dragen tull. Det bör heller inte det förhållandet att de varor som avses har förverkats (jfr avsnitt 5.10.22). Det föreslås därför att avgiften ska beräknas på basis av undandragen tull även i de fall då tullbeloppet upphört på grund av preskription, genom betalning eller på grund av att de varor som avses har förverkats.

Till den del som ett undandraget tullbelopp återbetalas, efterges eller upphör på någon annan grund än de nu nämnda föreslås att det beloppet inte ska läggas till grund för beräkningen av sanktionsavgift. Det betyder att avgiftsbeloppet i en sådan situation som utgångspunkt kommer att beräknas på basis av det belopp av undandragen tull som alltjämt återstår. Om tullskulden i sin helhet återbetalas, efterges eller upphör får i stället sanktionsavgiften beräknas på något annat sätt.

Med tull avses enligt 1 kap. 2 § tullagen även annan skatt för varor vid import som ska betalas till Tullverket. Av 2 kap. 19 § samma lag framgår att reglerna om eftergift och återbetalning av tull ska tillämpas på sådan skatt som avses i 2 kap. 1 § första stycket samma lag, dvs. mervärdesskatt och punktskatter. Om sådan skatt efterges ska den undantas från att ingå i underlaget för sanktionsavgift på samma sätt som vanlig tull. Det kan därutöver noteras att det i fråga om punktskatter finns särskilda bestämmelser i punktskattelagarna om att skattskyldighet i vissa fall inte gäller i fråga om varor för vilka tullskulden upphört när varorna har förverkats. Sanktionsavgift kan då inte beräknas på basis av punktskatten eftersom det i ett sådant fall – till skillnad från när en tullskuld upphör – inte uppstår någon skattskyldighet överhuvudtaget.

Tulbefogenhetsutredningens föreslagna procentsatser bör vara huvudregeln

Enligt dagens regelverk om tulltillägg beräknas avgiften med 20 procent av i första hand undandragen tull. I Tullbefogenhetsutredningens förslag till system för sanktionsavgiftskulle denna procentsats fortsatt gälla som huvudregel. Utredningen framhåller att Tullverkets egen statistik talar för att de uppgifter som lämnas till myndigheten i de flesta fall är korrekta och fullständiga, och menade att det därför inte behöver göras någon generell höjning av sanktionsbeloppet (SOU 2023:99 s. 266). Det föreslås nu inte någon ändring på denna punkt, utan huvudregeln bör vara att avgiftsbeloppet även fortsättningsvis beräknas med 20 procent av undandragen tull. Med tull avses här enligt 1 kap. 2 § tullagen även annan skatt som tas ut för varor vid import och som betalas till Tullverket.

När underlaget för sanktionsavgift avser avdragsgill mervärdesskatt föreslår Tullbefogenhetsutredningen att avgiften ska beräknas med 5 procent, i stället för dagens 10 procent (eller 20 procent när tull tas ut på grund av bristande efterlevnad enligt 5 kap. 9 § tullagen). Bakgrunden till förslaget är att en importör som har avdragsrätt för mervärdesskatt inte har någon definitiv skattevinst att göra genom undandragandet, och att de befintliga procentsatserna leder till att sanktionen blir oproportionerligt sträng i många fall.

Bedömningen görs att Tullbefogenhetsutredningens förslag på denna punkt bör genomföras i det nya systemet. Det innebär att sanktionsavgiften till den del undandragandet avser avdragsgill mervärdesskatt bör vara 5 procent av den undandragna mervärdesskatten.

Promemorians förslag innebär att avsteg ska kunna göras från den föreskrivna normalprocentsatsen vid särskilt allvarliga överträdelser. För att underlätta tillämpningen i detta sammanhang skulle ett alternativ kunna vara att föreskriva en förhöjd fast procentsats att tillämpa i de allvarligare fallen. Syftet med den föreslagna ordningen är dock att när så är påkallat möjliggöra en nyanserad bedömning där hänsyn tas till omständigheterna i det enskilda fallet. Det skulle därför inte vara ändamålsenligt att föreskriva en ytterligare fast procentsats som ska tillämpas i samtliga grövre fall. Det bör dock inte heller vara tillåtet att beräkna avgiften med en hur hög procentsats som helst. Ett tak bör därför föreskrivas om 40 procent av undandragen tull, eller, i fråga om avdragsgill mervärdesskatt, 10 procent av det tullbeloppet. Detta innebär en fördubbling i förhållande till normalprocentsatserna, och överensstämmer med den procentsats som enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag skulle gälla vid upprepade överträdelser. Till skillnad från vad som skulle ha blivit fallet enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag kommer myndigheten dock med promemorians förslag inte att behöva välja mellan två ytterligheter, utan vara fri att lägga sig på den nivå inom spannet som är den lämpligaste sett till omständigheterna kring överträdelsen i fråga.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 18–20 §§ tullagen.

5.10.11 Sanktionsavgiftens storlek när möjligheterna till tullkontroll försvårats

Promemorians förslag

Om en överträdelse medfört att varor undandragits från tullövervakning ska sanktionsavgiften bestämmas till lägst 5 000 kronor och högst 500 000 kronor. Om överträdelsen på något annat sätt har försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll ska avgiften bestämmas till lägst 2 000 kronor och högst 100 000 kronor.

Vid bestämmandet av storleken på avgiften ska hänsyn tas till om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet, vilken inverkan överträdelsenhar på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Skälen för promemorians förslag

Införandet av överträdelsekatalogen innebär att de överträdelser som ska bli föremål för sanktion inte alltid kommer att innefatta undandragande av något specifikt tullbelopp. I de situationer då överträdelsen inte involverar ett konkret tullundandragande behöver sanktionsavgiften kunna beräknas på något annat sätt än med en procentsats på undandragen tull.

I dag kan tulltillägg enligt 5 kap. 9 § tullagen beslutas när en tullskuld uppstår i enlighet med artikel 79 i den hittillsvarande tullkodexen, dvs. på grund av bristande efterlevnad av tullagstiftningen. Avgiften beräknas då med en procentsats på hela tullskulden. Det innebär att avgift tas ut baserat

bl.a. på varornas tullvärde t.ex. när varorna undandragits från tullövervakning och i vissa situationer då tullkontroll på annat sätt försvårats.

En tullskuld kan uppstå på grund av bristande efterlevnad utan att något tullbelopp riskerat att undandras. En möjlighet för att fånga upp dessa fall skulle därför kunna vara att en kompletterande beräkningsgrund utformas i likhet med den nuvarande bestämmelsen. Avgiften skulle då beräknas i relation till storleken på en tullskuld som beslutats på grund av bristande efterlevnad enligt artikel 185.1 i den nya tullkodexen. Enligt Tullverket har den befintliga bestämmelsen i 5 kap. 9 § tullagen dock lett till tillämpningsproblem, bl.a. i situationer där det är oklart på vilken grund som en tullskuld rätteligen har uppkommit. Det kan också förekomma fall där det kan ifrågasättas om den felaktighet som leder till att en tullskuld uppstår på grund av bristande efterlevnad står i proportion till den tull som ska betalas för varorna. I vissa fall kan en tullskuld utlösas av rena formaliafel, och om varornas tullvärde då är högt kommer en sanktionsavgift beräknad i relation till storleken på tullskulden att kunna bli orimligt högt. Det omvända kan också bli aktuellt, t.ex. vid allvarliga brister i hanteringen av farliga varor när varornas tullvärde är obetydligt eller tullsatsen är låg. En beräkningsgrund som utgår från storleken på tullskulden kan alltså leda till att avgiften bestäms till såväl ett för högt som ett för lågt belopp.

Tullbefogenhetsutredningens förslag är att uppkomsten av en tullskuld på grund av bristande efterlevnad inte längre ska leda till automatisk sanktion. Avgiften ska i stället kopplas till att någon brutit mot en föreskrift enligt tullagstiftningen på ett sätt som medfört att en vara undandragits från tullövervakning eller på något annat sätt försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll. I dessa fall ska avgiften bestämmas inom vissa beloppsintervall.

I promemorian föreslås att en särskild beräkningsgrund konstrueras med Tullbefogenhetsutredningens förslag som förlaga, som tillämpas på sådana överträdelser som medfört att varor undandragits från tullövervakning eller på något annat sätt har försvårat tullmyndighetens möjligheter att genomföra tullkontroll. Detta bör ringa in de överträdelser enligt överträdelsekatalogen som, förutom de som innebär en risk för tullundandragande, är av allvarligast karaktär och för vilka sanktionsavgiften därför bör beräknas enligt en särskild ordning.

Sanktionsavgiften bör i dessa fall, i likhet med Tullbefogenhetsutredningens förslag, beräknas inom vissa beloppsintervall. Beräkningsgrundens tillämpningsområde kommer inte att vara beroende av att en tullskuld uppstår och det är svårt att identifiera något annat mätbart moment i överträdelserna som avgiften skulle kunna beräknas efter. Det behöver inte ha uppkommit någon ekonomisk vinst som en följd av en överträdelse, och varornas värde speglar inte alltid överträdelsens allvar och går i många fall inte heller att ta reda på.

Avgiften bör alltså i stället bestämmas inom ett visst beloppsintervall som anges i lagen. Intervallet bör vara högre vid överträdelser som medfört att en vara undandragits från tullövervakning och lägre vid överträdelser som på något annat sätt har försvårat möjligheterna till tullkontroll. För att sanktionsavgiften ska stimulera till regelefterlevnad, motverka slarv och avskräcka från medvetna fel bör den vara kännbar. De spann som Tullbefogenhetsutredningen föreslagit i denna del framstår som väl avvägda,

och avgiften bör således bestämmas till lägst 5 000 kronor och högst 500 000 kronor för de mer allvarliga överträdelserna och till lägst 2 000 kronor och högst 100 000 kronor för de mindre allvarliga överträdelserna.

För att uppfylla kraven i artikel 275.1 i den nya tullkodexen bör myndigheten, vid bedömningen av vilket belopp inom intervallet som sanktionsavgift ska uppgå till i ett visst fall, ta hänsyn till de förmildrande och försvårande omständigheter som avses i den artikeln – dock inte graden av samarbete enligt artikel 275.1 d, som i stället bör vägas in i befrielsedelen (avsnitt 5.10.19). De omständigheter som i detta hänseende ska beaktas bör föreskrivas i lagen.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 21 § tullagen.

5.10.12 Beviskrav för att beräkna avgiften på visst sätt

Promemorians förslag

Sanktionsavgift ska bara beräknas på basis av undandragen tull eller inom de beloppsintervall som föreskrivs vid försvårande av tullkontroll om det klart framgår att förutsättningarna för det är uppfyllda.

Samma förhöjda beviskrav ska gälla de försvårande omständigheter som läggs till grund för att beräkna avgift med en förhöjd procentsats på undandragen tull.

Skälen för promemorians förslag

För att leva upp till den nya tullkodexens krav föreslås att sanktionssystemets tillämpningsområde utvidgas på så sätt att fler överträdelser kommer att bli föremål för sanktion än tidigare (avsnitt 5.10.6). Många av dessa överträdelser kommer att vara av mindre allvarligt slag.

De allvarligaste överträdelserna utgörs i princip av tullundandraganden och försvåranden av tullkontroll. Som redogjorts för i avsnitt 5.10.10 och 5.10.11 är förslaget att sanktionsavgiften ska beräknas enligt en särskild ordning för dessa överträdelser. Tillämpningsområdet för dessa beräkningsgrunder är i princip ägnat att träffa motsvarande typ av felaktigheter som i dag omfattas av systemet med tulltillägg.

För tulltillägg vid oriktig uppgift föreskrivs det i 5 kap. 6 § tullagen att en uppgift ska anses vara oriktig om det klart framgår att uppgiften är oriktig. Enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag skulle också gälla att sanktionsavgift bara tas ut om det klart framgår att förutsättningarna för det är uppfyllda. Beviskravet motsvarar det som gäller i fråga om skattetillägg vid oriktig uppgift enligt 49 kap. 5 § skatteförfarandelagen, och anses i detta sammanhang motsvara visat/styrkt på sannolikhetsskalan (antagligt, sannolikt, visat/styrkt och uppenbart) (se prop. 2010/11:165 s. 439).

Bedömningen görs att den nivå av bevisning som krävs för att tillämpa de hittills nämnda beräkningsgrunderna bör vara densamma som i dag gäller för att påföra tulltillägg på grund av oriktig uppgift. Avgiften ska

alltså bara beräknas på basis av undandragen tull eller inom de beloppsintervall som föreskrivs vid försvårande av tullkontroll om det klart framgår att förutsättningarna för det är uppfyllda.

Enligt förslaget kommer en förhöjd procentsats vidare att kunna tillämpas för att beräkna sanktionsavgiften vid överträdelser som innebär tullundandraganden, om överträdelsen i fråga är särskilt allvarlig. Eftersom förutsättningarna för att tillämpa den beräkningsgrunden föreslås bli föremål för ett högt beviskrav framstår det som naturligt att detsamma också ska gälla de omständigheter som därefter läggs till grund för att från myndigheternas sida skärpa avgiften ytterligare.

Beviskravet bör tydliggöras i lagtexten.

Författningsförslag

Förslaget medför tillägg i 5 kap. 18, 20 och 21 §§ tullagen.

5.10.13 Sanktionsavgiftens storlek vid systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning

Promemorians förslag

Om en och samma ekonomiska aktör, i samband med övergång till fri omsättning av varor som säljs vid distansförsäljning, systematiskt underlåter att fullgöra sina skyldigheter enligt tullagstiftningen ska sanktionsavgift tas ut med minst en procent och högst fyra procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår överträdelsen.

Om ytterligare en systematisk överträdelse begås av samma ekonomiska aktör inom en period av sex månader efter det att en sanktion enligt första stycket har tagits ut, ska en sanktionsavgift i stället tas ut med minst tre procent och högst sex procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår den nya överträdelsen. Om den ekonomiske aktören inom sex månader därefter begår ytterligare en systematisk överträdelse ska en ny sanktionsavgift tas ut med minst tre procent och högst sex procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår den nya överträdelsen.

Vid bestämmandet av storleken på sanktionsavgiften ska hänsyn tas till om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet, vilken inverkan överträdelsenhar på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Skälen för promemorians förslag

I artikel 276 i nya tullkodexen anges att om tullmyndigheterna, i samband med övergång till fri omsättning för varor som säljs vid distansförsäljning, fastställer att samma ekonomiska aktör systematiskt underlåter att fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 274.1 ska detta betraktas som en systematisk överträdelse. Medlemsstaterna ska säkerställa att den sanktion

som åläggs för en systematisk överträdelse åtminstone utgörs av penningavgifter på minst en procent och upp till fyra procent av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna. Om det inom sex månader efter det att en sanktion har ålagts förekommer ytterligare en systematisk överträdelse från samma ekonomiska aktör ska de sanktioner som åläggs för den överträdelsen åtminstone utgöras av penningavgifter på minst tre procent och upp till sex procent av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna. Om det inom sex månader efter det förekommer ytterligare en systematisk överträdelse från samma ekonomiska aktör ska sanktionen för en sådan ytterligare systematisk överträdelse åtminstone utgöras av en penningavgift på minst tre procent och upp till sex procent av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna.

De föreslagna beräkningsgrunderna vid tullundandraganden och försvårande av tullkontroll kommer inte tillgodose de krav som uppställs i artikel 276. För att tillgodose kraven i den nya tullkodexen behövs därför en bestämmelse som särreglerar beräkningen av sanktionsavgiften vid systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning införas.

Bestämmelsen bör utformas så att om förutsättningarna i artikel 276 är uppfyllda ska sanktionsavgiften bestämmas baserat på det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under en viss period. I artikel 276 anges att avgiften ska bestämmas utifrån det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna. Det specificeras inte från vilken tidpunkt som perioden ska räknas, dvs. om det är från den systematiska överträdelsen eller från beslutet om sanktionsavgift. Det bör dock inte bli aktuellt att räkna tidsperioden med utgångspunkt i beslutstillfället, eftersom det skulle innebära att delar av perioden infaller under själva beslutsförfarandet. Tiden bör i stället räknas från den tidpunkt som överträdelsen begåtts. Sanktionsavgiften ska alltså bestämmas utifrån det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de tolv månader som föregår överträdelsen. Med överträdelsen avses i detta sammanhang den systematiska överträdelsen. Av artikel 276.2 framgår att en överträdelse ska anses vara systematisk om resultaten av ett betydande antal tullkontroller inom en kalendermånad visar bristande efterlevnad i ett tillräckligt representativt antal fall. En systematisk överträdelse får därmed anses ha begåtts när tullmyndigheten uppmärksammar att sådan bristande efterlevnad ägt rum. Av artikel 276.6 framgår att kommissionen i delegerade akter ska fastställa det betydande antal tullkontroller, med beaktande av den relevanta distansförsäljningens volym och inverkan, och tröskelvärdet för det antal fall baserat på överträdelsens allvar, som ska anses vara tillräckligt representativt för att fastställa systematisk underlåtenhet. Ledning för vad som ska utgöra en systematisk överträdelse kommer alltså att finnas i kommissionens delegerade akter.

För att kunna anpassa penningavgiftens storlek till omständigheterna i det enskilda fallet bedöms det som lämpligt att avgiften får fastställas inom hela det spann som möjliggörs i artikel 276.1, dvs. att den ska vara minst en procent och högst fyra procent av det totala värdet av de varor som den

ekonomiska aktören har importerat under de tolv föregående månaderna. Om ytterligare systematiska överträdelser begås av samma ekonomiska aktör inom en period av sex månader efter det att en sanktion har tagits ut, ska en sanktionsavgift i stället tas ut med minst tre procent och högst sex procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv föregående månaderna (artikel 276.4 och 5).

I artikel 276.3 och 5 anges att medlemsstaterna, utöver en penningavgift, även tillfälligt ska dra in, återkalla eller upphäva varje status som godkänd ekonomisk aktör eller betrodd näringsidkare samt att åtkomsten till den ekonomiska aktörens onlinegränssnitt i vissa fall tillfälligt ska begränsas. Bestämmelserna är utformade på ett sådant sätt att de får anses ha direkt effekt.

Myndigheten bör vid bestämmandet av avgiftens storlek ta hänsyn till samma omständigheter som i fråga om överträdelser som medför försvårande av tullkontroll. Liksom i det fallet bör detta föreskrivas i lagen.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 24 § tullagen.

5.10.14 Sanktionsavgiftens storlek i övriga fall

Promemorians förslag

Om en överträdelse består i att den som har deklarerat varor med ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in en kompletterande deklaration inte har gett in den kompletterande deklarationen vid den tidpunkt då en sådan deklaration senast skulle ha lämnats, ska sanktionsavgiften vara 625 kronor eller, om den som avgiften gäller uppmanats att lämna deklaration men ändå inte fullgjort sin skyldighet inom den bestämda tiden, 1 250 kronor.

Om en överträdelse består i underlåtenhet att fullgöra en skyldighet att lämna avräkningsnota enligt tullagstiftningen vid den tidpunkt då den senast skulle ha lämnats, ska sanktionsavgiften vara 1 000 kronor för den första dagen avräkningsnotan är försenad, och därefter ytterligare 1 000 kronor per dag fram till dess att avräkningsnotan lämnas in.

I övriga fall ska sanktionsavgiften bestämmas till lägst 500 kronor och högst 10 000 kronor. Vid bestämmandet av storleken på avgiften ska hänsyn tas till om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet, om den inverkat negativt på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen, samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet.

Skälen för promemorians förslag

Sanktionsavgift vid vissa förseningar

I dag finns, vid sidan av reglerna om tulltillägg, bestämmelser om förseningsavgift i tullagen. Förseningsavgift tas enligt 5 kap. 15 § tullagen

ut om den som deklarerat en vara med tillämpning av ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in en kompletterande deklaration inte har gett in den kompletterande deklarationen vid den tidpunkt då denna senast skulle ha lämnats. Förseningsavgiften tas ut av deklaranten och är 500 kronor eller, om den som uppmanats att lämna deklaration inte fullgjort sin skyldighet inom den bestämda tiden, 1 000 kronor (5 kap. 15 § andra stycket tullagen).

Enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag ska tillämpningsområdet för förseningsavgift utökas till att även avse fall då en avräkningsnota inte lämnats i rätt tid. Avräkningsnotor är ett moment i förfarandena aktiv förädling och slutanvändning enligt artikel 175.1 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex (kompletteringsförordningen till hittillsvarande tullkodex).

Systemet för påförande av förseningsavgift är i dagsläget till stor del automatiserat. Det är därför önskvärt om de felaktigheter som faller inom det systemet även fortsättningsvis kan bli föremål för en avgift som fastställs enligt schablon. Det kan dock konstateras att de underlåtenheter som nu avses också i princip kommer att träffas av överträdelsekatalogen, och därmed falla inom tillämpningsområdet för den föreslagna sanktionsavgiften. För att undvika regelkonkurrens framstår det som lämpligt att införliva förseningsavgiften som en särskild beräkningsgrund för sanktionsavgift, som i förekommande fall kan bli tillämplig när avgiften inte ska beräknas på basis av undandragen tull eller inom de spann som föreskrivs vid försvårande av tullkontroll.

Det föreslås därför att sanktionsavgiften ska uppgå till ett fast belopp vid en överträdelse som består i att den som har deklarerat varor med ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in en kompletterande deklaration inte har gett in den kompletterande deklarationen vid den tidpunkt då en sådan deklaration senast skulle ha lämnats. I dag är förseningsavgiften 500 kronor eller, om den som uppmanats att lämna deklaration inte fullgjort sin skyldighet inom den bestämda tiden, 1 000 kronor. Enligt Tullbefogenhetsutredningens förslag ska avgiftsbeloppen höjas till 625 kronor respektive 1 250 kronor, med anledning av förändringar i konsumentprisindex (KPI). De justerade avgiftsnivåerna framstår som lämpliga.

Det bör också införas en särskild beräkningsgrund för överträdelser som består i underlåtenhet att fullgöra en skyldighet att lämna avräkningsnota inom ramen för ett tillstånd för aktiv förädling eller slutanvändning. Det är en vanligt förekommande överträdelse, och det är av effektivitetsskäl angeläget att sanktionsavgiften i dessa fall kan beräknas på enklast möjliga sätt.

Begreppet avräkningsnota förekommer visserligen inte i den nya tullkodexen, utan företeelsen regleras i kompletteringsförordningen till hittillsvarande tullkodex. Den förordningen kommer på sikt att ersättas och de närmare föreskrifterna kring de berörda förfarandena regleras av Europeiska kommissionen i delegerade akter som fortfarande är under utformning. Det är alltså i dagsläget oklart om den befintliga terminologin kommer att finnas kvar i tullagstiftningen. Till dess att kommissionen

beslutar om upphävande av kompletteringsförordningen är denna rättsakt dock alltjämt gällande, inbegripet regleringen om avräkningsnotor (jfr artikel 284.1 andra stycket i nya tullkodexen). Förfarandena som sådana kommer dessutom att finnas kvar och det framstår som sannolikt att någon slags motsvarighet till dagens avräkningsnotor kommer att föreskrivas även i en kommande motsvarighet till kompletteringsförordningen.

Det föreslås därför att om sanktionsavgift ska betalas på grund av att den som ska lämna avräkningsnota gör det för sent, ska avgiften uppgå till ett fast belopp per dags försening. De belopp som Tullbefogenhetsutredningen föreslår ska gälla för förseningsavgift under motsvarande förhållanden framstår som väl lämpade. Avgiften bör alltså uppgå till 1 000 kronor vid en dags försening, med en höjning om 1 000 kronor till för varje ytterligare dag.

Det kan konstateras att den föreslagna ordningen innebär att det inte kommer att tas någon konkret hänsyn till de försvårande omständigheter som nämns i artikel 275.1 i den nya tullkodexen vid bestämmande av sanktionsavgift på grund av de nu avsedda överträdelserna. Med beaktande av dessa överträdelsers art görs dock bedömningen att de angivna omständigheterna ändå skulle komma att aktualiseras mycket sällan i aktuellt sammanhang. Detta eftersom en försening vid vilken omständligheterna är försvårande i regel kommer att anses medföra någon form av försvårande av tullkontroll och därmed omfattas av det beloppsintervall som föreskrivs för sådana överträdelser. Särskilt med hänsyn till intresset av att sanktionssystemet utformas på ett effektivt sätt torde den föreslagna ordningen vara förenlig med den nya tullkodexens krav.

I övriga fall bör sanktionsavgiften bestämmas inom ett beloppsintervall

Till följd av överträdelsekatalogens utformning, som inte tar hänsyn till konsekvenserna av en given felaktighet, kommer det att förekomma överträdelser som inte omfattas av någon av de redan nämnda beräkningsgrunderna. Det skulle exempelvis kunna röra sig om att en importör utelämnat en uppgift som visserligen borde ha lämnats men som inte haft någon inverkan på det relevanta tullförfarandet eller den tull som ska betalas, eller att en skyldighet enligt ett tillstånd inte fullgjorts utan att Tullverkets möjligheter att kontrollera regelefterlevnaden försvårats. Även i sådana fall kommer överträdelsen som utgångspunkt att behöva bli föremål för sanktion.

Tullagstiftningen innehåller en stor mängd skyldigheter som kan ankomma på flera olika aktörer att fullgöra. Sett till hur överträdelsekatalogen är utformad kommer underlåtenhet att fullgöra merparten av dessa att innebära överträdelser av tullagstiftningen, och det är därför svårt att överblicka alla de beteenden som kan komma att träffas av sanktionssystemet i praktiken. Bedömningen görs dock att de överträdelser som varken medför en risk för att tull undandras eller försvårande av tullkontroll i regel kommer att vara av betydligt mindre allvarligt slag.

Sett till den stora variation av skyldigheter vars icke-fullgörande kommer att behöva läggas till grund för sanktionsavgift är det, precis som i fallen av försvårande av tullkontroll, svårt att finna något mätbart moment som leder till en proportionerlig avgift i samtliga fall. Även i detta sammanhang framstår det därför som mest lämpligt att bestämma avgiften

inom ett visst beloppsintervall. Spannet bör bestämmas på ett sätt som gör det möjligt att anpassa sanktionsavgiften efter en stor variation av möjliga överträdelser som i och för sig är av mindre allvarlig art. Avgiften bör i dessa fall bestämmas till lägst 500 kronor och högst 10 000 kronor.

Myndigheten bör vid bestämmandet av avgiftens storlek ta hänsyn till samma omständigheter som i fråga om överträdelser som medför försvårande av tullkontroll. Liksom i det fallet bör detta föreskrivas i lagen.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 22, 23 och 25 §§ tullagen.

5.10.15 Val av beräkningsgrund

Promemorians förslag

När tull eller annan skatt har undandragits har den beräkningsgrunden som utgångspunkt företräde framför den som gäller när tullkontroll har försvårats. Undantag kan göras i särskilda fall. Om beräkningsgrunden för systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning är tillämplig ska avgiften alltid beräknas enligt den.

Om ingen av dessa beräkningsgrunder är tillämplig kan avgiften i stället beräknas enligt den ordning som gäller för sent inlämnade kompletterande deklarationer och avräkningsnotor. I sista hand ska avgiften bestämmas inom det beloppsintervall som gäller för övriga överträdelser.

Skälen för promemorians förslag

Flera av de överträdelser som räknas upp i överträdelsekatalogen går i in i varandra, och många felaktigheter kommer därför att omfattas av flera olika punkter i katalogen samtidigt. Till exempel kommer den som inte iakttar en skyldighet som rör särskilda tullförfaranden ofta också att bryta mot sina skyldigheter enligt ett tullbeslut. En importörs lämnande av felaktiga uppgifter till tullmyndigheterna kommer också i princip innebära att denne inte iakttar sin skyldighet att dels tillhandahålla riktiga data, dels de skyldigheter som ankommer på en importör. Den metod för att bestämma sanktionsavgiftens storlek som föreslås kommer inte att vara direkt kopplad till vilka bestämmelser i överträdelsekatalogen som överträdelsen faller under. Det antal punkter som en viss felaktighet omfattas av kommer därför inte att få någon självständig inverkan på hur sanktionsavgiften bestäms. En och samma person kommer alltså bara att påföras en sanktionsavgift, oavsett hur många punkter som träffas av en och samma felaktighet.

Det är dock möjligt att flera olika felaktigheter kopplade till en och samma import eller export kan komma att utgöra separata överträdelser. Till exempel skulle en importör i ett tidigt skede kunna ha begått en överträdelse genom att inte tillhandahålla riktiga data rörande en införsel, varpå denne senare undandrar samma varor från tullövervakning. I så fall är det fråga om två fristående överträdelser, som båda bör ligga till grund

för var sin sanktionsavgift. De båda avgifterna kan då komma att beräknas på olika sätt, beroende på vilka beräkningsgrunder som är tillämpliga för vardera av dem.

Det kan också förekomma situationer då flera aktörer blir ålagda att betala sanktionsavgift för en och samma överträdelse. Avgränsningen av vilka som ska kunna ställas till svars för en överträdelse enligt överträdelsekatalogen är utformad i nära överensstämmelse med gäldenärskretsen i artikel 185.3 i nya tullkodexen när en tullskuld uppstår på grund av bristande efterlevnad. Till skillnad från vad som gäller då flera gäldenärer utses för en och samma tullskuld bör det inte bli fråga om något solidariskt betalningsansvar för sanktionsavgiften, utan denna bör bestämmas individuellt för var och en av de som träffas av avgiftsskyldigheten.

När storleken på en sanktionsavgift ska bestämmas kan situationen vidare uppstå att en och samma överträdelse träffas av flera beräkningsgrunder samtidigt, dvs. att sanktionsavgift skulle kunna beräknas på flera olika sätt för en och samma överträdelse. Om t.ex. en importör lämnar felaktiga uppgifter som medför en risk för tullundandragande, kommer detta i regel också att innebära att tullkontroll försvåras. I det läget bör det framgå av lagstiftningen vilken av beräkningsgrunderna som ska ha företräde framför den andra.

I första hand bör regleringen utformas så att sanktionsavgift vid överträdelser som inte är systematiska beräknas i relation till storleken på den tull som riskerat att undandras det allmänna. Det kan emellertid uppstå situationer där en överträdelse inte framstår som särskilt klandervärd på den grunden samtidigt som Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll har försvårats på ett allvarligt sätt. Ett exempel är om en vara har undandragits från tullövervakning, men tullsatsen för varan är så låg att en avgift beräknad på det underlaget inte på något sätt kan anses utgöra en tillräcklig sanktion i det enskilda fallet. Om det är uppenbart att försvårandet av möjligheterna att genomföra tullkontroll har varit allvarligare än undandragandet av uppbörd bör avsteg därför kunna göras. Det kan t.ex. röra sig om en vara där säkerhetsaspekter är viktiga eller en vara som träffas av begränsningar enligt lagen (2025:327) om internationella sanktioner. Sanktionsavgift ska i ett sådant fall tas ut på grund av att möjligheterna att genomföra tullkontroll har försvårats.

För det fall beräkningsgrunden för systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning är tillämplig, bör den dock alltid tillämpas före alla andra beräkningsgrunder.

Alla de nu nämnda beräkningsgrunderna bör i sin tur tillämpas framför de som avser för sent inlämnade kompletterande deklarationer eller avräkningsnotor. Dessa beräkningsgrunder är avsedda förenkla handläggningen i rutinärenden, inte att inverka på hanteringen av överträdelser av mer allvarlig art. I sista hand bör det föreskrivna beloppsintervallet för övriga överträdelser tillämpas.

Författningsförslag

Förslaget medför tillägg i 5 kap. 21–24 §§ tullagen.

5.10.16 Sanktionsavgift i resandetrafiken

Promemorians bedömning

Det bör inte införas några särskilda regler för sanktionsavgift i resandetrafiken.

Skälen för promemorians bedömning

Enligt befintliga regler kan tulltillägg endast påföras ekonomiska aktörer, eftersom det bara är de som är skyldiga att ge in tulldeklarationer skriftligen eller med elektronisk databehandlingsteknik. I den överträdelsekatalog som föreskrivs i den nya tullkodexen görs det inte någon skillnad mellan överträdelser som begås av ekonomiska aktörer och inte. Utgångspunkten är därför att det nya sanktionssystemet, till skillnad från det tidigare, behöver utformas för att också omfatta överträdelser som begås av privatpersoner.

Artikel 275.1 e i den nya tullkodexen öppnar visserligen upp för medlemsstaterna att i sina nationella rättsordningar tillämpa ytterligare förmildrande omständigheter än de som listas i artikeln när de fattar beslut om typen av sanktion och om sanktionernas stränghet. De sanktioner som föreskrivs måste dock fortfarande hålla sig inom de ramar som stadgas i artikel 273.3, dvs. vara effektiva, proportionella och avskräckande. Det bedöms med det i beaktande inte vara möjligt att med stöd av artikel 275.1 e helt undanta resandetrafiken från sanktionssystemets tillämpningsområde.

Detta bör dock inte förhindra att hänsyn tas till den betalningsskyldiges status, eller frånvaro av status, som ekonomisk aktör vid bestämmandet av sanktionsavgiftens storlek. De slags överträdelser som förekommer i resandetrafiken, och som inte omfattas av någon straffrättslig sanktion, bör i det stora flertalet fall vara av det allra lindrigaste slaget. Den nya tullkodexens krav bedöms därför inte utgöra hinder mot att dessa fall särregleras på så sätt att sanktionsavgift bestäms till ett lägre belopp eller i en särskild ordning. Ett möjligt alternativ i detta sammanhang är exempelvis att föreskriva ett lågt fast avgiftsbelopp, eller ett lågt beloppsintervall, för samtliga aktuella överträdelser. Något som talar för detta är att det inte kan ställas lika höga krav på privata resande som på den yrkesmässiga handeln i fråga om medvetenheten om skyldigheterna enligt tullagstiftningen.

Enligt förslaget kommer dock den sanktionsavgift som beräknas för en given överträdelse i princip att beräknas i proportion till överträdelsens allvar. I det flertal fall då överträdelser inom resandetrafiken av mer ringa karaktär skulle bli föremål för sanktionsavgift, kommer alltså avgiften i princip att bestämmas till ett förhållandevis lågt belopp. När överträdelserna undantagsvis är grövre, antingen på grund av varornas höga tullvärde eller av någon annan anledning, framstår det å andra sidan som motiverat att detta också får genomslag vid bestämmandet av avgiftens storlek.

Det föreslås därför inte någon särskild ordning för bestämmande av sanktionsavgift när överträdelser förekommer inom resandetrafiken. Avgiften bör alltså som utgångspunkt beräknas på samma sätt oavsett om

den betalningsskyldige är en ekonomisk aktör eller inte. I den mån omständigheterna kring en specifik överträdelse är sådana att det med hänsyn till den betalningsskyldiges egenskap av privatperson framstår som orimligt att ta ut sanktionsavgift med fullt belopp, kan det dock bli aktuellt att besluta om hel eller delvis befrielse från avgiften.

5.10.17 Sanktionsavgift vid obetydliga överträdelser

Promemorians bedömning

Sanktionsavgift bör kunna tas ut även om den överträdelse som leder till sanktionsavgift är obetydlig.

Skälen för promemorians bedömning

Ansvar för tullförseelse omfattar inte ringa överträdelser av tullagstiftningen. Tullbefogenhetsutredningen föreslår att överträdelser som är så obetydliga att de inte kan leda till straffrättsligt ansvar för tullförseelse inte annat än i undantagsfall skulle kunna leda till sanktionsavgift. En sådan ordning bedöms inte vara förenlig med minimikraven enligt den nya tullkodexen, som förutsätter att samtliga de överträdelser som listas i artikel 274.1 ska bli föremål för sanktion. Detta innefattar flera underlåtenheter som i straffrättslig bemärkelse sannolikt skulle betraktas som ringa och därför inte leder till straffansvar för tullförseelse. Huruvida sanktionsavgift ska tas ut med anledning av en överträdelse bör därför inte göras direkt beroende av bestämmelserna om tullförseelse. Något annat behov av en ventil som innebär att sanktionsavgift inte ska tas ut för obetydliga överträdelser har inte identifierats.

5.10.18 Sanktionsavgiftens storlek vid felaktig uppgift i överklagat ärende om tull

Promemorians förslag

När sanktionsavgift tas ut av den som lämnat en felaktig uppgift i ett överklagat ärende om tull ska sanktionsavgiften vara tjugo procent av den tull som skulle ha undandragits det allmänna om den felaktiga uppgiften hade godtagits. Sanktionsavgiften ska dock vara 5 procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen.

Skälen för promemorians förslag

Den föreslagna regleringen om sanktionsavgift på grund av felaktigt uppgiftslämnande i ett överklagat ärende om tull är utformad för att efterlikna dagens regler om tulltillägg på grund av oriktig uppgift som lämnats i ett sådant ärende. Avgiften bör i dessa fall beräknas på samma sätt som tulltillägg görs idag, det vill säga i relation till storleken på den tull som riskerat att undandras. Eftersom det inte är fråga om en överträdelse enligt den nya tullkodexens regler bör hänsyn inte behöva tas till de försvårande och förmildrande omständigheter som listas i

artikel 275.1 vid bestämmandet av sanktionens stränghet, och det bör därför vara möjligt att beräkna avgiften med en fast procentsats på den tull som riskerat att undandras genom den felaktiga uppgiften. Med tull avses enligt 1 kap. 2 § tullagen även annan skatt som tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket.

Det föreslås därför att avgiften ska vara 20 procent av den tull som skulle ha undandragits det allmänna om uppgiften hade godtagits. I likhet med den justering av procentsatsen för beräkning av sanktionsavgift vid överträdelser av lagstiftningen där underlaget består av avdragsgill mervärdesskatt, bör dock avgiften vara 5 procent i den utsträckning som den beräknas på sådant underlag.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 26 § tullagen.

5.10.19 Befrielse från sanktionsavgift

Promemorians förslag

En sanktionsavgift ska sättas ned helt eller delvis om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp.

Vid bedömningen ska det särskilt beaktas om

1. överträdelsen kan antas ha berott på

a) ålder, hälsa eller liknande förhållanden, eller

b) en felbedömning av reglerna eller betydelsen av de faktiska förhållandena,

2. avgiften inte står i rimlig proportion till överträdelsen,

3. en oskäligt lång tid har gått efter det att Tullverket har funnit anledning att anta att avgift ska tas ut, utan att den som avgiften gäller kan lastas för dröjsmålet, eller

4. den som avgiften ska tas ut av har samarbetat med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen och mildra dess eventuella negativa effekter.

Skälen för promemorians förslag

Den föreslagna sanktionsavgiften ska tas ut även om en överträdelse inte har skett uppsåtligen eller av oaktsamhet. Med hänsyn till att en sanktionsavgift är av sådan karaktär att artikel 6 i Europakonventionen är tillämplig, måste hänsyn tas till den s.k. oskuldspresumtionen i artikel 6.2. När en anklagelse för brott i konventionens mening aktualiseras kan en sanktionsavgift alltså inte utkrävas automatiskt när de objektiva rekvisiten är uppfyllda. Den enskilde måste ha en möjlighet till någon form av försvar som grundas på subjektiva förhållanden. Det bör därför finnas en möjlighet till befrielse, dvs. en regel om att subjektiva omständigheter i vissa fall ska medföra att avgiften helt eller delvis sätts ner. Den enskilde ska inte åläggas en orimlig bevisbörda för att undgå avgift. Det bör därför finnas utrymme för en inte alltför restriktiv prövning av befrielsegrunderna i varje enskilt fall.

Av artikel 275.1 i den nya tullkodexen följer en skyldighet för medlemsstaterna att, när de fattar beslut om typen av sanktion och om sanktionens stränghet, säkerställa att vederbörlig hänsyn tas till huruvida överträdelsen av tullagstiftningen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet, överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet, den inverkan som överträdelsen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen och andra skydds- och säkerhetsintressen, graden av samarbete med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen och mildra dess eventuella negativa effekter och andra eventuella förmildrande eller försvårande omständigheter i ärendet, i enlighet med nationell rätt. Det föreslås visserligen att hänsyn ska tas till flera av dessa omständigheter vid beräkningen av storleken på själva avgiften (avsnitt 5.10.11–5.10.14). Detta bedöms dock inte tillräckligt för att tillgodose den nya tullkodexens krav fullt ut (jfr avsnitt 5.10.10). Även av denna anledning finns det behov av en möjlighet till befrielse i det enskilda fallet.

Regler om befrielse från avgift kan utformas antingen så att det direkt i regeln anges vilka situationer som avses, eller genom en allmänt hållen regel som innehåller en exemplifiering av vilka situationer som bör kunna föranleda befrielse. Klart preciserade regler är lätta att tillämpa, men svåra att utforma, eftersom det är svårt att förutse alla situationer där befrielse bör kunna komma i fråga. En regel om befrielse från avgift, där det direkt i regeln anges vilka situationer som avses, riskerar att leda till ett orättvist resultat eftersom en uppräkning av situationer aldrig kan bli uttömmande.

En allmänt hållen regel bedöms som mest lämplig. För att underlätta för den beslutande myndigheten är det dock lämpligt att direkt i lagtexten ge exempel på vissa situationer som avses. Det bidrar till att säkerställa en enhetlig tillämpning av regeln. Eftersom det rör sig om en exemplifiering av situationer kan befrielse även medges om det i andra fall kan anses vara oskäligt att påföra avgift. En sådan utformning av regeln motsvarar också vad som i dag gäller i fråga om befrielse från tulltillägg och förseningsavgift (5 kap. 17 § tullagen).

Befrielse bör aktualiseras om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. En sådan utformning av bestämmelsen påminner om att ursäktliga överträdelser bör leda till hel eller delvis befrielse från avgift. Rent slarv eller okunskap om regelverket bör naturligtvis som regel inte medföra att sanktionsavgiften sätts ner. Subjektiva omständigheter som ursäktlig okunnighet eller missuppfattning om reglerna bör dock kunna betraktas som skäl för hel eller delvis befrielse i vissa fall. Ett exempel är om en vara har klassificerats fel på ett sätt som framstår som ursäktligt. Ursäktlighetsfallen har tidigare slopats, både på tullområdet och skatteområdet. Skälet är att ursäktlighet har ansetts vara en typ av oskälighet och att uppdelningen inte tillför något i sak (se prop. 2010/11:165 s. 259–260, 964 och 1265). Regleringen blir dock tydligare och ger förutsättningar för en mer nyanserad tillämpning om det klart framgår att befrielse ska beslutas om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. Bestämmelser som formuleras på liknande sätt finns i ny lagstiftning inom ett flertal sanktionsområden (se t.ex. 6 kap. 5 § brottsdatalagen [2018:1177], 12 kap. 2 § tredje stycket lagen [2022:482] om elektronisk

kommunikation och 7 kap. 5 § lagen [2022:368] om nationella järnvägssystem).

Vidare bör i bestämmelsen anges vilka grunder för befrielse som särskilt ska beaktas. Det gör det tydligt vilka omständigheter som kan leda till befrielse från avgift i de vanligaste fallen. Det ska dock poängteras att det inte är en uttömmande uppräkning av sådana omständigheter. Avsikten är att bedömningen av om det finns grund för befrielse ska göras mot bakgrund av samtliga omständigheter i det enskilda fallet.

Enligt nuvarande reglering om befrielse från tulltillägg och förseningsavgift ska vid bedömningen särskilt beaktas bl.a. om:

1. den felaktighet eller passivitet som lett till avgiften kan antas ha berott på
   - ålder, hälsa eller liknande förhållanden, eller
   - en felbedömning av reglerna eller betydelsen av de faktiska förhållandena,
2. avgiften inte står i rimlig proportion till felaktigheten eller passiviteten, eller
3. en oskäligt lång tid har gått efter det att Tullverket har funnit anledning att anta att avgift ska tas ut utan att den som avgiften gäller kan lastas för dröjsmålet.

Dessa grunder framstår som adekvata och bör tillämpas även i fråga om den nya sanktionsavgiften. I huvudsak gäller samma grunder i fråga om befrielse från de särskilda avgifter som finns på skatterättens område (se 51 kap. 1 § skatteförfarandelagen). Därutöver bör, i enlighet med den nya tullkodexens krav, också särskilt beaktas om den avgiftsskyldige samarbetat med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen och mildra dess eventuella negativa effekter.

Bestämmelsen i nuvarande 5 kap. 17 § tullagen innebär också att befrielse från tulltillägg ska medges om felaktigheten eller passiviteten även har medfört att den som avgiften gäller har fällts till ansvar för brott eller blivit föremål för förverkande av utbyte av brottslig verksamhet. I avsnitt 5.10.23 föreslås en reglering som förhindrar att en sådan situation som avses i bestämmelsen kan uppstå. Denna befrielsegrund bör därför inte införas i reglerna för den nya sanktionsavgiften. En bestämmelse med i stort sett samma innebörd togs bort från skatteförfarandelagen när en motsvarande reglering för att undvika dubbelprövning infördes i den lagen (prop. 2014/15:131 s. 139–142).

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 31 § tullagen.

5.10.20 Förfarandet

Promemorians förslag

Tullverket beslutar om sanktionsavgift.

Sanktionsavgift får inte beslutas, om den som avgiften ska tas ut av inte har fått tillfälle att yttra sig inom fem år från den dag då överträdelsen ägde rum. Ett beslut om sanktionsavgift på grund av en oriktig

uppgift som lämnats i domstol i ett mål om tull ska dock meddelas inom ett år från utgången av den månad då domstolens beslut fick laga kraft.

Sanktionsavgift får inte beslutas mot någon som har avlidit.

Tullverket får avstå från att ta ut en sanktionsavgift om överträdelsen blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat.

De regler om betalning, garanti, dröjsmålsränta och indrivning som gäller i fråga om tulltillägg ska i även gälla i fråga om sanktionsavgift.

Vissa bestämmelser i skatteförfarandelagen ska tillämpas i ärenden och mål om sanktionsavgift.

Sanktionsavgiften ska tillfalla staten.

Promemorians bedömning

Den nya tullkodexens regler om att den som riskerar ett negativt beslut ska underrättas om grunderna för beslutet och få tillfälle att framföra sin ståndpunkt inom en föreskriven tid från när meddelandet mottogs eller ska anses ha mottagits är tillämpliga på Tullverkets beslut om sanktionsavgift.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Tullverket ska besluta om sanktionsavgift

Frågor om tulltillägg prövas av Tullverket. Frågor om tulltillägg på grund av en oriktig uppgift i ett mål om tull prövas dock av allmän förvaltningsdomstol på talan av det allmänna ombudet hos Tullverket (5 kap. 19 § tullagen). I fråga om tulltillägg är beslutanderätten alltså delad. Frågan är hur beslutsrätten för den nu föreslagna sanktionsavgiften bör regleras.

Beslut om sanktionsavgift fattas i de flesta fall av den eller de myndigheter som är verksamma på eller har tillsyn över det område som sanktionsavgiften gäller för. Generellt anses en sådan ordning vara lämplig när reglerna är relativt enkla att tillämpa, beslutsfattandet är förhållandevis schabloniserat och sanktionsbestämmelserna bygger på strikt ansvar. I vissa fall är det emellertid mer lämpligt att överlämna prövningen till domstol. Det brukar vara fallet om avgiftsskyldigheten är beroende av huruvida överträdelsen skett av uppsåt eller oaktsamhet och när reglerna är utformade på sådant sätt att det finns utrymme för betydande skönsmässiga bedömningar (jfr prop. 1981/82:142 s. 25).

Den föreslagna sanktionsavgiften ska tas ut när en överträdelse på objektiva grunder kan konstateras och sanktionsavgiften föreslås bygga på strikt ansvar. Reglerna är således relativt enkla att tillämpa, även om frågan om avgiftens storlek innefattar vissa bedömningar. Tullverket prövar frågor om tulltillägg sedan lång tid tillbaka och har den kompetens som behövs på området. Tullverket kan därmed utveckla handläggningsrutiner och riktlinjer för ärenden om sanktionsavgift. Det ger i sin tur förutsättningar för en likvärdig hantering av ärendena och en enhetlig praxisutveckling. Beslut om sanktionsavgift ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Både den som har ålagts sanktionsavgiften och det allmänna ombudet hos Tullverket bör få överklaga sådana beslut. På så sätt tillgodoses rättssäkerheten för den som har påförts avgiften (se vidare avsnitt 5.10.21). Behovet av effektiv handläggning talar också för att beslut om sanktionsavgift ska fattas av Tullverket. Det kan förväntas

innebära en kortare handläggningstid och en effektivare hantering av ärendena än om beslut ska fattas av domstol efter Tullverkets ansökan. Mot den bakgrunden föreslås att sanktionsavgiften ska beslutas av Tullverket.

Sanktionsavgift när en felaktig uppgift har lämnats i domstol i ett mål om tull bör liksom andra beslut om sanktionsavgift prövas av Tullverket som första instans. Som en följd av att bestämmelsen i 5 kap. 19 § tullagen om att frågor om tulltillägg på grund av en oriktig uppgift i ett mål om tull prövas av allmän förvaltningsdomstol på talan av det allmänna ombudet inte förs över till de nya sanktionsbestämmelserna behöver en följdändring göras i 6 kap. 2 § tredje stycket tullagen som hänvisar till bestämmelsen.

När sanktionsavgift senast ska beslutas

En bortre tidsgräns för när en sanktionsavgift får beslutas finns på ett flertal sanktionsområden (se t.ex. 52 kap. skatteförfarandelagen, 10 kap. 6 f § djurskyddslagen, 6 kap. 7 § brottsdatalagen och 12 kap. 4 § lagen om elektronisk kommunikation). En bortre tidsgräns för när avgiften får beslutas bör införas även för den nya sanktionsavgiften. En bortre tidsgräns är inte minst viktig för att den som begått en överträdelse vid någon tidpunkt ska kunna utgå från att överträdelsen inte kommer att mötas av en sanktionsavgift.

I nuvarande regler föreskrivs att om det inte längre finns någon betalningsskyldighet för tull får Tullverket inte ta ut tulltillägg (5 kap. 14 § tullagen). Det är ett slags preskriptionsregel som innebär att tulltillägg får beslutas så länge som betalningsskyldighet för tull får åläggas. Frågan om det finns en sådan betalningsskyldighet bedöms enligt regleringen i den hittillsvarande tullkodexen.

Promemorians förslag innebär att sanktionsavgift kan beslutas för överträdelser som inte har lett till att tull eller annan skatt har undandragits. Sanktionsavgiften behöver alltså inte ha någon koppling till uppkomsten av en tullskuld och betalningsskyldighet för tull. Regleringen om preskription bör mot den bakgrunden utformas på ett annat sätt än den nuvarande regleringen i 5 kap. 14 § tullagen.

Ett av syftena med sanktionsavgiften är att den ska leda till ett snabbt beivrande av överträdelser. Det talar för att tidsgränsen bör vara relativt kort. Samtidigt kan vissa överträdelser vara både svårupptäckta och ta tid att utreda. Möjligheten att besluta om sanktionsavgift får därför inte vara för begränsad, om systemet ska bli effektivt och avskräckande. Inom straffrätten finns det bestämmelser om preskription i 35 kap. brottsbalken. Med hänsyn till överträdelsernas karaktär får en tid motsvarande den preskriptionstid som gäller för brott där det svåraste straffet är mer än ett års fängelse, men inte överstiger fängelse i två år, anses rimlig. Det innebär att preskriptionstiden bör vara fem år. Det motsvarar den preskriptionstid som gäller för exempelvis tullbrott. Det motsvarar även den preskriptionstid som gäller på ett flertal andra sanktionsområden. Det föreslås därför att en sanktionsavgift endast får tas ut om den som avgiften riktar sig mot har getts tillfälle att yttra sig inom fem år från det att överträdelsen ägde rum.

I promemorian föreslås att Tullverket ska besluta om sanktionsavgift även när en felaktig uppgift har lämnats i ett överklagat ärende om tull. På skatteområdet får beslutet i en sådan situation fattas inom ett år från

utgången av den månad då domstolens beslut fick laga kraft (52 kap. 7 § skatteförfarandelagen). Motsvarande reglering bör gälla på tullområdet.

Sanktionsavgift ska inte tas ut när personen har avlidit

Tulltillägg får enligt 5 kap. 18 § tullagen inte riktas mot en gäldenär som är en fysisk person och som har avlidit. Samma begränsning bör gälla den nya sanktionsavgiften.

Tullverket ska ha möjlighet att under vissa förutsättningar avstå från att ta ut sanktionsavgift

Mot bakgrund av hur tullförfarandena ser ut och den breda överträdelsekatalog som införs genom den nya tullkodexen kan en överträdelse komma att omfattas av mer än en medlemsstats jurisdiktion.

I artikel 278.1 i den nya tullkodexen anges att om en överträdelse av tullagstiftningen omfattas av mer än en medlemsstats jurisdiktion ska dessa medlemsstaters behöriga myndigheter samarbeta i enlighet med tillämplig rätt.

Samarbete enligt artikel 278.1 kan t.ex. komma att mynna ut i att de behöriga myndigheterna beslutar att överträdelsen endast ska bli föremål för sanktion i en av medlemsstaterna. För att Tullverket vid behov ska kunna avstå från att ta ut en sanktionsavgift för en överträdelse som blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat måste det införas en bestämmelse som möjliggör detta.

Det avgörande för om Tullverket ska kunna avstå från att ta ut en sanktionsavgift är att den aktuella överträdelsen blivit föremål för en sanktion. Det behöver nödvändigtvis inte vara samma person som sanktionen riktat sig mot i den andra medlemsstaten som riskerar att bli föremål för en sanktionsavgift enligt de svenska reglerna.

Det föreslås att överträdelser av tullagstiftningen ska bli föremål för en sanktion i form av en penningavgift. Den nya tullkodexen möjliggör även andra typer av sanktioner och andra medlemsstater kan därför komma att använda andra sanktioner än penningavgifter. Tullverket bör därför ha möjlighet att avstå från att ta ut en sanktionsavgift om överträdelsen blir föremål för en sanktion, oavsett form av sanktion.

Den nya tullkodexen uppställer ett krav på att medlemsstaterna ska samarbeta, men den nya tullkodexen innehåller inget absolut krav på att en medlemsstat ska avstå från att besluta om en sanktion för en överträdelse som riskerar att bli föremål för sanktioner i fler än en medlemsstat. Bestämmelsen bör därför utformas så att Tullverket får avstå från att ta ut en sanktionsavgift. På detta sätt finns det utrymme för Tullverket att i det enskilda fallet göra bedömningen om det är lämpligt att avstå från en sanktionsavgift eller inte.

Av artikel 50 i Europeiska Unionens stadga om de grundläggande rättigheterna framgår att ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen brottmålsdom i enlighet med lagen. Sanktionsavgift ska naturligtvis inte påföras för det fall det skulle strida mot stadgan, och någon uttrycklig reglering om detta behövs inte. Stadgans dubbelprövningsförbud kommer dock inte att vara tillämpligt i alla de situationer då samarbete föreskrivs enligt tullkodexen – t.ex. när

olika personer ställs till ansvar för samma överträdelse i olika länder. Den möjlighet som föreslås för Tullverket att på fakultativ basis avstå från att besluta om sanktion kommer att kunna användas i sådana situationer. Det är då upp till Tullverket att bedöma om sanktion lämpligen ska tas ut i Sverige, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet.

Sammanfattningsvis bör det alltså införas en bestämmelse som anger att Tullverket får avstå från att ta ut en sanktionsavgift om det framgår att överträdelsen blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat.

Kommunikation och delgivning

Ett beslut om sanktionsavgift är en ingripande åtgärd. Möjligheten för den enskilde att yttra sig innan beslut om sanktionsavgift fattas är en grundläggande förutsättning för materiellt korrekta avgöranden och systemets legitimitet. Den som riskerar att påföras en sanktionsavgift bör därför ha möjlighet att yttra sig över Tullverkets utredning innan ett beslut om sanktionsavgift fattas. Syftet är att ge den berörde tillfälle att påtala eventuella felaktigheter och omständigheter som kan ha betydelse för t.ex. avgiftens storlek eller utgöra skäl för hel eller delvis befrielse från avgiften.

I artikel 8.6 i den nya tullkodexen anges att innan tullmyndigheten fattar ett beslut som skulle vara negativt för sökanden ska den meddela sökanden om de grunder på vilka den avser att basera sitt beslut. Sökanden ska ges möjlighet att framföra sina synpunkter inom en föreskriven tidsperiod som beräknas från den dag då sökanden mottog meddelandet eller anses ha mottagit det. I artikel 13 anges att detta även gäller för beslut som tullmyndigheten fattar utan ansökan från den berörda personen. Bestämmelserna i den nya tullkodexen bedöms vara tillämpliga vid Tullverkets beslut om sanktionsavgift och reglerar därmed skyldigheten för Tullverket att kommunicera med den enskilde innan myndigheten beslutar om sanktionsavgift Någon bestämmelse om kommunikation innan beslut om sanktionsavgift fattas behöver därför inte införas i tullagen.

I artikel 8.6 i den nya tullkodexen anges att den som har fått en underrättelse som avses i artikeln ska ges möjlighet att framföra sin ståndpunkt inom en föreskriven tid från och med den dag då denne mottog meddelandet eller ska anses ha mottagit det. En bestämmelse som anger att en underrättelse enligt artikel 8.6 ska delges behöver därför inte införas i tullagen.

Övriga frågor

Vissa bestämmelser i tullagen om garanti (2 kap. 4 §), betalning (2 kap. 7 § första stycket), ränta (2 kap. 8 §) och indrivning (2 kap. 16 §) tillämpas i fråga om tulltillägg och förseningsavgift (se 5 kap. 20 § tullagen). Bestämmelserna bör även tillämpas på den nu föreslagna sanktionsavgiften.

I 2 kap. 8 § tullagen regleras två olika typer av ränta, dels kreditränta enligt artikel 214 i den nya tullkodexen, dels dröjsmålsränta enligt artikel 216. Kreditränta enligt artikel 214 ska tas ut när tullmyndigheterna beviljar gäldenären andra betalningsalternativ än anstånd med betalning. Det finns ingen bestämmelse som medger att sådana betalningslättnader kan beviljas i fråga om sanktionsavgift. Därmed kan det inte heller bli

fråga om att ta ut kreditränta på sanktionsavgift. Det bör därför specificeras i bestämmelsen att i fråga om 2 kap. 8 § tullagen är det bestämmelsen om dröjsmålsränta som ska gälla i fråga om sanktionsavgift.

I 7 kap. 9 § tullagen anges att vissa bestämmelser om ersättning för kostnader, bevissäkring och betalningssäkring i skatteförfarandelagen tillämpas i ärenden och mål om tulltillägg. Motsvarande bör gälla för ärenden och mål om den nya sanktionsavgiften.

Sanktionsavgifter tillfaller normalt staten. Det har inte framkommit skäl att låta någon annan ordning gälla på nu aktuellt område.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 27–31 §§ tullagen samt ändringar i 6 kap. 2 § och 7 kap. 9 § tullagen.

5.10.21 Överklagande av sanktionsavgift

Promemorians förslag

Det allmänna ombudet ska ha rätt att överklaga Tullverkets beslut om sanktionsavgift. Om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull som har lagts till grund för att beräkna en sanktionsavgift när tull eller annan skatt har undandragits ska talan om sanktionsavgift föras samtidigt.

Beslut om sanktionsavgift när tull eller annan skatt har undandragits får överklagas inom samma tidsfrist som gäller för överklagande av beslut om tull eller annan skatt än tull. Ett yrkande som avser en sådan sanktionsavgift ska, oavsett tidsfristerna, prövas om beslutet om den tull som sanktionsavgiften är baserad på inte har fått laga kraft.

Reglerna om obligatorisk omprövning ska tillämpas vid överklagande av beslut om sanktionsavgift.

Om ett beslut om tull har överklagats av den enskilde, och tullens storlek har lagts till grund för beräkningen av en sanktionsavgift som tagits ut av honom eller henne, ska den enskilde även få ta upp frågan om sanktionsavgift om domstolen anser att avgiften utan olägenhet kan prövas i målet.

Förvaltningsrätten och kammarrätten ska hålla muntlig förhandling i ett mål om sanktionsavgift om en enskild begär det.

Promemorians bedömning

Beslut om sanktionsavgift i andra fall får överklagas inom den tidsfrist som föreskrivs i 44 § förvaltningslagen.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Tullverkets beslut enligt tullagstiftningen får enligt 6 kap. 2 § första stycket 1 tullagen överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Ett beslut om att ta ut sanktionsavgift är ett beslut enligt tullagstiftningen och kommer därmed att kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol utan att någon lagändring krävs. Av 6 kap. 2 § tredje stycket tullagen följer att prövningstillstånd kommer att krävas vid överklagande till kammarrätten.

Det allmänna ombudet hos Tullverket har enligt 6 kap. 1 § tullagen rätt att överklaga myndighetens beslut om bl.a. tulltillägg och förseningsavgift. När tulltillägg och förseningsavgift ersätts med den nya sanktionsavgiften bör regleringen ändras så att det allmänna ombudet i stället har rätt att överklaga Tullverkets beslut om sanktionsavgift.

I 6 kap. 3 § tullagen föreskrivs en särskild tidsfrist för att överklaga ett beslut om tull eller annan skatt än tull. Regleringen innebär att ett överklagande som huvudregel ska ha kommit in till Tullverket inom tre år från den dag då tullskulden uppkom, skattskyldigheten inträdde eller den beskattningsgrundande händelsen inträffade. Om ett sådant beslut meddelas senare än två och ett halvt år efter denna dag får det dock överklagas inom två månader från den dag då gäldenären eller den skattskyldige fick del av det, om tiden för överklagande därigenom blir längre. Om beslutet har omprövats får även omprövningsbeslutet överklagas inom treårsfristen. I 6 kap. 4–6 §§ tullagen föreskrivs att det överklagade beslutet ska omprövas av Tullverket om överklagandet inte avvisas som för sent inkommet (s.k. obligatorisk omprövning) och att handlingarna ska överlämnas till förvaltningsrätten. Enligt 6 kap. 7 § första stycket tullagen ska bestämmelserna i 3–6 §§ också gälla överklagande av beslut om ränta, tulltillägg och förseningsavgift. Oavsett tidsfristerna ska enligt 6 kap. 7 § andra stycket tullagen ett yrkande som avser tulltillägg och som görs av en gäldenär eller den som är skyldig att betala skatten prövas om beslutet om den tull som tulltillägget avser inte har fått laga kraft. Detsamma gäller om Tullverket eller det allmänna ombudet har framställt ett sådant yrkande till förmån för gäldenären eller den som är skyldig att betala skatten. Regleringen infördes för att skapa en gemensam ordning för överklagande, på samma sätt som vid beskattning (se prop. 1994/95:34 s. 161.). Bestämmelserna i andra stycket gäller även en deklarants yrkande i fråga om förseningsavgift (6 kap. 7 § tredje stycket tullagen).

För övriga beslut enligt tullagen finns ingen särreglering rörande överklagandetiden i tullagen. Detta innebär att dessa beslut får överklagas inom den allmänna överklagandetid som föreskrivs i 44 § förvaltningslagen, dvs. inom tre veckor från den dag då den som överklagar fick del av beslutet. Om den som överklagar är en part som företräder det allmänna får beslutet överklagas inom tre veckor från den dag då det meddelades.

Den särskilda tidsfristen i 6 kap. 3 § tullagen bör gälla vid överklagande av ett beslut om sanktionsavgift som har beräknats utifrån undandragen tull. Det beror på att sanktionsavgiften i detta fall, på samma sätt som tulltillägg, har en koppling till ett tullbelopp. Det föreslås visserligen att en längre preskriptionstid ska gälla beslut om sanktionsavgift än vad är som fallet för meddelande av tullskulder (avsnitt 5.10.20), och det kan därför inträffa att ett beslut om sanktionsavgift meddelas efter det att den tull eller skatt som ligger till grund för beräkningen redan vunnit laga kraft. I dessa fall bör avgiftsbeslutet, i likhet med vad som gäller bl.a. beslut om fastställande av tullskuld, kunna överklagas inom två månader från den dag då den berörde personen fick del av beslutet.

Av samma skäl som gäller överklagande bör också ett yrkande som avser en sådan sanktionsavgift, oavsett tidsfristerna, prövas om beslutet om den tull som sanktionsavgiften beräknats på inte har fått laga kraft. Eftersom en sanktionsavgift beräknad utifrån undandragen tull endast kan meddelas

om den som sanktionsavgiften gäller är gäldenär görs bedömningen att det i 6 kap. 7 § tullagen inte fortsatt behöver anges att yrkandet ska göras av den som är gäldenär eller skyldig att betala skatten. I tullagen kommer det enligt förslaget inte längre finnas några bestämmelser om förseningsavgift utan ett försenat inlämnade av kompletterande deklarationer och avräkningsnotor kommer att omfattas av den nya sanktionsavgiften. Regleringen i 6 kap. 7 § tredje stycket tullagen bör därför utgå.

Sanktionsavgift beräknad på övriga grunder förutsätter inte att det har uppkommit någon tullskuld eller att skattskyldighet har inträtt. Överklagandefristen kan därför inte kopplas till tiden för uppkomst av en skyldighet att betala tull eller skatt. Det saknas i de fallen skäl att ha någon annan reglering om överklagandetid än den allmänna treveckorsfrist som gäller enligt 44 § förvaltningslagen.

Regleringen i 6 kap. 7 § första stycket tullagen bör ändras även på så sätt att reglerna om omprövning av det överklagade beslutet och om överlämnande av handlingar ska gälla vid överklagande av beslut om sanktionsavgift, i stället för tulltillägg och förseningsavgift. Det är en följd av att tulltillägg och förseningsavgift ersätts med sanktionsavgift.

I dag gäller att om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull, ska talan om tulltillägg eller förseningsavgift med anledning av beslutet föras samtidigt (6 kap. 10 § tullagen). Det är endast i de fall den nya sanktionsavgiften har beräknats utifrån undandragen tull som avgiften kommer att ha en koppling till en uppkommen tullskuld. Regleringen i 6 kap. 10 § tullagen bör därför ändras på så sätt att om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull som har lagts till grund för att beräkna en sanktionsavgift ska talan om sanktionsavgift föras samtidigt.

Den som har överklagat ett beslut i en fråga som har föranlett tulltillägg får även ta upp frågan om tulltillägg om domstolen anser att tulltillägget utan olägenhet kan prövas i målet (6 kap. 18 § tullagen). Motsvarande bör gälla för den nya sanktionsavgiften i de fall då den har beräknats utifrån undandragen tull. I 6 kap. 18 § bör därför anges att om ett beslut om tull har överklagats av den enskilde, och tullens storlek har lagts till grund för beräkningen av en sanktionsavgift som tagits ut av honom eller henne, ska den enskilde även få ta upp frågan om sanktionsavgift om domstolen anser att avgiften utan olägenhet kan prövas i målet.

Förvaltningsrätten och kammarrätten ska hålla muntlig förhandling i ett mål om tulltillägg eller förseningsavgift om en enskild begär det (6 kap. 22 § tullagen). Motsvarande bör gälla i mål om den nya sanktionsavgiften.

Författningsförslag

Förslaget medför ändringar i 6 kap. 1, 7, 10, 18 och 22 §§ tullagen.

5.10.22 Sanktionsavgift och förverkande

Promemorians bedömning
Sanktionsavgift bör tas ut även om varan eller varans värde förverkas.

Skälen för promemorians bedömning

I nuvarande 5 kap. 13 § tullagen föreskrivs att tulltillägg inte ska tas ut om en icke-unionsvara eller dess värde förverkas. Om endast en del av varan eller värdet har förverkats, gäller förbudet endast för den delen som har förverkats. Ett tidigare meddelat beslut om tulltillägg ska upphävas eller ändras efter det att en dom eller ett beslut som innefattar förverkande har fått laga kraft. Frågan är om en motsvarande bestämmelse bör införas i regleringen av den nya sanktionsavgiften.

Regleringen i 5 kap. 13 § tullagen infördes eftersom det i tullagstiftningen tidigare föreskrevs att tull inte skulle tas ut till den del en vara eller dess värde hade förverkats enligt dåvarande lagen (1960:418) om straff för varusmuggling. När regleringen om tulltillägg infördes ansågs det vara befogat och följdriktigt att ta ut tulltillägg enligt samma principer som gällde för påförande av tull (prop. 1985/86:41 s. 30).

Det kan konstateras att tullagstiftningen ser annorlunda ut i dag. Enligt artikel 223.1 e i den nya tullkodexen ska en tullskuld i och för sig upphöra om en vara förverkas. I artikel 223.2 anges dock att tullskulden, vid tillämpning av sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen, inte anses ha upphört om import- eller exporttullar eller förekomst av en tullskuld utgör grund för att ålägga sanktioner. Sanktionen ska alltså kunna tas ut även om varan förverkas. Det kan mot den bakgrunden ifrågasättas om en reglering som den i nuvarande 5 kap. 13 § tullagen är i överensstämmelse med den nya tullkodexen.

Det framstår vidare som orimligt att den som har gjort sig skyldig till en överträdelse ska kunna undgå sanktionsavgift av den enda anledningen att varan eller dess värde har förverkats. En sådan ordning riskerar också att leda till att den samlade reaktionen på överträdelsen inte blir tillräckligt ingripande. En reglering motsvarande 5 kap. 13 § tullagen bör därför inte ha någon motsvarighet i regleringen om den nya sanktionsavgiften.

5.10.23 Dubbelprövningsförbud

Promemorians förslag

Samma person ska inte kunna dömas för brott och prövas för sanktionsavgift i två olika förfaranden avseende samma överträdelse.

Samma person ska inte kunna dömas till ansvar eller påföras sanktionsavgift för en överträdelse som omfattas av ett vitesföreläggande, om samma överträdelse ligger till grund för en ansökan om utdömande av vitet. Bestämmelsen att den som har överträtt ett vitesföreläggande inte ska dömas för tullförseelse för en gärning som omfattas av föreläggandet tas bort.

Skälen för promemorians förslag

Dubbelprövningsförbudet

Sanktionsavgift är en straffliknande ekonomisk sanktion med ett avskräckande och bestraffande syfte. Regeringen har i andra sammanhang uttalat att sanktionsavgifter är att betrakta som straff i Europa-

konventionens mening (se t.ex. prop. 2017/18:165 s. 67, prop. 2021/22:18 s. 63 och prop. 2021/22:148 s. 166).

I artikel 4 i sjunde tilläggsprotokollet till Europakonventionen föreskrivs ett förbud mot dubbelprövning. Förbudet innebär att ingen får lagföras eller straffas på nytt i en brottmålsrättegång i samma stat för ett brott för vilket han eller hon redan blivit slutligt frikänd eller dömd i enlighet med lagen och rättegångsordningen i den staten (punkt 1). Det finns inte hinder mot ny lagföring när det har framkommit nya omständigheter som kan påverka utgången i målet eller det i den tidigare rättegången har förekommit ett grovt rättegångsfel som kunnat ha sådan effekt (punkt 2). I artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EU:s rättighetsstadga) finns en liknande bestämmelse om förbud mot dubbelprövning. I artikeln föreskrivs att ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen brottmålsdom i enlighet med lagen. Stadgan är en del av primärrätten och alltså direkt tillämplig i medlemsstaterna. En viktig skillnad mot Europakonventionen är att rättighetsstadgan bara gäller vid tillämpning av EU-rätten.

Dubbelprövningsförbudet avser att förhindra att samma person prövas för samma gärning två gånger. Förbudet hindrar emellertid inte att flera straff döms ut för samma gärning. Det som förbudet avser att förhindra är att samma gärning prövas på nytt, dvs. vid olika tillfällen. Om en sanktionsavgift och ett annat straff skulle påföras för samma överträdelse i olika förfaranden skulle det därför kunna strida mot dubbelprövningsförbudet.

Sedan den 1 januari 2016 kommer dubbelprövningsförbudet till uttryck i systemet med skattetillägg och skattebrott. Syftet var att stärka rättssäkerheten i skatteförfarandet. I 13 b § skattebrottslagen föreskrivs bl.a. att en åklagare inte får väcka åtal, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse om Skatteverket har beslutat att ta ut skattetillägg av samma fysiska person för samma felaktighet eller passivitet som åtalet avser. Ett motsvarade hinder mot att besluta om skattetillägg finns i 49 kap. 10 a och 10 b §§ skatteförfarandelagen.

Förbudet mot dubbelprövning gäller även på tullområdet. Några motsvarande bestämmelser som på skatteområdet rörande förbud mot dubbelprövning finns dock inte. Det har diskuterats om motsvarande bestämmelser borde införas i tullrätten. Utredningen om rättssäkerhet i skatteförfarandet föreslog i princip motsvarande ändringar i systemet med tulltillägg och tullrelaterade brott som i systemet med skattetillägg och skattebrott (se SOU 2013:62). Regeringen (prop. 2014/15:131 s. 65–66) bedömde dock att sanktionerna på tullområdet borde ses över i ett senare sammanhang. Det ansågs bl.a. inte finnas ett lika trängande behov av ändringar på tullområdet som på skatteområdet. Regeringen framförde att tulltillägg inte konstaterats utgöra ett straff av Europadomstolen och det var enligt regeringen inte säkert att tulltillägg skulle anses utgöra ett straff i Europakonventionens mening. Regeringen hänvisade i denna del till bedömningen i prop. 2002/03:106 s. 200 i vilken det lyftes att bestämmelserna om tulltillägg riktar sig till en relativt begränsad krets. Regeringen anförde vidare att det på tullområdet är mycket sällan som samma person riskerar att prövas för två sanktioner i olika förfaranden. Det framhölls att

tulltillägg sällan påförs fysiska personer och att åtal för brott väcks mot fysiska personer.

Förbud mot dubbelprövning har förts in i lagstiftningen på ett flertal områden under senare år (se t.ex. 10 kap. 7 a § djurskyddslagen [2018:1192], 42 § andra stycket växtskyddslagen [2022:725] och 7 kap. 3 § 2 och 3 lagen om nationella järnvägssystem). På flera områden har det även införts bestämmelser som avser att hindra att straff och vite respektive sanktionsavgift och vite kan beslutas för samma brott (se t.ex. 10 kap. 7 § djurskyddslagen, 42 § första stycket och 48 § växtskyddslagen och 7 kap. 3 § 1 och 8 kap. 1 § första stycket lagen om nationella järnvägssystem).

Det bör införas regler som hindrar sanktionsavgift och straffansvar för samma överträdelse

På tullområdet finns det risk för dubbla sanktioner för samma överträdelse. Ett exempel är om en införselreglerad vara, exempelvis ett läkemedel, förs in i Sverige från ett tredjeland utan att Tullverket informeras. Det kan då finnas förutsättningar för att ta ut sanktionsavgift, exempelvis på den grunden att importören inte fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 27.2 i den nya tullkodexen. Samtidigt kan straffrättsligt ansvar aktualiseras, t.ex. ansvar för smuggling, tullbrott eller tullförseelse. Ett annat exempel är om en importör brister i sin skyldighet att tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för Tullverket i enlighet med tullagstiftningen. Även i det fallet kan det finnas förutsättningar för att ta ut sanktionsavgift, samtidigt som ansvar för t.ex. tullbrott kan aktualiseras. Ett ytterligare exempel är om ett fartyg avgår med exportvaror innan varorna har frigjorts. Det kan leda till sanktionsavgift på den grunden att en vara har undandragits från tullövervakning. Om varan omfattas av en restriktion vid utförsel kan ansvar för smuggling eller brott mot lagen om internationella sanktioner aktualiseras. Ansvar för tullförseelse kan också komma i fråga. Det administrativa sanktionssystem som nu föreslås innebär att en större mängd överträdelser kommer att bli föremål för sanktion samt att även resandetrafiken kommer att omfattas av bestämmelserna. Situationerna där dubbla sanktioner aktualiseras för samma överträdelse kan därmed förväntas öka.

Sanktionsavgift ska enligt förslaget beslutas av Tullverket med möjlighet att överklaga beslutet till allmän förvaltningsdomstol. Straffrättsligt ansvar prövas som huvudregel av allmän domstol på talan av åklagare. Sanktionerna påförs alltså i skilda förfaranden. Även om en ordning av det slaget är godtagbar måste det säkerställas att samma person inte döms till straffrättsligt ansvar och påförs sanktionsavgift för samma handlande i olika förfaranden. Risken för dubbelprövning får, på det aktuella området, betraktas som större än på de områden där sanktionssystemet är konstruerat så att en överträdelse normalt kan leda till antingen en administrativ eller en straffrättslig sanktion. Lagstiftningen bör i den mån det är möjligt verka för att minska risken för dubbelprövning (jfr prop. 2021/22:18 s. 63 och prop. 2021/22:148 s. 166–167). Det bör därför införas en reglering som hindrar dubbelprövning, särskilt mot bakgrund av att den nya sanktionsavgiften kommer att kunna påföras i fler situationer än tulltillägg.

Det bör alltså införas regler i tullagen och smugglingslagen som säkerställer att samma person inte riskerar att prövas för samma felaktighet eller passivitet i två olika förfaranden. Det är lämpligt att det görs med reglerna i skattebrottslagen och skatteförfarandelagen som förebild. På tullområdet bör det föreskrivas att åklagaren inte får väcka åtal eller vidta andra åtgärder som innebär en slutlig skuldprövning, om Tullverket dessförinnan har beslutat om sanktionsavgift i fråga om samma överträdelse avseende samma fysiska person. Omvänt får inte Tullverket besluta om sanktionsavgift om åklagaren har väckt åtal eller vidtagit andra åtgärder som innebär en slutlig skuldprövning i fråga om samma överträdelse avseende samma fysiska person. Även vissa andra åtgärder som åklagaren eller förundersökningsledaren vidtar ska utgöra hinder, men i de fallen kan hindret senare upphöra. Reglerna bör gälla i fråga om brott enligt tullagen, lagen om internationella sanktioner och smugglingslagen.

Den föreslagna regleringen innebär en vägvalsmodell, dvs. att den ena formen av sanktion hindrar den andra sanktionsformen och en andra prövning för samma överträdelse. Vid en viss tidpunkt blir det fråga om att välja antingen sanktionsavgift eller en prövning om ansvar för brott för en fysisk person, även om överträdelsen i sig kan utgöra grund för såväl sanktionsavgift som straffrättsligt ansvar. Förslaget motsvarar den ordning som i praktiken tycks tillämpas i dag i fråga om tulltillägg och straffrättsligt ansvar, eftersom förbudet i Europakonventionen mot dubbelprövning respekteras. En uttrycklig reglering blir dock tydligare och kan underlätta Tullverkets och domstolarnas tillämpning av förbudet. Regleringen minskar också risken för att samma överträdelse prövas i separata förfaranden.

Företagsbot är inte en brottspåföljd utan en särskild rättsverkan av brott (se 36 kap. 23 § brottsbalken). Företagsbot får anses utgöra ett straff i den mening som avses i artikel 4.1 i det sjunde tilläggsprotokollet till Europakonventionen (och i förekommande fall en lagöverträdelse enligt artikel 50 i EU:s rättighetsstadga). Den nu föreslagna regleringen för att undvika dubbla förfaranden omfattar inte företagsbot och sanktionsavgift. Möjligheten att för samma överträdelse påföra dessa sanktioner i skilda förfaranden får därför prövas enligt Europakonventionen och i förekommande fall enligt EU:s rättighetsstadga.

Särskilt om vite

Vite har också karaktär av straff och kan aktualisera en tillämpning av dubbelprövningsförbudet. Det finns en viss risk att ett vitesföreläggande kan omfatta en överträdelse som även kan leda till straffrättsligt ansvar eller sanktionsavgift. Ett exempel är om en importör utelämnat en uppgift som krävs enligt tullagstiftningen och har förelagts vid vite att komplettera med uppgiften. Om föreläggandet inte följs kan Tullverket inleda en process om att vitet ska dömas ut. Även sanktionsavgift eller ansvar för exempelvis tullbrott skulle kunna komma i fråga.

Det bör mot den nu angivna bakgrunden införas ett uttryckligt förbud i tullagen mot att döma till straffrättsligt ansvar eller besluta om sanktionsavgift för en överträdelse som omfattas av ett vitesföreläggande. Högsta domstolen har slagit fast att det inte enbart är ett slutligt avgörande som utgör ett hinder mot ett andra förfarande. Även en pågående prövning

utgör ett sådant hinder (se bl.a. NJA 2013 s. 502). Förbudet bör alltså förhindra att det döms till ansvar för brott eller att sanktionsavgift tas ut om samma överträdelse har medfört att vite har dömts ut eller att en process om att döma ut vite har inletts. Att ett vitesföreläggande har överträtts bör inte ha någon betydelse i sig. Som redan nämnts finns det bestämmelser med motsvarande innebörd på flera andra sanktionsområden.

Det föreskrivs i 7 kap. 7 § tullagen att den som har överträtt ett vitesföreläggande inte ska dömas till ansvar för tullförseelse för en gärning som omfattas av föreläggandet. För att undvika dubbelreglering bör bestämmelsen tas bort när det nu föreslagna, mer generella, förbudet mot dubbelprövning införs.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 35–38 §§ tullagen samt att 7 kap. 7 § tullagen upphävs. Förslaget medför också införandet av 20 a § smugglingslagen.

5.10.24 Vitesföreläggande

Promemorians förslag

Regleringen om när Tullverket får förena ett föreläggande med vite flyttas till det kapitel i tullagen där straff och andra sanktioner regleras.

Tullverket ska kunna förena ett föreläggande med vite

1. när Tullverket med stöd av tullagstiftningen förelägger någon att vidta en åtgärd som behövs för myndighetens kontrollverksamhet, och
2. om någon inte har lämnat uppgift som krävs enligt tullagstiftningen.

Förbudet mot att förena ett föreläggande med vite ska gälla om det finns anledning att anta att den som ska föreläggas eller dennes ställföreträdare har begått en gärning som kan leda till sanktionsavgift.

Skälen för promemorians förslag

Bestämmelser om när Tullverket får förena ett föreläggande med vite finns i 7 kap. 5 § tullagen. Vite kan tjäna både som ett påtryckningsmedel (vitesföreläggande) och som en sanktion mot den som trots vitesföreläggandet inte fullgör sina skyldigheter. Regeringen har i andra sammanhang uttryckt att vite har karaktär av straff (se t.ex. prop. 2021/22:18 s. 64). Det är framstår därför som naturligt att bestämmelserna placeras i anslutning till övriga sanktionsbestämmelser. Mot den bakgrunden bör regleringen i 7 kap. 5 § tullagen flyttas till kapitel 5 i tullagen där straff och andra sanktioner regleras.

Enligt befintlig reglering i 7 kap. 5 § tullagen får Tullverket bl.a. förena ett föreläggande med vite om någon inte har fullgjort sådan skyldighet som föreskrivs i artikel 15.1 i förordning (EU) nr 952/2013, i den ursprungliga lydelsen. Den nya tullkodexen innehåller ingen motsvarande bestämmelse, varför hänvisningen bör strykas. I övrigt har det inte kommit fram att det

krävs några ändringar i sak av regleringen om när ett föreläggande får förenas med vite.

Det föreslås därför att det i kapitlet om straff och andra sanktioner införs en bestämmelse som anger att Tullverket kan förena ett föreläggande med vite när Tullverket med stöd av tullagstiftningen förelägger någon att vidta en åtgärd som behövs för myndighetens kontrollverksamhet, och om någon inte har lämnat uppgift som krävs enligt tullagstiftningen.

I 7 kap. 6 § tullagen föreskrivs ett förbud mot att förena ett föreläggande med vite om det finns anledning att anta att den som ska föreläggas vite eller dennes ställföreträdare har begått en gärning som är straffbelagd eller som kan leda till tulltillägg och föreläggandet avser utredning av en fråga som har samband med den misstänkta gärningen. Förbudet ger uttryck för den rätt till passivitet som följer av rätten till en rättvis rättegång enligt artikel 6 i Europakonventionen, dvs. rätten att förbli tyst och att inte behöva belasta sig själv. En bestämmelse med motsvarande innebörd finns i 44 kap. 3 § skatteförfarandelagen.

För att säkerställa att rätten till passivitet alltjämt ska gälla bör förbudet mot vitesföreläggande gälla i fråga om den nu föreslagna sanktionsavgiften på samma sätt som i fråga om tulltillägg. Att rätten till passivitet säkerställs är särskilt viktigt när överträdelsekatalogen nu vidgas och fler handlingar kan leda till en sanktionsavgift. Det har inte kommit fram att regleringen i 7 kap. 6 § tullagen behöver ändras i sak på något annat sätt. Den bör dock flyttas till det kapitel i lagen som reglerar straff och andra sanktioner.

Som en följd av att 7 kap. 5 och 6 §§ tullagen flyttas behöver hänvisningar i 3 kap. 24 § och 6 kap. 19 § tullbefogenhetslagen (2024:710), 8 § lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m. och 5 kap. 1 a § tullförordningen uppdateras.

Författningsförslag

Förslaget medför införandet av 5 kap. 33 och 34 §§ tullagen. Förslaget medför också att 7 kap. 5 och 6 §§ tullagen upphävs. Förslaget medför också ändringar i 3 kap. 24 § och 6 kap. 19 § tullbefogenhetslagen, 8 § lagen om tullfrihet m.m. och 5 kap. 1 a § tullförordningen.

5.11 Offentlighet och sekretess

5.11.1 Allmänt om offentlighets- och sekretessregleringen

Rätten att ta del av allmänna handlingar

Enligt 2 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen, förkortad TF, har var och en rätt att ta del av allmänna handlingar. En handling är allmän om den förvaras hos en myndighet och enligt 2 kap. 9 eller 10 § TF anses inkommen till myndigheten eller upprättad där (2 kap. 4 § TF). Rätten att ta del av allmänna handlingar får enligt 2 kap. 2 § första stycket TF begränsas endast om det krävs med hänsyn till vissa angivna intressen, bl.a. myndigheters verksamhet för inspektion, kontroll eller annan tillsyn, intresset av att förebygga eller beivra brott, det allmännas ekonomiska intresse samt skyddet för enskildas personliga och ekonomiska

förhållanden. Av andra stycket följer att en sådan begränsning ska anges noga i en bestämmelse i en särskild lag eller, om det anses lämpligare i ett visst fall, i en annan lag som den särskilda lagen hänvisar till. Den särskilda lag som avses i 2 kap. 2 § andra stycket TF är offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL.

Sekretessens innebörd och sekretessbrytande bestämmelser

Sekretess innebär ett förbud att röja en uppgift, oavsett om det sker muntligen, genom utlämnande av en allmän handling eller på något annat sätt (3 kap. 1 § OSL). Sekretessen innebär alltså dels handlingssekretess, dels tystnadsplikt. Till den del sekretessen innebär tystnadsplikt innebär den en begränsning av yttrandefriheten enligt regeringsformen och den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Sekretess gäller mot enskilda och mot andra myndigheter samt mellan självständiga verksamhetsgrenar inom myndigheter (8 kap. 1 och 2 §§ OSL). I vissa fall måste dock myndigheter kunna lämna uppgifter för att kunna utföra sina uppgifter. Sekretessregleringen innehåller därför särskilda sekretessbrytande bestämmelser, dvs. bestämmelser som innebär att en sekretessbelagd uppgift får lämnas ut under vissa förutsättningar (3 kap. 1 § OSL). Sådana bestämmelser utformas efter en intresseavvägning mellan myndigheternas behov av att utbyta uppgifter och det intresse som den aktuella sekretessbestämmelsen avser att skydda.

Sekretessbestämmelsernas uppbyggnad

En sekretessbestämmelse består i regel av tre huvudsakliga rekvisit, dvs. förutsättningar för bestämmelsens tillämplighet. Dessa tre rekvisit anger sekretessens föremål, sekretessens räckvidd och sekretessens styrka. Sekretessens föremål är den information som kan hemlighållas och anges i lagen genom ordet uppgift tillsammans med en mer eller mindre långtgående precisering av uppgiftens art, t.ex. uppgift om enskilds personliga förhållanden. En sekretessbestämmelses räckvidd bestäms normalt genom att det i bestämmelsen preciseras att sekretessen för de angivna uppgifterna bara gäller i en viss typ av ärende, i en viss typ av verksamhet eller hos en viss myndighet. Några få sekretessbestämmelser gäller utan att räckvidden är begränsad. En uppgift kan då hemlighållas oavsett i vilket ärende, i vilken verksamhet eller hos vilken myndighet den förekommer. Som exempel på sådana bestämmelser kan nämnas utrikessekretessen (15 kap. 1 § OSL) och minimiskyddsreglerna till skydd för enskildas personliga integritet (21 kap. OSL).

Sekretessens styrka bestäms i regel med hjälp av s.k. skaderekvisit. Regleringen skiljer mellan raka och omvända skaderekvisit. Vid raka skaderekvisit är utgångspunkten att uppgifterna är offentliga och att sekretess bara gäller om det kan antas att en viss skada eller men uppkommer om uppgiften röjs. Det omvända skaderekvisitet har den omvända utgångspunkten, dvs. det uppställer sekretess som huvudregel. Vid ett omvänt skaderekvisit gäller alltså sekretess om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att viss skada eller men uppstår. En del bestämmelser innehåller ett kvalificerat rakt skaderekvisit, dvs. det krävs särskilt mycket för

att sekretessen ska gälla. Sekretessen enligt en bestämmelse kan även vara absolut. I ett sådant fall ska de uppgifter som omfattas av bestämmelsen hemlighållas utan någon skadeprövning om uppgifterna begärs ut.

Utöver rekvisiten som anger sekretessens föremål, sekretessens räckvidd och sekretessens styrka innehåller många sekretessbestämmelser begränsningar av den tid som sekretessen för uppgifter i allmänna handlingar högst kan gälla. Sekretesstidernas längd varierar beroende på vilket skyddsintresse som har föranlett sekretessen. I ett fåtal sekretessbestämmelser saknas tidsgränser.

Överföring av sekretess

När en myndighet tar emot uppgifter från en myndighet överförs normalt inte sekretessen till den mottagande myndigheten. Om en myndighet får en sekretessreglerad uppgift från en annan myndighet gäller sekretess för uppgiften hos den mottagande myndigheten endast om sekretess följer av en primär sekretessbestämmelse som är tillämplig hos myndigheten eller av en bestämmelse om överföring av sekretess (7 kap. 2 § OSL).

En primär sekretessbestämmelse är en bestämmelse om sekretess som en myndighet ska tillämpa på grund av att bestämmelsen riktar sig direkt till myndigheten eller omfattar en viss verksamhetstyp eller en viss ärendetyp som hanteras hos myndigheten eller omfattar vissa uppgifter som finns hos myndigheten. En bestämmelse om överföring av sekretess (en sekundär sekretessbestämmelse) innebär att en sekretessbestämmelse som är tillämplig på en uppgift hos en myndighet, ska tillämpas på uppgiften även av en myndighet som uppgiften lämnas till eller som har elektronisk tillgång till uppgiften hos den förstnämnda myndigheten (3 kap. 1 § OSL).

Konsekvenser av att en uppgift lämnas över till en annan myndighet

Om en sekretessreglerad uppgift lämnas från en myndighet till en annan gäller sekretess för uppgiften hos den mottagande myndigheten antingen om sekretess följer av en primär sekretessbestämmelse, som är tillämplig hos den mottagande myndigheten, eller om sekretess följer av en bestämmelse om överföring av sekretess. Om ingen av dessa förutsättningar är uppfyllda blir uppgiften offentlig hos den mottagande myndigheten.

Motsvarande gäller om en myndighet har elektronisk tillgång, s.k. direktåtkomst, till sekretessreglerade uppgifter hos en annan myndighet (7 kap. 2 § OSL). Vid direktåtkomst gäller dock en generell bestämmelse om överföring av sekretess (11 kap. 4 § OSL).

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Enligt 1 kap. 7 § första stycket TF och 1 kap. 10 § yttrandefrihetsgrund lagen, förkortad YGL, står det var och en fritt att meddela uppgifter i vilket ämne som helst för publicering i de medier som omfattas av tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen (meddelarfrihet). Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter har som huvudregel företräde framför tystnadsplikten. I vissa undantagsfall kan dock en meddelare straffas för sitt uppgiftslämnande. Det rör sig om fall där utlämnandet av uppgifter omfattar vissa grövre brott mot rikets säkerhet,

ett oriktigt utlämnande av hemlig handling eller ett uppsåtligt åsidosättande av s.k. kvalificerad sekretess, dvs. sådan sekretess som enligt offentlighets- och sekretesslagen bryter meddelarfriheten (7 kap. 22 § TF och 5 kap. 4 § YGL) De tystnadsplikter som enligt offentlighets- och sekretesslagen har företräde framför meddelarfriheten räknas upp i slutet av varje kapitel i lagens fjärde–sjätte avdelningar.

Varje gång lagstiftaren överväger att införa en ny sekretessbestämmelse måste lagstiftaren också överväga om den tystnadsplikt som följer av den föreslagna sekretessbestämmelsen bör ha företräde framför rätten att meddela och offentliggöra uppgifter. Utgångspunkten är att stor återhållsamhet alltid bör iakttas vid prövningen av om undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter bör göras i ett särskilt fall. Den enskilda sekretessbestämmelsens konstruktion kan ge viss vägledning. När det är fråga om bestämmelser om absolut sekretess kan det finnas större anledning att överväga undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter än i andra fall. Detsamma gäller i viss mån sekretessbestämmelser med ett omvänt skaderekvisit. Det bör också beaktas om uppgiften har lämnats av en enskild i en förtroendesituation eller om uppgiften hänför sig till myndighetsutövning. I det förra fallet bör rätten att meddela och offentliggöra uppgifter många gånger inskränkas, medan denna rätt normalt sett bör ha företräde när det är fråga om uppgifter som hänför sig till myndighetsutövning (prop. 1979/80:2 Del A s. 111–112).

5.11.2 Behovet av ändringar i offentlighets- och sekretessregleringen

Promemorians bedömning

Den befintliga sekretessregleringen ger inte ett tillräckligt skydd när den nya tullkodexen införs. Det finns därför ett behov av kompletterande sekretessreglering.

Skälen för promemorians bedömning

Den nya tullkodexen innebär ett flertal förändringar på tullområdet. En viktig nyhet är tulldatacentralen som kommer att innehålla stora mängder information. Det är troligt att tulldatacentralen i viss utsträckning kommer att bestå av handlingar som ingår i ett bibliotek, i den mening som avses i 2 kap. 14 § första stycket 3 TF, och därmed inte anses som allmänna. Tulldatacentralen kommer dock även att innehålla allmänna handlingar, bl.a. eftersom Tullverkets ärendehantering till stor del kommer att ske i centralen. Databaser med blandat innehåll, dvs. med såväl allmänna handlingar som biblioteksinformation, kan i vissa fall ge upphov till gränsdragningsproblem (prop. 1990/91:60 s. 32). För myndigheter gäller att särskilt se till att allmänna handlingar kan skiljas från andra handlingar (4 kap. 1 § andra stycket 2 OSL).

I tullverksamhet förekommer ofta skyddsvärda uppgifter. Bestämmelser om sekretess för sådana uppgifter finns framför allt i 27 kap. OSL. Även fortsättningsvis behöver uppgifter som är skyddsvärda ha ett adekvat

sekretesskydd. Detta gäller oavsett om uppgiften förekommer i en allmän handling i tulldatacentralen eller i något annat sammanhang.

Den befintliga sekretessregleringen kommer att vara otillräcklig i vissa avseenden. Det saknas ett skydd som tar sikte på den unionshanteringsavgift och den sanktionsavgift som nu införs. Det finns inte heller någon databassekretess (motsvarande 27 kap. 3 § andra stycket OSL) som tydligt gäller tulldatacentralen. Den befintliga sekretessregleringen behöver alltså kompletteras.

5.11.3 Sekretess för unionshanteringsavgift och sanktionsavgift

Promemorians förslag

Den sekretess som gäller i verksamhet som avser bestämmande av skatt för uppgifter om enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden ska även gälla i ärenden om unionshanteringsavgift och sanktionsavgift.

Skälen för promemorians förslag

Hos Tullverket gäller sekretess enligt 27 kap. OSL i verksamhet som avser bestämmande av skatt eller fastställande av underlag för bestämmande av skatt för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde lider skada eller men. Vad som avses och jämställs med skatt i det aktuella kapitlet framgår av 27 kap. 1 § tredje stycket OSL. Med skatt avses bl.a. tull och med skatt jämställs vissa avgifter.

Den nya unionshanteringsavgiften är inte en sådan avgift som jämställs med skatt i 27 kap. OSL. Detsamma gäller för den sanktionsavgift som nu införs (avsnitt 5.10). Verksamhet hos Tullverket som avser bestämmande av unionshanteringsavgift eller sanktionsavgift, eller fastställande av underlag för bestämmande av sådana avgifter, riskerar därför att inte omfattas av någon primär sekretessbestämmelse till skydd för enskildas personliga och ekonomiska förhållanden. Det är ofrånkomligt att uppgifter om tullhanteringen, som omfattas av sekretess enligt 27 kap. 3 § första stycket OSL, också kommer att ingå i ärenden om de nu aktuella avgiftsslagen. Uppgifterna bör inte få ett lägre sekretesskydd enbart på grund av att de ingår i sådana ärenden, och sekretessen bör därför motsvara den sekretess som gäller för samma uppgifter i ärenden om bestämmande av tull eller fastställande av underlag för bestämmande av tull. Även om behovet av insyn i offentlig verksamhet är stort väger skälen för sekretess till skydd för enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden, liksom i den övriga tullhanteringen, tyngre än intresset av insyn.

Därmed bör unionshanteringsavgift och sanktionsavgift läggas till i uppräkningen av avgifter som jämställs med skatt i 27 kap. OSL.

På samma sätt som vid bestämmande av tull och fastställande av underlag för bestämmande av tull bör även sekretessen för bestämmande av unionshanteringsavgift och sanktionsavgift samt fastställande av underlag för bestämmande av sådana avgifter gälla i högst 20 år, och rätten att meddela och offentliggöra uppgifter bör inskränkas. Det föreslås därför att 27 kap. 1 § tredje stycket OSL kompletteras så att skattesekretessen

även omfattar unionshanteringsavgift och sanktionsavgift. Av 27 kap. 6 § OSL följer emellertid bl.a. att sekretessen enligt 3 § inte gäller beslut varigenom skatt bestäms. Det innebär att sekretessen alltså inte kommer att gälla beslut om de aktuella avgifterna.

Författningsförslag

Förslaget medför ändring av 27 kap. 1 § tredje stycket offentlighets- och sekretesslagen.

5.11.4 En utökad databassekretess

Promemorians förslag

Sekretess ska gälla i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling i tulldatacentralen för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde lider skada eller men.

För en uppgift i en allmän handling ska sekretessen gälla i högst tjugo år.

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter ska inskränkas i vissa fall.

Skälen för promemorians förslag

Samma sekretess som gäller i verksamhet som avser bl.a. bestämmande av tull gäller idag enligt 27 kap. 3 § andra stycket OSL även i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling som har upprättats av Tullverket och används i sådan verksamhet som avses i 2 § tulldatalagen (2026:127) för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden. Denna sekretessbestämmelse är ägnad att träffa, förutom Tullverket, de myndigheter som har direktåtkomst till uppgifter i Tullverkets egna databaser.

Driften av tulldatacentralen kommer att skötas av Tullbyrån, inte Tullverket. Informationen i centralen kommer vidare att tillhandahållas av flera olika aktörer, bl.a. olika länders tullmyndigheter. Det finns en risk att den nuvarande sekretessbestämmelsen i 27 kap. 3 § andra stycket OSL inte kommer att bli kunna tillämpas på alla slags uppgifter som andra svenska myndigheter har möjlighet att ta del av i den nya datacentralen. Det kommer inte heller att bli aktuellt med någon överföring av sekretess från Tullverket till andra myndigheter med direktåtkomst i enlighet med 11 kap. 4 § samma lagnär uppgifter inte mottas från Tullverket.

De uppgifter som kommer att finnas i tulldatacentralen är samma slags uppgifter som idag finns i Tullverkets nationella system För att säkerställa att de uppgifter i tulldatacentralen som svenska myndigheter får tillgång till genom direktåtkomst omfattas av ett sekretesskydd motsvarande det som gäller i den övriga tullhanteringen bör motsvarande sekretess som gäller för uppgifter i Tullverkets databaser utvidgas till att även omfatta tulldatacentralen. Tulldatacentralen kommer att fylla samma slags funktioner som befintliga databaser och det saknas materiella skäl att behandla uppgifterna olika i sekretesshänseende. Liksom vad som gäller

för uppgifter i Tullverkets egna datasystem bedöms behovet av sekretess till skydd för enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden väga tyngre än intresset av insyn. Det bör alltså stadgas att sekretess ska gälla i verksamhet som avser förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling i tulldatacentralen för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde lider skada eller men.

För uppgift om enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden gäller sekretessen i verksamhet hos Tullverket som avser bl.a. bestämmande av tull, inbegripet den befintliga databassekretessen, i högst 20 år (27 kap. 3 § fjärde stycket OSL). I enlighet med de grundprinciper om sekretesstidens längd som gäller för motsvarande uppgifter enligt den hittills gällande ordningen bör också den föreslagna sekretessen gälla i högst 20 år.

När det gäller rätten att meddela och offentliggöra uppgifter kan konstateras att den omfattande tillgången till information i tulldatacentralen ställer höga krav på integritetsskyddet. Intresset av att offentliggöra uppgifter motiveras främst av behovet av insyn i och granskning av myndigheternas verksamhet. En inskränkning av meddelarfriheten begränsar inte möjligheten att lämna information om myndigheternas sätt att bedriva sina verksamheter, utan inskränker endast möjligheten att lämna information om enskilda (prop. 2022/23:34 s. 77). Det föreslås därför att den nu aktuella sekretessbestämmelsen ska ha företräde framför meddelarfriheten.

Författningsförslag

Förslaget medför införande av ett nytt stycke i 27 kap. 3 § offentlighets- och sekretesslagen.

5.12 Personuppgiftsbehandling

Promemorians bedömning

Den personuppgiftsbehandling förslagen ger upphov till är förenlig med EU:s dataskyddsförordning och kompletterande svensk dataskyddsreglering. Den befintliga regleringen på personuppgiftsområdet är tillräcklig för den personuppgiftsbehandling som kan komma att ske med anledning av förslagen.

Skälen för promemorians bedömning

Förslaget om en ny sanktionsavgift innebär en utökad personuppgiftsbehandling

De föreslagna reglerna om sanktionsavgift kommer, till skillnad från dagens bestämmelser om tulltillägg, att vara tillämpliga även i förhållande till fysiska personer. I den utsträckning det hos Tullverket kommer att handläggas ärenden om sanktionsavgift i förhållande till fysiska personer kommer Tullverket att behöva behandla personuppgifter. De uppgifter som kan komma att behandlas är t.ex. identifikationsuppgifter, uppgifter om införda varor och uppgifter om ekonomiska förhållanden. Vid befrielse-

prövningar kan även uppgifter om t.ex. hälsotillstånd komma att behandlas.

Förslaget ger därmed upphov till en sådan personuppgiftsbehandling hos Tullverket som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), nedan kallad EU:s dataskyddsförordning. EU:s dataskyddsförordning är i alla delar bindande och direkt tillämplig i samtliga EU:s medlemsländer.

Behandlingen av personuppgifter hos Tullverket bedöms ha rättslig grund på det sätt som krävs enligt artikel 6 i EU:s dataskyddsförordning. Den rättsliga grunden för personuppgiftsbehandlingen är i första hand artikel 6.1 e i EU:s dataskyddsförordning, dvs. att behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift av allmänt intresse eller som ett led i den personuppgiftsansvariges myndighetsutövning. Grunden för behandlingen är vidare fastställd i den nationella rätten på det sätt som krävs enligt artikel 6.3 genom tullagen.

Enligt tulldatalagen (2026:127) får Tullverket behandla personuppgifter om det är nödvändigt för att utföra verksamhet med bestämmande, redovisning, betalning och återbetalning av tull, skatt och avgifter, övervakning, revision och annan kontroll eller analys, förbud och restriktioner i samband med in- och utförsel av varor och i samband med att varor hänförs till ett tullförfarande, fullgörande av förpliktelser som följer av internationella åtaganden, och någon annan liknande uppgift som Tullverket ska utföra. Sådana känsliga personuppgifter som avses i artikel 9.1 i EU:s dataskyddsförordning får behandlas, om det är nödvändigt med hänsyn till ändamålet med behandlingen. Den personuppgiftsbehandling som förslaget om en ny sanktionsavgift ger upphov till omfattas av tulldatalagen.

Vad gäller bedömningen av om personuppgiftsbehandlingen är proportionerlig kan följande anföras. De uppgifter som kommer att behandlas är i stor utsträckning sådana uppgifter som redan i dag behandlas av Tullverket i myndighetens verksamhet, såsom uppgifter om identitet, uppgifter om importerade varor och uppgifter om inkomster m.m. Sådana känsliga personuppgifter som avses i artikel 9.1 i dataskyddsförordningen kommer i regel inte att behandlas förutom i vissa befrielseprövningar. De aktuella uppgifterna kommer att omfattas av sekretess hos Tullverket (se avsnitt 5.11). Förslagen bedöms därmed inte innebära något större intrång i skyddet för den personliga integriteten. Den föreslagna sanktionsavgiften syftar till att säkerställa att skyldigheter enligt tullagstiftningen fullgörs och ska bidra till ökad regelefterlevnad. Syftet är alltså att tillgodose viktiga samhällsintressen. Vid en avvägning mellan ändamålet med behandlingen av personuppgifterna och det intrång i den personliga integriteten som behandlingen innebär görs bedömningen att personuppgiftsbehandlingen är proportionerlig.

Tulldatacentralen

Tulldatacentralen blir det gemensamma EU-systemet för tullhantering och ersätter relevanta nationella tullsystemen. En beskrivning av tulldata-

centralen finns i avsnitt 5.2. Tulldatacentralen ska utgöra en sammanställning av elektroniska tjänster, applikationer, data och infrastruktur för att behandla och lagra data, inbegripet personuppgifter, för vissa angivna ändamål.

Tulldatacentralen ska utvecklas för att möjliggöra efterlevnad av bestämmelserna i förordningarna (EU) 2016/679 och (EU) 2018/1725, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2841 och direktiv (EU) 2016/680 avseende behandling av personuppgifter (artikel 38 i den nya tullkodexen). Den nya tullkodexen innehåller också vissa dataskyddsrättsliga bestämmelser. I artikel 41 anges ändamålen för behandlingen av personuppgifter i tulldatacentralen. Ändamålen avser såväl personers som myndigheters behandling av personuppgifter i tulldatacentralen. I artikel 44 anges vilka personuppgifter som får behandlas i tulldatacentralen och artikel 45 reglerar perioden för bevarande av personuppgifterna (max 10 år). I artikel 46 regleras personuppgiftsansvaret och i artikel 47 regleras vissa begränsningar av registrerades rättigheter. Därutöver finns bl.a. bestämmelser som reglerar vissa aktörers rätt att erhålla data från tulldatacentralen.

Vid Tullverkets behandling av personuppgifter aktualiseras också tulldatalagen. Det bedöms inte finnas något behov av kompletterande bestämmelser i tulldatalagen med anledning av införandet av tulldatacentralen för att möjliggöra för Tullverket att behandla personuppgifter i tulldatacentralen.

5.13 Ändringar i tullagens och tullförordningens bestämmelser om indrivning

Promemorians förslag

En ytterligare förutsättning för att begära indrivning hos Kronofogdemyndigheten ska vara att det obetalda beloppet inte har kunnat tas ur en ställd garanti.

Den lägsta beloppsgränsen för att begära indrivning ska höjas till 1 000 kronor.

Upplysningsbestämmelser om indrivning i tullagen och tullförordningen ska tas bort.

Skälen för promemorians förslag

Obetalda belopp ska kunna tas ur ställda garantier

I 2 kap. 16 § tullagen finns en bestämmelse om indrivning av tull. Enligt första stycket ska en fordran lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning om tull inte har betalats i rätt tid.

En förutsättning för att en fordran ska få lämnas för indrivning är således att tullen inte har betalats i rätt tid. För att minska behovet av att lämna fordringar till Kronofogdemyndigheten föreslås att det införs ytterligare en förutsättning för att begära indrivning. Det är att tullbeloppet inte har kunnat tas ur en ställd garanti. Om beloppet helt eller delvis har kunnat tas ur en ställd garanti medför det förstås ett minskat behov av att begära

indrivning av Kronofogdemyndigheten. Med ”ställd garanti” avses garanti för tullskuld enligt artikel 194 i den nya tullkodexen och för annan skatt än tull enligt 2 kap. 4 § tullagen.

Höjd beloppsgräns för indrivning

Enligt 2 kap. 16 § tredje stycket tullagen får regeringen meddela föreskrifter om att indrivning inte behöver begäras för ett ringa belopp. Enligt 1 kap. 12 § tredje stycket tullförordningen behöver indrivning inte begäras för en fordran som understiger 100 kronor, om indrivning inte krävs från allmän synpunkt.

Beloppsgränsen på 100 kronor har varit oförändrad åtminstone sedan 1987. Enligt ett tidigare lagstiftningsärende kan det inte anses vara en bra ordning att beloppsgränsen för indrivning är lägre än Kronofogdemyndighetens grundavgift, utan det bör vara en rimlig relation mellan de lägsta beloppen som lämnas för indrivning och de konsekvenser som överlämnandet för med sig (se prop. 2010/11:165, s. 624). Enligt 6 § förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten är grundavgiften 600 kronor.

I ljuset av detta, och med tanke på det förändrade penningvärdet och risken för ett ökat antal indrivningsärenden med anledning av införandet av unionshanteringsavgiften, är en höjning av beloppsgränsen motiverad. Efter en sammanvägning av dessa skäl föreslås därför här att beloppsgränsen höjs till 1 000 kronor.

En omständighet att ta hänsyn till när det gäller tull är dock att tull utgör EU:s egna medel. Det förekommer övervakning från EU:s sida för att säkerställa att medlemsstaterna har en korrekt uppbörd och även krav på ersättning vid misslyckad uppbörd. Risken att EU inte skulle få sina egna medel vid en höjning av beloppsgränsen till 1 000 kronor, torde minimeras avsevärt med den föreslagna ändringen i tullagen (se ovan) när beloppet helt eller delvis har kunnat tas ur en ställd garanti, innan indrivning blir aktuell.

Upplysningsbestämmelser i tullagen och tullförordningen tas bort

I 2 kap. 16 § andra stycket tullagen och 1 kap. 12 § andra stycket tullförordningen finns upplysningsbestämmelser om indrivning. Dessa bestämmelser fyller inte längre någon funktion och bör därför tas bort.

Författningsförslag

Förslagen medför att ändringar görs i 2 kap. 16 § första och andra styckena tullagen och 1 kap. 12 § andra och tredje styckena tullförordningen.

5.14 Övriga ändringar i svenska tullbestämmelser

Promemorians förslag

Med anledning av den nya tullkodexen ska hänvisningar i tullagen, tullbefogenhetslagen, tullförordningen och tullbefogenhetsförordningen till den nuvarande tullkodexen ändras till motsvarande hänvisningar i den nya tullkodexen.

Bestämmelser i tullagen och tullförordningen som hänvisar till bestämmelser i den nuvarande tullkodexen som saknar motsvarigheter i den nya tullkodexen ska upphävas. Detsamma gäller för bestämmelser i dessa författningar som skulle innebära en dubbelreglering.

Det ska göras en ändring i tullagen så att bestämmelserna om när mervärdesskatt vid import av varor ska tas ut i enlighet med skatteförfarandelagen också gäller för importörer.

Definitionen av uttrycket ”fordon” ska tas bort ur tullagen.

Skälen för promemorians förslag

Hänvisningar till den nuvarande tullkodexen ändras eller tas bort

De bestämmelser i den nya tullkodexen som ska börja tillämpas den 21 september 2027 överensstämmer i materiellt hänseende huvudsakligen med motsvarande artiklar i den hittills gällande tullkodexen.

Hänvisningar till den hittillsvarande tullkodexen och bestämmelser i den i tullagen (2016:253), tullbefogenhetslagen (2024:710), tullförordningen (2016:287) och tullbefogenhetsförordningen (2024:759) kan därför i stor utsträckning ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen och bestämmelser i den.

I vissa fall finns bestämmelser som inte har någon direkt motsvarighet i den nya tullkodexen. Då föreslås att bestämmelser i tullagen i stället får en ny lydelse som huvudsakligen överensstämmer med den lydelse och innebörd bestämmelsen hittills har haft.

Ändringarna kan även medföra språkliga och redaktionella ändringar.

Vissa bestämmelser behöver upphävas

I vissa fall behöver bestämmelser i tullagen och tullförordningen upphävas för att de hänvisar till bestämmelser i den nuvarande tullkodexen som saknar motsvarigheter i den nya tullkodexen. I några fall behöver bestämmelser även upphävas för att inte överlappa med bestämmelser i den nya tullkodexen. Dubbelreglering, s.k. gold-plating, är inte tillåten enligt EU-rätten.

Ändringarna kan även medföra språkliga och redaktionella ändringar.

Definitionen av uttrycket ”fordon” tas bort ur tullagen

I 1 kap. 3 § tullagen finns en definition av uttrycket ”fordon”. I denna promemoria föreslås att den definitionen tas bort eftersom det finns en definition av det uttrycket i 2 § lagen (2001:559) om vägtrafikdefinitioner som definitionen i tullagen huvudsakligen överensstämmer med. När uttrycket ”farkost” förekommer i tullagen bör det således fortsättningsvis ha samma innebörd som i lagen om vägtrafikdefinitioner. Till skillnad mot den nuvarande definitionen i tullagen, så omfattar den definitionen dock inte ”svävare”, vilket innebär att sådana transportmedel inte längre kommer att omfattas av bestämmelserna i tullagen. Det bör dock inte utgöra något större problem ur kontrollsynpunkt.

Även i tullbefogenhetslagen förekommer uttrycket ”fordon”. Genom hänvisningen i 1 kap. 4 § den lagen till 1 kap. 3 § tullagen har definitionen där av uttrycket ”fordon” också gällt vid tillämpning av berörda bestämmelser i tullbefogenhetslagen. När definitionen i tullagen tas bort till

förmån för definitionen i lagen om vägtrafikdefinitioner, blir konsekvensen att den definitionen även gäller vid tillämpning av tullbefogenhetslagen.

Tullagens bestämmelser om när mervärdesskatt vid import av varor ska tas ut i enlighet med skatteförfarandelagen ändras

I 2 kap. 2 § tullagen finns bestämmelser om när mervärdesskatt vid import av varor ska tas ut av en deklarant i enlighet med skatteförfarandelagen (2011:1244). För att anpassa bestämmelsen till de förändringar som följer av den nya tullkodexen, behöver bestämmelsen ändras så att den också omfattar importörer. Det föreslås därför att bestämmelserna i paragrafens första stycke också ska gälla för en importör eller, om importören är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar, när det inte finns någon deklarant på grund av att information tillhandahålls eller tillgängliggörs med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med bestämmelserna i artikel 285 i förordning (EU) 2026/2108.

Författningsförslag

Förslagen medför att ändringar görs i 1 kap. 1, 3, 6 och 12 §§, 2 kap. 2, 5, 7, 8, 17 och 19 §§, 3 kap. 3 och 8 §§ och 6 kap. 9 och 26 §§ tullagen, 1 kap. 3 §, 3 kap. 6, 17, 18 och 20 §§ och 6 kap. 11, 15–17 och 31 §§ tullbefogenhetslagen, 1 kap. 1–3, 5–8, 13, 14, 16 och 17 §§, 2 kap. 1 och 4 §§, 3 kap. 5–8, 13, 14, 17 och 23 §§ och 5 kap. 1 § tullförordningen och 1 kap. 2 och 3 §§, 2 kap. 2 § och 7 kap. 1 § tullbefogenhetsförordningen.

5.15 Andra författningsändringar

5.15.1 Särskilt om punktskatter

Promemorians förslag

Hänvisningarna i punktskattelagarna till den hittills gällande tullkodexen ska ändras till att avse den nya tullkodexen. Kompletterande bestämmelser ska införas i punktskattelagarna vad avser skattskyldighet och skattskyldighetens inträde för att anpassa dessa till de nya förfaranden som följer av den nya tullkodexen.

Skälen för promemorians förslag

Allmänt om punktskattelagarna

I rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler om punktskatt, nedan punktskattedirektivet, finns bestämmelser om förfarandet vid hantering av vissa punktskattepliktiga varor. Direktivet har genomförts i svensk rätt genom lagen (1994:1776) om skatt på energi, lagen (2022:155) om tobaksskatt och lagen (2022:156) om alkoholskatt.

I lagarna om tobaksskatt, alkoholskatt och skatt på energi finns flera hänvisningar till bestämmelser i punktskattedirektivet och till den tidigare tullkodexen. Hänvisningar i författningstext till EU-rättsakter kan antingen vara statiska eller dynamiska. Med statisk hänvisning avses en hänvisning till en viss lydelse av ett direktiv eller en förordning. En statisk

hänvisning till t.ex. en artikel i ett direktiv innebär därmed att hänvisningen omfattar de ändringar som gjorts av artikeln fram till och med det ändringsdirektiv som avses, men inte eventuella ändringar som har gjorts efter. Med dynamisk hänvisning avses en hänvisning till ett direktiv eller en förordning utan koppling till en viss lydelse, dvs. den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I förarbetena till genomförandet av punktskattedirektivet i svensk lagstiftning uttalade regeringen att hänvisningarna till såväl punktskattedirektivet som tullkodexen ska vara statiska. Hänvisningar till EU-direktiv på skatteområdet brukar normalt vara statiska när hänvisningen ger den svenska författningstexten materiellt innehåll, eftersom en dynamisk hänvisning skulle innebära att en ändring i direktivet direkt skulle påverka svensk beskattning snarare än att behöva implementeras genom ett beslut av Sveriges riksdag. När det gäller hänvisningar till EU-förordningar är de som utgångspunkt statiska, men det kan i vissa fall finnas skäl att använda sig av en annan hänvisningsteknik. Regeringen uttalade vidare att de hänvisningar till tullkodexen som finns i lagarna om tobaksskatt, alkoholskatt och skatt på energi i de flesta fall motsvarar en hänvisning i bestämmelserna i punktskattedirektivet och för att det inte ska uppkomma några oavsiktliga förändringar i de materiella bestämmelserna föreslogs att hänvisningar till tullkodexen ska vara statiska (prop. 2021/22:61 s. 229).

När det gäller punktskatter som inte är harmoniserade och därmed inte omfattas av punktskattedirektivet är bestämmelser om förfarande och skattskyldighet m.m. till stora delar utformade på motsvarande sätt som för de harmoniserade punktskatterna. Det gäller bl.a. lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik och lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter. Även i dessa lagar finns hänvisningar till den tidigare tullkodexen. Även dessa hänvisningar är statiska.

Hänvisningar till den tidigare tullkodexen ändras eller tas bort

Flera av hänvisningarna i ovan nämnda punktskattelagar till den tidigare tullkodexen överensstämmer i materiellt hänseende med motsvarande artiklar i den nya tullkodexen. Hänvisningar till den tidigare tullkodexen och bestämmelser i den kan därför i stor utsträckning ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen utan att det medför någon ändring i sak. Hänvisningen till den nya tullkodexen bör, på samma sätt som tidigare, vara statisk. När det gäller hänvisningar till vissa begrepp som definieras i tullkodexen bedöms det saknas behov av att i lagtext hänvisa direkt till artikeln i den nya tullkodexen där begreppet definieras. Sådan upplysning kan i stället lämnas i författningskommentaren. Det gäller bl.a. hänvisning till varors övergång till fri omsättning, tullskuld och förfarandet för extern transitering. Sådana begrepp är tydligt definierade i tullkodexen och det kan inte anses finnas någon risk för missuppfattning vad det angivna begreppet innefattar. Det centrala för aktuella bestämmelser är i stället att tydliggöra kopplingen mellan förfarandet för tull och skatt.

När det gäller deklarant anges i slutbestämmelserna till den nya tullkodexen, artikel 284.2, att hänvisningar till deklarant ska anses omfatta fraktföraren, importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet, allt efter omständigheterna. Detta gäller från den 1 juli 2028.

En hänvisning till att med deklarant avses detsamma som i den nya tullkodexen skulle därmed även inkludera de angivna aktörerna. I syfte att behålla systematiken med statisk hänvisning bör således begreppet deklarant definieras i sin helhet i svensk lag. Definitionen bör vara densamma som anges i artikel 5.54 i den nya tullkodexen, vilken överensstämmer med artikel 5.15 i den tidigare tullkodexen. Det bör således anges att med deklarant avses den person som lämnar en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan lämnas.

När det gäller begreppet förfarandet för extern transitering hänvisar den nuvarande definitionen i punktskattelagarna även till bestämmelser i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446, se bl.a. 1 kap. 10 § lagen om tobaksskatt. Hänvisningen till den delegerade förordningen kan inte ändras i nuläget eftersom någon ny delegerad förordning inte har antagits. Definitionen används i punktskattelagstiftningen för att ange att flyttningar av punktskattepliktiga varor under uppskovsförfarandet i vissa fall får ske till ett utförseltullkontor som utgör avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering. För att uppnå samma materiella innebörd som den nuvarande hänvisningen till den delegerade förordningen föreslås att det i bestämmelserna om flyttning under uppskovsförfarandet (4 a kap. 2 § lagen om skatt på energi, 4 kap. 3 § lagen om tobaksskatt och 4 kap. 3 § lagen om alkoholskatt) tas in ett förtydligande av att den aktuella bestämmelsen endast får tillämpas i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen.

Punktskattedirektivet innehåller även vissa andra hänvisningar till begrepp eller förfaranden i den nuvarande tullkodexen vilka kommer att förändras genom den nya tullkodexen, t.ex. vissa hänvisningar till exportdeklarationer och tulldeklarationer. I dessa delar föreslås inte några ändringar i punktskattelagarna i denna promemoria men det kan finnas anledning att återkomma till dem vid ett annat tillfälle.

Kompletterande bestämmelser om skattskyldighet

Av artikel 7.1 d framgår att skyldig att betala punktskatt som förfallit till betalning ska vara, när det gäller import eller otillåten införsel av punktskattepliktiga varor enligt 6.3 d, deklaranten enligt definitionen i artikel 5.15 i förordning (EU) nr 952/2013 (nedan kallad deklaranten) eller varje annan person enligt artikel 77.3 i den förordningen och, vid otillåten införsel, varje annan person som är involverad i den otillåtna införseln. Skattskyldighet enligt punktskattedirektivet hänvisar således till den som gäldenär för tullskuld enligt artikel 77.3 i den tidigare tullkodexen, dvs. deklaranten eller, om uppgifterna leder till att importtullar helt eller delvis inte tas ut, den person som har lämnat de felaktiga uppgifterna. Artikel 77.3 i den tidigare tullkodexen motsvaras av artikel 183.4 och 5 i den nya tullkodexen.

I avsaknad av en tulldeklaration kommer importören att vara gäldenär för tullskuld, se artikel 183.3 i den nya tullkodexen. Från och med den

1 juli 2028 ska importörer vid distansförsäljning och personer som har valt att använda IOSS-ordningen, i syfte att hänföra varor till tullagerförfarandet i ett tullager för distansförsäljning eller till förfarandet för övergång till fri omsättning, inte lämna deklaration utan i stället tillhandahålla eller tillgängliggöra data med hjälp av tulldatacentralen, jfr artikel 285.2 i den nya tullkodexen. Med förslagen i denna promemoria kommer därmed dessa aktörer inte att omfattas av begreppet deklarant enligt punktskattelagarna och därmed inte heller av bestämmelsen om skattskyldighet. En sådan ordning är inte i linje med punktskattedirektivets syfte och ändamål. Det krävs därför kompletterande bestämmelser i lagarna om tobaksskatt, alkoholskatt och skatt på energi för att säkerställa att även importörer vid distansförsäljning är skattskyldiga för punktskattepliktiga varor i de fall någon tulldeklaration inte lämnas in utan information i stället tillhandahålls i tulldatacentralen. Motsvarande ändring bör också genomföras i lagen om skatt på kemikalier i viss elektronik och lagen om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter.

Kompletterande bestämmelser när det gäller skattskyldighetens inträde

Skattskyldighet för punktskatt inträder vid tidpunkten då tullskulden uppkommer i Sverige enligt tullagstiftningen, eller skulle ha uppkommit om varan hade varit belagt med tull. I de fall tullskuld uppkommer i ett annat EU-land till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett tillstånd för centraliserade klarering, inträder skattskyldigheten vid den tidpunkt då tullskuld uppkommer i det andra EU-landet, se bl.a. 9 kap. 14 § lagen om tobaksskatt.

Som anges i avsnitt 5.7 införs en möjlighet att få tillstånd som betrodd näringsidkare. För en betrodd näringsidkare är platsen för uppkomst av en tullskuld i etableringsmedlemsstaten, se artikel 193.1 i den nya tullkodexen. På motsvarande sätt som vid centraliserad klarering kan således tullskulden uppkomma i en annan medlemsstat än där varan frisläpps för konsumtion och således skattskyldighet uppkommer för punktskatt.

Bestämmelser om skattskyldighetens inträde bör därför ändras för att omfatta alla de situationer där tullskuld uppkommer i ett annat EU-land i enlighet med tullagstiftningen. Hänvisningen till att tullskulden ska uppkomma i ett annat EU-land till följd av att tulldeklarationen lämnas in där med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering bör utgå. Därmed omfattar bestämmelserna samtliga situationer där punktskatten ska tas ut i Sverige men där tullskulden uppkommer i ett annat EU-land. Det innebär att den utöver situationen med tillstånd för centraliserad klarering även omfattar bl.a. situationen med tillstånd som betrodd näringsidkare. Bestämmelsen kommer även omfatta situationen att tullskulden har uppkommit på grund av bristande efterlevnad.

Även i fråga om bestämmelserna om vissa krav vid import, se bl.a. 4 kap. 8 § lagen om tobaksskatt, och bestämmelsen om märk- och färgämnen i 2 kap. 8 § lagen om skatt på energi bör hänvisningen till att tulldeklaration lämnas i ett annat EU-land breddas till att även omfatta andra situationer än vid centraliserad klarering.

Författningsförslag

Förslaget medför ändringar i 1 kap. 2 c, 7 och 19 §§, 2 kap. 8 §, 4 kap. 15 §, 4 a kap. 2, 6 och 7 §§, 5 kap. 13–15 §§ och 6 kap. 7–9 §§ lagen (1994:1776) om skatt på energi, 2, 2 a, 7 och 11 §§ lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter, 2, 2 a, 7 a, 9 och 12 §§ lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik, 1 kap. 4, 7, 8 och 10 §§, 3 kap. 16 §, 4 kap. 3, 8 och 9 §§, 9 kap. 13–15 §§ och 10 kap. 17–19 §§ lagen (2022:155) om tobaksskatt och 1 kap. 5, 8, 9 och 11 §§, 3 kap. 17 §, 4 kap. 3, 8 och 9 §§ och 9 kap. 13–15 §§ lagen (2022:156) om alkoholskatt.

5.15.2 Andra lagar som behöver ändras

Promemorians förslag

Med anledning av den nya tullkodexen ska ändringar göras i lagen om tullfrihet m.m., lagen om frihet från skatt vid import, m.m., lagen om exportbutiker, lagen om proviantering av fartyg och luftfartyg, lagen om sjöfartsskydd, lagen om hamnskydd, alkohollagen, lagen om upphandling inom försörjningssektorerna och mervärdesskattelagen.

I lagen om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. ska hänvisningar till en äldre tullkodex tas bort och språket anpassas till nyare tullagstiftning.

I lagen om tullfrihet m.m. ska även vissa inaktuella hänvisningar till tullagen ändras. Vissa mindre, språkliga ändringar ska också göras. I lagen om frihet från skatt vid import, m.m. ska en inaktuell hänvisning tas bort och en språklig justering göras för att anpassa lagen till de nya förfaranden som följer av den nya tullkodexen. Även i mervärdesskattelagen ska vissa justeringar göras.

Skälen för promemorians förslag

Lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.

I betänkandet En ny svensk tullagstiftning (SOU 2015:5) föreslogs vissa ändringar i lagen om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. Dessa ändringar har ännu inte gjorts. Eftersom lagen innehåller hänvisningar till 1992 års tullkodex och en terminologi som delvis är inaktuell, föreslås här att lagen ändras så att hänvisningar och språkbruk i lagen aktualiseras och blir i linje med den gällande tullagstiftningen.

Lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m.

Förutom att hänvisningar till den hittills gällande tullkodexen behöver ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen, så finns det hänvisningar till tullagen som är inaktuella. I 8 och 9 §§ finns hänvisningar till 4 kap. tullagen. Det kapitlet upphävdes i samband med införandet av den nya tullbefogenhetslagen (se prop. 2023/24:132 s. 400 och 401). Dessa hänvisningar behöver därför ändras till motsvarande hänvisningar i

tullagen och tullbefogenhetslagen. Samtidigt görs vissa mindre, språkliga ändringar.

Lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m.

Förutom att hänvisningar till den hittills gällande tullkodexen behöver ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen, så föreslås även följande ändringar. I 2 kap. 3 § 6 finns en inaktuell hänvisning till artikel 23 i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (kodifierad version) som således behöver tas bort. I 4 kap. 1 § 3 görs en språklig justering för att anpassa bestämmelsen till de nya förfaranden som följer av den nya tullkodexen.

Övriga lagar

I lagen (1999:445) om exportbutiker, lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg, lagen (2004:487) om sjöfartsskydd, lagen (2006:1209) om hamnskydd, alkohollagen (2010:1622), lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna och mervärdesskattelagen (2023:200) finns hänvisningar till den nuvarande tullkodexen. Dessa hänvisningar bör ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen eller motsvarande bestämmelser i kodexen. I mervärdesskattelagen görs även vissa justeringar för att anpassa lagen till de nya förfaranden som följer av den nya tullkodexen.

Författningsförslag

Förslagen medför att ändringar görs i 2 och 4 §§ lagen om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m., 1, 8 och 9 §§ lagen om tullfrihet m.m., 2 kap. 3 och 5 §§ och 4 kap. 1 § lagen om frihet från skatt vid import, m.m., 2 § lagen om exportbutiker, 2 § lagen om proviantering av fartyg och luftfartyg, 16 § lagen om sjöfartsskydd, 4 kap. 3 § lagen om hamnskydd, 12 kap. 5 § alkohollagen, 18 kap. 2 § lagen om upphandling inom försörjningssektorerna och 2 kap. 2 §, 6 kap. 67 § och 10 kap. 58 § mervärdesskattelagen.

5.15.3 Förordningar som behöver ändras

Promemorians förslag

Med anledning av den nya tullkodexen ska ändringar göras i handelskammarförordningen, förordningen om krigsmateriel, förordningen om import- och exportreglering, förordningen om belastningsregister, förordningen om misstankeregister, förordningen om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd och förordningen om fordons registrering och användning.

Skälen för promemorians förslag

I handelskammarförordningen (1990:733), förordningen (1992:1303) om krigsmateriel, förordningen (1997:969) om import- och exportreglering, förordningen (2000:1217) om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd och förordningen (2019:383)

om fordons registrering och användning finns hänvisningar till den hittills gällande tullkodexen. Dessa hänvisningar bör ändras till hänvisningar till den nya tullkodexen eller motsvarande bestämmelser i kodexen.

Även i förordningen (1999:1134) om belastningsregister och förordningen (1999:1135) om misstankeregister finns det hänvisningar till den hittills gällande tullkodexen. I dessa förordningar innebär hänvisningarna till tullkodexen dock en form av dubbelreglering gällande Tullverkets tillgång till uppgifter ur registren. Att Tullverket har tillgång till uppgifter ur belastningsregistret i tillståndsärenden och andra ärenden som ska göras följer av 10 § 5 förordningen om belastningsregister även utan en särskild hänvisning till tullkodexen. Hänvisningen till tullkodexen bör därför strykas ur bestämmelsen. Att Tullverket har tillgång till uppgifter ur misstankeregistret vid prövning av redan meddelande tillstånd, godkännande eller certifikat i såväl ärenden enligt tullkodexen som andra ärenden följer redan av 5 § förordningen om misstankeregister. Därför bör 5 a § förordningen om misstankeregister upphävas. Ändringarna innebär ingen ändring i sak i fråga om Tullverkets tillgång till de här registren.

I förordningen (2022:181) om skatt på energi, förordningen (2022:182) om tobaksskatt och förordningen (2022:183) om alkoholskatt finns hänvisningar till kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 av den 24 november 2015 om närmare regler för genomförande av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen. I nuläget kan dessa hänvisningar inte ändras eftersom någon ny genomförandeförordning ännu inte har antagits.

Författningsförslag

Förslagen medför att ändringar görs i 6 § handelskammarförordningen, 15 a § förordningen om krigsmateriel, 5 § förordningen om import- och exportreglering, 10 § förordningen om belastningsregister, 10 § förordningen om kontroll av produkter med dubbla användningsområden och av tekniskt bistånd och 10 kap. 3 § förordningen om fordons registrering och användning samt att 5 a § förordningen om misstankeregister upphör att gälla.

6 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Promemorians förslag

De föreslagna författningsändringarna ska träda i kraft den 21 september 2027.

Bestämmelserna om sanktionsavgift i tullagen ska inte tillämpas på förhållanden som inträffat före ikraftträdandet.

Äldre bestämmelser i tullagen i fråga om tulltillägg och förseningsavgift gäller fortfarande för förhållanden som inträffat före ikraftträdandet.

Promemorians bedömning

Det behövs inte övergångsbestämmelser till övriga författningsförslag.

Skälen för promemorians förslag och bedömning

Ikraftträdande

I artikel 287 i den nya tullkodexen finns bestämmelser om när förordningen träder i kraft och när olika delar av den ska börja tillämpas.

Enligt punkt 1 träder förordningen i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning (EUT). Förordningen publicerades i EUT den 19 september 2026 (se EUT L, 2026/2108, 19.9.2026) och trädde således i kraft den 20 september 2026.

I punkterna 2–5 finns bestämmelser om tillämpningstidpunkter. Enligt punkt 2 ska förordningen tillämpas från och med den 21 september 2027. I punkterna 3–5 finns vissa undantag från den tidpunkten.

De föreslagna författningsändringarna bör träda i kraft när den nya tullkodexen huvudsakligen ska börja tillämpas, dvs. 21 september 2027.

Nya straff- och sanktionsbestämmelser

Enligt artikel 7 i Europakonventionen får ingen fällas till ansvar för någon gärning eller underlåtenhet som vid den tidpunkt då den begicks inte utgjorde ett brott enligt nationell eller internationell rätt. Inte heller får ett strängare straff utmätas än som var tillämpligt vid den tidpunkt då brottet begicks. I 2 kap. 10 § regeringsformen förbjuds retroaktiv straff- och skattelagstiftning. Förbudet mot retroaktiv skattelag anses vara analogt tillämpligt på vissa straffliknande administrativa påföljder (se prop. 1975/76:209, s. 125). Av 5 § första stycket lagen om införande av brottsbalken framgår att ingen får dömas för en gärning för vilken det inte var föreskrivet straff när den begicks. Enligt 5 § andra stycket ska straff bestämmas efter den lag som gällde när gärningen företogs om inte annan lag, som leder till frihet från straff eller till lindrigare straff, gäller när dom meddelas. Bestämmelsen ger uttryck för det som brukar kallas den lindrigaste lagens princip.

Det föreslås att en ny sanktionsavgift ska ersätta regleringen i tullagen om tulltillägg och förseningsavgift. Den nya sanktionsavgiften utvidgar området för när en administrativ avgift kan tas ut. Mot bakgrund av det vidgade tillämpningsområdet bedöms det som lämpligt att inte ge bestämmelserna om den nya sanktionsavgiften retroaktiv effekt. Bestämmelserna om sanktionsavgift ska därför inte tillämpas på förhållanden som inträffat före ikraftträdandet. Äldre bestämmelser i fråga om tulltillägg och förseningsavgift ska fortfarande gälla för förhållanden som inträffat före ikraftträdandet.

När det gäller straffbestämmelserna föreslås det att regleringen om tullbrott i sak oförändrad flyttas från smugglingslagen till tullagen. Vidare föreslås att det införs ett nytt brott i tullagen, olovlig befattning med tullpliktig vara, som direkt motsvarar olovlig befattning med smuggelgods när förbrottet består av ett tullbrott. I övrigt föreslås straffbestämmelserna om tullbrott vara oförändrade. Förslaget innebär dock att det straffbara området utvidgas något, eftersom definitionen av uttrycket tullbehandling

utvidgas. Den lindrigaste lagens princip ska tillämpas. Några särskilda övergångsbestämmelser behövs alltså inte.

Inga övergångsbestämmelser behövs i övrigt

Det föreslås att flera föreskrifter ska uppdateras med hänvisningar till den nya tullkodexen. I vissa fall tas hänvisningar bort och rekvisit från hittillsvarande tullkodex införlivas i den svenska författningstexten, utan att någon skillnad i innebörd är avsedd. Dessa ändringar behöver inte några övergångsbestämmelser.

7 Konsekvensanalys

Den nya tullkodexen är direkt tillämplig i medlemsstaterna och gäller som svensk lag. De konsekvenser som följer direkt av den nya tullkodexen berörs därför inte i detta avsnitt.

I detta avsnitt redogörs i huvudsak för effekterna av föreslagna ändringar av de tullrättsliga sanktionerna. Effekterna redovisas i den omfattning som bedöms lämpligt i det aktuella lagstiftningsärendet och med beaktande av förordningen (2024:183) om konsekvensutredningar.

7.1 Offentligfinansiella effekter

Ett införande av de föreslagna reglerna kommer att medföra en påverkan på såväl antalet överträdelser som blir föremål för sanktionsavgifter som på storleken på beslutade sanktionsbelopp. Bedömningen är att antalet beslutade sanktionsavgifter kommer att öka något och att den genomsnittliga sanktionsavgiften kommer att bli något högre.

I denna promemoria föreslås att gränsen för att en fordran ska lämnas för indrivning höjs från 100 kronor till 1 000 kronor. Beloppsgränsen har legat still sedan 1987. Den samlade offentligfinansiella effekten av dessa bestämmelser bedöms dock vara marginell och inte påverka beräkningarna av statens samlade inkomster.

7.2 Konsekvenser för företag

Sanktionsavgift betalas endast om reglerna som styr införsel av varor inte följs. Företag som följer reglerna berörs därmed inte direkt av förslaget, vilket innebär att till exempel administrativa kostnader och intäkter inte påverkas.

Förslaget medför inte att någon särskild hänsyn behöver tas till små och medelstora företag.

Konkurrens

Förslaget ökar incitamenten för företag att följa reglerna och betala de tullar och skatter som föreskrivs. Av detta följer att det blir mindre lönsamt

för företag att söka konkurrensfördelar genom att undvika tullar och skatter, vilket i förlängningen medför ett ökat utrymme för företag som följer reglerna att bedriva verksamhet på ett affärsmässigt och samhällsekonomiskt hållbart sätt.

7.3 Konsekvenser för statliga myndigheter, kommuner och regioner

Enligt Tullverkets uppskattning medför införandet av de föreslagna sanktionsavgifterna att det uppstår engångskostnader, som uppgår till mellan 1,8 miljoner kronor och 2,2 miljoner kronor, samt att det tillkommer årliga merkostnader på mellan 6,5 miljoner kronor och 7,5 miljoner kronor. Kostnader till följd av förslaget hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

För Tullverket och för Kronofogdemyndigheten kan det föreslagna tillägget om indrivning av hanteringsavgift medföra viss ökad arbetsbörda genom det förfarande som krävs i samband med att belopp drivs in. Under perioden 250101–260630 har Tullverket haft 507 tullräkningar som gått till indrivning. Det är ungefär 28 tullräkningar per månad.

Införandet av tulldatacentralen innebär att Tullverket, och andra myndigheter får behandla data i enlighet med artikel 41.6–9 i den nya tullkodexen, kan få tillgång till verksamhetssystem som är mer effektiva och innehåller fler uppgifter än vad som är fallet i dag. Det kan förväntas ge framför allt Tullverket bättre förutsättningar att bedriva sin verksamhet. Vid sidan av dessa myndigheter kan även andra myndigheter komma att påverkas av den nya ordningen. Detta eftersom tullkodexen innehåller begräsningar i tullmyndigheters möjlighet att vidarebefordra data som finns tillgängliga i tulldatacentralen till andra nationella myndigheter. Det är osäkert vilken effekt som förslaget kan komma att få för dessa myndigheter. Å ena sidan är det osäkert om myndigheter som räknas upp i förordningen (2026:164) om utlämnande av uppgifter från Tullverket kommer att kunna få ta del av uppgifter, som rör import eller export av varor, från tulldatacentralen i samma utsträckning som från Tullverkets nationella system. Å andra sidan lär det vara fråga om större uppgiftssamlingar än i Tullverkets nationella system, vilket skulle kunna innebära en förbättring för dessa myndigheter.

Förslaget påverkar inte statliga myndigheter i övrigt. Det påverkar inte heller kommuner eller regioner.

7.4 Konsekvenser för domstolar

Förslaget om ändrade regler för de tullrättsliga sanktionerna bedöms medföra en mycket begränsad ökning av antalet mål i de allmänna förvaltningsdomstolarna.

7.5 Konsekvenser för enskilda

Förslaget medför att de tullrättsliga sanktionerna utvidgas så att de även omfattar privatpersoners import. Det betyder att felaktigheter som begås i resandetrafiken kommer att kunna bli föremål för administrativa sanktioner på samma villkor som den yrkesmässiga handeln. Det kan dock, givet att inte lika höga förväntningar kan ställas på resande privatpersoner jämfört med ekonomiska aktörer i fråga om regelefterlevnad, antas att det i större utsträckning kommer att bli aktuellt att tillämpa reglerna om befrielse från avgift i detta sammanhang. Varuflödena är också betydligt mindre och den typ av överträdelser som kan förväntas förekomma – bortsett från de som faller under straffrättsligt ansvar – torde vara av mindre allvarligt slag. Sett till hur det föreslagna systemet för beräkning av avgift är utformat kommer avgiftsbeloppen i dessa fall att vara begränsade, och möjligheten till befrielse innebär också att hänsyn kommer att kunna tas till de individuella omständigheterna i varje enskilt fall. Konsekvenserna för enskilda bedöms därför stå i proportion till syftet med regleringen, dvs. att uppmana till noggrannhet och följsamhet i tullproceduren.

För gäldenärer som inte har betalat i tid kan förslaget att hanteringsavgiften ska kunna drivas in leda till att de blir föremål för Kronofogdemyndighetens indrivningsåtgärder.

7.6 Övrigt

Förslaget medför inga konsekvenser för miljön, sysselsättningen, den ekonomiska jämställdheten eller inflationen.

Företag och privatpersoner som ägnar sig åt sådan införsel som omfattas av det nya regelverket kommer att behöva informeras. Några särskilda informationsinsatser bedöms inte vara nödvändiga, eftersom informationen om de nya reglerna kan vara en del av Tullverkets ordinarie upplysningsverksamhet.

De ändrade reglerna om sanktionsavgifter bör utvärderas genom det grundläggande uppdrag Tullverket har att löpande följa och bedöma hur regelsystemet fungerar.

8 Författningskommentar

8.1 Förslaget till lag om ändring i tullagen (2016:253)

1 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bl.a. en uppräkning av de EU-förordningar som lagen kompletterar. Hänvisningen till förordningarna är dynamisk och avser alltså förordningarna i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I *första stycket* ändras hänvisningen till förordning (EU) nr 952/2013 i stället till en hänvisning till förordning (EU) 2026/2108, dvs. den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

3 §

Paragrafen innehåller definitioner av de uttryck som fortfarande anses vara nödvändiga att definiera i nationell lagstiftning.

I *första stycket* görs följande ändringar. I definitionen av uttrycket ”tullagstiftning” ändras hänvisningen till artikel 5.2 i den hittills gällande tullkodexen i stället till motsvarande artikel i den nya tullkodexen. För ytterligare information om innebörden av det här uttrycket, se prop. 2015/16:79 s. 175.

En definition av begreppet tullbehandling införs. Det är en följd av att bestämmelserna om tullbrott, där uttrycket förekommer, flyttas från lagen (2000:1225) om straff för smuggling till förevarande lag. Uttrycket har samma innebörd som motsvarande bestämmelse i 2 § andra stycket 4 lagen om straff för smuggling. Med tullbehandling avses enligt definitionen det som föreskrivs i tullagstiftningen om att en vara då den förs in till eller ut från det svenska tullområdet ska vara i tillfällig lagring, hänföras till ett tullförfarande, återexporteras, eller bli föremål för åtgärder enligt 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710). Att tullbehandling knyter an till tullagstiftningen innebär att en vara kan bli föremål för tullbehandling när den förs in i Sverige från en plats utanför EU:s tullområde eller när en vara förs ut ur Sverige till en sådan plats.

Uttrycket ”fordon” har tagits bort eftersom det finns en definition av det uttrycket i 2 § lagen (2001:559) om vägtrafikdefinitioner som definitionen i tullagen huvudsakligen överensstämmer med. Definitionen i 2 § lagen om vägtrafikdefinitioner omfattar dock inte ”svävare”, vilket innebär att sådana transportmedel inte längre kommer att omfattas av bestämmelserna i tullagen.

I *andra stycket* finns en upplysning om att uttryck som används i lagen har samma betydelse som i den hittillsvarande tullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen. Hänvisningen till den hittills gällande tullkodexen ändras i stället till hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.2 och 5.14.

7 §

Paragrafen innehåller ett bemyndigande om förmedling av uppgifter till och från Tullverket och bestämmelser om sekretess vid sådan förmedling.

I *första stycket* tas orden ”i elektroniska dokument” bort för att göra bestämmelsen neutral i förhållande till hur uppgifter förmedlas.

Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

8 §

Paragrafen anger när uppgifter som förmedlas genom Europeiska kommissionen, genom en annan myndighet än Tullverket eller genom en förmedlare som avses i 7 § första stycket anses ha kommit in till Tullverket.

Paragrafen ändras på så sätt att EU:s tullbyrå läggs till som en instans som kan förmedla uppgifter till Tullverket. Därtill görs bestämmelsen neutral i förhållande till hur uppgifter förmedlas.

Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

12 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om bevarande av handlingar.

Paragrafen kompletterar artikel 51.1 i den hittills gällande tullkodexen, se prop. 2015/16:79 s. 177. Den artikeln motsvaras närmast av artikel 76.6 i den nya tullkodexen. Hänvisningen till artikel 15.1, vilken inte har någon motsvarighet i den nya tullkodexen, ändras därför till en hänvisning till artikel 76.6 i den nya tullkodexen. Samtidigt ändras uttrycket ”handlingar” till ”dokument och information” som är de uttryck som används i den artikeln. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

2 kap.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när mervärdesskatt vid import av varor ska tas ut i enlighet med skatteförfarandelagen (2011:1244).

Enligt *andra stycket*, som är nytt, gäller första stycket också en importör eller, om importören är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar, när det inte finns någon deklarant på grund av att information tillhandahålls eller tillgängliggörs med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med bestämmelserna i artikel 285 i förordning (EU) 2026/2108. Hänvisningen till första stycket innebär att det som sägs där om en deklarant eller, om deklaranten är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar, också gäller en importör eller, om importören är ett ombud, den för vars räkning ombudet handlar.

I *tredje stycket*, som tidigare var andra stycket, har gjorts ett tillägg för att det som sägs om beskattningsunderlag i 1 § även ska gälla i de fall som avses i andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

2 a §

Paragrafen innehåller särskilda förfaranderegler för den situation där varor vid import fysiskt förs in till Sverige men där tulldeklarationen lämnas i ett annat EU-land till följd av ett tillstånd för centraliserad klarering.

En punktuppställning läggs till i *första stycket*. Bestämmelserna om centraliserad klarering i hittillsvarande första stycket tas in i *punkt 1*. Hänvisningen till artikel 179 ändras till en hänvisning till motsvarande artikel i den nya tullkodexen, dvs. artikel 91. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning. Tillstånd till centraliserad klarering får enligt art. 91.1 beviljas till och med den 28 februari 2031. Genom *punkt 2*, som är ny, införs en bestämmelse som innebär att om skatt ska tas ut enligt 1 § första stycket, ska skatten fastställas av Tullverket genom ett särskilt beslut i det fall en importör är en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land. Med uttrycket ”ett annat EU-land”, avses här det EU-land där den

tullmyndighet finns som har beviljat en importör status som betrodd näringsidkare enligt artikel 31.2 i den nya tullkodexen.

För att *andra stycket* ska vara tillämpligt på båda punkterna i första stycket har hänvisningen till tulldeklaration tagits bort.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att annan skatt än tull inte ska tas ut till den del varan eller dess värde förverkats om en icke-unionsvara eller dess värde förverkas. Paragrafen ändras på så sätt att andra stycket upphävs och flyttas till 5 kap. 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om begränsning av tiden för underrättelse om tullskuld.

Paragrafen ändras på så sätt att *andra* och *tredje styckena* upphävs. Det som anges där omfattas numera av artiklarna 206.3 c och 205.4 andra stycket i den nya tullkodexen. I *första stycket* ändras hänvisningen till artikel 103.1 i den hittills gällande tullkodexen till en hänvisning till motsvarande artikel i den nya tullkodexen, dvs. artikel 206.1. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

7 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om betalning av tullbelopp.

Paragrafen ändras på så sätt att sista satsen i *första stycket* och *andra stycket* upphävs. Ändringen i första stycket motiveras av att det som gäller i fråga om anstånd framgår av artikel 210.2 i den nya tullkodexen. Upphävandet av andra stycket motiveras av att frågan om tidsfrister är reglerad i den nya tullkodexen (se artiklarna 212.2 och 213).

I det som återstår av det tidigare *första stycket* ändras hänvisningen till artikel 108.1 i den hittills gällande tullkodexen till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 210.1 första stycket. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

8 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om beräkning av ränta vid betalning av annan skatt än tull.

Hänvisningarna till artiklarna 112 och 114 i den hittills gällande tullkodexen ändras till hänvisningar till motsvarande bestämmelser i den nya tullkodexen, dvs. artiklarna 214 och 216. Hänvisningarna är utformade så att de avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

16 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om indrivning av tull.

I *första stycket* läggs satsen ”och beloppet inte har kunnat tas ur en ställd garanti” till. Genom tillägget införs ytterligare en förutsättning, förutom att tull inte har betalats i rätt tid, för att en fordran ska få lämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning. Med ”ställd garanti” avses garanti för tullskuld enligt artikel 194 i den nya tullkodexen och för annan skatt än tull enligt 4 §. Det hittillsvarande *andra stycket* tas bort eftersom det som står där följer av utsökningsbalken, särskilt 3 kap. 1 § 6 (se prop. 2021/22:206). Det hittillsvarande *tredje stycket* blir därmed det nya andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.13.

17 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om indrivning av ersättning för kostnad.

En punktuppställning läggs till i paragrafen. Bestämmelserna om indrivning av ersättning för kostnad tas in i *punkt 1*. Hänvisningen till artikel 189.1 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 65.2. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning. Genom *punkt 2*, som är ny, införs en bestämmelse om indrivning av unionshanteringsavgifter som inte har betalats.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6 och 5.14.

19 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om återbetalning och eftergift av annan skatt än tull.

Hänvisningarna i *första* och *tredje styckena* till artiklarna 121, 116–120 och 116.4 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till hänvisningar till motsvarande bestämmelser i den nya tullkodexen, dvs. artiklarna 222, 217–221 och 217.5. Hänvisningarna är utformade så att de avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

För att bestämmelsen ska vara tillämplig såväl vid centraliserad klarering som för betrodda näringsidkare, ändras *andra stycket* på så sätt att hänvisningen till bestämmelserna om centraliserad klarering ändras till en hänvisning till 2 a § första stycket i vilket såväl centraliserad klarering som betrodd näringsidkare nämns. En ansökan om återbetalning eller eftergift i dessa fall ska göras inom de tidsfrister som framgår av artikel 222.1 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4 och 5.14.

3 kap.

3 §

Paragrafen föreskriver en skyldighet för föraren av eller befälhavaren på ett fartyg eller ett luftfartyg som förs in i det svenska tullområdet att anmäla transportmedlets ankomst till Tullverket.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 133.1 första stycket i den hittills gällande tullkodexen ändras till en hänvisning till närmast motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 101.1. Hänvisningen till

förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Ansvar för tullförseelse enligt 5 kap. 7 § kan aktualiseras för den som inte fullgör anmälningsskyldigheten.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

8 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om bestämmande av frizon.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 243.1 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 148.1. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

5 kap. Straff och andra sanktioner

Straff

Tullbrott

1 §

Paragrafen reglerar ansvar för tullbrott. Den motsvarar i sak hittillsvarande 8 § första, andra och fjärde styckena lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

Tullbrott innefattar att någon i samband med införsel eller utförsel agerar på ett otillåtet sätt och därigenom ger upphov till fara för att tull eller avgift undandras det allmänna eller felaktigt tillgodoräknas eller återbetalas i samband med införsel till eller utförsel från det svenska tullområdet. Vad som avses med det svenska tullområdet definieras i 1 kap. 3 §. Det som sägs i paragrafen om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket om inte något annat uttryckligen anges. Straffskalan för brottet är böter eller fängelse i högst två år.

Regleringen i *första stycket* omfattar enbart införsel. Bestämmelsen avser dels att någon underlåter att anmäla en vara till tullbehandling, dels att någon vid tullbehandling lämnar en oriktig uppgift eller underlåter att lämna en föreskriven uppgift. Vad som avses med tullbehandling definieras i 1 kap. 3 §. Om en tulldeklaration ges in i ett annat EU-land med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 91 i den nya tullkodexen gäller förevarande stycke avseende sådana uppgifter som anges i 2 kap. 2 a § andra stycket. Det innebär att tullbrott i fråga om skatt även ska anses uppkomma avseende de uppgifter som har lämnats i tulldeklarationen i det andra EU-landet och som Tullverket behöver för att kunna besluta om skatten (jfr prop. 2021/22:23 s. 78). Vid centraliserad klarering uppkommer tullskulden och skyldigheten att deklarera importen i tullhänseende i det andra EU-landet. Ett undandragande av tull ska då hanteras av det landet. Skyldighet att betala mervärdesskatt och punktskatter uppkommer emellertid i Sverige och hanteras därför här i landet. Motsvarande skatteundandragande när både tull och skatt undandras i Sverige bestraffas som tullbrott enligt förevarande stycke (prop. 2021/22:23 s. 78). För sådana uppgifter som anges i 2 kap. 2 a §

andra stycket och som lämnas av en betrodd näringsidkare gäller också förevarande stycke. Även betrodda näringsidkare kan alltså dömas för tullbrott enligt denna bestämmelse.

Enligt paragrafens *andra stycke* döms för tullbrott också den som uppsåtligen ger upphov till fara för att tull eller avgift undandras det allmänna eller felaktigt tillgodoräknas eller återbetalas till honom eller henne själv eller någon annan, i vissa fall. I *punkt 1* straffbeläggs att någon handlar på motsvarande sätt som i första stycket i samband med utförsel av en vara. Bestämmelsen omfattar också att någon förfogar över en utförd vara i strid med vad som förutsatts vid den tullbehandling som ägt rum med anledning av utförseln. Regleringen i *punkt 2* avser att någon under pågående tullbehandling förfogar över en införd vara i strid med det som gäller för tullbehandlingen. I *punkt 3* straffbeläggs det fallet att någon bryter mot villkor för befrielse från eller nedsättning av tull eller avgift. Att ordet tull används i stället för skatt är en anpassning till tullagens systematik. Enligt 1 kap. 2 § gäller det som sägs i lagen om tull som huvudregel även annan skatt för varor vid import som betalas till Tullverket. Någon ändring i sak är inte avsedd. I förhållande till 8 § lagen om smuggling görs också andra språkliga ändringar i stycket som inte innebär någon ändring i sak.

I *tredje stycket* föreskrivs att paragrafen är tillämplig endast i fråga om sådan tull och sådana avgifter som Tullverket ska besluta. Det gäller även annan skatt än tull som ska betalas till Tullverket.

Ansvar enligt paragrafen förutsätter att skyldigheten att betala tull, skatt eller avgift har förelegat i det enskilda fallet. Det är alltså inte tillräckligt att varan tillhör ett varuslag för vilket tull, annan skatt eller avgift ska betalas i anledning av införsel eller utförsel (prop. 1999/2000:124 s. 127).

Att paragrafen knyter an till tullbehandling enligt 1 kap. 3 § innebär att paragrafen blir tillämplig i samma utsträckning som tullagstiftningen (prop. 1999/2000:124 s. 128). Paragrafen omfattar alltså situationer när en vara förs in från eller ut till en plats utanför EU, dvs. en plats utanför EU:s tullområde eller skatteområden (s.k. tredjelandstrafik). Tillämpningsområdet omfattar även det fallet att en icke-unionsvara transiteras från en plats utanför EU via ett annat EU-land till Sverige. Paragrafen kan också bli tillämplig när en icke-unionsvara, som inte är underkastad ett tullförfarande, förs in till Sverige från en plats inom EU:s tullområde (jfr prop. 1999/2000:124 s. 128). Att tullagstiftningen, och därmed regleringen i förevarande paragraf, då blir tillämplig följer av 3 kap. 6 § tullbefogenhetslagen (2024:710).

Ansvar för brottet förutsätter uppsåt. Allmänna uppsåtsregler är tillämpliga. För att någon ska fällas till ansvar enligt första stycket för att ha lämnat en oriktig uppgift krävs att gärningsmannens uppsåt täcker att uppgiften är oriktig. Uppsåtsreglerna bör även medföra att gärningsmannen i princip ska ha insett effekten av den oriktiga uppgiften, dvs. faran för att tull, annan skatt eller avgift skulle undandras, felaktigt tillgodoräknas eller återbetalas. Det torde dock inte krävas att gärningsmannen har en exakt uppfattning om storleken av det belopp som det allmänna riskerar att gå miste om eller full klarhet om vilka tullar, skatter eller avgifter som kan påverkas av hans eller hennes handlande eller underlåtenhet (se prop. 1999/2000:124 s. 80–81.).

Tullbrott, och försök till tullbrott, omfattas av åtalsprövningsregeln i 11 §.

I prop. 1999/2000:124 s. 127–128 behandlas bl.a. frågor om brottskonkurrens.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

2 §

Paragrafen reglerar ansvar för ringa tullbrott. Den motsvarar hittillsvarande 9 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling, med den ändringen att en särskild brottsbeteckning, ringa tullbrott, införs.

Bedömningen av om ett tullbrott är ringa bör göras främst med utgångspunkt i storleken av det belopp som undandragits eller felaktigt tillgodoräknats eller återbetalats. Omständigheterna kring införseln eller utförseln kan emellertid vara sådana att gärningen bör bedömas som tullbrott av normalgraden även om det undandragna (eller tillgodoräknade eller återbetalade) beloppet är så lågt att gärningen med hänsyn tagen enbart till det skulle ha bedömts som ett ringa brott (prop. 1999/2000:124 s. 137). Straffet för ringa tullbrott är penningböter.

Brottet omfattas av åtalsprövningsregeln i 11 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

3 §

Paragrafen reglerar ansvar för grovt tullbrott. Den motsvarar hittillsvarande 10 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

I *första stycket* föreskrivs att om ett brott som avses i 1 § är att anse som grovt döms för grovt tullbrott. För att 1 § ska vara tillämplig ska alltså de objektiva rekvisiten i den paragrafen vara uppfyllda och uppsåt ska föreligga. Straffskalan för brottet är fängelse lägst ett och högst sex år.

I *andra stycket* anges omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om ett tullbrott ska anses vara grovt. Uppräkningen motsvarar i stort sett det som föreskrivs i 4 § skattebrottslagen (1971:69) om grovt skattebrott. Avsikten är att brottsbeteckningen grovt tullbrott ska förbehållas den från allmän synpunkt allvarligaste brottsligheten. Hänsyn ska tas till samtliga omständigheter och en helhetsbedömning ska göras. Särskild vikt ska dock läggas vid sådana omständigheter som anges i straffbestämmelsen. Det som särskilt ska beaktas är om gärningen rört mycket betydande belopp, om gärningsmannen använt falska handlingar eller vilseledande bokföring, om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art. De omständigheterna kommenteras utförligt i prop. 1999/2000:124 s. 137–138. Där behandlas även frågor om brottskonkurrens.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

4 §

Paragrafen reglerar ansvar för vårdslös tullredovisning. Den motsvarar hittillsvarande 11 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

I *första stycket* föreskrivs att den som av grov oaktsamhet begår en gärning som avses i 1 §, döms för vårdslös tullredovisning. Det är alltså fråga om den oaktsamma formen av tullbrott. Straffskalan för vårdslös tullredovisning är böter eller fängelse i högst två år. Vad som ska anses

utgöra grov oaktsamhet har behandlats i prop. 1999/2000:124 s. 84–85. Där anges bl.a. att i den mån en person skulle undgå ansvar för uppsåtligt brott på den grunden att personen inte har känt till en införsel- eller utförselrestriktion, bör han eller hon i regel anses ha varit grovt oaktsam genom att inte skaffa sig kännedom om restriktionen.

I *andra stycket* undantas från straffansvar sådana gärningar som visserligen har begåtts av grov oaktsamhet men som med hänsyn till omständigheterna ändå är att anse som ringa. Avgörande torde främst bli storleken av det belopp som undandragits eller felaktigt tillgodoräknats eller återbetalats.

Brottet omfattas av den särskilda åtalsprövningsregeln i 11 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Olovlig befattning med tullpliktig vara

5 §

Paragrafen reglerar ansvar för olovlig befattning med tullpliktig vara. Den motsvarar delar av 12 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling i dess hittillsvarande lydelse.

Brottsbeteckningen olovlig befattning med tullpliktig vara är ny. Den straffbelagda gärningen motsvarar brottet olovlig befattning med smuggelgods när varan har varit föremål för tullbrott eller ett annat brott enligt 1–4 §§. Olovlig befattning med smuggelgods har behandlats i prop. 1999/2000:124 s. 140–141. Det som har anförts där gör sig i tillämpliga delar även gällande i fråga om olovlig befattning med tullpliktig vara.

I *första stycket* straffbeläggs viss hantering av sådana varor som har varit föremål för undandragandebrott (s.k. efterföljande hantering). Ansvar förutsätter alltså att den vara som någon tagit befattning med har varit föremål för ett förbrott enligt 1–4 §§. Bestämmelsen är i princip tillämplig även om tullen har upphävts efter införseln utan att upphävandet getts retroaktiv verkan. Den efterföljande hantering som är straffbelagd innefattar emballering, transport, förvaring, döljande, bearbetning, förvärv, överlåtelse och ingående av avtal om upplåtelse av panträtt. Uppräkningen är uttömmande. Det är alltså inte fråga om enbart en exemplifiering. Den som på något annat sätt hanterar en vara som varit föremål för undandragandebrott, exempelvis genom att använda den eller konsumera den, gör sig inte skyldig till brott enligt förevarande paragraf. Vad som avses med de olika förfarandena har behandlats utförligt i prop. 1999/2000:124 s. 141 och 142.

Ansvar enligt första stycket förutsätter att gärningsmannen haft uppsåt. Uppsåtet måste omfatta både själva förfarandet och det förhållandet att varan har varit föremål för brott som avses i 1–4 §§. Om det inte kan bevisas att uppsåt föreligger, är det möjligt att gärningen kan medföra straffansvar enligt andra stycket (prop. 1999/2000:124 s. 143). Den som döms för förbrottet (t.ex. tullbrott) ska inte drabbas av ansvar även för den efterföljande hanteringen av varan. Det följer av allmänna straffrättsliga principer om lagkonkurrens som i detta fall innebär att förbrottet kan sägs konsumera den efterföljande hanteringen. Om det inte kan bevisas att den som brutit mot förevarande paragraf också har begått förbrottet, finns det ingenting som hindrar att han eller hon fälls till ansvar för olovlig

befattning med tullpliktig vara. På motsvarande sätt som gäller för häleribrott, utesluter en lagakraftvunnen dom avseende olovlig befattning med tullpliktig vara att den dömde sedan döms för förbrottet.

Straffskalan för brottet är böter eller fängelse i högst två år. Om förbrottet är ett uppsåtligt brott eller ett oaktsamhetsbrott bör inte vara avgörande för brottets straffvärde. Befattningens karaktär kan exempelvis vara väsentligare. Det kan alltså bli så att den som gjort sig skyldig till förbrottet får en lindrigare påföljd än den som i ett senare skede har tagit befattning med varan. Ett exempel kan vara att
någon säljer sanktionsvaror som olovligen har införts till Sverige. Gärningen ska inte medföra ansvar om den är ringa med hänsyn till befattningen, omständigheterna kring denna, egendomens värde samt övriga omständigheter. Bedömningen bör grundas på en helhetsbedömning av samtliga omständigheter i det enskilda fallet. I allmänhet bör särskild vikt läggas vid de omständigheter som anges i bestämmelsen. Straffrihet bör förutsätta att helhetsbedömningen utmynnar i att gärningen i det enskilda fallet framstår som så bagatellartad att den inte bör medföra något straffansvar.

Av *andra stycket* framgår att gärningsmannen ska dömas till böter om han eller hon inte inser men har skälig anledning att anta att varan varit föremål för brott. De objektiva rekvisiten för ansvar är desamma som enligt första stycket. Skillnaden ligger i det subjektiva rekvisitet. Enligt förevarande stycke krävs inte att gärningsmannen inser utan i stället att han eller hon har skälig anledning att anta att varan varit föremål för ett sådant förbrott som avses i första stycket. Uttrycket anger det mått av oaktsamhet rörande förbrottet som förutsätts för straffbarhet. Av betydelse är bl.a. under vilka omständigheter exempelvis ett förvärv har skett. Gärningsmannen måste dock ha uppsåt i förhållande till befattningen i sig. I ringa fall ska det inte dömas till ansvar. I allmänhet bör det innebära att egendomens värde i praktiken blir avgörande för om gärningen är att anse som ringa.

Frågan om preskription har behandlats i prop. 1999/2000:124 s. 140–141.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

6 §

Paragrafen reglerar ansvar för grov olovlig befattning med tullpliktig vara. Den motsvarar delar av 13 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling i dess hittillsvarande lydelse.

Brottsbeteckningen grov olovlig befattning med tullpliktig vara är ny. Den straffbelagda gärningen motsvarar brottet grov olovlig befattning med smuggelgods när varan har varit föremål för tullbrott eller annat brott enligt 1–4 §§. Grov olovlig befattning med smuggelgods har behandlats i prop. 1999/2000:124 s. 145–146. Det som har anförts där gör sig i tillämpliga delar även gällande i fråga om grov olovlig befattning med tullpliktig vara.

I *första stycket* anges att straffskalan för grov olovlig befattning med tullpliktig vara är fängelse, lägst ett och högst sex år.

I *andra stycket* anges exempel på omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om brottet är grovt. Det ska göras en helhetsbedömning av samtliga omständigheter. Vid bedömningen ska emellertid

särskild vikt fästas vid sådana omständigheter som anges i bestämmelsen. Det som avses är om gärningen ingått som ett led i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning, om gärningen avsett befattning med varor som varit föremål för brott varigenom tull eller avgift till mycket betydande belopp har undandragits det allmänna eller felaktigt återbetalats eller tillgodoräknats någon eller om gärningen annars varit av särskilt farlig art. Det som sägs om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt som ska betalas till Tullverket. De olika omständigheterna kommenteras utförligt i prop. 1999/2000:124 s. 145–146. Exemplen knyter an till omständigheter som gör att ett tullbrott kan vara grovt. Det är emellertid av grundläggande vikt att förevarande bestämmelse tillämpas med utgångspunkt i såväl befattningen i sig som befattningen sedd i belysning av förbrottet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Tullförseelse

7 §

Paragrafen reglerar ansvar för tullförseelse. Den motsvarar hittillsvarande 5 kap. 2 §.

Enligt *första stycket* döms den för tullförseelse som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot en föreskrift i tullagstiftningen eller bryter mot viss annan, närliggande reglering. Straffet för tullförseelse är böter.

Det huvudsakliga tillämpningsområdet framgår av *punkt 1*. Det straffbara området omfattar alla de fall där någon bryter mot en föreskrift i tullagstiftningen. Med tullagstiftning avses den omfattande reglering som anges i 1 kap. 3 §. Regleringen i förevarande bestämmelse har således ett brett tillämpningsområde. Ansvar enligt bestämmelsen kan exempelvis komma i fråga för en resande som vid införsel till Sverige underlåter att deklarera en vara eller en lastbilschaufför som vid införseln underlåter att anmäla en vara till tullbehandling. Ett annat exempel är om någon i strid med tullagstiftningen för ut en vara som kan misstänkas omfattas av ett förbud mot utförsel ur landet. Tillämpningsområdet begränsas dock av att ansvar för tullförseelse enligt 8 § inte ska dömas ut om gärningen är belagd med straff i 1–6 §§. Detsamma gäller om gärningen är belagd med straff i brottsbalken, lagen (2000:1225) om straff för smuggling, lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott eller terroristbrottslagen (2022:666). Ansvar för tullförseelse är alltså subsidiärt i förhållande till t.ex. smuggling eller tullbrott. Det innebär att det i regel är mindre allvarliga överträdelser som leder till ansvar för tullförseelse. Tillämpningsområdet begränsas även av att allmänt åtal för tullförseelse enligt 12 § bara får väckas efter Tullverkets medgivande. Normalt döms ansvar ut genom att en tullåklagare utfärdar ett strafföreläggande som godkänns av den som har gjort sig skyldig till brottet.

I *punkt 2* straffbeläggs överträdelser av anmälningsskyldigheten i artikel 3 eller redovisningsskyldigheten i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1672 av den 23 oktober 2018 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005. Hänvisningen till artiklarna är utformad så att den avser en viss angiven lydelse, s.k. statisk hänvisning.

Av *punkt 3* framgår att ansvar för tullförseelse även omfattar den som inte fullgör rapporteringsskyldigheten i artikel 18 a.4–6 i rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/1525. Hänvisningen till artikeln är statisk. Den underlåtenhet att fullgöra rapporteringsskyldighet som avses är en skyldighet för fraktförare att rapportera containerrörelser till tullmyndigheterna, Container Status Message (se prop. 2016/17:44, s 41).

Av *andra stycket* framgår att ansvar för tullförseelse även döms ut om någon uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot vissa beslut som Tullverket har meddelat med stöd av tullagstiftningen. Det som avses är enligt *punkt 1* myndighetens beslut om skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor i vissa fall. Enligt *punkt 2* omfattas Tullverkets beslut om skyldighet i övrigt att lämna en uppgift eller handling till myndigheten. Regleringen är inte begränsad till vissa typer av uppgifter eller handlingar och har således ett brett tillämpningsområde. Enligt *punkt 3* omfattas även Tullverkets beslut om användning eller förbrukning av en icke-unionsvara.

I *tredje stycket* anges att det inte ska dömas till ansvar för tullförseelse i ringa fall. Genom bestämmelsen exkluderas överträdelser som är så bagatellartade att de inte bör leda till straffansvar.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

8 §

I paragrafen, som motsvarar hittillsvarande 5 kap. 3 §, föreskrivs att ansvar för tullförseelse inte ska dömas ut om gärningen är belagd med straff i någon av 1–6 §§, brottsbalken, lagen (2000:1225) om straff för smuggling, lagen (2014:307) om straff för penningtvättsbrott eller terroristbrottslagen (2022:666).

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Försök, förberedelse och stämpling

9 §

I paragrafen, som motsvarar delar av 14 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling i dess hittillsvarande lydelse, straffbeläggs olika former av ofullbordade uppsåtliga brott.

Paragrafen föreskriver att för försök till tullbrott, grovt tullbrott eller grov olovlig befattning med tullpliktig vara döms det till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken. Detsamma gäller för förberedelse eller stämpling till grovt tullbrott eller grov olovlig befattning med tullpliktig vara. Regleringen har kommenterats utförligt i prop. 1999/2000:124 s. 146–147. Vad som avses med försök, förberedelse och stämpling regleras i 23 kap. 1 och 2 §§ brottsbalken.

Tullagen innehåller inte någon bestämmelse om straffvärdet för försök, förberedelse eller stämpling. Det innebär att de allmänna principer som ligger till grund för bestämmelserna i brottsbalken gäller. Det är alltså av betydelse i vilken mån gärningsmannen har gjort vad som ankommit på honom eller henne för att brottet ska fullbordas, när brottet upptäcks. Ju

mer så är fallet eller ju mer slumpbetonad upptäckten är, desto större skäl finns det att anse att gärningen har samma straffvärde som vid ett fullbordat brott.

Att ringa tullbrott, som i 2 § getts en särskild brottsbeteckning, inte anges i paragrafen innebär att försök till ringa tullbrott inte är kriminaliserat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Frivillig rättelse

10 §

Paragrafen, som motsvarar delar av 15 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling i dess hittillsvarande lydelse, innehåller en bestämmelse om frivillig rättelse.

Möjligheten till frivillig rättelse gäller den som frivilligt vidtar en åtgärd som leder till att tull eller avgift som avses i 1–4 §§ kan påföras, tillgodoräknas eller återbetalas med rätt belopp. Även annan skatt som ska betalas till Tullverket omfattas enligt 1 kap. 2 §. Den som vidtar rättelsen ska inte dömas till ansvar enligt 1–6 §§. En frivillig rättelse leder till frihet från ansvar oberoende av när rättelsen görs. Det förutsätts emellertid att rättelsen verkligen är frivillig. Om rättelsen är en följd av att gärningsmannen exempelvis har förstått att han eller hon skulle komma att bli föremål för en brottsutredning kan frihet från ansvar inte komma i fråga.

Angående paragrafens förhållande till brottsbalken kan följande nämnas. I 23 kap. 3 § brottsbalken finns generella bestämmelser om straffrihet vid försök, förberedelse och stämpling när någon frivilligt agerar så att brottet inte fullbordas. I samma paragraf finns en bestämmelse om straffrihet för den som frivilligt förebygger brottslig användning av ett hjälpmedel. I 29 kap. 5 § brottsbalken finns vidare generella bestämmelser om att det vid straffmätningen särskilt ska beaktas att den tilltalade frivilligt har angett sig och att han eller hon efter förmåga har försökt att förebygga eller avhjälpa eller begränsa skadliga verkningar av brottet. Regleringen i 29 kap. 5 a § brottsbalken innebär att det vid straffmätningen även i skälig omfattning ska beaktas om den tilltalade lämnat uppgifter som är av väsentlig betydelse för utredningen av ett brott. Bestämmelserna är tillämpliga vid de brott som regleras i 1–6 §§. Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Särskilda bestämmelser om åtal

11 §

Paragrafen, som delvis motsvarar 20 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling, innehåller en åtalsprövningsregel.

I *första stycket* föreskrivs en begränsning av möjligheterna att väcka åtal för tullbrott, ringa tullbrott eller vårdslös tullredovisning, om brottet kan leda till sanktionsavgift enligt 14 eller 16 §. Åtal får i ett sådant fall endast väckas om det är påkallat av särskilda skäl. Syftet med regleringen är att en straffrättslig prövning endast ska aktualiseras om den administrativa sanktion som kan komma att påföras gärningsmannen med anledning av gärningen framstår som en från allmän synpunkt otillräcklig reaktion.

I sammanhanget bör regleringen i 35–38 §§, som är ett uttryck för förbudet mot dubbelprövning, noteras. Regleringen innebär att det

antingen blir aktuellt med sanktionsavgift eller en prövning om ansvar för brott. Det kan alltså inte bli fråga om en andra prövning för samma gärning.

I *andra stycket* anges att första stycket även gäller talan om förverkande enligt 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

12 §

I paragrafen, som motsvarar hittillsvarande 5 kap. 4 §, anges att allmänt åtal för tullförseelse får väckas endast efter medgivande av Tullverket.

Regleringen innebär att en allmän åklagare måste vända sig till Tullverket innan han eller hon får väcka åtal eller utfärda strafföreläggande för tullförseelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Förverkande

13 §

I paragrafen regleras straffrättsligt förverkande.

I *första stycket* anges att bestämmelserna om förverkande i 16–18 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling gäller om en vara har varit föremål för brott enligt 1, 2, 3, 4, 5, 6 eller 9 §. Det innebär att förverkandebestämmelserna, som ska tillämpas tillsammans med 36 kap. brottsbalken, ska tillämpas i fråga om brott enligt tullagen, dock inte tullförseelse. Paragrafen är en följd av att tullbrott och olovlig befattning med tullpliktig vara, som tidigare reglerades i lagen om straff för smuggling, har flyttats till tullagen. Regleringen innebär inte någon ändring i sak. En kommentar till förverkandebestämmelserna i smugglingslagen finns i prop. 1999/2000:124 s. 149–150.

I *andra stycket*, som motsvarar hittillsvarande 2 kap. 3 § andra stycket, anges att betald tull ska beaktas vid förverkande av en varas värde och vid bestämmande av påföljd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

Sanktionsavgift

När sanktionsavgift ska tas ut

14 §

I paragrafen regleras för vilka överträdelser av tullagstiftningen som det ska tas ut en sanktionsavgift samt av vem.

I *första stycket* anges att sanktionsavgift ska tas ut vid överträdelser av tullagstiftningen. Med överträdelser av tullagstiftningen avses att vissa skyldigheter eller regler inte iakttas. I paragrafen listas sju typer av överträdelser för vilka en sanktionsavgift ska tas ut. Att avgift ska tas ut innebär att regleringen är obligatorisk. Så snart de objektiva förutsättningarna är för handen ska frågan om sanktionsavgift aktualiseras. Ansvaret är strikt, dvs. sanktionsavgift ska tas ut även om överträdelsen inte skett uppsåtligen eller av oaktsamhet. De situationer som ska bli föremål för sanktion är sådana där olika slags skyldigheter och regler enligt tullagstiftningen inte iakttas. Med tullagstiftning avses Europeiska unionens tullagstiftning enligt artikel 5.2 i den nya tullkodexen, samt

svenska tullförfattningar (se 1 kap. 2 §). I artikel 5.2 i den nya tullkodexen anges att allt av följande utgör tullagstiftning: tullkodexen och de bestämmelser om ändring, komplettering eller genomförande av den som antagits på unionsnivå eller nationell nivå; den gemensamma tulltaxan; de rättsakter som inrättar ett unionssystem för tullbefrielser; tullbestämmelser i internationella avtal, om de bestämmelserna är tillämpliga i unionen; förordning (EU) 2022/2399 och de bestämmelser som ändrar, kompletterar eller genomför den. Överträdelsekatalogen motsvarar överträdelsekatalogen i artikel 274 i den nya tullkodexen. Att tullagstiftningen i vissa fall ska tillämpas även i fråga om skatt följer av 2 kap. 1 och 2 §§ och av de hänvisningar till tullagen som finns i de i 2 kap. 1 § angivna lagarna. Sanktionsavgift kan alltså även aktualiseras vid överträdelser kopplade till uttaget av mervärdesskatt eller punktskatt som ska betalas till Tullverket.

Sanktionsavgift ska tas ut om en skyldighet som innehavaren av ett tullbeslut har enligt beslutet inte iakttas (*punkt 1*). Med tullbeslut avses varje åtgärd av tullmyndigheterna som rör tullagstiftningen, tar ställning i ett visst fall och har rättslig verkan för den eller de berörda personerna (art. 5.10 i den nya tullkodexen). Begreppet tullbeslut har alltså ett brett tillämpningsområde och innefattar t.ex. beslut om att efter ansökan bevilja tillstånd för ett särskilt tullförfarande eller bindande besked (bindande tariffbesked och bindande ursprungsbesked). Definitionen innefattar även andra beslut, t.ex. beslut om att frigöra en vara till ett önskat tullförfarande eller att kvarhålla varan, beslut om efterdebitering samt kontrollbeslut som för med sig vissa rättsverkningar samt beslut om tull eller annan skatt som fattas enligt tullagstiftningen. Om en innehavare av ett tullbeslut inte iakttar de skyldigheter som följer av beslutet ska denna överträdelse bli föremål för en sanktionsavgift.

Sanktionsavgift ska vidare tas ut om skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten i enlighet med tullagstiftningen inte iakttas (*punkt 2*). Bestämmelsen är teknikneutral. All information ska enligt regleringen i den nya tullkodexen senast den 1 mars 2034 lämnas i tulldatacentralen. Fram till dess kan information lämnas på andra sätt, främst genom en tulldeklaration i de befintliga nationella it-systemen. Information kan även lämnas i summariska införseldeklarationer, deklarationer för tillfällig lagring och förenklade eller kompletterande deklarationer m.m. Samtliga dessa typer av informationslämnande omfattas av skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheten. I den mån det i delegerade akter regleras möjligheter att lämna information muntligen (t.ex. resandes kontakt med tullmyndigheten vid gränsövergång) eller genom annat agerande (t.ex. att den resande går i grön fil vid gränsövergång eller frigörande av brevförsändelser förmedlade av postoperatör) omfattas även denna typ av informationslämnande av bestämmelsen. Om den som ansvarar för denna slags informationslämnanden inte fullgör sina skyldigheter utgör det alltså en överträdelse som ska leda till en sanktionsavgift. Bestämmelsen innefattar alla olika typer av brister i informationslämnande, dvs. dels att informationen lämnas på fel sätt, dels att informationen är ofullständig eller felaktig.

Sanktionsavgift ska också tas ut om den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen inte iakttas (*punkt 3*). Tullagstiftningen

innehåller flera bestämmelser som rör bokföringsskyldighet i olika situationer. T.ex. föreskrivs en bokföringsskyldighet för importörer och exportörer, samt innehavare av tillstånd att hänföra varor till ett särskilt tullförfarande eller att driva anläggningar för lagring av varor i tullager i artikel 128.1 i den nya tullkodexen. Regler om bokföringsskyldighet finns också för godkända ekonomiska aktörer i artikel 30.1 b i, för betrodda näringsidkare i artikel 31.3 b i och f, samt för den som har drifttillstånd för anläggningar för tillfällig lagring artikel 108.4. Reglerna innebär i allmänhet en skyldighet för den utpekade aktören att hålla en lämplig bokföring tillgänglig för Tullverket, som huvudregel i tulldatacentralen. Om dokumentationen brister i sådan omfattning att den inte lämpligen kan användas för Tullverkets kontrolländamål har det skett en överträdelse enligt denna punkt.

Om reglerna om undandragande av varor från tullövervakning inte iakttas utgör det också en överträdelse enligt bestämmelsen (*punkt 4*). Med tullövervakning avses enligt artikel 5.26 i den nya tullkodexen sådana åtgärder som i allmänhet vidtas av tullmyndigheterna i syfte att säkerställa att tullagstiftningen och, i tillämpliga fall, annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna efterlevs, eller att på annat sätt bidra till hanteringen av risker förbundna med varor och deras leveranskedjor. Varor som förs in till unionens tullområde ska enligt artikel 54.2 i den nya tullkodexen omfattas av tullövervakning. Varor som står under tullövervakning får enligt artikel 54.7 inte undandras tullövervakning utan tullmyndigheternas medgivande. Varje undandragande av varor som omfattas av tullövervakning utan tullmyndigheternas medgivande utgör alltså en överträdelse enligt denna punkt. Det kan t.ex. röra sig om att varor bortförs från en anläggning för tillfällig lagring eller ett tullager, att varor blandas med andra på ett sätt som gör att de inte längre kan identifieras eller att varor som omfattas av ett särskilt förfarande hanteras på ett otillåtet sätt.

En sanktionsavgift ska tas ut om de skyldigheter som rör tullförfaranden inte iakttas (*punkt 5*). Med tullförfaranden avses enligt artikel 5.11 i den nya tullkodexen dels något av förfarandena Övergång till fri omsättning, Särskilda förfaranden eller Export. Särskilda förfaranden regleras i Avdelning VIII och innefattar transitering, lagring i tullager eller frizoner, särskild användning innefattande tillfällig införsel eller slutanvändning, samt aktiv eller passiv förädling. I Avdelning V i den nya tullkodexen regleras hänförande av varor till ett tullförfarande. Varor som frigörs ska enligt artikel 74.7 hänföras till ett tullförfarande. Samtliga tullfaranden är förenade med skyldigheter av olika slag. Det är t.ex. en grundläggande skyldighet för importören, exportören eller innehavaren av ett transiteringsförfarande att underrätta tullmyndigheterna om varornas tillgänglighet, och senast då tillhandahålla eller tillgängliggöra de data som är nödvändiga för hänförande av varorna till det berörda tullförfarandet (artiklarna 74.1 och 74.2). För de olika särskilda förfarandena föreskrivs vidare en mängd villkor, dels gällande hanteringen av själva varorna, dels rörande tillgängliggörande av information och ställande av säkerhet m.m. När en skyldighet som gäller för tillämpning av ett önskat eller pågående tullförfarande inte iakttas har det skett en överträdelse enligt bestämmelsen.

Vidare utgör det en överträdelse om en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2 i den nya tullkodexen inte iakttas (*punkt 6*). Vem som är importör regleras i artikel 5.2, och i artikel 27.2 anges att en importör ska

– tillhandahålla eller för tullmyndigheterna tillgängliggöra all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs avseende tillfällig lagring eller det tullförfarande till vilket varorna ska hänföras i enlighet med artikel 74, 104, 109, 142, 153, 156 eller 158 eller som krävs för att avsluta förfarandet för passiv förädling, samt bevara denna information,
– säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
– säkerställa att de varor som förs in i unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,
– underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som importören är medveten om,
– fullgöra varje annan skyldighet för importören som fastställs i tullagstiftningen.

Om någon av dessa skyldigheter inte iakttas utgör det alltså en överträdelse enligt bestämmelsen. Till exempel kan en importör som inte betalar tull, annan skatt eller avgift i rätt tid bli föremål för sanktionsavgift. Detsamma gäller om en importör inte tillhandahåller eller tillgängliggör relevant information för tullmyndigheterna.

Slutligen utgör det en överträdelse om en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1 i den nya tullkodexen inte iakttas (*punkt 7*). Vem som är exportör regleras i artikel 5.17. En privatperson som transporterar varor som ska föras ut ur unionens tullområde i sitt personliga bagage är exportör. I övriga fall är exportören en person som är etablerad i unionens tullområde och som har befogenhet att besluta om och har beslutat att varor ska föras ut ur det tullområdet, eller om det inte finns någon sådan person, varje person som är etablerad i unionens tullområde och som är part i ett avtal enligt vilket varor ska föras ut ur det tullområdet. I artikel 28.1 anges att en exportör ska

– tillhandahålla eller tillgängliggöra för tullmyndigheterna all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs med avseende på det tullförfarande till vilket varorna hänförs i enlighet med artikel 114, 116 eller 161, eller som krävs för att avsluta det förfarande som avses i artikel 54.4, 142, 153 eller 158, samt bevara denna information,
– säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,
– säkerställa att de varor som förs ut ur unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,
– underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som exportören är medveten om,
– fullgöra varje annan skyldighet för exportören som fastställs i tullagstiftningen.

Om någon av dessa skyldigheter inte iakttas utgör det alltså en överträdelse enligt bestämmelsen. Till exempel kan en exportör som inte betalar tull eller annan avgift i rätt tid bli föremål för en sanktionsavgift. Detsamma gäller om en exportör inte tillhandahåller eller tillgängliggör relevant information för tullmyndigheterna.

Flera av de överträdelser som anges i bestämmelsen överlappar varandra. Många överträdelser kommer därför att omfattas av flera olika punkter samtidigt. Till exempel kommer den som inte iakttar en skyldighet som rör särskilda tullförfaranden ofta också att bryta mot en skyldighet enligt ett tullbeslut. Vidare bör en importör som lämnar felaktiga eller ofullständiga uppgifter till tullmyndigheterna anses brista i sitt iakttagande av såväl skyldigheten att tillhandahålla riktiga data, som de skyldigheter som ankommer på en importör. Det ska dock endast utgå en sanktionsavgift per överträdelse, även om överträdelsen omfattas av flera punkter i bestämmelsen. Det är dock möjligt att flera olika felaktigheter kopplade till en och samma import eller export kan komma att utgöra separata överträdelser. Till exempel kan en importör i ett tidigt skede ha begått en överträdelse genom att inte tillhandahålla riktiga data rörande en införsel, varpå denne senare undandrar samma varor från tullövervakning. I så fall är det fråga om två fristående överträdelser, som båda ska ligga till grund för var sin sanktionsavgift. De båda avgifterna kan då komma att beräknas på olika sätt, beroende på vilka beräkningsgrunder som är tillämpliga för vardera av dem.

I *andra* och *tredje styckena* anges av vem sanktionsavgift ska tas ut. Avgränsningen av vilka som ska kunna ställas till svars för en överträdelse har utformats i nära överensstämmelse med gäldenärskretsen i artikel 185.3 i den nya tullkodexen när en tullskuld uppstår vid import på grund av bristande efterlevnad.

Sanktionsavgift ska enligt *andra stycket* tas ut av varje person som varit skyldig att fullgöra en berörd skyldighet, eller som vidtagit den handling som leder till att överträdelsen inträffar. Vem som ansvarar för att olika skyldigheter i tullproceduren fullgörs varierar beroende på vilket steg i proceduren det handlar om. Vid överträdelser genom aktiva handlanden är det inte säkert att det finns någon specifikt utpekad person som ansvarat för fullgörandet av en skyldighet, och då är det den eller de som vidtagit själva handlingen som ska betala avgiften. Regleringen kan komma att träffa flera olika aktörer samtidigt, beroende på hur den materiella bestämmelsen som föreskriver den berörda skyldigheten eller regeln är utformad.

I *tredje stycket* anges att sanktionsavgift även ska tas ut av personer som medverkat till överträdelsen eller som mottagit varor i ond tro. Sanktionsavgift ska dels tas ut av varje person som var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen och som agerat för den persons räkning som avses i andra stycket eller som medverkat i den handling som gav upphov till överträdelsen (*punkt 1*). Dels ska sanktionsavgift tas ut av varje person som förvärvat eller tagit hand om varor som omfattas av överträdelsen, och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om de förhållanden som legat till grund för överträdelsen (*punkt 2*).

Det kan förekomma situationer då flera aktörer blir ålagda att betala sanktionsavgift för en och samma överträdelse.

Eftersom både fysiska och juridiska personer kan ha skyldigheter enligt tullagstiftningen innebär regleringen att sanktionsavgift kan tas ut oavsett om det är en privatperson eller ett företag som har överträtt tullagstiftningen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.5–5.10.7.

15 §

I paragrafen regleras Tullverkets jurisdiktion.

I paragrafen anges att sanktionsavgift enligt 14 § endast ska tas ut om överträdelsen har skett i en verksamhet där en svensk tullmyndighet är behörig myndighet enligt den nya tullkodexen eller denna lag. I artikel 6.1 i den nya tullkodexen anges huvudregeln för vem som är behörig myndighet för olika steg i tullförfarandet. I artikel 6.2. i den nya tullkodexen anges vissa situationer för distanshandel, betrodda näringsidkare och centraliserad klarering, där en annan myndighet utpekas som behörig tullmyndighet.

När det gäller annan skatt än tull framgår det av 2 kap. 1 och 2 §§ i vilka fall skatt ska fastställas och betalas enligt det förfarande som gäller för tull och Tullverket därmed vara behörig myndighet. Det kan noteras att Tullverket även kan vara behörig myndighet och ta ut mervärdesskatt och punktskatt i fall där unionsvaror förs in från något av de territorier som ingår i unionens tullområde men inte omfattas av EU:s skatteområde vad avser mervärdesskatt och punktskatt, t.ex. Åland och Kanarieöarna.

I vissa situationer kan Tullverket vara behörig myndighet i fråga om mervärdesskatt och punktskatt även om myndigheten inte är behörig myndighet i fråga om tull för importen. Det kan exempelvis förekomma vid centraliserad klarering eller i det fall importen görs till Sverige av en betrodd näringsidkare som är etablerad i ett annat EU-land. Sanktionsavgift kan i ett sådant fall tas ut av Tullverket vad avser överträdelser av tullagstiftningen som har betydelse för uttaget av dessa skatter i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.8.

16 §

I paragrafen anges förutsättningarna för att ta ut sanktionsavgift när en felaktig uppgift lämnas i ett överklagat ärende om tull.

Sanktionsavgift ska enligt bestämmelsen i *första stycket* tas ut av den som är gäldenär och som i ett överklagat ärende om tull lämnat en felaktig uppgift. Att avgift ska tas ut innebär att regleringen är obligatorisk. Så snart de objektiva förutsättningarna är för handen ska frågan om sanktionsavgift aktualiseras. Sanktionsavgift enligt paragrafen förutsätter inte uppsåt eller oaktsamhet. Ansvaret är alltså strikt.

Det som sägs om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket. Sanktionsavgift kan alltså även aktualiseras i fråga om mervärdesskatt eller punktskatt som ska betalas till Tullverket.

Sanktionsavgiften kan tas ut av den som är gäldenär. Gäldenär är varje person som är skyldig att betala en tullskuld (artikel 5.68 i den nya tullkodexen). Till skillnad mot den tidigare regleringen om tulltillägg i

motsvarande situation är personkretsen inte avgränsad till en gäldenär som är skyldig att ge in tulldeklaration skriftligen eller med elektronisk databehandlingsteknik. Gäldenärer i såväl resandetrafiken som inom den kommersiella importen omfattas därmed.

En förutsättning för att ta ut sanktionsavgift är att uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak (*punkt 1*). Om uppgiften har godtagits när domstolen prövat målet i sak kan sanktionsavgift alltså inte tas ut.

Ytterligare en förutsättning är att det klart framgår att tull skulle ha undandragits det allmänna om uppgiften hade godtagits (*punkt 2*). Det innebär ett krav på att den felaktiga uppgiften skulle ha lett till undandragen uppbörd, om den inte hade upptäckts. Formuleringen ”klart framgår” anger vilket beviskrav som gäller för påförande av sanktionsavgift. Beviskravet motsvarar visat eller styrkt på den gängse sannolikhetsskalan. Tullverket har bevisbördan för att förutsättningarna för att ta ut sanktionsavgift är uppfyllda.

En uppgift ska enligt *andra stycket* inte anses vara felaktig om den uppenbart inte kan läggas till grund för ett beslut. Bestämmelsen avser främst de fall där uppgiften visserligen är felaktig, men samtidigt så anmärkningsvärd att det framstår som uteslutet att den utan vidare skulle ha godtagits av domstolen. Hur sanktionsavgiftens storlek ska beräknas regleras i 26 §.

Den omprövning som görs av Tullverket enligt 6 kap. 4 § när ett beslut har överklagats omfattas inte av regleringen. Överträdelser som sker i ett omprövningsärende får i stället prövas utifrån 14 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.5–5.10.7.

Beräkning av sanktionsavgift

17 §

I paragrafen anges hur sanktionsavgift ska beräknas beroende på vilken grund för sanktion som är tillämplig.

I *första stycket* stadgas att sanktionsavgiften, om det skett en överträdelse av tullagstiftningen enligt 14 §, ska beräknas i enlighet med någon av beräkningsgrunderna i 18–25 §§.

Om sanktionsavgift tas ut enligt 16 § ska avgiftsbeloppet, enligt *andra stycket*, i stället beräknas i enlighet med 26 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.9.

Hur sanktionsavgiften ska bestämmas när tull undandragits

18 §

I paragrafen, som delvis utformats med hittillsvarande 5 kap. 5 § som förebild, regleras hur sanktionsavgift ska beräknas när överträdelsen innebär att tull riskerat att undandras.

I *första stycket* föreskrivs att sanktionsavgiften ska beräknas med 20 procent på ett tullbelopp som det klart framgår skulle ha undandragits det allmänna om den överträdelse som leder till sanktionsavgift i enlighet med 14 § inte hade upptäckts, om inte risken för slutligt undandragande varit obefintlig. Kravet på ”klart framgår” anger vilket beviskrav som gäller för att beräkningsgrunden i paragrafen ska få tillämpas. Beviskravet motsvarar visat eller styrkt. Tullverket har bevisbördan för att förutsättningarna för att beräkna avgiften på detta sätt är uppfyllda. Det

som sägs i bestämmelsen om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket. En undantagsbestämmelse i fråga om mervärdesskatt finns emellertid i tredje stycket.

Att paragrafen är tillämplig när en överträdelse skulle ha lett till att tull undandragits om överträdelsen inte hade upptäckts innebär att beräkningsgrunden i princip kommer att vara tillämplig i alla de situationer som idag omfattas av tulltillägg på grund av oriktig uppgift enligt hittillsvarande 5 kap. 5 §. Tillämpningsområdet är dock bredare, och det är inte nödvändigt att en lämnad eller utelämnad upplysning bedöms vara en oriktig uppgift i sedvanlig bemärkelse för att paragrafen ska bli tillämplig. Även andra slags överträdelser än felaktiga uppgiftslämnanden omfattas dessutom så länge som de, för det fall de hade gått ouppmärksammade, skulle ha lett till att tull felaktigt inte skulle ha tagits ut eller tagits ut med ett för lågt belopp. Exempelvis kan det handla om att varor förs in i unionen utan att tullmyndigheterna informeras om det överhuvudtaget, eller att en försändelse undandras tullövervakning utan att dess innehåll dessförinnan kunnat kontrolleras. För att ett tullbelopp ska kunna beräknas är det i det sistnämnda fallet naturligtvis en förutsättning att innehållet blivit känt för Tullverket i efterhand.

För att en överträdelse ska falla in under paragrafens tillämpningsområde får det emellertid inte vara uppenbart att risken för tullundandragande varit obefintlig. Det är alltså inte tillräckligt att en överträdelse skulle ha inneburit undandragen tull i den hypotetiska situation då den inte hade upptäckts, om det sett till omständigheterna är uppenbart att överträdelsen alltid skulle komma att uppmärksammas av myndigheterna. Det skulle exempelvis kunna röra sig om att en importör lämnat felaktiga data avseende en försändelses tullvärde eller innehåll, om dessa är så uppseendeväckande att de omöjligen hade kunnat accepteras av Tullverket utan en mer ingående kontroll. Ett annat exempel skulle kunna vara en överträdelse som består i att varor under ett förfarande för transitering inte uppvisas på utsatt tid och plats för avslut av förfarandet. Beroende på omständigheterna – om t.ex. Tullverket känner till det exakta innehållet i försändelsen och den tidpunkt som varorna skulle ha presenterats – skulle risken för att det korrekta tullbeloppet inte tas ut ändå kunna framstå som mycket liten. I praktiken kommer bedömningen dock att vara beroende av hur Tullverket utformar sin kontrollverksamhet och huruvida det är uppenbart att risken för undandragande varit obefintlig måste därför bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om bedömningen görs att så varit fallet ska sanktionsavgiften inte beräknas på basis av undandragen tull utan i enlighet med någon av bestämmelserna i 21–25 §§.

I *andra stycket* anges att avgiftsbeloppet bara ska beräknas på det sätt som anges i första stycket om den betalningsskyldige är gäldenär. Detta innebär att även om en överträdelse skulle ha lett till ett tullundandragande om den inte hade upptäckts, ska beräkningsgrunden i paragrafen inte tillämpas om någon betalningsskyldighet för tull rent faktiskt inte har uppstått. Den personkrets som kan påföras sanktionsavgift är visserligen modellerad efter gäldenärskretsen för tullskulder vid import på grund av bristande efterlevnad i artikel 185.3 i den nya tullkodexen, vilket innebär

att den som åläggs att betala sanktionsavgift vid en sådan överträdelse i regel också kommer att vara gäldenär för tullskulden.

När en skyldighet att betala uppkommer på någon annan grund, t.ex. vid övergång till fri omsättning eller tillfällig införsel enligt artikel 183 eller export i enlighet med artikel 187, gäller emellertid inte samma vida gäldenärskrets, och i en sådan situation kommer det bara bli aktuellt att tillämpa den förevarande beräkningsgrunden i förhållande till importören eller exportören, eller i vissa fall ett ombud till någon av dessa. Om någon annan än gäldenären ställs till svars för överträdelsen ska den sanktionsavgift som denne påförs inte beräknas i enlighet med denna paragraf. Det innebär att misstag som t.ex. en fraktförare begår i hanteringen av en införsel som i och för sig inneburit risk för tullundandragande men rent faktiskt inte leder till tulluttag, inte ska leda till att den sanktionsavgift som denne åläggs beräknas utifrån undandragen tull. Den aktuella beräkningsgrunden ska inte heller tillämpas i en situation då det inte uppstår någon betalningsskyldighet för tull överhuvudtaget, t.ex. om varor som visserligen omfattas av ett felaktigt uppgiftslämnande förstörs utan att hänföras till något av de förfarandena som avses i artikel 183.1. I dessa fall beräknas avgiften i stället i enlighet med någon av bestämmelserna i 21–25 §§.

Av *tredje stycket* framgår att sanktionsavgiften är fem procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen. Beräkningen ska göras enligt samma principer som enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.10.

19 §

I paragrafen föreskrivs ett undantag från när sanktionsavgift ska beräknas enligt 18 §, som avser situationer då den tull som avses i 18 § andra stycket eftergetts, återbetalats eller upphört i vissa fall.

I *första stycket* anges att undantaget gäller om någon del av tullbeloppet eftergetts eller återbetalats i enlighet med artikel 217 i den nya tullkodexen (*punkt 1*). Detsamma gäller situationer då ett tullbelopp upphört, dock inte om det upphört i enlighet med artikel 223.1 a, b eller e i den nya tullkodexen (*punkt 2*). Det förhållandet att betalningsskyldighet upphört på grund av preskription, för att tullbeloppet betalats eller på grund av att de berörda varorna förverkats, utgör alltså inte hinder mot att beräkna sanktionsavgift på basis av hela det belopp som riskerat att undandras.

I de fall som tullbeloppet i fråga har preskriberats finns det visserligen inte någon möjlighet för Tullverket att påföra gäldenären betalningsansvaret. I en sådan situation kommer avgiften att beräknas på grundval av det belopp som skulle ha påförts gäldenären om preskription inte hade inträtt.

Om ett tullbelopp har upphört i enlighet med någon annan bestämmelse i artikel 223.1 än de nu nämnda, ska det inte ligga till grund för beräkningen av sanktionsavgiftens storlek enligt 18 §. Avgiften beräknas i så fall på basis av det eventuella belopp av undandragen tull som kvarstår.

I *andra stycket* föreskrivs att om det inte kvarstår något sådant belopp som sanktionsavgift kan beräknas på ska avgiften inte beräknas enligt 18 §. I så fall beräknas avgiften i stället i enlighet med någon av bestämmelserna i 21–25 §§.

Det som sägs i paragrafen om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket. Av 2 kap. 19 § framgår att bestämmelserna om eftergift och återbetalning i den nya tullkodexen tillämpas på sådan skatt.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.10.

20 §

I paragrafen regleras en möjlighet för Tullverket att beräkna sanktionsavgift enligt 18 § med ett förhöjt belopp i vissa fall.

I *första stycket* föreskrivs att den avgift som avses i 18 § ska beräknas med en högre procentsats om det klart framgår att en överträdelse är särskilt allvarlig. Kravet på ”klart framgår” anger vilket beviskrav som gäller för de sakomständigheter som läggs till grund för bedömningen. Beviskravet motsvarar visat eller styrkt. Tullverket har bevisbördan för att de omständigheter som åberopas i detta sammanhang är för handen.

Enligt *punkten 1* ska det vid bedömningen av om en överträdelse är särskilt allvarlig beaktas om överträdelsen varit uppsåtlig. Ansvaret för sanktionsavgift är strikt, och det är alltså inte en förutsättning att en överträdelse har begåtts avsiktligt eller ens medvetet för att avgift ska kunna påföras (avsnitt 5.10.5). Normalprocentsatsen enligt 18 § är därför utformad med utgångspunkt i att överträdelsen begåtts av misstag. Om det klart framgår att en överträdelse begåtts av grov oaktsamhet eller avsiktligen är detta typiskt sett tillräckligt för att avgiften ska kunna beräknas med en förhöjd procentsats.

I *punkten 2* anges vidare att det i sammanhanget ska beaktas om överträdelsen inverkat negativt på unionens eller medlemsstaternas skydds- och säkerhetsintressen. Det kan exempelvis röra sig om överträdelser som avser vårdslös hantering av farliga varor eller som förekommer i samhällshotande verksamhet, t.ex. i samband med organiserad brottlighet, terrorism eller systematiska skatteundandraganden. De omständigheter som ska beaktas enligt punkten kan variera stort i allvarsgrad, och hur stor vikt som ska läggas vid dem i den sammanvägda bedömningen varierar alltså utifrån förhållandena i det enskilda fallet.

Det ska också enligt *punkten 3* beaktas om omständigheterna till följd av överträdelsens art, allvar, upprepning eller varaktighet är försvårande. Här tydliggörs att en mängd olika faktorer kring överträdelsen ska vägas in. Att omständigheterna till följd av överträdelsens art och allvar är försvårande innebär att överträdelsen till sin karaktär framstår som särskilt klandervärd. Exempel på överträdelser av särskilt allvarlig art är bristande efterlevnad av vissa regler rörande införsel (vad som tidigare benämndes olaglig införsel) och undandragande från tullövervakning. Att en överträdelses upprepning ska beaktas signalerar att det förhållandet att den som avgiften gäller påförts sanktionsavgift för samma typ av överträdelse tidigare också ska vägas in i bedömningen.

Huruvida en överträdelse ska bedömas som särskilt allvarlig, och en förhöjd sanktionsavgift därmed tas ut, avgörs vid en samlad bedömning av de omständigheter enligt första stycket som Tullverket kan belägga i det enskilda fallet. Detsamma gäller vid bestämmandet av den förhöjda procentsats som i förekommande fall ska tillämpas. En viss grad av schablonisering kan dock förväntas vid den praktiska tillämpningen.

I *andra stycket* anges att den förhöjda avgiften högst får uppgå till 40 procent av den tull eller skatt som avses i 18 § första stycket eller 10 procent av den mervärdesskatt som avses i 18 § tredje stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.10.

Hur sanktionsavgiften ska bestämmas när möjligheten till tullkontroll har försvårats

21 §

I paragrafen regleras sanktionsavgift när Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll har försvårats eller riskerat att försvåras, antingen genom undandragande från tullövervakning eller på annat sätt.

Sanktionsavgift ska enligt *första stycket* beräknas på det sätt som föreskrivs i paragrafen om det klart framgår att överträdelsen enligt 14 § har medfört att varor undandragits tullövervakning eller på annat sätt försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll. Uttrycket tullkontroll definieras i artikel 5.27 i den nya tullkodexen.

Med uttrycket klart framgår anges vilket beviskrav som gäller för att sanktionsavgift ska kunna tas ut. Beviskravet motsvarar visat eller styrkt. Tullverket har bevisbördan för att förutsättningarna för att beräkna sanktionsavgift på detta sätt är uppfyllda.

Sanktionsavgift ska beräknas till lägst 5 000 kronor och högst 500 000 kronor om överträdelsen har medfört att en vara undandragits från tullövervakning. Uttrycket tullövervakning definieras i artikel 5.26 i den nya tullkodexen. Bedömningen av om överträdelsen har medfört att en vara undandragits från tullövervakning ska göras efter omständigheterna i det enskilda fallet. Ett exempel är om en vara har tagits ut från ett tullager i strid med tullagstiftningen och därefter försvunnit. Det har betydelse om den reglering som överträds är av sådant slag att en överträdelse typiskt sett leder till att en vara undandras från tullövervakning. Ett exempel är om ett fartyg avgår med exportvaror innan varorna har frigjorts för export. Normalt sett blir följden av en sådan överträdelse att varorna undandras från tullövervakning. Detsamma gäller om skyldigheten att anmäla varor i samband med utförsel inte fullgörs. Överträdelser av det slaget innebär i allmänhet en stark indikation på att förutsättningarna för att beräkna sanktionsavgift på detta sätt är uppfyllda. Hänsyn måste dock tas till omständigheterna i det enskilda fallet.

Sanktionsavgift ska bestämmas till lägst 2 000 kronor och högst 100 000 kronor om överträdelsen har försvårat Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll på något annat sätt än genom undandragande från tullövervakning. Det kan exempelvis handla om överträdelser som innebär att exportvaror har flyttats från den anvisade platsen innan varorna har frigjorts eller att varor som ankommit till EU:s tullområde inte har anmälts direkt vid ankomsten. Det kan också handla om överträdelser som innebär att ett förfarande för unionstransitering inte har avslutats på ett korrekt sätt, exempelvis om ankomsten av varorna inte anmälts eller om nödvändiga upplysningar inte lämnats. Överträdelser av det slaget innebär generellt sett att Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll försvåras. Omständigheterna i det enskilda fallet måste emellertid vara avgörande. Det är tillräckligt att överträdelsen har lett till att möjligheterna att

genomföra tullkontroll har försvårats. Det krävs alltså inte att en viss konkret tullkontroll faktiskt har försvårats.

Av *andra stycket* framgår vilken beräkningsgrund som ska väljas i ett enskilt fall, om överträdelsen även omfattas av 18 § (när tull har undandragits). Huvudregeln är att om en överträdelse som avses i första stycket även kan beräknas enligt 18 § ska sanktionsavgift beräknas enligt den sistnämnda paragrafen. Att beräkna avgiften på basis av tull som undandragits har alltså som utgångspunkt företräde framför att beräkna sanktionsavgift inom något av beloppsintervallen enligt denna paragraf. Undantag från huvudregeln ska dock göras om det är uppenbart att försvårandet av tullkontroll är allvarligare än undandragandet av tull. I så fall ska sanktionsavgift inte beräknas enligt 18 § utan enligt första stycket i förevarande paragraf. Ett exempel är om varor förts in utan att Tullverket underrättats om det. Den tull som undandragits som en följd av underlåtenheten kan vara förhållandevis låg. Samtidigt kan underlåtenheten ha inneburit att Tullverkets möjligheter att genomföra tullkontroll har försvårats på ett allvarligt sätt. Det kan exempelvis röra sig om att Tullverkets möjligheter att kontrollera elektronik eller kemikalier eller andra varor där säkerhetsaspekter är viktiga har försvårats. Om försvårandet av möjligheterna att genomföra tullkontroll framstår som allvarligare än undandragandet av tull bör det övervägas om avsteg ska göras från huvudregeln. Bedömningen kan ofta göras med ledning av den sanktionsavgift som skulle ha fastställts på den ena eller andra grunden. Om skillnaden är betydande kan det finnas skäl att göra avsteg från huvudregeln. Det är emellertid inte meningen att Tullverket regelmässigt ska beräkna hur hög sanktionsavgiften skulle bli på mer än en grund. Kravet på att det ska vara uppenbart klargör att avsteg bara ska göras om omständigheterna talar tydligt för att försvårandet av tullkontroll är allvarligare. Det som sägs om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt som ska betalas till Tullverket.

I *tredje stycket* föreskrivs att myndigheten vid bestämmande av storleken på sanktionsavgiften ska beakta vissa omständigheter. Omständigheterna kan vara såväl försvårande som förmildrande. De omständigheter som ska beaktas är om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet (*punkt 1)*, vilken inverkan överträdelsen harpå unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen (*punkt 2)*, samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet (*punkt 3)*. Motsvarigheter till vissa av dessa har behandlats i författningskommentaren till 20 §. En omständighet som inte omfattas av den paragrafen är, men som ska beaktas vid tillämpningen av denna paragraf, är om överträdelsen fått inverkan på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen. Med detta avses framför allt överträdelser som berör väldigt höga tullbelopp. Vad gäller en överträdelses varaktighet blir detta för sin del i princip endast aktuellt i fråga om sådana överträdelser som pågår över en längre tid, t.ex. förseningar av olika slag.

Till skillnad från vad som är fallet för 20 § kan de omständigheter som uppräknas i detta stycke vägas in för att justera avgiftsbeloppet enligt första stycket i både försvårande och förmildrande riktning, så länge avgiften bestäms inom det tillämpliga intervallet. Det ska göras en sammantagen bedömning av de relevanta omständigheterna i det enskilda

fallet. En viss grad av schablonisering kan dock förväntas vid den praktiska tillämpningen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.11.

Hur sanktionsavgiften ska bestämmas vid utebliven kompletterande deklaration

22 §

I paragrafen, som delvis motsvarar hittillsvarande 5 kap. 15 §, finns bestämmelser om hur sanktionsavgift ska beräknas för överträdelser som består i att en viss handling inte lämnats i rätt tid.

Av *första stycket* framgår att sanktionsavgift ska beräknas på ett visst sätt för överträdelser som består i att den som har deklarerat en vara för övergång till fri omsättning med ett förenklat förfarande som medför skyldighet att ge in kompletterande deklaration, inte har gett in en sådan deklaration då den senast skulle ha lämnats. Avgiften ska vara 625 kronor, och fördubblas om Tullverket har uppmanat deklaranten att inge en kompletterande deklaration men denne inte har fullgjort skyldigheten inom den då bestämda tiden.

I *andra stycket* anges att beräkningsgrunden inte ska tillämpas om avgiften ska beräknas på basis av undandragen tull eller inom de spann som föreskrivs vid försvårande av tullkontroll.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.14.

Hur sanktionsavgiften ska bestämmas vid utebliven avräkningsnota

23 §

Enligt *första stycket* ska sanktionsavgift beräknas på visst sätt för överträdelser som består i att den som ska lämna in en avräkningsnota enligt tullagstiftningen inte gjort det i rätt tid. Tillstånd till aktiv förädling eller slutanvändning förutsätter i regel att tillståndshavaren lämnar en avräkningsnota inom 30 dagar från det att tidsfristen för att avsluta förfarandet har löpt ut. Om en sådan avräkningsnota inte kommer in till Tullverket inom den tid som gäller, ska sanktionsavgift beräknas enligt den här paragrafen. Sanktionsavgiften är 1 000 kronor för den första dagen som avräkningsnotan är försenad och ytterligare 1 000 kronor per dag fram till dess att avräkningsnotan lämnas in.

Av *andra stycket* framgår att beräkningsgrunderna i 18 och 21 §§ har företräde framför vad som föreskrivs i den aktuella paragrafen. Om en överträdelse består i ett tullundandragande eller medför försvårande av tullkontroll ska någon av de beräkningsgrunderna alltså tillämpas i stället. En följd av detta är att det bara kommer att bli aktuellt att tillämpa den beräkningsgrund som avses i första stycket vid kortare förseningar, eftersom en försening som pågår under en längre tid än ett fåtal dagar i regel kommer att anses medföra ett försvårande av tullkontroll och därmed omfattas av beräkningsgrunden i 21 §. Detsamma gäller också om förfarandet att inte lämna avräkningsnotor i tid har satts i system.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.14.

Särskild beräkningsregel vid distansförsäljning

24 §

I paragrafen föreskrivs en särskild beräkningsregel vid systematiska överträdelser vid distansförsäljning. Paragrafen införs för att tillgodose kraven i artikel 276 i den nya tullkodexen.

I *första stycket* anges att om förutsättningarna i artikel 276 i den nya tullkodexen är uppfyllda, ska sanktionsavgiften, i stället för i enlighet med 18–25 §§, bestämmas till minst 1 och högst 4 procent av det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår överträdelsen i fall som avses i artikel 276.1 (*punkt 1*), och minst 3 och högst 6 procent av det värdet i fall som avses i artikel 276.4 eller artikel 276.5 (*punkt 2*). Hänvisningen till artikel 276 är statisk.

I artikel 276 anges att om tullmyndigheterna, i samband med övergång till fri omsättning för varor som säljs vid distansförsäljning, fastställer att samma ekonomiska aktör systematiskt underlåter att fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 274.1 ska detta betraktas som en systematisk överträdelse. Är det fråga om en systematisk överträdelse vid distansförsäljning ska alltså sanktionsavgiften beräknas enligt förevarande paragraf, i stället för enligt 18–23 §§. Kommissionen ska i delegerade akter fastställa det betydande antal tullkontroller, med beaktande av den relevanta distansförsäljningens volym och inverkan, och tröskelvärdet för det antal fall baserat på överträdelsens allvar, som ska anses vara tillräckligt representativt för att fastställa systematisk underlåtenhet.

Sanktionsavgiften ska beräknas i förhållande till det totala värdet av de varor som den ekonomiska aktören har importerat under de tolv månader som föregår överträdelsen. Med överträdelsen avses i detta sammanhang den systematiska överträdelsen. Av artikel 276.2 framgår att en överträdelse ska anses vara systematisk om resultaten av ett betydande antal tullkontroller inom en kalendermånad visar bristande efterlevnad i ett tillräckligt representativt antal fall. En systematisk överträdelse får därmed anses ha begåtts när tullmyndigheten konstaterar att ett betydande antal tullkontroller inom en kalendermånad visar bristande efterlevnad i ett tillräckligt representativt antal fall. Ledning för vad som ska utgöra en systematisk överträdelse kommer att finnas i kommissionens delegerade akter. Vid en första systematisk överträdelse (fall som avses i artikel 276.1) ska avgiften bestämmas till minst 1 och högst 4 procent av detta värde. Förekommer en ny systematisk överträdelse inom sex månader från det första beslutet om sanktionsavgift (fall som avses i artikel 276.4) ska avgiften i stället bestämmas till minst 3 och högst 6 procent av det angivna värdet. Förekommer det ytterligare en systematisk överträdelse inom sex månader från detta beslut (fall som avses i artikel 276.5) ska en ny sanktionsavgift som uppgår till minst tre och högst sex procent av det angivna värdet tas ut.

I *andra stycket* anges ett antal omständigheter som ska beaktas vid bestämmandet av storleken. Omständigheterna kan vara såväl försvårande som förmildrande. De omständigheter som ska beaktas är om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet (punkt 1), vilken inverkan överträdelsen har på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen (punkt 2),

samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet (punkt 3). Motsvarigheter till vissa av dessa har behandlats i författningskommentaren till 20 §. En omständighet som inte omfattas av den paragrafen är, men som ska beaktas vid tillämpningen av denna paragraf, är om överträdelsen fått inverkan på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen. Med detta avses framför allt överträdelser som berör väldigt höga tullbelopp. Vad gäller en överträdelses varaktighet blir detta för sin del i princip endast aktuellt i fråga om sådana överträdelser som pågår över en längre tid, t.ex. förseningar av olika slag.

Till skillnad från vad som är fallet för 20 § kan de omständigheter som uppräknas i detta stycke vägas in för att justera avgiftsbeloppet enligt första stycket i både försvårande och förmildrande riktning, så länge avgiften bestäms inom det tillämpliga intervallet. Det ska göras en sammantagen bedömning av de relevanta omständigheterna i det enskilda fallet. En viss grad av schablonisering kan dock förväntas vid den praktiska tillämpningen.

Av artikel 276.3 och 276.5 följer att Tullverket vid systematiska överträdelser, utöver påförande av sanktionsavgift, även tillfälligt ska dra in, återkalla eller upphäva varje status som godkänd ekonomisk aktör eller betrodd näringsidkare. I vissa fall ska åtkomsten till den ekonomiska aktörens onlinegränssnitt också tillfälligt begränsas. Dessa bestämmelser har direkt effekt och motsvaras därför inte av någon reglering på nationell nivå.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.13.

Hur sanktionsavgiften ska beräknas i övriga fall

25 §

I paragrafen föreskrivs hur sanktionsavgift ska beräknas för en överträdelse enligt 14 § om ingen av de andra beräkningsgrunderna är tillämplig.

Utformningen av överträdelsekatalogen i 14 § innebär att inte alla överträdelser kommer att omfattas av någon av beräkningsgrunderna i 18–24 §§. Det kan t.ex. röra sig om rena formaliafel som varken innebär en risk för undandragen tull eller försvårar tullkontroll på något märkbart sätt. Av *första stycket* framgår att sanktionsavgift i dessa fall ska bestämmas till lägst 500 kronor och högst 10 000 kronor.

I *andra stycket* anges ett antal omständigheter som ska beaktas vid bestämmandet av storleken. Omständigheterna kan vara såväl försvårande som förmildrande. De omständigheter som ska beaktas är om överträdelsen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet (punkt 1), vilken inverkan överträdelsen har på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen eller andra skydds- och säkerhetsintressen (punkt 2), samt överträdelsens art, allvar, upprepning och varaktighet (punkt 3). Motsvarigheter till vissa av dessa har behandlats i författningskommentaren till 20 §. En omständighet som inte omfattas av den paragrafen är, men som ska beaktas vid tillämpningen av denna paragraf, är om överträdelsen fått inverkan på unionens eller medlemsstaternas ekonomiska intressen. Med detta avses framför allt överträdelser som berör väldigt höga tullbelopp. Vad gäller en överträdelses varaktighet blir

detta för sin del i princip endast aktuellt i fråga om sådana överträdelser som pågår över en längre tid, t.ex. förseningar av olika slag.

Till skillnad från vad som är fallet för 20 § kan de omständigheter som uppräknas i detta stycke vägas in för att justera avgiftsbeloppet enligt första stycket i både försvårande och förmildrande riktning, så länge avgiften bestäms inom det tillämpliga intervallet. Det ska göras en sammantagen bedömning av de relevanta omständigheterna i det enskilda fallet. En viss grad av schablonisering kan dock förväntas vid den praktiska tillämpningen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.14.

Sanktionsavgiftens storlek vid felaktig uppgift i överklagat ärende om tull

26 §

I paragrafen, som delvis har utformats med hittillsvarande 5 kap. 7 § som förebild, finns bestämmelser om hur sanktionsavgift enligt 16 § ska beräknas.

I *första stycket* anges att sanktionsavgiften är 20 procent av den tull som skulle ha undandragits det allmänna om den felaktiga uppgiften hade godtagits. Det som sägs i bestämmelsen om tull gäller enligt 1 kap. 2 § även annan skatt än tull som ska tas ut för varor vid import och som ska betalas till Tullverket.

Av *andra stycket* framgår att sanktionsavgiften är 5 procent om undandragandet avser mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (2023:200). Beräkningen ska göras enligt samma principer som enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.18.

Beslut om sanktionsavgift

27 §

I paragrafen anges vem som prövar frågor om avgift och vem avgiften tillfaller.

I *första stycket* anges att Tullverket prövar frågor om sanktionsavgift.

I *andra stycket* anges att avgiften tillfaller staten.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.20.

28 §

Paragrafen anger en preskriptionstid för när sanktionsavgift inte längre får beslutas.

I *första stycket* anges huvudregeln om preskription. Bestämmelsen innebär att sanktionsavgift inte får beslutas om den som avgiften ska tas ut av inte har fått tillfälle att yttra sig inom fem år från den dag då överträdelsen ägde rum. När det gäller pågående överträdelser börjar preskriptionstiden löpa först när överträdelsen har upphört. Av artiklarna 8.6 och 13 i den nya tullkodexen följer att innan tullmyndigheten fattar ett beslut som skulle vara negativt för den berörda personen ska myndigheten meddela denne om de grunder på vilka den avser att basera sitt beslut. Den berörda personen ska ges möjlighet att framföra sina synpunkter inom en föreskriven tidsperiod som beräknas från den dag då han eller hon mottog meddelandet eller anses ha mottagit det. Det är denna

typ av kommunikation som ska ha skett inom fem år från överträdelsen. Bevisbördan för att kommunikation har ägt rum ligger på Tullverket.

I *andra stycket* föreskrivs ett undantag från regleringen i första stycket. Ett beslut om sanktionsavgift på grund av en oriktig uppgift som har lämnats i ett mål om tull ska meddelas inom ett år från utgången av den månad då domstolens beslut fick laga kraft.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.20.

29 §

I paragrafen, som delvis motsvarar hittillsvarande 5 kap. 18 §, anges att sanktionsavgift inte får beslutas för en person som har avlidit.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.20.

30 §

I paragrafen regleras en möjlighet för Tullverket att i vissa fall avstå från att ta ut en sanktionsavgift enligt 14 §. I artikel 278.1 i den nya tullkodexen anges att om en överträdelse av tullagstiftningen omfattas av mer än en medlemsstats jurisdiktion ska dessa medlemsstaters behöriga myndigheter samarbeta i enlighet med tillämplig rätt. En sådan situation skulle t.ex. kunna uppstå om en eller flera medlemsstater väljer att utforma sin jurisdiktion på sanktionsområdet på sätt som överlappar med den svenska. Paragrafen möjliggör för Tullverket att inom ramen för samarbete enligt artikeln avstå från att ta ut sanktionsavgift. Ett annat exempel där sanktionsavgift kan bli aktuellt i mer än en medlemsstat är om behörigheten att besluta om punktskatt och att kontrollera den övriga tullhanteringen med avseende på en viss import tillfaller olika medlemsstater.

I paragrafen anges att Tullverket får avstå från att ta ut sanktionsavgift enligt 14 § om överträdelsen har blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat. Det avgörande för om Tullverket ska kunna avstå från att ta ut en sanktionsavgift är att den aktuella överträdelsen blivit föremål för sanktion, det behöver nödvändigtvis inte vara samma person som blivit föremål för sanktionen i den andra medlemsstaten som riskerar att bli föremål för en sanktionsavgift enligt tullagens bestämmelser. Tullverket har möjlighet att avstå från att ta ut en sanktionsavgift om överträdelsen blir föremål för en sanktion, oavsett form av sanktion.

Om Tullverket får kännedom om att överträdelsen har blivit föremål för en sanktion i en annan medlemsstat, t.ex. på grund av uppgifter från den enskilde eller i samband med att Tullverket samarbetar med en tullmyndighet i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 278.1 i den nya tullkodexen, ska myndigheten överväga om det finns skäl att avstå från att ta ut sanktionsavgift. Bestämmelsen är fakultativ. Det är alltså upp till Tullverket att i det enskilda fallet göra bedömningen om det är lämpligt att avstå från en sanktionsavgift eller inte. Den sanktion som en annan medlemsstat beslutat om kan t.ex. anses vara så pass lindrig att det är motiverat att Tullverket beslutar om en sanktion med anledning av den aktuella överträdelsen.

Det bör i sammanhanget framhållas att det av artikel 50 i Europeiska Unionens stadga om de grundläggande rättigheterna framgår att ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen

brottmålsdom i enlighet med lagen. Sanktionsavgift ska inte påföras för det fall det skulle strida mot stadgan.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.20.

Befrielse från sanktionsavgift

31 §

I paragrafen, anges i vilka situationer Tullverket ska besluta om hel eller delvis befrielse från sanktionsavgift. Paragrafen motsvarar delvis hittillsvarande 5 kap. 17 §.

Av *första stycket* framgår att Tullverket ska besluta om hel eller delvis befrielse från avgiften om överträdelsen är ursäktlig eller om det annars skulle vara oskäligt att ta ut avgiften med fullt belopp. Ursäktlighet är förvisso en typ av oskälighet. Genom bestämmelsens formulering tydliggörs dock att ursäktliga överträdelser bör leda till hel eller delvis befrielse från avgift.

Bedömningen ska göras med utgångspunkt i omständigheterna i det enskilda fallet. Prövningen kan omfatta en mängd skiftande omständigheter av såväl förmildrande som försvårande karaktär. Med förmildrande omständigheter avses sådana omständigheter som talar för att den avgiftsskyldige handlande utifrån den aktuella situationen framstår som försvarligt, eller att full betalningsskyldighet av annan anledning framstår som oskälig. Försvårande omständigheter är sådana som vittnar om att den avgiftsskyldige handlat särskilt nonchalant eller klandervärt. Rent slarv eller okunskap om regelverket bör som regel inte medföra att sanktionsavgiften sätts ner. Subjektiva omständigheter som ursäktlig okunnighet eller missuppfattning om reglerna bör dock kunna betraktas som skäl för hel eller delvis befrielse i vissa fall. Ett exempel är om en vara har klassificerats fel på ett sätt som framstår som ursäktligt.

I *andra stycket* anges omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen. Uppräkningen är inte uttömmande, utan även andra omständigheter kan vägas in. Bedömningen av om det finns grund för befrielse ska göras mot bakgrund av samtliga omständigheter i det enskilda fallet.

Enligt *punkt 1 a* ska det särskilt beaktas om den överträdelse som lett till avgiften kan antas ha berott på ålder, hälsa eller liknande förhållanden. Med ålder avses såväl hög som låg ålder. Det krävs inte full bevisning om sambandet mellan åldern och felaktigheten. Det räcker att åldern kan antas ha orsakat den (jfr, prop. 1977/78:136, s. 272). Uttrycket hälsa har en vidare betydelse än sjukdom och omfattar även psykosociala faktorer som negativt påverkar förmågan att fullgöra skyldigheter enligt tullagstiftningen på ett korrekt sätt (jfr prop. 2002/03:106 s. 241). Befrielse kan även bli aktuell när någon annan är sjuk, t.ex. en medhjälpare. Med liknande förhållanden avses sådana yttre omständigheter som erfarenhetsmässigt brukar påverka en persons handlingsförmåga, exempelvis skilsmässa eller en nära anhörigs död eller sjukdom (jfr prop. 1977/78:136 s. 206). Bestämmelsen tar alltså sikte på den personliga situationen. Den bör ha sitt främsta tillämpningsområde om den som riskerar att påföras avgift är en fysisk person. Bestämmelsen kan i undantagsfall tillämpas om den som riskerar att påföras avgift är en juridisk person med bara en anställd som kan utföra tullrelaterade uppgifter. Om det finns fler än en

person som kan utföra uppgifter av det slaget bör befrielse enligt förevarande bestämmelse ytterst sällan komma i fråga.

En annan omständighet som särskilt ska beaktas är enligt *punkt 1 b* om överträdelsen kan antas ha berott på en felbedömning av reglerna eller betydelsen av de faktiska förhållandena. På tullområdet finns det regler som är så komplicerade att det kan vara svårt för den enskilde att avgöra hur de ska tolkas och hur de ska tillämpas på de aktuella förhållandena. Befrielse bör inte komma i fråga endast på grund av ett allmänt påstående om att det är krävande och komplicerat att göra rätt. Rent slarv eller allmän okunskap om regelverket bör som regel inte heller medföra befrielse från avgiften. Ursäktlig okunnighet eller missuppfattning om reglerna bör dock kunna betraktas som skäl för befrielse i vissa fall. Ett exempel är om en vara har klassificerats fel på ett sätt som framstår som ursäktligt. Det kan även finnas fall där ny lagstiftning visar sig vara så otydlig eller svårtillämpad att felet framstår som ursäktligt. Det måste dock som regel förutsättas att den enskilde har gjort allt det som rimligen kan krävas för att tillgodogöra sig regelverket.

Enligt *punkt 2* ska det även särskilt beaktas om avgiften inte står i rimlig proportion till överträdelsen. Befrielse ska alltså medges om beräkningen av sanktionsavgift leder till att reaktionen på överträdelsen blir oproportionerligt sträng. Det ska göras en rimlighetsbedömning av avgiftens storlek i förhållande till den överträdelse som har lett fram till avgiften. Fullständig befrielse kan exempelvis aktualiseras när det är fråga om rena engångsföreteelser som inte ger intryck av att vara särskilt förslagna eller kvalificerade och som inte har fått några särskilt negativa konsekvenser. Det kan t.ex. vara fråga om ett ursäktligt misstag som har begåtts av någon som normalt inte ägnar sig åt införsel eller utförsel, t.ex. en överträdelse i resandetrafiken när en vara förts med till Sverige för privat bruk. Det kan även vara fråga om att ett tullombud i ett enskilt fall har varit försumlig på ett sådant sätt att huvudmannen inte rimligen bör lastas för det.

Enligt *punkt 3* ska det även beaktas om en oskäligt lång tid har gått efter det att Tullverket har funnit anledning att anta att sanktionsavgift ska tas ut, utan att den som avgiften gäller kan lastas för dröjsmålet. Befrielsegrunden syftar till att tillförsäkra den enskilde de rättssäkerhetsgarantier som ställs upp i artikel 6 i Europakonventionen. I normal handläggningstid ingår skälig tid för Tullverket att kommunicera, göra rättsutredningar och skriva beslut. Viss tid när ett ärende väntar på att handläggas bör också ingå. I varje enskilt fall ska frågans svårhetsgrad och den enskildes och myndighetens agerande i processen bedömas (jfr prop. 2002/03:106 s. 243–244.). Tiden räknas från när Tullverket finner anledning att anta att sanktionsavgift ska tas ut. Det bör inträffa när en formell anklagelse för felbeteendet riktats mot den enskilde. Utgångspunkten för beräkningen bör därför normalt vara när en underrättelse skickas till den enskilde.

Enligt *punkt 4* ska det också särskilt beaktas om den som avgiften ska tas ut av har samarbetat med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen och mildra dess eventuella negativa effekter. Bestämmelsen har utformats i nära överenstämmelse med artikel 275.1 d i den nya tullkodexen. I likhet med vad som hittills gällt vid påförande av tulltillägg bör befrielse på denna grund endast komma i fråga om ansatsen att avhjälpa överträdelsen sker på eget initiativ. Om den som avgiften gäller haft anledning att tro att Tullverket har uppmärksammat överträdelsen i det

enskilda fallet, t.ex. om det beslutats om revision eller annan kontroll, bör befrielse enligt denna punkt alltså typiskt sett inte komma i fråga.

Normalt är det den som riskerar att påföras sanktionsavgift som framför de omständigheter som kan finnas för befrielse. Sådana omständigheter kan exempelvis framgå av de uppgifter som lämnats i tullförfarandet eller komma fram vid kontakt med den enskilde. En prövning av om det finns förutsättningar för befrielse ska alltid göras oberoende av om det framställts något yrkande om det.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.19.

Betalning och verkställighet

32 §

I paragrafen, som delvis motsvarar hittillsvarande 5 kap. 20 §, hänvisas till vissa bestämmelser som även ska tillämpas i fråga om sanktionsavgift.

Regleringen innebär att de uppräknade bestämmelserna som avser anstånd med betalning, garanti, betalning, dröjsmålsränta och indrivning även ska gälla i fråga om sanktionsavgift. Det som sägs om tull och annan skatt än tull i de bestämmelserna ska då avse sanktionsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.20.

Vitesföreläggande

När ett föreläggande får förenas med vite

33 §

I paragrafen, som motsvarar hittillsvarande 7 kap. 5 § anges i vilka fall Tullverket får förena ett föreläggande med vite. Vissa språkliga justeringar görs i förhållande till lydelsen i 7 kap. 5 § som inte innebär någon ändring i sak.

Enligt *punkten 1* får Tullverket förena ett föreläggande med vite när Tullverket med stöd av tullagstiftningen förelägger någon att vidta en åtgärd som behövs för myndighetens kontrollverksamhet.

Av *punkten 2* framgår att Tullverket även får förena ett föreläggande med vite om någon inte har lämnat en uppgift som krävs enligt tullagstiftningen.

Paragrafen är även tillämplig om en uppgift i ett ursprungsbevis för förmånsbehandling eller i en ansökan om ett sådant ursprungsbevis behöver kontrolleras (prop. 2015/16:79 s. 199).

Någon motsvarighet till regleringen i 7 kap. 5 § om möjligheten att förena ett föreläggande med vite om någon inte har fullgjort sådan skyldighet som föreskrivs i artikel 15.1 i förordning (EU) nr 952/2013 återfinns inte i bestämmelsen. Detta beror på att den nya tullkodexen inte har någon reglering som motsvarar artikel 15.1 i den tidigare tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.24.

Förbud mot att förena ett föreläggande med vite

34 §

I paragrafen, som motsvarar hittillsvarande 7 kap. 6 §, finns ett förbud mot att i vissa fall förena ett föreläggande med vite. Vissa språkliga och redaktionella justeringar görs i förhållande till lydelsen i 7 kap. 6 § som inte innebär någon ändring i sak.

I *punkt 1* anges att ett föreläggande inte får förenas med vite om det finns anledning att anta att den som ska föreläggas eller dennes ställföreträdare har begått en gärning som är straffbelagd eller kan leda till sanktionsavgift. Det gäller dock enligt *punkt 2* bara om föreläggandet avser utredning av en fråga som har samband med den misstänkta gärningen. Förbudet ger uttryck för den rätt till passivitet som följer av rätten till en rättvis rättegång enligt artikel 6 i Europakonventionen, dvs. rätten att förbli tyst och att inte behöva belasta sig själv. Förbudet omfattar även föreläggande att lämna uppgift om någon annan.

Förbudet mot vitesföreläggande förutsätter att det finns en misstanke om att den förelagde eller dennes ställföreträdare har begått en gärning som är straffbelagd eller som kan leda till sanktionsavgift. I förarbetena till motsvarande förbud i 44 kap. 3 § skatteförfarandelagen (2011:1244) har det framhållits att förbudet bör inträda vid samma tidpunkt som en brottsanmälan bör göras till åklagare (prop. 1997/98:10 s. 64). På tullområdet finns det inte någon motsvarande skyldighet att göra en anmälan till åklagare, vilket beror på att Tullverket, i motsats till Skatteverket, har möjlighet att inleda förundersökning. Förbudet enligt förevarande paragraf bör börja gälla när misstanken är så konkret att den lämnas över till förundersökningsledare eller åklagare, eller om en förundersökning av annat skäl har inletts. Förbudet gäller också om ett förfarande om att ta ut sanktionsavgift inleds.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.24.

Förhållandet mellan sanktionerna

35 §

I paragrafen regleras i vilka fall sanktionsavgift inte får tas ut på grund av en pågående förundersökning. Paragrafen har utformats med 49 kap. 10 a § skatteförfarandelagen (2011:1244) som förebild.

I *första stycket* föreskrivs ett hinder som gäller om den överträdelse som kan leda till sanktionsavgift redan ligger till grund för en förundersökning om brott enligt förevarande lag, lagen (1996:95) om vissa internationella sanktioner eller lagen (2000:1225) om straff för smuggling, om förundersökningen avser samma fysiska person som sanktionsavgift skulle tas ut av. Om det har inletts en förundersökning får Tullverket alltså inte besluta om sanktionsavgift avseende samma överträdelse, om beslutet avser samma person. Det gäller oberoende av om förundersökningen har inletts genom ett beslut av Tullverket eller av någon annan, exempelvis i samband med ett polisingripande eller genom ett beslut av åklagare. Om brottsutredningen efter det att förundersökning har inletts skulle förändras så att någon ytterligare överträdelse utreds i brottsutredningen, gäller hindret även den nytillkomna överträdelsen. Uttrycket överträdelse avser de omständigheter som i det enskilda fallet kan utgöra grund för såväl sanktionsavgift som talan om ansvar för brott.

Hindret är av tillfällig karaktär. Av *andra stycket* framgår att hindret enligt första stycket i vissa fall upphör. Bestämmelsen innebär att sanktionsavgift får tas ut om förundersökningsledare eller åklagare, i ett sådant fall som avses i första stycket, har beslutat att lägga ner förundersökningen, eller om överträdelsen på annat sätt inte längre är föremål för utredning om brott och inte har prövats slutligt. Ett beslut om

förundersökningsbegränsning innebär att en utredning om brott avslutas utan att överträdelsen slutligt har prövats. De nu nämnda åtgärderna har formen av beslut. Utredningen om en aktuell överträdelse kan även avslutas mer formlöst. Ett exempel är om en brottsutredning utan ett formellt beslut begränsas på ett sådant sätt att den överträdelse som också kan utgöra grund för sanktionsavgift inte längre omfattas av den pågående utredningen. Även i sådana fall får Tullverket besluta om sanktionsavgift.

Det som anges i paragrafen om åklagare gäller även sådana särskilda befattningshavare vid Tullverket (tullåklagare) som avses i 9 kap. 1 § tullbefogenhetslagen (2024:710).

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.23.

36 §

Paragrafen reglerar ett hinder mot att Tullverket beslutar om sanktionsavgift. Paragrafen har utformats med 49 kap. 10 b § skatteförfarandelagen (2011:1244) som förebild.

I paragrafen anges att sanktionsavgift inte får tas ut om den överträdelse som kan leda till sanktionsavgift redan omfattas av ett väckt åtal, ett utfärdat strafföreläggande eller ett beslut om åtalsunderlåtelse för brott enligt förevarande lag, lagen (2025:327) om vissa internationella sanktioner eller lagen (2000:1225) om straff för smuggling och besluten i fråga avser samma fysiska person som sanktionsavgift skulle tas ut av. Om åklagare har fattat ett sådant beslut, får Tullverket alltså inte besluta om sanktionsavgift. Det gäller oberoende av vad som inträffar därefter. En motsvarande bestämmelse som hindrar åklagare från att väcka åtal, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse efter ett beslut om sanktionsavgift finns i 37 §.

Uttrycket överträdelse har behandlats i kommentaren till 35 §. Med åklagare avses här även sådana särskilda befattningshavare vid Tullverket (tullåklagare) som avses i 9 kap. 1 § tullbefogenhetslagen (2024:710).

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.23.

37 §

I paragrafen regleras när åklagare inte får inleda ett straffrättsligt förfarande i fråga om en viss överträdelse. Paragrafen har utformats med 13 b § skattebrottslagen (1971:69) som förebild.

I paragrafen anges att om Tullverket har beslutat att ta ut sanktionsavgift av en fysisk person, får åklagaren inte väcka åtal mot, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse för samma person i fråga om den överträdelse som ligger till grund för beslutet om sanktionsavgift. Om Tullverket har beslutat om sanktionsavgift, får åklagaren alltså inte besluta om någon av de nyss nämnda åtgärderna. Genom regleringen förhindras att samma person prövas avseende t.ex. tullförseelse eller tullbrott och sanktionsavgift i olika förfaranden. En motsvarande reglering finns i 20 a § lagen (2000:1225) om straff för smuggling. Uttrycket överträdelse har behandlats i kommentaren till 35 §. Det som anges i paragrafen om åklagare gäller även sådana särskilda befattningshavare vid Tullverket (tullåklagare) som avses i 9 kap. 1 § tullbefogenhetslagen (2024:710).

I det stora flertalet fall initieras en brottsutredning avseende förfaranden som också kan leda till sanktionsavgift genom att Tullverket inleder förundersökning. I många fall överlämnas ledningen av förunder-

sökningen till allmän åklagare. I de fallen ska åklagaren, som en följd av regleringen i 35 §, kunna utgå från att Tullverket inte har beslutat om sanktionsavgift. Även efter överlämnande ska åklagaren kunna förlita sig på att Tullverket inte beslutar om sanktionsavgift i fråga om samma överträdelse. Om brottsutredningen har initierats på något annat sätt än genom Tullverket, bör åklagaren kontrollera hos myndigheten om det har fattats något beslut om sanktionsavgift avseende överträdelsen. Syftet med det är att åklagaren bör försäkra sig om att det är möjligt att väcka åtal, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.23.

38 §

I paragrafen regleras i vilka fall en straffrättslig eller administrativ sanktion inte får beslutas när det finns ett föreläggande om vite.

I paragrafen anges att det inte får dömas till ansvar eller beslutas om sanktionsavgift enligt förevarande lag för en överträdelse som omfattas av ett föreläggande om vite. Förbudet gäller enbart om överträdelsen ligger till grund för en ansökan om utdömande av vitet, dvs. om en process i syfte att döma ut vitet har inletts eller om vitet har dömts ut. Det innebär att förbudet inte är tillämpligt om ett vitesföreläggande har överträtts men inga åtgärder har vidtagits för att vitet ska dömas ut. Om sanktionsavgift har beslutats eller ansvar för brott har dömts ut kan det inte komma i fråga att ansöka om utdömande av vite för samma överträdelse. Uttrycket överträdelse har behandlats i kommentaren till 35 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.23.

6 kap.

1 §

I paragrafen finns bestämmelser om det allmänna ombudet hos Tullverket.

Paragrafen ändras så att det allmänna ombudet får överklaga Tullverkets beslut om sanktionsavgift, i stället för beslut om tulltillägg och förseningsavgift. Det är en följd av att tulltillägg och förseningsavgift ersätts med sanktionsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

2 §

I paragrafen regleras vilka beslut som får överklagas och ett krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätt.

I *tredje stycket* tas en hänvisning till hittillsvarande 5 kap. 19 § bort eftersom bestämmelsen upphävs.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

Överklagande av beslut om ränta *och sanktionsavgift*

7 §

Paragrafen reglerar överklagande av vissa beslut som fattas av Tullverket.

I *första stycket första meningen* anges efter ändringen att regleringen i 4–6 §§ också gäller vid överklagande av beslut om ränta och sanktionsavgift. Det motsvarar det som hittills gällt för tulltillägg och förseningsavgift.

I *första stycket andra meningen* anges att vid överklagande av beslut om ränta och sanktionsavgift som har beräknats enligt 5 kap. 18 § ska även 3 § tillämpas. Regleringen i 3 § om särskilda tidsfrister för överklagande av beslut om tull eller annan skatt än tull ska alltså gälla vid överklagande av sanktionsavgift som har beräknats enligt 5 kap. 18 §. Beslut om sanktionsavgift som har beräknats enligt 5 kap. 21–26 §§ kan överklagas inom den allmänna överklagandefrist som föreskrivs i 44 § förvaltningslagen (2017:900).

I *andra stycket* anges att ett yrkande under vissa förhållanden får framställas oberoende av tidsfristerna i 3 §. Regleringen ändras på så sätt att tulltillägg ersätts med sanktionsavgift beräknad enligt 5 kap. 17 §. Bestämmelsen innebär att ett yrkande som avser sådan sanktionsavgift ska prövas om beslutet om den tull som sanktionsavgiften är baserad på inte har fått laga kraft. Detsamma gäller om Tullverket eller det allmänna ombudet har framställt ett sådant yrkande till förmån för den som avgiften gäller.

Som en följd av att reglerna om förseningsavgift upphör tas *tredje stycket* bort.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

9 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om verkställighet av beslut som överklagas.

Hänvisningen till artikel 45 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 19. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

Talan om sanktionsavgift

10 §

I paragrafen finns bestämmelser om det allmänna ombudets talan i domstol.

Paragrafen ändras på så sätt att tulltillägg ersätts med sanktionsavgift beräknad enligt 5 kap. 18 §. Ändringen innebär att om det allmänna ombudet har överklagat ett beslut om tull som lagts till grund för att beräkna sanktionsavgift enligt 5 kap. 18 §, ska talan om sanktionsavgift med anledning av beslutet föras samtidigt.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

18 §

I paragrafen finns bestämmelser om ändring av talan.

Paragrafen ändras på så sätt att det som hittills gällt för tulltillägg i stället ska gälla för sanktionsavgift beräknad enligt 5 kap. 18 §. I paragrafen anges efter ändringen att om ett beslut om tull har överklagats av den enskilde, och tullens storlek har lagts till grund för beräkningen av en sanktionsavgift som tagits ut av honom eller henne, får den enskilde även ta upp frågan om sanktionsavgift, om domstolen anser att avgiften utan olägenhet kan prövas i målet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

22 §

I paragrafen finns bestämmelser om muntlig förhandling.

Paragrafen ändras på så sätt att tulltillägg ersätts med sanktionsavgift. Ändringen innebär att förvaltningsrätten och kammarrätten är skyldiga att hålla muntlig förhandling i mål om sanktionsavgift om en enskild begär det. Muntlig förhandling behöver dock inte hållas om sanktionsavgiften inte kommer att tas ut.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.21.

26 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om dröjsmålstalan.

Hänvisningarna i *första stycket* till artiklarna 22.2 och 22.3 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till hänvisningar till motsvarande bestämmelser i den nya tullkodexen, dvs. artiklarna 8.2 och 8.3. Hänvisningarna till förordningen är dynamiska och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Även en viss språklig bearbetning har gjorts men någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

7 kap.

9 §

I paragrafen anges vilka bestämmelser i skatteförfarandelagen (2011:1244) som ska tillämpas i ärenden och mål enligt förevarande lag.

Första stycket ändras på så sätt att tulltillägg ersätts med sanktionsavgift. Ändringen innebär att de angivna bestämmelserna i skatteförfarandelagen ska tillämpas i ärenden och mål om sanktionsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 5.13.20.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

I *punkt 1* anges att lagen träder i kraft den 21 september 2027.

Av *punkterna 2* och *3* framgår att bestämmelserna om sanktionsavgift ska tillämpas första gången på förhållanden som hänför sig till tiden efter ikraftträdandet, medan äldre bestämmelser i fråga om tulltillägg och förseningsavgift fortfarande ska tillämpas på förhållanden som hänför sig till tiden före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

8.2 Förslaget till lag om ändring i tullbefogenhetslagen (2024:710)

1 kap.

3 §

Paragrafen innehåller en uppräkning av de EU-förordningar som lagen kompletterar. Hänvisningen till EU-förordningarna är dynamisk och avser alltså förordningarna i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I *första strecksatsen* ändras hänvisningen till förordning (EU) nr 952/2013 i stället till en hänvisning till förordning (EU) 2026/2108, dvs. den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

3 kap.

6 §

Paragrafen reglerar anmälningsskyldighet av vissa icke-unionsvaror.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 148.5 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 108.6. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

17 §

Paragrafen innehåller en upplysningsbestämmelse.

Hänvisningen till artikel 198 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 94. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

18 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om försäljning av varor.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 198 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 94. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

20 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förstöring av varor.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 198 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 94. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

24 §

Paragrafen reglerar Tullverkets rätt att förena ett föreläggande enligt 21 eller 22 § med vite.

Hänvisningen i paragrafen till hittillsvarande 7 kap. 6 § tullagen (2016:253) justeras eftersom bestämmelsen flyttats till 5 kap. 34 § tullagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.24.

6 kap.

11 §

Paragrafen anger för vilka syften Tullverket får besluta om revision.

Den hittillsvarande *punkt 1* tas bort och de återstående punkterna numreras om. I den nya *punkt 1*, dvs. den hittillsvarande punkt 2, ändras hänvisningen till artikel 48 i den hittills gällande tullkodexen till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 68. En hänvisning till artikel 69 i den tullkodexen läggs till. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning. Den nya *punkt 2*, dvs. den hittillsvarande punkt 3, bearbetas språkligt. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

15 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om revisorns befogenheter.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 48 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 68. En hänvisning till artikel 69 i den tullkodexen läggs till. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Hänvisningar i *andra* och *tredje styckena* till 11 § 2 och 3 ändras i stället till 11 § 1 och 2, se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

16 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den reviderades skyldighet att lämna tillträde till verksamhetslokaler.

Hänvisningen i *första stycket punkt 2* till artikel 48 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 68. En hänvisning till artikel 69 i den tullkodexen läggs till. Hänvisningen är utformad så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, en s.k. statisk hänvisning.

I *andra stycket* tas första meningen bort. Det som sägs där framgår av artikel 69.2 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

17 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om den reviderades skyldighet att tillhandahålla handlingar och att lämna upplysningar.

I *första stycket* tas hänvisningen till artikel 15.1 i den hittills gällande tullkodexen bort. Ändringen är en följd av att den bestämmelsen inte har någon motsvarighet i den nya tullkodexen.

Hänvisningar i *första* och *andra styckena* till 11 § 1 eller 2 och 3 ändras i stället till 11 § 1 och 2, se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

19 §

I paragrafen finns bestämmelser om föreläggande och vite.

Hänvisningen i paragrafen till hittillsvarande 7 kap. 6 § tullagen (2016:253) justeras eftersom bestämmelsen flyttats till 5 kap. 34 § tullagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.24.

31 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om att regleringen i detta kapitel om revision gäller i ett ärende om sådan skatt som avses i 2 kap. 1 § första stycket tullagen.

Hänvisningen till 11 § 1 och 2 ändras i stället till 11 § 1, se författningskommentaren till den bestämmelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.14.

8.3 Förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

1 §

I paragrafen anges lagens tillämpningsområde.

Genom ett tillägg i *andra stycket punkt 1 regleras att* lagen inte tillämpas i fråga om gärningar som är belagda med straff i tullagen (2016:253). Tillägget görs som en följd av att vissa brott flyttas från lagen (2000:1225) om straff för smuggling till tullagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.2.

8.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.

2 §

Hänvisningarna i *första stycket punkten 1* till artiklarna 37–42 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ersätts med en allmän hänvisning till bestämmelserna om införsel av varor i tullagstiftningen enligt definitionen i 1 kap. 3 § tullagen (2016:253). Genom hänvisningen till definitionen av uttrycket tullagstiftningen i tullagen omfattas samtliga bestämmelser som avser införsel av varor i EU:s tullområde och som kan vara relevanta att tillämpa i den aktuella införselsituationen.

I *punkten 2* ersätts orden ”föreskrifter och villkor” med ordet ”bestämmelser”. Bearbetningen är språklig. Någon ändring i sak är inte avsedd. I *punkten 3* har uttrycket ”tillfälligt lager” ersatts med ”plats för tillfällig lagring”, det är i linje med artikel 104.3 i den nya tullkodexen. Samtidigt tas uttrycket ”frilager” bort eftersom det är en lagringsform som inte längre finns i EU:s tullagstiftning. I *punkten 4* ersätts frasen ”genom Tullverkets försorg” med frasen ”av Tullverket eller av någon annan enligt ett beslut av Tullverket”. Ändringen görs för att förtydliga att en vara kan förstöras inte bara av Tullverket utan även av någon som Tullverket anlitar för den uppgiften.

I *andra stycket* har frasen ”om varan under transporten är i tillfällig lagring” lagts till, eftersom tullkodexen under vissa omständigheter gör det möjligt att befordra varor i tillfällig lagring mellan olika anläggningar för tillfällig lagring, jfr artikel 108.6 i den nya tullkodexen. Det är inget som hindrar att dessa anläggningar ligger i olika medlemsstater. Uttrycket ”under ett tullförfarande” har ersatts med det uttryck som används i tullkodexen, dvs. ”hänförd till ett tullförfarande”, jfr artikel 74 i kodexen. Samtidigt görs en mindre, språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

4 §

Paragrafen har endast bearbetats språkligt, någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1547) om tullfrihet m.m.

1 §

Paragrafen upplyser om unionsrätt rörande tullfrihet i vissa fall, unionsrätt i form av internationella avtal om bl.a. tullförmåner som EU slutit med andra länder än EU:s medlemsstater och unionsrätt om skydd mot dumpad eller subventionerad import.

I *första stycket* ändras hänvisningen till förordning (EU) nr 952/2013 i stället till en hänvisning till förordning (EU) 2026/2108, dvs. den nya tullkodexen. Det görs även en viss språklig bearbetning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8 §

Paragrafen innehåller en upplysning om vilka bestämmelser som är tillämpliga vid en kontroll av ursprungsintyg eller en ansökan om ett sådant intyg.

Hänvisningarna till bestämmelser i 4 kap. tullagen (2016:253) är inaktuella, eftersom det kapitlet upphävdes i samband med införandet av tullbefogenhetslagen (2024:710). Hänvisningarna har därför ändrats till motsvarande bestämmelser i tullagen och tullbefogenhetslagen. Vidare har hänvisningarna till hittillsvarande 7 kap. 5 och 6 §§ tullagen justerats eftersom bestämmelserna flyttats till 5 kap. 33 och 34 §§ tullagen. Av tydlighetsskäl införs en punktuppställning, där hänvisningar till tullagen finns i *punkt 1* och till tullbefogenhetslagen i *punkt 2*.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.24 och 5.15.2.

9 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten att lämna de uppgifter som behövs för att uppfylla uppgiftsskyldigheten enligt EU:s bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import eller annan marknadsstörande import.

I *tredje stycket* finns en hänvisning till bestämmelser i det upphävda 4 kap. tullagen. Hänvisningen ändras till motsvarande bestämmelser i tullbefogenhetslagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

10 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden till regeringen att meddela föreskrifter.

I *andra stycket 1* görs en viss språklig bearbetning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1551) om frihet från skatt vid import, m.m.

2 kap.

3 §

Paragrafen reglerar undantagen från frihet från skatt vid import enligt 2 §, dvs, i vilka fall skatt ska tas ut vid import.

Ändringen innebär att *punkt 6* utgår. Det beror på att det i punkten hänvisas till artikel 23 i rådets förordning (EG) nr 1186/2009 av den 16 november 2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (kodifierad version) som inte längre gäller.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om villkoren för frihet från skatt för unionsvaror som efter att ha förts ut från EU till tredjeland förs in till Sverige.

Hänvisningen i *andra stycket* till artiklarna 203–205 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelser i den nya tullkodexen, dvs. artiklarna 111 och 112. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I *femte stycket* görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

4 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som i vilka fall tull och skatt kan tas ut genom en schablonberäkning och med de belopp som anges i 3 § i stället för den tull och skatt som annars skulle ha tagits ut.

Punkt 3 ändras på så sätt att hänvisningen till att begäran ska göras när varorna deklareras utgår. Begäran ska i stället göras innan varorna hänförs till förfarandet för fri omsättning. Ändringen innebär en anpassning till de nya förfaranden som följer av nya tullkodexen och att varor kan hänföras till förfarandet för övergång till fri omsättning även utan en deklaration.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1776) om skatt på energi

1 kap.

2 c §

I paragrafen anges hur vissa EU-rättsakter benämns i lagen om skatt på energi samt rättsakternas fullständiga namn.

Hänvisningen i *andra strecksatsen* till den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är statisk och avser förordningen i den ursprungliga lydelsen. Genom bestämmelsen avser samtliga hänvisningar till unionstullkodexen i lagen denna lydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

7 §

I paragrafen finns definitioner av vissa begrepp.

Hänvisningen i *första* och *andra styckena* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* finns även en hänvisning till artikel 79.1 i den hittills gällande tullkodexen. Den ändras till artikel 185.1 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

19 §

Paragrafen innehåller en förklaring av vissa tullrelaterade termer och uttryck.

I *första stycket* tas termen ”deklarant” bort och flyttas till andra stycket. Begreppen ”tullombud” och ”EU:s tulldatacentral” läggs till i uppräkningen av begrepp. Bestämmelser om tullombud finns i artikel 5.20 och artikel 33 i nya tullkodexen. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i den nya tullkodexen. Vidare läggs begreppet ”förfarandet för extern transitering” till. Genom tillägget ersätts förklaringen av begreppet i hittills gällande andra stycket med en generell hänvisning till hur begreppet används i den nya tullkodexen. En bestämmelse motsvarande artikel 226.2 i den hittillsvarande tullkodexen finns i artikel 135.2 i den nya tullkodexen. Den hittills gällande hänvisningen till artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex ersätts av en föreslagen ändring i 4 a kap. 2 §. Se även kommentaren till den paragrafen. Någon ändring i sak är inte avsedd.

I *andra stycket* införs en definition av termen ”deklarant”. Förklaringen motsvarar definitionen av deklarant i artikel 5.15 i hittillsvarande tullkodex. Genom den nya definitionen bibehålls betydelsen av begreppet. Skyldighet och förutsättningar för att lämna de angivna deklarationerna eller anmälan regleras i tullkodexen. Definitionen hänvisar därför, i likhet med artikel 5.15, till deklarationer och anmälan som lämnas i enlighet med unionstullkodexen. Vid tillämpning av denna lag är det dock främst den

som lämnar tulldeklaration som blir aktuell. Se dock även kommentaren till 5 kap. 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

2 kap.

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om märk- och färgämnen.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tulldeklaration lämnas in i ett annat EU-land ”med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tulldeklarationen för importen lämnas in i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

4 kap.

15 §

I paragrafen finns bestämmelser om registrerade avsändare.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

4 a kap.

2 §

I paragrafen anges de situationer där flyttningar får ske under uppskovsförfarandet från ett skatteupplag.

I *första stycket punkt 4* görs ett tillägg som tydliggör att en flyttning till ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering endast får göras i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen. Tillägget i bestämmelsen ersätter den del av den hittillsvarande definitionen i 1 kap. 19 § som hänvisar till när förfarandet för extern transitering används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

6 §

I paragrafen finns bestämmelser om vissa krav vid flyttning under uppskovsförfarandet från platsen för import.

I *första stycket* tas hänvisningen till artikel 15 i den hittills gällande tullkodexen bort. En definition av uttrycket ”tullformaliteter” finns i artikel 5.12 i nya tullkodexen. Därutöver görs en språklig ändring.

I *tredje stycket* tas hänvisningen till att tulldeklaration ges in i ett annat EU-land ”med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tulldeklarationen för importen lämnas in i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat. Därutöver görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

7 §

I paragrafen finns bestämmelser om påbörjande och avslutande av flyttningar under uppskovsförfarandet.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

5 kap.

13 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittills gällande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 19 §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 1 kap. 19 § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 19 §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som anges om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar det hittills gällande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

14 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde vid import och otillåten införsel.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

15 §

I paragrafen finns bestämmelser om att skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel inte ska gälla i vissa fall.

I *första stycket* görs en språklig ändring.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittills gällande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

6 kap.

7 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittillsvarande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 19 §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 1 kap. 19 § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 19 §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar det hittills gällande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde vid import och otillåten införsel.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om undantag vid import och otillåten införsel.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:506) om flyttning och kontroll av vissa punktskattepliktiga varor

5 kap.

1 §

Paragrafen reglerar ansvar för olovlig förflyttning av punktskattepliktiga varor. I *första stycket* tas vissa bestämmelser bort och flyttas till nya andra och fjärde styckena.

Bestämmelserna i *andra stycket* om påföljd vid grovt respektive ringa brott motsvarar hittillsvarande bestämmelser om detta i första stycket.

Det *nya tredje stycket* motsvarar hittillsvarande andra stycket.

Av det *nya fjärde stycket* följer att ansvar inte ska dömas ut, om gärningen är belagd med straff i lagen (2000:1225) om straff för smuggling eller i tullagen (2016:253). Hänvisningen till gärningar som är belagda med straff i tullagen är ett tillägg i förhållande till den hittillsvarande bestämmelsen i första stycket. Tillägget är en följd av att vissa brott flyttas från lagen om straff för smuggling till tullagen.

Därutöver görs ytterligare språkliga och redaktionella ändringar i paragrafen. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

8.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:445) om exportbutiker

2 §

I paragrafen finns definitioner av vissa begrepp.

I definitionen av uttrycket ”obeskattade varor” görs en språklig ändring.

I definitionen av uttrycket ”unionsvaror” har hänvisningen till artikel 5.23 i den hittillsvarande tullkodexen ändrats till motsvarande artikel i den nya tullkodexen, dvs. artikel 5.46. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:446) om proviantering av fartyg och luftfartyg

2 §

I paragrafen finns definitioner av vissa begrepp.

Hänvisningar till artiklar i den hittillsvarande tullkodexen ändras till motsvarande artiklar i den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Därutöver görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.11 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:1225) om straff för smuggling

2 §

I paragrafen anges bl.a. vad som avses med vissa uttryck som används i lagen.

I *andra stycket punkt 4* anges en definition av uttrycket tullbehandling. Bestämmelsen ändras på så sätt att tullbehandling omfattar varor som ska vara i tillfällig lagring (*punkt a*), oberoende av om de ska förvaras i en anläggning för tillfällig lagring eller på någon annan plats.

Det görs även språkliga och redaktionella ändringar i punkten, som inte utgör någon ändring i sak.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

12 §

Paragrafen reglerar ansvar för olovlig befattning med smuggelgods.

Första stycket ändras till följd av att tullbrott inte längre kan vara ett förbrott till olovlig befattning med smuggelgods. Olovlig befattning med en vara som har varit föremål för tullbrott regleras numera i 5 kap. 5 § tullagen (2016:253) under brottsbeteckningen olovlig befattning med tullpliktig vara.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

13 §

Paragrafen reglerar ansvar för grov olovlig befattning med smuggelgods.

I *andra stycket* slopas en av de särskilda grunderna för när brottet ska bedömas som grovt. Det är en följd av att regleringen om tullbrott flyttas till 5 kap. 1 § tullagen (2016:253).

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

14 §

I paragrafen finns bestämmelser om försök, förberedelse och stämpling till vissa av de brott som regleras i lagen.

I paragrafen tas tullbrott och grovt tullbrott bort. Det är en följd av att bestämmelserna om de brotten flyttas till tullagen (2016:253). Motsvarande reglering finns i 5 kap. 9 § tullagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

15 §

I paragrafen finns bestämmelser om frivillig rättelse.

Ändringen innebär att andra meningen slopas. Detta är en följd av att regleringen om tullbrott flyttas till tullagen (2016:253). En motsvarande bestämmelse finns i 5 kap. 10 § tullagen. I första meningen görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

20 §

I paragrafen finns bestämmelser om åtalsprövning.

I *första stycket* tas regleringen om åtalsprövning vid tullbrott eller tullbrott som är ringa, eller försök till sådant brott, eller vårdslös tullredovisning bort, eftersom regleringen om de brotten flyttas till tullagen (2016:253). En motsvarande bestämmelse finns i 5 kap. 11 § tullagen. Som en följd av detta görs även en redaktionell ändring i första stycket som innebär att punktuppställningen slopas. I stycket görs också språkliga ändringar som inte innebär någon ändring i sak.

I *andra stycket* görs en språklig ändring som inte innebär någon ändring i sak.

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.2.

20 a §

I paragrafen, som är ny, anges när åklagaren inte får inleda ett straff rättsligt förfarande i fråga om en viss överträdelse. Paragrafen har utformats med 13 b § skattebrottslagen (1971:69) som förebild.

I paragrafen föreskrivs att om Tullverket har beslutat att ta ut sanktionsavgift enligt 5 kap. tullagen (2016:253) av en fysisk person, får åklagaren inte väcka åtal, utfärda strafföreläggande eller besluta om åtalsunderlåtelse för samma person i fråga om den överträdelse som ligger till grund för beslutet om sanktionsavgift. Om Tullverket har beslutat om sanktionsavgift, får åklagaren alltså inte besluta om någon av de nämnda åtgärderna. Uttrycket överträdelse avser de omständigheter som i det enskilda fallet kan utgöra grund för såväl sanktionsavgift som talan om ansvar för brott. Det som anges i paragrafen om åklagare gäller även sådana särskilda befattningshavare vid Tullverket (tullåklagare) som avses i 32 § lagen om straff för smuggling och 9 kap. 1 § tullbefogenhetslagen

(2024:710). Genom regleringen förhindras att samma fysiska person prövas avseende exempelvis smuggling och sanktionsavgift i olika förfaranden. En motsvarande bestämmelse finns i 5 kap. 37 § tullagen. För en närmare beskrivning, se kommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.23.

8.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:487) om sjöfartsskydd

16 §

I paragrafen finns bestämmelser om kontroller av personer och egendom.

I *första stycket* görs några mindre, språkliga ändringar. Någon ändring i sak är inte avsedd. Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 134 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 54. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.13 Förslaget till lag om ändring i lagen (2006:1209) om hamnskydd

4 kap.

3 §

I paragrafen finns bestämmelser om kontroller av egendom.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 134 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 54. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.14 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

27 kap.

1 §

I paragrafen regleras sekretess till skydd för enskild inom verksamhet som avser bestämmande av skatt m.m.

I *tredje stycket* görs ett tillägg med innebörden att sanktionsavgift enligt tullagen (2016:253) och unionshanteringsavgift jämställs med skatt vid tillämpning av kapitlet. Därigenom kommer uppgifter om enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden i verksamhet som avser bestämmande av sådana avgifter att omfattas av sekretess.

Övervägandena finns i avsnitt 5.11.3.

3 §

I paragrafen regleras sekretess till skydd för enskild inom verksamhet som rör tull m.m. hos Tullverket.

Det nya *tredje stycket* innebär att motsvarande sekretess som anges i första stycket ska gälla vid förande av eller uttag ur en automatiserad uppgiftssamling i tulldatacentralen för uppgift som finns i den uppgiftssamlingen.

Avsikten är att motsvarande sekretess som hittills gällt, enligt paragrafens andra stycke, vid förande av eller uttag ur Tullverkets IT-system fortsatt ska gälla vid Tullverkets och andra myndigheters direktåtkomst till sådana uppgifter som behandlas i tulldatacentralen. Detta förutsätter att de anslutna myndigheterna inte tar ut uppgifter och använder dessa i sina egna verksamheter på något sätt. I sådana fall blir sekretessbestämmelserna för dessa verksamheter i stället tillämpliga.

Med automatiserad uppgiftssamling avses register som helt eller delvis företas på automatisk väg eller en i teknisk mening mer avgränsad databas eller uppgiftssamling i vilken uppgifter behandlas automatiserat och till vilken myndigheter kan ha direktåtkomst (prop. 2025/26:88 s. 262 f.).

Övervägandena finns i avsnitt 5.11.4.

8.15 Förslaget till lag om ändring i alkohollagen (2010:1622)

12 kap.

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förverkande.

Hänvisningen till den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2016:1067) om skatt på kemikalier i viss elektronik

2 §

I paragrafen finns vissa definitioner och förklaringar.

I förklaringen av vad som avses med unionstullkodexen i *första stycket* ändras hänvisningen till den hittills gällande tullkodexen till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är statisk och avser förordningen i den ursprungliga lydelsen. Genom bestämmelsen avser samtliga hänvisningar till unionstullkodexen i lagen denna lydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

2 a §

I paragrafen anges bl.a. vad som avses med import och otillåten införsel.

Hänvisningen i *första och andra styckena* till artikel 201 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* finns även en hänvisning till artikel 79.1 i den hittillsvarande tullkodexen. Den ändras till artikel 185.1 i den nya tullkodexen.

I *fjärde stycket* tas termen ”deklarant” bort och flyttas till det nya femte stycket. Begreppen ”tullombud” och ”EU:s tulldatacentral” läggs till i uppräkningen av begrepp. Bestämmelser om tullombud finns i artikel 5.20 och artikel 33 i nya tullkodexen. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i den nya tullkodexen.

I *femte stycket, som är nytt,* införs en definition av termen ”deklarant”. Förklaringen motsvarar definitionen av deklarant i artikel 5.15 i hittillsvarande tullkodex. Genom den nya definitionen bibehålls betydelsen av begreppet. Skyldighet och förutsättningar för att lämna de angivna deklarationerna eller anmälan regleras i tullkodexen. Definitionen hänvisar därför, i likhet med artikel 5.15, till deklarationer och anmälan som lämnas i enlighet med unionstullkodexen. Vid tillämpning av denna lag är det dock främst den som lämnar tulldeklaration som blir aktuell. Se dock även kommentaren till 9 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

7 a §

I paragrafen finns bestämmelser om beskattning vid import när uppgift om en skattepliktig varas nettovikt inte framgår av en tulldeklaration.

I bestämmelsen görs ett tillägg som tydliggör att den är tillämplig såväl när informationen inte går att utläsa ur en tulldeklaration som när den inte går att utläsa ur motsvarande information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 2 a §).

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel i fråga om EU-harmoniserade tobaksvaror.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittillsvarande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 2 a §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 2 a § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 2 a §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor

till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar det hittillsvarande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Hänvisningen i *fjärde stycket* till artikel 201 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Hänvisningen i *femte stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

12 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna

18 kap.

2 §

I paragrafen finns bestämmelser om att en upphandlande enhet vid tilldelning av varukontrakt under vissa omständigheter får förkasta ett anbud.

Hänvisningen i *första stycket* till den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till den nya tullkodexen. Någon ändring i sak är inte avsedd. Hänvisningen till förordningen är dynamisk och avser alltså förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

8.18 Förslaget till lag om ändring i lagen (2018:696) om skatt på vissa nikotinhaltiga produkter

2 §

I paragrafen finns vissa definitioner och förklaringar.

I förklaringen av vad som avses med unionstullkodexen ändras hänvisningen till den hittillsvarande tullkodexen till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är statisk och avser förordningen i den ursprungliga lydelsen. Genom bestämmelsen avser samtliga hänvisningar till unionstullkodexen i lagen denna lydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

2 a §

I paragrafen anges bl.a. vad som avses med import och otillåten införsel.

Hänvisningen i *första och andra styckena* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* finns även en hänvisning till artikel 79.1 i den hittillsvarande tullkodexen. Den ändras till artikel 185.1 i den nya tullkodexen.

I *fjärde stycket* tas termen ”deklarant” bort och flyttas till det nya femte stycket. Begreppen ”tullombud” och ”EU:s tulldatacentral” läggs till i uppräkningen av begrepp. Bestämmelser om tullombud finns i artikel 5.20 och artikel 33 i nya tullkodexen. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i den nya tullkodexen.

I *femte stycket,* som är nytt, införs en definition av termen ”deklarant”. Förklaringen motsvarar definitionen av deklarant i artikel 5.15 i hittills gällande tullkodex. Genom den nya definitionen bibehålls betydelsen av begreppet. Skyldighet och förutsättningar för att lämna de angivna deklarationerna eller anmälan regleras i tullkodexen. Definitionen hänvisar därför, i likhet med artikel 5.15, till deklarationer och anmälan som lämnas i enlighet med unionstullkodexen. Vid tillämpning av denna lag är det dock främst den som lämnar tulldeklaration som blir aktuell. Se dock även kommentaren till 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

7 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittills gällande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 2 a §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 2 a §, innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information

tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 2 a §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar hittillsvarande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Hänvisningen i *fjärde stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Hänvisningen i *femte stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

11 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8.19 Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:155) om tobaksskatt

1 kap.

4 §

I paragrafen anges hur vissa EU-rättsakter benämns i lagen om tobaksskatt samt rättsakternas fullständiga namn.

Hänvisningen i *andra strecksatsen* till den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är statisk och avser förordningen i den ursprungliga lydelsen. Genom bestämmelsen avser samtliga hänvisningar till unionstullkodexen i lagen denna lydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

7 §

I paragrafen anges vad som avses med import.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8 §

I paragrafen anges vad som avses med otillåten införsel.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen. Hänvisningen till artikel 79.1 ändras till artikel 185.1 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

10 §

Paragrafen innehåller en förklaring av vissa tullrelaterade termer och uttryck.

I *första stycket* tas termen ”deklarant” bort och flyttas till andra stycket. Begreppen ”tullombud” och ”EU:s tulldatacentral” läggs till i uppräkningen av begrepp. Bestämmelser om tullombud finns i artikel 5.20 och artikel 33 i nya tullkodexen. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i den nya tullkodexen. Vidare läggs begreppet ”förfarandet för extern transitering” till. Genom tillägget ersätts förklaringen av begreppet i hittills gällande andra stycket med en generell hänvisning till hur begreppet används i den nya tullkodexen. En bestämmelse motsvarande artikel 226.2 i den hittillsvarande tullkodexen finns i artikel 135.2 i den nya tullkodexen. Hänvisningen till artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex ersätts av en ändring i 4 kap. 3 §. Se även kommentaren till den paragrafen. Någon ändring i sak är inte avsedd.

I *andra stycket* införs en definition av termen ”deklarant”. Förklaringen motsvarar definitionen av deklarant i artikel 5.15 i hittillsvarande tullkodex. Genom den nya definitionen bibehålls betydelsen av begreppet. Skyldighet och förutsättningar för att lämna de angivna deklarationerna eller anmälan regleras i tullkodexen. Definitionen hänvisar därför, i likhet med artikel 5.15, till deklarationer och anmälan som lämnas i enlighet med unionstullkodexen. Vid tillämpning av denna lag är det dock främst den som lämnar tulldeklaration som blir aktuell. Se dock även kommentaren till 9 kap. 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

3 kap.

16 §

I paragrafen finns bestämmelser om registrerade avsändare.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri

omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

4 kap.

3 §

I paragrafen anges de situationer där flyttningar får ske under uppskovsförfarandet från ett skatteupplag.

I *första stycket punkt 4* görs ett tillägg som tydliggör att en flyttning till ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering endast får göras i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen. Tillägget i bestämmelsen ersätter den del av den hittills gällande definitionen i 1 kap. 10 § som hänvisar till när förfarandet för extern transitering används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om vissa krav vid flyttning under uppskovsförfarandet från platsen för import.

I *första stycket* tas hänvisningen till artikel 15 i den hittillsvarande tullkodexen bort. En definition av uttrycket ”tullformaliteter” finns i artikel 5.12 i nya tullkodexen. Därutöver görs en språklig ändring.

I *tredje stycket* tas hänvisningen till att tulldeklaration ges in i ett annat EU-land ”med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tulldeklarationen för importen lämnas in i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat. Därutöver görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om påbörjande och avslutande av flyttningar under uppskovsförfarandet.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 kap.

13 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel i fråga om EU-harmoniserade tobaksvaror.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittills gällande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 10 §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 1 kap. 10 § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 10 §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar hittillsvarande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

14 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde vid import och otillåten införsel.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

15 §

I paragrafen finns bestämmelser om att skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel inte ska gälla i vissa fall.

I *första stycket* görs en språklig ändring.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

10 kap.

17 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel avseende snus, tuggtobak och övrig tobak.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittillsvarande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 10 §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 1 kap. 10 § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 10 §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar hittillsvarande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

18 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde vid import och otillåten införsel.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

19 §

I paragrafen finns bestämmelser om att skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel inte ska gälla i vissa fall.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande

bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8.20 Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:156) om alkoholskatt

1 kap.

5 §

I paragrafen anges hur vissa EU-rättsakter benämns i lagen om skatt på energi samt rättsakternas fullständiga namn.

Hänvisningen i *andra strecksatsen* till den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till den nya tullkodexen. Hänvisningen till förordningen är statisk och avser förordningen i den ursprungliga lydelsen. Genom bestämmelsen avser samtliga hänvisningar till unionstullkodexen i lagen denna lydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8 §

I paragrafen anges vad som avses med import.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 §

I paragrafen anges vad som avses med otillåten införsel.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen. Hänvisningen till artikel 79.1 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till artikel 185.1 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

11 §

Paragrafen innehåller en förklaring av vissa tullrelaterade termer och uttryck.

I *första stycket* tas termen ”deklarant” bort och flyttas till andra stycket. Begreppen ”tullombud” och ”EU:s tulldatacentral” läggs till i uppräkningen av begrepp. Bestämmelser om tullombud finns i artikel 5.20 och artikel 33 i nya tullkodexen. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i den nya tullkodexen. Vidare läggs begreppet ”förfarandet för extern transitering” till. Genom tillägget ersätts förklaringen av begreppet i hittillsvarande andra stycket med en generell hänvisning till hur begreppet används i den nya tullkodexen. En bestämmelse motsvarande artikel 226.2 i den hittillsvarande tullkodexen finns i artikel 135.2 i den nya tullkodexen. Hänvisningen till artikel 189.4

i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex ersätts av en ändring i 4 kap. 3 §. Se även kommentaren till den paragrafen. Någon ändring i sak är inte avsedd.

I *andra stycket* införs en definition av termen ”deklarant”. Förklaringen motsvarar definitionen av deklarant i artikel 5.15 i hittills gällande tullkodex. Genom den nya definitionen bibehålls den hittillsvarande betydelsen av begreppet. Skyldighet och förutsättningar för att lämna de angivna deklarationerna eller anmälan regleras i tullkodexen. Definitionen hänvisar därför, i likhet med artikel 5.15, till deklarationer och anmälan som lämnas i enlighet med unionstullkodexen. Vid tillämpning av denna lag är det dock främst den som lämnar tulldeklaration som blir aktuell. Se dock även kommentaren till 9 kap. 13 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

3 kap.

17 §

I paragrafen finns bestämmelser om registrerade avsändare.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittills gällande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

I *andra stycket* görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

4 kap.

3 §

I paragrafen anges de situationer där flyttningar får ske under uppskovsförfarandet från ett skatteupplag.

I *första stycket punkt 4* görs ett tillägg som tydliggör att en flyttning till ett utförseltullkontor som samtidigt är avgångstullkontor för förfarandet för extern transitering endast får göras i de fall punktskattepliktiga varor som har tullstatus som unionsvaror vid export får hänföras till det förfarandet enligt unionstullkodexen och de förordningar som meddelas med stöd av den förordningen. Tillägget i bestämmelsen ersätter den del av definitionen i 1 kap. 11 § som hänvisar till när förfarandet för extern transitering används för punktskattepliktiga varor enligt artikel 189.4 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/2446 av den 28 juli 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 vad gäller närmare regler avseende vissa bestämmelser i unionens tullkodex. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8 §

I paragrafen finns bestämmelser om vissa krav vid flyttning under uppskovsförfarandet från platsen för import.

I *första stycket* tas hänvisningen till artikel 15 i den hittillsvarande tullkodexen bort. En definition av uttrycket ”tullformaliteter” finns i artikel 5.12 i nya tullkodexen. Därutöver görs en språklig ändring.

I *tredje stycket* tas hänvisningen till att tulldeklaration ges in i ett annat EU-land ”med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering enligt artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tulldeklarationen för importen lämnas in i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat. Därutöver görs en språklig ändring.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om påbörjande och avslutande av flyttningar under uppskovsförfarandet.

Hänvisningen i *första stycket* till artikel 201 i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en generell hänvisning till övergång till fri omsättning enligt den nya tullkodexen. Bestämmelser om övergång till fri omsättning finns i artikel 109 i den nya tullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

9 kap.

13 §

I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel.

Ändringarna i *första stycket* innebär att hänvisningen till ”varje annan person enligt artikel 77.3” ersätts med bestämmelser som i sak motsvarar innehållet i artikel 77.3 i hittills gällande tullkodex. Därutöver görs vissa redaktionella ändringar. Med tullombud avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 11 §) och vad som avses med indirekt ombudskap framgår i artikel 33 i den nya tullkodexen. Ändringarna, tillsammans med den nya definitionen av deklarant i 1 kap. 11 § andra stycket innebär att bestämmelserna om skattskyldighet vid import i detta stycke inte ändras i sak.

I *ett nytt andra stycke* införs en särskild bestämmelse som anger vem som är skattskyldig i de fall den nya tullkodexen medför att information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i stället för att det ges in en deklaration. Med EU:s tulldatacentral avses detsamma som i den nya tullkodexen (jfr 1 kap. 11 §). Av bestämmelsen följer att det som sägs i första stycket om deklarant även gäller importör vid distansförsäljning när information tillhandahålls i EU:s tulldatacentral i syfte att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning. Det som sägs om deklaration gäller även den information som har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

I *tredje stycket*, vilket motsvarar hittillsvarande andra stycket, ändras bestämmelsen till att hänvisa till den som enligt första stycket hade varit skattskyldig om bränslet hade varit belagt med tull. Genom detta bibehålls enhetligheten med första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

14 §
I paragrafen finns bestämmelser om skattskyldighetens inträde vid import och otillåten införsel.

I *andra stycket* tas hänvisningen till att tullskuld uppkommer ”till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett sådant tillstånd för centraliserad klarering som avses i artikel 179 i unionstullkodexen” bort. I stället kan bestämmelsen tillämpas i samtliga fall där det av nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

15 §
I paragrafen finns bestämmelser om att skattskyldighet vid import och vid otillåten införsel inte ska gälla i vissa fall.

I *första stycket* görs en språklig ändring.

Hänvisningen i *andra stycket* till artikel 124.1 e, f, g eller k i den hittillsvarande tullkodexen ändras till en hänvisning till motsvarande bestämmelse i den nya tullkodexen, dvs. artikel 223.1 e, f, g eller k. Därutöver görs en språklig ändring. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.1.

8.21 Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (2023:200)

2 kap.

1 §
Paragrafen innehåller en inledning till kapitlet och en tabell med begrepp, termer och uttryck som används i lagen. Tabellen är uppställd i bokstavsordning. I tabellen finns hänvisningar till paragrafer med definitioner och förklaringar.

Ändringen innebär att en hänvisning till begreppet EU:s tulldatacentral läggs till.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

2 §
I paragrafen anges hur EU-direktiv och vissa EU-förordningar benämns i lagen, samt rättsakternas fullständiga namn.

Ändringen innebär att det med unionstullkodex avses den nya tullkodexen. Hänvisningarna till EU-förordningarna i paragrafen är utformade på så sätt att de avser förordningarna i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

24 §
I paragrafen anges vad som avses med vissa tullrelaterade begrepp och uttryck. Bestämmelsen hänvisar till unionstullkodexen.

Ändringen innebär att begreppet EU:s tulldatacentral läggs till. Bestämmelser om EU:s tulldatacentral finns i avdelning III i unionstullkodexen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

6 kap.

67 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när import av varor som förs in till Sverige ska anses äga rum utomlands.

Ändringen i *andra stycket* innebär att bestämmelsen om att varan ska ha hänförts till förfarandet för intern unionstransitering genom en deklaration utgår. Varan kan också ha hänförts till det förfarandet genom att nödvändig information har tillhandahållits i EU:s tulldatacentral.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

10 kap.

58 §

I paragrafen anges undantag från skatteplikt vid import av varor i vissa fall.

Ändringen i *andra stycket* innebär att identifieringsnumret, i avsaknad av deklaration, även kan tillhandahållas Tullverket genom EU:s tulldatacentral.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

16 kap.

19 §

I paragrafen regleras betalningsskyldighet för mervärdesskatt vid import av en unionsvara eller en vara som inte är belagd med tull.

Paragrafen ändras på så sätt att kravet på att varan ska övergå till fri omsättning i Sverige genom en deklaration utgår. Ändringen innebär en anpassning till de nya förfaranden som följer av nya tullkodexen och att varor kan hänföras till förfarandet för övergång till fri omsättning även utan en deklaration.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

21 §

Av paragrafen framgår vem som är betalningsskyldig för en import av varor till Sverige i de fall tullskulden uppkommer i ett annat EU-land medan mervärdesskatten ska betalas i Sverige.

Paragrafen ändras på så sätt att hänvisningen till att tullskulden uppkommer till följd av att en tulldeklaration ges in i det landet med stöd av ett tillstånd för centraliserad klarering tas bort. Ändringen innebär att bestämmelsen kan tillämpas i samtliga fall där det av den nya tullkodexen följer att tullskuld uppkommer i ett annat EU-land. Det kan t.ex. gälla vid såväl centraliserad klarering som när importören är en betrodd näringsidkare etablerad i en annan medlemsstat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.15.2.

EU:s nya tullkodex

Här bifogas rättsakten.

Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2026/2108

19.9.2026

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2026/2108

av den 16 september 2026

om fastställande av unionens tullkodex och inrättande av Europeiska unionens tullbyrå, och om upphävande av förordning (EU) nr 952/2013

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 33, 114 och 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([2]), och

av följande skäl:

(1) Unionen och den inre marknadens funktion bygger på tullunionen. Med hänsyn till intresset hos både ekonomiska aktörer och tullmyndigheterna i unionen sammanställdes i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 ([3]) i en enda rättsakt, unionens tullkodex, tullagstiftning som tidigare funnits i flera olika rättsakter. Den förordningen innehåller de allmänna regler och förfaranden som behövs för att säkerställa genomförandet av på unionsnivå införda tulltaxeåtgärder och andra åtgärder som har anknytning till handeln med varor mellan unionen och länder eller territorier utanför unionens tullområde, och bestämmelser om uttag av importtullar. Medlemsstaternas tullmyndigheter ansvarar för genomförandet av dessa regler genom sina operativa uppgifter, exempelvis att tillämpa tullförfaranden, utföra riskanalys och kontroller samt tillämpa sanktioner i fall av överträdelser av tullagstiftningen.

(2) Vid genomförandet av förordning (EU) nr 952/2013 har svagheter avslöjats på flera områden. Dessa svagheter inkluderar otillräckliga eller ineffektiva åtgärder när det gäller att säkerställa skydd av unionen och dess medborgare mot icke-ekonomiska risker avseende varor vilket fastställts genom annan unionspolitik än tullagstiftning, tullmyndigheternas begränsade kapacitet att effektivt hantera den ökande volymen av varor importerade från tredjeländer via distansförsäljning (e-handelstransaktioner), den begränsade kapaciteten hos den it-systemstruktur som genom förordning (EU) nr 952/2013 inrättades i syfte att digitalisera tullprocesserna för att hålla jämna steg med den tekniska utvecklingen, i synnerhet med teknik som bygger på utnyttjande av data, samt avsaknaden av effektiva styrningsstrukturer för tullunionen, vilket leder till olika praxis och oenhetligt genomförande av tullreglerna i medlemsstaterna. Till följd av de inre och yttre risker och hot som finns leder dessa svagheter till hinder för att tullunionen, och därmed den inre marknaden, ska fungera väl.

([1]) EUT C, C/2023/864, 8.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/864/oj.
([2]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 mars 2024 (EUT C, C/2025/1035, 27.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/1035/oj) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 3 september 2026 (ännu inte offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 september 2026 (ännu inte offentliggjord i EUT).
([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 10.10.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/952/oj).

(3) Tullagstiftningen bör beakta den snabba utvecklingen i globala handelsmönster, teknik, affärsmodeller och behoven hos berörda parter, inbegripet företag, konsumenter och invånare. Det krävs därför att ett stort antal ändringar görs i förordning (EU) nr 952/2013. Den förordningen bör av tydlighetsskäl upphävas och ersättas.

(4) För att målen för tullunionen ska uppnås på ett effektivt sätt bör ett antal regler och förfaranden som reglerar hur varor förs in i eller ut ur unionens tullområde revideras, förenklas och harmoniseras. En modern, integrerad uppsättning interoperabla elektroniska tjänster bör tillhandahållas för insamling, behandling och utbyte av information som är relevant för tillämpningen av tullagstiftningen, nämligen Europeiska unionens tulldatacentral (*EU:s tulldatacentral*). Europeiska unionens tullbyrå (*EU:s tullbyrå*) bör inrättas som ett centralt operativt organ som samordnar förvaltningen av tullunionen på specifika områden.

(5) Efter antagandet av förordning (EU) nr 952/2013 har tullmyndigheternas roll utvecklats till att i allt större utsträckning omfatta tillämpningen av unionsrätt och nationell rätt som fastställer krav på varor som omfattas av tullövervakning, särskilt de icke-ekonomiska krav på varor som måste iakttas för att sådana varor ska föras in och cirkulera på den inre marknaden. Mängden av sådana icke-ekonomiska krav har ökat exponentiellt under årens lopp, i takt med ökade förväntningar hos företag och invånare i unionen när det gäller skydd, säkerhet, tillgänglighet för personer med funktionsnedsättning, hållbarhet, människors, djurs och växters hälsa och liv, miljön, skyddet av mänskliga rättigheter och immateriella rättigheter samt unionens värden. Nya verktyg, såsom det digitala produktpass som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 ([4]), ska införas för att annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, enligt definitionen i den här förordningen, med avseende på produkter fortsatt ska svara mot dessa förväntningar. Det är därför nödvändigt att återspegla ökningen av de icke-ekonomiska riskernas antal och komplexitet genom att i tullmyndigheternas uppdrag införa en särskild hänvisning till skyddet av allmänintresset inom ramen för deras befogenheter och, när så är lämpligt, i nära samarbete med andra behöriga myndigheter.

(6) Mot bakgrund av utvecklingen av tullmyndigheternas roll och de affärsmodeller inom vilka de verkar, och för att de ska fungera som en enda enhet och bidra till en smidigt fungerande inre marknad, är det nödvändigt att närmare precisera de uppdrag som tullmyndigheterna ska utföra, genom att tydligare ange deras mål och uppgifter. Dessutom kommer den snabba tekniska utvecklingen, särskilt när det gäller artificiell intelligens, att ha en betydande inverkan på tullmyndigheternas verksamhet, bland annat när det gäller riskanalys i realtid.

(7) Samtidigt som tullmyndigheterna strävar efter att fullgöra sitt uppdrag bör de också eftersträva kostnadseffektivitet genom att undvika dubbelarbete och bidra till ändamålsenlighet i tullprocesser samt en effektiv användning av relaterade resurser på unionsnivå och nationell nivå. De bör samla in, analysera och utbyta relevant information till stöd för evidensbaserat beslutsfattande. Om krisläget för den inre marknaden har aktiverats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/2747 ([5]) kan tullmyndigheterna bidra till flödet av krisnödvändiga varor.

([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 av den 13 juni 2024 om upprättande av en ram för att fastställa ekodesignkrav för hållbara produkter, om ändring av direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2023/1542 och om upphävande av direktiv 2009/125/EG (EUT L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj).

([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/2747 av den 9 oktober 2024 om inrättande av en ram med åtgärder relaterade till en krissituation på den inre marknaden och till resiliensen på den inre marknaden och om ändring av rådets förordning (EG) nr 2679/98 (förordningen om krissituationer och resiliens på den inre marknaden) (EUT L, 2024/2747, 8.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2747/oj).

(8) Det är lämpligt att i denna förordning bibehålla en rättslig ram för tillämpningen av vissa bestämmelser i tullagstiftningen på handel med unionsvaror mellan de delar av tullområdet på vilka rådets direktiv 2006/112/EG ([6]) eller (EU) 2020/262 ([7]) är tillämpliga och de delar av tullområdet där dessa direktiv inte är tillämpliga, eller på handel med unionsvaror mellan de delar av tullområdet där dessa direktiv inte är tillämpliga. Med tanke på att de berörda varorna är unionsvaror och på den skattemässiga arten av de åtgärder som är relevanta för denna handel inom unionen är det motiverat att införa lämpliga förenklingar av de tullformaliteter som ska tillämpas på sådana varor.

(9) Vissa definitioner i förordning (EU) nr 952/2013 bör anpassas för att ta hänsyn till att den här förordningen har ett vidare tillämpningsområde, för att anpassa dem till definitioner i andra unionsrättsakter, och för att förtydliga terminologi som har olika betydelse inom olika sektorer. Nya definitioner bör införas i tullagstiftningen för att förtydliga vissa aktörers roller och ansvar i tullprocesserna. När det gäller importörer och exportörer bör dessa personer genom nya definitioner göras ansvariga gentemot tullmyndigheterna för att de varor som dessa personer hanterar uppfyller kraven, inbegripet i fråga om ekonomiska och icke-ekonomiska risker, i enlighet med produktspecifik lagstiftning, i syfte att stärka tullövervakningen. När det gäller det nya begreppet *importör vid distansförsäljning* bör det genom nya definitioner säkerställas att en ekonomisk aktör, i motsats till konsumenten, i vissa fall i samband med onlineförsäljning från länder utanför unionen betraktas som importör och är skyldig att åta sig motsvarande ansvar och bör säkerställa att den berörda ekonomiska aktören är skyldig att följa den relevanta tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna när varorna förs in i eller ut ur unionens tullområde samt att tillhandahålla, tillgängliggöra och upprätthålla lämplig bokföring över sådan efterlevnad. Nya definitioner bör också införas med avseende på det utvidgade tillämpningsområdet för bestämmelserna om tullövervakning, riskhantering och tullkontroller. Det bör också klargöras att när definitionerna i unionens tullagstiftning hänvisar till tullbestämmelser i internationella avtal, inbegriper detta de relevanta multilaterala miljöavtal i vilka unionen och medlemsstaterna är parter, i den mån de sistnämnda avtalen reglerar varors överensstämmelse.

(10) Utöver tullmyndigheternas traditionella roll för uttag av tullar, mervärdesskatt och punktskatter och tillämpningen av tullagstiftningen har de också en avgörande roll för kontrollen av efterlevnaden av andra unionsrättsakter och, i tillämpliga fall, annan relevant nationell lagstiftning. En definition av begreppet *annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna* bör införas i syfte att skapa en verkningsfull ram för att reglera tillämpningen och övervakningen av de särskilda krav på varor som fastställs i dessa rättsakter. Begreppet *annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna* bör också inbegripa åtgärder som grundas på hänsyn till allmän moral, allmän ordning eller allmän säkerhet eller behovet att skydda människors och djurs hälsa och liv, att bevara växter, att skydda miljön, att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde och att skydda industriell eller kommersiell äganderätt och andra allmänna intressen, inbegripet kontroller avseende narkotikaprekursorer, varumärkesförfalskade varor och kontanter samt handelspolitiska åtgärder, åtgärder för bevarande och förvaltning av fiskeresurser, och restriktiva åtgärder som antas på grundval av artikel 215 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*). Skillnader i de nationella förteckningarna över förbud och restriktioner skapar betydande svårigheter för import till flera medlemsstater. För att underlätta handeln och förenkla tullens arbete är det viktigt att unionen arbetar för att gradvis harmonisera de nationella förteckningarna över förbud och restriktioner. För att undvika att medlemsstaterna gör olika tolkningar är det dessutom viktigt att anta harmoniserade definitioner av de juridiska termer som används när förbud och restriktioner föreskrivs.

([6]) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj).

([7]) Rådets direktiv (EU) 2020/262 av den 19 december 2019 om allmänna regler för punktskatt (EUT L 58, 27.2.2020, s. 4, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2020/262/oj).

(11) För att öka den juridiska klarheten bör vissa regler rörande tullbeslut ändras. För det första bör det tydliggöras att den tullmyndighet som är behörig att fatta ett tullbeslut är den behöriga tullmyndigheten på den plats där sökanden är etablerad, eftersom etableringen är den huvudsakliga principen för huruvida vissa ekonomiska aktörer på vissa villkor, och inom en på förhand fastställd tidsram, som kan komma att ses över, kan omfattas av de förenklingar som införs genom denna förordning och betala tull där de är etablerade. För det andra bör det också, för fullständighetens och den rättsliga klarhetens skull, införas en tidsfrist på 30 dagar för en sökande att till tullmyndigheterna lämna ytterligare information i de fall tullmyndigheterna anser att ansökan om ett tullbeslut inte innehåller all nödvändig information.

(12) Följderna av att en tullmyndighet inte fattar ett beslut om en ansökan inom de fastställda tidsfristerna bör klargöras. Principen att en ansökan i sådana fall ska anses ha avslagits och att sökanden får inge ett överklagande, i enlighet med de allmänna reglerna om tullbeslut, bör också fastställas.

(13) Såsom påpekats av Europeiska revisionsrätten i dess särskilda rapport nr 4/2021 med titeln *Tullkontroller: otillräcklig harmonisering skadar EU:s ekonomiska intressen* och i utvärderingen av genomförandet av förordning (EU) nr 952/2013 är det också önskvärt att, genom att förstärka de relevanta bestämmelserna, åtgärda det faktum att uppfyllandet av de kriterier och fullgörandet av de skyldigheter som anges i tullbeslut inte övervakas på ett enhetligt sätt. Å ena sidan bör innehavare av tullbeslut inte endast fullgöra de skyldigheter som anges i det berörda beslutet utan också kontinuerligt övervaka att de fullgörs och upprätta en intern struktur där de med hjälp av sådan självövervakning kan förebygga, förhindra, lindra eller avhjälpa eventuella fel i sina tullprocesser. Å andra sidan bör tullmyndigheterna regelbundet övervaka hur innehavare av tullbeslut genomför sådana beslut, särskilt när dessa innehavare har varit etablerade i unionens tullområde i mindre än tre år och det därför potentiellt är mer sannolikt att de orsakar risker, för att säkerställa att innehavaren fullgör de skyldigheter som fastställs i tullbeslutet. Om tullmyndigheterna får kännedom om att en innehavare av ett tullbeslut inte längre uppfyller de kriterier eller fullgör de skyldigheter som anges i tullbeslutet bör de utan oskäligt dröjsmål vidta lämpliga åtgärder i enlighet med de tillämpliga reglerna. Detta är särskilt relevant när dessa personer åtnjuter en särskild status, såsom till exempel godkänd ekonomisk aktör eller betrodd näringsidkare (*Trust and Check trader*), och därför omfattas av vissa lättnader i tullprocesserna. Tullmyndigheterna bör dessutom, för att stärka riskhanteringen på unionsnivå, underrätta EU:s tullbyrå om alla tullbeslut som fattas till följd av en ansökan och informera den om övervakningsverksamheten, så att denna information kan beaktas för riskhanteringsändamål.

(14) Utöver de beslut som rör bindande klassificeringsbesked (*beslut om bindande klassificeringsbesked*) och beslut som rör bindande ursprungsbesked (*beslut om bindande ursprungsbesked*) som fattats av tullmyndigheterna på ansökan och på vissa villkor, har beslut som rör bindande värderingsbesked (*beslut om bindande värderingsbesked*) införts i tullagstiftningen genom kommissionens delegerade förordning (EU) 2024/1072 ([8]). I tullagstiftningens användares intresse bör det i samma rättsakt fastställas regler för dessa tre typer av beslut som avser bindande besked.

([8]) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2024/1072 av den 25 januari 2024 om ändring av delegerad förordning (EU) 2015/2446 vad gäller beslut som rör bindande besked avseende fastställande av tullvärde och beslut som rör bindande ursprungsbesked (EUT L, 2024/1072, 15.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2024/1072/oj).

(15) Rättigheterna och skyldigheterna för de personer som ansvarar för varor som förs in i och ut ur unionens tullområde bör definieras tydligare. Personer som bedriver regelbunden tullrelaterad verksamhet bör fortsätta att vara registrerade hos de tullmyndigheter som ansvarar för den plats där de är etablerade. En enda registrering bör gälla för hela tullunionen men bör hållas uppdaterad. Ekonomiska aktörer bör därför vara skyldiga att informera tullmyndigheterna om varje ändring i sina registreringsuppgifter. De personer som ansvarar för varor som förs in i och ut ur unionens tullområde bör säkerställa att varorna följer tillämplig rätt, inbegripet regler om invånares skydd och säkerhet samt lagstiftning som syftar till att förebygga risker för människors, djurs eller växters hälsa och liv, miljön eller konsumenter, såsom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/988 ([9]) om allmän produktsäkerhet, Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/2853 ([10]) om skadeståndsansvar för produkter och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 ([11]) om marknadskontroll och överensstämmelse för produkter. Importörens skyldigheter bör också fastställas, särskilt skyldigheten att vara etablerad i unionens tullområde och undantagen från denna skyldighet. Dessa skyldigheter bör följa de befintliga reglerna för när deklaranten ska vara etablerad i unionen. På samma sätt bör exportörens skyldigheter fastställas.

(16) Om den person som tillhandahåller varor genom distansförsäljning eller möjliggör distansförsäljning av varor anger att denna agerar som importör bör denna person säkerställa att varorna är förenliga med tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna för utsläppande av produkter på unionens inre marknad.

(17) Ekonomiska aktörer som uppfyller vissa kriterier och villkor för att av tullmyndigheterna betraktas som pålitliga näringsidkare som följer reglerna kan beviljas status som godkänd ekonomisk aktör och därmed omfattas av lättnader i tullprocesserna. Även om det säkerställer att de näringsidkare som hanterar merparten av unionens handel är pålitliga, lider systemet med godkända ekonomiska aktörer av vissa svagheter som belysts i utvärderingen av förordning (EU) nr 952/2013 och i revisionsrättens slutsatser. För att hantera dessa brister, särskilt när det gäller skillnaderna i nationell praxis och utmaningarna när det gäller övervakningen av att godkända ekonomiska aktörer efterlever kraven, bör de relevanta reglerna ändras så att det införs en skyldighet för tullmyndigheterna att övervaka denna efterlevnad minst vart tredje år.

(18) Förändringar i tullprocesserna och tullmyndigheternas arbetssätt kräver ett nytt partnerskap mellan tullmyndigheter och ekonomiska aktörer, nämligen systemet med betrodda näringsidkare. Kriterierna och villkoren för att bli en betrodd näringsidkare bör bygga på kriterierna för statusen som godkänd ekonomisk aktör, men de bör också säkerställa att näringsidkaren anses vara transparent i förhållande till tullmyndigheterna. Det är därför lämpligt att kräva att betrodda näringsidkare ger tullmyndigheterna åtkomst till sina elektroniska system som innehåller uppgifter om deras efterlevnad av reglerna och befordran av deras varor, under förutsättning att sådan åtkomst är proportionell och absolut nödvändig. Sådan transparens bör medföra vissa fördelar, vilket kan inkludera möjligheten att frigöra varorna för tullmyndigheternas räkning utan att dessa behöver delta aktivt, utom när ett godkännande före frigörandet krävs enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, och att skjuta upp betalningen av tullskulden. Status som betrodd näringsidkare bör inte ges till personer som begått upprepade eller allvarliga överträdelser av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

([9]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/988 av den 10 maj 2023 om allmän produktsäkerhet, ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG och rådets direktiv 87/357/EEG (EUT L 135, 23.5.2023, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/988/oj).

([10]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/2853 av den 23 oktober 2024 om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister och om upphävande av rådets direktiv 85/374/EEG (EUT L, 2024/2853, 18.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/2853/oj).

([11]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1020 av den 20 juni 2019 om marknadskontroll och överensstämmelse för produkter och om ändring av direktiv 2004/42/EG och förordningarna (EG) nr 765/2008 och (EU) nr 305/2011 (EUT L 169, 25.6.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1020/oj).

(19) För att säkerställa tullunionens integritet och att medlemsstaternas tullmyndigheter tillämpar statusen som betrodd näringsidkare på ett konsekvent sätt är det nödvändigt att inrätta en mekanism som gör det möjligt för EU:s tullbyrå och kommissionen att ingripa i fall där det finns tecken på bristande efterlevnad från en näringsidkare med status som betrodd näringsidkare. En sådan mekanism bör göra det möjligt för EU:s tullbyrå att, i samarbete med de behöriga tullmyndigheterna, kontrollera efterlevnaden av kraven för status som betrodd näringsidkare, särskilt när en annan medlemsstat än den där näringsidkaren är etablerad har rimliga tvivel om näringsidkarens efterlevnad. Denna mekanism är avgörande för att förhindra olaglig tillämpning av statusen som betrodd näringsidkare och förhindra införsel bakvägen till unionens tullområde. För att förhindra skillnader avseende efterlevnadskontroll bör kommissionen, om etableringsmedlemsstaten underlåter att agera i tid eller på lämpligt sätt, ges befogenhet att ingripa genom en genomförandeakt som kräver att medlemsstaten i fråga tillfälligt drar in eller återkallar statusen som betrodd näringsidkare.

(20) Möjligheten att driva ett tullager för distansförsäljning bör, i kombination med andra bestämmelser om distansförsäljning och förenklingar, ge incitament till användning av bulkmängder snarare än paket, och därmed göra flödet av enskilda paket mer hanterbart för tullmyndigheterna. Ett tullager för distansförsäljning bör göra det möjligt att låta varor övergå till fri omsättning vid tidpunkten för försäljning och utförsel från lagret, vilket innebär att varorna vid den tidpunkt då de placeras i lagret måste uppfylla de villkor som skulle vara tillämpliga på dem om de släpptes ut på unionsmarknaden vid denna tidpunkt. Tullmyndigheterna bör kunna kontrollera huruvida varor som förs in i bulkmängder uppfyller unionens marknadsregler vid den tidpunkt då de kommer till tullagret. Ett sådant tullager för distansförsäljning bör, i syfte att undvika missbruk från icke tillförlitliga ekonomiska aktörers sida, endast vara tillgängligt för ekonomiska aktörer som uppfyller tillförlitlighetskriterierna för statusen som betrodd näringsidkare.

(21) Förändringar i tullprocesserna gör det också nödvändigt att förtydliga tullombudens roll. Både direkt och indirekt ombudskap bör även fortsättningsvis vara möjligt, men det bör tydliggöras att en importörs eller en exportörs indirekta ombud övertar alla skyldigheter som åligger denna importör eller exportör, dvs. inte bara skyldigheten att betala eller ställa en garanti för tullskulden utan även efterlevnaden av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna. Av den anledningen måste tullombud som företräder importörer och exportörer ha sin hemvist i unionens tullområde, så att ansvarsskyldigheten kan säkerställas när det gäller ekonomiska och icke-ekonomiska aspekter av importörernas och exportörernas skyldigheter. Att använda ett indirekt tullombud som är etablerat i unionen är därför ett tillgängligt och proportionellt alternativ för importörer och exportörer som inte har kommersiell närvaro i unionen. Dessutom bör tullombud som är etablerade i tredjeländer kunna fortsätta att tillhandahålla sina tjänster i unionen om de företräder personer som inte omfattas av krav på etablering i unionens tullområde.

(22) Mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG ([12]) är väsentliga för unionens utrikeshandel, men drabbas ofta av proportionellt sett större administrativa bördor och regelbördor när det gäller att uppfylla tullkrav. Det är därför viktigt att ta hänsyn till deras specifika situation och stödja åtgärder som underlättar efterlevnaden för dem, bland annat genom förenklade förfaranden, tydlig vägledning och tillgängliga ombud i tullfrågor. Riktlinjer bör antas i syfte att stödja mikroföretag samt små och medelstora företag, varvid de unika utmaningar som sådana företag står inför framhålls samtidigt som integriteten och säkerheten i externa handelsprocesser upprätthålls när statusen som godkänd ekonomisk aktör och betrodd näringsidkare tillämpas. Fortsatta insatser bör göras för att förenkla förfarandena och göra dem mer tillgängliga för mikroföretag samt små och medelstora företag och säkerställa att deras viktiga roll i unionens utrikeshandel underlättas och främjas.

([12]) Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/oj).

(23) För att säkerställa en enhetlig digitaliseringsnivå och skapa lika villkor för ekonomiska aktörer i alla medlemsstater samt bidra till en väl fungerande inre marknad bör en EU-tulldatacentral inrättas i form av en uppsättning centraliserade, säkra och cyberresilienta elektroniska tjänster och system för tulländamål. EU:s tulldatacentral bör göra det möjligt att genomföra tullagstiftningen, såsom tullformaliteter, tullkontroller, beräkning av och underrättelse om tullskuld, unionshanteringsavgiften, punktskatter och mervärdesskatt, förvaltning av garantier och tulltillsyn av varor. EU:s tulldatacentral bör också bidra till genomförandet av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna. Den bör säkerställa kvalitet, integritet, spårbarhet och oavvislighet hos de data som behandlas där, så att varken avsändare eller mottagare senare kan ifrågasätta att data har utbytts. Databehandlingen i EU:s tulldatacentral bör följa de relevanta reglerna för cybersäkerhet och behandling av personuppgifter. Kommissionen och EU:s tullbyrå i samarbete med medlemsstaterna bör gemensamt utforma EU:s tulldatacentral. Kommissionen bör också få i uppgift att utveckla, driva och underhålla EU:s tulldatacentral och bör kunna anförtro denna uppgift till EU:s tullbyrå.

(24) Med beaktande av den roll som EU:s tulldatacentral har för att säkerställa integriteten och säkerheten avseende data som behandlas i unionen för tulländamål, vilket utgör ett allmänintresse och kan anses vara ett grundläggande samhällsintresse, är det nödvändigt att skydda de data som hanteras i EU:s tulldatacentral, inbegripet personuppgifter och andra känsliga data som rör varuflödet och genomförandet av unionsrätten och nationell rätt, från obehörig åtkomst och andra hot mot integriteten och säkerheten för sådana data. Det är därför nödvändigt att den infrastruktur och de tjänster med vilka EU:s tulldatacentral drivs blir föremål för vissa villkor i syfte att säkerställa unionens suveränitet i detta avseende. Uppfyllandet av dessa villkor bör påvisas genom bevisning, och när det gäller kritiska tjänster är det viktigt att bevisningen kompletteras med säkerhetskontroller av fysiska och juridiska personer enligt vad som föreskrivs i unionsrätten eller nationell rätt. Dessutom bör EU:s tulldatacentral i möjligaste mån utformas så att en inlåsningseffekt undviks.

(25) För att säkerställa tillförlitligheten, interoperabiliteten och den långsiktiga hållbarheten hos EU:s tulldatacentral är det viktigt att dess utveckling och underhåll följer internationellt erkända standarder och bästa praxis inom programutveckling, systemtestning, pilottestning och acceptansförfaranden. Detta inbegriper omfattande funktionell och icke-funktionell testning, strukturerade pilotfaser där representativa berörda parter deltar samt tydligt definierade acceptanskriterier för validering av prestanda, överensstämmelse och säkerhet. Dessa åtgärder är avsedda att säkerställa att systemet kan stödja harmoniserade tullformaliteter i hela unionen och uppfylla både medlemsstaternas och ekonomiska aktörers operativa krav.

(26) Genomförandet av EU:s tulldatacentral bör innefatta åtgärder för att säkerställa dess oavbrutna tillgänglighet och drift, även i allvarliga krissituationer. Åtgärderna för driftskontinuitet bör särskilt omfatta redundans, felöverbryggande mekanismer och protokoll för återställning av data samt förfaranden som ska följas i händelse av att EU:s tulldatacentral inte är tillgänglig eller inte fungerar. Om EU:s tulldatacentral är beroende av fysisk infrastruktur bör redundanta lösningar på geografiskt spridda platser övervägas för att säkerställa driftskontinuitet i händelse av fel vid en av platserna.

(27) Syftet med EU:s tulldatacentral är att ersätta de befintliga elektroniska system som medlemsstaterna och kommissionen utarbetat enligt artikel 16.1 i förordning (EU) nr 952/2013, varav vissa gradvis håller på att fasas ut under övergången. Dessa befintliga nationella elektroniska system kommer inte att tas i bruk på nytt om funktionerna i EU:s tulldatacentral inte är tillgängliga inom de fastställda tidsfristerna. Därför bör en tillfällig lösning föreskrivas för sådana fall. I linje med nyligen fastställd rättspraxis från Europeiska unionens domstol ([13]) bör det tydliggöras att det automatiska utbytet av information mellan ekonomiska aktörer, tullmyndigheter och andra berörda parter genom och av EU:s tulldatacentral inte utesluter dessa myndigheters eller dessa ekonomiska aktörers ansvar för de berörda tullprocesserna. Även om en tullmyndighets medverkan i antagandet av en åtgärd är begränsad till elektronisk kommunikation via EU:s tulldatacentral bör det anses att åtgärden i fråga antas av denna myndighet, dvs. som om EU:s tulldatacentral agerar på dennas vägnar.

([13]) Tribunalens beslut av den 7 februari 2023, Euranimi mot kommissionen, T-81/22, ECLI:EU:T:2023:57.

(28) EU:s tulldatacentral bör möjliggöra utbyte av data med andra system, plattformar eller miljöer i syfte att höja kvaliteten på de data som tullen använder för att utföra sina uppgifter, samt för att dela relevanta tulldata med andra myndigheter, i syfte att effektivisera kontrollerna på den inre marknaden. I linje med den ansats som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/903 ([14]) och kommissionens meddelande av den 23 mars 2017 med titeln *Europeisk interoperabilitetsram – genomförandestrategi* bör EU:s tulldatacentral främja gräns- och sektorsöverskridande interoperabilitet i Europa. Den bör utnyttja potentialen hos de befintliga källor till riskinformation som finns tillgängliga på unionsnivå, såsom systemet för snabb varning för livsmedel och foder (RASFF) och för andra produkter än livsmedel (Safety Gate), informations- och kommunikationssystemet för marknadskontroll (ICSMS) och IP Enforcement Portal (portalen för säkerställande av skydd för immateriella rättigheter). Den bör stödja utvecklingen av strategiskt och operativt samarbete, inbegripet informationsutbyte och interoperabilitet, mellan tullmyndigheter och andra myndigheter, organ och tjänster, inom ramen för deras respektive befogenheter. Dessutom bör EU:s tulldatacentral tillhandahålla ett brett spektrum av avancerad dataanalys, inbegripet genom användning av artificiell intelligens. Denna dataanalys bör underlätta riskanalys, ekonomisk analys och prediktiv analys för att förutse eventuella risker i samband med sändningar som kommer in i eller skickas från unionen.

(29) För att säkerställa bättre övervakning av handelsflöden och en rationaliserad metod för samarbete med andra behöriga myndigheter än tullmyndigheter bör EU:s tulldatacentral kunna utnyttja ramverket för samarbete via Europeiska unionens tullkontaktpunkt och, om det ramverket inte kan användas, erbjuda dessa andra behöriga myndigheter en särskild tjänst genom vilken de kan erhålla relevanta data, tillhandahålla information till och dela information med tullmyndigheterna och se till att de sektorsspecifika kraven uppfylls. Denna specifika tjänst skulle vara nödvändig om de andra behöriga myndigheterna inte har något elektroniskt system som kan kopplas samman med EU:s tulldatacentral.

(30) För att testa funktionerna i EU:s tulldatacentral innan den tas i drift för alla ekonomiska aktörer, oavsett deras status eller den berörda tullprocessen, är det lämpligt att göra det möjligt för kommissionen att besluta att inrätta en pilotfas, på frivillig basis. Vid en sådan pilotstudie skulle genomförandet av vissa processer och funktioner testas på frivillig basis utan någon rättslig skyldighet. För transparensens skull och för tillhandahållandet av information till intresserade berörda parter är det viktigt att kommissionen offentliggör planeringen, organisationen och varaktigheten för denna pilotfas och vilka funktioner som ska tillämpas och testas.

(31) Myndigheter, företag, konsumenter och invånare bör kunna rapportera varor som ska importeras till eller exporteras från unionen och som inte är förenliga med relevant unionslagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna. Den information som rapporteras om dessa varor bör vara tillgänglig i EU:s tulldatacentral och det bör vara möjligt att använda den för riskhanteringsändamål.

(32) Vid sidan av EU:s tulldatacentral bör det vara fortsatt möjligt för medlemsstaterna att utveckla egna applikationer som använder data från EU:s tulldatacentral. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras applikationer är förenliga med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2022/2555 ([15]), särskilt när det gäller riskhanteringsåtgärder för cybersäkerhet. För att applikationerna snabbare ska komma ut på marknaden bör medlemsstaterna kunna anförtro EU:s tullbyrå uppdraget att utveckla sådana applikationer, och finansiera detta. I sådana fall bör EU:s tullbyrå utveckla applikationerna så att de kommer alla medlemsstater till godo. Detta skulle kunna ske genom att det skapas applikationer utan inlåsningseffekt och med öppen källkod enligt ramen för delning och vidareutnyttjande av it-lösningar (*Sharing and Reuse Framework for IT Solutions*).

([14]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/903 av den 13 mars 2024 om åtgärder för en hög nivå av interoperabilitet inom den offentliga sektorn i hela unionen (förordningen om ett interoperabelt Europa) (EUT L, 2024/903, 22.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/903/oj).

([15]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2022/2555 av den 14 december 2022 om åtgärder för en hög gemensam cybersäkerhetsnivå i hela unionen, om ändring av förordning (EU) nr 910/2014 och direktiv (EU) 2018/1972 och om upphävande av direktiv (EU) 2016/1148 (NIS 2-direktivet) (EUT L 333, 27.12.2022, s. 80, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj).

(33) EU:s tulldatacentral bör möjliggöra flödet av data. Användare bör i EU:s tulldatacentral kunna överföra och behandla alla relevanta data som krävs för att fullgöra sina skyldigheter enligt tullagstiftningen. Dessa data bör behandlas på unionsnivå och kompletteras med unionsomfattande riskanalys. Resulterande data bör tillgängliggöras för medlemsstaternas tullmyndigheter, som sedan använder dem för att fullgöra sina skyldigheter. Slutligen bör resultatet av de kontroller som görs efter behandlingen av data från EU:s tulldatacentral rapporteras tillbaka till tulldatacentralen. Det är viktigt att EU:s tulldatacentral gör det möjligt att behandla de data som finns där med minsta möjliga dröjsmål.

(34) De data som lämnas till EU:s tulldatacentral är i stor utsträckning icke-personuppgifter som ekonomiska aktörer lämnar med avseende på de varor som de handlar med. Dessa data skulle dock också kunna inbegripa personuppgifter, särskilt namnen på enskilda personer som agerar för en ekonomisk aktörs eller en myndighets räkning. För att säkerställa att personuppgifter och kommersiell information är skyddade i samma utsträckning bör särskilda regler för åtkomst, konfidentiell behandling och villkor för användningen av EU:s tulldatacentral fastställas. Det bör särskilt fastställas vilka enheter, utöver de berörda personerna, kommissionen, tullmyndigheterna och EU:s tullbyrå, som kan få åtkomst till eller behandla data som är lagrade eller på annat sätt tillgängliga i EU:s tulldatacentral, varvid dessa enheters behov vägs mot behovet att säkerställa att personuppgifter och konfidentiella uppgifter som samlats in för tulländamål används för andra ändamål endast i den mån det är absolut nödvändigt.

(35) Medlemsstaterna bör ha möjlighet att i samråd med kommissionen fastställa specifika data vars utlämnande skulle skada deras väsentliga säkerhetsintressen och som ska förses med teknisk märkning inom EU:s tulldatacentral på ett sådant sätt att all ytterligare behandling av sådana data begränsas till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten, såvida inte dessa myndigheter uttryckligen tillåter ytterligare behandling. Den person som överför data till EU:s tulldatacentral bör tydligt fastställa begränsningarna för behandlingen av sådana kategorier av data som kan kopplas till de specifika leveranskedjorna eller datakategorierna. För att utnyttja denna möjlighet bör den berörda medlemsstaten informera kommissionen om de särskilda väsentliga säkerhetsintressen som står på spel och förklara varför den anser att dessa intressen inte skulle kunna skyddas i tillräcklig utsträckning inom det allmänna ramverket med bestämmelser om databehandling i EU:s tulldatacentral.

(36) Under förutsättning att dataskyddsreglerna följs, särskilt reglerna om känsliga tulldata och kommersiellt känsliga data, kan aggregerade tulldata som utgörs av icke-konfidentiella uppgifter, icke-personuppgifter och data som inte är kommersiellt känsliga data tillgängliggöras för tredje parter för särskilda ändamål på vederbörligen motiverad begäran.

(37) För att säkerställa att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) kan utöva sina utredningsbefogenheter i samband med bedrägerier som riktar sig mot unionens intressen bör Olaf i mer eller mindre samma utsträckning som kommissionen ha åtkomst till data från EU:s tulldatacentral. Olaf bör därför ha rätt att behandla dessa data i enlighet med villkoren för dataskydd i relevant unionslagstiftning, inbegripet Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ([16]) och rådets förordning (EG) nr 515/97 ([17]).

([16]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/883/oj).

([17]) Rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen (EGT L 82, 22.3.1997, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1997/515/oj).

(38) På samma sätt bör Europeiska åklagarmyndigheten (Eppo) på begäran kunna erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral för att säkerställa att den kan genomföra sina utredningar i tullrelaterade frågor.

(39) Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) bör på begäran kunna erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral för att utföra sina uppgifter i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 ([18]). Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån (Frontex) bör på begäran kunna erhålla icke-personuppgifter som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral.

(40) För att bevara de funktioner som utförs i medlemsstaternas nationella it-system bör medlemsstaternas skattemyndigheter ha möjlighet att behandla data direkt i EU:s tulldatacentral. De myndigheter som ansvarar för livsmedelssäkerhet i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 ([19]) och de myndigheter som ansvarar för marknadskontroll i enlighet med förordning (EU) 2019/1020 bör därför ges de rätta tjänsterna och verktygen i EU:s tulldatacentral så att de kan använda relevanta tulldata för att bidra till att efterlevnaden av relevant unionslagstiftning kontrolleras och samarbeta med tullmyndigheterna för att minimera risken för att produkter som inte uppfyller kraven förs in i unionen.

(41) Enligt artikel 24 i rådets förordning (EU) 2017/1939 ([20]) bör EU:s tullbyrå och de behöriga tullmyndigheterna till Eppo utan oskäligt dröjsmål inrapportera alla brottsliga handlingar i fråga om vilka Eppo skulle kunna utöva sin behörighet i enlighet med artiklarna 22, 25.2 och 25.3 i den förordningen. EU:s tullbyrå och behöriga tullmyndigheter bör avstå från att vidta åtgärder som skulle kunna äventyra konfidentialiteten i en brottsutredning av samma sakförhållanden som genomförs av den behöriga nationella rättsliga eller brottsbekämpande myndigheten eller av Eppo.

(42) Reglerna och bestämmelserna om åtkomst till EU:s tulldatacentral och informationsutbyte bör inte påverka det tullinformationssystem (TIS) som inrättats genom förordning (EG) nr 515/97 och rapporteringsskyldigheterna vad gäller situationsmedvetenhet inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 ([21]).

([18]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och om ersättande och upphävande av rådets beslut 2009/371/RIF, 2009/934/RIF, 2009/935/RIF, 2009/936/RIF och 2009/968/RIF (EUT L 135, 24.5.2016, s. 53, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/794/oj).

([19]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 av den 15 mars 2017 om offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet för att säkerställa tillämpningen av livsmedels- och foderlagstiftningen och av bestämmelser om djurs hälsa och djurskydd, växtskydd och växtskyddsmedel samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 999/2001, (EG) nr 396/2005, (EG) nr 1069/2009, (EG) nr 1107/2009, (EU) nr 1151/2012, (EU) nr 652/2014, (EU) 2016/429 och (EU) 2016/2031, rådets förordningar (EG) nr 1/2005 och (EG) nr 1099/2009 och rådets direktiv 98/58/EG, 1999/74/EG, 2007/43/EG, 2008/119/EG och 2008/120/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, rådets direktiv 89/608/EEG, 89/662/EEG, 90/425/EEG, 91/496/EEG, 96/23/EG, 96/93/EG och 97/78/EG samt rådets beslut 92/438/EEG (förordningen om offentlig kontroll) (EUT L 95, 7.4.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/625/oj).

([20]) Rådets förordning (EU) 2017/1939 av den 12 oktober 2017 om genomförande av fördjupat samarbete om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten (EUT L 283, 31.10.2017, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj).

([21]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 av den 13 november 2019 om den europeiska gräns- och kustbevakningen och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1052/2013 och (EU) 2016/1624 (EUT L 295, 14.11.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj).

(43) Kommissionen bör fastställa genomförandebestämmelser med former för de berörda myndigheternas åtkomst till EU:s tulldatacentral, efter att ha bedömt de befintliga skyddsåtgärder som varje myndighet eller kategori av myndigheter har infört för att säkerställa en korrekt behandling av personuppgifter och kommersiellt känsliga data.

(44) EU:s tulldatacentral bör lagra personuppgifter i högst tio år. Denna tidsperiod är motiverad mot bakgrund av att tullmyndigheterna får lämna underrättelse om tullskuld upp till tio år efter att ha fått nödvändig information om en sändning, och för att säkerställa att kommissionen, EU:s tullbyrå, Olaf, Eppo, tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter kan dubbelkontrollera informationen i EU:s tulldatacentral mot den information som lagras i och utbyts med andra system. Dessutom bör denna tidsperiod anpassas till den lagringsperiod som krävs enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, om sådan lagstiftning är relevant för tullkontroller. När personuppgifter krävs för rättsliga och administrativa förfaranden, utredningar och kontroller efter frigörande bör lagringsperioden avbrytas för att undvika att personuppgifter raderas och därför inte kan användas för dessa ändamål.

(45) Skyddet av personuppgifter och andra data i EU:s tulldatacentral bör också inbegripa regler om begränsning av registrerades rättigheter. Tullmyndigheterna, kommissionen eller EU:s tullbyrå bör därför vid behov kunna begränsa registrerades rättigheter för att säkerställa att kontroll av efterlevnad, riskanalys och tullkontroller inte äventyras. Sådana begränsningar skulle också kunna tillämpas om det är nödvändigt för att skydda rättsliga eller administrativa förfaranden efter kontroll av efterlevnad. Sådana begränsningar bör vara vederbörligen motiverade med hänsyn till tullmyndigheternas, kommissionens eller EU:s tullbyrås verksamhet och befogenheter och bör inte ha en längre varaktighet än vad som krävs för att upprätthålla dessa befogenheter.

(46) All behandling av personuppgifter enligt denna förordning bör ske i överensstämmelse med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ([22]) eller (EU) 2018/1725 ([23]) eller Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 ([24]), inom deras respektive tillämpningsområde. Andra myndigheter eller organ än tullmyndigheterna, kommissionen och EU:s tullbyrå som behandlar personuppgifter i EU:s tulldatacentral ska betraktas som personuppgiftsansvariga i enlighet med tillämpliga regler.

([22]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([23]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([24]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj).

(47) För att säkerställa interoperabilitet och utbyte av data med vissa andra icke-tullrelaterade unionssystem och med avseende på de tullformaliteter som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2399 ([25]) bör EU:s tulldatacentral integrera systemet med en enda kontaktpunkt för tullen i EU för utbyte av intyg (*EU CWS-CERTEX*), som inrättats genom förordning (EU) 2022/2399. Fram till dess att EU:s tulldatacentral integrerar EU CWS-CERTEX fullt ut bör EU:s tulldatacentral utföra konvertering av verksamhetsmässiga och tekniska data för att möjliggöra utbyte av data genom EU CWS-CERTEX.

(48) Datakrav bör fastställas för att ge ekonomiska aktörer gemensam vägledning om vilka data de behöver för att uppfylla sina syften, särskilt när det gäller genomförandet av tullagstiftningen. EU:s tulldatacentral kommer att utgöra en unik kontaktpunkt för sådana data, och därför bör reglerna för formatering och kodning av sådana data fastställas i de tekniska specifikationerna för EU:s tulldatacentral, som är ett mer flexibelt instrument än rättsliga regler. Det behövs dock en harmoniserad tulldatamodell med semantiska datakrav.

(49) Ett lager av tullriskhantering på unionsnivå är grundläggande för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av tullkontroller i medlemsstaterna. Det finns för närvarande en gemensam ram för riskhantering som inbegriper möjligheten att identifiera gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder på området för ekonomiska risker för att göra tullkontroller, men denna ram har betydande brister. För att avhjälpa bristen på harmoniserad tillämpning av tullkontroller och harmoniserad riskhantering, vilken skadar unionens och medlemsstaternas ekonomiska och icke-ekonomiska intressen, bör reglerna om riskhantering ses över för att fastställa en mer solid riskhanteringsstrategi för både ekonomiska och icke-ekonomiska risker. Detta inbegriper att ta itu med de strukturella utmaningar i samband med riskhanteringen i fråga om ekonomiska risker som identifierats av revisionsrätten. I synnerhet bör den verksamhet som ingår i tullriskhantering beskrivas enligt ett cykliskt tillvägagångssätt. Vidare är det viktigt att fastställa roller och ansvarsområden för kommissionen, EU:s tullbyrå och medlemsstaternas tullmyndigheter. Det är också viktigt att ge kommissionen befogenhet att fastställa gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder, och att identifiera särskilda områden inom ramen för annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna som förtjänar att prioriteras för gemensam riskhantering och gemensamma kontroller, utan att säkerheten äventyras.

(50) Det bör därför införas riskhanteringsverksamhet och riskhanteringsbestämmelser på unionsnivå för att säkerställa att heltäckande data som är relevanta för riskhantering samlas in på unionsnivå, däribland resultat och utvärderingar av alla kontroller. Gemensam riskanalys och utfärdande av motsvarande kontrollrekommendationer på unionsnivå till tullmyndigheterna bör föreskrivas. I enlighet med principen *följ eller förklara* bör dessa kontrollrekommendationer följas såvida inte mycket starka skäl anges för att inte följa dem. Det bör också föreskrivas en möjlighet att utfärda en instruktion om att varor som är avsedda för unionen inte får lastas eller transporteras. Analysen av risker och hot på unionsnivå bör baseras på kontinuerligt uppdaterade data på unionsnivå och bör identifiera de åtgärder och kontroller som ska genomföras vid gränsövergångsställena för införsel till och utförsel från unionens territorium.

([25]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2399 av den 23 november 2022 om inrättande av en miljö med en enda kontaktpunkt för tullen i EU och om ändring av förordning (EU) nr 952/2013 (EUT L 317, 9.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2399/oj).

(51) Inom ramen för samarbetet med i synnerhet brottsbekämpande myndigheter och säkerhetsmyndigheter bör riskhanteringen på unionsnivå, i mån av möjlighet, bidra till och dra nytta av strategiska analyser och hotbildsbedömningar på unionsnivå, inbegripet de som utförs av Europol och Frontex, för att bidra till att på ett effektivt och ändamålsenligt sätt förebygga, förhindra och bekämpa brottslighet. Överträdelser av tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna bör påverka riskprofilen för importörer, inbegripet importörer vid distansförsäljning, eller exportörer.

(52) Processen för att hänföra varor till ett tullförfarande måste ses över för att återspegla de nya rollerna och ansvarsområdena för de personer som är involverade i det förfarandet. Ansvaret för att lämna information till tullmyndigheterna bör därför bäras av den person som ansvarar för varorna, nämligen importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet, snarare än deklaranten. Den ansvariga personen bör tillhandahålla eller göra data tillgängliga för tullen så snart sådana data är tillgängliga och under alla omständigheter innan varorna frigörs för ett tullförfarande, så att tullmyndigheterna kan genomföra en riskanalys och vidta lämpliga åtgärder.

(53) När det gäller e-handel, och med beaktande av de större transaktionsvolymerna inom e-handel, är det dock lämpligt att personer som utnyttjar den särskilda ordning som fastställs i avdelning XII kapitel 6 avsnitt 4 i direktiv 2006/112/EG (*IOSS-ordningen* (*Import One-Stop Shop scheme*)) tillhandahåller data om sin försäljning av varor som ska importeras senast dagen efter det att betalningen godtagits.

(54) Under vederbörligen motiverade omständigheter bör tullmyndigheterna kunna bevilja betrodda näringsidkare tillstånd att i ett senare skede komplettera data om sina frigjorda varor, eftersom dessa näringsidkare kontinuerligt delar data om sina transaktioner med tullen och kan anses vara tillförlitliga. Sådana omständigheter kan gälla de styrkande handlingarna eller att det är omöjligt att fastställa varornas slutliga tullvärde vid tidpunkten för frigörandet.

(55) För att förenkla tullprocessen för införsel av varor i unionens tullområde och samtidigt säkerställa att det finns en enda person som ansvarar för dessa varor bör olika aktörer i leveranskedjan tillhandahålla sin del av den relevanta informationen om de berörda varorna och koppla den till en specifik sändning. Varor bör föras in i unionens tullområde endast om det finns en importör eller ett indirekt ombud som agerar för importörens räkning etablerad i unionen och som tar på sig ansvaret för dessa varor. Importören eller det indirekta ombud som agerar för importörens räkning bör lämna information om varorna till tullen och om det tullförfarande som de avses hänföras till, och bör göra det i ett så tidigt skede som möjligt, om möjligt innan varorna fysiskt anländer. En tjänsteleverantör eller ett tullombud bör kunna tillhandahålla information i importörens namn och för dennes räkning, men importören bör förbli ansvarig för att säkerställa att varorna uppfyller kraven med avseende på de ekonomiska och icke-ekonomiska riskerna. Fraktförare som faktiskt för in varorna bör också lämna viss information om varorna före lastning eller ankomst (*förhandsinformation om gods*) och bör koppla sin information till importörens information, om den tidigare har lämnats in, utan att nödvändigtvis ha åtkomst till alla data som importören har lämnat. För att ta hänsyn till de mer komplexa leveranskedjorna och transportnäten bör det vara möjligt att kräva att vissa andra personer kompletterar informationen om de varor som ska föras in i unionens tullområde. Importören, fraktföraren eller varje annan person som lämnar information till tullen bör vara skyldig att ändra informationen om de vet att den inte längre är korrekt men innan tullmyndigheterna har upptäckt oriktigheter som de avser att kontrollera.

(56) Icke-unionsvaror som förs in i unionens tullområde bör anses vara i tillfällig lagring från den tidpunkt då fraktföraren anmäler deras ankomst till dess att de hänförs till ett tullförfarande, såvida de inte redan har hänförts till transitering. För att säkerställa lämplig tullövervakning bör denna situation vara tidsbegränsad och inte överstiga 90 dagar, utom i undantagsfall.

(57) Det är nödvändigt att behålla de regler som avgör om varor är unionsvaror eller icke-unionsvaror och om status som unionsvaror kan antas eller behöver bevisas, särskilt om varorna tillfälligt lämnar unionens tullområde.

(58) När tullmyndigheterna har den information som krävs för det relevanta förfarandet, på grundval av riskanalys, bör de besluta om de ska göra ytterligare kontroller av varorna, frigöra dem, vägra eller skjuta upp frigörandet av dem eller låta tiden gå med resultatet att varorna anses frigjorda. Tullmyndigheterna bör vid behov fatta ett sådant beslut i samarbete med andra behöriga myndigheter. Tullmyndigheterna bör därför vägra frigörandet av varorna om de har bevis för att de inte uppfyller tillämpliga rättsliga krav. Fastställandet av en ekonomisk aktörs upprepade systematiska överträdelser i samband med distansförsäljning bör utgöra sådan bevisning under en period på minst sex månader för alla varor som den ekonomiska aktören anmält för ankomst för övergång till fri omsättning. Om tullmyndigheterna behöver samråda med andra behöriga myndigheter för att avgöra om varorna uppfyller tillämpliga rättsliga krav, bör de skjuta upp frigörandet av dessa varor åtminstone till dess att detta samråd äger rum. I sådana fall bör tullmyndigheternas efterföljande beslut om varorna vara beroende av de andra behöriga myndigheternas svar. För att undvika att näringsidkares och myndigheters verksamhet stannar upp i de fall där det krävs en viss tid för att fastställa om kraven är uppfyllda, bör tullmyndigheterna ha möjlighet att frigöra varorna på villkor att näringsidkaren håller dem underrättade om var varorna befinner sig.

(59) För att skapa rättssäkerhet för de näringsidkare som har tillhandahållit informationen i tid utan att tullmyndigheterna tvingas reagera på varje sändning, bör varor som inte har valts ut för kontroll efter en rimlig tidsperiod anses frigjorda. Kommissionen bör ha rätt att fastställa denna tidsperiod i delegerade akter och vid behov anpassa den till den typ av varuflöde eller gränsövergångsställe som det handlar om.

(60) Eftersom betrodda näringsidkare anses vara tillförlitliga och i så nära realtid som tekniskt möjligt ger tullen data om varubefordran och efterlevnad och full åtkomst till sina system, sin bokföring och sina transaktioner, bör sådana näringsidkare kunna frigöra sina varor under tullmyndigheternas övervakning utan att behöva invänta åtgärder från deras sida. Följaktligen bör betrodda näringsidkare kunna frigöra varor för tullmyndigheternas räkning när varorna mottagits vid importörens, ägarens eller mottagarens plats för affärsverksamhet eller när avsändning ägt rum från exportörens, ägarens eller avsändarens plats för affärsverksamhet. Eftersom betrodda näringsidkare förväntas bedriva verksamhet på ett transparent sätt bör varje ankomst och leverans av varor vederbörligen registreras i EU:s tulldatacentral. Betrodda näringsidkare bör vara skyldiga att informera tullmyndigheterna om ett problem uppstår, så att dessa myndigheter kan fatta ett slutligt beslut om frigörandet av varor. Om de betrodda näringsidkarnas interna kontrollsystem är tillräckligt robusta bör tullmyndigheterna i samarbete med andra behöriga myndigheter kunna bevilja sådana näringsidkare tillstånd att göra vissa kontroller på egen hand. Tullmyndigheterna bör dock bibehålla möjligheten att när som helst kontrollera varorna.

(61) Det bör föreskrivas åtgärder för regleringen av övergången från ett system som bygger på tulldeklarationer till ett system som bygger på tillhandahållande eller tillgängliggörande av information till EU:s tulldatacentral. Ekonomiska aktörer bör under övergångsperioden ha möjlighet att inge tulldeklarationer för att meddela sin avsikt att hänföra varor till ett tullförfarande. Så snart kapaciteten hos EU:s tulldatacentral är tillgänglig bör dock de ekonomiska aktörerna också ges möjlighet att via EU:s tulldatacentral tillhandahålla eller tillgängliggöra information för tullmyndigheterna, och tullmyndigheterna bör inte längre tillåta att någon ekonomisk aktör ansöker om förenklingar avseende tulldeklarationen. Vid övergångsperiodens utgång bör alla tillstånd upphöra att gälla, eftersom tulldeklarationer inte längre kommer att finnas. När det gäller distansförsäljning av varor bör övergångsperioden för ingivande av tulldeklarationer begränsas till dess att EU:s tulldatacentral har kapacitet att behandla relevanta data för distansförsäljning.

(62) Den exakta identifieringen av den person som agerar *importör* beror på den aktuella tullprocessens skede och karaktär. Det bör endast finnas en importör åt gången.

(63) Vid distansförsäljning anses den person som tillhandahåller distansförsäljning av varor eller möjliggör distansförsäljning av varor vara den person som fastställer att varor från ett tredjeland ska föras in i unionens tullområde, eftersom de fastställer leveranskedjan och är ansvariga för risken för förlust, skada eller försening fram till leveransen av varorna till konsumenten. För att varor ska övergå till fri omsättning vid distansförsäljning kommer importören därför att vara antingen den person som tillhandahåller distansförsäljning av varor eller den person som underlättar distansförsäljning av varor, beroende på vilka arrangemang som görs, och den importör som fastställs på detta sätt bör anges som sådan.

(64) Den person som tillhandahåller distansförsäljning av varor eller underlättar distansförsäljning av varor importerade från tredjeländer till unionens tullområde och som är importör bör ansvara för att lämna den information om distansförsäljning som krävs till tullmyndigheterna innan varorna frigörs. Den person som identifieras på detta sätt bör fullgöra en importörs skyldigheter.

(65) Om en person som tillhandahåller distansförsäljning av varor eller underlättar distansförsäljning av varor importerade från tredjeländer till unionens tullområde inte är etablerad i unionens tullområde bör det vara möjligt att hänföra varorna till ett tullförfarande där ett indirekt ombud som har status som godkänd ekonomisk aktör placerar varorna i eget namn och för importörens vid distansförsäljnings räkning och övertar skyldigheterna för importören vid distansförsäljning i detta avseende.

(66) Bestämmelserna i denna förordning, inbegripet de som rör importören vid distansförsäljning, utgör varken rättsligt eller faktiskt en allmän övervakningsskyldighet för leverantörer av förmedlingstjänster.

(67) Enligt artikel 29 i EUF-fördraget ska varor som kommer från tredjeland anses vara i fri omsättning om importformaliteterna har uppfyllts och tullar eller avgifter med motsvarande verkan har tagits ut. Övergång till fri omsättning bör emellertid inte förstås som ett bevis på att kraven i tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna har uppfyllts.

(68) Processen för att föra varor ut ur unionens tullområde bör rationaliseras och förenklas, i linje med processen för införsel. Det är därför lämpligt att kräva att det finns en person som är etablerad i unionen som är ansvarig för varorna, nämligen exportören. Exportören bör för tullen tillhandahålla eller tillgängliggöra relevant information innan varorna förs ut ur unionen, med angivande av huruvida varorna är unionsvaror eller icke-unionsvaror som ska exporteras, och anpassa informationen efter behov.

(69) För att säkerställa en korrekt riskhantering av varor som förs ut ur unionens tullområde bör den tullmyndighet som ansvarar för export vara skyldig att utföra en riskanalys av informationen om varorna och att vidta eller begära lämpliga åtgärder före varornas utförsel från unionens tullområde. Dessa åtgärder bör inkludera en begäran om att kontroller ska göras av den tullmyndighet som är ansvarig för varornas avsändningsplats och utförselplatsen och, vid behov, av andra behöriga myndigheter, utöver de åtgärder som föreskrivs för hänförande av varorna till ett tullförfarande vilka också är tillämpliga när varorna ska exporteras.

(70) För att säkerställa att även de suspensiva tullförfarandena är transparenta är det lämpligt att rationalisera bestämmelserna när det gäller krav på tillstånd för särskilda förfaranden. I synnerhet bör villkoren för att avgöra om det behövs ett yttrande på unionsnivå för att bedöma om beviljandet av ett tillstånd skulle kunna påverka unionstillverkarnas intressen negativt, dvs. den så kallade *undersökningen av ekonomiska villkor*, för tydlighetens och rättssäkerhetens skull kodifieras och fastställas i delegerade akter. Eftersom effekten på unionstillverkarnas intressen kan bero på den kvantitet varor som hänförs till det särskilda förfarandet, bör ett visst tröskelvärde fastställas under vilket det uppskattas att sådana intressen inte påverkas negativt.

(71) I artikel 9 i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen hänvisas till en bilaga (*Rhenmanifestet*) som underlättar befordran av varor på floden Rhen och dess bifloder på så sätt att varorna anses omfattas av ett tulltransiteringsförfarande som sträcker sig över fyra medlemsstaters nationella gränser, nämligen Belgien, Tyskland, Frankrike och Nederländerna, samt Schweiz. Enligt uppgift från tullförvaltningar används Rhenmanifestet i praktiken inte längre som grund för ett tulltransiteringsförfarande i de medlemsstater som gränsar till Rhen. Varor på Rhen och dess bifloder transporteras nu i stället med hjälp av det förfarande för unionstransitering som fastställs i förordning (EU) nr 952/2013, genom det nya datoriserade transiteringssystemet. Det är därför lämpligt att stryka hänvisningen till Rhenmanifestet i förteckningarna över fall där en befordran av varor betraktas som extern eller intern transitering.

(72) För att öka transparensen när det gäller den person som är ansvarig för att fullgöra skyldigheterna enligt förfarandet för unionstransitering och avseende sändningens innehåll och riskerna i samband med den, är det lämpligt att kräva att innehavaren av transiteringsförfarandet lämnar åtminstone information om den importör eller exportör som inlett transporten av varorna, transportmedlet och identifiering av de varor som hänförts till det förfarandet. Sådan information skulle göra det möjligt för tullmyndigheterna att mer effektivt övervaka det berörda förfarandet för unionstransitering och utföra en riskanalys. Förfarandet för unionstransitering bör vara obligatoriskt såvida inte varor hänförs till ett annat tullförfarande omedelbart vid införsel till eller utförsel från unionens tullområde. Om importören eller exportören ännu inte är känd bör varuinnehavaren anses vara importör eller exportör av varorna och vara betalningsskyldig för tullar och andra skatter och avgifter. Förfarandet för unionstransitering bör ersättas med tullövervakning om varor importeras eller exporteras av en betrodd näringsidkare.

(73) Genom en ändring av bilaga 6 till tullkonventionen om internationell transport av gods upptaget i TIR-carnet (TIR-konventionen) ([26]) som trädde i kraft den 1 juni 2021, ändrades den förklarande anmärkningen 0.49 så att ekonomiska aktörer som uppfyller vissa krav ges möjlighet att bli *godkänd avsändare*, vilket återspeglar de befintliga lättnader som beviljats ekonomiska aktörer som erkänts som *godkänd mottagare*. Det är därför nödvändigt att införa den nya möjligheten i denna förordning för att anpassa unionens tullagstiftning till det internationella avtalet.

(74) Avskaffandet av tullbefrielsen för import av varor med ett värde som inte överstiger 150 EUR innebär tillämpning av bestämmelser om fastställande av tullvärde för uttag av värdetullar på importerade varor som köps i e-handelstransaktioner mellan företag och kunder, enligt definitionen i direktiv 2006/112/EG. Sådan distansförsäljning bör ligga till grund för deklarationen av tullvärde enligt transaktionsvärdesmetoden. Denna princip gäller även i situationer där varor köps genom distansförsäljning inte innan de förs in i unionens tullområde utan när de hänförs till tullagerförfarandet.

([26]) Ändringar av tullkonventionen om internationell transport av gods upptaget i TIR-carnet (TIR-konventionen, 1975) (EUT L 193, 1.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_amend/2021/601/oj).

(75) Transaktioner vid distansförsäljning skiljer sig avsevärt från traditionella transaktioner mellan företag, vilket leder till ökad komplexitet. Dessa skillnader påverkar hur tullmyndigheterna effektivt tillämpar värderingsregler i praktiken. Särskilda utmaningar är e-handelstransaktionernas massiva omfattning och hastighet, det stora antalet inblandade köpare och säljare och spridningen av försäljningen. Med beaktande av e-handelns särdrag och tullmyndigheternas roll när det gäller att bidra till en väl fungerande inre marknad bör tullmyndigheterna, om en importör i tullförfaranden som syftar till att kontrollera att det deklarerade transaktionsvärdet på varor som köpts vid distansförsäljning är korrekt inte skingrar rimliga tvivel om att det deklarerade transaktionsvärdet återspeglar det pris som faktiskt betalats eller ska betalas för dessa varor och det ursprungligen deklarerade transaktionsvärdet följaktligen avvisas, ha möjlighet till flexibilitet vid fastställandet av en lämplig sekundär värderingsmetod för att på nytt fastställa tullvärdet på dessa varor.

(76) För närvarande uppbärs tullskulder av den medlemsstat där tulldeklarationen inges. Näringsidkaren kan välja att göra det i landet för första införsel eller att använda ett tullförfarande och betala tull i en annan medlemsstat. För betrodda näringsidkare är det lämpligt att använda olika regler för att fastställa den plats där tullskulden uppkommer så att importtullarna betalas till den medlemsstat där näringsidkaren är etablerad. Det är lämpligt eftersom det är där som tullmyndigheten har den mest fullständiga kännedomen om de relevanta ekonomiska aktörernas bokföring, transaktioner och handelsbeteende. Tullskulden för ekonomiska aktörer som inte är betrodda näringsidkare bör dock uppkomma på den plats där varorna fysiskt befinner sig, åtminstone fram till dess att övervakningsmodellen har utvärderats.

(77) När det gäller e-handelstransaktioner är importören vid distansförsäljning den person som bär ansvaret för tullskulden. När IOSS-ordningen används bör tullskulden uppkomma vid tidpunkten för godtagandet av betalningen för onlineförsäljningen. Om den ordningen inte används bör tullskulden uppkomma när underrättelse om varornas tillgänglighet lämnas i de medlemsstater dit varorna ska levereras.

(78) För att täcka de ökande kostnaderna för hanteringen av ett enormt antal begäranden om att hänföra varor som säljs vid distansförsäljning till förfarandet för övergång till fri omsättning bör det fastställas en unionshanteringsavgift som står i proportion till den ungefärliga kostnaden för de tjänster som är nära kopplade till tullövervakningen av sådana varor, eftersom dessa varor transporteras direkt till konsumenten, vilket gör det omöjligt för andra myndigheter att kontrollera dem efter tullklarering. Även om det kommer att vara upp till medlemsstaterna att besluta huruvida de från ekonomiska aktörer ska återkräva kostnaderna för exceptionella kontrollåtgärder eller de kostnader som andra myndigheter än tullmyndigheterna ådragit sig i samband med kontroll eller förstöring av varorna, bör unionshanteringsavgiften särskilt täcka kostnaderna för att kontrollera datan och utföra en riskanalys samt för relevant infrastruktur och relevanta kontroller, inbegripet relevanta tjänster som tillhandahålls av EU:s tullbyrå.

(79) En lägre unionshanteringsavgift bör föreskrivas för varor som säljs vid distansförsäljning från ett tullager för distansförsäljning, eftersom det är enklare och effektivare för tullmyndigheterna att övervaka bulkmängder av varor som lagras i ett lager än varor som förpackas i enskilda paket och transporteras direkt till konsumenten.

(80) Gäldenären för unionshanteringsavgiften bör vara samma person som gäldenären för tullskulden, som bör vara importören vid distansförsäljning. Om bestämmelser om importörer vid distansförsäljning ännu inte är tillämpliga bör gäldenären vara deklaranten. Vid distansförsäljning är deklaranten vanligtvis den person som har rätt att använda IOSS-ordningen, eller ett indirekt tullombud. Följaktligen bör konsumenten inte vara gäldenär för unionshanteringsavgiften.

(81) Det är lämpligt att föreskriva att den första delegerade akten om fastställande av hanteringsavgiftens belopp träder i kraft snabbt så att den unionshanteringsavgift som införs genom denna förordning kan tillämpas i praktiken som svar på det ökande tryck på tullmyndigheterna som beror på den betydande mängd paket som förs in i unionens tullområde.

(82) Eftersom flera åtgärder såsom tullar och avgifter gäller per varupost är det lämpligt att införa en definition av dem. En varupost bör definieras som en eller flera varor i en sändning, som delar vissa dataelement, inbegripet klassificering enligt tulltaxan och ursprung, i enlighet med de tillämpliga datakraven. Denna definition bör vara tillämplig både med avseende på tulldeklarationer i befintliga digitala verktyg på nationell nivå och unionsnivå, inbegripet när klassificeringen enligt tulltaxan av de berörda varorna i tulldeklarationen endast ligger på undernummernivå i Harmoniserade systemet, och med avseende på de lämpliga datakrav som fastställs för detta ändamål när EU:s tulldatacentral blir tillgänglig.

(83) Det är lämpligt att stärka den mekanism som syftar till övervakning av ett konsekvent och effektivt genomförande av restriktiva åtgärder rörande varuflödet som antagits av rådet i enlighet med artikel 215 i EUF-fördraget. Om sådana åtgärder antas bör EU:s tullbyrå ge stöd till kommissionen och medlemsstaterna för att säkerställa att dessa åtgärder inte kringgås. Den bör ge tullmyndigheterna vägledning i form av icke-bindande rekommendationer, till exempel genom att främja enhetlig tullpraxis, inom ramen för medlemsstaternas ansvar för genomförandet av sådana åtgärder. Tullmyndigheterna bör säkerställa att de inom ramen för sina befogenheter vidtar alla nödvändiga åtgärder för att följa dessa åtgärder och bör informera kommissionen och EU:s tullbyrå om detta. EU:s tullbyrå bör identifiera potentiella skillnader i tillämpningen av åtgärderna och övervaka genomförandet av dem och rapportera om detta till kommissionen.

(84) En krishanteringsmekanism bör inrättas för att hantera potentiella kriser i tullunionen. Avsaknaden av en sådan mekanism på unionsnivå lyftes fram i kommissionens meddelande av den 28 september 2020 med titeln *Handlingsplan för att ta tullunionen till nästa nivå*. En mekanism bör därför inrättas med EU:s tullbyrå som central aktör när det gäller att förbereda, samordna och övervaka genomförandet av de praktiska åtgärder och arrangemang som kommissionen beslutar att införa när en kris uppstår. EU:s tullbyrå bör upprätthålla krishanteringsberedskap under krisens hela varaktighet.

(85) Tullunionens befintliga styrningsramverk saknar en tydlig operativ ledningsstruktur och återspeglar inte tullens utveckling sedan tullunionen inrättades 1968. Enligt förordning (EU) nr 952/2013 är det de nationella tullmyndigheterna som ansvarar för verksamhet som rör riskhantering i handelsflöden, såsom genomförandet av och beslut om kontroller på plats. Utbytet av varor över de yttre gränserna är inte lika intensivt i hela unionen. Trots det samarbete mellan nationella tullmyndigheter som har funnits sedan tullunionen inrättades och som har lett till utbyte av bästa praxis och sakkunskap och utveckling av gemensamma riktlinjer, har det inte lett till att en harmoniserad strategi och operativ ram har utvecklats. Det finns ingen central riskanalyskapacitet, ingen gemensam syn på unionsriskprioritering, samordnade tullåtgärder och tullkontroller genomförs i begränsad utsträckning och det finns inga samarbetsramar för olika myndigheter med ansvar för den inre marknaden.

(86) En central operativ struktur på unionsnivå som samlar expertis och resurser och hjälper medlemsstaterna och kommissionen att fatta beslut tillsammans bör åtgärda sådana brister. Den bör särskilt fokusera på områden som datahantering och riskhantering, och bör förbereda utbildningsinnehållet för tulltjänstemän och tullpersonal i unionen för att komplettera och stödja utbildning som tillhandahålls av medlemsstaterna. Den bör också bidra till inrättandet av ett unionssystem för att erkänna spetskompetensen hos utbildningsinstitutioner som erbjuder utbildning på tullområdet, med utgångspunkt i kommissionens initiativ om ett tullutbildningsintyg för EU, och samordna och stödja medlemsstaternas frivilliga inrättande av specialiserade spetskompetenscentrum. Syftet är att tullunionen ska fungera som en enda enhet, samtidigt som det erkänns att olika praxis i medlemsstaterna kan bero på objektiva särdrag, till exempel geografiska skillnader, transportsätt eller typen av vara eller gräns. Inrättandet av en ny myndighet, EU:s tullbyrå, är avgörande för att säkerställa att tullunionen fungerar effektivt och korrekt, för att centralt samordna tullåtgärder och för att stödja tullmyndigheternas verksamhet.

(87) EU:s tullbyrå bör styras och verka med beaktande av principerna i Europaparlamentets, rådets och kommissionens gemensamma uttalande och gemensamma strategi om decentraliserade byråer av den 19 juli 2012.

(88) När de väljer var EU:s tullbyrå ska ligga bör Europaparlamentet och rådet, med tanke på denna myndighets karaktär, säkerställa att dess placering gör det möjligt för den att fullt ut utföra sina uppgifter och befogenheter, rekrytera högkvalificerad och specialiserad personal och erbjuda lämpliga utbildningsmöjligheter. Europaparlamentet och rådet ska dessutom beakta följande kriterier för valet av sätet för EU:s tullbyrå: tillgång till lämpliga kontorslokaler och möjlighet att inhysa relevant personal innan EU:s tullbyrå inleder sin verksamhet, att platsen är tillgänglig och att det finns lämpliga utbildningsmöjligheter för personalens barn, lämplig tillgång till arbetsmarknad, socialförsäkring och sjukvård för såväl personalens barn som personalens makar, samt geografisk balans. Med beaktande av dessa kriterier bör EU:s tullbyrå vara belägen i Lille i Frankrike.

(89) Medlemsstaterna bör säkerställa att tullmyndigheterna har tillräckliga resurser och tillräcklig utbildning och utrustning för att kunna fullgöra sitt uppdrag.

(90) Det är viktigt att tullen investerar i tillräckligt med personal med lämplig utbildning för att säkerställa att unionens tullsystem fungerar, med tanke på att dessa står inför en exponentiell ökning av efterfrågan. Utan nödvändiga personalinvesteringar kan digitala lösningar inte på egen hand nå sin fulla potential. Investeringar i digitala system bör därför även garantera tillräcklig finansiering för personal och för deras utbildning, för att säkerställa nödvändig kompetens för att använda den senaste utrustningen och tekniken för stordataanalys, upptäckt och kontroll och därmed garantera att tullkontroller utförs på ett enhetligt sätt i hela unionen.

(91) För att EU:s tullbyrå ska fungera effektivt bör medlemsstaterna och kommissionen vara företrädda i en styrelse. Styrelsens sammansättning, inbegripet val av ordförande och vice ordförande, bör följa principen om jämn könsfördelning och ta hänsyn till relevant erfarenhet och relevanta kvalifikationer. Med tanke på unionens exklusiva befogenhet i fråga om tullunionen och den nära kopplingen mellan tull och andra politikområden bör antingen ordföranden eller vice ordföranden väljas bland de styrelseledamöter som utses av kommissionen. För att EU:s tullbyrå ska fungera ändamålsenligt och effektivt bör styrelsen särskilt anta ett samlat programdokument med en årlig och flerårig programplanering, utföra sina arbetsuppgifter beträffande budgeten för EU:s tullbyrå, anta och offentliggöra en konsoliderad årlig verksamhetsrapport om EU:s tullbyrås verksamhet utan att någon känslig information röjs, anta de finansiella regler som ska gälla för EU:s tullbyrå, utnämna en verkställande direktör och fastställa förfarandena för den verkställande direktörens beslut om EU:s tullbyrås operativa uppgifter. Styrelsen bör bistås av en direktion.

(92) EU:s tullbyrå bör inrätta den rådgivande tullnämnden, vars uppgift kommer att vara att ge EU:s tullbyrå råd om genomförandet av tekniska åtgärder och beslut, om genomförande- och standardiseringsfrågor, inbegripet harmoniseringsverksamhet, om de operativa aspekterna av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och om all annan verksamhet som utförs av EU:s tullbyrå. Den rådgivande tullnämnden bör sträva efter att säkerställa en balanserad representation av berörda parter när det gäller kommersiella och icke-kommersiella intressen samt, inom kategorin kommersiella intressen, med avseende på mikroföretag samt små och medelstora företag och andra företag. Den rådgivande tullnämnden bör rådfrågas regelbundet och bör kunna ge råd till EU:s tullbyrå på eget initiativ.

(93) För att garantera att EU:s tullbyrå fungerar effektivt bör den ha en autonom budget, med inkomster från unionens allmänna budget och eventuella frivilliga ekonomiska bidrag från medlemsstaterna. Under exceptionella och vederbörligen motiverade omständigheter bör EU:s tullbyrå också kunna ta emot ytterligare inkomster genom överenskommelser om medverkan eller genom bidrag samt genom avgifter för publikationer och andra tjänster som den tillhandahåller.

(94) EU:s tullbyrå bör använda den information som står till dess förfogande om utmaningar när det gäller tullagstiftning och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna för att regelbundet genomföra en hotbedömning. På grundval av en sådan hotbedömning bör EU:s tullbyrå utarbeta rekommendationer och översända dem till kommissionen. Utifrån dessa rekommendationer bör kommissionen identifiera områden som bör prioriteras. Det är viktigt att rådet för en politisk och strategisk diskussion om de områden som kräver prioriterad behandling och att EU:s tullbyrå gör lämplig uppföljning, inbegripet när den utarbetar sitt årliga och fleråriga arbetsprogram och den årliga verksamhetsrapporten.

(95) För att fullgöra sitt uppdrag bör EU:s tullbyrå och andra tullmyndigheter ha ett nära och regelbundet samarbete med marknadskontrollmyndigheter, sanitära och fytosanitära myndigheter, brottsbekämpande organ och myndigheter, gränsförvaltningsmyndigheter, miljöskyddsorgan, statistikmyndigheter och skattemyndigheter, experter på kulturföremål och många andra myndigheter med olika ansvarsområden. Med tanke på utvecklingen av den inre marknaden och tullens föränderliga roll, liksom ökningen i fråga om förbud och restriktioner samt ökningen av e-handel, är det nödvändigt att strukturera och stärka det samarbetet på unionsnivå, internationell nivå och nationell nivå. I stället för ett samarbete som är inriktat på enskilda sändningar eller särskilda händelser längs leveranskedjan bör ett ramverk till stöd för samarbete mellan tullmyndigheter och andra myndigheter med ansvar för relevanta politikområden utarbetas och regelbundet uppdateras av EU:s tullbyrå. Sådant samarbete bör omfatta utveckling av lagstiftningen och lösningar som svarar mot de politiska behoven på vissa områden, utbyte och analys av information, uppbyggnad av en övergripande samarbetsstrategi i form av gemensamma övervakningsstrategier, samarbete om operativt genomförande, operativ övervakning och operativa kontroller, utbyte av relevant kompetens och bästa praxis samt innovations- och forskningsverksamhet på områden som är relevanta i tullhänseende.

(96) Kommissionen bör också underlätta tillämpningen av viss annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna genom att upprätta och regelbundet uppdatera en förteckning över unionslagstiftning som fastställer krav på varor som omfattas av tullkontroller i syfte att skydda allmänna intressen såsom människors, djurs eller växters hälsa och liv, konsumenter och miljön.

(97) För att stärka samarbetet mellan tullmyndigheter bör de gemensamma operativa insatserna stärkas för att stödja effektiva tullkontroller vid unionens gränser. EU:s tullbyrå bör samordna och stödja den operativa samordningen av tullsamarbetet, inbegripet på riskhanteringsområdet. EU:s tullbyrå bör i samarbete med medlemsstaterna planera, organisera och samordna gemensamma kontroller som utförs av tullmyndigheter inom unionen och med tredjeländer. När det gäller samarbetet mellan tullmyndigheter inom unionen påverkar denna förordning inte tillämpningen av konventionen upprättad på grundval av artikel K 3 i fördraget om Europeiska unionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningar ([27]) (Neapel II). EU:s tullbyrå bör upprätthålla det nödvändiga samarbetet med relevanta unionsmyndigheter och nationella myndigheter som genomför relevanta utredningar och bedrägeribekämpningsverksamhet, inbegripet Olaf och Eppo. Det är viktigt att EU:s tullbyrå också samarbetar med EU:s innovationsknutpunkt för inre säkerhet när så är relevant för verksamheten vid EU:s tullbyrå.

(98) För att utbyta bästa praxis och öka den operativa effektiviteten bör medlemsstaterna dessutom på begäran kunna göra tulltjänstemän tillfälligt tillgängliga för arbete vid tullmyndigheterna i en annan medlemsstat. Villkoren för sådana tillfälliga uppdrag bör fastställas av de berörda medlemsstaterna. EU:s tullbyrå bör på begäran tillhandahålla stöd eller samordning. När så är lämpligt kan den utarbeta vägledning eller modellarrangemang för att underlätta denna form av samarbete.

(99) EU:s tullbyrå och Europol bör kunna utbyta strategisk och annan icke-operativ information, såsom riskindikatorer när så krävs för att förebygga, förhindra och bekämpa allvarlig brottslighet som berör två eller flera medlemsstater, terrorism och sådana former av brottslighet som skadar ett gemensamt intresse som omfattas av unionens politik. Sådan information skulle kunna användas av EU:s tullbyrå för riskanalysändamål.

(100) För att öka tydligheten och effektivisera ramverket för samarbete mellan tullmyndigheter och andra partnermyndigheter bör det i en förteckning över de tjänster som tullmyndigheterna erbjuder tydligt definieras vilken roll tullmyndigheterna kan ha vid tillämpningen av annan relevant politik vid unionens gränser. Dessutom bör tillämpningen av det samarbetsramverket övervakas av EU:s tullbyrå. EU:s tullbyrå bör arbeta nära och samarbeta med kommissionen, Olaf, andra relevanta unionsorgan och unionsbyråer, såsom Europol, Eppo och Frontex, samt med specialiserade byråer och nätverk inom politikområden av relevans för verksamheten vid EU:s tullbyrå, såsom EU-nätverket för produktöverensstämmelse.

(101) I en alltmer sammankopplad värld är tulldiplomati och internationellt samarbete viktiga aspekter av tullmyndigheternas arbete runt om i världen. Det internationella samarbetet bör kunna inbegripa möjligheten till utbyte av tulldata på grundval av internationella avtal eller autonom unionslagstiftning och genom lämpliga, säkra och strikt övervakade kommunikationsmedel, till exempel via EU:s tulldatacentral, under förutsättning att konfidentiell information och personuppgifter skyddas.

(102) Ett effektivt samarbete mellan grannländer är avgörande för att säkerställa att tullverksamheten fungerar smidigt, underlätta laglig handel och skydda unionens ekonomiska intressen och politik. Ett sådant samarbete är särskilt viktigt vid gemensamma tullgränsövergångsställen, där samordnade tullkontroller ökar effektiviteten och rättssäkerheten. Medlemsstaterna bör därför behålla möjligheten att ingå eller behålla bilaterala avtal med angränsande tredjeländer om tullsamarbete vid gemensamma gränsövergångsställen, om sådana avtal är förenliga med unionsrätten. Den möjligheten inbegriper avtal om gemensamma gränsövergångsställen, belägna antingen på en medlemsstats territorium eller på ett angränsande tredjelands territorium, vid vilka tullmyndigheterna i den medlemsstaten och det angränsande tredjelandet tillämpar sin respektive tullagstiftning enligt ett bilateralt avtal.

([27]) EGT C 24, 23.1.1998, s. 2.

(103) Det bör i denna förordning fastställas ett gemensamt ramverk som upprättar en minimiförteckning över överträdelser av tullagstiftningen som är föremål för sanktioner och vissa regler om icke-straffrättsliga sanktioner, som ska genomföras av medlemsstaterna. Det är upp till medlemsstaterna att välja lämplig typ av åtgärd för att komma till rätta med dessa överträdelser. Det är också lämpligt att upprätta en minimiförteckning över omständigheter som medlemsstaterna bör ta vederbörlig hänsyn till, i enlighet med nationell rätt, när de beslutar om huruvida en sanktion ska åläggas och när de beslutar om sanktionens typ eller stränghet. Kommissionen bör vid behov övervaka att dessa bestämmelser genomförs korrekt. Sanktionerna för överträdelser av tullagstiftningen bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.

(104) Denna förordning harmoniserar inte nationella förfaranderegler om administrativa sanktioner och reglerar inte heller vilka myndigheter som ålägger sanktioner, så länge principen om att sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande upprätthålls. Reglerna om sanktioner kan till exempel tillämpas på ett sådant sätt att sanktionen åläggs direkt av behöriga myndigheter, eller av en behörig nationell domstol på begäran av en behörig administrativ myndighet, eller av de behöriga tullmyndigheterna genom ett förlikningsförfarande, samtidigt som den har motsvarande verkan.

(105) Med tanke på den centrala roll som importörer vid distansförsäljning har när det gäller att organisera stora importvolymer av lågt värde, bland annat via onlineplattformar och webbplatser, finns det ett behov av att inrätta ett enhetligt, proportionellt och avskräckande ramverk med sanktioner som ska tillämpas när importörer vid distansförsäljning underlåter att fullgöra sina skyldigheter. I synnerhet bör sanktionerna vid fortsatt och systematisk bristande efterlevnad av tullagstiftningen vid distansförsäljning vara avskräckande och effektiva. Omfattningen, den gränsöverskridande räckvidden och de utbredda effekterna av systematisk bristande efterlevnad motiverar att stränga minimi- och maximinivåer för sanktionsavgifter, på grundval av det totala värdet av de varor som importeras till unionen av den ekonomiska aktör som inte uppfyller kraven, fastställs i denna förordning, samtidigt som medlemsstaternas möjlighet att föreskriva ytterligare sanktioner i sin nationella lagstiftning bibehålls. Harmoniseringen av sanktioner för systematisk bristande efterlevnad i hela unionen syftar till att förhindra *gränsöverskridande regelshopping* av ekonomiska aktörer som bedriver distansförsäljning. Ekonomiska aktörer som gör sig skyldiga till systematisk bristande efterlevnad bör klassificeras som ekonomiska högriskaktörer och bör förlora all status som betrodd näringsidkare och inte kunna dra nytta av några underlättande åtgärder.

(106) Om systematisk bristande efterlevnad fortsätter trots att allt strängare penningavgifter åläggs bör ytterligare sanktioner åläggas. Detta är nödvändigt på grund av fortsatt åsidosättande av skyldigheterna enligt denna förordning, vilket undergräver tullunionens och den inre marknadens integritet, skapar orättvisa konkurrensfördelar för ekonomiska aktörer som inte uppfyller kraven och eventuellt skadar konsumenter. I enlighet med detta, och i syfte att fullgöra tullmyndigheternas uppdrag, ska ytterligare en nivå av stränga sanktioner införas för att avskräcka från all sådan multisystematisk bristande efterlevnad. Som svar på ett sådant beteende bör tullmyndigheterna kunna skjuta upp övergången till fri omsättning för alla varor som importeras av en ekonomisk aktör vid distansförsäljning. Dessutom bör relevanta behöriga myndigheter, när så är relevant och motiverat på grund av arten av en sådan ytterligare systematisk överträdelse, tillfälligt kunna avbryta åtkomsten till den överträdande ekonomiska aktörens onlinegränssnitt. I detta syfte bör ett snabbt översändande av information om överträdelsen till de berörda myndigheterna göra det möjligt för dem att få en fullständig bild av situationen och säkerställa ett samordnat svar.

(107) För att möjliggöra effektiv övervakning och en lämplig grad av transparens bör register över alla icke-straffrättsliga sanktioner som ålagts av medlemsstaternas tullmyndigheter tillgängliggöras i EU:s tulldatacentral. I dessa register bör överträdelsens art och storleken på den ålagda penningavgiften anges eller eventuella andra tillämpade icke-straffrättsliga sanktioner identifieras. Ett sådant centraliserat system bör tillhandahålla de uppgifter som krävs för att utvärdera efterlevnadsmetoder och identifiera potentiella marknadssnedvridningar eller *gränsöverskridande regelshopping* av ekonomiska aktörer.

(108) Kommissionen bör se över bestämmelserna i denna förordning om överträdelser och sanktioner för att säkerställa att de fungerar och tillämpas korrekt och för att förhindra eventuell fragmentering av den inre marknaden eller att ekonomiska aktörer undviker jurisdiktioner. En sådan översyn bör äga rum efter en bedömning av de uppgifter om sanktioner som registrerats i EU:s tulldatacentral, särskilt när risker för skillnader eller snedvridningar på den inre marknaden identifieras. Det är viktigt att säkerställa lika villkor och att ta itu med eventuella luckor i lagstiftningen eller inkonsekvenser i tillämpningen av sanktioner.

(109) Om en överträdelse av tullagstiftningen begås som omfattas av fler än en medlemsstats jurisdiktion är samarbete mellan dessa medlemsstater nödvändigt. I sådana fall bör de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som berörs av samma överträdelse av tullagstiftningen samarbeta i enlighet med tillämplig rätt. EU:s tullbyrå bör ha möjlighet att stödja och underlätta detta samarbete.

(110) Tullunionens prestation bör utvärderas minst en gång om året så att kommissionen, med hjälp av medlemsstaterna, kan anta lämpliga politiska riktlinjer. Kommissionen kan offentliggöra en icke-konfidentiell version av utvärderingsrapporten. Insamlingen av information från tullmyndigheter bör formaliseras och fördjupas, eftersom mer omfattande rapportering skulle förbättra riktmärkningen och kunna bidra till att harmonisera praxis och till att bedöma effekterna av tullpolitiska beslut. Det är därför lämpligt att införa ett rättsligt ramverk för utvärdering av tullunionens prestation. För att möjliggöra en tillräckligt detaljerad analys bör tullverksamhetens prestation mätas inte bara på nationell nivå utan även på lokal nivå.

(111) EU:s tullbyrå bör stödja kommissionen i utvärderingsprocessen genom att samla in och analysera data i EU:s tulldatacentral och identifiera hur tullens verksamhet bidrar till uppnåendet av tullunionens strategiska mål och prioriteringar och bidrar till tullmyndigheternas uppdrag. EU:s tullbyrå bör i synnerhet identifiera viktiga trender, starka sidor, svagheter, luckor och potentiella risker och ge kommissionen rekommendationer om förbättringar. Inom ramen för samarbetet med i synnerhet brottsbekämpande myndigheter bör EU:s tullbyrå också, ur ett operativt perspektiv, delta i strategiska analyser och hotbildsbedömningar som utförs på unionsnivå, däribland av Europol och Frontex.

(112) Betrodda näringsidkare bör övervakas av de medlemsstater där de är etablerade. Undantagsvis, med förbehåll för översyn, bör ekonomiska aktörer som inte är betrodda näringsidkare fortsätta att övervakas av tullmyndigheten i den medlemsstat där varorna fysiskt befinner sig. Senast den 31 december 2031 bör kommissionen utvärdera dessa två övervakningsmodeller, inbegripet hur verkningsfulla de är när det gäller att upptäcka, förebygga och förhindra bedrägerier. Denna utvärdering bör också beakta aspekter som rör indirekt beskattning. På grundval av denna utvärdering bör kommissionen ha rätt att genom en delegerad akt besluta om de två övervakningsmodellerna ska fortsätta eller om den tullmyndighet som ansvarar för den plats där den betrodda näringsidkaren är etablerad under alla omständigheter bör frigöra varorna. Platsen för uppkomst av tullskuld bör också regleras i enlighet med vad som fastställs av den ansvariga tullmyndigheten.

(113) I syfte att säkerställa att unionens tullregler förblir anpassade till den ekonomiska, sociala, politiska och tekniska utvecklingen och till ekonomiska aktörers och tullförvaltningens behov, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på följande:

— Specificering av vilka bestämmelser i tullagstiftningen som är tillämpliga på handel med unionsvaror som berör särskilda skatteområden och vissa förenklingar av dessa bestämmelser.

— De fall där den behöriga tullmyndigheten inte är tullmyndigheten i den medlemsstat där sökanden är etablerad.

— När det gäller beslut om tillämpningen av tullagstiftningen: de uppgifter som krävs för ansökningar och beslut; villkoren för godtagande av en ansökan om ett beslut; undantag avseende vissa tidsfrister, det datum från och med vilket beslutet får verkan; de fall där beslutet inte är giltigt utan tidsbegränsning; tidsfristen för sökanden att utöva sin rätt att bli hörd; regler avseende de fall där sökandens rätt att bli hörd inte är tillämplig; en eventuell förkortning av tidsfristerna för antagande av tullbeslut när EU:s tulldatacentral är i drift; närmare regler om övervakning av beslut; de fall där ett beslut ska omprövas och de därmed sammanhängande reglerna; de fall där ett positivt beslut kan återkallas med avseende på andra personer än personer som inte uppfyller kraven och där verkan av återkallandet eller ändringen kan skjutas upp; och reglerna för att fatta kommissionsbeslut om att begära att medlemsstaterna återkallar ett beslut som avser bindande besked.

— Beloppet för unionshanteringsavgiften för distansförsäljning.

— Minimidatakrav och särskilda fall för registrering av ekonomiska aktörer och vissa andra personer hos tullmyndigheterna och för ogiltigförklaring av en sådan registrering.

— Förenklingarna och de underlättande åtgärderna för godkända ekonomiska aktörer.

— När det gäller tullombud, de fall där undantag medges från kravet på etablering i unionens tullområde.

— Funktionerna hos EU:s tulldatacentral och de data som är föremål för portabilitet från EU:s tulldatacentral till nationella system; klargörande och komplettering av de ändamål för vilka tullmyndigheterna, EU:s tullbyrå och kommissionen har befogenhet att behandla data; begäranden från andra unionsorgan och unionsbyråer att erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral; och data som ska utgöra EU:s tulldatamodell.

— Vissa närmare regler avseende varors tullstatus.

— Data, villkor, tidsfrister och särskilda fall för hänförande av varor till ett tullförfarande, och de fall där data kan ändras eller ogiltigförklaras efter frigörandet.

— Den rimliga tidsperiod efter vilken, och de fall när tullmyndigheterna anses ha frigjort varorna om de inte har valt ut dem för kontroll.

— Förfarandet för frigörande av varor för tullmyndigheternas räkning samt villkor, innehåll och förfarande för de kontroller som utförs av betrodda näringsidkare.

— När det gäller tulldeklarationer: de fall där en tulldeklaration kan inges på annat sätt än genom elektronisk databehandlingsteknik; villkoren för beviljande av tillstånd att inge förenklade tulldeklarationer; tidsfristerna för ingivande av kompletterande deklarationer, tidsfristerna för när de styrkande handlingarna ska vara tillgängliga och i vilka fall skyldigheten att inge sådana deklarationer inte ska vara tillämplig; de fall där en tulldeklaration kan ogiltigförklaras utan ansökan från deklaranten; och villkoren för beviljande av tillstånd till centraliserad klarering och ingivande av en tulldeklaration i form av en registrering i deklarantens bokföring.

— De fall där varor kan förverkas.

— När det gäller förhandsinformation om gods: det förväntade kontoret för första införsel; den förhandsinformation om gods som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras; tidsfristerna; de särskilda fall där förhandsinformation om gods kan tillhandahållas eller tillgängliggöras av andra personer än importören; de fall där skyldigheten att tillhandahålla sådana data inte ska vara tillämplig; de villkor enligt vilka en person som tillhandahåller eller tillgängliggör förhandsinformation om gods kan begränsa synligheten för identifieringsuppgifterna; och de data i förhandsinformation om gods som inte får ändras.

— När det gäller införsel av varor i unionens tullområde: de särskilda tidsfrister inom vilka riskanalysen ska utföras; vid omdestinering, de särskilda fall där och de andra personer som kan bli skyldiga att underrätta det faktiska tullkontoret för första införsel om varornas ankomst; och villkoren och tidsfristerna för att anvisa och godkänna andra platser än det anvisade tullkontoret för uppvisandet av varorna.

— När det gäller tillfällig lagring: de fall där information om tillfällig lagring inte ska krävas; de data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna; de särskilda fallen för ändring eller ogiltigförklaring av information om tillfällig lagring; villkoren för godkännande av anläggningar för tillfällig lagring; fall och villkor för befordran av varor i tillfällig lagring; och vilken typ av information som ska ingå i de register som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras i EU:s tulldatacentral.

— De data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för övergång till fri omsättning eller undantag motiverade av typen av varuflöden.

— De fall där varor anses ha återinförts i samma skick som de var i när de exporterades.

— De data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för export.

— De fall där en anmälan om återexport ska lämnas in och de fall där den kan ändras eller ogiltigförklaras.

— När det gäller information före avgång vid utförsel från unionens tullområde: data för information före avgång och de tidsfrister inom vilka den ska tillhandahållas eller tillgängliggöras; de fall där den skyldigheten inte ska vara tillämplig; de villkor enligt vilka den person som tillhandahåller eller tillgängliggör information före avgång får begränsa synligheten för identifieringsuppgifter och kommersiellt känsliga data; och de data i information före avgång som inte får ändras.

— När det gäller utförsel av varor: de särskilda tidsfrister inom vilka riskanalysen för information före avgång ska utföras; och de data som ska anmälas till det tullkontor som ansvarar för den plats där varorna förs ut ur unionens tullområde.

— När det gäller särskilda förfaranden: de data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering, förfarandet för lagring, förfarandet för tillfällig införsel, förfarandet för slutanvändning, förfarandet för aktiv förädling och förfarandet för passiv förädling; villkoren för beviljande av tillstånd för särskilda förfaranden och undantag från dessa; de fall där förädlingens ekonomiska natur motiverar att tullmyndigheterna bedömer om beviljandet av ett tillstånd till ett förfarande för aktiv förädling påverkar unionstillverkares väsentliga intressen negativt utan att begära ett yttrande från EU:s tullbyrå; de fall där det anses finnas belägg för sådana negativa effekter; förteckningen över varor som anses vara känsliga; de typer av information och data som bokföringen ska innehålla och undantagen från skyldigheten att tillhandahålla dem eller göra dem tillgängliga i EU:s tulldatacentral; tidsperioden för avslutande av ett särskilt förfarande; de fall, villkor, den form samt de data och den information som krävs för överföringen av rättigheter och skyldigheter; i vilka fall importörer och exportörer kan befordra varor som hänförts till ett annat särskilt förfarande än transitering eller som lagts upp i en frizon och relaterade villkor; de vanliga formerna för hantering av varor som hänförts till ett tullagerförfarande eller ett förfarande för förädling; och vissa närmare regler för likvärdiga varor.

— När det gäller transitering: de särskilda fall där unionsvaror ska hänföras till förfarandet för extern transitering; villkoren för beviljande av tillstånd för godkänd avsändare och godkänd mottagare för TIR-ändamål; och de ytterligare datakraven och villkoren för att godkänna förenklingar.

— När det gäller lagring, villkoren för beviljande av tillstånd för drift av ett tullager för distansförsäljning.

— När det gäller tillfällig införsel: den särskilda användning för vilken icke-unionsvaror är föremål; och de krav för fullständig eller partiell befrielse från tullar enligt tullagstiftningen som ska uppfyllas för att förfarandet för tillfällig införsel ska få användas.

— När det gäller aktiv förädling, villkoren för att tillfälligt återexportera varor för ytterligare förädling.

— Reglerna för att fastställa icke-förmånsberättigande ursprung och förmånsberättigande ursprung.

— När det gäller fastställandet av tullvärdet: villkoren för beviljande av tillstånd till förenklingar vid fastställandet av tullvärdet i särskilda fall; och de data som krävs för att fastställa tullvärdet för exporttulländamål.

— När det gäller fastställande av tullskuld: närmare regler för beräkning av de import- eller exporttullbelopp som ska tillämpas på varor för vilka en tullskuld uppkommer inom ramen för ett särskilt förfarande; den särskilda tidsfrist inom vilken platsen för uppkomst av tullskuld inte kan fastställas om varorna har hänförts till ett tullförfarande som inte har avslutats eller om en tillfällig lagring inte har slutförts på ett korrekt sätt; de fall då tullmyndigheterna är undantagna från skyldigheten att lämna underrättelse om tullskulden, och den information som ska lämnas av betrodda näringsidkare och importörer vid distansförsäljning för underrättelse om tullskuld.

— När det gäller garantier: de särskilda fall där ingen garanti krävs för varor som hänförs till förfarandet för tillfällig införsel och tröskelvärdet för befrielse från skyldigheten att ställa en garanti; reglerna för fastställande av en garanti i någon annan form än ett betalningsmedel som erkänns av tullmyndigheterna och än ett åtagande från en borgensman; formerna för garantin och de regler som är tillämpliga på borgensmannen; villkoren för beviljande av ett tillstånd att använda en samlad garanti till ett nedsatt belopp eller beviljande av undantag från skyldigheten att ställa en garanti; och tidsfristerna för frisläppandet av en garanti.

— När det gäller betalning av tullskulder: det tillfälliga upphörandet av tidsfristen för betalning av import- eller exporttullbelopp som svarar mot en tullskuld och fastställandet av perioden för det tillfälliga upphörandet; uppdatering av de tröskelvärden under vilka tullmyndigheterna inte tar ut kreditränta och dröjsmålsränta, och över vilka de ska återbetala eller efterge import- eller exporttullbeloppet; de regler som kommissionen måste följa när den fattar beslut om återbetalning och eftergift av tullskuld; och, för en tullskulds upphörande, en förteckning över sådana underlåtenheter som inte har någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga lagringen eller det berörda tullförfarandet.

— När det gäller tullsamarbete, de villkor och förfaranden enligt vilka en medlemsstat kan ges befogenhet att upprätthålla, eller inleda förhandlingar med tredjeländer för, ett bilateralt avtal om informationsutbyte.

— När det gäller sanktioner vid distansförsäljning: det betydande antal tullkontroller som ska utföras av behöriga myndigheter och tröskelvärdet för det antal fall baserat på överträdelsens allvar som anses vara tillräckligt representativt för att fastställa en sådan systematisk underlåtenhet, i syfte att fastställa systematisk bristande efterlevnad på ett enhetligt och effektivt sätt och säkerställa en hög efterlevnadsnivå och för att hantera systematiska brister, och med beaktande av faktorer såsom distansförsäljningens volym och specifika inverkan, riskerna för konsumentsäkerheten, proportionaliteten, olika affärsmodeller och behovet av att skydda unionens och dess medlemsstaters ekonomiska och icke-finansiella intressen.

— Undantagen för fastställande av det tullkontor som är behörigt att övervaka hänförandet av varor till ett tullförfarande och av platsen för uppkomst av tullskuld, mot bakgrund av den bedömning som kommissionen ska göra av tullövervakningens effektivitet enligt denna förordning.

(114) Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under det förberedande arbetet inför antagandet av delegerade akter, inklusive på expertnivå, inbegripet i gruppen för näringslivskontakter, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([28]).

(115) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att

— fastställa förfaranderegleрna för samarbete mellan tullmyndigheter i fråga om kontroller,

— fastställa förfarandet för inlämnande och godtagande av en ansökan om ett tullbeslut, och för att fatta sådana beslut,

— fastställa reglerna för upphävande av positiva tullbeslut,

— fastställa förfaranderegleрna för återkallande, tillfällig indragning eller ändring av positiva tullbeslut,

— anta beslut om att begära att medlemsstaterna återkallar beslut som avser bindande besked,

— fastställa förfaranderegler för användningen av ett beslut som rör bindande besked efter det att det upphört att gälla eller har återkallats och för underrättelse till tullmyndigheterna om att fattandet av sådana beslut tillfälligt upphör och om återkallelse av sådant tillfälligt upphörande,

— fastställa förfarandet för uppbörd av unionshanteringsavgiften från den ekonomiska aktören,

— fastställa reglerna för valutaomräkning,

([28]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj.

— fastställa förfarandena för begäranden om aggregerade tulldata som utgörs av icke-konfidentiella uppgifter, icke-personuppgifter och data som inte är kommersiellt känsliga som lämnas till medlemsstaternas tullmyndigheter eller EU:s tullbyrå och de format för och kategorier av data som på sådan begäran kan tillgängliggöras,

— fastställa regler för att fastställa vilken tullmyndighet som ansvarar för registreringen av ekonomiska aktörer och vissa andra personer,

— fastställa förfaranderegler för samråd om fastställande av status som godkänd ekonomisk aktör,

— anta formerna för tillämpning av kriterierna för att bevilja status som godkänd ekonomisk aktör och betrodd näringsidkare, och enskilda beslut om tillfälligt upphävande eller återkallande av statusen som betrodd näringsidkare om den behöriga myndigheten underlåter att lämna information till EU:s tullbyrå för kontroll av denna status, eller om de åtgärder som vidtagits på grundval av en rekommendation från EU:s tullbyrå inte är tillräckliga,

— fastställa regler om samråd med andra myndigheter för fastställande av status som betrodd näringsidkare, om omprövning av denna status och relaterade samråd samt om typerna av relaterad övervakningsverksamhet,

— fastställa de tekniska arrangemangen för de nuvarande elektroniska tullsystemen och ett arbetsprogram för deras utfasning och infasningen av EU:s tulldatacentral,

— fastställa regler och former för behandling av data i EU:s tulldatacentral,

— fastställa former för hur Eppo ska begära och erhålla data från EU:s tulldatacentral,

— fastställa former för hur Europol och Frontex ska begära och erhålla data i EU:s tulldatacentral, fastställa förfarandet för kontroll av sådana begäranden, ange begränsningar och ansvar för vidare överföring av sådana data och, vid behov, kräva att den begärande myndigheten utser en särskild kontaktpunkt eller en eller flera särskilda kontaktpersoner eller tillhandahåller ytterligare skyddsåtgärder,

— fastställa de gemensamt personuppgiftsansvarigas roller när det gäller databehandling i EU:s tulldatacentral och deras förhållande till registrerade,

— fastställa skyddsåtgärder för att förebygga och förhindra missbruk av, olaglig tillgång till eller överföring av personuppgifter som omfattas av begränsningar,

— fastställa de tekniska arrangemangen för interoperabilitet och anslutning när det gäller EU:s tulldatacentral,

— undantagsvis och tillfälligt ge medlemsstaterna tillstånd att använda andra elektroniska tjänster eller system än de som genomförs i EU:s tulldatacentral,

— fastställa åtgärder för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av tullkontroller och riskhantering, inbegripet informationsutbyte och inrättande av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och riskstandarder,

— fastställa åtgärder för kontroll av data som lämnats eller gjorts tillgänglig, undersökning och provtagning av varor, resultat av kontrollerna och identifiering,

— fastställa de åtgärder som ska tillämpas på kontroller efter frigörande och lämpliga metoder,

— ange vilka hamnar eller flygplatser där tullkontroller och tullformaliteter ska tillämpas på handbagage och lastrumsbagage,

— fastställa förfaranderegler för tillhandahållande och kontroll av bevis för varors tullstatus som unionsvaror,

— fastställa förfaranderegler för ändring och ogiltigförklaring av data för hänförande av varor till ett tullförfarande,

— fastställa förfarandet för ingivande av tulldeklarationer när andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik används och för fastställande av behöriga tullkontor,

— fastställa förfarandet för ingivande av en standardtulldeklaration, en förenklad deklaration och en kompletterande deklaration,

— fastställa förfarandet för ingivande av en tulldeklaration före anmälan till tullen av varors ankomst, för godtagande av en tulldeklaration, för ändring eller ogiltigförklaring av en tulldeklaration efter det att varorna frigjorts, för centraliserad klarering och för ingivande av en tulldeklaration i form av en registrering i deklarantens bokföring,

— fastställa förfarandet för försäljning och donation av varor, för förstöring av varor och för överlåtelse av varor till staten,

— fastställa förfarandet för att tillhandahålla, ta emot, ändra och ogiltigförklara förhandsinformation om gods och riskreducerande åtgärder,

— fastställa förfarandet för underrättelsen om ankomst,

— fastställa förfarandet för det fysiska uppvisandet av varor för tullen,

— fastställa förfarandet för ingivande, ändring och ogiltigförklaring av information om tillfällig lagring och för befordran av varor mellan anläggningar för tillfällig lagring,

— fastställa förfaranderegler för tillhandahållande av information av vilken det framgår att villkoren för befrielse från importtullar för återinförda varor är uppfyllda och om tillhandahållande av bevisning som styrker att villkoren för befrielse från importtullar för produkter från havsfiske och andra produkter som hämtats ur havet är uppfyllda,

— fastställa förfaranderegler för export och utförsel,

— fastställa förfarandet för ingivande, ändring eller ogiltigförklaring av en anmälan om återexport,

— fastställa förfarandet för att tillhandahålla, tillgängliggöra, ta emot, ändra och ogiltigförklara information före avgång och för att instruera den person som tillhandahöll informationen före avgång om att varorna inte ska lastas eller transporteras,

— fastställa förfaranderegler för beviljande av tillstånd till särskilda förfaranden eller drift av anläggningar för lagring av varor i tullager, förfaranderegler för undersökning av ekonomiska villkor, inbegripet för utfärdande av ett motiverat yttrande från EU:s tullbyrå med en bedömning av om beviljandet av ett tillstånd till ett förfarande för aktiv eller passiv förädling påverkar unionstillverkares väsentliga intressen negativt, och regler för fastställande och övervakning av den kvantitet över vilken sådan negativ påverkan uppstår,

— fastställa förfaranderegler för avslutande av ett särskilt förfarande och för överföring av rättigheter och skyldigheter, för befordran av varor och för användning av likvärdiga varor inom ramen för särskilda förfaranden,

— fastställa förfaranderegler för tillämpning av bestämmelserna i internationella transiteringsinstrument i unionens tullområde,

— fastställa förfaranderegler för hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering och om avslutandet av detta förfarande, för tillämpningen av förenklingar avseende det förfarandet och för tullövervakningen av varor som passerar genom ett tredjelands territorium inom ramen för förfarandet för extern unionstransitering,

— fastställa förfarandet för hänförande av varor till tullagerförfarandet eller förfarandet för frizoner,

— fastställa förfaranderegler för villkoren för hänförande av varor avsedda för distansförsäljning till tullagerförfarandet i ett tullager för distansförsäljning,

— fastställa åtgärder för enhetlig förvaltning av tullkvoter och andra kvoter samt tulltak och tulltillsynen av varors övergång till fri omsättning eller export,

— fastställa varors klassificering enligt tulltaxan,

— fastställa förfaranderegler för tillhandahållande och kontroll av bevis för icke-förmånsberättigande ursprung för varor,

— fastställa förfaranderegler för förmånsberättigande ursprung för varor och åtgärder som ger ett land eller territorium som omfattas av förmånsordningen ett tillfälligt undantag från reglerna om förmånsberättigande ursprung för varor som omfattas av förmånsåtgärder som antagits ensidigt av unionen,

— fastställa åtgärder för att fastställa särskilda varors ursprung,

— fastställa förfaranderegler för fastställande av varors värde för tulländamål,

— fastställa åtgärder för fastställande av en lämplig metod för fastställande av tullvärde eller de kriterier som ska användas för att fastställa tullvärdet i särskilda situationer, inbegripet distansförsäljning,

— fastställa förfaranderegler för ställande av garantier, fastställande av garantibelopp, övervakning och frisläppande av garantier samt återkallelse och uppsägning av en borgensmans åtagande,

— fastställa förfaranderegler för tillfälligt förbud mot användning av samlade garantier,

— fastställa åtgärder för säkerställande av ömsesidigt bistånd mellan tullmyndigheterna i samband med uppkomst av en tullskuld,

— fastställa förfaranderegler för återbetalning och eftergift av ett import- eller exporttullbelopp, för underrättande av kommissionen om återbetalningar och eftergifter, och avseende de beslut som kommissionen ska anta om återbetalning eller eftergift,

— aktivera nödvändiga åtgärder och arrangemang som ska tillämpas i händelse av en kris,

— specificera den oberoende ställningen för datarevisorn vid EU:s tullbyrå och fastställa dennes närmare uppgifter och ansvarsområden,

— bemyndiga medlemsstaterna att ingå bilaterala avtal med tredjeländer om informationsutbyte för tullsamarbetsändamål,

— specificera vilka data som medlemsstaterna ska tillhandahålla EU:s tullbyrå för bedömnings- och rapporteringsändamål, liksom datans konfidentialitetsnivå och utformningen av prestationsmätningen.

Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([29]).

(116) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av

— genomförandeakter för att uppmana medlemsstater att återkalla beslut som avser bindande besked, med tanke på att dessa beslut enbart berör en medlemsstat och syftar till att säkerställa efterlevnad av tullagstiftningen,

— genomförandeakter om återbetalning eller eftergift av import- och exporttullbelopp, med tanke på att dessa beslut direkt berör den person som ansökt om återbetalningen eller eftergiften,

— genomförandeakter som specificerar den oberoende ställningen för datarevisorn vid EU:s tullbyrå och fastställer dennes närmare uppgifter och ansvarsområden,

([29]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

— genomförandeakter som ger en medlemsstat befogenhet att ingå ett bilateralt avtal om informationsutbyte för tullsamarbetsändamål, med tanke på att sådana bilaterala avtal endast berör en medlemsstat.

(117) I vederbörligen motiverade fall som motiveras av tvingande skäl till skyndsamhet bör kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter på följande områden:

— Åtgärder för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av tullkontroller och riskhantering, inbegripet utbyte av riskinformation och riskanalys, gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och riskstandarder.

— Fastställande av varors klassificering enligt tulltaxan.

— Fastställande av särskilda varors ursprung.

— Fastställande av en lämplig metod för fastställande av tullvärde eller de kriterier som ska användas för att fastställa varors tullvärde i särskilda situationer, inbegripet distansförsäljning.

— Tillfälliga förbud mot användningen av samlade garantier.

— Aktivering av nödvändiga åtgärder och arrangemang som ska tillämpas i händelse av en kris.

— Snabbt ge en medlemsstat befogenhet att ingå ett bilateralt avtal med ett tredjeland om informationsutbyte för tullsamarbetsändamål.

(118) I överensstämmelse med proportionalitetsprincipen är det nödvändigt och lämpligt, för att uppnå de grundläggande målen att skapa en välfungerande tullunion och genomföra den gemensamma handelspolitiken, att fastställa de regler och förfaranden som är tillämpliga på varor som förs in i eller ut ur unionens tullområde. Denna förordning går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträvade målen, i enlighet med artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen.

(119) Från och med den 1 mars 2031 bör ekonomiska aktörer på frivillig basis kunna börja utnyttja kapaciteten hos EU:s tulldatacentral. Senast den 1 mars 2034 bör EU:s tulldatacentral vara fullt utvecklad, och alla ekonomiska aktörer använda den.

(120) Tillämpningen av denna förordning bör ske enligt en ambitiös tidsplan, men ändå gradvis. De bestämmelser i denna förordning som tilldelar kommissionen genomförandebefogenheter och delegerade befogenheter bör därför tillämpas så snart denna förordning träder i kraft, för att ge kommissionen möjlighet att se över de befintliga delegerade akterna och genomförandeakterna och, när så är lämpligt, anta nya delegerade akter och genomförandeakter på grundval av de nya delegeringarna av befogenheter och bemyndigandena så snart denna förordning träder i kraft. För att göra det möjligt för medlemsstaterna och de ekonomiska aktörerna att anpassa sig till de nya reglerna bör de allra flesta bestämmelserna i denna förordning tillämpas från och med tolv månader efter dess ikraftträdande. Detta inbegriper upphävandet av unionens nuvarande tullkodex, som bör få verkan först efter denna anpassningsperiod på tolv månader. Slutligen bör de bestämmelser som avser distansförsäljning och EU:s tullbyrå, utom de som reglerar EU:s tullbyrås rättsliga status och inledandet av dess verksamhet, tillämpas från och med den 1 juli 2028.

(121) Kommissionen bör göra allt för att säkerställa att delegerade akter och genomförandeakter enligt denna förordning träder i kraft i tillräckligt god tid före den dag då de relevanta bestämmelserna i denna förordning börjar tillämpas för att medlemsstaterna ska kunna genomföra dem i tid.

(122) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 11 juli 2023.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Tullagstiftningens tillämpningsområde och tullmyndigheternas uppdrag

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning fastställs unionens tullkodex. Den fastställer de allmänna regler och förfaranden som ska tillämpas på varor som förs in i eller ut ur unionens tullområde.

Genom denna förordning inrättas även Europeiska unionens tullbyrå *(EU:s tullbyrå*) och regler, gemensamma standarder och styrningsramverket för inrättandet av Europeiska unionens tulldatacentral (*EU:s tulldatacentral*).

2. Utan att det påverkar tillämpningen av internationell rätt och internationella konventioner, och unionsrätten på andra områden, ska denna förordning tillämpas enhetligt inom hela unionens tullområde.

3. Vissa bestämmelser i tullagstiftningen är tillämpliga utanför unionens tullområde enligt unionsrätt som reglerar särskilda områden eller internationella konventioner.

4. Vissa bestämmelser i tullagstiftningen, inbegripet de förenklingar som föreskrivs i denna, ska vara tillämpliga på handeln med unionsvaror mellan de delar av unionens tullområde på vilka direktiv 2006/112/EG eller (EU) 2020/262 är tillämpligt och de delar av tullområdet där dessa direktiv inte är tillämpliga, eller på handeln mellan delar av det området där dessa direktiv inte är tillämpliga.

Artikel 2

Tullmyndigheternas uppdrag

I syfte att få tullunionen att agera samfällt, uppnå ett harmoniserat genomförande av tullagstiftningen, inbegripet harmoniserade tullkontrollregler, och möjliggöra en väl fungerande inre marknad, är tullmyndigheternas uppdrag att skydda unionens och dess medlemsstaters finansiella och ekonomiska intressen genom att effektivt ta ut tullar och andra avgifter och genom att bekämpa bedrägerier, underlätta legitim affärsverksamhet, bidra till rättvis handel och till säkerhet i hela leveranskedjan samt bekämpa olaglig handel.

Tullmyndigheterna ska dessutom bidra till att säkerställa skyddet och säkerheten för unionen och dess invånare och till att skydda människors, djurs och växters hälsa och liv, konsumenter och miljön samt andra allmänna intressen som skyddas av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna inom ramen för deras behörighet och, när så är lämpligt, i nära samarbete med andra behöriga myndigheter.

Artikel 3

Tullområde

1. Unionens tullområde ska omfatta följande territorier, inbegripet deras territorialvatten, inre vatten och luftrum:

a) Konungariket Belgiens territorium.

b) Republiken Bulgariens territorium.

c) Republiken Tjeckiens territorium.

d) Konungariket Danmarks territorium, utom Färöarna och Grönland.

e) Förbundsrepubliken Tysklands territorium, utom ön Helgoland och området Büsingen (fördraget av den 23 november 1964 mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Schweiziska Edsförbundet).

f) Republiken Estlands territorium.

g) Irlands territorium.

h) Republiken Greklands territorium.

i) Konungariket Spaniens territorium, utom Ceuta och Melilla.

j) Republiken Frankrikes territorium, utom de franska utomeuropeiska länder och territorier på vilka fjärde delen i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) ska tillämpas.

k) Republiken Kroatiens territorium.

l) Republiken Italiens territorium, utom kommunen Livigno.

m) Republiken Cyperns territorium, i enlighet med 2003 års anslutningsakt.

n) Republiken Lettlands territorium.

o) Republiken Litauens territorium.

p) Storhertigdömet Luxemburgs territorium.

q) Ungerns territorium.

r) Republiken Maltas territorium.

s) Konungariket Nederländernas territorium i Europa.

t) Republiken Österrikes territorium.

u) Republiken Polens territorium.

v) Republiken Portugals territorium.

w) Rumäniens territorium.

x) Republiken Sloveniens territorium.

y) Republiken Slovakiens territorium.

z) Republiken Finlands territorium.

za) Konungariket Sveriges territorium.

2. Följande territorier, inbegripet deras territorialvatten, inre vatten och luftrum, belägna utanför medlemsstaternas territorier, ska med beaktande av de konventioner och fördrag som är tillämpliga på dem anses utgöra en del av unionens tullområde:

a) När det gäller Frankrike, Furstendömet Monacos territorium, såsom det definieras i den tullkonvention som undertecknades i Paris den 18 maj 1963 (*Journal officiel de la République française* (Republiken Frankrikes officiella tidning) av den 27 september 1963, s. 8679).

b) När det gäller Cypern, Förenade kungarikets suveräna basområden Akrotiris och Dhekelias territorium, såsom de definieras i fördraget om upprättandet av Republiken Cypern, undertecknat i Nicosia den 16 augusti 1960 (*United Kingdom Treaty Series* No 4 (1961) Cmnd. 1252).

Artikel 4

Delegering av befogenheter

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att specificera vilka bestämmelser i tullagstiftningen om tillhandahållande av data, bevis på tullstatus och användning av förfarandet för intern unionstransitering som är tillämpliga på handel med unionsvaror enligt artikel 1.4 och fastställa förenklingar av de bestämmelserna, förutsatt att dessa delegerade akter inte påverkar den korrekta tillämpningen av relevanta skatteåtgärder. Dessa delegerade akter får behandla särskilda omständigheter som gäller för handel med unionsvaror som berör enbart en medlemsstat.

KAPITEL 2

Definitioner

Artikel 5

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *tullmyndigheter*: de tullförvaltningar i medlemsstaterna som ansvarar för tillämpningen av tullagstiftningen samt alla andra myndigheter som enligt nationell rätt har befogenhet att tillämpa viss tullagstiftning.

2. *tullagstiftning*: allt av följande:

   a) Denna förordning och de bestämmelser om ändring, komplettering eller genomförande av den som antagits på unionsnivå eller nationell nivå.

   b) Gemensamma tulltaxan.

   c) De rättsakter som inrättar ett unionssystem för tullbefrielser.

   d) Tullbestämmelser i internationella avtal, om de bestämmelserna är tillämpliga i unionen.

   e) Förordning (EU) 2022/2399 och de bestämmelser som ändrar, kompletterar eller genomför den.

3. *annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna*: annan lagstiftning än tullagstiftning som är tillämplig på varor som förs in i, ut ur eller passerar genom unionens tullområde, eller på varor som ska släppas ut på unionsmarknaden, i vars genomförande tullmyndigheterna deltar.

4. *handelspolitiska åtgärder*: åtgärder som antagits enligt artikel 207 i EUF-fördraget som en del av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, utom provisoriska eller slutgiltiga antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder i form av höjda tullar på specifika varor, och i synnerhet inbegripet särskilda tillsynsåtgärder och skyddsåtgärder i form av import- eller exporttillstånd.

5. *person*: en fysisk eller juridisk person eller en sammanslutning av personer som enligt unionsrätten eller nationell rätt tillerkänns rättskapacitet utan att vara en juridisk person.

6. *ekonomisk aktör*: en person som i sin näringsverksamhet är involverad i verksamhet som omfattas av tullagstiftningen.

7. *etablerad i unionens tullområde*:

   a) Beträffande en fysisk person: som har sin vanliga vistelseort i unionens tullområde.

b) Beträffande en juridisk person eller en sammanslutning av personer: som har sitt säte, sitt huvudkontor eller ett fast etableringsställe i unionens tullområde.

8. *fast etableringsställe*: en stadigvarande plats för affärsverksamhet där både nödvändiga personalresurser och nödvändiga tekniska resurser är permanent närvarande och genom vilket en persons tullrelaterade verksamhet helt eller delvis bedrivs.

9. *etableringsmedlemsstat*:

a) Den medlemsstat där en person är etablerad i enlighet med led 7, eller

b) om en juridisk person eller en sammanslutning av personer har sitt säte, sitt huvudkontor eller sitt fasta etableringsställe i olika medlemsstater, den medlemsstat där den personens eller sammanslutningen av personers huvudsakliga bokföring för tulländamål förs eller är tillgänglig och där åtminstone en del av tullverksamheten bedrivs eller ska bedrivas.

10. *tullbeslut*: varje åtgärd av tullmyndigheterna som rör tullagstiftningen, tar ställning i ett visst fall och har rättslig verkan för den eller de berörda personerna.

11. *tullförfarande*: vart och ett av följande förfaranden till vilka varor kan hänföras i enlighet med denna förordning:

a) Övergång till fri omsättning.

b) Särskilda förfaranden.

c) Export.

12. *tullformaliteter*: all verksamhet som måste genomföras av en person och av tullmyndigheterna för att följa tullagstiftningen.

13. *importör*:

a) vid distansförsäljning, importören vid distansförsäljning,

b) i övriga fall, den person som fastställs genom tillämpning av leden i–v i ordning:

i) en person som har befogenhet att besluta och har beslutat att varor från ett tredjeland ska föras in i unionens tullområde,

ii) en person som har tagit över befogenheten från den person som avses i led i,

iii) en efterträdande person som har befogenhet att besluta och har beslutat att varorna ska hänföras till ett tullförfarande,

iv) den fraktförare som för in varorna i unionens tullområde, eller

v) varuinnehavaren.

14. *importör vid distansförsäljning*: antingen den person som levererar varor vid distansförsäljning eller den person som underlättar distansförsäljning,

15. *distansförsäljning*: distansförsäljning av varor importerade från tredjeländer eller tredjeterritorier enligt definitionen i artikel 14.4.2 i direktiv 2006/112/EG.

16. *IOSS-ordningen*: den särskilda ordning som fastställs i avdelning XII kapitel 6 avsnitt 4 i direktiv 2006/112/EG.

17. *exportör*:

a) en privatperson som transporterar varor som ska föras ut ur unionens tullområde, om dessa varor ingår i denna privatpersons personliga bagage,

b) i fall som inte omfattas av led a:

i) en person som är etablerad i unionens tullområde och som har befogenhet att besluta om och har beslutat att varor ska föras ut ur det tullområdet, eller

ii) om det inte finns någon sådan person som avses i led i, varje person som är etablerad i unionens tullområde och som är part i ett avtal enligt vilket varor ska föras ut ur det tullområdet.

18. *återexport*: den åtgärd varigenom en exportör för icke-unionsvaror ut ur unionens tullområde.

19. *information före avgång*: den uppsättning data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna och som rör varor som ska föras ut ur unionens tullområde.

20. *tullombud*: varje person som av en annan person har utsetts att genomföra de handlingar och formaliteter som enligt tullagstiftningen krävs vid den andra personens förbindelser med tullmyndigheterna.

21. *data*: varje digital eller icke-digital återgivning av handlingar, faktiska omständigheter eller information och varje sammanställning av sådana handlingar, sådana faktiska omständigheter eller sådan information, inbegripet i form av dokument, ljudupptagningar, bildupptagningar eller audiovisuella upptagningar.

22. *tulltillsyn*: insamling och analys av information om varor som förs in i, ut ur eller passerar genom unionens tullområde för att bevaka denna befordran på unionsnivå, säkerställa en enhetlig tillämpning av tullkontroller och efterlevnad av tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna samt för att bidra till riskanalys och riskhantering.

23. *risk*: sannolikheten för och effekterna av att det i samband med varor som befordras mellan unionens tullområde och länder utanför det området eller i samband med förekomsten av icke-unionsvaror inom unionens tullområde inträffar en händelse som skulle innebära ett hot mot

a) unionens och dess medlemsstaters finansiella eller ekonomiska intressen,

b) skyddet och säkerheten för unionen och dess invånare, mot människors, djurs eller växters hälsa, mot miljön eller mot något annat allmänt intresse,

c) den korrekta tillämpningen av unionsåtgärder eller nationella åtgärder.

24. *ekonomisk analys*: utvärdering eller kvantifiering av en policy eller ett ekonomiskt fenomen för att förstå hur ekonomiska faktorer påverkar hur en policy, ett geografiskt område eller en grupp personer fungerar, i syfte att fatta bättre beslut i framtiden.

25. *riskhantering*: systematisk identifiering av risk, inbegripet att identifiera profiler för ekonomiska aktörer som utgör en risk och misstänkta transaktioner, och att genomföra alla åtgärder som krävs för att begränsa exponeringen för risk och minimera dess potentiella konsekvenser.

26. *tullövervakning*: åtgärder som i allmänhet vidtas av tullmyndigheterna i syfte att säkerställa att tullagstiftningen och, när så är lämpligt, annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna efterlevs, eller i syfte att på annat sätt bidra till hanteringen av risker förbundna med varor och deras leveranskedjor.

27. *tullkontroller*: särskilda åtgärder som vidtas av tullmyndigheterna i syfte att säkerställa efterlevnad av tullagstiftningen och, när så är lämpligt, annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, eller i syfte att på annat sätt bidra till hanteringen av risker förbundna med varor och deras leveranskedjor.

28. *revision*: en typ av tullkontroll i form av särskilda åtgärder som vidtas av tullmyndigheterna för att samla in och utvärdera bevis på att en ekonomisk aktörs ledning, organisation, interna förfaranden eller interna system uppfyller de relevanta reglerna och kraven.

29. *plats för frigörande*:

a) det behöriga tullkontoret,

b) den plats som anvisats eller godkänts av tullmyndigheten, inbegripet den plats som angetts av den betrodda näringsidkaren, eller

c) en frizon.

30. *underrättelse om varornas tillgänglighet*: den handling genom vilken en person underrättar tullmyndigheten om att varor fysiskt befinner sig på platsen för frigörande och att de data som krävs för att hänföra dessa varor till det berörda tullförfarandet eller för tillfällig lagring, eller för att slutföra förfarandet för unionstransitering, har tillhandahållits eller tillgängliggjorts.

31. *slumpmässiga kontroller*: tullkontroller baserade på principerna för slumpmässigt urval med avseende på en population av intresse.

32. *varuinnehavare*: den person som har fysisk kontroll över varorna.

33. *fraktförare*:

a) I samband med införsel, den person som för in varorna eller som tar på sig ansvaret för varornas transport in i unionens tullområde; dock gäller följande:

i) Vid kombinerad transport avses med *fraktförare* den person som sköter det transportmedel som, när det förts in i unionens tullområde, går av sig självt som ett aktivt transportmedel.

ii) Vid sjötrafik eller lufttrafik inom ramen för ett fartygsandelsavtal eller fraktarrangemang avses med *fraktförare* den person som ingår ett avtal, och utfärdar ett konossement eller en flygfraktsedel, för den faktiska transporten av varorna in i unionens tullområde.

b) I samband med utförsel, den person som för ut varorna eller som tar på sig ansvaret för varornas transport ut ur unionens tullområde; dock gäller följande:

i) Vid kombinerad transport, där det aktiva transportmedel som lämnar unionens tullområde endast transporterar ett annat transportmedel som, efter det aktiva transportmedlets ankomst till sin destination, kommer att gå av sig självt som ett aktivt transportmedel, avses med *fraktförare* den person som kommer att sköta det transportmedel som, efter det att det transportmedel som lämnar unionens tullområde har ankommit till sin destination, kommer att gå av sig självt.

ii) Vid sjötrafik eller lufttrafik inom ramen för ett fartygsandelsavtal eller fraktarrangemang avses med *fraktförare* den person som ingår ett avtal och utfärdar ett konossement eller en flygfraktsedel för den faktiska transporten ut ur unionens tullområde.

34. *riskanalys*: behandling av data, inbegripet personuppgifter, i syfte att identifiera eller kvantifiera möjliga risker, i relevanta fall med användning av analysmetoder och system för artificiell intelligens (AI-system) enligt definitionen i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1689 ([30]).

35. *risksignal*: indikation om en möjlig risk, på grundval av automatiserade processer med riskanalys, med avseende på data, information eller dokument.

36. *riskanalysresultat*: när det gäller en risksignal, fastställande av att en risk föreligger eller inte, på grundval av en automatisk process eller på ytterligare mänsklig bedömning av risksignalen.

37. *riskreducerande åtgärder*: åtgärder för att förebygga, minska eller hantera en risk eller begränsa dess effekter, inbegripet

a) instruktioner till fraktföraren eller exportören om att varor inte får lastas eller transporteras,

([30]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1689 av den 13 juni 2024 om harmoniserade regler för artificiell intelligens och om ändring av förordningarna (EG) nr 300/2008, (EU) nr 167/2013, (EU) nr 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 och (EU) 2019/2144 samt direktiven 2014/90/EU, (EU) 2016/797 och (EU) 2020/1828 (förordning om artificiell intelligens) (EUT L, 2024/1689, 12.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

b) begäran om relevanta ytterligare upplysningar eller åtgärder,

c) identifiering av situationer där det kan vara lämpligt att en annan tullmyndighet eller annan behörig myndighet vidtar åtgärder,

d) rekommendationer om den lämpligaste platsen för att göra kontroller och de lämpligaste åtgärderna för dessa kontroller,

e) utförande av en tullkontroll,

f) fastställande av vilken rutt som ska användas och vilken tidsfrist som ska iakttas när varor ska föras ut ur unionens tullområde.

38. *kontrollrekommendation*: en riskanalysbaserad slutsats från en tullmyndighet eller från EU:s tullbyrå om huruvida en riskreducerande åtgärd bör utföras och, där så är relevant, på vilket sätt, när och var den bör utföras.

39. *kontrollbeslut*: den enskilda handling genom vilken tullmyndigheter beslutar huruvida en kontroll ska utföras.

40. *kontrollresultat*: de preliminära och slutliga resultaten av en kontroll, inklusive ytterligare angivna åtgärder och de behöriga myndigheter som berörs av resultaten.

41. *gemensamt prioriterat kontrollområde*: ett urval av särskilda tullförfaranden, varutyper, transportrutter, transportsätt eller ekonomiska aktörer i syfte att göra dem till föremål för mer omfattande riskanalys och riskreducerande åtgärder under en viss period, utan att detta påverkar andra kontroller som normalt utförs av tullmyndigheterna.

42. *gemensamma riskkriterier och standarder*: parametrar för riskanalys av ett riskområde och åtföljande standarder för den praktiska tillämpningen av dessa parametrar.

43. *övervakningsstrategi*: en metod för hantering av en risk, som syftar till att balansera operativa tullövervakningsinsatser och riskreducerande åtgärder i hela leveranskedjan på ett proportionellt och effektivt sätt.

44. *sändning*: varor som transporteras inom ramen för samma transportavtal av en avsändare till en mottagare med samma transportmedel, inbegripet multimodalt, som kommer från samma territorium eller tredjeland, och är av samma typ, klass eller beskrivning eller förpackas tillsammans.

45. *tullstatus*: varornas status som unionsvaror eller icke-unionsvaror.

46. *unionsvaror*: varor som tillhör någon av följande kategorier:

a) Varor som är helt framställda i unionens tullområde och i vilka det inte införlivats varor som importerats från tredjeländer.

b) Varor som förts in i unionens tullområde från tredjeländer och som övergått till fri omsättning.

c) Varor som har framställts eller tillverkats i unionens tullområde, antingen endast av varor som avses i led b eller av varor som avses i leden a och b.

47. *icke-unionsvaror*: andra varor än unionsvaror eller varor som har förlorat sin tullstatus som unionsvaror.

48. *frigörande av varor*: den åtgärd genom vilken tullmyndigheterna, eller andra personer på deras vägnar, gör varor tillgängliga för de ändamål som föreskrivs enligt det tullförfarande som varorna avses hänföras till.

49. *summarisk införseldeklaration*: den handling genom vilken en person anger för tullmyndigheterna, i föreskriven form och på föreskrivet sätt och inom en särskild tidsfrist, att varor ska föras in i unionens tullområde.

50. *summarisk utförseldeklaration*: den handling genom vilken en person anger för tullmyndigheterna, i föreskriven form och på föreskrivet sätt och inom en särskild tidsfrist, att varor ska föras ut ur unionens tullområde.

51. *deklaration för tillfällig lagring*: den handling genom vilken en person anger, i föreskriven form och på föreskrivet sätt, att varor är i tillfällig lagring.

52. *tulldeklaration*: den handling genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt anger ett önskemål om att hänföra varor till ett visst tullförfarande, i lämpliga fall med uppgift om vilka eventuella särskilda arrangemang som ska tillämpas.

53. *anmälan till tullen av varors ankomst*: en underrättelse till tullmyndigheterna om att varor har ankommit till det tullkontor som anvisats av tullmyndigheterna eller till någon annan plats som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna och om att varorna är tillgängliga för tullkontroller.

54. *deklarant*: den person som inger en tulldeklaration, en deklaration för tillfällig lagring, en summarisk införseldeklaration, en summarisk utförseldeklaration, en deklaration om återexport eller en anmälan om återexport i eget namn, eller den person i vars namn en sådan deklaration eller anmälan inges.

55. *deklaration om återexport*: den handling genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt anger ett önskemål om att föra icke-unionsvaror ut ur unionens tullområde, med undantag för icke-unionsvaror som omfattas av förfarandet för frizoner eller är i tillfällig lagring.

56. *anmälan om återexport*: den handling genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt anger ett önskemål om att föra icke-unionsvaror som omfattas av förfarandet för frizoner eller är i tillfällig lagring ut ur unionens tullområde.

57. *tillverkare*:

a) tillverkaren av produkten enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna som är tillämplig på den produkten,

b) när det gäller jordbruksprodukter enligt definitionen i artikel 38.1 i EUF-fördraget eller råvaror, producenten, eller

c) om det inte finns någon tillverkare eller producent enligt leden a och b, den fysiska eller juridiska person eller sammanslutning av personer som har tillverkat eller låtit tillverka produkten och som saluför den produkten under den personens eller sammanslutningens namn eller varumärke.

58. *produktleverantör*: varje fysisk eller juridisk person eller sammanslutning av personer i leveranskedjan som tillverkar en produkt helt eller delvis, antingen i egenskap av tillverkare eller under andra omständigheter.

59. *tillfällig lagring*: den situation där icke-unionsvaror tillfälligt lagras under tullövervakning under perioden mellan den tidpunkt då fraktföraren lämnar underrättelse om varornas ankomst till unionens tullområde och tidpunkten för deras hänförande till ett tullförfarande eller deras återexport.

60. *förväntat tullkontor för första införsel*: det tullkontor som är behörigt för tullövervakning på den plats där det transportmedel med vilket varorna transporteras är avsett att ankomma till unionens tullområde från ett område utanför detta område.

61. *förhandsinformation om gods*: den uppsättning data som tillhandahålls eller tillgängliggörs för tullmyndigheter avseende varor som ska föras in i unionens tullområde.

62. *förädlade produkter*: varor som hänförts till ett förfarande för förädling och som har genomgått förädlingsprocesser.

63. *förädlingsprocesser*: var och en av följande processer:

a) Behandling av varor, inbegripet uppsättning eller montering av varorna eller anpassning av varorna till andra varor.

b) Förädling av varor.

c) Förstöring av varor.

d) Reparation av varor, inbegripet återställande och iordningställande av varor.

e) Användning av varor som inte ingår i de förädlade produkterna men som möjliggör eller underlättar produktionen av dessa produkter, även om dessa varor helt eller delvis förbrukas i processen (produktionstillbehör).

64. *innehavare av transiteringsförfarandet*: den person som inger transiteringsdeklarationen eller tillhandahåller den information som krävs för att hänföra varor till det förfarandet, eller för vars räkning deklarationen inges eller informationen tillhandahålls.

65. *avkastningsgrad*: den kvantitet eller procentsats förädlade produkter som erhålls vid förädling av en bestämd kvantitet varor som hänförts till ett förfarande för förädling.

66. *tredjeland*: ett land eller territorium utanför unionens tullområde.

67. *tullskuld*: en persons skyldighet att erlägga det import- eller exporttullbelopp som gäller för särskilda varor enligt tullagstiftningen.

68. *gäldenär*: varje person som är skyldig att betala en tullskuld.

69. *importtull*: den tull som ska betalas vid import av varor.

70. *exporttull*: den tull som ska betalas vid export av varor.

71. *återbetalning*: återbetalning av ett import- eller exporttullbelopp som har betalats.

72. *eftergift*: befrielse från skyldigheten att betala ett import- eller exporttullbelopp som inte har betalats.

73. *inköpsprovision*: en avgift som en importör betalar till en agent för att agenten ska företräda importören vid inköpet av varor som värderas.

74. *kris*: en naturlig eller av människan orsakad händelse av exceptionell karaktär och omfattning som inträffar inom eller utanför unionen, som äventyrar skydd, säkerhet, hälsa och liv för invånare, ekonomiska aktörer eller tullmyndigheters personal och som kräver brådskande åtgärder vad gäller införsel, utförsel eller transitering av varor.

75. *krishanteringscell*: en tjänst inom EU:s tullbyrå som samordnar unionens krishanteringsinsatser inom tullunionen.

76. *mikroföretag samt små och medelstora företag*: mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionerna i artikel 2 i kommissionens rekommendation 2003/361/EG.

77. *registrerings- och identitetsnummer för ekonomiska aktörer* eller *Eori-nummer*: ett unikt identifieringsnummer inom unionens tullområde, tilldelat av en tullmyndighet till en ekonomisk aktör eller en annan person i syfte att registrera denna ekonomiska aktör eller person för tulländamål.

78. *varupost*: en eller flera varor i en sändning med samma klassificering enligt tulltaxan, samma beskrivning och, om så föreskrivs som en del av de datakrav som är tillämpliga på den relevanta tulldeklarationen eller på de data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna, samma ursprung.

79. *gemensamt gränsövergångsställe*: varje tullgränsövergångsställe som är beläget antingen på en medlemsstats territorium eller på ett angränsande tredjelands territorium, vid vilket tullmyndigheterna i den medlemsstaten och det angränsande tredjelandet tillämpar sin respektive tullagstiftning enligt ett bilateralt avtal.

KAPITEL 3

Behörig tullmyndighet och operativa regler för tullkontor

Artikel 6

Behörig tullmyndighet

1. Den behöriga tullmyndigheten ska vara,

a) för beslut som rör tillämpningen av tullagstiftningen i enlighet med kapitel 4, utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen, tullmyndigheten i sökandens etableringsmedlemsstat,

b) för de aktiviteter som ska utföras enligt artiklarna 97–100, den tullmyndighet som är behörig för tullkontoret för första införsel,

c) för de aktiviteter som ska utföras enligt artiklarna 101, 102 och 103, den tullmyndighet som är behörig för tullkontoret för första införsel eller tullmyndigheten i den medlemsstat där varorna lossas eller omlastas, beroende på den specifika situationen enligt artikel 101.1, 101.2 och 101.3,

d) för de aktiviteter som ska utföras enligt artiklarna 104–108 och avdelning V, tullmyndigheten i den medlemsstat där

i) de varor som ska vara i tillfällig lagring befinner sig, inbegripet den plats där transiteringsförfarandet slutförs, beroende på den specifika situationen, eller

ii) de varor som ska hänföras till ett tullförfarande befinner sig,

e) för de aktiviteter som ska utföras enligt avdelning VII, utom sådana som är kopplade till hänförandet av varor till ett tullförfarande, den tullmyndighet som ansvarar för den plats där varorna lämnar unionens tullområde.

2. Genom undantag från punkt 1 d ska den behöriga tullmyndigheten vara,

a) för övergång till fri omsättning vid distansförsäljning i fall där importören vid distansförsäljning inte använder IOSS-ordningen, tullmyndigheten i den medlemsstat där varorna ska levereras,

b) om importören eller exportören är en betrodd näringsidkare, tullmyndigheten i etableringsmedlemsstaten för den importören eller exportören eller för dess tullombud,

c) om deklaranten har fått tillstånd att tillämpa centraliserad klarering i enlighet med artikel 91, tullmyndigheten i deklarantens etableringsmedlemsstat.

3. Den tullmyndighet som ansvarar för den plats där den betrodda näringsidkaren är etablerad ska

a) övervaka hänförandet av varor till det berörda tullförfarandet,

b) göra tullkontroller för att kontrollera den information som har tillhandahållits,

c) i motiverade fall, begära att den tullmyndighet som ansvarar för varornas avsändningsplats eller slutdestination gör en tullkontroll,

d) om det finns en risk som endast kan minskas efter det att varorna har ankommit till unionens tullområde eller innan de har lämnat det området, begära att den tullmyndighet som ansvarar för den plats där varorna förs in eller ut gör tullkontroller,

e) fullgöra tullformaliteterna för att uppbära det import- eller exporttullbelopp som svarar mot eventuella tullskulder.

4. Med beaktande av den rimligen förväntade inverkan på handelsflöden, tillgängliga kontrollresurser och riskens allvarlighetsgrad ska den tullmyndighet som ansvarar för varornas avsändningsplats eller slutdestination eller för den plats där varorna förs in eller ut ur unionens tullområde göra de tullkontroller som begärs av den tullmyndighet som ansvarar för den plats där den betrodda näringsidkaren är etablerad i enlighet med punkt 3 c och d, och innehavare av tillstånd till centraliserad klarering, och förse den tullmyndigheten med resultatet av dessa kontroller, utan att detta påverkar dess egna kontroller som avser varor som förs in eller ut ur unionens tullområde.

5. De behöriga tullmyndigheterna ska ha tillgång till den information som är nödvändig för att säkerställa en korrekt tillämpning av tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall som avses i punkt 1 a i den här artikeln.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för det samarbete mellan tullmyndigheter som avses i punkt 4 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

8. Kommissionen ska anta riktlinjer för att specificera uppgifterna för det samarbete mellan tullmyndigheter som avses i punkt 4.

Artikel 7

Operativa regler för behöriga tullkontor

1. Utom när annat föreskrivs i annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, ska medlemsstaterna fastställa platsen och behörigheten för sina tullkontor.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras tullkontors officiella öppettider är rimliga och ändamålsenliga med beaktande av typen av varuflöden, varornas beskaffenhet och de tullförfaranden som de ska hänföras till, så att det internationella varuflödet varken hindras eller snedvrids.

KAPITEL 4

Tullbeslut

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 8

Beslut som fattas på ansökan

1. En person som ansöker om ett beslut som rör tillämpningen av tullagstiftningen ska tillhandahålla all information som de behöriga tullmyndigheterna behöver för att kunna fatta det beslutet.

Även flera personer får ansöka om och omfattas av ett beslut, i enlighet med villkoren i tullagstiftningen.

2. Tullmyndigheterna ska, utan dröjsmål och senast 30 kalenderdagar från den dag då en ansökan om ett beslut mottagits, kontrollera om villkoren för godtagande av denna ansökan är uppfyllda.

Om en tullmyndighet fastställer att ansökan om ett beslut innehåller all information som krävs för att de ska kunna fatta det beslutet, ska den meddela sitt godtagande av ansökan till sökanden inom 30 kalenderdagar från den dag då ansökan mottagits.

Om tullmyndigheten fastställer att ansökan inte innehåller all nödvändig information ska den begära att sökanden tillhandahåller relevant ytterligare information inom en rimlig period på högst 30 kalenderdagar. I sådana fall ska tullmyndigheten besluta om huruvida ansökan är fullständig och därför ska godtas, eller om den är ofullständig och därför ska avvisas, inom en period på högst 60 kalenderdagar från den dag då den första ansökan mottagits. Om tullmyndigheten inte meddelar sökanden sitt beslut inom denna period ska ansökan anses ha godtagits vid utgången av perioden på 60 kalenderdagar.

3. Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska den behöriga tullmyndigheten fatta ett sådant beslut som avses i punkt 1 senast 120 kalenderdagar från den dag då ansökan godtagits och utan dröjsmål underrätta sökanden om beslutet.

Om tullmyndigheten inte kan iaktta tidsfristen för att fatta ett beslut, inbegripet om förseningen beror på pågående samråd med andra behöriga myndigheter eller internationella organ, ska den underrätta sökanden om detta innan tidsfristen löpt ut, ange skälen till förseningen och ange den ytterligare period som den bedömer nödvändig för att kunna fatta ett beslut. Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen får denna ytterligare period inte överstiga 30 kalenderdagar.

Tullmyndigheten får dessutom förlänga den i tullagstiftningen fastställda tidsfristen för att fatta ett beslut om sökanden begär en förlängning för att genomföra anpassningar i syfte att säkerställa att villkoren och kriterierna för beviljande av beslutet är uppfyllda. Dessa anpassningar och den ytterligare period som är nödvändig för att genomföra dem ska meddelas till tullmyndigheten, som ska besluta om huruvida den begärda förlängningen ska beviljas.

Om tullmyndigheten underlåter att fatta ett beslut inom de tidsfrister som fastställs i första, andra och tredje styckena, ska sökanden få en automatisk underrättelse. Sökanden får betrakta en sådan underlåtenhet att fatta ett beslut som ett negativt beslut.

4. Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen, eller om inget annat föreskrivs i själva beslutet, ska ett beslut få verkan från och med den dag då sökanden mottar det eller anses ha mottagit det.

Utom i de fall som avses i artikel 19.2 ska beslut kunna verkställas av tullmyndigheterna från och med den dag då de antas.

5. Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska ett beslut vara giltigt utan tidsbegränsning.

6. Innan tullmyndigheten fattar ett beslut som skulle vara negativt för sökanden ska den meddela sökanden om de grunder på vilka den avser att basera sitt beslut. Sökanden ska ges möjlighet att framföra sina synpunkter inom en föreskriven tidsperiod som beräknas från den dag då sökanden mottog meddelandet eller anses ha mottagit det (*rätt att bli hörd*). När den tidsperioden löpt ut ska sökanden på lämpligt sätt underrättas om beslutet.

De rättigheter och skyldigheter som avses i första stycket ska inte vara tillämpliga

a) om det berörda beslutet avser bindande besked enligt artikel 15.1,

b) i händelse av ett beslut om att en aktör inte ska omfattas av en tullkvot, om den fastställda tullkvotvolymen uppnås enligt artikel 166.4 första stycket,

c) om typen eller omfattningen av hotet mot skydd och säkerhet för unionen och dess invånare, mot människors, djurs och växters hälsa, mot miljön eller mot konsumenter så kräver,

d) om det berörda beslutet syftar till att säkerställa genomförandet av ett annat beslut om vilket sökanden har getts möjlighet att framföra sina synpunkter, utan att det påverkar tillämpningen av rätten i den berörda medlemsstaten,

e) om det skulle inverka menligt på utredningar som inletts i syfte att bekämpa bedrägeri,

f) om ansökan inte uppfyller villkoren för godtagande,

g) om tullmyndigheten ger instruktioner till den person som ingav den summariska införseldeklarationen eller som tillhandahöll eller tillgängliggjorde förhandsinformationen om gods om att varorna inte får lastas eller transporteras,

h) om beslutet gäller en underrättelse till sökanden om ett kommissionsbeslut enligt artikel 217.3,

i) om ett Eori-nummer ska ogiltigförklaras, på begäran av den berörda ekonomiska aktören, eller om det inte har funnits någon tullverksamhet på tre år eller om en ekonomisk aktör inte längre existerar,

j) om typen eller omfattningen av ett hot mot unionens eller dess medlemsstaters ekonomiska intressen kräver det.

7. Ett beslut som är negativt för sökanden ska innehålla en beskrivning av de grunder på vilka det baseras och innehålla en hänvisning till rätten att överklaga enligt artikel 18.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa följande:

a) De data som krävs för ansökningar och beslut enligt den här artikeln.

b) Villkoren för godtagande av en ansökan enligt punkt 2 i den här artikeln.

c) De särskilda fall där tidsfristen för att fatta ett särskilt beslut, och tidsfristen för en möjlig förlängning av den tidsfristen, skiljer sig från de tidsfrister som anges i punkt 3 i den här artikeln.

d) De särskilda fall, enligt punkt 4 i den här artikeln, där ett beslut får verkan från och med en annan dag än den då sökanden mottar det eller anses ha mottagit det.

e) De särskilda fall, enligt punkt 5 i den här artikeln, där beslutet inte är giltigt utan tidsbegränsning.

f) Den tidsperiod som avses i punkt 6 första stycket i den här artikeln.

g) De regler som rör de fall som avses i punkt 6 andra stycket i den här artikeln.

9. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra punkterna 2 och 3 i den här artikeln i syfte att i lämpliga fall förkorta de tidsfrister som avses där, när EU:s tulldatacentral har tagits i drift.

10. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet

a) för inlämnande och godtagande av en ansökan om ett beslut, enligt punkterna 1 och 2,

b) för att fatta de beslut som avses i denna artikel, i tillämpliga fall inbegripet avseende rätten att bli hörd och samrådet med andra berörda medlemsstater.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 9

Hantering av beslut som fattats på ansökan

1. Innehavaren av beslutet ska fullgöra de skyldigheter som följer av det beslutet.

2. Innehavaren av beslutet ska fortlöpande övervaka att de kriterier och villkor som följer av det beslutet uppfylls och att de skyldigheter som följer av det beslutet fullgörs och, i tillämpliga fall, inrätta interna kontroller som kan förebygga, förhindra, upptäcka och korrigera olagliga eller oriktiga transaktioner.

3. Innehavaren av beslutet ska utan dröjsmål underrätta tullmyndigheterna om alla faktorer som uppkommit efter det att beslutet fattats som skulle kunna inverka på beslutets upprätthållande eller innehåll.

4. Tullmyndigheterna ska regelbundet övervaka huruvida innehavaren av beslutet fortsätter att uppfylla de relevanta kriterierna och fullgöra de relevanta skyldigheterna, särskilt förmågan hos innehavaren av beslutet att förebygga, förhindra, reagera på och avhjälpa fel genom lämpliga interna kontroller och att underrätta tullmyndigheterna om varje misstanke om tullbedrägeri som innehavaren är medveten om, eller rimligen borde ha varit medveten om, eller om information som skulle kunna leda till att det upptäcks, särskilt i enlighet med artiklarna 27, 28, 30 och 31. På grundval av sådan övervakningsverksamhet ska tullmyndigheterna i relevanta fall bedöma riskprofilen för innehavaren av beslutet. Om innehavaren av beslutet har varit etablerad i unionens tullområde i mindre än tre år ska tullmyndigheterna noggrant övervaka innehavaren under det första året efter det att beslutet har fattats.

5. Tullmyndigheterna ska underrätta EU:s tullbyrå om beslut som fattas på ansökan och om all övervakningsverksamhet som de utför i enlighet med punkt 4. EU:s tullbyrå ska beakta denna information för riskhanteringsändamål.

6. Till och med den 28 februari 2034 ska tullmyndigheterna registrera sina beslut i de befintliga elektroniska system för informationsutbyte som utvecklats av kommissionen och medlemsstaterna. Kommissionen och medlemsstaterna ska ha tillgång till dessa beslut och den underliggande informationen i de systemen.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av andra tillämpliga bestämmelser som anger i vilka fall beslut är ogiltiga eller förlorar sin giltighet, får de tullmyndigheter som fattat ett beslut när som helst upphäva, återkalla eller ändra beslutet om det inte är förenligt med tullagstiftningen. Tullmyndigheterna ska informera EU:s tullbyrå om sådana upphävanden, återkallanden och ändringar av tullbeslut, om inte denna information redan finns tillgänglig i EU:s tulldatacentral.

8. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska tullmyndigheterna ompröva ett beslut.

9. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) närmare regler för övervakning av beslut som avses i punkterna 2, 3 och 4 i den här artikeln,

b) de särskilda fall där beslut ska omprövas, enligt vad som avses i punkt 8 i den här artikeln, och reglerna för sådan omprövning.

Artikel 10

Besluts giltighet i hela unionen

Beslut som rör tillämpning av tullagstiftningen ska vara giltiga överallt i unionens tullområde, utom i de fall där ett beslut föreskriver att dess verkan är begränsad till en eller flera medlemsstater.

Artikel 11

Upphävande av positiva beslut

1. Tullmyndigheterna ska upphäva ett beslut som är positivt för innehavaren av beslutet om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Beslutet fattades på grundval av felaktig eller ofullständig information.

b) Innehavaren av beslutet visste eller borde rimligen ha vetat att informationen var felaktig eller ofullständig.

c) Beslutet skulle ha varit annorlunda om informationen hade varit korrekt och fullständig.

2. Innehavaren av beslutet ska underrättas om att det upphävts.

3. Upphävandet av ett beslut ska få verkan från och med den dag då det ursprungliga beslutet fick verkan, om inget annat föreskrivs i beslutet om upphävande i enlighet med tullagstiftningen.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer reglerna för att upphäva positiva beslut. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 12

Återkallelse, tillfällig indragning och ändring av positiva beslut

1. Ett positivt beslut ska återkallas eller ändras

a) om ett eller flera av villkoren för att fatta beslutet inte var uppfyllda eller inte längre är uppfyllda,

b) om innehavaren av beslutet inte fullgör sina skyldigheter enligt beslutet, eller

c) på ansökan av innehavaren av beslutet.

2. Ett positivt beslut ska tillfälligt dras in om

a) tullmyndigheten anser att det kan finnas tillräckliga skäl för att upphäva, återkalla eller ändra beslutet men ännu inte har alla nödvändiga uppgifter för att kunna besluta om upphävande, återkallelse eller ändring,

b) tullmyndigheten anser att villkoren för beslutet inte är uppfyllda eller att innehavaren av beslutet inte fullgör skyldigheterna enligt det beslutet, och det är lämpligt att ge innehavaren av beslutet tid att vidta åtgärder för att säkerställa att villkoren uppfylls eller att skyldigheterna fullgörs,

c) innehavaren av beslutet begär en sådan tillfällig indragning, eftersom innehavaren temporärt inte kan uppfylla villkoren för beslutet eller fullgöra sina skyldigheter enligt det beslutet.

I de fall som avses i leden b och c ska innehavaren av beslutet underrätta den tullmyndighet som är behörig att fatta beslutet om de åtgärder som innehavaren kommer att vidta för att säkerställa att villkoren uppfylls eller skyldigheterna fullgörs, samt den tid som behövs för att vidta dessa åtgärder.

3. Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen får ett positivt beslut som riktas till flera personer återkallas endast i fråga om en person som underlåter att fullgöra en skyldighet enligt det beslutet.

4. Innehavaren av beslutet ska underrättas om dess återkallelse, tillfälliga indragning eller ändring.

5. Artikel 8.4 ska tillämpas vid återkallelse, tillfällig indragning eller ändring av beslutet.

Emellertid får tullmyndigheterna i undantagsfall, om berättigade intressen för innehavaren av beslutet så kräver, skjuta upp den dag då återkallelsen eller ändringen får verkan med upp till ett år. Det datumet ska anges i beslutet om återkallelse eller ändring.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) de särskilda fall enligt punkt 3 i vilka tullmyndigheterna får återkalla ett positivt beslut som riktas till flera personer när det gäller andra personer än den som underlåtit att fullgöra en skyldighet enligt det beslutet,

b) de undantagsfall där tullmyndigheterna får skjuta upp den dag då återkallelsen eller ändringen får verkan i enlighet med punkt 5 andra stycket.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att återkalla, tillfälligt dra in eller ändra positiva beslut. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 13

Beslut som fattas utan ansökan

Utom när en tullmyndighet agerar som en rättslig myndighet ska artiklarna 8.4–8.7, 9.7, 10, 11 och 12 i tillämpliga delar gälla för beslut som tullmyndigheterna fattar utan ansökan från den berörda personen.

Artikel 14

Begränsningar som är tillämpliga på beslut om varor som hänförs till ett tullförfarande eller som är i tillfällig lagring

Utom när den berörda personen begär det ska en återkallelse, ändring eller tillfällig indragning av ett positivt beslut inte påverka varor som vid den tidpunkt då återkallelsen, ändringen eller den tillfälliga indragningen får verkan redan är hänförda till ett tullförfarande och fortfarande omfattas av det tullförfarandet, eller är i tillfällig lagring, till följd av det återkallade, ändrade eller tillfälligt indragna beslutet.

Avsnitt 2

Bindande besked

Artikel 15

Beslut som avser bindande besked

1. Tullmyndigheterna ska på ansökan fatta beslut som avser bindande klassificeringsbesked (*beslut om bindande klassificeringsbesked*), beslut som avser bindande ursprungsbesked (*beslut om bindande ursprungsbesked*) och beslut som avser bindande värderingsbesked (*beslut om bindande värderingsbesked*).

Sådana ansökningar ska inte godtas i om något av följande fall föreligger:

a) Om ansökan görs eller redan har gjorts, vid samma eller ett annat tullkontor, av innehavaren av ett beslut eller för denna persons räkning

   i) avseende beslut om bindande klassificeringsbesked, i fråga om samma varor,

   ii) avseende beslut om bindande ursprungsbesked, i fråga om samma varor och under samma omständigheter som avgör förvärv av ursprung,

   iii) avseende beslut om bindande värderingsbesked, i fråga om varor under samma omständigheter som fastställer tullvärdet.

b) Om ansökan inte hänför sig till någon avsedd användning av beslut som avser bindande besked eller någon avsedd användning av ett tullförfarande.

2. Beslut som avser bindande besked ska vara bindande, endast i fråga om de berörda varornas klassificering enligt tulltaxan eller fastställande av de berörda varornas ursprung eller tullvärde, för

a) tullmyndigheterna, i förhållande till innehavaren av beslutet, endast i fråga om varor för vilka tullformaliteterna fullgörs efter den dag då beslutet får verkan,

b) innehavaren av beslutet, i förhållande till tullmyndigheterna, endast med verkan från och med den dag då han eller hon mottar eller anses ha mottagit underrättelse om beslutet.

3. Beslut som avser bindande besked ska vara giltiga i tre år från och med den dag då de får verkan.

4. Vid ansökan om ett beslut som avser bindande besked i samband med ett visst tullförfarande ska innehavaren av beslutet kunna styrka följande:

a) När det gäller ett beslut om bindande klassificeringsbesked, att de berörda varorna i alla avseenden motsvarar de varor som beskrivs i beslutet.

b) När det gäller ett beslut om bindande ursprungsbesked, att de berörda varorna och de omständigheter som avgör förvärv av ursprung i alla avseenden motsvarar de varor och omständigheter som beskrivs i beslutet.

c) När det gäller ett beslut om bindande värderingsbesked, att de omständigheter som avgör de berörda varornas tullvärde i alla avseenden motsvarar de omständigheter som beskrivs i beslutet.

Artikel 16

Hantering av beslut som avser bindande besked

1. Ett beslut om bindande klassificeringsbesked ska upphöra att gälla innan den period som avses i artikel 15.3 löper ut om det inte längre är förenligt med lagstiftningen på grund av antingen

a) antagandet av en ändring av de nomenklaturer som avses i artikel 166.2 a och b, eller

b) antagandet av åtgärder enligt artikel 167.4.

I sådana fall ska beslutet om bindande klassificeringsbesked upphöra att gälla med verkan från och med tillämpningsdatumet för ändringen eller åtgärderna.

2. Ett beslut om bindande ursprungsbesked ska upphöra att gälla innan den period som avses i artikel 15.3 löper ut

a) om beslutet om bindande ursprungsbesked inte längre är förenligt med unionsrätten till följd av antagandet av en rättsligt bindande unionsakt eller till följd av att unionen ingår ett avtal som blir tillämpligt i unionen, varvid beslutet om bindande ursprungsbesked upphör att gälla med verkan från och med tillämpningsdatumet för den akten eller det avtalet, eller

b) om beslutet om bindande ursprungsbesked inte längre är förenligt med det avtal om ursprungsregler som utarbetats inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO) eller med rådgivande yttranden, upplysningar, råd eller liknande handlingar om fastställandet av varors ursprung för att säkerställa enhetlighet i tolkningen och tillämpningen av det avtalet, varvid beslutet om bindande ursprungsbesked upphör att gälla med verkan från och med den dag då de offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

3. Ett beslut om bindande värderingsbesked ska upphöra att gälla innan den period som avses i artikel 15.3 löper ut

a) om beslutet om bindande värderingsbesked inte längre är förenligt med unionsrätten till följd av antagandet av en rättsligt bindande unionsakt, varvid beslutet om bindande värderingsbesked upphör att gälla från och med tillämpningsdatumet för den akten, eller

b) om beslutet om bindande värderingsbesked inte längre är förenligt med artikel VII i allmänna tull- och handelsavtalet eller avtalet om tillämpning av artikel VII i allmänna tull- och handelsavtalet 1994 ([31]), eller med de beslut som kommittén för tullvärdeberäkning antagit för tolkning av det avtalet, varvid beslutet om bindande värderingsbesked upphör att gälla från och med dagen för offentliggörandet av dessa i *Europeiska unionens officiella tidning*.

4. Beslut som avser bindande besked ska inte upphöra att gälla med retroaktiv verkan.

5. Genom undantag från artiklarna 9.7 och 11 ska tullmyndigheterna upphäva beslut som avser bindande besked endast om de grundas på felaktig eller ofullständig information från de sökande.

([31]) EGT L 336, 23.12.1994, s. 119, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1994/800(9)/oj.

6. Tullmyndigheterna ska återkalla beslut som avser bindande besked i enlighet med artiklarna 9.7 och 12. Sådana beslut ska dock inte återkallas på ansökan av innehavaren av beslutet.

7. Beslut som avser bindande besked får inte ändras.

8. Tullmyndigheterna ska återkalla beslut om bindande klassificeringsbesked om de inte längre är förenliga med tolkningen av någon av de nomenklaturer som avses i artikel 166.2 a och b på grund av något av följande:

a) Antagandet av de förklarande anmärkningar som avses i artikel 9.1 a första strecksatsen i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 ([32]), varvid beslutet om bindande klassificeringsbesked ska återkallas med verkan från och med den dag då de förklarande anmärkningarna offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

b) Avkunnandet av en dom från Europeiska unionens domstol, varvid beslutet om bindande klassificeringsbesked ska återkallas med verkan från och med den dag då domslutet offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

c) Antagandet av klassificeringsbeslut, klassificeringsuttalanden eller ändringar av de förklarande anmärkningarna till nomenklaturen till systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering som antagits av den organisation som inrättats genom konventionen om inrättandet av ett tullsamarbetsråd, utfärdad i Bryssel den 15 december 1950, varvid beslutet om bindande klassificeringsbesked ska återkallas med verkan från och med den dag då det aktuella meddelandet från kommissionen offentliggörs i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*.

9. Beslut om bindande ursprungsbesked och beslut om bindande värderingsbesked ska återkallas om de inte längre är förenliga med en dom från Europeiska unionens domstol, med verkan från och med den dag då domslutet offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

10. Om ett beslut som avser bindande besked upphör att gälla i enlighet med punkt 1 b eller punkt 2 eller 3, eller återkallas i enlighet med punkt 6, 8 eller 9, får beslutet fortfarande användas med avseende på bindande kontrakt som baserades på det beslutet och som ingicks innan beslutet upphörde att gälla eller återkallades. Den förlängda användningen ska inte vara tillämplig när ett beslut om bindande ursprungsbesked antas för varor som ska exporteras.

Den period för förlängd användning som avses i första stycket får inte överstiga sex månader från den dag då beslutet som avser bindande besked upphör att gälla eller återkallas. Genom en åtgärd som avses i artikel 167.4, en åtgärd som avses i artikel 172 eller en åtgärd som avses i artikel 182 får dock denna förlängda användning uteslutas eller en kortare period föreskrivas. Om det gäller produkter för vilka en import- eller exportlicens inlämnas när tullformaliteterna fullgörs, ska tiden på sex månader ersättas med licensens giltighetstid.

([32]) Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 7.9.1987, s. 1), ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1987/2658/oj).

För att omfattas av den förlängda användningen av ett beslut som avser bindande besked ska innehavaren av beslutet lämna in en ansökan till den tullmyndighet som fattade beslutet inom 30 dagar från den dag då beslutet upphör att gälla eller återkallas, med angivande av de kvantiteter för vilka en period för förlängd användning begärs och den eller de medlemsstater i vilka varorna kommer att klareras under perioden för förlängd användning. Denna tullmyndighet ska fatta beslut om den förlängda användningen och underrätta innehavaren om detta utan dröjsmål, dock senast 30 dagar från den dag då den mottar all information som krävs för att den ska kunna fatta ett sådant beslut.

11. Kommissionen ska underrätta tullmyndigheterna när

a) fattande av beslut som avser bindande besked i fråga om varor där en korrekt och enhetlig klassificering enligt tulltaxan eller fastställande av ursprung eller fastställande av tullvärde inte är säkerställd, tillfälligt upphör, eller

b) ett tillfälligt upphörande enligt led a dras tillbaka.

12. Kommissionen får anta genomförandeakter i form av beslut där medlemsstaterna uppmanas att återkalla ett beslut om bindande klassificeringsbesked, ett beslut om bindande ursprungsbesked eller ett beslut om bindande värderingsbesked för att säkerställa en korrekt och enhetlig klassificering enligt tulltaxan eller ett korrekt fastställande av varors ursprung eller tullvärde.

Innan kommissionen antar ett sådant beslut ska den meddela innehavaren av beslutet om bindande klassificeringsbesked, beslutet om bindande ursprungsbesked eller beslutet om bindande värderingsbesked på vilka skäl den avser att grunda sitt beslut, varvid innehavaren ska ges möjlighet att framföra sina synpunkter inom en föreskriven tidsfrist från och med den dag då innehavaren mottar eller anses ha mottagit meddelandet.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 283.2.

13. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa regler för att fatta de beslut som avses i punkt 12 i den här artikeln, inbegripet avseende meddelandet till de berörda personerna om de skäl på vilka kommissionen avser att grunda sina beslut och den tidsfrist inom vilken dessa personer får framföra sina synpunkter.

14. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för

a) användning av ett beslut som avser bindande besked efter det att det har upphört att gälla eller har återkallats, i enlighet med punkt 10 i denna artikel,

b) underrättelser till tullmyndigheterna i enlighet med punkt 11 i denna artikel.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Avsnitt 3

Överklaganden

Artikel 17

Beslut fattade av en rättslig myndighet

Artiklarna 18 och 19 ska inte vara tillämpliga på överklaganden som inges i syfte att ett beslut rörande tillämpningen av tullagstiftningen som fattats av en rättslig myndighet, eller av tullmyndigheter som agerar som rättsliga myndigheter, ska upphävas, återkallas eller ändras.

Artikel 18

Rätt att överklaga

1. En person ska ha rätt att överklaga varje beslut som fattats av tullmyndigheterna rörande tillämpningen av tullagstiftningen, förutsatt att beslutet berör den personen direkt och personligen.

Varje person som hos tullmyndigheterna har ansökt om ett beslut och inte har erhållit något sådant inom de tidsfrister som avses i artikel 8.3 ska också ha rätt att överklaga.

2. Rätten att överklaga ska kunna utövas i åtminstone följande två instanser:

a) I första instans, vid tullmyndigheterna eller en rättslig myndighet eller ett annat organ som utsetts för det ändamålet av den berörda medlemsstaten.

b) I andra instans, vid ett högre oberoende organ, som kan vara en rättslig myndighet eller ett likvärdigt specialiserat organ, beroende på den berörda medlemsstatens nationella rätt.

3. Överklagandet ska inges i den medlemsstat där beslutet fattades eller där ansökan om beslutet ingavs.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att förfarandet för överklagande gör det möjligt att skyndsamt bekräfta eller korrigera beslut som fattats av tullmyndigheterna.

Artikel 19

Uppskjutande av genomförandet

1. Ett överklagande får inte medföra att genomförandet av det överklagade beslutet skjuts upp.

2. Utan hinder av punkt 1 ska tullmyndigheterna helt eller delvis skjuta upp genomförandet av ett sådant beslut om de har goda skäl att anta att det överklagade beslutet är oförenligt med tullagstiftningen eller att den berörda personen kan vållas irreparabel skada.

3. I de fall som avses i punkt 2, om det överklagade beslutet innebär att import- eller exporttullar ska betalas, ska uppskjutandet av genomförandet av beslutet förutsätta att det ställs en garanti, såvida det inte på grundval av en dokumenterad bedömning fastställs att en sådan garanti sannolikt skulle åsamka gäldenären allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter.

Avsnitt 4

Avgifter och kostnader

Artikel 20

Avgifter, kostnader och unionshanteringsavgift

1. Tullmyndigheterna får inte ta ut avgifter för tullkontroller eller för annan tillämpning av tullagstiftningen som äger rum under de behöriga tullkontorens officiella öppettider.

2. Genom undantag från punkt 1 ska tullmyndigheterna uppbära en unionshanteringsavgift med ett fast belopp per varupost för de tjänster som tillhandahålls i samband med hanteringen av en begäran om hänförande av varor till förfarandet för övergång till fri omsättning, om dessa varor säljs via distansförsäljning.

3. Det belopp för unionshanteringsavgiften som avses i punkt 2 ska motsvara de ungefärliga kostnaderna för de tjänster som avses i den punkten. Dessa kostnader ska omfatta åtminstone kostnaderna för att kontrollera data och utföra riskanalyser samt för relevant infrastruktur och kontroller, inbegripet tjänster som tillhandahålls av EU:s tullbyrå.

4. Det belopp som avses i punkt 2 ska vara lägre om det som övergår till fri omsättning är varor som säljs via distansförsäljning från ett tullager för distansförsäljning.

5. Gäldenären för tullskulden vid import ska åtminstone en gång i månaden betala unionshanteringsavgiften till de tullmyndigheter som är behöriga för varornas övergång till fri omsättning, vid tidpunkten för betalning av tullskulden. Om det inte finns någon tullskuld ska den person som skulle ha varit gäldenär i händelse av en tullskuld vara gäldenär för unionshanteringsavgiften.

Vad gäller frågor för vilka inga särskilda regler anges i, eller fastställs enligt, denna artikel ska bestämmelserna om tullskuld i tillämpliga delar gälla för unionshanteringsavgiften.

6. Unionshanteringsavgiften ska inte vara återbetalningsbar.

7. Till och med den 30 juni 2028, i enlighet med artikel 285.2, ska kommissionen tillhandahålla en lämplig it-lösning på unionsnivå för beräkning av unionshanteringsavgiften.

8. Kommissionen ska vartannat år utarbeta en rapport för att bedöma de ungefärliga kostnaderna för de tjänster som avses i punkterna 2 och 3.

9. Medlemsstaterna får fastställa och ta ut avgifter eller kräva ersättning för kostnader för andra särskilda tjänster än dem som avses i punkt 2, särskilt följande:

a) Tullpersonals närvaro, på begäran, under annan tid än officiell kontorstid eller på annan plats än i tullmyndigheternas lokaler.

b) Analyser eller expertutlåtanden avseende varor samt postavgifter för att återlämna varor till en sökande, särskilt när det är fråga om beslut som fattas enligt artikel 15 eller tillhandahållande av information enligt artikel 25.

c) Undersökning eller provtagning av varor för kontrolländamål, eller förstöring av varor, om det uppstår andra kostnader än kostnaden för att ta tullpersonal i anspråk.

d) Exceptionella kontrollåtgärder som är nödvändiga till följd av varornas beskaffenhet eller en potentiell risk.

10. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa det belopp för unionshanteringsavgiften som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln.

11. Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för uppbörd av unionshanteringsavgiften från den ekonomiska aktören. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 5

Valutaomräkning och tidsfrister

Artikel 21

Valutaomräkning

1. De behöriga myndigheterna ska offentliggöra, och när så är lämpligt även tillgängliggöra online, den växelkurs som ska tillämpas om valutaomräkning krävs av något av följande skäl:

a) Faktorer som används för att fastställa varors tullvärde uttrycks i en annan valuta än den som används i den medlemsstat där tullvärdet fastställs.

b) Ett motvärde i nationella valutor till euron behövs i syfte att fastställa varors klassificering enligt tulltaxan och beloppet av import- och exporttull, inbegripet om det behövs för tillämpning av de tröskelvärden som fastställs i Gemensamma tulltaxan.

2. För valutaomräkning som krävs av andra orsaker än de som avses i punkt 1 ska det motvärde i nationella valutor till euron som ska tillämpas inom ramen för tullagstiftningen fastställas minst en gång per år.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer regler om valutaomräkning för de ändamål som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 22

Tidsperioder, datum och tidsfrister

1. Om en tidsperiod, ett datum eller en tidsfrist är fastställd i tullagstiftningen får denna tidsperiod inte förlängas eller förkortas, och datumet eller tidsfristen får inte skjutas upp eller tidigareläggas, om inte annat föreskrivs däri.

2. De regler som är tillämpliga på perioder, datum och tidsfrister enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 ([33]) ska tillämpas, utom när något annat föreskrivs i tullagstiftningen.

([33]) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1971/1182/oj).

KAPITEL 6

Övriga bestämmelser

Artikel 23

Konfidentialitet hos data

1. Data som tullmyndigheterna eller EU:s tullbyrå erhåller och som till sin natur är konfidentiella eller som lämnas på konfidentiell grund ska behandlas konfidentiellt. Trots detta får sådana data lämnas ut om tullmyndigheterna eller EU:s tullbyrå är skyldiga eller bemyndigade att göra detta enligt unionsrätten eller nationell rätt, särskilt av skäl som rör rättsliga förfaranden.

2. Medlemsstaterna får, i samråd med kommissionen, fastställa specifika data vars utlämnande skulle skada deras väsentliga säkerhetsintressen och som ska märkas tekniskt i EU:s tulldatacentral på ett sådant sätt att all ytterligare behandling av sådana data begränsas till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten, såvida inte dessa myndigheter uttryckligen tillåter ytterligare behandling av en annan person. Den person som överför dessa data till EU:s tulldatacentral ska tydligt fastställa begränsningarna för behandlingen av sådana data som kan kopplas till de specifika leveranskedjorna eller datakategorierna.

3. Vid tillämpning av punkt 2 ska den berörda medlemsstaten underrätta kommissionen om de särskilda väsentliga säkerhetsintressen som står på spel och förklara varför den anser att dessa intressen inte i tillräcklig utsträckning skulle kunna skyddas inom det allmänna ramverket med bestämmelser om databehandling i EU:s tulldatacentral.

4. Utlämnande, extrahering eller förmedling av data enligt denna förordning ska ske med en adekvat dataskyddsnivå.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 ([34]) ska medlemsstaternas tullmyndigheter eller EU:s tullbyrå, från och med den 1 mars 2031, på begäran tillgängliggöra aggregerade tulldata som utgörs av icke-konfidentiella uppgifter, icke-personuppgifter och data som inte är kommersiellt känsliga.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranden för de begäranden om data som avses i punkt 5 i denna artikel, och de format för och kategorier av data som på sådan begäran kan tillgängliggöras. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 24

Utbyte av ytterligare information mellan tullmyndigheter och ekonomiska aktörer

1. Tullmyndigheter och ekonomiska aktörer får utbyta information som inte särskilt föreskrivs enligt tullagstiftningen, särskilt om det sker inom ramen för ömsesidigt samarbete i syfte att identifiera och motverka risk. Ett sådant utbyte får ske enligt ett skriftligt avtal och får inbegripa att tullmyndigheterna ges åtkomst till ekonomiska aktörers elektroniska system.

([34]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 av den 8 juni 2016 om skydd mot att icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) olagligen anskaffas, utnyttjas och röjs (EUT L 157, 15.6.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj).

2. All information som en part tillhandahåller den andra parten inom ramen för det samarbete som avses i punkt 1 ska vara konfidentiell, såvida inte båda parter enas om något annat eller något annat föreskrivs i unionsrätten eller nationell rätt.

Artikel 25

Tullmyndigheternas tillhandahållande av information

1. Varje person får begära information från tullmyndigheterna om tillämpningen av tullagstiftningen. Tullmyndigheterna får avslå en sådan begäran om den inte gäller en verksamhet som avser internationell varuhandel och som är faktiskt förestående.

2. Tullmyndigheterna ska ha en regelbunden dialog med ekonomiska aktörer och andra myndigheter som är involverade i internationell varuhandel. De ska främja öppenhet och insyn genom att göra tullagstiftningen, allmänna förvaltningsbeslut och relevanta ansökningsformulär fritt tillgängliga, där så är möjligt kostnadsfritt, inbegripet online.

AVDELNING II

PERSONERS RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER MED AVSEENDE PÅ TULLAGSTIFTNINGEN

KAPITEL 1

Registrering

Artikel 26

Registrering

1. Ekonomiska aktörer som är etablerade i unionens tullområde ska registrera sig hos etableringsmedlemsstatens tullmyndigheter för att få ett Eori-nummer. Om möjligt ska registreringen även omfatta elektronisk identifiering av den ekonomiska aktören i de nationella system för elektronisk identifiering som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 ([35]).

2. Registrerade ekonomiska aktörer ska underrätta tullmyndigheterna om alla ändringar av deras registreringsuppgifter, särskilt när det gäller ändringar av deras etableringsplats.

3. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska ekonomiska aktörer som inte är etablerade i unionens tullområde registrera sig hos tullmyndigheten i den medlemsstat där de utför den första aktivitet som omfattas av tullagstiftningen.

4. Andra personer än ekonomiska aktörer ska inte vara skyldiga att registrera sig hos tullmyndigheterna, utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen.

Om andra personer än ekonomiska aktörer är skyldiga att registrera sig hos tullmyndigheterna ska följande gälla:

a) Om sådana personer är etablerade i unionens tullområde ska de registrera sig hos etableringsmedlemsstatens tullmyndighet.

([35]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj).

b) Om sådana personer inte är etablerade i unionens tullområde ska de registrera sig hos tullmyndigheten i den medlemsstat där de först inger en deklaration, tillhandahåller eller tillgängliggör data eller ansöker om ett beslut.

5. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska tullmyndigheterna ogiltigförklara den registrering som avses i punkt 1. En sådan ogiltigförklaring ska vara vederbörligen motiverad.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa minimidatakrav för den registrering som avses i punkt 1 i denna artikel,

b) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 3 i denna artikel där ekonomiska aktörer som inte är etablerade i unionens tullområde är skyldiga att registrera sig hos tullmyndigheterna,

c) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 4 första stycket i denna artikel där andra personer än ekonomiska aktörer är skyldiga att registrera sig hos tullmyndigheterna,

d) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 5 i denna artikel där tullmyndigheterna är skyldiga att ogiltigförklara en registrering.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer regler för fastställande av vilken tullmyndighet som ansvarar för registreringen enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 2

Importör

Artikel 27

Importörer

1. Det får endast finnas en importör åt gången.

2. Importören ska

a) tillhandahålla eller för tullmyndigheterna tillgängliggöra all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs avseende tillfällig lagring eller det tullförfarande till vilket varorna ska hänföras i enlighet med artikel 74, 104, 109, 142, 153, 156 eller 158 eller som krävs för att avsluta förfarandet för passiv förädling, samt bevara denna information,

b) säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,

c) säkerställa att de varor som förs in i unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,

d) underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som importören är medveten om,

e) fullgöra varje annan skyldighet för importören som fastställs i tullagstiftningen.

3. Importören ska vara etablerad i unionens tullområde.

Detta krav ska inte gälla en importör som

a) hänför varor till transiteringsförfarandet eller förfarandet för tillfällig införsel,

b) transporterar varor som kvarstår i tillfällig lagring,

c) vid enstaka tillfällen hänför varor till tullförfaranden, förutsatt att tullmyndigheterna anser att ett sådant hänförande är berättigat,

d) är etablerad i ett land vars territorium angränsar till unionens tullområde och anmäler varorna till ett unionstullkontor vid gränsen till detta land, under förutsättning att det land där importören är etablerad beviljar motsvarande förmåner för personer som är etablerade i unionens tullområde, eller

e) företräds av ett indirekt ombud som är etablerat i unionens tullområde.

KAPITEL 3

Exportör

Artikel 28

Exportörer

1. Exportören ska

a) tillhandahålla eller tillgängliggöra för tullmyndigheterna all information, så snart den är tillgänglig och under alla omständigheter innan varorna frigörs, som krävs med avseende på det tullförfarande till vilket varorna hänförs i enlighet med artikel 114, 116 eller 161, eller som krävs för att avsluta det förfarande som avses i artikel 54.4, 142, 153 eller 158, samt bevara denna information,

b) säkerställa betalning av eventuella tullar och andra tillämpliga avgifter,

c) säkerställa att de varor som förs ut ur unionens tullområde uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra och bevara lämplig bokföring avseende sådant uppfyllande,

d) underrätta tullmyndigheterna om all information om misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor som exportören är medveten om,

e) fullgöra varje annan skyldighet för exportören som fastställs i tullagstiftningen.

2. Exportören ska vara etablerad i unionens tullområde.

Detta krav ska inte gälla en exportör som

a) hänför varor till transiteringsförfarandet, avslutar förfarandet för tillfällig införsel eller återexporterar varor från tillfällig lagring,

b) omlastar varor i, eller återexporterar dem direkt från, en frizon,

c) vid enstaka tillfällen hänför varor till tullförfaranden eller återexporterar dem, förutsatt att tullmyndigheterna anser att ett sådant hänförande är berättigat eller att en sådan återexport är berättigad,

d) är etablerad i ett land vars territorium angränsar till unionens tullområde och anmäler varorna till ett unionstullkontor vid gränsen till detta land, under förutsättning att det land där exportören är etablerad beviljar motsvarande förmåner för personer som är etablerade i unionens tullområde,

e) företräds av ett indirekt ombud som är etablerat i unionens tullområde.

KAPITEL 4

Godkända ekonomiska aktörer och betrodda näringsidkare

Artikel 29

Ansökan om och beviljande av tillstånd som godkända ekonomiska aktörer

1. En ekonomisk aktör som är etablerad i unionens tullområde och uppfyller kriterierna i artikel 30 får ansöka om status som godkänd ekonomisk aktör.

2. Tullmyndigheterna ska, vid behov efter samråd med andra myndigheter, bevilja en eller båda av följande typer av tillstånd:

a) Godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar, som gör det möjligt för innehavaren att omfattas av sådana förenklingar i enlighet med tullagstiftningen.

b) Godkänd ekonomisk aktör för skydd och säkerhet, som ger innehavaren rätt till underlättande åtgärder i fråga om skydd och säkerhet.

3. En ekonomisk aktör enligt punkt 1 får inneha båda typerna av tillstånd enligt punkt 2 samtidigt.

4. En godkänd ekonomisk aktör ska fullgöra de skyldigheter som anges i artikel 9.2 och 9.3. Tullmyndigheterna ska övervaka att den godkända ekonomiska aktören fortsätter att uppfylla de relevanta kriterierna och att fullgöra de relevanta skyldigheterna i enlighet med artikel 9.4.

Tullmyndigheterna ska minst vart tredje år göra en ingående kontroll, inbegripet ett besök på plats, av den godkända ekonomiska aktörens verksamhet och interna bokföring.

5. Om inte annat följer av punkt 6 i denna artikel och av artikel 30 ska status som godkänd ekonomisk aktör erkännas av tullmyndigheterna i alla medlemsstater.

6. På grundval av erkännandet av status som godkänd ekonomisk aktör och under förutsättning att kraven avseende en specifik typ av förenkling enligt tullagstiftningen är uppfyllda, ska tullmyndigheterna bevilja tillstånd till att den ekonomiska aktören omfattas av denna förenkling. Tullmyndigheterna ska inte på nytt granska de kriterier som redan granskats när status som godkänd ekonomisk aktör beviljades.

7. En godkänd ekonomisk aktör ska omfattas av fler underlättande åtgärder än andra ekonomiska aktörer när det gäller tullkontroller. Statusen som godkänd ekonomisk aktör ska beaktas positivt för tullriskhanteringsändamål.

8. Tullmyndigheterna ska bevilja förmåner som följer av statusen som godkänd ekonomisk aktör för skydd och säkerhet till personer som är etablerade i tredjeländer och som uppfyller de kriterier och fullgör de skyldigheter som har fastställts i relevant lagstiftning i dessa länder, om dessa kriterier och skyldigheter erkänns av unionen som likvärdiga med dem som åläggs godkända ekonomiska aktörer som är etablerade i unionens tullområde. Ett sådant beviljande av förmåner ska vara baserat på ömsesidighetsprincipen, om inte annat beslutats av unionen, och ska stödjas genom ett internationellt avtal som unionen är part i eller genom en unionsrättsakt på området för den gemensamma handelspolitiken.

9. Som en del av de protokoll och förfaranden för krishantering som fastställs i artikel 227 ska EU:s tullbyrå utveckla en mekanism för driftskontinuitet för hantering av störningar i handelsflöden till följd av ökade säkerhetsnivåer, gränsstängningar, naturkatastrofer, farliga nödsituationer eller andra större incidenter. Mekanismen för driftskontinuitet ska sörja för att tullmyndigheterna i möjligaste mån kan underlätta och påskynda prioriterade transporter med anknytning till godkända ekonomiska aktörer.

10. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) de förenklingar som avses i punkt 6 i den här artikeln,

b) de underlättande åtgärder som avses i punkt 7 i den här artikeln.

11. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för samråd om fastställande av status som godkänd ekonomisk aktör enligt punkt 2 i denna artikel, inbegripet tidsfrister för svar. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 30

Beviljande av status som godkänd ekonomisk aktör

1. Kriterierna för att bevilja status som godkänd ekonomisk aktör ska vara följande:

a) Sökanden har inga domar för allvarliga brott som rör ekonomisk verksamhet eller affärsverksamhet och har inte begått några allvarliga överträdelser eller upprepade överträdelser som rör sådana verksamheter, och som avser

i) tullagstiftning och skatteregler,

ii) annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, om den tullmyndighet som är behörig att bevilja status som godkänd ekonomisk aktör är medveten om sådana överträdelser eller brott.

b) Sökanden visar att

i) den utövar en hög grad av kontroll över sin verksamhet och över varuflödet genom ett system för affärsbokföring och, vid behov, transportbokföring, som möjliggör lämpliga tullkontroller,

ii) den har tillfredsställande rutiner för hantering av licenser, tillstånd och krav enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, inbegripet produktsäkerhetslagstiftning, och att eventuell bristande efterlevnad har åtgärdats effektivt,

iii) den säkerställer att berörd personal har instruerats att informera tullmyndigheterna på ett säkert sätt när de är medvetna om problem med efterlevnad, misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor,

iv) den har rutiner för att informera tullmyndigheterna om de fall som avses i led iii.

c) Sökanden är ekonomiskt solvent, vilket ska anses vara fallet om den har en tillräckligt god ekonomisk ställning för att kunna fullfölja sina åtaganden, med vederbörlig hänsyn till den aktuella affärsverksamhetens särdrag.

d) När det gäller det tillstånd som avses i artikel 29.2 a, att sökanden har praktiska kompetensstandarder eller yrkeskvalifikationer som är direkt kopplade till typen och omfattningen av den verksamhet som bedrivs.

e) När det gäller det tillstånd som avses i artikel 29.2 b, att sökanden har lämpliga standarder för skydd, säkerhet och efterlevnad som är anpassade till typen och omfattningen av den verksamhet som bedrivs, vilket anses vara fallet om sökanden visar att den har vidtagit lämpliga åtgärder för att säkerställa den internationella leveranskedjans skydd och säkerhet, inbegripet när det gäller fysisk integritet och åtkomstkontroller, logistiska processer för och hantering av särskilda typer av varor, personal och identifiering av dess affärspartner.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer former för tillämpningen av de kriterier som anges i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 31

Beviljande av status som betrodd näringsidkare

1. En importör, en exportör eller ett indirekt ombud som är etablerad i unionens tullområde, som uppfyller kriterierna i punkt 3 och som har bedrivit regelbunden tullverksamhet inom ramen för sin affärsverksamhet i minst två år, får ansöka om status som betrodd näringsidkare (*Trust and Check trader*) hos etableringsmedlemsstatens tullmyndighet.

2. Tullmyndigheterna ska bevilja status som betrodd näringsidkare, vid behov efter samråd med andra tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter, och efter att ha haft tillgång till sökandens relevanta data för de senaste tre åren för att bedöma om kriterierna i punkt 3 är uppfyllda.

3. Kriterierna för att bevilja status som betrodd näringsidkare ska vara följande:

a) Sökanden har inga domar för allvarliga brott som rör ekonomisk verksamhet eller affärsverksamhet och har inte begått några allvarliga överträdelser eller upprepade överträdelser som rör sådana verksamheter, och som avser

   i) tullagstiftning och skatteregler,

   ii) annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, om den tullmyndighet som är behörig att bevilja status som betrodd näringsidkare är medveten om sådana överträdelser eller brott.

b) Sökanden visar att

   i) den utövar en hög grad av kontroll över sin verksamhet och över varuflödet genom ett system för affärsbokföring och, vid behov, transportbokföring, som möjliggör lämpliga tullkontroller,

   ii) den har tillfredsställande rutiner för hantering av licenser, tillstånd och krav enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, inbegripet produktsäkerhetslagstiftning, och att eventuell bristande efterlevnad har åtgärdats effektivt,

   iii) den säkerställer att berörd personal har instruerats att informera tullmyndigheterna på ett säkert sätt när de är medvetna om problem med efterlevnad, misstänkt befordran eller otillåten hantering av varor,

   iv) den har rutiner för att informera tullmyndigheterna om de fall som avses i led iii.

c) Sökanden är ekonomiskt solvent, vilket ska anses vara fallet om den har en tillräckligt god ekonomisk ställning för att kunna fullfölja sina åtaganden, med vederbörlig hänsyn till den aktuella affärsverksamhetens särdrag, och, i synnerhet, om den under de tre år som föregår inlämningen av ansökan, har fullgjort sina ekonomiska skyldigheter avseende betalning av tullar, och alla andra skatter eller avgifter som tas ut vid eller i samband med import eller export av varor, inbegripet mervärdesskatt och punktskatt avseende handel inom unionen.

d) Sökanden har praktiska kompetensstandarder eller yrkeskvalifikationer som är direkt kopplade till typen och omfattningen av den verksamhet som bedrivs, inbegripet när det gäller hur interaktionen via EU:s tulldatacentral ska ske.

e) Sökanden har lämpliga standarder för skydd, säkerhet och efterlevnad, inbegripet produktsäkerhetsstandarder, som är anpassade till typen och omfattningen av den verksamhet som bedrivs, vilket anses vara fallet om sökanden visar att den har vidtagit lämpliga åtgärder för att säkerställa den internationella leveranskedjans skydd och säkerhet, inbegripet när det gäller fysisk integritet och åtkomstkontroller, logistiska processer för och hantering av särskilda typer av varor, personal och identifiering av dess affärspartner.

f) Sökanden innehar ett elektroniskt system som för tullmyndigheterna, så nära realtid som tekniskt möjligt, tillhandahåller eller tillgängliggör data om varubefordran och information om huruvida sökanden uppfyller alla krav som är tillämpliga på dessa varor, inbegripet avseende skydd och säkerhet, och tillgängliggör, i relevanta fall, följande för tullmyndigheterna via EU:s tulldatacentral:

i) Tullbokföring, inbegripet sådan som krävs för att kontrollera att fastställandet av tullskulderna är korrekt.

ii) Det bokföringssystem som används.

iii) Affärs- och transportbokföring.

iv) Spårnings- och logistiksystem som identifierar om varor är unions- eller icke-unionsvaror och, vid behov, anger var varor befinner sig.

v) Licenser och tillstånd som beviljats i enlighet med annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

g) Sökanden har, när det gäller en sökande som är importör vid distansförsäljning, varit registrerad och använt IOSS-ordningen på ett lämpligt sätt i minst två år.

4. En betrodd näringsidkare ska fullgöra de skyldigheter som anges i artikel 9.2 och 9.3. Tullmyndigheterna ska övervaka att näringsidkaren fortsätter att uppfylla de relevanta kriterierna och att fullgöra de relevanta skyldigheterna i enlighet med artikel 9.4.

Tullmyndigheterna ska minst vartannat år göra en ingående kontroll, inbegripet ett besök på plats, av den betrodda näringsidkarens verksamhet och interna bokföring, särskilt i syfte att kontrollera den praktiska tillämpningen av befintliga rutiner för att uppfylla de kriterier som avses i punkt 3 i denna artikel. Den betrodda näringsidkaren ska informera tullmyndigheterna om alla förändringar i dess företagsstruktur, ägande, solvens eller handelsmodeller eller andra betydande förändringar av dess situation och verksamhet. Tullmyndigheterna ska ompröva en betrodd näringsidkares status om någon av dessa ändringar har en betydande inverkan på statusen som betrodd näringsidkare. Tullmyndigheterna får tillfälligt dra in den betrodda näringsidkarens status till dess att ett beslut om omprövning har fattats.

5. Om en betrodd näringsidkare ändrar sin etableringsmedlemsstat ska den betrodda näringsidkaren informera tullmyndigheterna i den mottagande medlemsstaten om alla förändringar i dess företagsstruktur, ägande, solvens eller handelsmodeller eller andra betydande förändringar av dess situation och verksamhet, om någon av dessa förändringar kan ha en inverkan på dess status som betrodd näringsidkare.

Tullmyndigheterna i den mottagande medlemsstaten ska göra en omprövning av den betrodda näringsidkarens status, i samråd med tullmyndigheterna i den medlemsstat som ursprungligen beviljade eller senare gjorde en omprövning av den statusen. Under den omprövningen får tullmyndigheten i den mottagande medlemsstaten tillfälligt dra in den betrodda näringsidkarens status. En sådan tillfällig indragning ska registreras i EU:s tulldatacentral.

6. Om det är motiverat på grundval av tecken på bristande efterlevnad från den betrodda näringsidkarens sida får EU:s tullbyrå, i samarbete med de berörda behöriga tullmyndigheterna, kontrollera en viss ekonomisk aktörs efterlevnad av statusen som betrodd näringsidkare.

Resultatet av den kontroll som avses i första stycket ska meddelas kommissionen och de berörda behöriga tullmyndigheterna. På grundval av resultatet av kontrollen får EU:s tullbyrå rekommendera att den behöriga tullmyndigheten tillfälligt drar in eller återkallar statusen som betrodd näringsidkare.

Den behöriga tullmyndigheten ska utan oskäligt dröjsmål informera EU:s tullbyrå och kommissionen om de åtgärder som vidtagits på grundval av rekommendationen från EU:s tullbyrå.

Om den behöriga tullmyndigheten inte tillhandahåller den information som avses i tredje stycket eller om den åtgärd som avses i det stycket och som vidtagits på grundval av rekommendationen från EU:s tullbyrå inte är tillräcklig får kommissionen genom genomförandeakter anta enskilda beslut med en begäran om att den medlemsstat som beviljade statusen som betrodd näringsidkare tillfälligt drar in eller återkallar den inom den tidsfrist som fastställs i det relevanta beslutet. En sådan tillfällig indragning eller återkallelse ska registreras i EU:s tulldatacentral.

7. Om en betrodd näringsidkare är inblandad i bedräglig verksamhet i samband med sin ekonomiska verksamhet eller affärsverksamhet eller om tullmyndigheterna får kännedom om en betrodd näringsidkares överträdelse av relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna enligt artikel 27.2 c ska den betrodda näringsidkarens status tillfälligt dras in tillfälligt av tullmyndigheterna. En sådan tillfällig indragning ska registreras i EU:s tulldatacentral.

8. Tullmyndigheterna ska bevilja tillstånd till betrodda näringsidkare att omfattas av en eller flera av följande förenklingar, beroende på deras ekonomiska verksamhet:

a) Tillhandahålla eller tillgängliggöra vissa data om sina varor efter frigörandet av dessa varor, i enlighet med artikel 74.5.

b) Utföra vissa kontroller och frigöra varorna vid mottagandet av dessa varor på importörens, ägarens eller mottagarens plats för affärsverksamhet eller vid leverans från exportörens, ägarens eller avsändarens plats för affärsverksamhet, i enlighet med artikel 78.1 och 78.3.

c) Anse att de tillhandahåller den nödvändiga försäkran om ett korrekt genomförande av verksamheten med avseende på tillfällig lagring i enlighet med artikel 108.2 eller erhållandet av tillstånd till särskilda förfaranden i enlighet med artiklarna 125.4, 126 och 133.2.

d) Regelbundet fastställa den tullskuld som svarar mot det totala beloppet av import- eller exporttullar för alla varor som frigörs av den näringsidkaren, i enlighet med artikel 205.5.

e) Skjuta upp betalningen av tullskulden i enlighet med artikel 212.2.

f) Genom undantag från artikel 134, befordra varor som förs in i eller ut ur unionens tullområde utan skyldighet att hänföra dem till förfarandet för transitering, om varorna omfattas av ett suspensivt tullförfarande och står under tullövervakning fram till slutdestinationen inom unionen.

9. Tullmyndigheterna ska göra sitt yttersta för att anpassa sin praxis för beviljande av tillstånd enligt punkt 8 till andra tullmyndigheters praxis för att säkerställa ett enhetligt tillvägagångssätt i hela unionen.

10. Betrodda näringsidkare ska omfattas av fler underlättande åtgärder än andra ekonomiska aktörer när det gäller tullkontroller. Statusen som betrodd näringsidkare ska beaktas positivt för tullriskhanteringsändamål.

11. Som en del av de protokoll och förfaranden för krishantering som fastställs i artikel 227 ska EU:s tullbyrå utveckla en mekanism för driftskontinuitet för hantering av störningar i handelsflöden till följd av ökade säkerhetsnivåer, gränsstängningar, naturkatastrofer, farliga nödsituationer eller andra större incidenter. Mekanismen för driftskontinuitet ska sörja för att tullmyndigheterna i möjligaste mån kan underlätta och påskynda prioriterade transporter med anknytning till betrodda näringsidkare.

12. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer följande:

a) Regler för samråd med andra behöriga myndigheter om fastställande av status som betrodd näringsidkare enligt punkt 2 i denna artikel, inbegripet tidsfrister för svar.

b) Formerna för tillämpningen av de kriterier som anges i punkt 3 i denna artikel.

c) De typer av kontrollåtgärder som avses i punkt 4 i denna artikel.

d) Regler för samråd med tullmyndigheterna enligt punkt 5 i denna artikel.

e) Regler för omprövning av statusen som betrodd näringsidkare enligt punkt 5 i denna artikel.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 32

Anpassning av status som godkända ekonomiska aktörer och betrodda näringsidkare

1. Tullmyndigheterna ska beakta ekonomiska aktörers särskilda särdrag, i synnerhet de särskilda särdragen hos mikroföretag samt små och medelstora företag, vid bedömningen av huruvida de uppfyller kriterierna för att beviljas status som godkända ekonomiska aktörer eller betrodda näringsidkare.

2. Kommissionen ska anta riktlinjer i syfte att hjälpa mikroföretag samt små och medelstora företag att använda sig av statusen som godkända ekonomiska aktörer eller betrodda näringsidkare.

AVSNITT 5

Ombud i tullfrågor

Artikel 33

Tullombud

1. Varje person får utse ett tullombud.

Detta ombudskap får vara antingen direkt, varvid tullombudet agerar i en annan persons namn och för dennes räkning, eller indirekt, varvid tullombudet agerar i eget namn men för en annan persons räkning.

2. Ett indirekt tullombud som agerar i eget namn men för en importörs eller exportörs räkning som är etablerad i unionens tullområde ska vara solidariskt ansvarig med den importören vid tillämpningen av artikel 27.2, eller med den exportören vid tillämpningen av artikel 28.1.

3. Ett indirekt tullombud som agerar i eget namn men för en importörs eller exportörs räkning som inte är etablerad i unionens tullområde ska anses vara importören vid tillämpningen av artikel 27.2 eller exportören vid tillämpningen av artikel 28.1.

4. Tullombudet ska vara etablerat i unionens tullområde.

Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska det kravet frångås när tullombudet agerar för sådana personers räkning som inte omfattas av krav på etablering i unionens tullområde.

5. Ett tullombud som har status som betrodd näringsidkare ska endast erkännas som betrodd näringsidkare när det agerar som indirekt ombud.

När ett tullombud som har status som betrodd näringsidkare agerar som direkt ombud ska det

a) erkännas som betrodd näringsidkare om den person i vars namn och för vars räkning ombudet agerar har beviljats sådan status,

b) omfattas av de förmåner som följer av statusen som godkänd ekonomisk aktör om den person i vars namn och för vars räkning ombudet agerar inte har beviljats status som betrodd näringsidkare.

6. Ett tullombud som har status som godkänd ekonomisk aktör ska erkännas som godkänd ekonomisk aktör när det agerar som direkt eller indirekt ombud.

7. Endast ett tullombud som har status som godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller ett tullombud som har status som betrodd näringsidkare ska ha rätt att göra ett eller båda av följande:

a) Tillhandahålla sådana tjänster i en annan medlemsstat än den där tullombudet är etablerat.

b) Hänföra varor som säljs via distansförsäljning till förfarandet för övergång till fri omsättning.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall då undantaget enligt punkt 4 andra stycket i den här artikeln inte är tillämpligt.

Artikel 34

Fullmakt för ombud

1. Vid sina kontakter med tullmyndigheterna ska tullombud uppge att de agerar för huvudmannens räkning och ange om ombudskapet är direkt eller indirekt.

Personer som inte uppger att de agerar som tullombud eller som uppger att de agerar som tullombud utan att ha fullmakt att göra detta, ska anses agera i eget namn och för egen räkning.

2. Tullmyndigheterna får kräva att personer som uppger att de agerar som tullombud styrker att de har fullmakt från den person som de företräder.

3. Tullmyndigheterna ska inte kräva att en person som agerar som tullombud och regelbundet genomför åtgärder och formaliteter varje gång styrker att denne har fullmakt. Trots detta ska personen alltid kunna styrka detta på tullmyndigheternas begäran.

AVDELNING III

EU:S TULLDATACENTRAL

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 35

Inrättande av EU:s tulldatacentral

Genom denna förordning inrättas EU:s tulldatacentral.

Artikel 36

Mål för EU:s tulldatacentral

EU:s tulldatacentral ska tillhandahålla en säker och cyberresilient centraliserad it-plattform som fungerar som central punkt för datautbyte med och mellan tullmyndigheter.

Artikel 37

Digital suveränitet

1. EU:s tulldatacentral ska utformas för att säkerställa att de data som är tillgängliga i den skyddas från obehörig åtkomst och andra hot mot deras integritet och säkerhet, vilket ligger i allmänhetens intresse.

Annan infrastruktur för EU:s tulldatacentral än infrastruktur för telekommunikationsöverföring ska kontrolleras och administreras enbart av kommissionen eller EU:s tullbyrå och vara belägen inom unionens territorium.

2. Vid utförandet av uppgifter som rör utveckling, webbhotelltjänster, drift och underhåll av EU:s tulldatacentral, och all därmed sammanhängande databehandling i den centralen, ska leverantörer och andra tjänsteleverantörer och deras underleverantörer vara pålitliga, säkra och fria från inflytande från tredjeländers regeringar och varken direkt eller indirekt vara underställda något tredjelands lagstiftning, inbegripet exekutiva order, som kan innebära krav på att data i EU:s tulldatacentral lämnas ut till myndigheter i det landet. De ska även säkerställa att EU:s tulldatacentral är pålitlig, säker och oberoende.

Dessa leverantörer och andra tjänsteleverantörer, och deras underleverantörer, ska vara rättsligt etablerade i unionen och varken direkt eller indirekt kontrolleras av något företag från ett tredjeland enligt definitionen i artikel 2.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 ([36]).

För kritiska tjänster, inbegripet datarelaterad verksamhet, får den upphandlande myndigheten kräva att leverantören, den andra tjänsteleverantören eller underleverantören har ett säkerhetsgodkännande.

3. Den upphandlande myndigheten för EU:s tulldatacentral får när som helst kräva att anbudsgivare, leverantörer och andra tjänsteleverantörer, och deras underleverantörer, lägger fram bevis för de åtgärder som de har vidtagit för att förhindra obehörigt utlämnande av data från EU:s tulldatacentral, inbegripet dokumentation som styrker att de uppfyller de skyldigheter som anges i punkt 2 med avseende på oberoende och icke-utlämnande, och lägger fram bevis för att de är pålitliga, säkra och fria från inflytande från tredjeländers regeringar.

4. Säkerheten i leveranskedjan för alla it-komponenter, all hårdvara och all programvara ska säkerställas i största möjliga utsträckning. Den upphandlande myndigheten för EU:s tulldatacentral får kräva att leverantörer och andra tjänsteleverantörer, och deras underleverantörer, lägger fram bevis i detta avseende.

5. Om den upphandlande myndigheten för EU:s tulldatacentral har skäl att tro att de åtgärder som anbudsgivare, leverantörer och andra tjänsteleverantörer, eller deras underleverantörer, vidtagit för att uppfylla sina skyldigheter enligt punkterna 2, 3 och 4 är otillräckliga, eller att de bevis som de lagt fram enligt denna artikel inte är helt tillförlitliga, får den vidta alla åtgärder enligt det relevanta kontraktet eller inom ramen för det relevanta upphandlingsförfarandet som den anser nödvändiga för att åtgärda situationen, inbegripet tillfällig indragning eller uppsägning av hela eller delar av det kontraktet eller uteslutning från det upphandlingsförfarandet. Detta ska inte påverka eventuella ytterligare rättsmedel som föreskrivs

a) av den upphandlande myndigheten för EU:s tulldatacentral i det relevanta kontraktet, eller

b) i unionsrätten eller nationell rätt.

([36]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (EUT L 79 I, 21.3.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/452/oj).

6. Om inte annat föreskrivs i avdelning III eller XIII eller i ett internationellt avtal som unionen är bunden av får data som behandlas i EU:s tulldatacentral inte överföras eller tillgängliggöras för ett tredjeland, en internationell organisation eller fysiska eller juridiska personer som är etablerade utanför unionens territorium.

7. EU:s tulldatacentral ska i största möjliga utsträckning utformas för att undvika förkommersiella, kommersiella, tekniska, avtalsmässiga och organisatoriska hinder som avskräcker från, står i vägen för eller förhindrar den upphandlande myndighetens överföring eller portering av data, applikationer eller digitala tillgångar till en annan tjänsteleverantör, eller användningen av dem i en interoperabel miljö.

KAPITEL 2

EU:s tulldatacentral – tekniska aspekter, funktioner, egenskaper och tillämpning

Artikel 38

EU:s tulldatacentral – funktioner och egenskaper

1. EU:s tulldatacentral ska utgöra en sammanställning av elektroniska tjänster, applikationer, data och infrastruktur för att behandla och lagra data, inbegripet personuppgifter, för de ändamål som anges i artikel 41.

2. EU:s tulldatacentral ska utvecklas för att möjliggöra efterlevnad av bestämmelserna i förordningarna (EU) 2016/679 och (EU) 2018/1725, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2841 ([37]) och direktiv (EU) 2016/680 avseende behandling av personuppgifter.

3. EU:s tulldatacentral ska ha följande funktioner:

a) Möjliggöra ett elektroniskt genomförande av tullagstiftningen och bidra till genomförandet av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, i synnerhet tullformaliteter, tullkontroller, beräkning av och underrättelse om tullskuld och unionshanteringsavgift, mervärdesskatt och punktskatter vid import, förvaltning av garantier.

b) Säkerställa kvalitet, integritet, säkerhet, bevarande, spårbarhet, konfidentialitet och oavvislighet hos de data som behandlas i EU:s tulldatacentral, vilket inbegriper att tillämpa reglerna för ändring, ogiltigförklaring eller radering av sådana data.

c) Möjliggöra och säkerställa riskanalys, ekonomisk analys och dataanalys, tullförenklingar och förenklade handelsprocedurer, inbegripet genom användning av system för artificiell intelligens i enlighet med förordning (EU) 2024/1689.

d) Möjliggöra interoperabilitet med andra elektroniska system, plattformar eller miljöer i samarbetssyfte i enlighet med avdelning XIII i denna förordning.

([37]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2023/2841 av den 13 december 2023 om åtgärder för en hög gemensam cybersäkerhetsnivå vid unionens institutioner, organ och byråer (EUT L, 2023/2841, 18.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2841/oj).

e) Möjliggöra interoperabilitet med den europeiska kontaktpunkten för sjöfart för tillhandahållande och fullgörande av de tullformaliteter som anges i bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1239 ([38]).

f) Integrera systemet med en enda kontaktpunkt för tullen i EU för utbyte av intyg (EU CSW-CERTEX) som inrättats genom artikel 4 i förordning (EU) 2022/2399 för att möjliggöra interoperabilitet med de icke-tullrelaterade unionssystem och unionsformaliteter som avses i den förordningen.

g) Möjliggöra informationsutbyte med tredjeländer och andra myndigheter och organ enligt avdelning XIII i denna förordning.

h) Möjliggöra tulltillsyn av varor.

i) Möjliggöra rapporteringsförmåga, inbegripet möjligheten att rapportera varor som ska importeras eller exporteras som inte är förenliga med relevant unionslagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

j) Integrera förmåga för hantering av informationssäkerhet, ett styrningsbaserat ramverk som är utformat för att förhindra dataintrång genom att skydda data från förlust, manipulation eller obehörig åtkomst, inbegripet genom en mekanism för märkning av data i enlighet med dess konfidentialitetsnivå.

k) Möjliggöra portabilitet av data från EU:s tulldatacentral till nationella system.

l) Tillhandahålla en gemensam åtkomstpunkt och flerspråkiga gränssnitt.

m) I största möjliga utsträckning tillåta återanvändning av data.

n) Underlätta den nödvändiga interoperabiliteten med medlemsstaternas system för identitetshantering och behörighet för åtkomst till EU:s tulldatacentral.

4. Handlingar som utförs av personer, kommissionen, tullmyndigheterna, EU:s tullbyrå eller andra myndigheter som använder de funktioner som anges i punkt 3 ska förbli handlingar som utförs av dessa personer och myndigheter, även om de har automatiserats.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282

a) för att ändra punkt 3 i den här artikeln vad gäller de funktioner som avses där för att ta hänsyn till nya uppgifter som tilldelats de myndigheter som avses i artikel 41 i denna förordning genom unionsrätten eller för att anpassa dessa funktioner till dessa myndigheters föränderliga behov vid genomförandet av tullagstiftningen eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna,

b) för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data som kan omfattas av portabilitet från EU:s tulldatacentral till nationella system enligt punkt 3 k i denna artikel.

([38]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1239 av den 20 juni 2019 om inrättande av en europeisk kontaktpunkt för sjöfart och om upphävande av direktiv 2010/65/EU (EUT L 198, 25.7.2019, s. 64, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1239/oj).

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer följande:

a) De tekniska arrangemangen för underhåll och användning av de elektroniska system som medlemsstaterna och kommissionen har utvecklat enligt artikel 16.1 i förordning (EU) nr 952/2013, med beaktande av bestämmelserna i förordning (EU) 2022/2399 jämförda med förordning (EU) 2023/2841 och direktiv (EU) 2022/2555, inbegripet riktlinjer utfärdade av Europeiska unionens cybersäkerhetsbyrå (Enisa).

b) Ett arbetsprogram för den gradvisa utfasningen av de system som avses i led a i denna punkt och den gradvisa infasningen av EU:s tulldatacentral, som ska utformas för att säkerställa en smidig övergång.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 39

Pilotfas för EU:s tulldatacentral

1. Före den 1 mars 2034 får kommissionen inrätta en pilotfas för att testa funktionerna hos EU:s tulldatacentral (*pilotfasen*). Deltagande i pilotfasen ska vara frivilligt.

2. Kommissionen ska samarbeta med EU:s tullbyrå, tullmyndigheterna och andra myndigheter samt relevanta berörda parter under planeringen och organiseringen av pilotfasen.

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska kommissionen offentliggöra följande information:

a) De tekniska arrangemangen för planeringen och organiseringen av pilotfasen.

b) De funktioner hos EU:s tulldatacentral som ska tillämpas och testas under pilotfasen.

c) Pilotfasens exakta varaktighet.

Artikel 40

Nationella applikationer som kompletterar EU:s tulldatacentral

1. Medlemsstaterna får utveckla

a) applikationer som är nödvändiga för anslutning till EU:s tulldatacentral i syfte att tillhandahålla data till och behandla data från EU:s tulldatacentral, om sådana applikationer inte redan finns,

b) ytterligare applikationer inom EU:s tulldatacentral, i samordning med EU:s tullbyrå eller kommissionen.

2. Medlemsstaterna får begära att EU:s tullbyrå utvecklar de applikationer som avses i punkt 1. När så är lämpligt ska EU:s tullbyrå samordna samfinansieringen av sådan utveckling mellan medlemsstaterna. Om lämplig finansiering och lämpliga resurser är tillgängliga i dess budget får sådan utveckling delvis finansieras av EU:s tullbyrå.

3. Om EU:s tullbyrå utvecklar en applikation i enlighet med punkt 2

a) ska denna applikation göras tillgänglig kostnadsfritt för alla samfinansierande medlemsstater, och om alla dessa samfinansierande medlemsstater samtycker ska den också göras tillgänglig kostnadsfritt för andra medlemsstater,

b) ska vidareutvecklingen och underhållet av denna applikation förvaltas på grundval av ett nytt samfinansieringsavtal.

KAPITEL 3

Data

Artikel 41

Ändamål för behandlingen av personuppgifter och andra data i EU:s tulldatacentral

1. Personer får behandla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som de överfört eller som överförts för deras räkning eller som är riktade till eller avsedda för dem. Sådan behandling ska endast ske för att

a) utöva den personens rättigheter eller fullgöra den personens skyldigheter enligt tullagstiftningen eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, inbegripet fastställande av en persons ansvar för tullar, avgifter och skatter som ska betalas i unionen, och

b) visa att personen efterlever tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

2. En tullmyndighet får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral i enlighet med de regler som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 12 i denna artikel, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att

a) utföra sina uppgifter i samband med genomförandet av tullagstiftning eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, inbegripet fastställande av en persons ansvar för tullar, avgifter och skatter som ska betalas i unionen och kontrollera efterlevnaden av den lagstiftningen,

b) utföra sina uppgifter i samband med kontroller och riskhantering i enlighet med avdelning IV,

c) utföra de uppgifter som är nödvändiga för samarbetet enligt villkoren i avdelning XIII.

För att säkerställa att tullkontrollerna är effektiva får alla tullmyndigheter ta emot och behandla data från en tullkontroll där varor som inte uppfyller kraven har upptäckts.

3. EU:s tullbyrå får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att

a) utföra de uppgifter som föreskrivs i artiklarna 42 och 43,

b) utföra sina uppgifter i fråga om tullriskhantering i enlighet med avdelning IV kapitel 2,

c) utföra de uppgifter som föreskrivs i avdelning XII kapitel 2 och i avdelning XI,

d) utföra de uppgifter som är relevanta för samarbetet enligt villkoren i avdelning XIII.

4. Kommissionen får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att

a) utföra sina uppgifter i samband med riskhantering i enlighet med avdelning IV kapitel 2,

b) utföra sina uppgifter avseende klassificering av varor enligt tulltaxan, varors ursprung och värde samt tulltillsyn av varor i enlighet med avdelningarna I och IX,

c) utföra sina uppgifter i samband med restriktiva åtgärder och krishantering i enlighet med avdelning XI,

d) utföra sina uppgifter i förhållande till EU:s tullbyrå i enlighet med avdelning XII,

e) utföra de uppgifter som är nödvändiga för samarbete enligt villkoren i avdelning XIII,

f) bedöma och utvärdera tullunionens prestation i enlighet med avdelning XV kapitel 1,

g) övervaka genomförandet och säkerställa en enhetlig tillämpning av tullagstiftning eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, inbegripet kontroll av en persons ansvar för tullar, avgifter och skatter som ska betalas i unionen,

h) utveckla, ta fram och sprida officiell europeisk statistik och andra analyser i enlighet med unionsrättsakter för vilka de data som finns i EU:s tulldatacentral är nödvändiga,

i) i förekommande fall bidra till genomförandet av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, i enlighet med den lagstiftningens tillämpningsområde och ändamål.

5. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att den ska kunna bedriva sin verksamhet rörande tullfrågor enligt artikel 1 i förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 och förordning (EG) nr 515/97, på de villkor avseende dataskydd som fastställs i de förordningarna.

6. Medlemsstaternas skattemyndigheter får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att de ska kunna fastställa en persons ansvar för tullar, avgifter och skatter som ska betalas i unionen i förhållande till de berörda varorna och i enlighet med de regler som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 12.

7. De nationella statistikmyndigheterna i medlemsstaterna får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att utveckla, ta fram och sprida europeisk och nationell officiell statistik och i enlighet med de regler som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 12.

8. De behöriga myndigheter som definieras i artikel 3.3 i förordning (EU) 2017/625 får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att säkerställa efterlevnaden av unionsrättsakter om utsläppande på marknaden eller säkerhet för livsmedel, foder och växter och för samarbete med tullmyndigheterna för att minimera riskerna för att produkter som inte uppfyller kraven förs in i unionen, och i enlighet med de regler som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 12 i den här artikeln.

9. De marknadskontrollmyndigheter som utsetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) 2019/1020 får behandla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, uteslutande och i den utsträckning som krävs för att säkerställa efterlevnaden av unionsrättsakter om utsläppande på marknaden eller produktsäkerhet och för samarbete med tullmyndigheterna för att minimera riskerna för att varor som inte uppfyller kraven förs in i unionen, och i enlighet med de regler som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 12 i den här artikeln.

10. Till och med den 28 februari 2034 får kommissionen, Olaf och EU:s tullbyrå, så snart den har inrättats, behandla data, inbegripet personuppgifter, från de befintliga elektroniska system för informationsutbyte som utvecklats av kommissionen och medlemsstaterna enligt förordning (EU) nr 952/2013, förutsatt att detta görs uteslutande för de ändamål som anges i punkterna 3, 4 och 5 i den här artikeln.

11. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra punkterna 2, 3 och 4 i den här artikeln genom att förtydliga och komplettera de ändamål som fastställs i dessa punkter mot bakgrund av tullmyndigheternas, EU:s tullbyrås och kommissionens föränderliga behov när de genomför tullagstiftning eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

12. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer regler och former för behandling av data i EU:s tulldatacentral av de myndigheter som avses i punkterna 2 och 6–9. Vid fastställandet av dessa regler och former ska kommissionen för varje myndighet eller kategori av myndigheter

a) bedöma de befintliga skyddsåtgärder som tillämpas av den berörda myndigheten eller kategorin av myndigheter för att säkerställa att data enbart behandlas för det relevanta ändamålet,

b) säkerställa att behandlingen är proportionell och nödvändig i förhållande till det relevanta ändamålet,

c) fastställa vilka specifika kategorier av data som myndigheten kan behandla,

d) kräva att de myndigheter som avses i punkterna 6–9, vid behov, tillhandahåller en särskild kontaktpunkt eller ytterligare skyddsåtgärder,

e) bedöma behovet av att begränsa efterföljande delning av relevanta data.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 42

Europeiska åklagarmyndighetens rätt att erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral

1. Europeiska åklagarmyndigheten (Eppo) ska på begäran erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral i den utsträckning som krävs för att den ska kunna utföra sina uppgifter enligt artikel 4 i förordning (EU) 2017/1939 i enlighet med de former som fastställts i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 4 i den här artikeln.

2. Eppo ska skicka de begäranden som avses i punkt 1 till EU:s tullbyrå. Tullmyndigheterna ska automatiskt underrättas om sådana begäranden när de görs.

EU:s tullbyrå ska snabbt tillhandahålla Eppo relevanta data. EU:s tullbyrå ska informera de berörda tullmyndigheterna om huruvida den tillmötesgått begäran.

3. EU:s tulldatacentral ska tillhandahålla ett digitalt gränssnitt genom vilket Eppo enkelt och utan dröjsmål kan begära och erhålla data.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer formerna för hur Eppo ska begära och erhålla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, och som särskilt

a) fastställer formerna för hur Eppo ska begära data, inbegripet personuppgifter eller kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral,

b) fastställer förfarandet för att kontrollera att dessa begäranden överensstämmer med punkt 1 i denna artikel, utan att det påverkar konfidentialiteten i Eppos utredningar,

c) när så är lämpligt, hanterar EU:s tullbyrås behov av att utse en eller flera särskilda kontaktpunkter eller kontaktpersoner,

d) när så är lämpligt, hanterar behovet av att tillhandahålla ytterligare skyddsåtgärder.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 43

Europols och Frontex rätt att erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral

1. Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) får på begäran erhålla data, inbegripet personuppgifter och kommersiellt känsliga data, som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, i den utsträckning som krävs för att den ska kunna utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) 2016/794, förutsatt att dessa data rör tullfrågor och i enlighet med de bestämmelser som fastställs i en genomförandeakt som antagits enligt punkt 8 i den här artikeln.

2. Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån (Frontex) får på begäran erhålla icke-personuppgifter eller aggregerade data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral i den utsträckning som krävs för riskanalys och operativ samordning i samband med gränsförvaltningsverksamhet som omfattas av dess mandat enligt förordning (EU) 2019/1896.

3. En begäran enligt punkt 1 eller 2 ska lämnas in till EU:s tullbyrå. Den som begär datan ska ange skälen till begäran och säkerställa att den omfattas av det rättsliga ramverk enligt vilket den som begär data verkar.

4. EU:s tullbyrå ska behandla den begäran om data som avses i punkt 1 eller 2 och kontrollera om den görs i enlighet med denna artikel. EU:s tullbyrå ska också, i samarbete med den berörda nationella centrala enheten, eller en sambandsman om en sådan har utsetts av den berörda medlemsstaten, kontrollera om den berörda tullmyndigheten har motsatt sig överföringen av dessa data till den som begärt dem på de grunder som anges i den genomförandeakt som avses i punkt 8, i enlighet med det förfarande som fastställs däri.

5. Endast de data som är nödvändiga för de ändamål som anges i begäran får utbytas enligt denna artikel. EU:s tullbyrå ska snabbt göra dessa data tillgängliga via EU:s tulldatacentral.

6. Varje unionsorgan eller unionsbyrå som omfattas av denna artikel ska säkerställa att begärda data är nödvändiga, ändamålsenliga och proportionella. Det berörda unionsorganet eller den berörda unionsbyrån ska också säkerställa att användningen av dessa data sker i enlighet med de skyddsåtgärder som fastställs i tillämpliga unionsrättsakter.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra den här artikeln i syfte att göra det möjligt för andra unionsorgan och unionsbyråer än de som anges i punkterna 1 och 2 i den här artikeln att begära och erhålla data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral i enlighet med reglerna i punkterna 3–6 i den här artikeln i den utsträckning som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt unionsrätten och förutsatt att dessa uppgifter rör annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter

a) som fastställer formerna för hur unionsorgan och unionsbyråer som omfattas av denna artikel ska begära och erhålla data,

b) som fastställer förfarandet för den kontroll som avses i punkt 4 i denna artikel, särskilt genom att specificera

i) hur de tullmyndigheter som berörs av dessa data ska identifieras,

ii) hur situationer där flera tullmyndigheter berörs av dessa data ska hanteras,

iii) de grunder på vilka de tullmyndigheter som berörs av dessa data kan invända mot överföringen av dem, inbegripet med beaktande av hur känsliga de data som begärs är,

c) som fastställer begränsningar av och ansvar för vidareöverföring av data från den begärande parten,

d) som, när så är lämpligt, hanterar behovet hos den som begär data att utse en särskild kontaktpunkt eller en eller flera särskilda kontaktpersoner eller tillhandahålla ytterligare skyddsåtgärder.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 44

Personuppgifter i EU:s tulldatacentral

1. Personuppgifterna för följande kategorier av registrerade får behandlas i EU:s tulldatacentral uteslutande och i den utsträckning som är nödvändig för de ändamål som anges i artikel 41:

a) Registrerade som är registrerade eller ansöker om registrering i enlighet med artikel 26.1, 26.3 eller 26.4.

b) Andra registrerade än de som avses i led a i denna punkt vilka vid enstaka tillfällen deltar i verksamhet som omfattas av tullagstiftningen eller av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna eller vars personuppgifter ingår i de data som samlas in för riskhanteringsändamål enligt artikel 55.3 a.

c) Registrerade vars personliga information ingår i de styrkande handlingar som avses i artikel 76 eller i eventuella ytterligare bevis som krävs för att fullgöra de skyldigheter som föreskrivs i tullagstiftningen och annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

d) Bemyndigad personal vid tullmyndigheterna, vid andra behöriga myndigheter eller vid någon annan relevant myndighet eller annat behörigt organ, vars personliga information är nödvändiga för att säkerställa lämplig kontroll och övervakning av åtkomsten till informationen i EU:s tulldatacentral.

e) Personal eller bemyndigade tredje parter som arbetar på uppdrag av kommissionen, EU:s tullbyrå eller andra unionsorgan eller unionsbyråer som har behörighet att få åtkomst till EU:s tulldatacentral.

2. Följande kategorier av personuppgifter får behandlas i EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 41:

a) Personuppgifter i den EU:s tulldatamodell som avses i artikel 49, och personuppgifter som samlas in för riskhanteringsändamål enligt artikel 55.3 a, närmare bestämt

i) identifieringsuppgifter,

ii) kontaktdata, dvs. adress och elektroniska kontaktuppgifter,

iii) data om identitetshandling (id),

iv) finansiella data och betalningsdata,

v) plats- och transportdata,

vi) data om anställning eller tjänst,

vii) data i fullmakter eller deras styrkande handlingar,

viii) data om anställda,

ix) data för elektronisk identifiering,

x) tullombudsdata,

xi) tullombudets identifieringsuppgifter,

xii) tulltransaktionsdata,

xiii) tekniska användardata,

xiv) data om lagöverträdelser och brott,

xv) data om kontrollresultat och reduceringsresultat.

b) Personuppgifter som krävs för att säkerställa en korrekt identifiering av den personal som är bemyndigad att behandla data i EU:s tulldatacentral enligt punkt 1 d och e i denna artikel, närmare bestämt

i) identifieringsuppgifter,

ii) kontaktdata, dvs. adress och elektroniska kontaktuppgifter,

iii) data om identitetshandling (id),

iv) data om anställning eller tjänst,

v) data i fullmakter eller deras styrkande handlingar,

vi) data om anställda,

vii) data för elektronisk identifiering,

viii) tekniska användardata.

Artikel 45

Period för bevarande av personuppgifter i EU:s tulldatacentral

1. Personuppgifter i EU:s tulldatacentral får inte lagras längre än vad som är nödvändigt för behandlingen av dem, och under alla omständigheter får de inte lagras i mer än tio år från och med den dag då de registreras i EU:s tulldatacentral. I de fall som avses i artikel 68 och i samband med utredningar som inletts av Olaf, Eppo eller medlemsstaternas behöriga myndigheter, liksom i samband med överträdelseförfaranden som inletts av kommissionen samt administrativa och rättsliga förfaranden som rör personuppgifter i de kategorier som avses i artikel 44.2 a och b, får dessa data behållas i mer än tio år om det är nödvändigt för syftet med dessa utredningar eller förfaranden.

2. Efter utgången av den tidsperiod som föreskrivs i punkt 1 ska personuppgifter raderas eller anonymiseras, beroende på vad som är lämpligt med hänsyn till omständigheterna.

3. Den personuppgiftsansvariga eller den gemensamt personuppgiftsansvariga för den berörda behandlingen av uppgifter ska utföra regelbundna översyner av de data som lagras i EU:s tulldatacentral för att säkerställa att personuppgifter inte bevaras längre än nödvändigt.

Artikel 46

Roller i samband med och ansvar för personuppgifter som behandlas i EU:s tulldatacentral

1. Medlemsstaternas tullmyndigheter, kommissionen och EU:s tullbyrå ska anses vara gemensamt personuppgiftsansvariga avseende behandlingen av personuppgifter i EU:s tulldatacentral när det gäller den riskhantering och det samarbete som avses i artikel 41.2 b och c, 41.3 b och d samt 41.4 a och e.

2. Varje enskild tullmyndighet ska betraktas som en personuppgiftsansvarig med avseende på de personuppgifter som den behandlar för de ändamål som avses i artikel 41.2 a. Om två eller fler tullmyndigheter deltar i utförandet av de uppgifter som avses i artikel 41.2 a, för gemensamma ändamål och med gemensamma medel, ska de anses vara gemensamt personuppgiftsansvariga.

3. Kommissionen ska betraktas som ensamt personuppgiftsansvarig när det gäller de personuppgifter som den behandlar för de ändamål som avses i artikel 41.4 c, d, f och g.

4. Till och med den 28 februari 2034 ska kommissionen, Olaf och EU:s tullbyrå var och en betraktas som ensamt personuppgiftsansvarig för de uppgifter som de behandlar enligt artikel 41.10.

5. De gemensamt personuppgiftsansvariga som avses i punkt 1 ska

a) arbeta tillsammans för att behandla de registrerades begäranden i rätt tid och för att underlätta de registrerades utövande av sina rättigheter,

b) bistå varandra i frågor som rör identifiering och hantering av uppgiftsincidenter i samband med gemensam behandling,

c) i tillämpliga fall utbyta relevant information som är nödvändig för att informera registrerade enligt kapitel III avsnitt 2 i förordning (EU) 2016/679, kapitel III avsnitt 2 i förordning (EU) 2018/1725 och kapitel III i direktiv (EU) 2016/680,

d) i tillämpliga fall säkerställa och skydda säkerheten, integriteten, tillgängligheten och konfidentialiteten för de personuppgifter som behandlas gemensamt enligt artikel 32 i förordning (EU) 2016/679, artikel 33 i förordning (EU) 2018/1725 och artikel 25 i direktiv (EU) 2016/680.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa rollerna och förhållandena för var och en av de gemensamt personuppgiftsansvariga som avses i punkt 1 gentemot de registrerade, i enlighet med artikel 26 i förordning (EU) 2016/679 och artikel 28 i förordning (EU) 2018/1725. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4 i den här förordningen.

Artikel 47

Begränsningar av registrerades rättigheter

1. Om en registrerads utövande av den rätt till tillgång och rätt till en begränsning av behandling som avses i artiklarna 15 och 18 i förordning (EU) 2016/679 och artiklarna 17 och 20 i förordning (EU) 2018/1725, eller den information om en uppgiftsincident som avses i artikel 34.1 i förordning (EU) 2016/679 och artikel 35.1 i förordning (EU) 2018/1725, skulle äventyra en pågående utredning rörande en fysisk person på tullområdet, utförandet av tullkontroller eller hanteringen av en specifik risk på tullområdet som identifierats med avseende på en fysisk person, får dessa rättigheter helt eller delvis begränsas så länge begränsningen är nödvändig och proportionell. Begränsningen ska införas

a) av tullmyndigheterna i enlighet med artikel 23.1 c, e, f och h i förordning (EU) 2016/679, eller

b) av kommissionen och EU:s tullbyrå i enlighet med artikel 25.1 a, c, e och g i förordning (EU) 2018/1725.

2. Tullmyndigheterna, kommissionen och EU:s tullbyrå ska bedöma nödvändigheten av och proportionaliteten i de begränsningar som avses i punkt 1 från fall till fall innan de tillämpas, med beaktande av de potentiella riskerna för den registrerades rättigheter och friheter.

3. EU:s tullbyrå eller kommissionen, när de agerar som personuppgiftsansvarig eller gemensamt personuppgiftsansvarig, ska när de behandlar personuppgifter som mottagits från andra organisationer inom ramen för sina uppgifter, innan de tillämpar en begränsning av de rättigheter som avses i punkt 1 samråda med dessa organisationer om de potentiella skälen till en sådan begränsning och huruvida de är nödvändiga och proportionella.

4. Om tullmyndigheterna, kommissionen eller EU:s tullbyrå helt eller delvis begränsar de rättigheter som avses i punkt 1 ska de vidta följande åtgärder:

a) I sitt svar på begäran från den berörda registrerade informera denna om den begränsning som tillämpas och om skälen till begränsningen, och om möjligheten att lämna in ett klagomål till de nationella dataskyddsmyndigheterna eller Europeiska datatillsynsmannen eller att begära rättslig prövning vid en nationell domstol eller Europeiska unionens domstol.

b) Dokumentera skälen till begränsningen, inbegripet en bedömning av begränsningens nödvändighet och proportionalitet, och skälen till att ett beviljande av tillgång skulle äventyra riskhanteringen och tullkontrollerna.

Det tillhandahållande av information som avses i första stycket a i denna punkt får skjutas upp, utelämnas eller nekas i enlighet med artikel 25.8 i förordning (EU) 2018/1725, eller om tillhandahållandet av informationen skulle skada syftet med begränsningen.

5. Tullmyndigheterna, kommissionen eller EU:s tullbyrå ska i ett avsnitt i de dataskyddsmeddelanden som offentliggörs på dess webbplats eller intranät tillhandahålla allmän information till de registrerade om att deras rättigheter kan komma att begränsas.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter där det fastställs skyddsåtgärder för att förhindra missbruk av, olaglig tillgång till eller överföring av de personuppgifter för vilka begränsningar tillämpas eller skulle kunna komma att tillämpas. Sådana skyddsåtgärder ska bland annat omfatta fastställandet av roller och ansvarsområden för de olika aktörerna, de steg i förfarandet som ska följas i samband med sådana begränsningar, vad som utgör vederbörlig kontroll av begränsningar samt föreskriva regelbunden översyn av hur de tillämpas, vilken ska äga rum minst var sjätte månad. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 48

Samordnad tillsyn av Europeiska datatillsynsmannen och de nationella tillsynsmyndigheterna

Europeiska datatillsynsmannen och de nationella tillsynsmyndigheterna ska, inom ramen för sina respektive behörigheter, samarbeta aktivt inom ramen för sina ansvarsområden för att säkerställa en samordnad tillsyn av EU:s tulldatacentrals funktion i enlighet med artikel 62 i förordning (EU) 2018/1725.

Artikel 49

EU:s tulldatamodell

Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data som krävs för att uppfylla de ändamål som avses i artikel 41.1–41.4. Dessa datakrav ska utgöra EU:s tulldatamodell.

Artikel 50

Tekniska medel för samarbete

1. Kommissionen, EU:s tullbyrå och tullmyndigheterna ska använda EU:s tulldatacentral vid utbyte av data med de myndigheter och unionsorgan eller unionsbyråer som avses i artiklarna 41.6–41.9, 42 och 43 i syfte att samarbeta enligt denna förordning.

2. Om ekonomiska aktörer använder EU:s tulldatacentral för att fullgöra tullformaliteter enligt denna förordning ska EU:s tulldatacentral tillhandahålla de funktioner som avses i artikel 8.2, 8.3 och 8.4 i förordning (EU) 2022/2399.

3. Om andra myndigheter än tullmyndigheterna eller unionsorgan och unionsbyråer använder sig av elektroniska medel som inrättats genom, som används för att uppnå målen för eller till vilka det hänvisas i unionsrättsakter, får samarbetet enligt denna förordning ske genom interoperabilitet mellan dessa elektroniska medel och EU:s tulldatacentral.

4. Om andra myndigheter än tullmyndigheterna inte använder sig av elektroniska medel som inrättats genom, som används för att uppnå målen för eller till vilka det hänvisas i unionsrättsakter, får de använda EU:s tulldatacentrals särskilda tjänster och system i enlighet med artikel 41.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de tekniska arrangemang för interoperabilitet och anslutning enligt punkterna 3 och 4 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 4

Övriga bestämmelser

Artikel 51

Utveckling, drift och underhåll av EU:s tulldatacentral

1. Kommissionen ska utveckla, driva och underhålla EU:s tulldatacentral.

2. Efter samråd med medlemsstaterna får kommissionen anförtro utveckling, drift och underhåll av EU:s tulldatacentral till EU:s tullbyrå, med beaktande av huruvida EU:s tullbyrå är i stånd att utföra dessa uppgifter.

3. Utvecklingen, driften och underhållet av EU:s tulldatacentral ska innefatta

a) fastställande av tekniska specifikationer för behandling av data inom EU:s tulldatacentral,

b) inrättande av ett ramverk för datakvalitet,

c) genomförande av de funktioner hos EU:s tulldatacentral som föreskrivs i artikel 38.3, med undantag av underhåll och uppdateringar i enlighet med tillämpliga nationella bestämmelser om mervärdesskatt och punktskatt, som ska göras av medlemsstaterna,

d) tillhandahållande av allmän vägledning om användningen av EU:s tulldatacentral,

e) inrättande av en offentlig kontaktpunkt för stöd till användare av EU:s tulldatacentral, inbegripet för säkerhetshot,

f) antagande av åtgärder för att säkerställa driftskontinuitet för EU:s tulldatacentral.

Artikel 52

Driftskontinuitet

1. Kommissionen och EU:s tullbyrå ska säkerställa att EU:s tulldatacentral har infört åtgärder för driftskontinuitet, vid behov inbegripet redundans, felöverbryggande mekanismer och protokoll för återställning av data, så att den kan drivas även i händelse av en allvarlig kris eller att det finns lämpliga reservrutiner. Platserna för EU:s tulldatacentrals infrastruktur ska vara geografiskt spridda för att säkerställa driften av EU:s tulldatacentral i händelse av fel vid en av platserna.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de reservrutiner som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 53

Undantag

Under exceptionella och vederbörligen motiverade omständigheter får kommissionen, på begäran av en eller flera medlemsstater, anta en genomförandeakt, i form av ett beslut, som ger den eller de medlemsstaterna tillstånd att använda andra, funktionellt likvärdiga, elektroniska tjänster eller system än de som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral eller att använda andra metoder än elektronisk databehandlingsteknik för funktioner som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral.

En genomförandeakt som avses i första stycket

a) får inte påverka EU:s tulldatacentrals funktion och lagrade datas fullständighet, såvida inte annan teknik än elektronisk databehandlingsteknik används,

b) ska motiveras av den specifika situationen i den eller de begärande medlemsstaterna,

c) ska vara tidsbegränsad, ses över regelbundet och återkallas om den inte längre är motiverad,

d) får antas endast om den inte påverkar informationsutbytet mellan den eller de begärande medlemsstaterna och andra medlemsstater och EU:s tullbyrå eller utbytet och lagringen av information i andra medlemsstater för tillämpningen av tullagstiftningen,

e) får inte leda till att den eller de begärande medlemsstaterna permanent utestängs från användningen av EU:s tulldatacentral,

f) får förlängas i vederbörligen motiverade fall på begäran av den eller de berörda medlemsstaterna.

AVDELNING IV

TULLÖVERVAKNING, RISKHANTERING OCH TULLKONTROLLER

AVSNITT 1

Tullövervakning

Artikel 54

Tullövervakning

1. Varor som ska föras in i unionens tullområde får omfattas av riskreducerande åtgärder, särskilt på grundval av de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs avseende dessa varor.

2. Varor som förts in i unionens tullområde ska omfattas av tullövervakning från tidpunkten för införseln i det området.

3. Varor som förts in i unionens tullområde ska kvarstå under tullövervakning

a) när det gäller icke-unionsvaror, till dess att deras tullstatus ändras eller varorna förs ut ur unionens tullområde eller förstörs,

b) när det gäller unionsvaror, till dess att deras tullstatus har bekräftats, såvida de inte hänförs till förfarandet för slutanvändning.

4. Unionsvaror som hänförts till förfarandet för slutanvändning ska kvarstå under tullövervakning

a) om varorna lämpar sig för upprepad användning, under en period som inte överstiger två år från den dag då varorna för första gången används för de ändamål som fastställts för tillämpningen av tullfrihet eller nedsatt tullsats,

b) till dess att varorna har använts för de ändamål som fastställts för tillämpningen av tullfrihet eller nedsatt tullsats,

c) till dess att varorna har förts ut ur unionens tullområde, förstörts eller överlåtits till staten,

d) till dess att varorna har använts för andra ändamål än dem som fastställts för tillämpningen av tullfrihet eller nedsatt tullsats och de tillämpliga importtullarna har betalats.

5. Unionsvaror som hänförts till förfarandet för export eller förfarandet för passiv förädling ska kvarstå under tullövervakning till dess att de förs ut ur unionens tullområde, överlåts till staten eller förstörs eller till dess att tulldeklarationen eller relevanta data om exporten eller förfarandet för passiv förädling ogiltigförklaras.

6. Unionsvaror som hänförts till förfarandet för intern transitering ska kvarstå under tullövervakning till dess att tullmyndigheterna avslutar förfarandet i enlighet med artikel 129.2.

7. Varor får inte undandras tullövervakning utan tullmyndigheternas medgivande.

8. Innehavaren av varor som omfattas av tullövervakning får, med tullmyndigheternas tillstånd, när som helst undersöka varorna eller ta prover, särskilt i syfte att fastställa varornas klassificering enligt tulltaxan, deras tullvärde eller tullstatus.

KAPITEL 2

Tullriskhantering

Artikel 55

Allmänna principer

1. EU:s tullbyrå, kommissionen och tullmyndigheterna ska, på grundval av riskhantering, främst automatiserad riskanalys, och i enlighet med sina roller enligt detta kapitel, fastställa om varor, personer, ekonomiska aktörer, transportmedel och leveranskedjor kommer att omfattas av riskreducerande åtgärder, och i så fall var och när dessa riskreducerande åtgärder kommer att äga rum.

2. Kommissionen, EU:s tullbyrå och tullmyndigheterna ska använda tullriskhantering för att skilja mellan risknivåerna för alla typer av risker som är förknippade med varor, personer, ekonomiska aktörer, transportmedel och leveranskedjor i enlighet med detta kapitel.

3. Tullriskhantering ska omfatta åtminstone följande verksamheter, som där så är lämpligt ska organiseras på regelbundet återkommande grund:

a) Insamling, behandling, utbyte och analys av relevanta data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral och från andra källor, inbegripet de källor som fastställs i nationell rätt eller unionsrätten, samt från andra myndigheter än tullmyndigheter.

b) Identifiering, analys, bedömning eller förutsägande av risker, inbegripet på grundval av statistiska och prediktiva metoder och slumpmässiga kontroller.

c) Utveckling av åtgärder som krävs för att hantera risker, inbegripet fastställande av gemensamma prioriterade kontrollområden, gemensamma riskkriterier och standarder samt övervakningsstrategier.

d) Föreskrivande och vidtagande av åtgärder, inbegripet val av lämpliga riskreducerande åtgärder.

e) Insamling av återkoppling om genomförandet av riskhanterings- och kontrollverksamheten.

f) Övervakning och översyn av riskhanterings- och kontrollverksamheten i syfte att förbättra den.

4. När tullmyndigheterna fattar beslut som rör den tullriskhantering som avses i punkt 2 ska de ta hänsyn till tillgänglig information om en importörs, en exportörs eller en importör vid distansförsäljnings bristande efterlevnad av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna som tullmyndigheterna har underrättats om. Sådan bristande efterlevnad ska beaktas för den berörda importörens eller exportörens riskprofil.

Artikel 56

Kommissionens roll

1. Utan att det påverkar tullmyndigheternas roll enligt artiklarna 58.1 e och 63 får kommissionen, i förekommande fall med hänsyn till resultatet av processen enligt artikel 232.6, fastställa gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder för alla typer av risker, inbegripet men inte begränsat till risker som rör ekonomiska intressen.

2. Utöver de åtgärder som avses i punkt 1 får kommissionen

a) ge EU:s tullbyrå politiska riktlinjer för riskhanteringsprojekt och övervakningsstrategier,

b) begära att EU:s tullbyrå genomför en periodisk utvärdering eller en ad hoc-utvärdering av genomförandet av riskhanteringsverksamhet,

c) begära att EU:s tullbyrå utarbetar en övervakningsstrategi för alla typer av risker och utför särskilda hotbildsbedömningar på tullområdet, utöver dem som avses i artikel 57.1.

3. Kommissionen får, om det är nödvändigt för de ändamål som avses i punkterna 1 och 2, behandla och analysera data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral och från andra källor, inbegripet källor som fastställs i nationell rätt eller unionsrätten, samt från andra myndigheter än tullmyndigheter.

Artikel 57

EU:s tullbyrås roll

1. EU:s tullbyrå ska genomföra en regelbunden hotbildsbedömning som ska ligga till grund för de rekommendationer som avses i artikel 232.6.

2. EU:s tullbyrå ska utföra riskhanteringsverksamhet på unionsnivå med vederbörlig hänsyn till de politiska riktlinjer som avses i artikel 56.2 a och det möjliga resultatet av den process som avses i artikel 232.6. Härvid gäller att EU:s tullbyrå

a) får lämna synpunkter till kommissionen för inrättande av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder som avses i artikel 56.1,

b) får bistå kommissionen vid fastställandet av de gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder som avses i artikel 56.1, med beaktande av operativ kunskap och teknisk expertis inom riskhantering,

c) ska utarbeta övervakningsstrategier, när så är lämpligt tillsammans med andra myndigheter än tullmyndigheterna, och utföra särskilda hotbildsbedömningar på tullområdet enligt vad som avses i artikel 56.2 c,

d) ska utbyta relevanta data med tullmyndigheterna och med andra myndigheter vid tillämpningen av denna avdelning, om möjligt via EU:s tulldatacentral, i enlighet med artikel 60,

e) ska, om den identifierar eller misstänker bedrägeri, informera Olaf om detta och förse Olaf med all nödvändig information om dessa fall; den får också informera Europol inom ramen för Europols mandat,

f) ska utarbeta operativ vägledning för riskhanteringsverksamhet som inbegriper fler än en tullmyndighet,

g) ska utveckla och genomföra gemensamma riskanalyser och generera riskanalysresultat och, om en risk identifieras, utfärda kontrollrekommendationer och andra lämpliga riskreducerande åtgärder till tullmyndigheterna, inbegripet för tillämpningen av de gemensamma prioriterade kontrollområdena och de gemensamma riskkriterierna och standarderna och för att hantera krissituationer, med beaktande av riskens allvarlighetsgrad och den rimligen förväntade inverkan på handelsflöden och på enskilda medlemsstaters kontrollresurser,

h) får lämna synpunkter till kommissionen för utarbetandet av ett ramverk om principen *följ eller förklara* som är tillämplig på kontrollrekommendationer och som ska användas av tullmyndigheterna för det fall att de inte följer sådana kontrollrekommendationer,

i) ska vidta åtgärder för att hantera antalet kontrollrekommendationer, med beaktande av den rimligen förväntade inverkan på handelsflöden och riskens allvarlighetsgrad, om det inte är möjligt att följa kontrollrekommendationerna på grund av resursbegränsningar vid ett relevant tullkontor.

3. EU:s tullbyrå får, om det är nödvändigt för de ändamål som avses i punkt 2, samla in, behandla och analysera data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral och från andra källor, inbegripet de källor som fastställs i nationell rätt eller unionsrätten, samt från andra myndigheter än tullmyndigheter.

4. EU:s tullbyrå ska informera kommissionen och tullmyndigheterna om sin riskhanteringsverksamhet och resultaten av denna, på ad hoc-basis vid behov, eller på begäran av kommissionen. I detta avseende ska EU:s tullbyrå förse kommissionen med all nödvändig information.

5. Till och med den 30 juni 2028 får kommissionen utföra de riskhanteringsuppgifter för EU:s tullbyrå som avses i denna artikel.

Artikel 58

Nationella tullmyndigheters roll

1. Tullmyndigheterna ska

a) utföra nationell riskhanteringsverksamhet, inbegripet riskanalys, samarbete och utbyte av information om riskhantering med relevanta nationella myndigheter, och vidta riskreducerande åtgärder,

b) genomföra nationella processer som krävs för genomförandet av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder,

c) när så är lämpligt utföra nationella riskanalyser för att genomföra de risksignaler, riskanalysresultat och kontrollrekommendationer som tagits fram av EU:s tullbyrå eller andra tullmyndigheter och vid behov vidta lämpliga riskreducerande åtgärder,

d) utfärda kontrollrekommendationer och ange andra lämpliga riskreducerande åtgärder till tullmyndigheterna i andra medlemsstater, med beaktande av den operativa vägledning som avses i artikel 57.2 f,

e) fatta kontrollbeslut,

f) utföra kontroller i enlighet med kapitel 2 och i enlighet med tillämpliga gemensamma riskkriterier och standarder,

g) lämna en motivering till EU:s tullbyrå om en kontrollrekommendation inte har följts eller om en riskreducerande åtgärd inte har vidtagits.

2. Tullmyndigheterna får, om det är nödvändigt för de ändamål som avses i punkt 1, samla in, behandla och analysera data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral och från andra källor, inbegripet källor som fastställs i nationell rätt eller unionsrätten, samt från andra myndigheter än tullmyndigheter.

Artikel 59

Gemensamma riskkriterier och standarder

1. De gemensamma riskkriterierna och standarderna ska innefatta

a) en beskrivning av riskerna,

b) de riskfaktorer eller riskindikatorer som ska användas för att välja ut vilka varor eller ekonomiska aktörer som ska genomgå tullkontroller,

c) den typ av tullkontroller som tullmyndigheterna ska göra,

d) tillämpningen av riskanalys och riskreducerande åtgärder i leveranskedjan, inbegripet begäranden om information eller åtgärder och instruktioner om att varor inte ska lastas eller transporteras, och

e) perioden för tillämpning av de tullkontroller som avses i led c.

2. Vid fastställandet av gemensamma riskkriterier och standarder ska kommissionen beakta allt det följande:

a) Proportion till risken.

b) Hur brådskande de nödvändiga kontrollerna är.

c) Den rimligen förväntade inverkan på handelsflödet och enskilda medlemsstaters kontrollresurser.

Artikel 60

Information som är relevant för riskhantering och kontroller

1. All riskinformation och alla risksignaler, riskanalysresultat, kontrollrekommendationer, kontrollbeslut, kontrollresultat och annan relevant information ska registreras i den operativa process som berörs och i EU:s tulldatacentral, oavsett om de baserats på nationell eller gemensam riskanalys eller på slumpmässigt urval. Tullmyndigheterna ska dela riskinformation med varandra, EU:s tullbyrå och kommissionen.

2. Tullmyndigheterna, EU:s tullbyrå och kommissionen ska ha rätt att behandla de aspekter som avses i punkt 1 i denna artikel i enlighet med sina roller som avses i artiklarna 56–58 och 61 och på grundval av deras respektive rättigheter avseende dataåtkomst och databehandling enligt artikel 41.

3. EU:s tullbyrå ska, när så är möjligt, använda EU:s tulldatacentral för att samla in, eller samverka med, andra källor till data, dokument eller information som av EU:s tullbyrå, kommissionen eller en tullmyndighet identifierats som relevanta för riskhantering. Om något annat system än EU:s tulldatacentral används ska det systemet följa samma standarder för skydd för data, datasäkerhet och dataintegritet som fastställs i avdelning III.

4. Till och med den 30 juni 2028 ska kommissionen utföra de uppgifter för EU:s tullbyrå som avses i den här artikeln.

Artikel 61

Utvärdering av tullriskhantering

1. Minst en gång per år ska kommissionen, i samarbete med EU:s tullbyrå och tullmyndigheterna, utvärdera genomförandet av riskhantering för att kontinuerligt förbättra dess operativa och strategiska ändamålsenlighet och effektivitet, och offentliggöra icke-känslig information om denna utvärdering. Kommissionen får dessutom se till att utvärderingar genomförs när den anser det nödvändigt, samt fortlöpande.

2. För den utvärdering som avses i punkt 1 ska EU:s tullbyrå samla in och analysera relevant information och genomföra all nödvändig verksamhet. EU:s tullbyrå får i detta avseende begära periodiska rapporter eller ad hoc-rapporter från en eller flera medlemsstater såvida inte denna information kan extraheras från EU:s tulldatacentral.

3. För den utvärdering som avses i punkt 1, och i syfte att fullgöra sin roll och sitt ansvar enligt denna avdelning, får kommissionen behandla all relevant information som är tillgänglig via EU:s tulldatacentral och begära information som inte är tillgänglig däri från EU:s tullbyrå och från tullmyndigheterna.

4. Vid fastställandet av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder som avses i artiklarna 56.1, 57.2 a och b och 59 ska EU:s tullbyrå och kommissionen i relevanta fall beakta utvärderingar som utförts enligt den här artikeln.

Artikel 62

Tilldelning av genomförandebefogenheter

1. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för att säkerställa en harmoniserad tillämpning av tullkontroller och riskhantering, inbegripet informationsutbyte och fastställande av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder som avses i denna avdelning. Sådana åtgärder ska innefatta följande:

a) Den information som ska registreras i EU:s tulldatacentral när det gäller riskhantering och kontroller, inbegripet i fråga om riskinformation, riskanalysresultat, riskreducerande åtgärder, kontrollrekommendationer, kontrollbeslut och kontrollresultat samt rätten att få tillgång till och behandla sådan information.

b) Förfarandeåtgärder för övergångsanvändning av eller åtkomst till befintliga tullinformationssystem.

c) Förfarandeåtgärder för hantering av interoperabilitet mellan EU:s tulldatacentral och andra system.

d) Förfarandeåtgärder i samband med tillämpningen av rapporteringskravet vid kontroller efter frigörande och slumpmässiga kontroller.

e) Arrangemang för samarbete, inbegripet informationsutbyte, mellan EU:s tullbyrå och specifika andra unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer vid tillämpningen av denna avdelning.

f) Identifiering av den behöriga tullmyndigheten när det gäller specifika riskhanteringsprocesser som berör fler än en medlemsstat.

g) Förfarandeaspekter av kontroller, inbegripet kontroller efter frigörande, som berör fler än en medlemsstat, och tillgången till resultat av provtagning och andra kontroller mellan de berörda tullmyndigheterna.

h) Arrangemang för delning av riskinformation mellan tullmyndigheter, EU:s tullbyrå och kommissionen.

i) Gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder som avses i artiklarna 56.1, 57.2 a och b och 59, inbegripet formerna för deras tillämpning i brådskande fall vid behov.

j) Ramverket om principen *följ eller förklara* om en kontrollrekommendation inte har följts, enligt artikel 57.2 h.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

2. När det finns vederbörligen motiverade tvingande skäl till skyndsamhet beträffande de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel, inbegripet formerna för deras tillämpning i brådskande fall för att på ett ändamålsenligt sätt reagera på kriser eller incidenter som skulle kunna utgöra en överhängande risk för skydd eller säkerhet, avseende behovet av att snabbt uppdatera den gemensamma riskhanteringen och anpassa informationsutbytet, gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder till riskutvecklingen, ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

AVSNITT 3

Tullkontroller

Artikel 63

Tullkontroller

1. Utan att det påverkar tillämpningen av kapitel 2 får tullmyndigheterna göra de tullkontroller som de anser nödvändiga, inbegripet slumpmässiga kontroller.

2. Tullkontroller kan särskilt bestå i

a) undersökning av varor,

b) provtagning av varor,

c) kontroll av äktheten, integriteten, riktigheten och fullständigheten hos de data som en person tillhandahåller eller gör tillgängliga,

d) kontroll av att handlingar finns och är äkta, riktiga och giltiga,

e) granskning av ekonomiska aktörers räkenskaper, affärsbokföring och datakällor,

f) undersökning av transportmedel,

g) undersökning av bagage och andra varor som personer för med sig eller bär på sig,

h) utförande av officiella undersökningar, och

i) andra liknande handlingar.

Vid behov får tullkontroller omfatta behandling av elektroniska data och källan till de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs i EU:s tulldatacentral.

3. Om andra kontroller än tullkontroller ska utföras av andra myndigheter när det gäller samma varor, ska tullmyndigheterna bedriva ett nära samarbete med dessa andra myndigheter så att dessa kontroller om möjligt kan utföras vid samma tidpunkt och på samma plats som tullkontrollerna (*one-stop-shop*-principen). När andra kontroller utförs samtidigt som tullkontroller ska tullmyndigheterna ha den samordnande rollen.

4. Tullmyndigheterna får besluta att utföra kontroller på en plats som de anvisar.

Artikel 64

Kontroll av de data som tillhandahållits eller gjorts tillgängliga

1. Från och med den tidpunkt då en person tillhandahåller eller tillgängliggör data för tullmyndigheterna får dessa myndigheter, i syfte att kontrollera att sådana data är riktiga

a) granska dessa data och styrkande handlingar, inbegripet genom att bereda sig åtkomst till datakällor som innehas av de ekonomiska aktörerna eller lagras för deras räkning av tjänsteleverantörer,

b) begära att andra dokument eller data tillhandahålls, inbegripet data som innehas av de ekonomiska aktörerna eller lagras för deras räkning av tjänsteleverantörer,

c) begära tillgång till personens elektroniska registrerade uppgifter,

d) undersöka varorna,

e) ta prover för analys eller för fördjupad undersökning av varorna.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för kontroll av den information som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 65

Undersökning och provtagning av varor

1. Tullmyndigheterna får när som helst kräva att varor lossas och packas upp i syfte att undersöka eller ta prover av dem eller undersöka det transportmedel som de transporteras med.

2. Transport av varor till de platser där de ska undersökas och där prover ska tas, samt all hantering som är nödvändig för denna undersökning eller provtagning, ska utföras av importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet, eller under deras ansvar. De kostnader som uppstår ska bäras av importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet.

3. Importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet ska ha rätt att vara närvarande eller företrädas när varorna undersöks och när prover tas. Tullmyndigheterna får, om de har rimliga skäl för detta, kräva att importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet är närvarande eller företräds när varorna undersöks eller prover tas, eller ger tullmyndigheterna den hjälp som behövs för att underlätta undersökningen eller provtagningen.

4. Under förutsättning att prover tas i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt ska tullmyndigheterna inte vara skyldiga att betala ersättning som en följd av provtagningen, men de ska bära kostnaderna för analys eller undersökning av proverna.

5. Om endast en del av varorna undersöks eller när prover tas, ska resultatet av denna partiella undersökning eller av analysen eller undersökningen av proverna anses gälla alla de varor av samma slag som ingår i samma sändning.

Importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet får dock begära en ytterligare undersökning eller provtagning av varorna om denne anser att resultatet av den partiella undersökningen eller av analysen eller undersökningen av proverna inte är giltigt för resten av de berörda varorna. Denna begäran ska beviljas, förutsatt att varorna inte har frigjorts eller, om de har frigjorts, förutsatt att importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet styrker att de inte har ändrats på något sätt.

Trots vad som sägs i första och andra styckena får importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet på egen bekostnad begära ytterligare undersökning eller provtagning.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter om fastställande av åtgärder för den undersökning och provtagning av varor som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 66

Resultaten av kontrollen

1. Resultaten av kontrollen, i enlighet med artikel 64, av de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts av importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet, ska användas vid tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande till vilket varorna hänförs och av andra skyldigheter som fastställs i tullagstiftningen.

2. Resultaten av tullmyndigheternas kontroll ska ha samma bevisvärde i hela unionens tullområde.

3. Om de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs av importören, exportören, fraktföraren eller innehavaren av transiteringsförfarandet inte kontrolleras, ska punkt 1 tillämpas på grundval av dessa data.

4. Om tullmyndigheterna konstaterar att en viss vara eller vissa varor som ingår i en sändning inte uppfyller kraven ska de bedöma om andra varor i andra sändningar utgör en liknande risk i enlighet med kriterier som ska fastställas i en genomförandeakt som antas enligt punkt 5. I sådana fall får tullmyndigheterna anse att de berörda varorna inte uppfyller kraven och vidta riskreducerande åtgärder, där så är relevant i samarbete med andra behöriga myndigheter, eller vägra att frigöra dessa andra varor enligt artikel 77.4.

Denna punkt ska inte tillämpas om importören lägger fram bevis för att de varor som inte har kontrollerats uppfyller kraven.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) åtgärder för de kontrollresultat som avses i denna artikel, och

b) de kriterier enligt vilka tullmyndigheterna får betrakta kontrollresultat som bevis för att andra varor utgör en liknande risk för bristande efterlevnad enligt punkt 4 i denna artikel.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 67

Identifieringsåtgärder

1. Om det krävs identifiering av varor för att säkerställa efterlevnad av bestämmelserna för det relevanta tullförfarande till vilket varorna avses hänföras, ska tullmyndigheterna eller, i tillämpliga fall, de ekonomiska aktörer som bemyndigats för detta ändamål av tullmyndigheterna, vidta de åtgärder som krävs för att identifiera varorna.

Dessa identifieringsåtgärder ska ha samma rättsverkan i hela unionens tullområde.

2. Identifieringsmärken som fästs på varor, förpackningar eller transportmedel får endast avlägsnas eller förstöras av tullmyndigheterna eller, med tillstånd från tullmyndigheterna, av andra personer, såvida det inte är väsentligt att avlägsna eller förstöra sådana identifieringsmärken för att skydda varorna eller transportmedlet till följd av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som anger vilka åtgärder som utgör sådana identifieringsåtgärder som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 68

Kontroll efter frigörande

1. För tullkontrolländamål får tullmyndigheterna, efter det att varorna frigjorts,

a) kontrollera att de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts är riktiga och fullständiga samt att styrkande handlingar finns och är äkta, riktiga och giltiga,

b) granska den ekonomiska aktörens räkenskaper och annan bokföring som avser verksamheten som rör varorna i fråga och tidigare eller efterföljande kommersiell verksamhet som berör dessa varor,

c) undersöka dessa varor och ta prover i tillämpliga fall om det fortfarande är möjligt för dem att göra detta,

d) bereda sig åtkomst till ekonomiska aktörers system för att kontrollera efterlevnaden av skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra data för EU:s tulldatacentral.

2. De kontroller som avses i punkt 1 får göras på plats hos importören, exportören, varuinnehavaren, varje annan person som av yrkesmässiga skäl är direkt eller indirekt inblandad i verksamheten som rör varorna i fråga eller varje annan person som innehar de handlingar och data som avses i den punkten i kommersiellt syfte.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de åtgärder som ska tillämpas på de kontroller som avses i punkt 1 i denna artikel, inbegripet i fall där verksamhet äger rum i fler än en medlemsstat, och om användningen av lämpliga metoder i samband med sådana kontroller. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 69

Revisioner

1. För revisionsändamål får tullmyndigheterna

a) undersöka den ekonomiska aktörens ledning, organisation, interna förfaranden eller interna system, såsom redovisning och logistik, i syfte att samla in, bedöma och lägga fram bevis om den ekonomiska aktörens efterlevnad av relevanta regler och krav tillämpade av tullmyndigheterna,

b) göra en utförlig analys av den ekonomiska aktörens verksamhet, processer, system och interna kontroller.

2. Revisioner får göras på plats hos importören, exportören, varuinnehavaren, varje annan person som av yrkesmässiga skäl är direkt eller indirekt inblandad i dessa transaktioner eller hos varje annan person som innehar de dokument och data som är relevanta för revisionen.

Artikel 70

Resor med flyg och fartyg inom unionen

1. Tullkontroller eller tullformaliteter ska utföras för handbagage och lastrumsbagage som tillhör personer som antingen reser med flyg inom unionen eller reser med fartyg inom unionen endast då tullagstiftningen föreskriver detta.

2. Punkt 1 ska tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av

a) skydd och säkerhet,

b) kontroller kopplade till annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som anger i vilka hamnar eller på vilka flygplatser tullkontroller och tullformaliteter ska tillämpas på följande:

a) Handbagage och lastrumsbagage som tillhör personer som

i) reser med flyg i ett luftfartyg som kommer från en flygplats utanför unionen och som efter en mellanlandning på en flygplats i unionen fortsätter till en annan flygplats i unionen,

ii) reser med flyg i ett luftfartyg som mellanlandar på en flygplats i unionen innan det fortsätter till en flygplats utanför unionen,

iii) använder en sjöfartstjänst som tillhandahålls av samma fartyg och som innehåller flera etapper med avresa, uppehåll eller slutdestination i en hamn utanför unionen,

iv) är ombord på en fritidsbåt eller ett turist- eller affärsflygplan.

b) Handbagage och lastrumsbagage som

i) anländer till en flygplats i unionen ombord på ett luftfartyg som kommer från en flygplats utanför unionen och på flygplatsen i unionen flyttas över till ett annat luftfartyg som flyger vidare inom unionen,

ii) lastas vid en flygplats i unionen ombord på ett luftfartyg som flyger inom unionen för att vid en annan flygplats i unionen flyttas över till ett luftfartyg vars destination är en flygplats utanför unionen.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

AVDELNING V

HÄNFÖRANDE AV VAROR TILL ETT TULLFÖRFARANDE

KAPITEL 1

Varors tullstatus

Artikel 71

Antagande om tullstatus som unionsvaror

1. Alla varor som befinner sig i unionens tullområde ska antas ha tullstatus som unionsvaror, såvida det inte fastställs att de inte är unionsvaror.

2. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska antagandet enligt punkt 1 inte gälla. Det ska följaktligen vara nödvändigt att bevisa att de berörda varorna har tullstatus som unionsvaror.

3. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska varor som är helt framställda i unionens tullområde och som har framställts av varor i tillfällig lagring eller av varor som har hänförts till förfarandet för extern transitering, ett förfarande för lagring, förfarandet för tillfällig införsel eller förfarandet för aktiv förädling inte ha tullstatus som unionsvaror.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa de särskilda fall där antagandet enligt punkt 1 i denna artikel inte gäller,

b) fastställa villkoren för att bevilja underlättande åtgärder när det gäller uppgiften att bevisa att varor har tullstatus som unionsvaror enligt punkt 2 i denna artikel,

c) fastställa de särskilda fall där de varor som avses i punkt 3 i denna artikel inte har tullstatus som unionsvaror.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tillhandahållande och kontroll av bevis för tullstatus som unionsvaror. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 72

Förlust av tullstatus som unionsvaror

Unionsvaror ska bli icke-unionsvaror i följande fall:

a) När de förs ut ur unionens tullområde, förutsatt att reglerna om intern transitering inte är tillämpliga.

b) När de har hänförts till förfarandet för extern transitering, ett förfarande för lagring eller förfarandet för aktiv förädling, om det är tillåtet enligt tullagstiftningen.

c) När de har hänförts till förfarandet för slutanvändning och därefter antingen överlåts till staten, eller förstörs med resultatet att avfall återstår.

d) När den information som tillhandahållits eller tillgängliggjorts, eller i tillämpliga fall deklarationen, för övergång till fri omsättning ogiltigförklaras efter det att varorna frigjorts.

Artikel 73

Unionsvaror som tillfälligt lämnar unionens tullområde

1. I de fall som avses i artikel 136.2 b–e ska varor behålla sin tullstatus som unionsvaror enbart om denna status fastställs enligt de villkor och på de sätt som föreskrivs i tullagstiftningen.

2. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen får unionsvaror, utan att omfattas av ett tullförfarande, befordras från en plats till en annan inom unionens tullområde och tillfälligt lämna detta område utan att deras tullstatus ändras.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall där tullstatusen för varor inte ändras, enligt vad som avses i punkt 2 i den här artikeln.

KAPITEL 2

Hänförande och frigörande

Artikel 74

Hänförande av varor till ett tullförfarande

1. Importörer, exportörer och innehavare av transiteringsförfarandet ska i EU:s tulldatacentral tillhandahålla eller tillgängliggöra de data som är nödvändiga för hänförande av varorna till det berörda tullförfarandet så snart dessa data är tillgängliga, och under alla omständigheter före underrättelsen om varornas tillgänglighet.

2. Genom att tillhandahålla eller tillgängliggöra underrättelsen om varornas tillgänglighet bekräftar importörerna, exportörerna och innehavarna av transiteringsförfarandet för tullmyndigheterna att de har för avsikt att hänföra varorna till det berörda tullförfarandet.

3. En person som använder IOSS-ordningen ska tillhandahålla eller tillgängliggöra data om distansförsäljning av varor som ska hänföras till förfarandet för övergång till fri omsättning i unionens tullområde senast dagen efter den dag då betalningen för försäljningen godtogs och under alla omständigheter före underrättelsen om varornas tillgänglighet.

4. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 178, får tullmyndigheterna under vederbörligen motiverade omständigheter som är kopplade till de styrkande handlingarna eller fastställandet av varornas tullvärde ge en exportör, en innehavare av transiteringsförfarandet eller en importör, med undantag för importören vid distansförsäljning, tillstånd att tillhandahålla eller tillgängliggöra vissa data, utom förhandsinformation om gods, efter det att varorna frigjorts.

Exportören, innehavaren av transiteringsförfarandet eller importören, med undantag för importören vid distansförsäljning, ska tillhandahålla eller tillgängliggöra den utelämnade informationen inom en viss tidsfrist.

5. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 178, får en betrodd näringsidkare, med undantag för importören vid distansförsäljning, under vederbörligen motiverade omständigheter som är kopplade till de styrkande handlingarna eller fastställandet av varornas tullvärde, tillhandahålla eller tillgängliggöra vissa data, utom förhandsinformation om gods, efter det att varorna frigjorts. Den betrodda näringsidkaren ska tillhandahålla eller tillgängliggöra den utelämnade informationen inom en viss tidsfrist.

6. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel får varor, i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen, hänföras till ett tullförfarande på annat sätt än genom EU:s tulldatacentral.

7. Varorna ska hänföras till det berörda tullförfarandet när de frigörs.

Dagen för underrättelsen om varornas tillgänglighet ska vara den dag som ska användas för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande till vilket varorna hänförs och för alla andra import- eller exportformaliteter.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa de data som avses i punkterna 1 och 3 i denna artikel,

b) fastställa villkoren för tillämpning av den förenkling som avses i punkt 4 i denna artikel,

c) fastställa de specifika data som kan tillhandahållas eller tillgängliggöras efter det att varorna frigjorts och tidsfristerna för att tillhandahålla eller tillgängliggöra sådana data, om punkt 4 eller 5 i denna artikel tillämpas,

d) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 6 i denna artikel och de andra sätt än genom EU:s tulldatacentral som kan användas för att hänföra varor till ett tullförfarande.

Artikel 75

Andra former av underrättelse om varornas tillgänglighet

Importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet får tillhandahålla eller tillgängliggöra underrättelsen om varornas tillgänglighet genom

a) underrättelsen om varornas ankomst till unionens tullområde om den tillfälliga lagringen eller hänförandet till ett tullförfarande äger rum vid införseltullkontoret, eller

b) underrättelsen om varornas ankomst till utförselstället om den tillfälliga lagringen sker vid utförseltullkontoret.

Artikel 76

Information och styrkande handlingar

1. När personer tillhandahåller eller tillgängliggör de data och den information som krävs för det särskilda tullförfarande till vilket varor hänförs eller är avsedda att hänföras, ska de tillhandahålla eller tillgängliggöra digitala kopior av de pappersdokument i original som använts för att erhålla dessa data och denna information, om sådana pappersdokument i original finns.

2. Till och med den 28 februari 2034 ska, när en tulldeklaration inges, de styrkande handlingar som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklareras innehas av deklaranten och stå till tullmyndigheternas förfogande vid den tidpunkt då deklarationen inges.

3. De styrkande handlingarna för de tillämpliga icke-tullrelaterade unionsformaliteter som förtecknas i bilagan till förordning (EU) 2022/2399 ska anses ha tillhandahållits eller tillgängliggjorts eller innehas av deklaranten om tullmyndigheterna kan erhålla nödvändiga data från motsvarande icke-tullrelaterade unionssystem via systemet med en enda kontaktpunkt för tullen i EU för utbyte av intyg (EU CSW-CERTEX), i enlighet med artikel 10.1 a och c i den förordningen.

4. Styrkande handlingar ska också tillhandahållas eller tillgängliggöras av personer när de krävs för tullriskhantering och tullkontroller.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna får tullmyndigheterna bevilja ekonomiska aktörer tillstånd att upprätta de styrkande handlingar som avses i punkt 3.

6. Om inte annat anges för specifika dokument ska den berörda personen för tullkontrolländamål bevara dokumenten och informationen under minst tre år, i en form som är åtkomlig och godtagbar för tullmyndigheterna. Denna period ska löpa,

a) när det gäller varor som övergår till fri omsättning tullfritt eller till nedsatt importtullsats på grund av deras slutanvändning, från och med utgången av det år då de upphör att omfattas av tullövervakning,

b) när det gäller varor som hänförts till ett annat tullförfarande eller varor i tillfällig lagring, från och med utgången av det år då tullförfarandet i fråga har avslutats eller den tillfällig lagringen har slutförts,

c) i fall som inte omfattas av leden a och b, från och med utgången av det år då varorna frigörs.

7. Om en tullkontroll beträffande en tullskuld visar att bokföringsposten i fråga behöver rättas och om den berörda personen har underrättats om detta, ska dokumenten och informationen, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 206.4, bevaras i tre år efter utgången av den tid som föreskrivs i punkt 6 i den här artikeln.

8. Om ett överklagande har ingetts eller om ett administrativt eller rättsligt förfarande har inletts, ska dokumenten och informationen bevaras under den tid som föreskrivs i punkt 6 eller tills förfarandet för överklagande eller det administrativa eller rättsliga förfarandet har slutförts, beroende på vilket som infaller sist.

Artikel 77

Frigörande av varor

1. De tullmyndigheter som ansvarar för hänförandet av varor till ett tullförfarande i enlighet med artikel 6.1 d och 6.2 ska besluta om frigörandet av varorna, med beaktande av resultaten av riskanalysen av datan i tulldeklarationen eller de data som tillhandahållits av importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet och, i tillämpliga fall, resultaten av eventuella kontroller eller riskreducerande åtgärder.

2. Frigörandet av varorna ska inte betraktas som ett bevis på överensstämmelse.

3. Varor ska frigöras om följande villkor är uppfyllda:

a) Tullmyndigheterna har underrättats om vilken person som är den importör, exportör eller innehavare av transiteringsförfarandet som är ansvarig för varorna.

b) Villkoren för att hänföra varorna till det berörda tullförfarandet enligt artiklarna 74, 109, 114, 140, 142, 145, 153, 156, 158 och 161 har uppfyllts.

c) Varorna har inte valts ut för någon kontroll eller har valts ut för kontroller som inte har lett till några resultat som motiverar att frigörande av varorna vägras.

4. Tullmyndigheterna ska vägra frigörande om något av följande fall föreligger:

a) Om villkoren för att hänföra varorna till det berörda tullförfarandet inte har uppfyllts, inbegripet eventuella icke-tullrelaterade unionsformaliteter enligt definitionen i artikel 2.11 i förordning (EU) 2022/2399 som är relevanta för varorna.

b) Om de har bevis för att varorna inte uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

c) Om de har bevis för att data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts är oriktiga.

5. Tullmyndigheterna ska skjuta upp frigörandet om något av följande fall föreligger:

a) Om de har skäl att tro att varorna inte uppfyller kraven i tullagstiftningen eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna eller att de utgör en allvarlig risk för människors, djurs eller växters hälsa och liv eller för miljön eller något annat allmänt intresse.

b) Om andra behöriga myndigheter har begärt detta i enlighet med annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

En systematisk överträdelse, som fastställts för en ekonomisk aktör i enlighet med artikel 276.5, ska utgöra ett skäl att tro det som anges i första stycket a i den här punkten med avseende på alla varor om vilka den ekonomiska aktören inom åtminstone sex månader från det att överträdelsen har fastställts har lämnat underrättelse att de är tillgängliga för övergång till fri omsättning.

6. Om frigörandet har skjutits upp i enlighet med punkt 5 ska tullmyndigheterna genomföra de samråd som föreskrivs i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, och

a) vägra frigörandet, om de andra behöriga myndigheterna har begärt detta i enlighet med relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna,

b) frigöra varorna, om de andra behöriga myndigheterna har godkänt frigörandet,

c) frigöra varorna, om de andra behöriga myndigheterna inte har svarat inom den tidsfrist som fastställs i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna eller, i avsaknad av en sådan tidsfrist, inom fem dagar, eller

d) bibehålla uppskjutandet i högst 90 dagar, om de andra behöriga myndigheterna har begärt detta på grund av att de har underrättat tullmyndigheterna om att mer tid behövs för att bedöma om varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna ska tullmyndigheterna anses ha frigjort varorna om de inte har valt ut dem för kontroll inom en rimlig tidsperiod efter det att

a) varor från importörer vid distansförsäljning har ankommit till unionens tullområde,

b) importörers varor har ankommit till sin slutdestination, eller

c) exportören har skickat information före avgång.

8. Om tullmyndigheterna skjuter upp frigörandet av varor i enlighet med punkt 5 eller vägrar frigörande av varor i enlighet med punkt 4 eller 6 a, ska de i EU:s tulldatacentral registrera sitt beslut och all annan information som i förekommande fall krävs enligt unionsrätten. Denna information ska tillgängliggöras för de andra tullmyndigheterna.

9. Om tullmyndigheterna har vägrat frigörande av varor i enlighet med punkt 4 eller 6 a och

a) om de andra behöriga myndigheterna inte har invänt mot detta, får varorna därefter hänföras till ett annat tullförfarande med uppgift om att varorna tidigare nekats ett annat tullförfarande,

b) om de andra behöriga myndigheterna har invänt mot att varorna hänförs till ett tullförfarande, ska tullmyndigheterna registrera denna information i EU:s tulldatacentral och agera i enlighet med avdelning V kapitel 4.

10. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa de rimliga tidsperioder som avses i punkt 7 i denna artikel,

b) närmare specificera de särskilda fall som förtecknas i punkt 7 i denna artikel, eller

c) fastställa ytterligare särskilda fall där tullmyndigheterna anses ha frigjort varorna.

Artikel 78

Varor som frigörs av betrodda näringsidkare för tullmyndigheternas räkning

1. Genom undantag från artikel 77.1 får tullmyndigheterna bevilja betrodda näringsidkare tillstånd att frigöra varor för deras räkning när varorna mottagits vid importörens, ägarens eller mottagarens plats för affärsverksamhet eller när avsändning ägt rum från exportörens, ägarens eller avsändarens plats för affärsverksamhet, förutsatt att nödvändiga data för det relevanta förfarandet och realtidsinformation om varornas ankomst eller avsändning tillhandahålls eller tillgängliggörs för tullmyndigheterna.

2. Betrodda näringsidkare som driver ett tullager för distansförsäljning i enlighet med artikel 145 får endast frigöra de varor som hänförs till tullagerförfarandet och som är redo att erbjudas till försäljning i unionens tullområde.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63 får tullmyndigheterna bevilja betrodda näringsidkare tillstånd att utföra vissa kontroller av varor som omfattas av tullövervakning. Tullmyndigheterna ska, för kontroller som ska utföras enligt annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, samråda med andra behöriga myndigheter innan de beviljar ett sådant tillstånd, och får komma överens med dem om en kontrollplan.

4. Om en betrodd näringsidkare som beviljats tillstånd enligt punkt 3 har skäl att tro att varorna inte uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, ska den omedelbart underrätta tullmyndigheterna. När tullmyndigheterna mottar en sådan underrättelse ska de besluta om frigörande eller kontroll av dessa varor.

5. Tullmyndigheterna får vid behov kräva att en betrodd näringsidkare anmäler varorna för kontroll vid ett tullkontor eller på den plats där varorna var avsedda att frigöras.

6. Om tullmyndigheterna har identifierat en ny allvarlig ekonomisk risk eller en annan särskild situation i samband med frigörandet av varor för deras räkning, får de tillfälligt dra in de tillstånd som beviljats enligt punkterna 1 och 3 i denna artikel i enlighet med artikel 12.2.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa förfarandet för betrodda näringsidkares frigörande av varor för tullmyndigheternas räkning,

b) fastställa villkoren, specificera innehållet och fastställa förfarandet för de kontroller som utförs av betrodda näringsidkare.

Artikel 79

Ändring av information för hänförande av varor till ett tullförfarande

1. Före dagen för frigörande av varor ska importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet ändra ett eller flera av de dataelement som tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för hänförande av dessa varor till ett tullförfarande

a) när den får kännedom om att relevant information har ändrats i dess bokföring eller att sådan information är felaktig, eller

b) när en tullmyndighet begär att detta ska göras på grund av felaktiga eller ofullständiga data eller problem med datakvaliteten.

2. Importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet får inte ändra informationen om

a) tullmyndigheterna har meddelat att de avser att undersöka varorna,

b) tullmyndigheterna har meddelat att de har fastställt att de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts är felaktiga, eller

c) varorna redan har frigjorts.

3. Importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet får inom tre år från dagen för frigörande av varorna begära ändring av ett eller flera dataelement som tillhandahållits eller tillgängliggjorts för hänförande av varorna till ett tullförfarande. Tullmyndigheterna ska besluta om ändringen ska godtas eller avslås, med beaktande av risken för att skyldigheterna i samband med hänförandet av varor till det berörda tullförfarandet inte uppfylls.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att ange de fall där data får ändras efter dagen för frigörande i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att ändra den information som avses i punkterna 1 och 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 80

Ogiltigförklaring av data för hänförande av varor till ett tullförfarande

1. Om importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet får kännedom om att varor som ska hänföras till ett tullförfarande inte kommer att föras in i eller ut ur unionens tullområde, ska den så snart som möjligt ogiltigförklara de data som tillhandahållits för hänförande av dessa varor till det tullförfarandet.

Om varor som ska hänföras till ett tullförfarande inte förs in i eller ut ur unionens tullområde inom 200 dagar från den dag då data för hänförande av dessa varor till det tullförfarandet tillhandahölls eller tillgängliggjordes för tullmyndigheterna ska tullmyndigheterna ogiltigförklara dessa data.

2. Tullmyndigheterna ska, på ansökan av importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet, ogiltigförklara de data som tillhandahållits för hänförande av varor till ett tullförfarande för vilket underrättelsen om varornas tillgänglighet tillhandahållits eller tillgängliggjorts om tullmyndigheterna är förvissade om att

a) varorna omedelbart kommer att hänföras till ett annat tullförfarande, eller

b) hänförande av varorna till det första tullförfarandet inte längre är motiverat på grund av särskilda omständigheter.

Om tullmyndigheterna har meddelat importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet att de avser att undersöka varorna, ska emellertid en ansökan om ogiltigförklaring av data inte godkännas förrän undersökningen ägt rum.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att ange de fall där data för hänförande av varor till ett tullförfarande kan ogiltigförklaras efter dagen för frigörande av varorna.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att ogiltigförklara data för hänförande av varor till ett tullförfarande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 3

Övergångsbestämmelser om tulldeklarationer

Artikel 81

Tulldeklaration

1. Tulldeklarationer ska upprättas med hjälp av elektronisk databehandlingsteknik.

2. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen får en tulldeklaration inges på annat sätt än genom elektronisk databehandlingsteknik.

3. Om inget annat föreskrivs i tullagstiftningen ska tulldeklarationen inges till något av följande, beroende på omständigheterna:

a) Det tullkontor som ansvarar för platsen för varornas första ankomst till unionens tullområde.

b) Det tullkontor som ansvarar för lossningsplatsen för varor som ankommer till unionens tullområde sjövägen eller med flyg.

c) Destinationstullkontoret för transiteringsförfarandet om varorna har förts in i unionens tullområde hänförda till ett transiteringsförfarande.

d) Det tullkontor som ansvarar för den plats där de varor som ska hänföras till ett transiteringsförfarande är belägna.

e) Det tullkontor som ansvarar för etableringsplatsen för den godkända ekonomiska aktör för tullförenklingar som har tillstånd att tillämpa centraliserad klarering.

f) Det tullkontor som ansvarar för den plats där de varor som är avsedda att föras ut ur unionens tullområde är belägna.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall då en tulldeklaration får inges på annat sätt än genom elektronisk databehandlingsteknik i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter

a) som fastställer förfarandet för att inge tulldeklarationen i de fall som avses i punkt 2 i denna artikel,

b) som fastställer reglerna för att fastställa andra behöriga tullkontor än det som avses i punkt 3 i denna artikel, inbegripet införseltullkontor och utförseltullkontor.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 82

Standardtulldeklaration

1. Till och med den 28 februari 2034 ska standardtulldeklarationer innehålla alla de data som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklareras samt de styrkande handlingar som avses i artikel 76.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att inge den standardtulldeklaration som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 83

Förenklad deklaration

1. Till och med den 28 februari 2034 får tullmyndigheterna godta att en person har varor hänförda till ett tullförfarande på grundval av en förenklad deklaration, i vilken vissa av de data eller styrkande handlingar som avses i artikel 76 utelämnas.

2. Till och med den 28 februari 2031 får tullmyndigheterna bevilja tillstånd till regelbunden användning av en förenklad deklaration.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att bevilja det tillstånd som avses i punkt 2 i den här artikeln.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att inge en förenklad deklaration. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 84

Kompletterande deklaration

1. När det gäller en förenklad deklaration enligt artikel 83 eller en registrering i deklarantens bokföring enligt artikel 92 ska deklaranten till det behöriga tullkontoret och inom en särskild tidsfrist inge en kompletterande deklaration som innehåller de data som krävs för det berörda tullförfarandet.

När det gäller en förenklad deklaration enligt artikel 83 ska de styrkande handlingar som krävs innehas av deklaranten och stå till tullmyndigheternas förfogande inom en särskild tidsfrist.

Den kompletterande deklarationen får vara av allmän, periodisk eller sammanfattande art.

2. I följande fall ska skyldigheten att inge en kompletterande deklaration inte gälla:

a) Då varor hänförs till ett tullagerförfarande.

b) I andra särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen.

3. Tullmyndigheterna får frångå kravet på att inge en kompletterande deklaration om

a) den förenklade deklarationen enligt artikel 83 avser varor vars värde och kvantitet understiger det tröskelvärde som avses i artikel 194.8,

b) den förenklade deklarationen enligt artikel 83 redan innehåller all information som behövs för det berörda tullförfarandet, och

c) den förenklade deklarationen enligt artikel 83 inte görs som en registrering i deklarantens bokföring.

4. Den förenklade deklarationen enligt artikel 83 och den kompletterande deklarationen ska anses utgöra en enda, odelbar handling som får verkan den dag då den förenklade deklarationen godtas i enlighet med artikel 87.

Registreringen i deklarantens bokföring enligt artikel 92 och den kompletterande deklarationen ska anses utgöra en enda, odelbar handling som får verkan den dag då varorna registreras i deklarantens bokföring.

5. Den plats där den kompletterande deklarationen ska inges ska vid tillämpning av artikel 193 anses vara den plats där tulldeklarationen har ingetts.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) den särskilda tidsfrist som avses i punkt 1 första stycket i denna artikel inom vilken den kompletterande deklarationen ska inges,

b) den särskilda tidsfrist som avses i punkt 1 andra stycket i denna artikel inom vilken styrkande handlingar ska innehas av deklaranten och stå till tullmyndigheternas förfogande,

c) de särskilda fall där skyldigheten att inge en kompletterande deklaration inte gäller i enlighet med punkt 2 b i denna artikel.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att inge en kompletterande deklaration. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 85

Ingivande av en tulldeklaration

1. Till och med den 28 februari 2034, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 84.1, får en tulldeklaration inges av varje person som kan tillhandahålla all den information som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklareras. Denna person ska även kunna anmäla de relevanta varorna för tullen eller kunna låta en annan person anmäla dem till tullen.

Om godtagandet av en tulldeklaration medför att en bestämd person får särskilda skyldigheter, ska den deklarationen emellertid inges av denna person eller av dennes ombud.

2. Till och med den 30 juni 2028 ska tulldeklarationen för övergång till fri omsättning för varor som säljs vid distansförsäljning inges av en av följande personer:

a) Den person som har tillstånd att använda IOSS-ordningen, eller dennes indirekta ombud.

b) Den person som har tillstånd att använda den särskilda ordning som fastställs i avdelning XII kapitel 7 i direktiv 2006/112/EG, eller dennes indirekta ombud.

c) I andra fall än dem som avses i leden a och b, importörens indirekta ombud.

d) I andra fall än dem som avses i leden a, b och c, varje annan person som kan tillhandahålla all den information som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklareras.

3. Deklaranten ska vara etablerad i unionens tullområde.

4. Genom undantag från punkt 3 ska följande deklaranter inte omfattas av krav på etablering i unionens tullområde:

a) Personer som inger en tulldeklaration för transitering eller tillfällig införsel.

b) Personer som vid enstaka tillfällen inger en tulldeklaration, inbegripet för slutanvändning eller aktiv förädling, förutsatt att tullmyndigheterna anser det vara motiverat.

c) Personer som är etablerade i ett land vars territorium angränsar till unionens tullområde och som anmäler de varor som avses i tulldeklarationen till ett unionstullkontor vid gränsen till detta land, förutsatt att det land där personerna är etablerade beviljar motsvarande förmåner för personer som är etablerade i unionens tullområde.

d) Importörer vid distansförsäljning som är involverade i distansförsäljning av varor som ska importeras till unionens tullområde inom ramen för IOSS-ordningen, förutsatt att de utser ett indirekt ombud.

Artikel 86

Ingivande av en tulldeklaration innan varor anmäls till tullen

1. En tulldeklaration får inges före den förväntade anmälan till tullen av relevanta varor. Om varorna inte anmäls inom 30 dagar från dagen för ingivandet av tulldeklarationen, ska tulldeklarationen anses inte ha ingetts.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att inge en tulldeklaration enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 87

Godtagande av en tulldeklaration

1. Tulldeklarationer som uppfyller villkoren i detta kapitel och artikel 76 ska omedelbart godtas av tullmyndigheterna, förutsatt att de varor som de avser har anmälts till tullen.

2. Om inget annat föreskrivs ska den dag då tullmyndigheterna godtar tulldeklarationen vara den dag som ska användas för tillämpningen av bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklareras och för alla andra import- eller exportformaliteter.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att godta en tulldeklaration, inbegripet tillämpningen av dessa regler i de fall som avses i artikel 91. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 88

Ändring av en tulldeklaration

1. Deklaranten ska på ansökan tillåtas att ändra ett eller flera av dataelementen i tulldeklarationen efter det att den godtagits av tullmyndigheterna. Ändringen får inte göra tulldeklarationen tillämplig på andra varor än dem som den omfattade från början.

2. En ändring av tulldeklarationen efter det att tulldeklarationen har godtagits av tullmyndigheterna är inte tillåten om ansökan inges

a) efter det att tullmyndigheterna har meddelat deklaranten att de avser att undersöka varorna,

b) efter det att tullmyndigheterna har fastställt att data i tulldeklarationen är felaktiga, eller

c) efter det att tullmyndigheterna har frigjort varorna.

3. På ansökan av deklaranten inom tre år från dagen för godtagande av tulldeklarationen får tullmyndigheterna tillåta en ändring av tulldeklarationen efter det att varorna frigjorts för att göra det möjligt för deklaranten att fullgöra sina skyldigheter avseende hänförande av varorna till det berörda tullförfarandet.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att ändra en tulldeklaration efter det att varorna frigjorts i enlighet med punkt 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 89

Ogiltigförklaring av en tulldeklaration

1. Tullmyndigheterna ska på ansökan av deklaranten ogiltigförklara en redan godtagen tulldeklaration när de är förvissade om att

a) varorna omedelbart kommer att hänföras till ett tullförfarande, eller

b) hänförande av varorna till det tullförfarande för vilket de deklarerats inte längre är motiverat på grund av särskilda omständigheter.

Om tullmyndigheterna har meddelat deklaranten att de avser att undersöka varorna, får emellertid en ansökan om ogiltigförklaring av tulldeklarationen inte godkännas förrän undersökningen ägt rum.

2. Genom undantag från punkt 1 får tullmyndigheterna i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ogiltigförklara tulldeklarationen utan föregående ansökan av deklaranten.

3. Tullmyndigheterna får inte ogiltigförklara en tulldeklaration efter det att varorna frigjorts, utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall där tullmyndigheterna får ogiltigförklara en tulldeklaration utan ansökan av deklaranten, enligt punkt 2 i den här artikeln, och efter det att varorna frigjorts, enligt punkt 3 i den här artikeln.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att ogiltigförklara en tulldeklaration efter det att varorna frigjorts enligt punkt 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 90

Förenkling av upprättandet av data för varor som omfattas av olika undernummer enligt tulltaxan

1. Om en sändning utgörs av varor som omfattas av olika undernummer enligt tulltaxan och behandlingen av var och en av dessa varor i enlighet med dess undernummer enligt tulltaxan skulle medföra en arbetsbörda och omkostnad som inte står i proportion till de import- eller exporttullar som kan tas ut, får tullmyndigheterna på ansökan av deklaranten föreskriva en förenklad metod för tillämpning av import- eller exporttullar enligt vilken import- eller exporttullar tillämpas på hela sändningen på grundval av undernumret enligt tulltaxan för de varor som är föremål för den högsta import- eller exporttullsatsen.

2. Tullmyndigheterna ska neka användning av den förenklade metod för tillämpning av import- eller exporttullar som avses i punkt 1

a) om unionshanteringsavgiften är tillämplig, eller

b) när det gäller varor som omfattas av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, av förbud eller restriktioner eller av punktskatt, där en korrekt klassificering är nödvändig för att tillämpa de åtgärderna.

Artikel 91

Centraliserad klarering

1. Till och med den 28 februari 2031 får tullmyndigheterna på ansökan bevilja en person tillstånd att till det tullkontor som ansvarar för den plats där personen är etablerad inge en tulldeklaration för varor som anmälts till tullen vid ett annat tullkontor.

Tullmyndigheterna får frångå det krav på tillstånd som avses i första stycket om det tullkontor där tulldeklarationen inges och det tullkontor där varorna anmälts till tullen omfattas av samma tullmyndighets ansvar.

2. Endast en godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar enligt artikel 29.2 a får ansöka om det tillstånd som avses i punkt 1 i den här artikeln.

3. Det tullkontor där tulldeklarationen inges ska

a) övervaka hänförandet av varor till det berörda tullförfarandet,

b) utföra tullkontrollerna i syfte att kontrollera tulldeklarationen,

c) i motiverade fall, begära att det tullkontor till vilket varorna anmäls utför vissa tullkontroller för att kontrollera tulldeklarationen, och

d) fullgöra tullformaliteterna för att uppbära det import- eller exporttullbelopp som svarar mot eventuella tullskulder.

4. Det tullkontor där tulldeklarationen inges och det tullkontor till vilket varorna anmäls ska utbyta den information som är nödvändig för kontrollen av tulldeklarationen och för frigörandet av varorna.

5. Det tullkontor till vilket varorna anmäls ska, utan att detta påverkar dess egna kontroller som avser varor som förs in i eller ut ur unionens tullområde, utföra de tullkontroller som avses i punkt 3 c och överlämna resultaten av dessa kontroller till det tullkontor där tulldeklarationen inges.

6. Det tullkontor där tulldeklarationen inges ska frigöra varorna, med beaktande av resultaten av

a) dess egna kontroller för kontrollen av tulldeklarationen,

b) de kontroller som utförts av det tullkontor till vilket varorna anmälts för kontroll av tulldeklarationen och de kontroller som avser varor som förs in i eller ut ur unionens tullområde.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för beviljande av det tillstånd som avses i punkt 1 första stycket i den här artikeln.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för centraliserad klarering, inbegripet relevanta tullformaliteter och kontroller. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 92

Registrering i deklarantens bokföring

1. Till och med den 28 februari 2031 får tullmyndigheterna på ansökan bevilja en person tillstånd att inge en tulldeklaration, inbegripet en förenklad deklaration, i form av en registrering i deklarantens bokföring, förutsatt att datan i den deklarationen är tillgängliga för tullmyndigheterna i deklarantens elektroniska system vid den tidpunkt då tulldeklarationen inges i form av en registrering i deklarantens bokföring.

2. Tulldeklarationen ska anses ha godtagits vid den tidpunkt då varorna registreras i deklarantens bokföring.

3. På ansökan får tullmyndigheterna frångå kravet på att varorna ska anmälas. I detta fall ska varorna anses ha frigjorts vid tidpunkten för registrering i deklarantens bokföring.

Detta undantag får beviljas om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Deklaranten är en godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar enligt artikel 29.2 a.

b) De berörda varornas beskaffenhet och varuflöden motiverar ett undantag och är kända av tullmyndigheten.

c) Övervakningstullkontoret har tillgång till all den information som det anser sig behöva för att, om behov uppstår, kunna utöva sin rätt att undersöka varorna.

d) Varorna omfattas vid tidpunkten för registrering i bokföringen inte längre av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna, om inget annat föreskrivs i det tillstånd som avses i punkt 1 i denna artikel.

Övervakningstullkontoret får emellertid i särskilda situationer begära att varorna ska anmälas även i händelse av ett sådant undantag.

4. De villkor som gäller för frigörandet av varorna ska anges i det tillstånd som avses i punkt 1.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för beviljande av det tillstånd som avses i punkt 1 i den här artikeln.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegelerna för registrering i deklarantens bokföring, inbegripet de relevanta tullformaliteter och tullkontroller som avses i punkt 1 i denna artikel, och det undantag från kravet på anmälan av varor som avses i punkt 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 93

Giltighetens upphörande

De tillstånd för förenklade deklarationer, centraliserad klarering och registrering i deklarantens bokföring som avses i artikel 83, 91 respektive 92 ska upphöra att gälla den 1 mars 2034.

KAPITEL 4

Bortskaffande av varor

Artikel 94

Åtgärder som ska vidtas av tullmyndigheterna

1. Utan att det påverkar tillämpningen av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna ska tullmyndigheterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att bortskaffa varor, inbegripet förverkande eller förverkande till staten i enlighet med nationell rätt, försäljning, donation för humanitära ändamål eller förstöring, i följande fall:

a) Om en skyldighet enligt tullagstiftningen som rör införsel av icke-unionsvaror i unionens tullområde inte har fullgjorts, eller varorna har undanhållits tullövervakning.

b) Om varorna inte kan frigöras av något av följande skäl:

i) Det har inte varit möjligt, av skäl som kan tillskrivas importören, exportören, innehavaren av transiteringsförfarandet eller varuinnehavaren att genomföra eller fortsätta en undersökning av varorna inom den tid som föreskrivs av tullmyndigheterna.

ii) De dokument eller den information som måste tillhandahållas eller tillgängliggöras innan varorna kan hänföras till eller frigöras för det begärda tullförfarandet har inte tillhandahållits eller tillgängliggjorts.

iii) En betalning som skulle ha gjorts eller en garanti som skulle ha ställts för import- eller exporttullar har inte gjorts eller ställts inom föreskriven tid.

iv) Varorna uppfyller inte de villkor för frigörande som anges i artiklarna 77 och 78.

c) Om varorna inte har förts bort inom rimlig tid efter frigörandet.

d) Om det efter frigörandet konstateras att varorna inte uppfyllt villkoren för frigörandet.

e) Om varorna överlåtits till staten i enlighet med artikel 96.

2. Icke-unionsvaror som har överlåtits till staten eller icke-unionsvaror som har beslagtagits, förverkats eller förverkats till staten i enlighet med nationell rätt ska anses ha hänförts till tullagerförfarandet. Sådana varor ska registreras i bokföringen hos den som driver anläggningar för lagring av varor i tullager eller, om tullmyndigheterna innehar dem, i tullmyndigheternas bokföring.

Om tullmyndigheterna redan har mottagit data eller en tulldeklaration om de varor som ska förstöras, överlåtas till staten, beslagtas, förverkas eller förverkas till staten i enlighet med nationell rätt, ska bokföringen innehålla en hänvisning till dessa data eller denna tulldeklaration. Den tulldeklaration eller de data som berörs ska ogiltigförklaras.

3. Kostnaden för de åtgärder som avses i punkt 1 ska bäras

a) i det fall som avses i punkt 1 a, av fraktföraren, importören, innehavaren av transiteringsförfarandet, varuinnehavaren eller den person som undanhöll varorna från tullövervakning,

b) i de fall som avses i punkt 1 b, c och d, av importören, exportören, innehavaren av transiteringsförfarandet eller varuinnehavaren,

c) i det fall som avses i punkt 1 e, av den person som överlåter varorna till staten.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa i vilka fall varor kan förverkas.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för tullmyndigheternas försäljning och donation av varorna enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 95

Förstöring av varor

1. Om tullmyndigheterna har rimliga skäl för detta får de kräva att varor för vilka en underrättelse om tillgänglighet har tillhandahållits eller tillgängliggjorts ska förstöras, och de ska informera importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet och varuinnehavaren om detta. Kostnaderna för förstöringen ska bäras av importören, exportören, innehavaren av transiteringsförfarandet eller varuinnehavaren.

2. Om tullmyndigheterna anser det nödvändigt och proportionellt får de i enlighet med nationell rätt beslagta, förstöra eller på annat sätt göra obrukbara sådana varor för vilka ingen underrättelse om tillgänglighet har tillhandahållits eller tillgängliggjorts och vilka utgör en risk för slutanvändares hälsa och säkerhet. Kostnaden för en sådan åtgärd ska bäras av importören, exportören eller varuinnehavaren.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för förstöring av varor. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 96

Överlåtelse till staten

1. Importören, exportören, innehavaren av transiteringsförfarandet eller varuinnehavaren får med förhandstillstånd från tullmyndigheterna till staten överlåta icke-unionsvaror och varor som hänförts till förfarandet för slutanvändning.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för överlåtelse av varor till staten. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

AVDELNING VI

INFÖRSEL AV VAROR I UNIONENS TULLOMRÅDE

KAPITEL 1

Införsel av varor

Artikel 97

Förhandsinformation om gods

1. Varor får inte föras in i unionens tullområde om inte de fraktförare som för in varor i unionens tullområde till det förväntade tullkontoret för första införsel tillhandahåller eller tillgängliggör förhandsinformation om gods för dessa varor inom särskilda tidsfrister.

2. Om ingen förhandsinformation om gods har tillhandahållits eller tillgängliggjorts i enlighet med punkt 1, ska förhandsinformationen om gods tillhandahållas eller tillgängliggöras för det faktiska tullkontoret för första införsel senast vid ankomsten av det transportmedel som används för att transportera varorna.

3. Förhandsinformation om gods ska åtminstone inbegripa uppgift om identiteten på den importör som ansvarar för varorna, den unika referensen för sändningen, uppgift om avsändarens identitet, uppgift om mottagarens identitet, varubeskrivning, klassificering enligt tulltaxan, värde, varornas slutdestination om denna finns tillgänglig, data om rutten samt art och identifiering av det transportmedel som används för att transportera varorna samt transportkostnad.

4. Importören får inom de särskilda tidsfristerna för det berörda tullkontoret tillhandahålla eller tillgängliggöra en del av den förhandsinformation om gods som krävs.

5. Om importören redan har tillhandahållit eller tillgängliggjort en del av den förhandsinformation om gods som krävs ska fraktföraren koppla den förhandsinformation om gods som fraktföraren tillhandahåller eller tillgängliggör till den information som redan tillhandahållits eller tillgängliggjorts av importören.

6. Importören ska underrättas om en fraktförare kopplar den förhandsinformation om gods som fraktföraren tillhandahållit eller tillgängliggjort till den del av förhandsinformationen om gods som tillhandahållits eller tillgängliggjorts av importören.

7. I särskilda fall, som fastställs i tullagstiftningen, där fraktföraren eller importören inte har all den förhandsinformation om gods som avses i punkterna 1 och 3, får andra personer som har denna information åläggas att tillhandahålla eller tillgängliggöra den.

8. Förhandsinformationen om gods ska innehålla de data som krävs för att tullmyndigheterna ska kunna utföra en riskanalys.

9. En person som tillhandahåller eller tillgängliggör förhandsinformation om gods får begränsa synligheten för sin identifiering och sina kommersiellt känsliga data till en eller flera personer som också tillhandahåller eller tillgängliggör data, utan att detta påverkar användningen av samtliga data för tullövervakning.

10. Skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra förhandsinformation om gods ska inte vara tillämplig

a) för transportmedel och varor som transporteras på dessa som endast passerar genom unionens tullområdes territorialhav eller luftrum utan att göra uppehåll inom det området,

b) för icke-unionsvaror som förs in i unionens tullområde efter att tillfälligt ha lämnat det området sjövägen eller med flyg och efter att ha transporterats via direkt rutt utan något uppehåll utanför unionens tullområde,

c) för unionsvaror vars tullstatus måste bevisas enligt artikel 71.2 och som förs in i unionens tullområde efter att tillfälligt ha lämnat det området sjövägen eller med flyg och efter att ha transporterats via direkt rutt utan något uppehåll utanför unionens tullområde,

d) för unionsvaror som befordras utan att deras tullstatus ändras i enlighet med artikel 73.2 och som förs in i unionens tullområde efter att tillfälligt ha lämnat det området sjövägen eller med flyg och efter att ha transporterats via direkt rutt utan något uppehåll utanför unionens tullområde, och

e) i andra fall, om det är fullt motiverat att tillämpning inte sker på grund av typen av varor eller varuflöden eller om det krävs enligt internationella avtal.

11. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa regler för fastställande av förväntat tullkontor för första införsel enligt punkt 1 i denna artikel,

b) specificera den förhandsinformation om gods som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras i enlighet med punkt 1 i denna artikel och de data som avses i punkt 8 i denna artikel, vilket ska inbegripa specifik information som gör det möjligt för tullmyndigheterna att utföra en riskanalys när det gäller varornas skydd och säkerhet,

c) fastställa de särskilda tidsfrister som avses i punkterna 1 och 4 i denna artikel,

d) fastställa de särskilda fall och de andra personer som kan åläggas att tillhandahålla eller tillgängliggöra förhandsinformation om gods enligt vad som avses i punkt 7 i denna artikel,

e) specificera de fall där typen av varor eller varuflöden fullt ut motiverar att skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra förhandsinformation om gods enligt vad som avses i punkt 10 e i denna artikel inte tillämpas,

f) fastställa på vilka villkor den person som tillhandahåller eller tillgängliggör förhandsinformation om gods kan begränsa synligheten för identifieringsdata eller kommersiellt känsliga data enligt vad som avses i punkt 9 i denna artikel.

12. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för tillhandahållande, tillgängliggörande och mottagande av förhandsinformation om gods enligt punkterna 1–8 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

13. I enlighet med de datum som anges i det arbetsprogram som avses i artikel 38.6 b och fram till och med senast den 28 februari 2034 får de formaliteter som avses i punkterna 1–12 i den här artikeln och i artiklarna 98–103 i denna förordning fortfarande fullgöras i enlighet med de regler och krav på data som föreskrivs i förordning (EU) nr 952/2013 och som är tillämpliga på de elektroniska system som medlemsstaterna och kommissionen har utvecklat enligt artikel 16.1 i förordning (EU) nr 952/2013.

Artikel 98

Riskanalys av förhandsinformation om gods

1. Utan att det påverkar den verksamhet som bedrivs av EU:s tullbyrå enligt avdelning XII ska tullkontoret för första införsel inom särskilda tidsfrister säkerställa att en riskanalys utförs. Denna riskanalys ska främst göras för skydds- och säkerhetsändamål och ska, om så är lämpligt, utföras i samarbete med andra tullkontor och, om så är möjligt, på grundval av förhandsinformation om gods och annan information som tillhandahålls eller tillgängliggörs via EU:s tulldatacentral. Tullkontoret för första införsel ska vidta nödvändiga åtgärder på grundval av resultaten av den riskanalysen.

2. Tullkontoret för första införsel får, i tillämpliga fall i samarbete med tullmyndigheterna i de andra medlemsstater som deltar i riskanalysprocessen, vidta lämpliga riskreducerande åtgärder, inbegripet

a) instruktioner till den person som tillhandahållit eller tillgängliggjort förhandsinformationen om gods om att varorna inte ska lastas eller transporteras och, om fraktföraren är en annan person än den som lämnade data, liknande instruktioner till fraktföraren om att varor inte ska lastas eller transporteras,

b) begäran om ytterligare information eller åtgärder,

c) identifiering av situationer där det kan vara lämpligt att en annan myndighet vidtar åtgärder,

d) rekommendationer om den lämpligaste platsen för att utföra en tullkontroll och de lämpligaste åtgärderna för denna kontroll.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda tidsfrister inom vilka den riskanalys som avses i punkt 1 i den här artikeln ska utföras.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de förfaranderegler som ska tillämpas för de riskreducerande åtgärder som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

5. Till och med den 28 februari 2034 ska den riskanalys som avses i punkt 1 utföras på grundval av den summariska införseldeklarationen.

Artikel 99

Ändring av förhandsinformation om gods

1. Importören, fraktföraren eller de andra personer som avses i artikel 97 ska ändra ett eller flera dataelement i förhandsinformationen om gods om

a) importören, fraktföraren eller den andra berörda personen får kännedom om att den relevanta informationen har ändrats i bokföringen eller att informationen är felaktig, eller

b) en tullmyndighet begär att importören, fraktföraren eller den andra berörda personen gör detta på grund av felaktiga eller ofullständiga data eller problem med datakvaliteten, särskilt när det identifieras som ett resultat av den riskanalys som utförts.

2. Importören, fraktföraren eller de andra personer som avses i artikel 97 får inte ändra förhandsinformationen om gods om

a) tullmyndigheterna har gett instruktioner till den person som tillhandahållit eller tillgängliggjort förhandsinformationen om gods och fraktföraren, om detta är en annan person, om att varorna inte ska lastas eller transporteras enligt artikel 98.2 a,

b) tullmyndigheterna har informerat fraktföraren eller andra personer om att tullmyndigheterna avser att undersöka varorna,

c) tullmyndigheterna har fastställt att förhandsinformationen om gods är felaktig,

d) data i förhandsinformationen om gods har tagits med i förteckningen över data som inte kan ändras.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data i förhandsinformationen om gods som inte kan ändras enligt punkt 2 d i den här artikeln.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för ändring av förhandsinformation om gods i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 100

Ogiltigförklaring av förhandsinformation om gods

1. En fraktförare eller andra personer som tillhandahållit eller tillgängliggjort förhandsinformation om gods och får kännedom om att varor som omfattas av denna förhandsinformation om gods inte kommer att föras in i unionens tullområde ska så snart som möjligt till tullmyndigheten lämna in en begäran om ogiltigförklaring av förhandsinformationen om gods.

Om varor som omfattas av förhandsinformationen om gods inte förs in i unionens tullområde inom 200 dagar från den dag då förhandsinformationen om gods tillhandahölls eller tillgängliggjordes, ska tullmyndigheterna ogiltigförklara denna förhandsinformation om gods.

2. Personer som tillhandahåller eller tillgängliggör förhandsinformation om gods och importörer som tillhandahåller eller tillgängliggör information i EU:s tulldatacentral ska underrätta varandra om ogiltigförklaringen av den information som de har tillhandahållit eller tillgängliggjort.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för ogiltigförklaring av förhandsinformation om gods i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 101

Underrättelse om ankomst beträffande transportmedel och varor

1. Fraktföraren ska underrätta det faktiska tullkontoret för första införsel om ankomsten av det transportmedel som för in varor i unionens tullområde vid dess ankomst.

2. Fraktföraren ska underrätta det tullkontor som ansvarar för den hamn eller flygplats där varorna lossas eller omlastas om ankomsten av varor som förs in i unionens tullområde sjövägen eller med flyg när det transportmedel med vilket dessa varor förs in i unionens tullområde ankommer till den hamnen eller flygplatsen.

3. Fraktföraren ska underrätta tullkontoret för första införsel om ankomsten av varor som förs in i unionens tullområde på väg, järnväg eller inre vattenvägar när det transportmedel med vilket dessa varor förs in i unionens tullområde ankommer till det tullkontoret.

4. Fraktföraren ska koppla underrättelsen om varornas ankomst till den förhandsinformation om gods som tillhandahållits eller tillgängliggjorts om dessa varor.

5. Trots fraktförarens skyldigheter enligt punkterna 1, 2 och 3 får var och en av följande personer lämna underrättelse om varornas ankomst vid den tidpunkt som avses i de punkterna:

a) Den person i vars namn eller för vars räkning den person som för in varorna i det tullområdet agerar.

b) Den person som tar på sig ansvaret för att transportera varorna efter det att de förts in i unionens tullområde.

c) Varje person som omedelbart hänför varorna till ett tullförfarande.

d) Innehavaren av ett tillstånd för drift av en anläggning för tillfällig lagring eller varje person som bedriver verksamhet i en frizon.

6. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen, där inte alla data i den förhandsinformation om gods som avses i artikel 97.8 om varorna kan erhållas från fraktföraren, får en efterföljande fraktförare eller andra personer som har dessa data och lämpliga rättigheter att tillhandahålla dem åläggas att underrätta det faktiska tullkontoret för första införsel om varornas ankomst.

7. Med förbehåll för tullmyndighetens godkännande får underrättelsen om transportmedlets och varornas ankomst tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna på andra sätt än via EU:s tulldatacentral, såsom via system för kommersiella uppgifter, hamnuppgifter eller transportuppgifter, förutsatt att sådana system innehåller de data som krävs för en sådan underrättelse och att dessa data är tillgängliga vid den tidpunkt som avses i punkt 1, 2 eller 3, beroende på vad som är lämpligt. I sådana fall ska de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs på dessa andra sätt överföras till EU:s tulldatacentral.

8. Genom undantag från punkt 2 ska skyldigheten att lämna underrättelse om varornas ankomst inte gälla i följande fall:

a) Om varor vid ankomsten till unionens tullområde lossas från och lastas på nytt på samma transportmedel under färd endast för att andra varor ska kunna lossas eller lastas vid samma unionshamn eller unionsflygplats.

b) Om unionsvaror som befordras utan att deras tullstatus ändras i enlighet med artikel 73.2 förs in i unionens tullområde efter att tillfälligt ha lämnat det området sjövägen eller med flyg och efter att ha transporterats via direkt rutt utan något uppehåll utanför unionens tullområde.

9. Fraktföraren får inte inom unionens tullområde lossa varor för vilka den förhandsinformation om gods som avses i artikel 97.8 inte har tillhandahållits eller tillgängliggjorts för tullmyndigheterna, såvida inte tullmyndigheterna har begärt att fraktföraren ska uppvisa dessa varor i enlighet med artikel 103.

10. Genom undantag från punkt 9 får tullmyndigheterna i händelse av en överhängande fara som gör det nödvändigt att omedelbart lossa alla eller vissa av varorna tillåta att fraktföraren lossar varorna.

11. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall som avses i punkt 6 i den här artikeln och de andra personer som avses i den punkten och som kan åläggas att underrätta det faktiska tullkontoret för första införsel om varornas ankomst.

12. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer det förfarande för underrättelse om ankomst som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

13. I enlighet med de datum som anges i det arbetsprogram som avses i artikel 38.6 b och fram till och med senast den 28 februari 2034 får en sådan underrättelse om ankomst som avses i den här artikeln fortfarande lämnas in och ett sådant fysiskt uppvisande av varor för tullen som avses i artikel 103.1 i denna förordning fortfarande genomföras i enlighet med de regler och krav på data som föreskrivs i förordning (EU) nr 952/2013 och som är tillämpliga på de elektroniska system som medlemsstaterna i samarbete med kommissionen har utvecklat enligt artikel 16.1 i förordning (EU) nr 952/2013.

Artikel 102

Transport till avsedd plats

1. Den fraktförare som för in varor i unionens tullområde ska utan dröjsmål via den rutt som tullmyndigheterna angett och i enlighet med deras eventuella anvisningar transportera dem till det tullkontor som anvisats av tullmyndigheterna eller till någon annan plats som de anvisat eller godkänt, eller till en frizon.

2. Varor som förs in i en frizon ska föras in i den frizonen direkt, antingen sjövägen eller med flyg eller, om det sker landvägen, utan att passera genom någon annan del av unionens tullområde, om frizonen gränsar till landgränsen mellan en medlemsstat och ett tredjeland.

3. Om fraktförare på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure inte kan fullgöra skyldigheten enligt punkt 1 ska de utan dröjsmål informera tullmyndigheterna om situationen och om exakt var varorna finns.

4. Tullmyndigheterna ska besluta vilka åtgärder som ska vidtas för att möjliggöra tullövervakning av de varor som avses i punkt 1, eller av fartyg eller luftfartyg samt de varor som dessa transporterar under de omständigheter som anges i punkt 3, och för att vid behov säkerställa att varorna i ett senare skede transporteras till ett tullkontor som anvisats av tullmyndigheterna eller till någon annan plats som har anvisats eller godkänts av dessa myndigheter, eller till en frizon.

5. Tullmyndigheterna får göra varor som fortfarande befinner sig utanför unionens tullområde föremål för tullkontroller till följd av ett avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet. Tullmyndigheterna ska behandla dessa varor på samma sätt som varor som förts in i unionens tullområde.

6. Genom undantag från punkterna 1 och 3 får särskilda regler tillämpas för varor som transporteras inom gränsområden eller i rörledningar och kablar, för flöden av försumbar ekonomisk betydelse eller för varor som medförs av resande, förutsatt att möjligheterna till tullövervakning och tullkontroll inte äventyras till följd av detta.

7. Punkt 1 ska inte vara tillämplig på de transportmedel, eller de varor som transporteras på dessa, som endast passerar genom unionens tullområdes territorialvatten eller luftrum utan att göra uppehåll inom det området.

Artikel 103

Fysiskt uppvisande av varor för tullen

1. Om tullmyndigheterna eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna så kräver, ska fraktföraren eller varuinnehavaren fysiskt uppvisa de varor som förs in i unionens tullområde för tullen vid varornas ankomst till det tullkontor som anvisats av tullmyndigheterna eller till någon annan plats som anvisats eller godkänts av dessa myndigheter, eller till frizonen.

2. Tullmyndigheterna ska underrätta fraktföraren eller varuinnehavaren om skyldigheten att fysiskt uppvisa dessa varor för tullen.

3. Varor som fysiskt uppvisats för tullen får inte utan tullmyndigheternas medgivande föras bort från den plats där de uppvisades.

4. Skyldigheten att fysiskt uppvisa varor för tullen ska inte gälla unionsvaror som befordras utan att deras tullstatus ändras i enlighet med artikel 73.2 och som förs in i unionens tullområde efter att tillfälligt ha lämnat det området sjövägen eller med flyg och efter att ha transporterats via direkt rutt utan något uppehåll utanför unionens tullområde.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att anvisa och godkänna sådana andra platser än det anvisade tullkontoret som avses i punkt 1 i den här artikeln.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för fysiskt uppvisande av varor för tullen i enlighet med denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 104

Tillfällig lagring av varor

1. Icke-unionsvaror ska vara i tillfällig lagring från och med den tidpunkt då den person som avses i artikel 101 lämnar underrättelse om deras ankomst till unionens tullområde i enlighet med den artikeln till dess att de hänförs till ett tullförfarande eller förs ut ur unionens tullområde, eller till dess att tullmyndigheterna reglerar varornas situation i enlighet med punkt 7 i den här artikeln.

2. Icke-unionsvaror som befordras enligt ett transiteringsförfarande ska vara i tillfällig lagring efter det att transiteringsförfarandet har slutförts till dess att de hänförs till ett annat tullförfarande eller förs ut ur unionens tullområde eller till dess att tullmyndigheterna reglerar varornas situation i enlighet med punkt 7.

3. Icke-unionsvaror i tillfällig lagring ska lagras i anläggningar för tillfällig lagring som godkänts i enlighet med artikel 108 eller, i de fall där detta är motiverat, på andra platser som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna, inbegripet platser som angetts av betrodda näringsidkare.

4. Innehavaren av ett tillstånd för drift av en anläggning för tillfällig lagring som avses i artikel 108, eller den person som lagrar varorna i fall där varor lagras på andra platser som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna, ska ansvara för att fullgöra de skyldigheter som följer av lagringen av varor i tillfällig lagring, inbegripet säkerställa att varorna

a) inte undandras tullövervakning, och

b) endast är föremål för former av hantering som säkerställer att de bevaras utan att de förändras eller att deras utseende eller tekniska egenskaper påverkas.

5. Om inget annat föreskrivs i unionsrätten eller nationell rätt ska icke-unionsvaror i tillfällig lagring hänföras till ett tullförfarande eller föras ut ur unionens tullområde inom 90 dagar från det att den tillfälliga lagringen inleddes. I undantagsfall som fastställs i tullagstiftningen får tullmyndigheterna förlänga den tidsfristen.

6. Icke-unionsvaror i tillfällig lagring på platser som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna, inbegripet platser som angetts av betrodda näringsidkare, ska hänföras till ett tullförfarande eller återexporteras inom en särskild tidsfrist.

7. Om varor av ett vederbörligen motiverat skäl inte kan kvarhållas i tillfällig lagring, ska tullmyndigheterna utan dröjsmål vidta alla åtgärder som krävs för att bortskaffa varorna i enlighet med avdelning V kapitel 4.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för anvisande eller godkännande av platser enligt punkt 3 i den här artikeln, tidsfristen enligt punkt 6 i den här artikeln och de undantagsfall i vilka tidsfristen enligt punkt 5 i den här artikeln får förlängas.

9. I enlighet med de datum som anges i det arbetsprogram som avses i artikel 38.6 b och fram till och med senast den 28 februari 2034 ska en deklaration för tillfällig lagring lämnas in i enlighet med de regler och krav på data som föreskrivs i förordning (EU) nr 952/2013.

Artikel 105

Information om tillfällig lagring

1. Icke-unionsvaror för vilka en underrättelse om varornas ankomst har tillhandahållits eller tillgängliggjorts för tullmyndigheten ska omfattas av information om tillfällig lagring som innehåller alla de data som krävs för tillämpningen av bestämmelserna om tillfällig lagring.

2. Den person som avses i artikel 101, innehavaren av ett tillstånd för drift av en anläggning för tillfällig lagring eller en annan person som är varuinnehavare ska tillhandahålla eller tillgängliggöra informationen om tillfällig lagring senast vid den tidpunkt då varorna förs till anläggningen för tillfällig lagring eller till andra platser som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna.

3. Om inget annat föreskrivs får tullmyndigheterna inte kräva att informationen om tillfällig lagring tillhandahålls eller tillgängliggörs om

a) det senast vid tidpunkten för underrättelsen om varornas ankomst till unionens tullområde fastställs att dessa varor har tullstatus som unionsvaror i enlighet med artikel 71, eller

b) de data som krävs för tullförfarandet eller återexporten redan har tillhandahållits eller tillgängliggjorts för tullmyndigheterna.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) ytterligare specificera de fall som avses i punkt 3 i denna artikel och i vilka tullmyndigheterna inte ska kräva tillhandahållande eller tillgängliggörande av information om tillfällig lagring,

b) fastställa de data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för tillämpningen av bestämmelserna om tillfällig lagring.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegelna för ingivande av information om tillfällig lagring enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 106

Ändring av information om tillfällig lagring

1. De personer som avses i artikel 105.2 ska ändra ett eller flera dataelement i informationen om tillfällig lagring

a) om de får kännedom om att relevant information har ändrats i deras bokföring, eller

b) om en tullmyndighet begär att de gör detta på grund av felaktiga eller ofullständiga data eller problem med datakvaliteten.

2. De personer som avses i artikel 105.2 får inte ändra informationen om tillfällig lagring om

a) tullmyndigheterna har informerat dessa personer om att de avser att undersöka varorna,

b) tullmyndigheterna har informerat dessa personer om att de har fastställt att de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts är felaktiga, eller

c) varorna har förts ut ur anläggningen för tillfällig lagring, om inte annat föreskrivs.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall då informationen ska ändras, i enlighet med vad som anges i punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegleрna för ändring i enlighet med punkt 1 i denna artikel av den information som avses däri. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 107

Ogiltigförklaring av information om tillfällig lagring

1. En person som avses i artikel 105.2 och som får kännedom om att varor inte kommer att föras in i unionens tullområde ska så snart som möjligt ogiltigförklara denna information om tillfällig lagring.

Om varor för vilka information om tillfällig lagring har tillhandahållits eller tillgängliggjorts inte förs in i unionens tullområde inom 30 dagar från den dag då informationen tillhandahölls eller tillgängliggjordes, ska tullmyndigheterna ogiltigförklara dessa data.

Information om tillfällig lagring ska också ogiltigförklaras i andra fall som fastställs i tullagstiftningen.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att ytterligare specificera de fall som avses i punkt 1 tredje stycket i den här artikeln och i vilka information om tillfällig lagring ska ogiltigförklaras.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegleрna för ogiltigförklaring av den information om tillfällig lagring som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 108

Driftstillstånd för anläggningar för tillfällig lagring

1. Det ska krävas ett tillstånd från tullmyndigheterna för drift av en anläggning för tillfällig lagring. Ett sådant tillstånd ska inte krävas om anläggningen för tillfällig lagring drivs av tullmyndigheten själv.

Villkoren för att driften av en anläggning för tillfällig lagring ska vara tillåten ska framgå av detta tillstånd.

2. Det tillstånd som avses i punkt 1 i denna artikel ska endast beviljas personer som

a) är etablerade i unionens tullområde,

b) tillhandahåller nödvändig försäkran om ett korrekt genomförande av verksamheten, och

c) ställer en garanti i enlighet med artikel 194.

Om en samlad garanti ställs ska efterlevnaden av de skyldigheter som är knutna till garantin övervakas genom vederbörlig revision.

En godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare ska anses ha uppfyllt det villkor som avses i första stycket b i denna punkt, om den verksamhet som avser driften av de berörda anläggningarna för tillfällig lagring beaktas i det tillstånd som avses i artikel 30 respektive 31.

3. Det tillstånd som avses i punkt 1 ska endast beviljas om tullmyndigheterna kan utöva tullövervakning utan att behöva använda administrativa arrangemang som inte står i proportion till de ekonomiska behoven i fråga.

4. Innehavaren av det tillstånd som avses i punkt 1 ska hålla lämplig bokföring i en form som godkänts av tullmyndigheterna och tillhandahålla eller tillgängliggöra denna bokföring i EU:s tulldatacentral.

Denna bokföring ska innehålla den information och de data som gör det möjligt för tullmyndigheterna att övervaka driften av anläggningarna för tillfällig lagring, särskilt när det gäller att identifiera de varor som lagras, deras tullstatus och befordran av dessa varor.

5. En godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare ska anses fullgöra den skyldighet som fastställs i punkt 4 om dennes bokföring är ändamålsenlig för driften av anläggningar för tillfällig lagring.

6. Tullmyndigheterna får bemyndiga innehavaren av det tillstånd som avses i punkt 1 att befordra varor i tillfällig lagring mellan olika anläggningar för tillfällig lagring, förutsatt att sådan befordran inte ökar risken för bedrägeri, för följande typer av befordran:

a) Befordran som sker under en enda tullmyndighets ansvar.

b) Befordran som omfattas av endast ett tillstånd som utfärdas till en godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller till en betrodd näringsidkare.

c) Andra fall av befordran som fastställs i tullagstiftningen.

7. När det finns ett ekonomiskt behov och tullövervakningen inte kommer att påverkas negativt får tullmyndigheterna tillåta lagring av unionsvaror i en anläggning för tillfällig lagring. Dessa varor ska inte betraktas som varor i tillfällig lagring.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa följande:

a) Villkoren för beviljande av tillstånd för drift av anläggningar för tillfällig lagring.

b) Den typ av information och data som ska ingå i den bokföring som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras i EU:s tulldatacentral, enligt vad som avses i punkt 4 i denna artikel.

c) De övriga fall av befordran av varor i tillfällig lagring som avses i punkt 6 c i denna artikel och de därmed sammanhängande villkoren.

9. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegelerna för befordran av varor mellan anläggningar för tillfällig lagring i enlighet med punkt 6 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 2

Övergång till fri omsättning

Artikel 109

Tillämpningsområde och verkan

1. Icke-unionsvaror som är avsedda att släppas ut på unionens marknad eller avsedda för privat användning eller konsumtion inom unionens tullområde ska hänföras till förfarandet för övergång till fri omsättning.

2. Övergång till fri omsättning ska ge icke-unionsvaror tullstatus som unionsvaror.

3. Villkoren för att hänföra varor till förfarandet för övergång till fri omsättning ska vara följande:

a) De data som krävs har tillhandahållits eller tillgängliggjorts för tullmyndigheterna och ska åtminstone inbegripa uppgift om identiteten på den importör som ansvarar för varorna, säljaren, köparen, tillverkaren, produktleverantören om denne inte är tillverkaren, och på den ansvariga ekonomiska aktören i unionen enligt artikel 4 i förordning (EU) 2019/1020 och artikel 16 i förordning (EU) 2023/988, värdet, ursprunget, klassificeringen enligt tulltaxan, varubeskrivningen, den unika referensen för sändningen och var den befinner sig samt en förteckning över relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

b) När det gäller varor som importerats av en importör vid distansförsäljning som har valt att använda IOSS-ordningen ska de data som krävs, utöver de data som avses i led a, inbegripa den information som anges i de räkenskaper över de transaktioner som omfattas av IOSS-ordningen, vilka förs av den beskattningsbara personen, i enlighet med artikel 369x.1 i direktiv 2006/112/EG.

c) Alla importtullar eller andra tillämpliga avgifter, inbegripet antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder, har betalats eller omfattas av en garanti, såvida inte varorna är föremål för en begäran om uttag från en tullkvot.

d) Varorna har ankommit till platsen för frigörande i unionens tullområde.

e) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att närmare fastställa vilka data enligt led a i punkt 3 i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för övergång till fri omsättning eller genom att föreskriva undantag från det ledet som motiveras av typen av berörda varuflöden.

Artikel 110

Tillämpning av handelspolitiska åtgärder på aktiv och passiv förädling

1. Om förädlade produkter som framställts inom ramen för aktiv förädling övergår till fri omsättning och beräkningen av importtullbeloppet sker i enlighet med artikel 192.3 ska de handelspolitiska åtgärder tillämpas som är tillämpliga på övergång till fri omsättning av de varor som hänförts till förfarandet för aktiv förädling.

2. Punkt 1 ska inte gälla avfall och skrot.

3. Om förädlade produkter som framställts inom ramen för aktiv förädling övergår till fri omsättning och beräkningen av importtullbeloppet sker i enlighet med artikel 191.1 ska de handelspolitiska åtgärder som är tillämpliga på dessa varor tillämpas endast i de fall där de varor som hänförts till förfarandet för aktiv förädling omfattas av sådana åtgärder.

4. Handelspolitiska åtgärder ska inte tillämpas på förädlade produkter som övergår till fri omsättning efter passiv förädling om

a) de förädlade produkterna behåller sitt ursprung i unionen i den mening som avses i artikel 169,

b) den passiva förädlingen innefattar reparation, inbegripet det standardutbytessystem som avses i artikel 164, eller

c) den passiva förädlingen följer på ytterligare förädlingsprocesser i enlighet med artikel 160.

KAPITEL 3

Befrielse från importtullar

Artikel 111

Återinförda varor

1. Icke-unionsvaror som, efter att ursprungligen ha exporterats som unionsvaror från unionens tullområde, återinförs till detta område inom tre år och hänförs till förfarandet för övergång till fri omsättning ska på ansökan av den berörda personen beviljas befrielse från importtullar.

Första stycket ska tillämpas även om de återinförda varorna endast utgör en del av de varor som tidigare exporterades från unionens tullområde.

2. Den treårsperiod som avses i punkt 1 får överskridas för att ta hänsyn till särskilda omständigheter.

3. Om de återinförda varorna före exporten från unionens tullområde hade övergått till fri omsättning tullfritt eller till nedsatt importtullsats på grund av en särskild slutanvändning, ska befrielse från importtullar enligt punkt 1 beviljas endast om dessa varor ska övergå till fri omsättning för samma slutanvändning.

Om den slutanvändning för vilken varorna i fråga ska övergå till fri omsättning inte längre är densamma, ska det importtullbelopp som ska betalas minskas med det belopp som tagits ut för varorna när de först övergick till fri omsättning. Om det sistnämnda beloppet överstiger det belopp som påförs när de återinförda varorna övergår till fri omsättning, ska ingen återbetalning beviljas.

4. Om unionsvaror har förlorat sin tullstatus enligt artikel 72 och därefter övergår till fri omsättning ska punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln tillämpas.

5. Befrielse från importtullar enligt punkt 1 ska beviljas endast om varor återinförs i samma skick som de var i när de exporterades.

6. Befrielse från importtullar enligt punkt 1 ska styrkas av information av vilken det framgår att villkoren för den befrielsen är uppfyllda.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de fall där varor anses ha återinförts i samma skick som de var i när de exporterades, enligt vad som avses i punkt 5 i den här artikeln.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för tillhandahållande av den information som avses i punkt 6 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 112

Varor som tidigare hänförts till förfarandet för aktiv förädling

1. Artikel 111.1, 111.2, 111.5 och 111.6 ska i tillämpliga delar gälla för förädlade produkter som ursprungligen återexporterades från unionens tullområde efter ett förfarande för aktiv förädling, förutsatt att dessa förädlade produkters övergång till fri omsättning medför att tillämpliga importtullar tas ut på de varor som hänfördes till det första förfarandet för aktiv förädling.

2. Om de förädlade produkter som avses i punkt 1 hänförs till ett efterföljande förfarande för aktiv förädling, och andra förädlade produkter än de som framställts inom ramen för den tidigare aktiva förädlingen övergår till fri omsättning, ska importtullar tas ut på de varor som avses i punkt 1.

3. Det importtullbelopp som ska betalas för de varor som omfattas av punkt 1 i denna artikel ska fastställas i enlighet med artikel 192.3.

4. Befrielse från importtullar enligt artikel 111 får beviljas för förädlade produkter som exporterats i enlighet med artikel 133.2 c endast om det säkerställs att inga varor som ersatts med likvärdiga varor kommer att hänföras till förfarandet för aktiv förädling.

Artikel 113

Produkter från havsfiske och andra produkter som hämtats ur havet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 169.1 ska följande produkter befrias från importtullar när de övergår till fri omsättning:

a) Produkter från havsfiske och andra produkter som hämtats ur ett tredjelands territorialhav av fartyg som enbart är registrerade eller anmälda för registrering i en medlemsstat och för den medlemsstatens flagg.

b) Produkter som framställts av produkter som avses i led a i denna punkt ombord på fabriksfartyg som uppfyller de villkor som anges i det ledet.

2. Befrielsen från importtullar enligt punkt 1 ska styrkas av bevisning för att de villkor som anges i den punkten är uppfyllda.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att lämna den bevisning som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

AVDELNING VII

VAROR SOM FÖRS UT UR UNIONENS TULLOMRÅDE

KAPITEL 1

Export och återexport

Artikel 114

Export

1. Unionsvaror som ska föras ut ur unionens tullområde ska hänföras till förfarandet för export.

2. Villkoren för att hänföra varor till förfarandet för export ska vara följande:

a) De data som krävs har tillhandahållits eller tillgängliggjorts för tullmyndigheterna.

b) Alla exporttullar eller andra tillämpliga avgifter har betalats eller omfattas av en garanti.

c) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

3. Varor som ska föras ut ur unionens tullområde ska i tillämpliga fall omfattas av följande:

a) Återbetalning eller eftergift av importtullar.

b) De formaliteter som krävs enligt bestämmelser som är tillämpliga på andra avgifter.

c) Förfaranderegelna för export och utförsel.

4. Punkt 1 ska inte gälla unionsvaror som

a) hänförs till förfarandet för passiv förädling,

b) förs ut ur unionens tullområde efter att ha hänförts till förfarandet för slutanvändning,

c) levereras som varor till luftfartyg eller fartyg och som är mervärdesskattebefriade eller punktskattebefriade eller omfattas av nollprocentsats för mervärdesskatt eller punktskatt, oavsett luftfartygets eller fartygets destination, och för vilka leveransbevis krävs,

d) hänförs till förfarandet för intern transitering,

e) tillfälligt befordras ut ur unionens tullområde i enlighet med artikel 73.

5. De tullformaliteter som gäller för förfarandet för export ska tillämpas i de fall som avses i punkt 4 a och b, samt i punkt 4 c, oavsett luftfartygets eller fartygets destination.

6. Varor som sänts till Helgoland ska inte anses vara exporterade från unionens tullområde.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data enligt punkt 2 a i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för export.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de förfaranderegler för export och utförsel som avses i punkt 3 c i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 115

Befrielse från exporttullar för temporärt exporterade unionsvaror

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 161 ska unionsvaror som exporteras temporärt från unionens tullområde omfattas av befrielse från exporttullar under förutsättning att de återimporteras.

Artikel 116

Återexport

1. Icke-unionsvaror som ska föras ut ur unionens tullområde ska återexporteras förutsatt att relevanta återexportdata har tillhandahållits eller tillgängliggjorts och att de varor som är avsedda att återexporteras uppfyller kraven i annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna med avseende på icke-unionsvaror.

2. Återexportdata ska i tillämpliga fall inbegripa de data som är nödvändiga för att avsluta det föregående tullförfarandet eller för att slutföra den tillfälliga lagringen.

3. Artiklarna 74–80 och 123 ska tillämpas vid återexport.

4. Punkt 1 ska inte tillämpas

a) på icke-unionsvaror som hänförs till förfarandet för extern transitering och endast passerar genom unionens tullområde,

b) om icke-unionsvaror som ska föras ut ur unionens tullområde lossas från och lastas på nytt på samma transportmedel under dess färd för att andra varor ska kunna lossas eller lastas vid samma hamn eller flygplats.

5. Till och med den 28 februari 2034 får återexportdata tillhandahållas i

a) en deklaration om återexport, eller

b) en anmälan om återexport, om varorna omlastas i, eller återexporteras direkt från, en frizon eller en anläggning för tillfällig lagring.

6. Till och med den 28 februari 2034 ska artiklarna 81–93 tillämpas på deklarationen om återexport och anmälan om återexport.

7. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa i vilka fall en anmälan om återexport ska inges och i vilka fall den kan ändras eller ogiltigförklaras.

8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för ingivande, ändring eller ogiltigförklaring av en anmälan om återexport. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 2

Utförsel av varor

Artikel 117

Information före avgång

1. Fraktförare som för ut varor ur unionens tullområde ska tillhandahålla eller tillgängliggöra en minimimängd information före avgång om dessa varor för den behöriga tullmyndigheten inom särskilda tidsfrister och senast vid underrättelsen om varornas ankomst till utförselstället.

2. Informationen före avgång ska innehålla de data som är nödvändiga för att tullmyndigheterna ska kunna utföra en riskanalys främst för skydds- och säkerhetsändamål.

3. Exportören får tillhandahålla eller tillgängliggöra en del av informationen före avgång eller all information före avgång för den behöriga tullmyndigheten.

4. Om exportören redan har tillhandahållit eller tillgängliggjort en del av den information före avgång som krävs ska fraktföraren koppla den del av den information före avgång som krävs och som denne tillhandahåller eller tillgängliggör till den information som redan tillhandahållits eller tillgängliggjorts av exportören.

5. Om exportören redan har tillhandahållit eller tillgängliggjort all den information före avgång som krävs ska fraktföraren tillhandahålla eller tillgängliggöra ytterligare information före avgång endast om denne är medveten om att den information som tidigare tillhandahållits eller tillgängliggjorts är felaktig.

6. Exportören ska underrättas om en fraktförare kopplar den information före avgång som denne tillhandahållit eller tillgängliggjort till den del av informationen före avgång som tillhandahållits eller tillgängliggjorts av exportören.

7. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen, om fraktföraren eller exportören inte har tillhandahållit eller tillgängliggjort all den information före avgång som avses i punkterna 3 och 5, får andra personer som har denna information åläggas att tillhandahålla eller tillgängliggöra den.

8. En person som tillhandahåller eller tillgängliggör information före avgång får begränsa synligheten för sin identifiering och sina kommersiellt känsliga data till en eller flera personer som också tillhandahåller eller tillgängliggör data, utan att detta påverkar användningen av samtliga data för tullövervakning.

9. Skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra information före avgång ska inte vara tillämplig

a) för transportmedel och varor som transporteras på dessa som endast passerar genom unionens tullområdes territorialhav eller luftrum utan att göra uppehåll inom det området,

b) i andra särskilda fall, när det är vederbörligen motiverat på grund av typen av varor eller varuflöden eller föreskrivs i internationella avtal,

c) för varor som tillfälligt befordras ut ur unionens tullområde i enlighet med artikel 73,

d) för varor som levereras för att införlivas som delar i eller tillbehör till fartyg eller luftfartyg samt för drift av motorer, maskiner eller annan utrustning i fartyg eller luftfartyg, samt livsmedel och andra artiklar som ska förbrukas eller säljas ombord.

10. I de fall som avses i punkt 9 i denna artikel ska återexportdata tillhandahållas eller tillgängliggöras i enlighet med artikel 116.

11. Fraktföraren ska föra ut varorna ur unionens tullområde i samma skick som varorna var i när informationen före avgång tillhandahölls eller tillgängliggjordes.

12. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) specificera vilka data i informationen före avgång som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna, i enlighet med punkt 1 i denna artikel,

b) fastställa de särskilda tidsfrister som avses i punkt 1 i denna artikel med beaktande av typen av varuflöden och transportmedel,

c) fastställa de särskilda fall där skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra information före avgång inte ska vara tillämplig, i enlighet med punkt 9 b i denna artikel,

d) fastställa på vilka villkor den person som tillhandahåller eller tillgängliggör information före avgång kan begränsa synligheten för sin identifiering och sina kommersiellt känsliga data, i enlighet med punkt 8 i denna artikel.

13. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att tillhandahålla, tillgängliggöra och motta den information före avgång som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

14. I enlighet med de datum som anges i det arbetsprogram som avses i artikel 38.6 b och fram till och med senast den 28 februari 2034 får formaliteterna vid utförsel av varor fortsätta att genomföras i enlighet med de regler och krav på data som föreskrivs i förordning (EU) nr 952/2013 och som är tillämpliga på de elektroniska system som medlemsstaterna och kommissionen har utvecklat enligt artikel 16.1 i förordning (EU) nr 952/2013.

Artikel 118

Riskanalys av information före avgång

1. Utan att det påverkar den verksamhet som bedrivs av EU:s tullbyrå enligt avdelning IV ska den behöriga tullmyndigheten inom särskilda tidsfrister säkerställa att en riskanalys utförs. Denna riskanalys ska främst göras för skydds- och säkerhetsändamål och ska, när så är lämpligt, utföras i samarbete med andra tullkontor och, när så är möjligt, på grundval av information före avgång och andra data som tillhandahålls eller tillgängliggörs via EU:s tulldatacentral. Den behöriga tullmyndigheten ska vidta nödvändiga åtgärder på grundval av resultaten av riskanalysen.

2. Utförseltullkontoret får vidta lämpliga riskreducerande åtgärder, inbegripet

a) instruktioner till den person som tillhandahöll eller tillgängliggjorde informationen före avgång om att varorna inte ska lastas eller transporteras och, om fraktföraren är en annan person än den som lämnade informationen före avgång, liknande instruktioner till fraktföraren om att varorna inte ska lastas eller transporteras,

b) begäran om ytterligare information eller åtgärder,

c) identifiering av situationer där det kan vara lämpligt med åtgärder från en annan myndighet,

d) rekommendationer om den lämpligaste platsen för att utföra en tullkontroll och de lämpligaste åtgärderna för denna kontroll.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda tidsfrister inom vilka den riskanalys som avses i punkt 1 i den här artikeln ska utföras.

4. Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för de instruktioner till personer som avses i punkt 2 a i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

5. I enlighet med de datum som anges i det arbetsprogram som avses i artikel 38.6 b och fram till och med senast den 28 februari 2034 ska riskanalysen utföras på grundval av de data som lämnats in enligt artikel 117.14. Efter detta datum ska riskanalysen utföras på grundval av de data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral.

Artikel 119

Ändring av information före avgång

1. Exportören eller de personer som avses i artikel 117 ska ändra ett eller flera dataelement i informationen före avgång om

a) exportören eller de personer som avses i artikel 117 får kännedom om att den relevanta informationen har ändrats i bokföringen eller att informationen är felaktig, eller

b) en tullmyndighet begär att exportören eller de personer som avses i artikel 117 gör detta på grund av felaktiga eller ofullständiga data eller problem med datakvaliteten, särskilt när det identifieras som ett resultat av den riskanalys som utförts.

2. Exportören eller de andra personer som avses i artikel 117 får inte ändra informationen före avgång om

a) tullmyndigheterna har gett instruktioner till den person som tillhandahöll eller tillgängliggjorde informationen före avgång och fraktföraren, om denne är en annan än den personen, om att varorna inte ska lastas eller transporteras enligt artikel 118.2 a,

b) tullmyndigheterna har meddelat fraktföraren eller den person som tillhandahöll eller tillgängliggjorde informationen före avgång att de avser att undersöka varorna,

c) tullmyndigheterna har fastställt att informationen före avgång är felaktig,

d) datan i informationen före avgång har tagits med i förteckningen över data som inte kan ändras,

e) tullmyndigheterna redan har gett tillstånd till att varorna frigörs för utförsel.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data i informationen före avgång som inte kan ändras enligt punkt 2 d i den här artikeln.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att ändra informationen före avgång i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 120

Ogiltigförklaring av information före avgång

1. Om fraktföraren eller andra personer som tillhandahåller eller tillgängliggör information före avgång får kännedom om att de varor som omfattas av denna information före avgång inte kommer att föras ut ur unionens tullområde ska vederbörande så snart som möjligt begära att tullmyndigheten utan dröjsmål ogiltigförklarar informationen före avgång.

Om varor som omfattas av information före avgång inte förs ut ur unionens tullområde inom 200 dagar från den dag då informationen före avgång tillhandahölls eller tillgängliggjordes för tullmyndigheterna ska tullmyndigheterna ogiltigförklara denna information före avgång.

2. Personer som tillhandahåller eller tillgängliggör information före avgång, inbegripet exportören, ska underrätta varandra om att den information före avgång som de tillhandahållit eller tillgängliggjort har ogiltigförklarats.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att ogiltigförklara information före avgång i enlighet med punkt 1 andra stycket i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 121

Underrättelse om varornas ankomst till utförselstället

1. Fraktföraren ska underrätta det tullkontor som ansvarar för den plats där varorna ska föras ut ur unionens tullområde om dessa varors ankomst till utförselstället inom särskilda tidsfrister.

2. Trots fraktförarens skyldigheter enligt punkt 1 får var och en av följande personer lämna underrättelse om varornas ankomst:

a) En exportör.

b) Den person som tar på sig ansvaret för att transportera varorna innan de förs ut ur unionens tullområde.

3. Med förbehåll för tullmyndighetens godkännande får underrättelsen om varornas ankomst tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna på andra sätt än via EU:s tulldatacentral, såsom system för kommersiella uppgifter, hamnuppgifter eller transportuppgifter, förutsatt att sådana system innehåller de data som krävs för en sådan underrättelse och att dessa data är tillgängliga inom de särskilda tidsfrister som avses i punkt 1. I sådana fall ska de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs på dessa andra sätt överföras till EU:s tulldatacentral.

4. Den skyldighet som avses i punkt 1 ska inte gälla för varor som ska föras ut ur unionens tullområde och som lossas från och lastas på nytt på samma transportmedel under dess färd för att andra varor ska kunna lossas eller lastas vid samma hamn eller flygplats.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data som det tullkontor som ansvarar för den plats där varorna förs ut ur unionens tullområde ska underrättas om.

Artikel 122

Fysiskt uppvisande av varor för tullen

1. Om tullmyndigheterna eller annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna så kräver, ska fraktföraren eller varuinnehavaren före varornas avgång fysiskt uppvisa de varor som ska föras ut ur unionens tullområde för tullen.

2. Tullmyndigheterna ska underrätta fraktföraren eller varuinnehavaren om kravet att fysiskt uppvisa varorna för tullen.

3. Varor som fysiskt uppvisats för tullen får inte utan deras medgivande föras bort från den plats där de uppvisades.

Artikel 123

Bekräftelse på utförsel

Den fraktförare som för ut varorna ur unionens tullområde eller den person som tar på sig ansvaret för att transportera varorna innan de förs ut ur unionens tullområde ska bekräfta varornas utförsel från unionens tullområde för tullmyndigheterna.

AVDELNING VIII

SÄRSKILDA FÖRFARANDEN

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 124

Tillämpningsområde

Varor får hänföras till någon av följande kategorier av särskilda förfaranden:

a) Transitering, som omfattar extern och intern transitering.

b) Lagring, som omfattar lagring i tullager och frizoner.

c) Särskild användning, som omfattar tillfällig införsel och slutanvändning.

d) Förädling, som omfattar aktiv och passiv förädling.

Artikel 125

Tillstånd

1. Importörer, exportörer eller deras indirekta ombud som avser att hänföra varor till ett särskilt förfarande behöver ett tillstånd från tullmyndigheterna för följande:

a) Användning av förfarandet för aktiv eller passiv förädling, förfarandet för tillfällig införsel eller förfarandet för slutanvändning.

b) Drift av anläggningar för lagring av varor i tullager, utom i de fall då den berörda tullmyndigheten är driftsledare för lagringsanläggningen.

2. Följande personer och myndigheter får driva anläggningar för en importörs lagring av varor i tullager:

a) Personer som har ett relevant tillstånd från tullmyndigheterna.

b) Den berörda tullmyndigheten när den är driftsledare för lagringsanläggningen.

3. I de tillstånd som avses i punkterna 1 och 2 ska villkoren för användning av de berörda särskilda förfarandena eller för drift av de berörda lagringsanläggningarna anges.

4. Utom i särskilda fall som fastställs i unionsrätten ska tullmyndigheterna bevilja de tillstånd som avses i punkterna 1 och 2 endast om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Sökanden är etablerad i unionens tullområde.

b) Sökanden tillhandahåller nödvändig försäkran om ett korrekt genomförande av verksamheten.

c) Det ställs en garanti för den potentiella tullskulden eller andra avgifter som rör de varor som hänförs till det särskilda förfarandet i enlighet med artikel 194.

d) Tullmyndigheterna kan utöva tullövervakning utan att behöva införa administrativa arrangemang som inte står i proportion till de ekonomiska behoven i fråga.

e) När det gäller förfarandet för tillfällig införsel använder sökanden varorna eller vidtar åtgärder för att sörja för deras användning.

f) När det gäller förfarandet för aktiv förädling utför sökanden förädlingsprocesser på varorna eller vidtar åtgärder för att sörja för att sådana utförs.

g) När det gäller ett förfarande för förädling skulle unionstillverkares väsentliga intressen inte påverkas negativt genom ett tillstånd (*ekonomiska villkor*).

En godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare ska anses uppfylla villkoret i första stycket b i denna punkt om den verksamhet som avser det särskilda förfarandet i fråga beaktas i det tillstånd som avses i artikel 30 respektive 31.

5. Om det finns bevisning för att beviljandet av ett tillstånd till ett förfarande för aktiv förädling sannolikt kommer att påverka unionstillverkares väsentliga intressen negativt ska de behöriga tullmyndigheterna, innan de fattar ett beslut om det tillståndet, begära ett motiverat yttrande från EU:s tullbyrå, om inte beviljandet av tillståndet på annat sätt motiveras av förädlingens ekonomiska natur.

6. Om det finns bevisning för att beviljandet av ett tillstånd till ett förfarande för passiv förädling sannolikt kommer att negativt påverka de väsentliga intressena för unionstillverkare av varor som anses vara känsliga och varorna inte är avsedda att repareras ska de behöriga tullmyndigheterna, innan de fattar ett beslut om det tillståndet, begära ett motiverat yttrande från EU:s tullbyrå.

7. På begäran i enlighet med punkterna 5 och 6 får EU:s tullbyrå avge ett av följande yttranden:

a) Beviljandet av ett tillstånd påverkar inte unionstillverkares väsentliga intressen negativt.

b) Beviljandet av ett tillstånd påverkar unionstillverkares väsentliga intressen negativt.

c) Beviljandet av ett tillstånd för en vederbörligen styrkt och övervakad kvantitet av varor som fastställs i yttrandet påverkar inte unionstillverkares väsentliga intressen negativt.

Yttrandet från EU:s tullbyrå ska beaktas av de tullmyndigheter som är behöriga att bevilja tillståndet och av andra tullmyndigheter som handhar liknande tillstånd.

För att avge detta yttrande får EU:s tullbyrå beakta synpunkter och information från berörda parter, förutsatt att dessa berörda parter tillhandahåller denna information till EU:s tullbyrå inom de tidsfrister som anges i de förfaranderegler som avses i punkt 11 b.

8. De tullmyndigheter som beviljar tillstånd ska tillhandahålla eller tillgängliggöra ansökningarna om tillstånd och tillstånden i EU:s tulldatacentral. Om tillstånden för särskilda förfaranden innehåller kommersiellt känsliga data ska åtkomsten till dessa känsliga data begränsas.

9. Om det finns bevisning för att unionstillverkares väsentliga intresse skulle kunna påverkas negativt av användningen av ett tillstånd som redan har beviljats får kommissionen eller medlemsstaterna begära att EU:s tullbyrå avger ett motiverat yttrande i enlighet med det förfarande som fastställs i punkterna 5 och 6.

10. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa de villkor som avses i punkterna 3 och 4 i denna artikel för beviljande av tillstånd till den användning av särskilda förfaranden som avses i punkt 1 a i denna artikel eller den drift av lagringsanläggningar som avses i punkt 1 b och punkt 2 i denna artikel,

b) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 4 i denna artikel,

c) specificera de fall enligt punkt 5 i denna artikel där förädlingens ekonomiska natur motiverar att tullmyndigheterna utan ett yttrande från EU:s tullbyrå bedömer om beviljandet av ett tillstånd till ett förfarande för aktiv förädling påverkar unionstillverkares väsentliga intressen negativt,

d) specificera de fall enligt punkt 5 i denna artikel där det anses finnas bevisning för att unionstillverkares väsentliga intressen sannolikt kommer att påverkas negativt och de fall enligt punkterna 5 och 6 i denna artikel där de ekonomiska villkoren ska anses vara uppfyllda,

e) fastställa en förteckning över varor som anses vara känsliga enligt punkt 6 i denna artikel.

11. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) förfaranderegler för beviljande av de tillstånd till särskilda förfaranden eller drift av lagringsanläggningar som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel,

b) förfaranderegler för undersökning av ekonomiska villkor, inbegripet för hur EU:s tullbyrå ska avge sitt motiverade yttrande, och

c) regler för att fastställa och övervaka den kvantitet som avses i punkt 7 i denna artikel.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

12. Till och med den 21 september 2027 ska

a) den undersökning av ekonomiska villkor som avses i punkt 4 g i denna artikel göras på unionsnivå i enlighet med de förfaranderegler som avses i punkt 11 b i denna artikel,

b) kommissionens undersökning av ekonomiska villkor på unionsnivå som föreskrivs i punkterna 5, 6 och 7 i denna artikel avses när det hänvisas till ett yttrande från EU:s tullbyrå enligt detta kapitel.

Artikel 126

Tillstånd med retroaktiv verkan

1. Tullmyndigheterna ska på ansökan bevilja tillstånd med retroaktiv verkan om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Det finns ett styrkt ekonomiskt behov.

b) Ansökan har inte samband med ett försök till vilseledande.

c) Sökanden har med stöd av räkenskaper eller bokföring visat att

i) samtliga krav för förfarandet är uppfyllda,

ii) varorna, vid behov, kan identifieras för den aktuella perioden,

iii) sådana räkenskaper eller sådan bokföring möjliggör en kontroll av förfarandet.

d) Alla formaliteter som krävs för att reglera varornas situation kan fullgöras, inbegripet, vid behov, ogiltigförklaring av tulldeklarationen eller de data som tillhandahålls eller tillgängliggörs för att hänföra varor till ett tullförfarande.

e) Inget tillstånd med retroaktiv verkan har beviljats sökanden till samma särskilda förfarande inom tre år från den dag då ansökan godtogs.

f) Såvida inte ansökan avser förnyelse av ett tillstånd för samma slags verksamhet och varor krävs inget yttrande från EU:s tullbyrå för att bedöma om beviljandet av ett tillstånd skulle påverka unionstillverkares väsentliga intressen negativt.

g) Ansökan avser inte drift av anläggningar för lagring av varor i tullager.

h) Om ansökan avser förnyelse av ett tillstånd för samma slags verksamhet och varor, ska ansökan lämnas in inom tre år från den dag då det ursprungliga tillståndet upphör att gälla.

2. Tullmyndigheterna får bevilja ett tillstånd med retroaktiv verkan om de varor som hänförts till ett tullförfarande inte längre är tillgängliga vid den tidpunkt då ansökan om ett sådant tillstånd godkänns.

Artikel 127

Retroaktiv ändring av tillstånd

1. Efter en motiverad ansökan från tillståndshavaren som lämnas in inom giltighetstiden för det tillstånd som avses i artikel 125.1 och 125.2 får tullmyndigheterna retroaktivt ändra det beviljade tillståndet.

Tillståndshavaren får dock lämna in en ansökan om ändring av tillståndet efter det att tillståndets giltighetstid har gått ut om det finns varor som har hänförts till det relevanta tullförfarandet som inte har avslutats.

2. I beslutet om retroaktiv ändring av ett tillstånd ska tullmyndigheterna fastställa från och med vilket datum ändringen ska få verkan.

3. En retroaktiv ändring ska inte få verkan före det datum då tillståndet får verkan.

4. En retroaktiv ändring får inte tillåtas om något av följande gäller:

a) Ansökan lämnas in efter det att tullmyndigheterna har meddelat tillståndshavaren att de avser att undersöka varorna eller utföra en kontroll.

b) Ansökan lämnas in efter det att tullmyndigheterna har meddelat tillståndshavaren att de har fastställt att datan i tillståndet är felaktiga.

c) Ansökan har samband med ett försök till vilseledande eller missbruk från tillståndshavarens sida.

5. Ansökan om retroaktiv ändring får inte avse det beviljade tillståndets giltighetstid.

6. En retroaktiv ändring av tillståndet ska inte kräva ett yttrande från EU:s tullbyrå enligt artikel 125.5 och 125.6.

Artikel 128

Bokföring

1. Innehavaren av det tillstånd som avses i artikel 125.1 och 125.2, importören eller exportören och varje person som bedriver en verksamhet som innefattar lagring, behandling eller förädling av varor, eller försäljning eller inköp av varor i frizoner, ska hålla en lämplig bokföring i en form som godkänns av tullmyndigheterna och ska, med förbehåll för undantag som fastställs i tullagstiftningen, tillhandahålla eller tillgängliggöra denna i EU:s tulldatacentral.

Denna bokföring ska innehålla den information och de data som gör det möjligt för tullmyndigheterna att övervaka det berörda förfarandet, i synnerhet när det gäller identifiering av de varor som hänförs till förfarandet, deras tullstatus och befordran av dessa varor.

2. En godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare ska anses fullgöra den skyldighet som anges i punkt 1 om dennes bokföring är ändamålsenlig för det berörda särskilda förfarandet.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att specificera vilka typer av information och data som bokföringen ska innehålla och undantagen från skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra dem i EU:s tulldatacentral enligt punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 129

Avslutande av ett särskilt förfarande

1. I andra fall än vid transiteringsförfarandet och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 156 ska ett särskilt förfarande avslutas när de varor som hänförts till förfarandet, eller de förädlade produkterna, hänförs till ett efterföljande tullförfarande, förs ut ur unionens tullområde, förstörs utan att något avfall återstår eller överlåts till staten i enlighet med artikel 96.

2. Tullmyndigheterna ska avsluta transiteringsförfarandet när de kan fastställa att förfarandet har slutförts på ett korrekt sätt, på grundval av en jämförelse mellan de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts för avgångstullkontoret och de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts för destinationstullkontoret.

3. Tullmyndigheterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att reglera situationen för de varor för vilka ett särskilt förfarande inte har avslutats enligt de föreskrivna villkoren.

4. Ett särskilt förfarande ska avslutas inom särskilda perioder, om inget annat föreskrivs i tullagstiftningen.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att specificera längden på de perioder som avses i punkt 4 i den här artikeln.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att avsluta ett särskilt förfarande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 130

Överföring av rättigheter och skyldigheter

1. Tullmyndigheterna får efter ansökan bevilja innehavaren av ett tillstånd till ett annat särskilt förfarande än transitering tillstånd att helt eller delvis överföra sina rättigheter och skyldigheter avseende varor som har hänförts till det särskilda förfarandet till en importör, en exportör eller någon annan person.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) i vilka fall och på vilka villkor den överföring av rättigheter och skyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel är tillåten,

b) i vilken form tullmyndigheterna ska bevilja en sådan överföring av rättigheter och skyldigheter,

c) de data och den information som krävs för ansökningar om och tillstånd till en sådan överföring av rättigheter och skyldigheter.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för överföring av tillståndshavares rättigheter och skyldigheter avseende varor som har hänförts till ett annat särskilt förfarande än transitering. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 131

Befordran av varor

1. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen får importörer, exportörer, innehavare av tillstånd till drift av anläggningar för lagring av varor i tullager och de personer till vilka rättigheter och skyldigheter har överförts i enlighet med artikel 130 befordra varor som har hänförts till ett annat särskilt förfarande än transitering eller som har lagts upp i en frizon mellan olika platser i unionens tullområde.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall där varor kan befordras enligt punkt 1 i den här artikeln och fastställa de villkor enligt vilka detta kan ske.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för befordran av varor som har hänförts till ett annat särskilt förfarande än transitering eller som har lagts upp i en frizon enligt punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 132

Vanliga former av hantering

1. Varor som har hänförts till tullagerförfarandet eller ett förfarande för förädling eller som har lagts upp i en frizon får genomgå sådana vanliga former av hantering som är avsedda att bevara dem, förbättra deras utseende eller marknadsmässiga kvalitet eller förbereda dem för distribution eller återförsäljning.

2. Varor avsedda för distansförsäljning från ett privat tullager för distansförsäljning enligt artikel 145 får bli föremål för vanliga former av hantering som är absolut nödvändiga för att förbereda distansförsäljningen.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de vanliga former av varuhantering som avses i punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

Artikel 133

Likvärdiga varor

1. Med likvärdiga varor avses unionsvaror som lagras, används eller förädlas i stället för varor som hänförts till ett särskilt förfarande.

Inom ramen för förfarandet för passiv förädling avses med likvärdiga varor icke-unionsvaror som förädlas i stället för unionsvaror som hänförts till ett förfarande för passiv förädling.

Utom i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska likvärdiga varor klassificeras enligt samma åttasiffriga nummer i den kombinerade varunomenklatur som fastställs i förordning (EEG) nr 2658/87 (*Kombinerade nomenklaturen*) och ha samma handelskvalitet och tekniska egenskaper som de varor de ersätter.

2. Förutsatt att ett korrekt genomförande av det särskilda förfarandet säkerställs, särskilt vad gäller tullövervakning, ska tullmyndigheterna på ansökan ge tillstånd till följande åtgärder:

a) Användning av likvärdiga varor inom ramen för tullagerförfarandet, förfarandet för frizoner och förfarandet för slutanvändning.

b) Användning av likvärdiga varor inom ramen för förfarandet för tillfällig införsel, i särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen.

c) Användning av likvärdiga varor inom ramen för förfarandet för aktiv förädling.

d) I fråga om förfarandet för aktiv förädling vid export i förväg, export av förädlade produkter som framställts av likvärdiga varor före importen av de varor de ersätter.

e) Användning av likvärdiga varor inom ramen för förfarandet för passiv förädling.

f) I fråga om förfarandet för passiv förädling vid import i förväg, import av förädlade produkter som framställts av likvärdiga varor före exporten av de varor de ersätter.

En godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare ska anses uppfylla villkoret att säkerställa ett korrekt genomförande av det särskilda förfarandet om den verksamhet som avser användning av likvärdiga varor för förfarandet i fråga beaktades när den ekonomiska aktören eller näringsidkaren beviljades ett tillstånd enligt artikel 30 eller 31.

3. Tillstånd för användning av likvärdiga varor får inte beviljas om något av följande fall föreligger:

a) Om endast vanliga former av hantering enligt definitionen i artikel 132 utförs inom ramen för förfarandet för aktiv förädling.

b) Om ett förbud mot restitution av importtull eller tullfrihet vid import gäller för icke-ursprungsvaror som använts vid tillverkningen av förädlade produkter inom ramen för förfarandet för aktiv förädling och för vilka ett ursprungsbevis utfärdas eller upprättas inom ramen för en förmånsordning mellan unionen och vissa tredjeländer eller grupper av sådana länder.

c) Om det skulle medföra oberättigade fördelar i fråga om importtullar.

d) Om det föreskrivs i unionsrättsakter.

4. I det fall som avses i punkt 2 d i denna artikel och om de förädlade produkterna, om de inte exporterades inom ramen för förfarandet för aktiv förädling, skulle omfattas av exporttullar, ska tillståndshavaren ställa en garanti för att säkerställa betalning av exporttullarna för det fall att icke-unionsvarorna inte importeras inom den period som avses i artikel 159.3.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa de särskilda fall som avses i punkt 1 tredje stycket i denna artikel,

b) fastställa de villkor enligt vilka likvärdiga varor får användas i enlighet med punkt 2 i denna artikel,

c) fastställa de särskilda fall enligt punkt 2 b i denna artikel där likvärdiga varor får användas inom ramen för förfarandet för tillfällig införsel, och

d) specificera de fall där tillstånd för användning av likvärdiga varor inte beviljas i enlighet med punkt 3 c i denna artikel.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för den användning av likvärdiga varor som tillåts i enlighet med punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 2

Transitering

Avsnitt 1

Allmänna regler

Artikel 134

Tillämpningsområde

1. Vid införsel till unionens tullområde ska varor hänföras till ett transiteringsförfarande, utan att deras tullstatus ändras i enlighet med artikel 73.2, såvida de inte redan har hänförts till ett transiteringsförfarande enligt artiklarna 135 och 136 eller till ett annat tullförfarande inom den tidsfrist som anges i artikel 104.5.

2. Innehavaren av transiteringsförfarandet ska anses vara importör eller exportör av varorna och ska vara ansvarig för att betala tullar och avgifter, såvida inte tullmyndigheterna har data om en annan person som identifierar denne som importör eller exportör.

Artikel 135

Extern transitering

1. Inom ramen för förfarandet för extern transitering får icke-unionsvaror befordras från en plats till en annan inom unionens tullområde utan att omfattas av något av följande:

a) Importtullar eller andra avgifter, inbegripet antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder.

b) Handelspolitiska åtgärder, i den mån de inte förbjuder införsel av varor i eller utförsel av varor ur unionens tullområde.

2. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska unionsvaror hänföras till förfarandet för extern transitering.

3. Befordran enligt punkt 1 ska äga rum på något av följande sätt:

a) Inom ramen för förfarandet för extern unionstransitering.

b) I enlighet med TIR-konventionen, under förutsättning att befordran

i) påbörjades eller ska avslutas utanför unionens tullområde,

ii) genomförs mellan två platser i unionens tullområde via ett tredjelands territorium.

c) I enlighet med tullkonventionen om ATA-carnet för tillfällig införsel av varor, utfärdad i Bryssel den 6 december 1961 (*ATA-konventionen*), eller konventionen om temporär import, utfärdad i Istanbul den 26 juni 1990 (*Istanbulkonventionen*) ([39]), om en transiteringsbefordran äger rum.

([39]) EGT L 130, 27.5.1993, s. 4, ELI: http://data.europa.eu/eli/convention/1993/329/oj.

d) Med varorna upptagna i Nato-formulär 302 enligt avtalet mellan parterna i Nordatlantiska fördraget om status för deras styrkor, undertecknat i London den 19 juni 1951, eller EU-formulär 302.

e) Genom postsystemet i enlighet med bestämmelser som antagits av Världspostföreningen, om varorna medförs av personer som har rättigheter och skyldigheter enligt sådana bestämmelser eller av personer som agerar för sådana personers räkning.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall som avses i punkt 2 i den här artikeln där unionsvaror ska hänföras till förfarandet för extern transitering.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tillämpning i unionens tullområde av punkt 3 b–e i denna artikel med beaktande av unionens behov. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 136

Intern transitering

1. Inom ramen för förfarandet för intern transitering får unionsvaror befordras från en plats till en annan inom unionens tullområde, och därvid passera genom ett tredjelands territorium, utan att varornas tullstatus förändras.

2. Befordran enligt punkt 1 ska äga rum på något av följande sätt:

a) Inom ramen för förfarandet för intern unionstransitering, om en sådan möjlighet föreskrivs i ett internationellt avtal.

b) I enlighet med TIR-konventionen.

c) I enlighet med ATA-konventionen eller Istanbulkonventionen, om en transiteringsbefordran äger rum.

d) Med varorna upptagna i Nato-formulär 302 eller EU-formulär 302.

e) Genom postsystemet i enlighet med bestämmelser som antagits av Världspostföreningen, om varorna medförs av personer som har rättigheter och skyldigheter enligt sådana bestämmelser eller av personer som agerar för sådana personers räkning.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tillämpning i unionens tullområde av punkt 2 b–e i denna artikel med beaktande av unionens behov. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 137

Ett enda territorium för transiteringsändamål

När varor befordras från en plats till en annan inom unionens tullområde i enlighet med TIR-konventionen, ATA-konventionen eller Istanbulkonventionen, med varorna upptagna i Nato-formulär 302 eller EU-formulär 302 eller genom postsystemet, ska unionens tullområde för sådan transport anses utgöra ett enda territorium.

Artikel 138

Uteslutande av personer från TIR-transiteringar

1. Om en medlemsstats tullmyndigheter beslutar att utesluta en person från TIR-transiteringar enligt artikel 38 i TIR-konventionen ska det beslutet tillämpas i unionens hela tullområde och TIR-carneter som inges av den personen ska inte godtas av något tullkontor.

2. En medlemsstat ska underrätta övriga medlemsstater, kommissionen och EU:s tullbyrå om beslutet enligt punkt 1 och om den dag från vilken beslutet tillämpas.

Artikel 139

Godkänd mottagare och godkänd avsändare för TIR-ändamål

1. Tullmyndigheterna får efter ansökan bevilja en person (*godkänd mottagare*) tillstånd att på en godkänd plats ta emot varor som befordrats i enlighet med TIR-konventionen så att förfarandet slutförs i den mening som avses i artikel 1 d i TIR-konventionen.

2. Tullmyndigheterna får efter ansökan bevilja en person (*godkänd avsändare*) tillstånd att från en godkänd plats sända varor som ska befordras i enlighet med TIR-konventionen så att förfarandet påbörjas i den mening som avses i artikel 1 c i TIR-konventionen.

För detta ändamål ska den godkända avsändaren ha tillstånd att använda förseglingar av en särskild typ enligt artikel 140.4 c i denna förordning.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att bevilja de tillstånd som avses i punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

Avsnitt 2

Unionstransitering

Artikel 140

Skyldigheter för innehavaren av förfarandet för unionstransitering och skyldigheter för fraktföraren och mottagaren av varor som befordras inom ramen för förfarandet för unionstransitering

1. Innehavaren av förfarandet för unionstransitering ska ansvara för att följande skyldigheter fullgörs:

a) Att nödvändiga data tillhandahålls eller tillgängliggörs för tullmyndigheterna.

b) Att en underrättelse om varornas tillgänglighet och nödvändiga data lämnas till destinationstullkontoret inom den föreskrivna tidsfristen och i enlighet med de åtgärder som tullmyndigheterna vidtar för att säkerställa varornas identifiering.

c) Att bestämmelserna i tullagstiftningen avseende förfarandet för unionstransitering efterlevs.

d) Om inget annat föreskrivs i tullagstiftningen, att en garanti ställs för att säkerställa betalning av det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulder eller andra avgifter som uppkommer för varorna.

2. Skyldigheterna för innehavaren av förfarandet ska vara fullgjorda och förfarandet för unionstransitering ska slutföras när de varor som hänförts till förfarandet och nödvändig information är tillgängliga på destinationstullkontoret i enlighet med tullagstiftningen.

3. En fraktförare eller varumottagare som tar emot varor i vetskap om att de befordras inom ramen för förfarandet för unionstransitering ska också vara ansvarig för att underrätta destinationstullkontoret om varornas tillgänglighet inom den föreskrivna tidsfristen och i enlighet med de åtgärder som tullmyndigheterna vidtar för att säkerställa varornas identifiering.

4. Efter ansökan får tullmyndigheterna bevilja tillstånd till följande förenklingar vid hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering eller vid slutförande av det förfarandet:

a) Status som godkänd avsändare, som ger tillståndshavaren befogenhet att hänföra varor till förfarandet för unionstransitering utan att uppvisa dem för tullen.

b) Status som godkänd mottagare, som ger tillståndshavaren befogenhet att på en godkänd plats ta emot varor som befordrats inom ramen för förfarandet för unionstransitering, för att slutföra förfarandet i enlighet med punkt 2.

c) Användning av förseglingar av en särskild typ, när försegling krävs för att säkerställa identifiering av de varor som hänförts till förfarandet för unionstransitering.

d) Tillhandahållande av en reducerad datauppsättning eller, i tillämpliga fall, användning av en tulldeklaration med en reducerad datauppsättning, vid hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering.

e) Användning av ett elektroniskt transportdokument för att hänföra varor till förfarandet för unionstransitering, förutsatt att dokumentet innehåller nödvändig information och att den informationen är tillgänglig för tullmyndigheterna vid avgången och destinationen, så att varorna kan övervakas av tullmyndigheterna och förfarandet avslutas.

5. Tullmyndigheterna ska regelbundet övervaka godkända avsändares och mottagares verksamhet för att bedöma om de uppfyller tillståndskraven.

6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) ytterligare specificera de datakrav som anges i punkt 1 a och b i denna artikel och villkoren för att bevilja de tillstånd som avses i punkt 4 i denna artikel,

b) fastställa vilka data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering enligt punkt 1 a i denna artikel.

7. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för

a) hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering och avslutande av det förfarandet,

b) användning av de förenklingar som avses i punkt 4 i denna artikel.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 141

Varor som passerar genom ett tredjelands territorium inom ramen för förfarandet för extern unionstransitering

1. Förfarandet för extern unionstransitering ska tillämpas på varor som passerar genom ett tredjeland, om något av följande villkor är uppfyllt:

a) Bestämmelser om detta anges i ett internationellt avtal.

b) Transport genom det tredjelandet genomförs med varorna upptagna i ett enda transportdokument, som upprättats i unionens tullområde.

2. I det fall som avses i punkt 1 b ska förfarandet för extern unionstransitering tillfälligt upphöra när varorna befinner sig utanför unionens tullområde.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tullövervakning av varor som passerar genom ett tredjelands territorium inom ramen för förfarandet för extern unionstransitering. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 3

Lagring

Avsnitt 1

Gemensamma bestämmelser

Artikel 142

Tillämpningsområde

1. Inom ramen för ett lagringsförfarande får icke-unionsvaror lagras i unionens tullområde utan att omfattas av

a) importtullar,

b) andra avgifter som föreskrivs i unionsrätten eller nationell rätt,

c) handelspolitiska åtgärder, utom sådana som förbjuder införsel av varor i eller utförsel av varor ur unionens tullområde.

2. Villkoren för att hänföra varor till ett lagringsförfarande ska vara följande:

a) De data som krävs har tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för tullmyndigheterna.

b) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

c) Varorna har ankommit till platsen för frigörande för förfarandet.

3. Unionsvaror får hänföras till tullagerförfarandet eller förfarandet för frizoner antingen i enlighet med relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna eller i syfte att omfattas av ett beslut om återbetalning eller eftergift av importtullar.

4. Om det finns ett ekonomiskt behov och tullövervakningen inte kommer att påverkas negativt får tullmyndigheterna tillåta införsel, lagring, befordran, användning, förädling eller förbrukning av unionsvaror i ett tullager eller i en frizon. I sådana fall ska dessa varor inte anses omfattas av ett lagringsförfarande.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att specificera vilka data enligt punkt 2 a i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till lagringsförfarandet.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfarandet för att hänföra unionsvaror till tullagerförfarandet eller förfarandet för frizoner enligt punkt 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 143

Varaktighet av ett förfarande för lagring

1. Det får inte förekomma någon begränsning av den tid under vilken varor får kvarstå under ett förfarande för lagring.

2. Genom undantag från punkt 1 får tullmyndigheterna fastställa en tidsfrist för avslutande av ett förfarande för lagring

a) under exceptionella omständigheter, särskilt om typen av varor eller deras beskaffenhet vid långtidslagring kan innebära ett hot mot människors, djurs eller växters hälsa och liv eller mot miljön,

b) om ett tillstånd för drift av en lagringsanläggning har återkallats.

Avsnitt 2

Tullagerförfarande

Artikel 144

Lagring i tullager

1. Inom ramen för tullagerförfarandet får icke-unionsvaror lagras i lokaler eller på en annan plats som omfattas av tullmyndigheternas tillstånd för det förfarandet och under tullövervakning (*tullager*).

2. Tullager får vara tillgängliga för användning av vilken importör som helst för lagring av varor i tullager *(allmänt tullager*), eller för lagring av varor av innehavaren av ett tillstånd för drift av ett tullager (*privat tullager*).

3. Varor som hänförts till tullagerförfarandet får tillfälligt föras bort från tullagret. Utom i fall av force majeure ska ett sådant bortförande omfattas av krav på förhandsgodkännande av tullmyndigheterna.

Artikel 145

Tullager för distansförsäljning

1. Endast importörer vid distansförsäljning som har valt att använda IOSS-ordningen och som har status som betrodda näringsidkare, eller deras indirekta ombud som har status som betrodda näringsidkare får ges tillstånd att lagra och hantera varorna i ett privat tullager för distansförsäljning före distansförsäljning.

2. Varor avsedda för distansförsäljning får hänföras till tullagerförfarandet i ett tullager för distansförsäljning endast om varorna uppfyller samtliga följande villkor:

a) De uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna som skulle vara tillämplig med avseende på övergången till fri omsättning.

b) De är paketerade i flerpack med likadana varor, i ett skick som föregår förberedandet av enskilda sändningar när distansförsäljningen sker.

c) De förs in i unionens tullområde i kvantiteter som underlättar effektiva tullkontroller.

Vid bedömningen av huruvida det villkor som avses i första stycket c är uppfyllt ska tullmyndigheterna ta hänsyn till storleken på den enhet som planerar att bedriva distansförsäljning från tullagret.

3. Tullmyndigheterna och andra behöriga myndigheter har rätt att kontrollera om varorna uppfyller kraven för övergång till fri omsättning innan de hänförs till tullagerförfarandet och under lagringen.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att bevilja det tillstånd som avses i punkt 1 i den här artikeln.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegelerna för de villkor som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 146

Förädling i ett tullager

Om ett ekonomiskt behov föreligger och tullövervakningen inte kommer att påverkas negativt får tullmyndigheterna tillåta att förädling av varor enligt förfarandena för aktiv förädling eller för slutanvändning äger rum i ett tullager på de villkor som föreskrivs i dessa förfaranden.

I sådana fall ska varorna inte anses omfattas av tullagerförfarandet.

Artikel 147

Tillståndshavarens ansvarsområden

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 27 ska innehavaren av det tillstånd som avses i artikel 125.1 b eller 125.2 a och importören ansvara för att

a) säkerställa att varor som omfattas av tullagerförfarandet inte undandras tullövervakning,

b) de skyldigheter som hör samman med lagring av varor som omfattas av tullagerförfarandet fullgörs, och

c) de skyldigheter som hör samman med hänförande av varor till tullagerförfarandet fullgörs.

Avsnitt 3

Frizoner

Artikel 148

Utseende av frizoner

1. Medlemsstaterna får utse delar av unionens tullområde till frizoner.

För varje frizon ska medlemsstaterna fastställa vilken yta som omfattas och var införsel- och utförselställena är belägna.

2. Medlemsstaterna ska ge kommissionen och EU:s tullbyrå information om sina frizoner som är i drift.

3. Frizoner ska vara inhägnade.

Frizonernas gränser samt deras införsel- och utförselställen ska vara föremål för tullövervakning.

4. Personer, varor och transportmedel som kommer in i eller lämnar en frizon får göras föremål för tullkontroller.

Artikel 149

Byggnader och verksamhet i frizoner

1. Uppförandet av byggnader i en frizon ska kräva förhandsgodkännande av tullmyndigheterna.

2. Om inte annat föreskrivs i tullagstiftningen ska varje typ av industriell eller kommersiell verksamhet eller tjänsteverksamhet vara tillåten i en frizon. Bedrivande av sådan verksamhet ska anmälas i förväg till tullmyndigheterna.

3. Tullmyndigheterna får, med hänsyn till de berörda varornas beskaffenhet, krav på tullövervakning eller skydds- och säkerhetskrav, förbjuda eller begränsa sådan verksamhet som avses i punkt 2.

4. Tullmyndigheterna får förbjuda personer som inte tillhandahåller nödvändig försäkran om att de iakttar tullbestämmelserna att bedriva verksamhet i en frizon.

Artikel 150

Icke-unionsvaror i frizoner

1. Icke-unionsvaror får under den tid som de kvarstår i en frizon övergå till fri omsättning eller hänföras till förfarandet för aktiv förädling, för tillfällig införsel eller för slutanvändning på de villkor som föreskrivs för dessa förfaranden.

I sådana fall ska dessa varor inte anses omfattas av förfarandet för frizoner.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om leveranser eller proviantering och om förfarandet i fråga så föreskriver, och utan hinder av punkt 1, får icke-unionsvaror användas eller förbrukas i en frizon under förutsättning att

a) deras övergång till fri omsättning eller tillfälliga införsel inte medför tillämpning av importtullar, av åtgärder som föreskrivs enligt den gemensamma jordbrukspolitiken eller handelspolitiken eller av åtgärder som förbjuder användning av sådana varor i unionen,

b) lämplig information om denna användning eller förbrukning tillhandahålls eller tillgängliggörs för tullmyndigheterna.

Artikel 151

Utförsel av varor ur en frizon

1. Utan att det påverkar relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna får varor som befinner sig i en frizon exporteras eller återexporteras från unionens tullområde eller föras till en annan del av unionens tullområde.

2. Artiklarna 102 och 103 ska tillämpas på varor som förs ut ur en frizon till andra delar av unionens tullområde.

Artikel 152

Tullstatus

1. På ansökan av den berörda personen ska tullmyndigheterna fastställa att följande varor har tullstatus som unionsvaror:

a) Unionsvaror som förs in i en frizon.

b) Unionsvaror som har genomgått förädlingsprocesser i en frizon.

c) Varor som övergår till fri omsättning i en frizon.

2. När varor förs ut ur en frizon till en annan del av unionens tullområde eller hänförs till ett tullförfarande ska de betraktas som icke-unionsvaror såvida inte deras tullstatus som unionsvaror har bevisats.

När det gäller tillämpningen av exporttullar och exportlicenser eller exportkontrollåtgärder enligt den gemensamma jordbrukspolitiken eller handelspolitiken ska sådana varor emellertid anses vara unionsvaror såvida det inte är fastställt att de inte har tullstatus som unionsvaror.

KAPITEL 4

Särskild användning

Avsnitt 1

Tillfällig införsel

Artikel 153

Tillämpningsområde

1. Inom ramen för förfarandet för tillfällig införsel får icke-unionsvaror som är avsedda för återexport bli föremål för en särskild användning i unionens tullområde med fullständig eller partiell befrielse från importtullar och utan att bli föremål för

a) andra avgifter som föreskrivs i unionsrätten eller nationell rätt,

b) andra handelspolitiska åtgärder än sådana som förbjuder införsel av varor i eller utförsel av varor ur unionens tullområde.

2. Förfarandet för tillfällig införsel får endast användas om följande villkor är uppfyllda:

a) Varorna är inte avsedda att genomgå någon förändring, förutom normal värdeminskning till följd av att de används.

b) Det är möjligt att säkerställa att de varor som hänförts till förfarandet kan identifieras utom

i) när, med hänsyn till varornas beskaffenhet eller avsedda användning, frånvaron av identifieringsåtgärder inte riskerar att medföra att förfarandet missbrukas, eller

ii) i det fall som avses i artikel 133, när det kan kontrolleras att de villkor som fastställts för likvärdiga varor är uppfyllda.

c) Ett tillstånd har, när så krävs, beviljats i enlighet med artikel 125 och den här artikeln.

d) De data som krävs har tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för tullmyndigheterna.

e) Kraven för fullständig eller partiell befrielse från importtullar enligt tullagstiftningen är uppfyllda.

f) Varorna har ankommit till platsen för frigörande för tullförfarandet.

g) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att

a) fastställa den särskilda användning som avses i punkt 1 i denna artikel,

b) specificera de data som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för tillfällig införsel enligt punkt 2 d i denna artikel,

c) fastställa de krav för fullständig eller partiell befrielse från importtullar som avses i punkt 2 e i denna artikel.

Artikel 154

Tidsperiod under vilken varor får kvarstå under förfarandet för tillfällig införsel

1. Tullmyndigheterna ska fastställa tidsperioden för avslutande av förfarandet för tillfällig införsel. Denna tidsperiod ska vara så lång att ändamålet med den tillåtna användningen kan uppnås.

2. Den längsta tidsperiod under vilken varor får kvarstå under förfarandet för tillfällig införsel för samma ändamål och under samma tillståndshavares ansvar ska vara 24 månader, även när förfarandet avslutats genom att varorna hänförts till ett annat särskilt förfarande och därefter återigen hänförts till förfarandet för tillfällig införsel.

3. Om, under exceptionella omständigheter, den tillåtna användningen inte kan uppnås inom den tidsperiod som avses i punkt 2, får tullmyndigheterna bevilja en rimlig förlängning av den tidsperioden, på motiverad ansökan av importören.

4. Förutom vid en oförutsedd händelse får den totala tidsperiod under vilken varor får kvarstå under förfarandet för tillfällig införsel inte överstiga tio år.

Artikel 155

Importtullbelopp vid tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar

1. Det importtullbelopp som ska betalas för varor som hänförs till förfarandet för tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar ska uppgå till 3 % av det importtullbelopp som skulle ha betalats för dessa varor om de hade övergått till fri omsättning den dag då de hänfördes till förfarandet för tillfällig införsel.

Detta belopp ska betalas för varje månad eller del av månad under vilken varorna är hänförda till förfarandet för tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar.

2. Det totala importtullbelopp som ska betalas i enlighet med punkt 1 får inte överstiga det belopp som skulle ha betalats om varorna i fråga hade övergått till fri omsättning den dag då de hänfördes till förfarandet för tillfällig införsel.

Avsnitt 2

Slutanvändning

Artikel 156

Förfarande för slutanvändning

1. Inom ramen för förfarandet för slutanvändning får varor övergå till fri omsättning med tullfrihet eller till nedsatt tullsats i enlighet med vad som föreskrivs i unionsrättsakter, på villkor att importören hänför varorna till en särskild användning.

2. Villkoren för att hänföra varor till förfarandet för slutanvändning ska vara följande:

a) Ett tillstånd har beviljats i enlighet med artikel 125 och den här artikeln.

b) De data som krävs har tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för tullmyndigheterna.

c) Alla importtullar eller andra tillämpliga avgifter, inbegripet antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder, har betalats eller omfattas av en garanti, såvida inte varorna är föremål för en begäran om uttag från en tullkvot.

d) Varorna har ankommit till platsen för frigörande för tullförfarandet.

e) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

3. Om varorna befinner sig i en produktionsfas som ekonomiskt enbart kan leda till föreskriven slutanvändning, får tullmyndigheterna i tillståndet fastställa de villkor som ska uppfyllas för att dessa varor ska anses ha använts för de ändamål som anges i de unionsrättsakter där tullfrihet eller nedsatt tullsats föreskrivs.

4. Om varorna lämpar sig för upprepad användning och tullmyndigheterna anser det vara lämpligt för att undvika missbruk, ska tullövervakningen fortgå under en tid som inte överstiger två år från den dag då varorna för första gången användes för de ändamål som anges i de unionsrättsakter där tullfrihet eller nedsatt tullsats föreskrivs.

5. När en avkastningsgrad krävs ska artikel 157 tillämpas på förfarandet för slutanvändning.

6. Avfall och skrot från behandling eller förädling av varor i enlighet med den föreskrivna slutanvändningen och naturligt svinn ska betraktas som varor som har hänförts till den föreskrivna slutanvändningen.

7. Avfall och skrot från förstöring av varor som hänförts till förfarandet för slutanvändning ska anses ha hänförts till tullagerförfarandet.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data enligt punkt 2 b i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för slutanvändning.

KAPITEL 5

Förädling

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 157

Avkastningsgrad

Utom i de fall en avkastningsgrad har fastställts i unionsrättsakter på särskilda områden ska tullmyndigheterna fastställa antingen avkastningsgraden eller den genomsnittliga avkastningsgraden för förädlingsprocessen eller, vid behov, metoden för att fastställa avkastningsgraden.

Avkastningsgraden eller den genomsnittliga avkastningsgraden för förädlingsprocessen ska fastställas på grundval av de faktiska omständigheter under vilka förädlingsprocesserna genomförs eller ska genomföras. Avkastningsgraden får vid behov justeras i enlighet med artikel 12.

Avsnitt 2

Aktiv förädling

Artikel 158

Tillämpningsområde

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 133 får inom ramen för förfarandet för aktiv förädling icke-unionsvaror användas i unionens tullområde i en eller flera förädlingsprocesser utan att bli föremål för

a) importtullar eller andra avgifter, inbegripet antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder,

b) andra handelspolitiska åtgärder än sådana som förbjuder införsel av varor i eller utförsel av varor ur unionens tullområde.

2. Villkoren för att hänföra varor till förfarandet för aktiv förädling ska vara följande:

a) Ett tillstånd har beviljats i enlighet med artikel 125 och den här artikeln.

b) De data som krävs har tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för tullmyndigheterna.

c) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

d) Varorna har ankommit till platsen för frigörande för tullförfarandet.

3. Förfarandet för aktiv förädling får användas i andra fall än vid reparation och förstöring endast på villkor att de varor som hänförts till det förfarandet, utan att det påverkar användningen av produktionstillbehör, kan identifieras i de förädlade produkterna.

I det fall som avses i artikel 133 får förfarandet för aktiv förädling användas när det kan kontrolleras att de villkor som fastställts däri för likvärdiga varor är uppfyllda.

4. Utöver punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel får förfarandet för aktiv förädling även användas för följande varor:

a) Varor avsedda att genomgå processer för att säkerställa att de uppfyller de tekniska kraven för övergång till fri omsättning.

b) Varor som måste genomgå vanliga former av hantering i enlighet med artikel 132.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data enligt punkt 2 b i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för aktiv förädling.

Artikel 159

Tidsperiod för avslutande av förfarandet

1. Tullmyndigheterna ska ange tidsperioden för avslutande av förfarandet för aktiv förädling i enlighet med artikel 129.

Denna tidsperiod ska löpa från den dag då icke-unionsvarorna hänförs till förfarandet för aktiv förädling, och hänsyn ska tas till den tid som krävs för att genomföra förädlingsprocesserna och avsluta det förfarandet.

2. Tullmyndigheterna får bevilja en rimlig förlängning av den tidsperiod som angetts enligt punkt 1, på motiverad ansökan av tillståndshavaren.

I tillståndet får anges att en tidsperiod som börjar löpa under en månad, ett kvartal eller ett halvår ska löpa ut den sista dagen i påföljande månad, kvartal respektive halvår.

3. Vid export i förväg i enlighet med artikel 133.2 d ska det i tillståndet anges inom vilken tidsperiod icke-unionsvarorna ska hänföras till förfarandet för aktiv förädling. När tullmyndigheterna anger denna tidsperiod ska de beakta den tid som krävs för anskaffning och transport till unionens tullområde, enligt vad som anges av sökanden.

Denna tidsperiod ska anges i månader och får inte överstiga tolv månader. Den ska löpa från den dag då de förädlade produkter som framställts av motsvarande likvärdiga varor hänförs till förfarandet för export.

Artikel 160

Temporär återexport för ytterligare förädling

1. På ansökan får tullmyndigheterna bevilja tillstånd till att några av eller alla de varor som hänförts till förfarandet för aktiv förädling, eller de förädlade produkterna, temporärt återexporteras för ytterligare förädling utanför unionens tullområde.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för temporär återexport av varor för ytterligare förädling enligt punkt 1 i den här artikeln.

Avsnitt 3

Passiv förädling

Artikel 161

Tillämpningsområde

1. Inom ramen för förfarandet för passiv förädling får unionsvaror temporärt exporteras från unionens tullområde för att genomgå förädlingsprocesser. De förädlade produkter som framställts av dessa varor får övergå till fri omsättning med fullständig eller partiell befrielse från importtullar på ansökan av tillståndshavaren eller av en annan person som är etablerad i unionens tullområde och som har fått tillståndshavarens samtycke, förutsatt att villkoren i tillståndet är uppfyllda.

2. Villkoren för att hänföra varor till förfarandet för passiv förädling ska vara följande:

a) Ett tillstånd har beviljats i enlighet med artikel 125 och denna artikel.

b) De data som krävs har tillhandahållits eller gjorts tillgängliga för tullmyndigheterna.

c) Alla exporttullar eller andra tillämpliga avgifter har betalats eller omfattas av en garanti.

d) Varorna uppfyller kraven i relevant annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

3. Tullmyndigheterna får inte bevilja tillstånd till ett förfarande för passiv förädling för följande typer av unionsvaror:

a) Varor vars export medför att importtullar återbetalas eller efterges.

b) Varor som före export övergått till fri omsättning tullfritt eller till nedsatt tullsats på grund av deras slutanvändning, så länge som ändamålen med sådan slutanvändning inte har uppfyllts och såvida varorna inte måste repareras.

c) Varor för vilka en finansiell förmån beviljas inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken när varorna exporteras.

4. Tullmyndigheterna ska ange den tid inom vilken temporärt exporterade varor ska återimporteras till unionens tullområde i form av förädlade produkter och övergå till fri omsättning för att kunna omfattas av fullständig eller partiell befrielse från importtullar. De får bevilja en rimlig förlängning av denna tid på motiverad ansökan av tillståndshavaren.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data enligt punkt 2 b i den här artikeln som ska tillhandahållas eller tillgängliggöras för tullmyndigheterna för hänförande av varor till förfarandet för passiv förädling.

Artikel 162

Varor som repareras eller ersätts kostnadsfritt

1. Om det på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt fastställs att varor har reparerats eller ersatts kostnadsfritt, antingen på grund av en kontraktsenlig eller lagstadgad garantiförpliktelse eller på grund av ett fabrikations- eller materialfel, eller på grund av att varorna inte motsvarar de specifikationer som köparen begärt av säljaren av varorna, ska varorna beviljas fullständig befrielse från importtullar.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas om fabrikations- eller materialfelet beaktades när varorna i fråga först övergick till fri omsättning.

Artikel 163

Varor som repareras eller ändras inom ramen för internationella avtal

1. Fullständig befrielse från importtullar ska beviljas förädlade produkter som framställs av varor som hänförts till förfarandet för passiv förädling, om det på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt fastställs att

a) dessa varor har reparerats eller ändrats i ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett internationellt avtal som föreskriver sådan befrielse, och

b) villkoren för befrielse från importtullar i det avtal som avses i led a är uppfyllda.

2. Punkt 1 i denna artikel ska inte tillämpas på förädlade produkter som framställts av likvärdiga varor som avses i artikel 133 och ersättningsprodukter som avses i artiklarna 164 och 165.

Artikel 164

Standardutbytessystem

1. Inom ramen för standardutbytessystemet får en importerad produkt (*ersättningsprodukt*) i enlighet med punkterna 2–5 ersätta en förädlad produkt.

2. Tullmyndigheterna ska på ansökan bevilja tillstånd till att standardutbytessystemet används om förädlingsprocessen innefattar reparation av andra defekta unionsvaror än de som omfattas av åtgärder enligt den gemensamma jordbrukspolitiken eller av de särskilda arrangemang som är tillämpliga på vissa varor som framställts genom förädling av jordbruksprodukter.

3. Ersättningsprodukter ska vara klassificerade enligt samma åttasiffriga KN-nummer och ha samma handelskvalitet och tekniska egenskaper som de defekta varorna skulle ha haft om de hade reparerats.

4. Om de defekta varorna har använts före exporten, ska ersättningsprodukterna också ha använts.

Tullmyndigheterna ska emellertid frångå det kravet om ersättningsprodukten har levererats kostnadsfritt, antingen på grund av en kontraktsenlig eller lagstadgad garantiförpliktelse eller på grund av ett material- eller fabrikationsfel.

5. De bestämmelser som skulle vara tillämpliga på de förädlade produkterna ska tillämpas på ersättningsprodukterna.

Artikel 165

Import i förväg av ersättningsprodukter

1. Tullmyndigheterna ska, på de villkor de fastställer och på ansökan av den berörda personen, bevilja tillstånd till att ersättningsprodukter importeras innan de defekta varorna exporteras.

Vid sådan import i förväg av en ersättningsprodukt ska en garanti ställas för att täcka det importtullbelopp som kommer att vara tillämpligt om de defekta varorna inte exporteras i enlighet med punkt 2.

2. De defekta varorna ska exporteras inom två månader från dagen för ersättningsprodukternas övergång till fri omsättning.

3. Om, under exceptionella omständigheter, de defekta varorna inte kan exporteras inom den tid som avses i punkt 2, får tullmyndigheterna på motiverad ansökan av tillståndshavaren bevilja en rimlig förlängning av fristen.

AVDELNING IX

VARORS KLASSIFICERING ENLIGT TULLTAXAN, URSPRUNG OCH TULLVÄRDE

KAPITEL 1

Gemensamma tulltaxan och varors klassificering enligt tulltaxan

Artikel 166

Gemensamma tulltaxan och tulltillsyn

1. Tillämpliga import- och exporttullar ska grunda sig på Gemensamma tulltaxan.

Andra åtgärder som föreskrivs i unionsbestämmelser på särskilda områden som rör varuhandel ska i förekommande fall tillämpas i enlighet med varornas klassificering enligt tulltaxan.

2. Gemensamma tulltaxan ska omfatta allt det följande:

a) Kombinerade nomenklaturen.

b) Varje annan nomenklatur som helt eller delvis bygger på Kombinerade nomenklaturen eller som lägger ytterligare underuppdelningar till denna och som har upprättats genom unionsrättsakter på särskilda områden med tanke på tillämpningen av tulltaxeåtgärder som rör varuhandel.

c) Konventionella eller normala autonoma tullar som är tillämpliga på varor som omfattas av Kombinerade nomenklaturen.

d) Bestämmelser om förmånstull som anges i avtal som unionen har ingått med vissa tredjeländer eller grupper av tredjeländer.

e) Bestämmelser om förmånstull som antagits ensidigt av unionen beträffande vissa tredjeländer eller grupper av tredjeländer.

f) Autonoma åtgärder som för vissa varor föreskriver nedsättning av tull eller tullfrihet.

g) Gynnsam tullbehandling som fastställts för vissa varor på grund av deras beskaffenhet eller slutanvändning inom ramen för de åtgärder som avses i leden c–f eller led h.

h) Andra åtgärder som föreskrivs i unionsrättsakter om jordbrukspolitik, handelspolitik eller andra områden och som grundar sig på varors klassificering enligt tulltaxan, särskilt provisoriska eller slutgiltiga antidumpningstullar, utjämningstullar eller skyddsåtgärder.

3. Om de berörda varorna uppfyller villkoren i de åtgärder som avses i punkt 2 d–g får dessa åtgärder tillämpas i stället för de åtgärder som föreskrivs i led c i den punkten. De åtgärder som avses i punkt 2 d–g får tillämpas retroaktivt, förutsatt att de tidsfrister och villkor som fastställs i den relevanta åtgärden eller i denna förordning iakttas och

a) när det gäller de åtgärder som anges i punkt 2 d och e, att de åtgärderna föreskriver en sådan retroaktiv tillämpning,

b) när det gäller de åtgärder som anges i punkt 2 d, att tredjelandet eller gruppen av tredjeländer också tillåter en sådan retroaktiv tillämpning.

4. Om tillämpningen av de åtgärder som avses i punkt 2 d–g eller befrielsen från de åtgärder som avses i punkt 2 h är begränsad till en viss import- eller exportvolym, ska, när det gäller tullkvoter eller andra kvoter, tillämpningen eller befrielsen upphöra så snart som den fastställda import- eller exportvolymen uppnås.

I fråga om tulltak ska tillämpningen av sådana åtgärder upphöra genom en unionsrättsakt.

5. För de ändamål som avses i artikel 41.4 får kommissionen göra varors övergång till fri omsättning, export och hänförande till vissa särskilda förfaranden föremål för tulltillsyn.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för enhetlig förvaltning av de tullkvoter och andra kvoter och de tulltak som avses i punkt 4 i denna artikel samt för förvaltning av den tulltillsyn som avses i punkt 5 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 167

Varors klassificering enligt tulltaxan

1. Vid tillämpning av Gemensamma tulltaxan ska varors klassificering enligt tulltaxan innebära fastställande av enligt vilket undernummer eller enligt vilken ytterligare underuppdelning av Kombinerade nomenklaturen dessa varor ska klassificeras.

2. Vid tillämpning av icke-tariffära åtgärder ska varors klassificering enligt tulltaxan innebära fastställande av enligt vilket undernummer eller enligt vilken ytterligare underuppdelning av Kombinerade nomenklaturen, eller av varje annan nomenklatur som har upprättats genom unionsrättsakter och som helt eller delvis bygger på Kombinerade nomenklaturen eller som lägger ytterligare underuppdelningar till denna, dessa varor ska klassificeras.

3. Det undernummer eller den ytterligare underuppdelning som fastställs i enlighet med punkterna 1 och 2 ska användas för tillämpningen av åtgärder som är knutna till det undernumret.

4. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa varors klassificering enligt tulltaxan i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

När det finns tvingande skäl till skyndsamhet, vederbörligen motiverade av behovet av att snabbt säkerställa en korrekt och enhetlig tillämpning av Kombinerade nomenklaturen, ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

KAPITEL 2

Varors ursprung

Artikel 168

Icke-förmånsberättigande ursprung

Reglerna för att fastställa icke-förmånsberättigande ursprung för varor enligt artiklarna 169 och 170 ska användas för tillämpning av följande:

a) Gemensamma tulltaxan, med undantag av de åtgärder som avses i artikel 166.2 d och e.

b) Andra åtgärder än tulltaxeåtgärder, som fastställts genom unionsrättsakter på särskilda områden som rör varuhandel.

c) Andra unionsåtgärder som rör varors ursprung.

Artikel 169

Förvärv av icke-förmånsberättigande ursprung

1. Varor som är helt framställda i ett enda land eller territorium ska anses ha sitt ursprung i det landet eller territoriet.

2. Varor vars tillverkning sker inom mer än ett land eller territorium ska anses ha sitt ursprung i det land eller territorium där de genomgick den sista väsentliga och ekonomiskt berättigade bearbetning eller behandling som skedde i ett företag utrustat för det ändamålet och som resulterade i tillverkningen av en ny produkt eller utgjorde ett viktigt steg i tillverkningen.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de regler enligt vilka varor, för vilka fastställande av icke-förmånsberättigade ursprung krävs för tillämpning av de unionsåtgärder som avses i artikel 168, anses vara helt framställda i ett enda land eller territorium eller anses ha genomgått den sista väsentliga och ekonomiskt berättigade bearbetning eller behandling som skedde i ett företag utrustat för det ändamålet och som resulterade i tillverkningen av en ny produkt eller utgjorde ett viktigt steg i tillverkningen i ett land eller territorium, i enlighet med punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

Artikel 170

Bevis för icke-förmånsberättigande ursprung

1. Om importören har angett varors ursprung enligt tullagstiftningen får tullmyndigheterna kräva att importören bevisar dessa varors ursprung.

2. Om ett ursprungsbevis för varor tillhandahålls enligt tullagstiftningen eller andra unionsrättsakter på särskilda områden, får tullmyndigheterna i fall av rimligt tvivel kräva den ytterligare bevisning som behövs för att säkerställa att det angivna ursprunget överensstämmer med reglerna i den relevanta unionsrättsakten.

3. När detta krävs för handeln får ett dokument som styrker varors ursprung utfärdas i unionen i enlighet med gällande ursprungsregler i destinationslandet eller destinationsterritoriet eller med någon annan metod för fastställande av det land där dessa varor framställdes i sin helhet eller genomgick den sista väsentliga bearbetningen.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tillhandahållande och kontroll av ett ursprungsbevis för varor. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 171

Förmånsberättigande ursprung

1. För att varor ska kunna omfattas av de åtgärder som avses i artikel 166.2 d eller e eller av icke-tariffära förmånsåtgärder ska de uppfylla de regler om förmånsberättigande ursprung som avses i punkterna 2–5 i den här artikeln.

2. För varor som omfattas av förmånsåtgärder enligt avtal som unionen har ingått med vissa tredjeländer eller grupper av sådana länder ska reglerna om förmånsberättigande ursprung vara de som fastställs i dessa avtal.

3. För varor som omfattas av förmånsåtgärder vid handel mellan unionens tullområde och Ceuta och Melilla i enlighet med protokoll nr 2 till 1985 års anslutningsakt ska reglerna om förmånsberättigande ursprung vara de som antagits i enlighet med artikel 9 i det protokollet.

4. För varor som omfattas av förmånsåtgärder i enlighet med förmånsordningar för utomeuropeiska länder och territorier som är associerade med unionen ska reglerna om förmånsberättigande ursprung vara de som antagits i enlighet med artikel 203 i EUF-fördraget.

5. Kommissionen får på eget initiativ eller på begäran av ett land eller territorium som omfattas av en förmånsordning, för vissa varor, bevilja det landet eller territoriet ett tillfälligt undantag från de regler om förmånsberättigande ursprung som avses i punkt 9 (*tillfälligt undantag*).

Det tillfälliga undantaget ska motiveras av något av följande skäl:

a) Interna eller externa faktorer gör att det land eller territorium som omfattas av förmånsordningen tillfälligt inte är i stånd att följa reglerna om förmånsberättigande ursprung.

b) Det land eller territorium som omfattas av förmånsordningen behöver tid för att förbereda sig för att följa reglerna om förmånsberättigande ursprung.

6. En begäran om tillfälligt undantag ska lämnas till kommissionen av det berörda land eller territorium som omfattas av förmånsordningen. I begäran ska skälen, enligt punkt 5 andra stycket, till att det tillfälliga undantaget begärs anges, och den ska innehålla lämpliga styrkande handlingar.

7. Det tillfälliga undantaget ska inte ha längre varaktighet än effekterna av de interna eller externa faktorer som gett upphov till det eller den tid som det land eller territorium som omfattas av förmånsordningen behöver för att kunna följa reglerna.

8. När ett tillfälligt undantag beviljas ska det berörda land eller territorium som omfattas av förmånsordningen uppfylla alla angivna krav på vilken information som ska lämnas till kommissionen beträffande användning av undantaget och förvaltning av de kvantiteter för vilka det tillfälliga undantaget beviljas.

9. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa regler om förmånsberättigande ursprung för varor som omfattas av förmånsåtgärder som antagits ensidigt av unionen beträffande vissa tredjeländer eller grupper av sådana länder, utom de som avses i punkt 4 i den här artikeln. Dessa regler ska bygga antingen på kriteriet att varorna är helt framställda eller på kriteriet att varorna härrör från tillräcklig bearbetning eller behandling.

10. Kommissionen ska anta genomförandeakter

a) som fastställer förfaranderegler för varors förmånsberättigande ursprung vid tillämpningen av de åtgärder som avses i punkt 1,

b) som fastställer en åtgärd som beviljar ett land eller territorium det tillfälliga undantaget.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 172

Fastställande av särskilda varors ursprung

Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för att fastställa särskilda varors ursprung i enlighet med de ursprungsregler som är tillämpliga på dessa varor. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

När det finns tvingande skäl till skyndsamhet, vederbörligen motiverade av behovet av att snabbt säkerställa en korrekt och enhetlig tillämpning av ursprungsreglerna, ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

KAPITEL 3

Varors värde för tulländamål

Artikel 173

Tillämpningsområde

Varors tullvärde ska vid tillämpningen av Gemensamma tulltaxan och icke-tariffära åtgärder som fastställs i unionsrättsakter på särskilda områden som rör varuhandel (*tullvärde*) fastställas i enlighet med artiklarna 174 och 179.

Artikel 174

Fastställande av tullvärde grundat på transaktionsvärde

1. Den främsta grunden för tullvärdet ska vara transaktionsvärdet, vilket är det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas för varorna vid försäljning för export till unionens tullområde, justerat i enlighet med artiklarna 176 och 177.

2. Det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas och som avses i punkt 1 ska utgöras av hela den betalning som gjorts eller ska göras av köparen till säljaren, eller av köparen till en tredje part till förmån för säljaren, för de importerade varorna och inkludera alla betalningar som gjorts eller ska göras som ett villkor för försäljningen av de importerade varorna.

3. Det transaktionsvärde som avses i punkt 1 ska användas under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Att köparen fritt får förfoga över eller använda varorna utan andra restriktioner än någon av följande:

   i) Restriktioner som införs eller krävs enligt lag eller av offentliga myndigheter i unionen.

   ii) Begränsningar av det geografiska område inom vilket varorna kan återförsäljas.

   iii) Restriktioner som inte avsevärt påverkar de berörda varornas tullvärde.

b) Att försäljningen eller priset inte är beroende av något villkor eller någon ersättning som inte kan åsättas ett bestämt värde med avseende på de varor som ska värderas.

c) Att förtjänsten från varje efterföljande återförsäljning, förfogande eller användning av varorna från köparens sida inte till någon del direkt eller indirekt tillfaller säljaren, om inte en lämplig justering kan göras.

d) Att köparen och säljaren inte är varandra närstående eller att förhållandet dem emellan inte påverkar priset.

Artikel 175

Transaktionsvärde för varor som köps vid distansförsäljning

1. Transaktionsvärdet för varor som köps vid distansförsäljning ska fastställas på grundval av den försäljningen.

2. Om varorna köps vid distansförsäljning medan de är hänförda till tullagerförfarandet i enlighet med artikel 145, efter att ha förts in i unionens tullområde, ska transaktionsvärdet fastställas på grundval av den försäljningen.

Artikel 176

Delar av transaktionsvärdet

1. Vid fastställande av tullvärdet enligt artikel 174 ska följande delar läggas till det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas för de importerade varorna:

a) Följande kostnader, i den utsträckning de utgör kostnader som köparen svarar för men som inte ingår i det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas för varorna:

   i) Provisioner och mäklararvoden, med undantag för inköpsprovisioner.

   ii) Kostnaden för förpackningar som för tulländamål behandlas gemensamt med varorna i fråga.

   iii) Emballeringskostnader, oavsett om det rör sig om arbete eller material.

b) Värdet av följande varor och tjänster, fördelat på vederbörligt sätt, om de tillhandahållits direkt eller indirekt av köparen utan kostnad eller till nedsatt pris för användning i samband med framställning och försäljning för export av de importerade varorna, i den utsträckning detta värde inte ingår i det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas:

   i) Material, komponenter, delar och liknande artiklar som ingår i de importerade varorna.

   ii) Verktyg, matriser, formar och liknande artiklar som använts vid framställningen av de importerade varorna.

   iii) Material som förbrukats vid framställningen av de importerade varorna.

   iv) Konstruktionsarbete, utvecklingsarbete, konstnärligt arbete, formgivningsarbete, ritningar och skisser som utförts utanför unionen och som krävs för framställningen av de importerade varorna.

c) Royaltyer och licensavgifter som avser de varor som ska värderas och som köparen ska betala, antingen direkt eller indirekt, som ett villkor för försäljning av de varor som ska värderas, i den utsträckning dessa royaltyer och avgifter inte ingår i det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas.

d) Värdet av den del av förtjänsten av varje efterföljande återförsäljning, förfogande eller användning av de importerade varorna som direkt eller indirekt tillfaller säljaren.

e) Följande kostnader fram till den plats där varorna förs in i unionens tullområde:

i) Kostnader för transport och försäkring av de importerade varorna.

ii) Kostnader för lastning och hantering som hänför sig till transporten av de importerade varorna.

2. Tillägg till det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas enligt punkt 1 ska endast göras på grundval av objektiva och mätbara data.

3. Vid fastställande av tullvärdet får inga andra tillägg än de som föreskrivs i denna artikel göras till det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas.

Artikel 177

Delar som inte ska inkluderas i tullvärdet

Vid fastställande av tullvärdet enligt artikel 174 ska inget av följande inkluderas:

a) Kostnaden för transport av de importerade varorna efter det att de förts in i unionens tullområde.

b) Kostnader för arbete med konstruktion, uppförande, sammansättning, underhåll eller tekniskt bistånd som utförts efter det att de importerade varorna förts in i unionens tullområde, såsom industrianläggningar, maskiner eller utrustning.

c) Räntekostnader enligt en överenskommelse om finansiering som ingåtts av köparen och som gäller köpet av de importerade varorna, oavsett om finansieringen tillhandahålls av säljaren eller av någon annan person och under förutsättning att överenskommelsen om finansiering har träffats skriftligen och att köparen om så krävs kan visa att följande villkor är uppfyllda:

i) Sådana varor säljs verkligen till det pris som deklareras som det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas.

ii) Den räntesats som begärts överstiger inte den nivå som är vanlig för sådana transaktioner i det land där och vid den tidpunkt då finansieringen tillhandahölls.

d) Kostnader för rätten att reproducera de importerade varorna i unionen.

e) Inköpsprovisioner.

f) Importtullar eller andra avgifter som ska betalas i unionen på grund av importen eller försäljningen av varorna.

g) Utan hinder av vad som sägs i artikel 176.1 c, betalningar som gjorts av köparen för rätten att distribuera eller återförsälja de importerade varorna, såvida dessa betalningar inte är ett villkor för försäljningen av varorna för export till unionen.

Artikel 178

Förenklingar

1. Tullmyndigheterna får på ansökan bevilja tillstånd till att följande belopp fastställs på grundval av särskilda kriterier, om dessa belopp inte kan mätas den dag då tulldeklarationen godtas eller den dag då dessa data måste vara tillgängliga för tullmyndigheterna:

a) Belopp som ska inkluderas i tullvärdet i enlighet med artikel 174.2.

b) De belopp som avses i artiklarna 176 och 177.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att bevilja det tillstånd som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 179

Metoder som ska användas i andra hand för fastställande av tullvärde

1. Om tullvärdet inte kan fastställas enligt artikel 174, ska det fastställas genom att punkt 2 a–d genomgås i ordningsföljd fram till och med det första led enligt vilket tullvärdet kan fastställas.

Punkt 2 c och d får, på begäran av importören eller, i tillämpliga fall, deklaranten, tillämpas i omvänd ordning.

2. Det tullvärde som fastställs enligt punkt 1 ska motsvara

a) transaktionsvärdet för identiska varor som säljs för export till unionens tullområde och exporteras vid samma eller nästan samma tidpunkt som de varor som ska värderas,

b) transaktionsvärdet för liknande varor som säljs för export till unionens tullområde och exporteras vid samma eller nästan samma tidpunkt som de varor som ska värderas,

c) ett värde som grundas på det pris per enhet till vilket de importerade varorna eller identiska eller liknande importerade varor säljs inom unionens tullområde i den största sammanlagda kvantiteten till personer som inte är säljarna närstående, eller

d) ett beräknat värde som består av summan av

   i) kostnaden för eller värdet av material och tillverkning eller annan bearbetning som ägt rum vid framställningen av de importerade varorna,

   ii) ett belopp för vinst och allmänna omkostnader som är lika med det som vanligen noteras vid försäljning av varor av samma klass eller slag som de varor som ska värderas vilken görs av tillverkare i exportlandet för export till unionen,

   iii) kostnaden för eller värdet av de delar som avses i artikel 176.1 e.

3. Om tullvärdet inte kan fastställas enligt punkt 1 i denna artikel, ska det fastställas på grundval av tillgängliga data i unionens tullområde genom användning av rimliga metoder som är förenliga med principerna och de allmänna bestämmelserna i samtliga följande texter:

a) Avtalet om tillämpning av artikel VII i allmänna tull- och handelsavtalet 1994.

b) Artikel VII i allmänna tull- och handelsavtalet.

c) Detta kapitel.

4. Vid distansförsäljning får tullmyndigheterna, om importören inte skingrar rimliga tvivel om att det deklarerade transaktionsvärdet utgör det totala pris som faktiskt har betalats eller ska betalas och som avses i artikel 174.1, använda en lämplig andrahandsmetod för att på nytt fastställa tullvärdet på dessa varor. Detta påverkar inte importörens möjlighet att inom en rimlig tidsfrist tillhandahålla den information som krävs för att motivera att tullvärdet får fastställas på det sätt som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 180

Tullvärde för exporttulländamål

1. Om exporttullar har fastställts ska värdet för exporttulländamål fastställas på grundval av

a) det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas för varorna när de säljs för export från unionens tullområde, förutsatt att köparen och säljaren inte är varandra närstående eller att förhållandet dem emellan inte påverkar priset, vid behov justerat i enlighet med punkterna 2 och 3, och som framgår av de data som exportören tillhandahållit, eller

b) ett värde grundat på objektiva och kontrollerbara data, inbegripet marknadspriset för identiska eller liknande varor som exporteras från unionen på samma plats och vid samma tidpunkt, om det pris som avses i led a i denna punkt inte är tillgängligt, är ofullständigt eller inte återspeglar varornas ekonomiska värde.

2. Värdet för exporttulländamål ska inbegripa alla kostnader som är direkt kopplade till exporttransaktionen.

3. Värdet för exporttulländamål ska inte inbegripa kostnader som uppkommit efter det att varorna har lämnat unionens tullområde eller eventuella betalningar som inte avser de exporterade varorna.

4. Vid behov får tullmyndigheterna begära ytterligare bevisning för att kontrollera de data som exportören tillhandahållit eller för att fastställa värdet för exporttulländamål i enlighet med denna artikel.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa vilka data som krävs för att fastställa tullvärdet för exporttulländamål enligt den här artikeln.

Artikel 181

Författanderegler för fastställande av tullvärde

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer författanderegler för

a) fastställande av tullvärde på grundval av transaktionsvärdet i enlighet med artikel 174.1 och 174.2, inbegripet författanderegler för justering av det pris som faktiskt har betalats eller ska betalas i enlighet med artiklarna 176 och 177, och för tillämpning av de villkor som avses i artikel 174.3,

b) fastställande av tullvärde med andrahandsmetoder i enlighet med artikel 179,

c) fastställande av tullvärde för exporttulländamål i enlighet med artikel 180.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 182

Fastställande av tullvärde i särskilda situationer

Kommissionen får anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för att fastställa en lämplig metod för fastställande av tullvärde eller kriterier som ska användas för att fastställa tullvärdet i särskilda situationer, inbegripet distansförsäljning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

När det finns tvingande skäl till skyndsamhet beträffande de åtgärder som avses i första stycket i denna artikel, vederbörligen motiverade av behovet av att snabbt säkerställa en korrekt och enhetlig tillämpning av reglerna för fastställande av varors tullvärde, ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

AVDELNING X

TULLSKULDER OCH GARANTIER

KAPITEL 1

Uppkomst av en tullskuld

Avsnitt 1

Tullskuld vid import

Artikel 183

Övergång till fri omsättning och tillfällig införsel

1. En tullskuld vid import för hänförande av varor till förfarandet för övergång till fri omsättning, till förfarandet för tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar eller till förfarandet för slutanvändning ska uppkomma när importören underrättar om varornas tillgänglighet i enlighet med artikel 74.1.

2. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel ska tullskulden uppkomma

a) när varorna frigörs, om artikel 205.5 är tillämplig,

b) när tulldeklarationen godtas, i tillämpliga fall, till och med den 28 februari 2034,

c) när betalningen godtas av den person som har valt att använda IOSS-ordningen.

3. Importören ska vara gäldenär. Vid indirekt ombudskap ska både tullombudet och den person för vars räkning tullombudet agerar vara gäldenärer, och de ska vara solidariskt ansvariga för tullskulden.

4. Om den information som tillhandahålls eller görs tillgänglig för de förfaranden som avses i punkt 1 leder till att importtullar inte tas ut, helt eller delvis, ska den person som tillhandahöll informationen och som visste eller som rimligen borde ha vetat att informationen var felaktig också vara gäldenär.

5. Till och med den 28 februari 2034 ska deklaranten vara gäldenär när en tulldeklaration inges. Vid indirekt ombudskap ska den person för vars räkning tullombudet agerar också vara gäldenär.

Artikel 184

Särskilda bestämmelser för icke-ursprungsvaror

1. En tullskuld ska uppkomma när produkterna frigörs för återexport om

a) det i en förmånsordning mellan unionen och vissa tredjeländer eller grupper av sådana länder föreskrivs att det för förmånlig tullbehandling av produkter med ursprung i unionen krävs att importtullar betalas för icke-ursprungsvaror som används vid tillverkningen av produkterna i fråga, och

b) det har utfärdats eller upprättats ett ursprungsbevis för dessa produkter.

2. Tullskulden ska beräknas som det importtullbelopp som svarar mot den skuld som skulle ha uppkommit om de icke-ursprungsvaror som användes vid tillverkningen av de produkter som återexporteras hade övergått till fri omsättning på samma datum.

3. Exportören ska vara gäldenär. Vid indirekt ombudskap ska både tullombudet och den person för vars räkning tullombudet agerar vara gäldenärer, och de ska vara solidariskt ansvariga för tullskulden.

Artikel 185

Tullskuld som uppkommer genom bristande efterlevnad

1. För varor som omfattas av importtull ska en tullskuld vid import uppkomma vid bristande efterlevnad av något av följande:

a) En skyldighet enligt tullagstiftningen som rör införsel av icke-unionsvaror till unionens tullområde, undandragande av dem från tullövervakning eller befordran, förädling, lagring, tillfällig lagring, tillfällig införsel eller bortskaffande av sådana varor inom det området.

b) En skyldighet enligt tullagstiftningen som rör slutanvändning av varor inom unionens tullområde.

c) Ett villkor som rör hänförande av icke-unionsvaror till ett tullförfarande eller beviljande av tullfrihet eller nedsatt importtullsats på grund av varornas slutanvändning.

2. Tullskulden ska uppkomma vid någon av följande tidpunkter:

a) Om underlåtelsen att fullgöra en skyldighet ger upphov till tullskulden, den tidpunkt då denna skyldighet inte fullgörs eller upphör att vara fullgjord.

b) Den tidpunkt då varorna hänförs till ett tullförfarande, om det i efterhand fastställs att ett villkor för hänförande av varorna till det förfarandet eller för beviljande, på grund av varornas slutanvändning, av tullfrihet eller nedsatt importtullsats i själva verket inte var uppfyllt.

3. I de fall som avses i punkt 1 a och b ska någon av följande personer vara gäldenär:

a) Varje person som var skyldig att fullgöra de berörda skyldigheterna.

b) Varje person som visste eller rimligen borde ha vetat att en skyldighet enligt tullagstiftningen inte hade fullgjorts och som agerat för den persons räkning som var skyldig att fullgöra skyldigheten eller som medverkat i den handling som ledde till att skyldigheten inte fullgjordes.

c) Varje person som förvärvat eller tagit hand om varorna i fråga och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna visste eller rimligen borde ha vetat att en skyldighet enligt tullagstiftningen inte hade fullgjorts.

4. I de fall som avses i punkt 1 c ska gäldenären vara den person som är skyldig att uppfylla villkoren för hänförande av varorna till ett tullförfarande eller för beviljande, på grund av varornas slutanvändning, av tullfrihet eller nedsatt importtullsats.

5. Om den information som krävs enligt tullagstiftningen rörande villkoren för att hänföra varor till det tullförfarandet tillhandahålls tullmyndigheterna och denna information leder till att importtullar inte tas ut, helt eller delvis, ska den person som tillhandahöll den informationen och som visste eller rimligen borde ha vetat att informationen var felaktig också vara gäldenär.

Artikel 186

Avdrag för redan betalt importtullbelopp

1. Om en tullskuld uppkommer enligt artikel 185.1 för varor som övergått till fri omsättning till nedsatt importtullsats på grund av deras slutanvändning, ska det importtullbelopp som betalades när varorna övergick till fri omsättning dras av från det importtullbelopp som svarar mot tullskulden.

Första stycket ska även gälla om en tullskuld uppkommer för skrot och avfall från förstöring av sådana varor.

2. Om en tullskuld uppkommer enligt artikel 183.1 eller185.1 för varor som hänförts till ett förfarande för tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar, ska det importtullbelopp som betalats inom ramen för den partiella befrielsen dras av från det importtullbelopp som svarar mot tullskulden.

Avsnitt 2

Tullskuld vid export

Artikel 187

Export och passiv förädling

1. En tullskuld vid export för hänförande av varor till förfarandet för export eller förfarandet för passiv förädling ska uppkomma när exportören underrättar om varornas tillgänglighet i enlighet med artikel 74.1.

2. Genom undantag från punkt 1 ska tullskulden uppkomma när

a) varorna frigörs, om artikel 205.5 är tillämplig,

b) tulldeklarationen godtas, i tillämpliga fall, till och med den 28 februari 2034.

3. Exportören ska vara gäldenär. Vid indirekt ombudskap ska både tullombudet och den person för vars räkning tullombudet agerar vara gäldenärer, och de ska vara solidariskt ansvariga för tullskulden.

4. Om den information som tillhandahålls för hänförande av varor till förfarandet för export eller förfarandet för passiv förädling leder till att exporttullar inte tas ut, helt eller delvis, ska den person som tillhandahöll den informationen och som visste eller rimligen borde ha vetat att informationen var felaktig också vara gäldenär.

Artikel 188

Tullskuld som uppkommer genom bristande efterlevnad

1. För varor som omfattas av exporttull ska en tullskuld vid export uppkomma vid bristande efterlevnad av något av följande:

a) En skyldighet enligt tullagstiftningen som rör utförsel av varor.

b) Ett villkor enligt vilket varorna tilläts föras ut ur unionens tullområde med fullständig eller partiell befrielse från exporttullar.

2. Tullskulden ska uppkomma vid någon av följande tidpunkter:

a) Den tidpunkt då varorna faktiskt förs ut ur unionens tullområde utan att tullmyndigheterna tillhandahålls eller ges tillgång till information om exporten.

b) Den tidpunkt då varorna når en annan destination än den för vilken de tilläts föras ut ur unionens tullområde med fullständig eller partiell befrielse från exporttullar.

c) Om tullmyndigheterna inte kan fastställa den tidpunkt som avses i led b, den tidpunkt då tidsfristen för att lämna bevisning för att villkoren för sådan befrielse är uppfyllda löper ut.

3. I de fall som avses i punkt 1 a ska någon av följande personer vara gäldenär:

a) Varje person som var skyldig att fullgöra den berörda skyldigheten.

b) Varje person som visste eller rimligen borde ha vetat att skyldigheten i fråga inte hade fullgjorts och som agerade för den persons räkning som var skyldig att fullgöra skyldigheten.

c) Varje person som medverkade i den handling som ledde till att skyldigheten inte fullgjordes och som visste eller rimligen borde ha vetat att nödvändig information inte tillhandahållits eller, i tillämpliga fall, att en tulldeklaration som borde ha ingetts inte hade ingetts.

4. I de fall som avses i punkt 1 b ska gäldenären vara varje person som är skyldig att uppfylla de villkor enligt vilka varorna tilläts föras ut ur unionens tullområde med fullständig eller partiell befrielse från exporttull.

Avsnitt 3

Bestämmelser som gäller både tullskuld vid import och tullskuld vid export

Artikel 189

Tullskuld när varor omfattas av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna

1. En tullskuld vid import eller export ska uppkomma även om det är fråga om varor som omfattas av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna på varje form av import eller export.

2. Genom undantag från punkt 1 ska ingen tullskuld uppkomma vid något av följande:

a) Olaglig införsel till unionens tullområde av falsk valuta.

b) Införsel till unionens tullområde av annan narkotika och andra psykotropa ämnen än den narkotika och de psykotropa ämnen vars införsel noggrant övervakas av de behöriga myndigheterna i syfte att använda dem för medicinska och vetenskapliga ändamål.

Vid tillämpning av sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen ska en tullskuld dock anses ha uppkommit om import- eller exporttullar eller förekomst av en tullskuld enligt denna förordning eller enligt nationell rätt utgör grund för att ålägga sanktioner.

Artikel 190

Flera gäldenärer

Om fler än en person är gäldenärer för det import- eller exporttullbelopp som svarar mot en och samma tullskuld ska dessa personer vara solidariskt ansvariga för betalningen av det beloppet.

Artikel 191

Allmänna regler för beräkning av import- eller exporttullbelopp

1. Beloppen för import- eller exporttull ska beräknas på grundval av klassificeringen enligt tulltaxan, tullvärdet för, kvantiteten av, destinationen för och ursprunget för varorna. Reglerna för beräkning av tullen ska vara de som var tillämpliga på de berörda varorna vid den tidpunkt då tullskulden för dem uppkom.

2. När det gäller distansförsäljning inom ramen för IOSS-ordningen ska importtullbeloppet fastställas på grundval av de regler för beräkning av tull som var tillämpliga på de berörda varorna vid den tidpunkt då betalningen för distansförsäljningen godtogs.

3. Om det inte är möjligt att exakt fastställa när tullskulden uppkom, ska denna tidpunkt anses vara när tullmyndigheterna drar slutsatsen att varorna befinner sig i en situation som gör att en tullskuld har uppkommit.

Om den information som är tillgänglig för tullmyndigheterna gör det möjligt för dem att fastställa att tullskulden uppkom innan de drog sin slutsats, ska tullskulden emellertid anses ha uppkommit vid den tidigaste tidpunkt då en sådan situation kan konstateras ha förelegat.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de regler som avses i den här artikeln för beräkning av det import- eller exporttullbelopp som är tillämpligt på varor för vilka en tullskuld uppkommer inom ramen för ett särskilt förfarande.

Artikel 192

Särskilda regler för beräkning av importtullbelopp

1. Om kostnader för lagring eller vanliga former av hantering har uppstått i unionens tullområde för varor som hänförts till ett tullförfarande eller som är i tillfällig lagring, ska dessa kostnader eller en eventuell ökning av varornas värde inte beaktas vid beräkningen av importtullbeloppet förutsatt att importören eller, i tillämpliga fall, deklaranten lämnar tillfredsställande bevisning för dessa kostnader.

Vid beräkningen av importtullbeloppet ska emellertid hänsyn tas till tullvärde, kvantitet och ursprung för de icke-unionsvaror som använts i verksamheten.

2. Om klassificeringen enligt tulltaxan av varor som hänförts till ett tullförfarande ändras som ett resultat av vanliga former av hantering inom unionens tullområde, ska på begäran av importören eller, om tillämpligt, av deklaranten, den ursprungliga klassificeringen enligt tulltaxan av de varor som hänförts till förfarandet tillämpas.

3. Om en tullskuld uppkommer för förädlade produkter som framställts enligt förfarandet för aktiv förädling, ska det importtullbelopp som svarar mot tullskulden på begäran av importören fastställas på grundval av klassificeringen enligt tulltaxan, tullvärdet för, kvantiteten av och ursprunget för de varor som hänförts till förfarandet för aktiv förädling när de hänfördes till det förfarandet.

4. Om de förädlade produkterna framställts enligt efterföljande förfaranden för aktiv förädling när det gäller de varor som har hänförts till ett första förfarande för aktiv förädling i enlighet med punkt 3, får importören endast begära att skulden beräknas enligt tulltaxan, tullvärdet för, kvantiteten av och ursprunget för de varor som hänförts till detta första förfarande för aktiv förädling.

5. I särskilda fall som fastställs i tullagstiftningen ska importtullbeloppet fastställas i enlighet med punkterna 2, 3 och 4 i denna artikel, utan att importören, exportören eller, i tillämpliga fall, deklaranten så har begärt, för att undvika kringgående av de åtgärder som avses i artikel 166.2 h.

6. Om en tullskuld uppkommer för förädlade produkter som framställts enligt förfarandet för passiv förädling eller för ersättningsprodukter, ska importtullbeloppet beräknas på grundval av kostnaden för förädlingsprocessen utanför unionens tullområde.

7. Om en tullskuld uppkommer enligt artikel 185 eller 188 i denna förordning, och förutsatt att den underlåtenhet som ledde till uppkomsten av en tullskuld inte utgjorde ett försök till vilseledande, ska följande också vara tillämpligt:

a) Gynnsam tullbehandling av varor enligt tullagstiftningen.

b) Befrielse från import- eller exporttullar eller fullständig eller partiell tullfrihet vid import eller export enligt artiklarna 166.2 d–g, 111, 112 och 113 eller artiklarna 161–165 i denna förordning.

c) Tullbefrielse enligt förordning (EG) nr 1186/2009.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de regler som avses i den här artikeln för beräkning av det import- eller exporttullbelopp som är tillämpligt på varor för vilka en tullskuld uppkommer inom ramen för ett särskilt förfarande, och för de särskilda fall som avses i punkt 5 i den här artikeln.

Artikel 193

Plats för uppkomst av tullskuld

1. Tullskulden ska uppkomma

a) på den plats där varorna befinner sig i de fall som avses i artikel 6.1 d ii,

b) där varorna ska levereras i de fall som avses i artikel 6.2 a,

c) där en deklarant som har tillstånd att tillämpa centraliserad klarering är etablerad, i de fall som avses i artikel 6.2 c,

d) i etableringsmedlemsstaten för en betrodd näringsidkare i de fall som avses i artikel 6.2 b.

I alla andra fall ska tullskulden uppkomma på den plats där de omständigheter uppstår som ger upphov till den. Om det inte är möjligt att fastställa den platsen, ska tullskulden uppkomma på den plats där tullmyndigheterna drar slutsatsen att varorna befinner sig i en situation som gör att en tullskuld uppkommer.

2. Om varorna har hänförts till ett tullförfarande som inte har avslutats eller varit i tillfällig lagring som inte har slutförts på korrekt sätt, och om platsen för uppkomst av tullskuld inte kan fastställas inom en särskild tidsfrist genom tillämpning av punkt 1 andra eller tredje stycket, ska tullskulden uppkomma på den plats där varorna hänfördes till det berörda förfarandet eller infördes i unionens tullområde inom ramen för det förfarandet eller var i tillfällig lagring.

3. Om den information som är tillgänglig för tullmyndigheterna gör det möjligt för dem att fastställa att tullskulden kan ha uppkommit på flera platser, ska tullskulden anses ha uppkommit på den plats där den först uppkom.

4. Om en tullmyndighet fastställer att en tullskuld har uppkommit enligt artikel 185 eller 188 i en annan medlemsstat och det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden är lägre än 10 000 EUR, ska tullskulden anses ha uppkommit i den medlemsstat där fastställandet gjordes.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa den tidsfrist som avses i punkt 2 i den här artikeln.

KAPITEL 2

Garanti för en potentiell eller befintlig tullskuld

Artikel 194

Allmänna bestämmelser

1. Om inget annat föreskrivs ska detta kapitel tillämpas på garantier för tullskulder som har uppkommit (*befintliga tullskulder*) och garantier som krävs för tullskulder som kan uppkomma (*potentiella tullskulder*).

2. Om tullmyndigheterna kräver en garanti för en potentiell eller befintlig tullskuld ska denna garanti täcka import- eller exporttullbeloppet och de andra avgifter som ska betalas i samband med import eller export av varor om garantin

a) används för hänförande av varor till förfarandet för unionstransitering, eller

b) kan användas i fler än en medlemsstat.

En garanti som godtagits eller godkänts av tullmyndigheterna ska gälla i hela unionens tullområde för de ändamål för vilka den ställts.

Om garantin är kopplad till gäldenärens verksamhet i en medlemsstat ska den täcka minst import- eller exporttullbeloppet.

3. Garantin ska ställas av gäldenären eller av en person som kan komma att bli gäldenär eller, om tullmyndigheterna godkänner det, av en annan person.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 202 ska tullmyndigheterna kräva endast en garanti för specifika varor.

En garanti som ställs för specifika varor ska gälla för det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter för varorna, oavsett om den information om varorna som tillhandahållits eller tillgängliggjorts är korrekt eller inte.

Om garantin inte har frisläppts får den, inom det säkrade beloppet, också användas för uppbörd av import- eller exporttullbelopp och andra avgifter som ska betalas efter en kontroll efter frigörandet av dessa varor.

5. På ansökan av den person som avses i punkt 3 i denna artikel får tullmyndigheterna i enlighet med artikel 200.1, 200.2 och 200.3 bevilja tillstånd till att en samlad garanti ställs för att täcka det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden för två eller flera aktiviteter eller tullförfaranden.

6. Tullmyndigheterna ska övervaka garantin.

7. En garanti ska inte krävas

a) från stater, regionala och lokala myndigheter eller andra offentligrättsliga organ i fråga om verksamhet som de bedriver i egenskap av offentliga myndigheter,

b) när varor transporteras på Rhen, Rhens vattenvägar, Donau eller Donaus vattenvägar,

c) när varor transporteras via fasta transportinstallationer,

d) i särskilda fall, som fastställs i tullagstiftningen, där varor hänförs till förfarandet för tillfällig införsel, och

e) för varor som hänförts till förfarandet för unionstransitering för vilka de förenklingar som avses i artikel 140.4 e används och som transporteras sjövägen eller med flyg mellan hamnar eller mellan flygplatser i unionen.

8. Tullmyndigheterna får frångå kravet på garanti om det import- eller exporttullbelopp för vilket säkerhet ska ställas inte överstiger ett visst tröskelvärde.

9. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de särskilda fall där ingen garanti krävs för varor som hänförs till förfarandet för tillfällig införsel enligt punkt 7 d i den här artikeln och fastställa tröskelvärdet för att frångå kravet på att ställa en garanti som avses i punkt 8 i den här artikeln.

10. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för att ställa och övervaka den garanti som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 195

Referensbelopp för en obligatorisk garanti

1. Om tullmyndigheterna är skyldiga att kräva en garanti och kan fastställa det exakta import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter vid den tidpunkt då garantin krävs, ska garantin täcka det exakta beloppet.

Om det inte är möjligt att fastställa det exakta beloppet, ska garantin fastställas till det högsta belopp som tullmyndigheterna uppskattar att det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter uppgår till eller kan komma att uppgå till.

2. Om en samlad garanti ställs för det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulder och andra avgifter vars belopp varierar i storlek över tid, ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 200, garantibeloppet fastställas till en sådan nivå att det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulderna och andra avgifter alltid är täckt.

Artikel 196

Referensbelopp för en förebyggande garanti

Om det inte är obligatoriskt att ställa en garanti, men tullmyndigheterna inte är säkra på att det import- eller exporttullbelopp som svarar mot en tullskuld och andra avgifter kommer att betalas inom föreskriven tid, ska de kräva en garanti för ett belopp som inte överstiger den nivå som avses i artikel 195.

Artikel 197

Ställande av en garanti

1. En garanti får endast ställas på något av följande sätt:

a) I form av ett betalningsmedel som erkänns av tullmyndigheterna och som noteras i euro eller i valutan för den medlemsstat där garantin krävs.

b) I form av ett åtagande från en borgensman.

c) I någon annan form förutsatt att den tillhandahåller likvärdig försäkran om att det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter kommer att betalas.

2. En garanti i form av ett betalningsmedel som erkänns av tullmyndigheterna ska ställas enligt rätten i den medlemsstat där garantin krävs.

Det ska inte krävas att tullmyndigheterna betalar någon ränta för detta.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa formen för den garanti som avses i punkt 1 c i den här artikeln.

Artikel 198

Val av garanti

Den person som måste ställa en garanti får fritt välja mellan de former av garantier som fastställs i artikel 197.1.

Tullmyndigheterna får dock vägra att godta den valda formen av garanti, om den inte är förenlig med ett korrekt genomförande av det berörda tullförfarandet.

Tullmyndigheterna får kräva att den valda formen av garanti ska bibehållas under en bestämd tid.

Artikel 199

Borgensman

1. Borgensmannen enligt artikel 197.1 b ska vara en tredje person som är etablerad i unionens tullområde. Borgensmannen ska godkännas av de tullmyndigheter som kräver en garanti, såvida borgensmannen inte utgörs av ett kreditinstitut, finansiellt institut eller försäkringsföretag med ackreditering i unionen i enlighet med tillämplig unionsrätt.

2. Borgensmannen ska skriftligen åta sig att betala det import- eller exporttullbelopp som svarar mot den tullskuld och de andra avgifter för vilka en garanti ställs.

3. Tullmyndigheterna får vägra att godkänna den föreslagna borgensmannen eller formen av garanti om det är osäkert huruvida någon av dem inom den föreskrivna tiden kan säkerställa betalning av det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa regler avseende formerna för garantin och de regler som är tillämpliga på den borgensman som avses i den här artikeln.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för återkallelse och uppsägning av det åtagande av borgensmannen som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 200

Samlad garanti

1. Tullmyndigheterna får endast bevilja det tillstånd som avses i artikel 194.5 till personer som uppfyller följande villkor:

a) De är etablerade i unionens tullområde.

b) De uppfyller de kriterier som anges i artikel 30.1 a.

c) De använder sig regelbundet av de berörda tullförfarandena eller är innehavare av ett driftstillstånd för anläggningar för tillfällig lagring eller uppfyller de kriterier som anges i artikel 30.1 d.

2. Tullmyndigheterna får bevilja en ekonomisk aktör som uppfyller kriterierna i artikel 30.1 b och c eller en betrodd näringsidkare tillstånd att ställa en samlad garanti till ett nedsatt belopp för potentiella tullskulder och andra avgifter eller bevilja undantag från skyldigheten att ställa en garanti.

3. Tullmyndigheterna får på ansökan från en godkänd ekonomisk aktör för tullförenklingar eller en betrodd näringsidkare bevilja tillstånd att ställa en samlad garanti till ett nedsatt belopp för befintliga tullskulder och andra avgifter. Sådana samlade garantier ska anses vara likvärdiga med garantier som ställs i enlighet med andra bestämmelser i denna förordning.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa villkoren för att bevilja det tillstånd att använda en samlad garanti till ett nedsatt belopp eller bevilja ett undantag från skyldigheten att ställa en garanti som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för fastställandet av garantibeloppet, inbegripet det nedsatta belopp som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Artikel 201

Tillfälliga förbud mot användningen av samlade garantier

1. Inom ramen för särskilda förfaranden eller tillfällig lagring får kommissionen besluta att tillfälligt förbjuda användningen av något av följande:

a) En samlad garanti till ett nedsatt belopp eller ett undantag från skyldigheten att ställa en garanti enligt artikel 200.2.

b) En samlad garanti enligt artikel 200 för varor som har fastställts vara föremål för bedrägeri i stor omfattning.

2. Om punkt 1 är tillämplig får tillstånd till att använda en samlad garanti till ett nedsatt belopp, ett undantag från skyldigheten att ställa en garanti eller tillstånd att använda en samlad garanti enligt artikel 200 beviljas i något av följande fall:

a) Om den berörda personen kan visa att det inte uppkommit någon tullskuld med avseende på de berörda varorna inom ramen för de transaktioner som personen har inlett under de två år som föregått det beslut som avses i punkt 1 i denna artikel.

b) Den berörda personen kan, om tullskulder har uppkommit under de två år som föregått det beslut som avses i punkt 1 i denna artikel, visa att dessa skulder till fullo betalats av gäldenären eller gäldenärerna eller borgensmannen inom föreskriven tid.

För att få tillstånd att använda en samlad garanti vars användning tillfälligt förbjudits ska den berörda personen även uppfylla de kriterier som fastställs i artikel 30.1 b och c.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för tillfälliga förbud mot användningen av samlade garantier enligt denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

När det finns vederbörligen motiverade tvingande skäl till skyndsamhet i fråga om de åtgärder som avses i denna artikel, som rör behovet av att snabbt stärka skyddet av unionens och dess medlemsstaters ekonomiska intressen, ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

Artikel 202

Ytterligare garanti eller ersättningsgaranti

Om tullmyndigheterna fastställer att den ställda garantin inte säkerställer, eller inte längre klart eller i tillräcklig omfattning säkerställer, betalning inom föreskriven tid av det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och andra avgifter, ska de kräva att en person som avses i artikel 194.3 åtgärdar situationen genom att antingen ställa en ytterligare garanti eller ersätta den ursprungliga garantin med en ny garanti. Den person som kravet avser ska kunna välja mellan de två alternativen.

Artikel 203

Frisläppande av garantin

1. Tullmyndigheterna ska omedelbart frisläppa garantin när tullskulden eller betalningsskyldigheten avseende andra avgifter har upphört eller inte längre kan uppkomma.

2. Om tullskulden eller betalningsskyldigheten avseende andra avgifter delvis har upphört eller kan uppkomma i fråga om endast en del av det belopp för vilket en garanti har ställts, ska en motsvarande del av garantin frisläppas på begäran av den berörda personen, såvida inte det berörda beloppet gör en sådan åtgärd oberättigad.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa tidsfrister för frisläppandet av en garanti.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för det frisläppande av en garanti som avses i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 3

Uppbörd, betalning, återbetalning och eftergift av import- eller exporttullbelopp

Avsnitt 1

Fastställande av import- eller exporttullbelopp, underrättelse om tullskuld och bokföring

Artikel 204

Fastställande av import- eller exporttullbelopp

1. Det import- eller exporttullbelopp som ska betalas ska fastställas av de tullmyndigheter som är ansvariga för den plats där tullskulden uppkommer eller anses ha uppkommit i enlighet med artikel 193. Vid detta fastställande ska tullmyndigheterna beakta de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts.

2. Genom undantag från punkt 1 får tullmyndigheterna, till och med den 28 februari 2034, om en tulldeklaration har ingetts, godta det import- eller exporttullbelopp som ska betalas enligt tulldeklarationen, utan att det påverkar tillämpningen av kontroller efter frigörande. Om tullmyndigheterna invänder mot beloppet ska de fastställa det import- eller exporttullbelopp som ska betalas så snart de förfogar över nödvändig information.

3. Om det import- eller exporttullbelopp som ska betalas inte är ett heltal får beloppet avrundas uppåt eller nedåt.

Om det belopp som avses i första stycket uttrycks i euro ska det som mest avrundas uppåt eller nedåt till närmaste heltal.

En medlemsstat som inte har euron som valuta får antingen

a) tillämpa andra stycket i tillämpliga delar, eller

b) avvika från det stycket, förutsatt att dess avrundningsregler inte har större ekonomiska konsekvenser än den regel som anges i andra stycket.

Artikel 205

Underrättelse om tullskuld

1. Tullmyndigheten ska underrätta gäldenären om tullskulden på den plats där tullskulden uppkommer eller anses ha uppkommit i enlighet med artikel 193.

2. Om det import- eller exporttullbelopp som ska betalas är lika med det belopp som beräknats på grundval av de data som tillhandahållits eller tillgängliggjorts av importören eller exportören utgör tullmyndigheternas frigörande av varorna underrättelsen till importören eller exportören om tullskulden.

3. Den underrättelse som avses i punkt 1 eller 2 i denna artikel ska inte lämnas om något av följande fall föreligger:

a) När en provisorisk antidumpningstull, en provisorisk utjämningstull eller en provisorisk skyddsåtgärd har införts i avvaktan på ett slutgiltigt fastställande av import- eller exporttullbeloppet.

b) När det import- eller exporttullbelopp som ska betalas överstiger det som fastställts på grundval av ett beslut i enlighet med artikel 15.

c) När det ursprungliga beslutet att inte underrätta gäldenären om tullskulden eller att underrätta gäldenären om ett lägre import- eller exporttullbelopp än det import- eller exportbelopp som ska betalas fattades på grundval av allmänna bestämmelser som senare förklarats ogiltiga genom domstolsbeslut.

d) När tullmyndigheterna enligt tullagstiftningen är befriade från kravet på underrättelse om tullskulden.

4. Om tullmyndigheterna är skyldiga att underrätta gäldenären om det import- eller exporttullbelopp som ska betalas i enlighet med punkt 1, ska de underrätta gäldenären om tullskulden när de är i stånd att fastställa beloppet och fatta ett beslut därom.

Om tullmyndigheterna informeras av de behöriga unionsmyndigheterna eller nationella myndigheterna om att underrättelsen om tullskulden skulle inverka menligt på en brottsutredning i tullmyndigheternas medlemsstat eller i en annan medlemsstat, ska tullmyndigheterna dock skjuta upp denna underrättelse till dess att den inte längre inverkar menligt på brottsutredningen.

5. En betrodd näringsidkare får beräkna den tullskuld som svarar mot det totala import- eller exporttullbeloppet för alla varor som denna näringsidkare har frigjort för tullmyndigheternas räkning under en period på högst 31 kalenderdagar och underrätta tullmyndigheterna om denna tullskuld, inbegripet en uppdelning av beloppen för varje specifik vara, inom fem dagar från utgången av den perioden.

När denna underrättelse tas emot ska tullmyndigheterna anses ha fullgjort underrättelsen om tullskulden.

6. En importör vid distansförsäljning som har valt att använda IOSS-ordningen och har status som betrodd näringsidkare ska i den underrättelse som avses i punkt 5 i denna artikel ändra eller ogiltigförklara den information som lämnats i enlighet med artikel 74.3 när varor som sålts av den importören vid distansförsäljning återinförs till tullagret för distansförsäljning, till den ursprungliga avsändarens adress eller till en annan adress utanför unionens tullområde under den period som omfattas av den underrättelsen. Importören vid distansförsäljning ska tillhandahålla eller tillgängliggöra ett bevis för att varorna har förts in i tullagret eller förts ut ur unionens tullområde.

7. Till och med den 28 februari 2034 får tullmyndigheterna, om en tulldeklaration har ingetts och på villkor att en garanti har ställts för betalningen, tillåta att underrättelse om en tullskuld som svarar mot hela import- eller exporttullbeloppet för alla varor som frigjorts till en och samma person under en fastställd period, lämnas vid utgången av den perioden. Den period som fastställs av tullmyndigheterna får inte överstiga 31 dagar.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa

a) de fall då tullmyndigheterna är befriade från kravet på underrättelse om tullskulden, såsom anges i punkt 3 d,

b) vilken information som ska tillhandahållas av den betrodda näringsidkaren och importören vid distansförsäljning i den underrättelse som avses i punkterna 5 och 6 i den här artikeln.

Artikel 206

Preskription av tullskuld

1. Tullmyndigheterna ska ha tre år på sig från den dag då skulden uppkom för att underrätta gäldenären om den. Efter utgången av denna period ska tullskulden anses vara preskriberad.

2. Om tullskulden har uppkommit på grund av en handling som vid den tidpunkt då den utfördes skulle ha kunnat ge upphov till straffrättsliga förfaranden, ska den treårsperiod som anges i punkt 1 förlängas till minst fem år och högst tio år i enlighet med nationell rätt.

3. De perioder som anges i punkterna 1 och 2 i denna artikel ska tillfälligt upphöra att löpa om

a) ett överklagande inges i enlighet med artikel 18, för perioden från och med den dag då överklagandet inges till och med överklagandeförfarandets slut,

b) tullmyndigheterna, i enlighet med artikel 8.6, meddelar gäldenären på vilka grunder de avser att lämna underrättelse om tullskulden för perioden från och med dagen för underrättelsen till och med utgången av den period inom vilken gäldenären ges möjlighet att framföra sin ståndpunkt, eller

c) underrättelsen om tullskuld skjuts upp enligt artikel 205.4 andra stycket.

4. Om en tullskuld återinförs enligt artikel 217.8 ska de perioder som anges i punkterna 1 och 2 i den här artikeln anses ha tillfälligt upphört att löpa från och med den dag då ansökan om återbetalning eller eftergift ingavs i enlighet med artikel 222 och fram till och med den dag då beslutet om återbetalning eller eftergift fattades.

Artikel 207

Bokföring

1. De tullmyndigheter som avses i artikel 204 ska i sin bokföring, i enlighet med den nationella lagstiftningen, föra in de import- eller exporttullbelopp som ska betalas enligt vad som underrättats i enlighet med artikel 205.

Den skyldighet som fastställs i första stycket i denna punkt ska inte gälla i de fall som avses i artikel 205.2.

2. Tullmyndigheterna ska inte vara skyldiga att bokföra sådana import- eller exporttullbelopp som, enligt artikel 206, svarar mot en tullskuld som gäldenären inte längre kan underrättas om.

3. Medlemsstaterna ska fastställa de praktiska förfarandena för sin bokföring av import- eller exporttullbelopp. Dessa förfaranden får vara olika beroende på tullmyndigheternas förvissning om huruvida sådana belopp kommer att betalas eller inte med hänsyn till omständigheterna då tullskulden uppkom.

Artikel 208

Tidpunkt för bokföring

1. Tullmyndigheterna ska bokföra det import- eller exporttullbelopp som ska betalas inom 14 dagar efter det att varorna har frigjorts, utom när dessa varor hänförs till förfarandet för tillfällig införsel med partiell befrielse från importtullar.

2. Genom undantag från punkt 1 får tullmyndigheterna bokföra det totala import- eller exporttullbeloppet för alla varor som frigörs till en betrodd näringsidkare under en fastställd period, i enlighet med artikel 205.5, under en och samma bokföringspost i slutet av den perioden, förutsatt att denna bokföring görs inom 14 dagar från den fastställda periodens utgång.

3. Om underrättelse om en tullskuld lämnas i enlighet med artikel 205.7 ska den bokföras inom 14 dagar efter den berörda periodens utgång.

4. Om varor får frigöras på vissa villkor som reglerar antingen fastställande eller uttag av det import- eller exporttullbelopp som ska betalas, ska detta belopp bokföras inom 14 dagar från den dag då det import- eller exporttullbelopp som ska betalas eller skyldigheten att betala denna tull fastställs.

Om tullskulden avser en provisorisk antidumpningstull, en provisorisk utjämningstull eller en provisorisk skyddsåtgärd ska det import- eller exporttullbelopp som ska betalas emellertid bokföras inom två månader efter den dag då den unionsrättsakt genom vilken den slutgiltiga tullen fastställs offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

5. Om en tullskuld uppkommer under omständigheter som inte omfattas av punkt 1 ska det import- eller exporttullbelopp som ska betalas bokföras inom 14 dagar från den dag då tullmyndigheterna är i stånd att fastställa import- eller exporttullbeloppet i fråga och fatta ett beslut.

6. Punkt 5 ska tillämpas i fråga om det import- eller exporttullbelopp som ska uppbäras eller som återstår att uppbära om det tullbelopp som ska betalas inte har bokförts i enlighet med punkterna 1–5 eller har fastställts och bokförts till ett lägre belopp än det som ska betalas.

7. De tidsfrister för bokföring som anges i punkterna 1–6 ska inte tillämpas vid oförutsebara omständigheter eller i fall av force majeure.

8. Bokföring får skjutas upp i det fall som avses i artikel 205.4 andra stycket, tills underrättelsen om tullskuld inte längre inverkar menligt på den berörda brottsutredningen, även om denna utredning äger rum i en annan medlemsstat.

I ett sådant fall ska det import- eller exporttullbelopp som ska betalas bokföras inom 14 dagar från den dag då gäldenären underrättades om beloppet.

Artikel 209

Tilldelning av genomförandebefogenheter

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer åtgärder för att säkerställa ömsesidigt bistånd mellan tullmyndigheterna när en tullskuld uppkommer. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

Avsnitt 2

Betalning av import- eller exporttullbeloppet

Artikel 210

Allmänna tidsfrister för betalning och tillfälligt upphörande av tidsfristen för betalning

1. Gäldenären ska betala de import- eller exporttullbelopp som svarar mot den tullskuld som gäldenären underrättats om i enlighet med artikel 205, inom den tidsfrist som föreskrivs av tullmyndigheterna.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 19.2 får den tidsfristen inte överskrida tio dagar från och med det att gäldenären underrättas om tullskulden.

Tullmyndigheterna får förlänga tidsfristen på ansökan av gäldenären, om det import- eller exporttullbelopp som ska betalas har fastställts vid kontroller efter frigörande enligt artikel 68. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 214.2 ska sådana förlängningar inte överskrida den tid som gäldenären behöver för att vidta lämpliga åtgärder för att fullgöra sina skyldigheter.

2. Om gäldenären är berättigad till något av de betalningsalternativ som fastställs i artiklarna 212, 213 och 214, ska betalning ske inom den tidsfrist eller de tidsfrister som bestämts enligt dessa betalningsalternativ.

3. Tidsfristen för betalning av import- eller exporttullbelopp som svarar mot en tullskuld ska tillfälligt upphöra att löpa om något av följande fall föreligger:

a) När en ansökan om eftergift av tull görs i enlighet med artikel 222.

b) När varor ska förverkas, förstöras eller överlåtas till staten.

c) När tullskulden har uppkommit enligt artikel 185 och det finns fler än en gäldenär.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa regler om tillfälligt upphörande av tidsfristen för betalning av ett import- eller exporttullbelopp som svarar mot en tullskuld enligt punkt 3 i den här artikeln och genom att fastställa perioden för det tillfälliga upphörandet.

Artikel 211

Betalning

1. Betalning ska ske med ett betalningsmedel som innebär att skulden avskrivs, inbegripet genom justering av ett kreditsaldo i enlighet med nationell rätt.

2. Betalning får göras av en tredje person i gäldenärens ställe.

3. Gäldenären får betala hela eller delar av det import- eller exporttullbelopp som ska betalas utan att invänta utgången av den tidsfrist för betalning gäldenären har beviljats.

Artikel 212

Anstånd med betalning

1. Tullmyndigheterna ska på ansökan av den berörda personen och på villkor att denna person ställer en garanti, bevilja anstånd med betalningen av tull på något av följande sätt:

a) Separat för varje import- eller exporttullbelopp som bokförts i enlighet med artikel 208.1 eller 208.6.

b) Gemensamt för alla import- eller exporttullbelopp som bokförts i enlighet med artikel 208.1 under en period som fastställs av tullmyndigheterna och som inte överstiger 31 dagar.

c) Gemensamt för alla import- eller exporttullbelopp som tagits upp som en enda bokföringspost i enlighet med artikel 208.3.

2. En betrodd näringsidkare kan, på villkor att den ställer en garanti, få anstånd med betalningen av den tull som ska betalas gemensamt för alla import- eller exporttullbelopp som tagits upp som en enda bokföringspost i enlighet med artikel 208.2.

Artikel 213

Perioder för vilka anstånd med betalning beviljas

1. Den period för vilken anstånd med betalning beviljas enligt artikel 212 (*anståndsperioden*) ska vara 30 dagar.

2. När anstånd med betalning beviljas i enlighet med artikel 212.1 a ska anståndsperioden börja löpa dagen efter den dag då gäldenären underrättas om tullskulden.

3. När anstånd med betalning beviljas i enlighet med artikel 212.1 b ska anståndsperioden börja löpa dagen efter den dag då perioden för de sammanförda bokföringsposterna löper ut. Tiden ska minskas med det antal dagar som motsvarar hälften av antalet dagar i perioden för de sammanförda bokföringsposterna.

4. När anstånd med betalning beviljas i enlighet med artikel 212.1 c eller 212.2 ska anståndsperioden börja löpa dagen efter utgången av den period som fastställts för frigörande av de berörda varorna. Tiden ska minskas med det antal dagar som motsvarar hälften av antalet dagar i den period som fastställts för frigörande av varorna.

5. Om antalet dagar i den period för de sammanförda bokföringsposterna som avses i punkt 3 eller den period som fastställts för frigörande av varorna som avses i punkt 4 utgör ett ojämnt antal, ska det antal dagar som ska dras av från anståndsperioden enligt dessa punkter motsvara hälften av det närmast lägre jämna antalet.

6. Om den period för sammanförda bokföringsposter som avses i punkt 3 eller den period som fastställts för frigörande av varorna som avses i punkt 4 uttrycks i veckor, får medlemsstaterna föreskriva att det import- eller exporttullbelopp för vilket anstånd med betalning beviljas ska betalas senast på fredagen den fjärde veckan efter den vecka då betalningen förföll.

Om den period för sammanförda bokföringsposter som avses i punkt 3 eller den period som fastställts för frigörande av varorna som avses i punkt 4 uttrycks i månader, får medlemsstaterna föreskriva att det import- eller exporttullbelopp för vilket anstånd med betalning beviljas ska betalas senast den sextonde dagen i månaden efter den månad då betalningen förföll.

Artikel 214

Andra betalningsalternativ

1. Tullmyndigheterna får bevilja gäldenären andra betalningsalternativ än anstånd med betalning (*andra betalningsalternativ*), på villkor att en garanti ställs.

2. Om andra betalningsalternativ beviljas enligt punkt 1 ska kreditränta debiteras för import- eller exporttullbeloppet.

För en medlemsstat som har euron som valuta ska krediträntesatsen motsvara den räntesats som offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien, och som Europeiska centralbanken tillämpar vid sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner på den första dagen i den månad som innehåller förfallodagen för den berörda skulden, med tillägg av en procentenhet.

För en medlemsstat som inte har euron som valuta ska krediträntesatsen motsvara den räntesats som den berörda nationella centralbanken tillämpar vid sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner på den första dagen i den månad som innehåller förfallodagen för den berörda skulden, med tillägg av en procentenhet eller, för en medlemsstat där en räntesats fastställd av den nationella centralbanken inte är tillgänglig, den mest likvärdiga räntesats som tillämpas på den första dagen i denna månad på medlemsstatens penningmarknad, med tillägg av en procentenhet.

3. Tullmyndigheterna får avstå från kravet på en garanti eller från debitering av kreditränta, om det på grundval av en dokumenterad bedömning av gäldenärens situation fastställs att ett krav på en garanti eller debitering av kreditränta skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter.

4. Tullmyndigheterna ska avstå från att debitera kreditränta om beloppet för varje uppbörd är mindre än 10 EUR.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra punkt 4 i den här artikeln genom att uppdatera det tröskelvärde som anges där i syfte att återspegla förändringar i de ekonomiska omständigheterna.

Artikel 215

Åtgärder för att driva in betalning

Om import- eller exporttullbeloppet inte har betalats inom föreskriven tid, ska tullmyndigheterna säkerställa betalning av det beloppet med alla medel som står till buds enligt den berörda medlemsstatens rätt.

Artikel 216

Dröjsmålsränta

1. Dröjsmålsränta ska debiteras för import- eller exporttullbeloppet från och med den dag då den föreskrivna perioden löper ut till och med dagen för betalning.

För en medlemsstat som har euron som valuta ska dröjsmålsräntesatsen motsvara den räntesats som offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien, och som Europeiska centralbanken tillämpar vid sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner på den första dagen i den månad som innehåller förfallodagen för den berörda skulden, med tillägg av två procentenheter.

För en medlemsstat som inte har euron som valuta ska dröjsmålsräntesatsen motsvara den räntesats som den berörda nationella centralbanken tillämpar vid sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner på den första dagen i den månad som innehåller förfallodagen för den berörda skulden, med tillägg av två procentenheter eller, för en medlemsstat där en räntesats fastställd av den nationella centralbanken inte är tillgänglig, den mest likvärdiga räntesats som tillämpas på den första dagen i denna månad på medlemsstatens penningmarknad, med tillägg av två procentenheter.

2. Om tullskulden uppkommer på grundval av artikel 185 eller 188, eller om underrättelsen om en tullskuld är en följd av en kontroll efter frigörande, ska dröjsmålsränta debiteras utöver import- eller exporttullbeloppet från och med den dag då tullskulden uppkommer till och med dagen för underrättelsen.

Dröjsmålsräntesatsen ska fastställas i enlighet med punkt 1 i denna artikel.

3. Tullmyndigheterna får avstå från kravet på att debitera dröjsmålsränta om det på grundval av en dokumenterad bedömning av gäldenärens situation fastställs att en sådan debitering skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter.

4. Tullmyndigheterna ska avstå från att debitera dröjsmålsränta om beloppet för varje uppbörd är mindre än 10 EUR.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra punkt 4 i den här artikeln genom att uppdatera det tröskelvärde som anges där i syfte att återspegla förändringar i de ekonomiska omständigheterna.

Avsnitt 3

Återbetalning och eftergift

Artikel 217

Återbetalning och eftergift

1. Med förbehåll för villkoren i detta avsnitt ska tullmyndigheterna återbetala eller efterge import- eller exporttullbelopp på någon av följande grunder:

a) Import- eller exporttull har tagits ut med ett för stort belopp.

b) Varorna var defekta eller uppfyllde inte villkoren i avtalet.

c) De berörda myndigheterna har begått ett fel.

d) Av rättviseskäl.

e) De data på grundval av vilka tullskulden fastställdes har ogiltigförklarats för de berörda varorna eller, i tillämpliga fall, tulldeklarationen har ogiltigförklarats.

2. Tullmyndigheterna ska återbetala eller efterge det import- eller exporttullbelopp som avses i punkt 1 om det uppgår till 10 EUR eller mer. De ska endast återbetala eller efterge ett lägre belopp om den berörda personen begär detta.

3. Om tullmyndigheterna anser att återbetalning eller eftergift bör beviljas på grundval av artikel 220 eller 221 ska den berörda medlemsstaten vidarebefordra ärendet till kommissionen för beslut om något av följande fall föreligger:

a) Om tullmyndigheterna anser att de särskilda omständigheterna följer av att kommissionen har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter.

b) Om tullmyndigheterna anser att kommissionen har begått ett fel i den mening som avses i artikel 220.

c) Om omständigheterna i ärendet har samband med resultatet av en unionsutredning som genomförts enligt förordning (EG) nr 515/97 eller på grundval av en annan unionsrättsakt eller enligt ett avtal som ingåtts av unionen med länder eller grupper av länder där bestämmelser om genomförande av sådana unionsutredningar anges.

d) Om det belopp som den berörda personen kan bli skyldig att betala avseende en eller flera import- eller exporttransaktioner svarar mot eller överstiger 500 000 EUR till följd av ett fel eller särskilda omständigheter.

4. Skyldigheten att vidarebefordra ärendet enligt punkt 3 ska inte gälla om kommissionen redan har antagit ett beslut i ett ärende med jämförbara faktiska och rättsliga omständigheter, eller om den redan behandlar ett sådant ärende.

5. Om tullmyndigheterna själva inom de tidsfrister som avses i artikel 222.1 upptäcker att ett import- eller exporttullbelopp ska återbetalas eller efterges enligt artikel 218, 220 eller 221, och de är behöriga att göra detta, ska de på eget initiativ återbetala eller efterge beloppet.

6. Ingen återbetalning eller eftergift får beviljas när den situation som ledde till underrättelsen om tullskuld är ett resultat av vilseledande från gäldenärens sida.

7. Vid återbetalning ska de berörda tullmyndigheterna inte behöva betala ränta.

Vid återbetalning i de fall som avses i punkt 1 a och c ska de berörda tullmyndigheterna dock inte behöva betala ränta endast om de återbetalar import- eller exporttullbeloppet utan oskäligt dröjsmål efter det att det har upptäckts att beloppet ska återbetalas. Om tullmyndigheterna inte återbetalar beloppet utan oskäligt dröjsmål och gäldenären inleder ett förfarande i syfte att erhålla återbetalning, ska ränta betalas för perioden från och med den dag då tullarna betalats till och med den dag då beloppet återbetalas.

Ränta ska dessutom betalas om ett beslut att bevilja återbetalning inte genomförs inom tre månader från den dag då beslutet fattades, såvida inte underlåtenheten att iaktta tidsfristen ligger utanför tullmyndigheternas kontroll. Sådan ränta ska betalas från och med den dag då tremånadersperioden löper ut till och med dagen för återbetalning. Räntesatsen ska fastställas i enlighet med artikel 214.

8. Om tullmyndigheterna felaktigt har beviljat återbetalning eller eftergift ska skyldigheten att betala den ursprungliga tullskulden återinföras, under förutsättning att den inte är preskriberad enligt artikel 206.1, och ränta som betalats enligt punkt 7 andra stycket i den här artikeln ska återbetalas.

9. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra punkt 2 i den här artikeln genom att uppdatera det tröskelvärde som anges där i syfte att återspegla förändringar i de ekonomiska omständigheterna.

10. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de regler som den ska efterleva när den fattar ett beslut som avses i punkt 3 i den här artikeln, i synnerhet om följande:

a) Villkor för godtagande av ärendet.

b) Tidsfrist för att fatta beslut och tillfälligt upphörande av denna tidsfrist.

c) Åtgärder för att, innan den fattar ett beslut som skulle vara negativt för den person det berör, meddela de grunder som kommissionen avser att basera sitt beslut på.

d) Delgivning av beslutet.

e) Följderna av underlåtenhet att fatta beslut eller att delge ett sådant beslut.

11. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för återbetalning och eftergift. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

12. Kommissionen ska anta en genomförandeakt i form av ett beslut om tillstånd till återbetalning eller eftergift av ett import- eller exporttullbelopp i de fall som avses i punkt 3 i denna artikel, om kraven i den punkten är uppfyllda. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 283.2.

När ett yttrande från den kommitté som avses i artikel 283.1 ska erhållas genom ett skriftligt förfarande ska artikel 283.6 tillämpas.

Artikel 218

Import- eller exporttull som har tagits ut med ett för stort belopp

1. Import- eller exporttullbelopp ska återbetalas eller efterges om det belopp som svarar mot den tullskuld som det ursprungligen underrättades om överstiger det belopp som ska betalats eller om gäldenären har underrättats om tullskulden i strid med artikel 205.3 c och d.

2. Om ansökan om återbetalning eller eftergift grundar sig på att det vid den tidpunkt då varorna övergick till fri omsättning kunde tillämpas en nedsatt importtullsats eller en nolltullsats på varorna inom ramen för en tullkvot, ett tulltak eller andra förmånliga tulltaxeåtgärder, ska denna återbetalning eller eftergift beviljas om ansökan inges tillsammans med de nödvändiga handlingarna och om, i fråga om en tullkvot, denna inte har uttömts och, i övriga fall, den normala tullsatsen inte har återinförts.

Artikel 219

Defekta varor eller varor som inte uppfyller villkoren i avtalet

1. Tullmyndigheterna ska återbetala eller efterge ett importtullbelopp om följande villkor är uppfyllda:

a) Underrättelsen om tullskuld avser varor som avvisats av importören för att de vid tidpunkten för frigörandet var defekta eller inte uppfyllde villkoren i det avtal som låg till grund för importen.

b) Varorna har inte använts, med undantag för inledande användning som var nödvändig för att fastställa att varorna var defekta eller inte uppfyllde villkoren i avtalet.

c) Varorna förs ut ur unionens tullområde eller tullmyndigheterna har, på ansökan av den berörda personen, beviljat tillstånd till att varorna hänförs till förfarandet för aktiv förädling, inbegripet för förstöring, eller förfarandet för extern transitering, tullagerförfarandet eller förfarandet för frizoner.

2. Tullmyndigheterna ska inte återbetala eller efterge ett importtullbelopp om något av följande fall föreligger:

a) Om varorna, innan de övergick till fri omsättning, hänförts till ett särskilt förfarande för testning, såvida det inte fastställs att det faktum att varorna var defekta eller inte uppfyllde villkoren i avtalet normalt sett inte kunde ha upptäckts vid dessa tester.

b) Om varornas defekter beaktats vid fastställandet av villkoren i avtalet, särskilt när det gäller priset, innan varorna hänförts till ett tullförfarande som innebär att en tullskuld uppkommer.

c) Om varorna säljs av sökanden efter det att det har konstaterats att de är defekta eller inte uppfyller villkoren i avtalet.

3. Defekta varor innefattar varor som skadats innan de frigjordes.

Artikel 220

Fel från tullmyndigheternas sida

1. I andra fall än de som avses i artikel 217.1 e och i artiklarna 218, 219 och 221 ska tullmyndigheterna återbetala eller efterge ett import- eller exporttullbelopp om, till följd av ett fel från de behöriga myndigheternas sida, det belopp som svarar mot den tullskuld som det underrättats om är lägre än det belopp som ska betalas, förutsatt att gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt det felet och agerade i god tro.

2. Om de villkor som fastställs i artikel 218.2 inte är uppfyllda ska tullmyndigheterna återbetala eller efterge ett import- eller exporttullbelopp om det faktum att den nedsatta tullsatsen eller nolltullsatsen inte tillämpades berodde på ett fel från tullmyndigheternas sida, och om de data på grundval av vilka varorna frigjordes eller, i tillämpliga fall, tulldeklarationen för övergång till fri omsättning innehöll alla de data och åtföljdes av alla de handlingar som krävs för tillämpning av den nedsatta tullsatsen eller nolltullsatsen.

3. Om varor beviljas förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete som omfattar myndigheter i ett tredjeland, ska utfärdandet av ett intyg av dessa myndigheter vilket senare visar sig vara felaktigt betraktas som ett fel som inte rimligen kunde ha upptäckts i den mening som avses i punkt 1.

Ett utfärdande av ett felaktigt intyg ska emellertid inte betraktas som ett fel när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom när det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

Gäldenären ska anses agera i god tro om gäldenären kan visa att denne under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick iakttog noggrannhet när det gäller att försäkra sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda.

Gäldenären kan inte åberopa god tro om kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning* har offentliggjort ett tillkännagivande om att det finns välgrundade tvivel om huruvida det tredjeland som omfattas av förmånsordningen tillämpar den korrekt.

Artikel 221

Rättviseskäl

1. I andra fall än de som avses i artikel 217.1 e och i artiklarna 218, 219 och 220 ska tullmyndigheterna, av rättviseskäl, återbetala eller efterge ett import- eller exporttullbelopp i de fall då en tullskuld uppkommer under särskilda omständigheter vid vilka varken vilseledande eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas gäldenären.

2. Särskilda omständigheter enligt punkt 1 ska anses föreligga om det framgår av omständigheterna i fallet att gäldenären befinner sig i en exceptionell situation jämfört med andra ekonomiska aktörer som bedriver samma verksamhet, och att gäldenären inte skulle ha befunnit sig i ett ofördelaktigt läge genom uttaget av import- eller exporttullbeloppet om dessa omständigheter inte hade förelegat.

Artikel 222

Förfarande för återbetalning och eftergift

1. Ansökan om återbetalning eller eftergift av ett import- eller exporttullbelopp i enlighet med artikel 217 ska lämnas till tullmyndigheterna inom följande tidsfrister:

a) När det rör sig om import- eller exporttull som har tagits ut med ett för stort belopp, fel från de behöriga myndigheternas sida eller rättviseskäl, inom tre år från dagen för underrättelsen om tullskuld.

b) När det rör sig om defekta varor eller varor som inte uppfyller villkoren i avtalet, inom ett år från dagen för underrättelsen om tullskuld.

c) När det rör sig om ogiltigförklaring av de data eller, i tillämpliga fall, den tulldeklaration som låg till grund för frigörandet av varorna, inom ett år från den dag då dessa data eller denna tulldeklaration ogiltigförklarades, om inte annat anges i de regler som är tillämpliga på ogiltigförklaring.

De tidsfrister som avses i första stycket a och b ska förlängas om sökanden lämnar bevisning för att denne var förhindrad att lämna en ansökan inom föreskriven tid till följd av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

2. Om tullmyndigheterna inte kan återbetala eller efterge ett import- eller exporttullbelopp på de grunder som åberopats, ska de pröva en ansökan om återbetalning eller eftergift i sak mot bakgrund av de andra grunder för återbetalning eller eftergift som avses i artikel 217.

3. Om ett överklagande har ingetts enligt artikel 18 avseende en underrättelse om tullskuld, ska den relevanta tidsfrist som anges i punkt 1 första stycket i den här artikeln samt de prövningar som pågår avseende ansökningar om eftergift och återbetalning och tidsfristerna för dessa tillfälligt upphöra att löpa från och med den dag då överklagandet inges och så länge som överklagandeförfarandet varar.

4. Om en tullmyndighet beviljar återbetalning eller eftergift i enlighet med artikel 220 eller 221 ska den berörda medlemsstaten informera kommissionen om detta.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer förfaranderegler för information till kommissionen enligt punkt 4 i denna artikel och vilken information som ska lämnas. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 4

Tullskulds upphörande

Artikel 223

Upphörande

1. Utan att det påverkar tillämpningen av gällande bestämmelser avseende de fall när ett import- eller exporttullbelopp som svarar mot en tullskuld inte uppbärs på grund av att gäldenärens insolvens har fastställts på rättslig väg, ska en tullskuld vid import eller export upphöra på ett av följande sätt:

a) Genom att tullskulden preskriberas i enlighet med artikel 206.

b) Genom att import- eller exporttullbeloppet betalas.

c) Med förbehåll för punkt 5 i denna artikel, genom att import- eller exporttullbeloppet efterges.

d) När det gäller varor som frigörs för ett tullförfarande som medför skyldighet att betala import- eller exporttullar, genom att de data som ligger till grund för frigörandet eller tulldeklarationen ogiltigförklaras.

e) Genom att varor som omfattas av import- eller exporttullar förverkas eller beslagtas och samtidigt eller därefter förverkas.

f) Genom att varor som omfattas av import- eller exporttullar förstörs under tullövervakning eller överlåts till staten.

g) Genom att varor försvinner eller skyldigheter enligt tullagstiftningen inte fullgörs till följd av att dessa varor fullständigt förstörts eller gått helt förlorade på grund av deras faktiska beskaffenhet, oförutsebara omständigheter eller force majeure, eller till följd av instruktioner från tullmyndigheterna, inbegripet när de har gjorts oanvändbara av någon person och därför ska anses ha gått helt förlorade.

h) Om tullskulden uppkommit enligt artikel 185 eller 188, genom att följande villkor uppfylls:

   i) Den underlåtenhet som medförde att en tullskuld uppkom hade ingen avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga lagringen eller det berörda tullförfarandet och utgjorde inte ett försök till vilseledande.

   ii) Alla tullformaliteter som måste fullgöras för att reglera varornas situation fullgörs därefter.

i) När det gäller varor som övergår till fri omsättning tullfritt eller till nedsatt importtullsats på grund av deras slutanvändning, genom att de har exporterats med tullmyndigheternas tillstånd.

j) Om tullskulden uppkommit enligt artikel 184, genom att de tullformaliteter som måste fullgöras för att erhålla förmånlig tullbehandling enligt den artikeln ogiltigförklaras.

k) Om, med förbehåll för punkt 6 i denna artikel, tullskulden uppkommit enligt artikel 185, genom att tillfredsställande bevisning lämnas till tullmyndigheterna för att varorna inte har använts eller förbrukats och har förts ut ur unionens tullområde.

l) Om en tullskuld uppkommit på grund av att den kvantitet eller det värde av varor som angetts i ett tillstånd till ett särskilt förfarande har överstigits, senast vid utgången av en period på fem år från den dag då tullskulden uppkom, förutsatt att det skulle ha varit möjligt att ändra tillståndet eller bevilja ett nytt tillstånd utan undersökning av de ekonomiska villkoren för att täcka den större kvantiteten eller det högre värdet om en ansökan om detta hade lämnats in under den perioden, och under förutsättning att följande två villkor är uppfyllda:

i) Den underlåtenhet som medförde att en tullskuld uppkom hade ingen avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av det berörda tullförfarandet och utgjorde inte ett försök till vilseledande.

ii) Alla tullformaliteter som måste fullgöras för att reglera varornas situation fullgjordes därefter.

m) När det gäller varor som omfattas av distansförsäljning, antingen

i) genom att i slutändan inte föra in dessa varor i unionens tullområde och låta dem övergå till fri omsättning, eller

ii) genom att en distansförsäljning annulleras före underrättelsen om tullskulden och importören vid distansförsäljning ogiltigförklarar de data som tillhandahållits för hänförande av varor till ett tullförfarande i enlighet med artikel 80.1 första stycket.

2. I de fall som avses i punkt 1 e ska tullskulden emellertid, vid tillämpning av sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen, inte anses ha upphört om import- eller exporttullar eller förekomst av en tullskuld enligt denna förordning eller en medlemsstats rätt utgör grund för att ålägga sanktioner.

3. Om tullskulden i enlighet med punkt 1 i upphör för varor som övergår till fri omsättning tullfritt eller till nedsatt importtullsats på grund av deras slutanvändning, ska allt skrot eller avfall från förstöringen av dem anses vara icke-unionsvaror.

4. De gällande bestämmelserna om schablonsatser när varor gått helt förlorade på grund av sin beskaffenhet ska tillämpas om den berörda personen inte kan visa att den verkliga förlusten överstiger den som beräknats genom tillämpning av schablonsatsen för varorna i fråga.

5. Om flera personer ansvarar för betalning av det import- eller exporttullbelopp som svarar mot tullskulden och eftergift beviljas, ska tullskulden upphöra bara för den eller de personer som beviljats eftergiften.

6. I de fall som avses i punkt 1 k ska tullskulden inte upphöra för personer som har försökt att vilseleda.

7. Om tullskulden uppkommit enligt artikel 185, ska den endast upphöra för personer vars beteende inte utgjort något försök till vilseledande och som bidragit till kampen mot bedrägeri.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa en förteckning över sådana underlåtenheter som inte har någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga lagringen eller det berörda tullförfarandet enligt punkt 1 h i) och l i) i den här artikeln.

Artikel 224

Tillämpning av sanktioner

Det faktum att en tullskuld upphör på grundval av artikel 223.1 h eller l ska inte hindra tillämpning av sanktioner till följd av relaterade överträdelser av tullagstiftningen.

AVDELNING XI

RESTRIKTIVA ÅTGÄRDER OCH KRISHANTERINGSMEKANISM

KAPITEL 1

Restriktiva åtgärder

Artikel 225

EU:s tullbyrås och tullmyndigheternas roll

1. EU:s tullbyrå ska bidra till en korrekt, konsekvent och ändamålsenlig tillämpning av restriktiva åtgärder som antagits i enlighet med artikel 215 i EUF-fördraget (*restriktiva åtgärder*) genom att övervaka deras genomförande inom de områden som faller inom dess befogenhet och, efter granskning och godkännande av kommissionen, genom att ge tullmyndigheterna lämplig vägledning.

2. Tullmyndigheterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att följa restriktiva åtgärder, med beaktande av vägledningen från EU:s tullbyrå.

Artikel 226

Rapportering

1. EU:s tullbyrå ska regelbundet och närhelst det är nödvändigt rapportera till kommissionen om tullmyndigheternas genomförande av restriktiva åtgärder, och då särskilt redogöra för eventuella skillnader mellan medlemsstaterna.

Den ska dessutom samla in och analysera information om restriktiva åtgärders inverkan på handelsflöden och tullefterlevnad.

2. Tullmyndigheterna ska underrätta EU:s tullbyrå, kommissionen och de nationella myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga att genomföra restriktiva åtgärder om alla fall eller misstänkta fall av kringgående av restriktiva åtgärder och om de riskreducerande åtgärder som vidtagits. Denna information ska om möjligt tillhandahållas via EU:s tulldatacentral.

KAPITEL 2

Krishanteringsmekanism

Artikel 227

Protokoll och förfaranden

1. EU:s tullbyrå ska utarbeta förfaranden och protokoll, med beaktande av medlemsstaternas synpunkter, i syfte att säkerställa adekvata insatser i krissituationer. Dessa förfaranden och protokoll får aktiveras i enlighet med artikel 228.1 i händelse av

a) en kris i en eller flera medlemsstater som har en betydande eller potentiellt betydande inverkan på de tullformaliteter som måste fullgöras och som skulle kunna störa flödet av varor, tullkontroller eller därmed sammanhängande förfaranden,

b) en kris i en viss sektor som kräver att tullmyndigheterna vidtar samordnade åtgärder med berörda myndigheter.

2. De protokoll och förfaranden som avses i punkt 1 i denna artikel får framför allt omfatta följande:

a) Tillämpning av gemensamma prioriterade kontrollområden, gemensamma riskkriterier och standarder och riskprofiler, samt lämpliga riskreducerande åtgärder, tullkontroller och tullformaliteter som måste utföras, inbegripet betalningsvillkor.

b) Ett ramverk för samarbete till stöd för tillfällig utplacering av tulltjänstemän och tullkontrollutrustning från en medlemsstat till en annan.

c) Snabbfiler vid gränserna för att minimera förseningar och flaskhalsar i fraktflöden.

d) Villkor för aktivering, förlängning och avaktivering av de olika åtgärderna och arrangemangen för hantering av krissituationer, på grundval av tydligt fastställda behov och lämplig motivering.

e) Undvikande av handelsrestriktioner när det gäller krisnödvändiga varor enligt definitionen i artikel 3.6 i förordning (EU) 2024/2747.

f) En mekanism för driftskontinuitet enligt artiklarna 29.9 och 31.11 i denna förordning.

Artikel 228

Aktivering av krishanteringsmekanismen

1. Kommissionen får, på eget initiativ eller på begäran av en eller flera medlemsstater eller EU:s tullbyrå, anta genomförandeakter om aktivering av nödvändiga åtgärder och arrangemang som ska tillämpas i händelse av en kris. Dessa genomförandeakter ska

a) beakta de protokoll och förfaranden som avses i artikel 227,

b) identifiera de särskilda åtgärder och arrangemang som krävs för att hantera en krissituation eller mildra dess negativa effekter,

c) fastställa varaktigheten för de åtgärder och arrangemang som ska tillämpas och de relevanta villkoren för förlängning och avaktivering av dem.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4 och 283.5.

2. I händelse av en kris ska EU:s tullbyrå inrätta en krishanteringscell som är permanent tillgänglig under hela krisen.

Krishanteringscellens befogenheter, kompetensområden och sammansättning ska fastställas när den inrättas, med beaktande av de protokoll och förfaranden som avses i artikel 227 samt krisens art och omfattning. Kommissionen får stödja EU:s tullbyrå under planeringen och vid inrättandet av en sådan krishanteringscell. Krishanteringscellen ska finansieras genom de budgetanslag som beviljas EU:s tullbyrå.

3. Tullmyndigheterna ska genomföra och tillämpa de åtgärder och arrangemang som aktiveras enligt denna artikel och ska rapportera till EU:s tullbyrå om deras genomförande och tillämpning. Rapporteringens omfattning, format och frekvens ska fastställas av EU:s tullbyrå i samråd med medlemsstaterna, med beaktande av krisens art och de åtgärder som vidtagits.

4. EU:s tullbyrå ska samordna och övervaka tullmyndigheternas genomförande av de åtgärder och arrangemang som avses i punkt 1. Den ska bedöma hur effektivt de genomförs, med beaktande av bland annat tullmyndigheternas rapporter enligt punkt 3, och rapportera resultaten av denna bedömning till kommissionen och tullmyndigheterna.

AVDELNING XII

EUROPEISKA UNIONENS TULLBYRÅ

KAPITEL 1

Principer

Artikel 229

Inrättande och rättslig ställning

1. Härmed inrättas EU:s tullbyrå, som ska vara ett unionsorgan och ha ställning som juridisk person.

2. EU:s tullbyrå ska i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt medlemsstatens rätt. Den får i synnerhet förvärva eller avyttra lös och fast egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

3. EU:s tullbyrå ska företrädas av sin verkställande direktör.

Artikel 230

Säte

EU:s tullbyrå ska ha sitt säte i Lille i Frankrike.

Artikel 231

EU:s tullbyrås uppdrag och mål

1. EU:s tullbyrå ska bidra till fullgörandet av tullmyndigheternas uppdrag enligt artikel 2.

2. Utan att det påverkar kommissionens, Olafs och medlemsstaternas respektive ansvarsområden ska EU:s tullbyrå eftersträva följande mål:

a) Bidra till utveckling, drift och underhåll av den informationsteknik som krävs för att genomföra de förfaranden som fastställs i denna förordning samt till en optimal användning av tillgängliga data för tullövervakning, kontroller och riskhantering.

b) Stödja tullmyndigheterna i arbetet med att uppnå ett enhetligt genomförande av tullagstiftningen, särskilt när det gäller riskhantering och tullkontroller.

c) Bidra till den operativa förvaltningen av tullunionen genom att samordna och underlätta det operativa samarbetet mellan tullmyndigheter och genom att samla och tillhandahålla teknisk expertis för att öka effektiviteten och förbättra resultaten.

d) Bidra till genomförandet av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

e) Samarbeta med andra unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer på områden där deras verksamhet rör hanteringen av varor som passerar unionens tullområdes yttre gränser.

KAPITEL 2

Uppgifter

Artikel 232

Uppgifter

1. Från och med den dag då EU:s tullbyrå anförtros utvecklingen, driften och underhållet av EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 51.2 ska den ansvara för dessa uppgifter och bidra till en effektiv drift av den elektroniska tullmiljön på unionsnivå.

2. EU:s tullbyrå ska utföra den datahantering och databehandling som krävs för att fullgöra sina uppgifter.

3. EU:s tullbyrå ska utföra riskhanteringsuppgifter i enlighet med avdelning IV kapitel 2.

4. EU:s tullbyrå ska utföra uppgifter som rör restriktiva åtgärder och krishanteringsmekanismer i enlighet med avdelning XI.

5. EU:s tullbyrå ska stödja kommissionen och medlemsstaterna så att de på ett mer effektivt sätt kan övervaka tillämpningen av restriktiva åtgärder som rådet kan anta i enlighet med artikel 215.2 i EUF-fördraget och som påverkar flödet av varor, i syfte att säkerställa att dessa åtgärder inte kringgås.

6. EU:s tullbyrå ska, på grundval av en hotbildsbedömning som utförs enligt artikel 57.1 och 57.2 c, regelbundet utarbeta rekommendationer för att hjälpa tullmyndigheterna att fullgöra sitt uppdrag enligt artikel 2. EU:s tullbyrå ska lämna dessa rekommendationer till kommissionen, som ska beakta dem när den identifierar områden som motiverar prioriterad behandling för rådets kännedom och eventuella övervägande.

7. EU:s tullbyrå ska bedriva kapacitetsuppbyggnad och tillhandahålla operativt stöd och samordning till tullmyndigheterna och kommissionen. I synnerhet ska den göra följande:

a) Utarbeta vägledande gemensamma standarder avseende genomförandet av denna förordning, på grundval av diagnostik och utvärdering av tullkontor, och utfärda rekommendationer om bästa praxis samt övervaka tillämpningen av dem.

b) Mäta tullunionens prestation och stödja kommissionen i utvärderingen av tullunionens prestation, i enlighet med avdelning XV kapitel 1.

c) Utarbeta utbildningsinnehållet för tulltjänstemän och tullpersonal i unionen för att vid behov komplettera och stödja utbildning som tillhandahålls av medlemsstaterna.

d) Bidra till inrättandet av ett unionssystem för att erkänna spetskompetensen hos utbildningsanstalter som erbjuder utbildningsprogram på tullområdet, inbegripet för status som godkänd ekonomisk aktör och status som betrodd näringsidkare.

e) Samordna och stödja medlemsstaternas frivilliga inrättande av specialiserade spetskompetenscentrum för unionsomfattande ändamål inom relevanta tullområden, särskilt för utbildning av tulltjänstemän, tullpersonal och tullaboratorier.

f) Underlätta och samordna forsknings- och innovationsverksamhet på tullområdet.

g) Utarbeta och sprida operativa handböcker för den praktiska tillämpningen av tullprocesser och arbetsmetoder, i samarbete med tullmyndigheterna, och utarbeta gemensamma standarder i det avseendet.

h) Utarbeta förenklade riktlinjer och handböcker för mikroföretag och små företag och stödja dem i tillämpningen av unionens tullagstiftning och tullformaliteter.

i) Avge ett yttrande om huruvida beviljande av tillstånd för särskilda förfaranden skulle påverka unionstillverkares intressen negativt, i enlighet med artikel 125.5, 125.6 och 125.7.

j) Samarbeta med andra unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer och med andra nationella myndigheter än tullmyndigheter i enlighet med artikel 268.10.

k) Samordna och stödja det operativa samarbetet mellan tullmyndigheter i olika medlemsstater och mellan tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter i olika medlemsstater i enlighet med avdelning XIII.

l) På en medlemsstats begäran underlätta och stödja samarbetet mellan tullmyndigheter och samarbetet mellan tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter inom en medlemsstat i enlighet med avdelning XIII.

m) Planera, organisera och samordna de gemensamma kontroller som avses i artikel 267.

n) Tillhandahålla stöd och sakkunskap till kommissionen för att lösa komplexa klassificerings-, värderings- och ursprungsärenden samt utvärdera beslut i dessa ärenden och tillämpningen av dem.

o) Tillhandahålla stöd och sakkunskap till tullmyndigheter för att reda ut osäkerheter kring fastställandet av den plats där ekonomiska aktörer är etablerade, om de tillämpliga kriterierna avser fler än en medlemsstat.

p) På kommissionens begäran bistå den i dess hantering av förbindelserna med tredjeländer och internationella organisationer i frågor som omfattas av denna förordning.

8. EU:s tullbyrå ska utveckla och upprätthålla kommunikationskanaler med berörda parter när det gäller EU:s tulldatacentral och underlätta tillgången till information om tullar, kvoter och restriktiva åtgärder.

9. Kommissionen får anförtro EU:s tullbyrå uppgiften att tillhandahålla stöd till utvecklingen och genomförandet av en operativ strategi för verksamhet som rör tullkontrollutrustning och andra tullrelaterade program. EU:s tullbyrå ska i sådana fall samarbeta med kommissionen och får utföra uppgifter såsom bedömning av behov, förvaltning av medel, samordning av gemensam upphandling, inköp av utrustning och underlättande av gemensamt utnyttjande av sådan utrustning.

Artikel 233

Ytterligare uppgifter

EU:s tullbyrå får tilldelas ytterligare uppgifter när det gäller fri rörlighet för och import och export av varor från tredjeland, om detta föreskrivs i relevanta unionsrättsakter. När sådana uppgifter tilldelas eller anförtros EU:s tullbyrå ska lämpliga ekonomiska och mänskliga resurser säkerställas för genomförandet av dessa.

KAPITEL 3

EU:s tullbyrås organisation

Avsnitt 1

Förvaltnings- och ledningsstruktur

Artikel 234

Förvaltnings- och ledningsstruktur

Förvaltnings- och ledningsstrukturen för EU:s tullbyrå ska omfatta följande:

a) En styrelse som ska utföra de uppgifter som anges i artikel 238.

b) En direktion som ska utföra de uppgifter som anges i artikel 240.

c) En verkställande direktör som ska utföra de uppgifter och ha det ansvar som anges i artikel 242.

d) En vice verkställande direktör som ska utföra de uppgifter och ha det ansvar som anges i artikel 244, om styrelsen beslutar att inrätta en sådan befattning.

e) En rådgivande tullnämnd som ska utföra de uppgifter som anges i artikel 245.

Avsnitt 2

Styrelsen

Artikel 235

Styrelsens sammansättning

1. Styrelsen ska bestå av

a) en ledamot från varje medlemsstat,

b) två ledamöter som utses av kommissionen,

c) en ledamot som utses av Europaparlamentet.

De ledamöter som anges i första stycket a och b ska ha rösträtt.

2. Varje styrelseledamot ska ha en suppleant. Suppleanten ska företräda ledamoten i dennes frånvaro.

3. Styrelseledamöterna och deras suppleanter ska utnämnas på grundval av deras kunskaper om tullfrågor och med hänsyn till deras relevanta färdigheter när det gäller ledarskap, administration och budget samt deras erfarenhet av politik med relevans för tullunionen. Alla parter som är företrädda i styrelsen ska bemöda sig om att begränsa omsättningen av de ledamöter som de utsett, i syfte att säkerställa kontinuiteten i styrelsens arbete. Alla parter ska sträva efter att säkerställa en jämn könsfördelning i styrelsen.

4. Styrelseledamöternas och suppleanternas mandatperiod ska vara fyra år och får förnyas.

5. Europaparlamentet, kommissionen och medlemsstaterna har rätt att återkalla utseendet av sina respektive ledamöter och deras suppleanter. När utseendet av en styrelseledamot eller suppleant återkallas ska Europaparlamentet, kommissionen eller den berörda medlemsstaten underrätta styrelsens ordförande och vice ordförande om återkallelsen och om ledamotens eller suppleantens ersättare.

6. Varje ledamot och suppleant ska när den tillträder sitt uppdrag lämna in en skriftlig förklaring om att det inte föreligger någon intressekonflikt. Varje ledamot och suppleant ska uppdatera sin förklaring när det sker en förändring avseende en intressekonflikt och under alla omständigheter minst en gång om året.

Artikel 236

Styrelsens ordförande

1. Styrelsen ska välja en ordförande och en vice ordförande bland sina röstberättigade ledamöter. Om en ledamot som utsetts av kommissionen inte väljs till ordförande ska en av de ledamöter som utsetts av kommissionen automatiskt utnämnas till vice ordförande. Om en ledamot som utsetts av kommissionen väljs till ordförande ska vice ordföranden väljas bland de övriga röstberättigade styrelseledamöterna.

2. Vice ordföranden ska automatiskt inträda i ordförandens ställe om ordföranden är förhindrad att fullgöra sina plikter.

3. Ordförandens och vice ordförandens mandatperiod ska vara fyra år och får förnyas en gång. Om ordförandens eller vice ordförandens uppdrag som styrelseledamot upphör under dennes mandatperiod ska emellertid mandatperioden upphöra samtidigt.

4. Närmare regler för val av ordförande och vice ordförande och om förnyelse av deras mandatperiod ska fastställas i styrelsens arbetsordning.

Artikel 237

Styrelsens sammanträden

1. Ordföranden ska sammankalla styrelsens sammanträden.

2. Den verkställande direktören ska delta i sammanträdena utan rösträtt.

3. Styrelsen ska hålla minst två ordinarie sammanträden per år. Dessutom ska styrelsen sammanträda på ordförandens initiativ, på kommissionens begäran eller på begäran av minst en tredjedel av dess ledamöter. Vidare ska styrelsen, om direktionen har fattat ett provisoriskt beslut i enlighet med artikel 240.4, sammanträda inom den tidsfrist som anges i artikel 240.5.

4. Styrelsen får på ad hoc-basis bjuda in personer vars synpunkter är relevanta för diskussionen att delta i dess sammanträden utan rösträtt.

5. Styrelseledamöterna och deras suppleanter får, med förbehåll för styrelsens arbetsordning, låta sig biträdas av rådgivare eller experter vid sammanträdena.

6. Om en fråga om konfidentialitet eller intressekonflikt står på dagordningen för ett sammanträde ska styrelsen diskutera och fatta beslut i den frågan utan att den berörda ledamoten är närvarande. Detta ska inte påverka Europaparlamentets, kommissionens och medlemsstaternas rätt att företrädas av en suppleant. Närmare regler för tillämpningen av denna bestämmelse får fastställas i styrelsens arbetsordning.

7. EU:s tullbyrå ska tillhandahålla sekretariatet för styrelsen.

Artikel 238

Styrelsens uppgifter

1. Styrelsen ska välja ordföranden och vice ordföranden och, i förekommande fall, förnya deras mandatperioder i enlighet med artikel 236.

2. Styrelsen ska inrätta direktionen senast den 21 september 2029.

3. Styrelsen ska göra följande:

a) Tillhandahålla allmänna riktlinjer för EU:s tullbyrås verksamhet.

b) Anta årsbudgeten för EU:s tullbyrå och fullgöra andra uppgifter avseende den budgeten enligt kapitel 4.

c) Bedöma, anta och offentliggöra den konsoliderade årliga verksamhetsrapporten om EU:s tullbyrås verksamhet, inbegripet en översikt över fullgörandet av dess uppgifter och dess övergripande prestation när det gäller att uppnå tullpolitiska mål, och senast den 1 juli varje år skicka både rapporten och bedömningen till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten.

d) Anta de finansiella regler som ska tillämpas på EU:s tullbyrå i enlighet med artikel 248.

e) Anta en intern strategi för bedrägeribekämpning som står i proportion till risken för bedrägerier, och därvid ta hänsyn till kostnaderna för och nyttan med de åtgärder som ska genomföras.

f) Anta och offentliggöra regler för förebyggande och hantering av intressekonflikter som rör styrelsens ledamöter och varje år på EU:s tullbyrås webbplats offentliggöra en förklaring från styrelseledamöterna om att det inte föreligger några intressekonflikter.

g) Anta och regelbundet uppdatera de planer för kommunikation och informationsspridning som avses i artikel 258.3, på grundval av en behovsanalys.

h) Anta och offentliggöra sin arbetsordning.

i) Anta genomförandebestämmelser för att ge verkan åt tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (*tjänsteföreskrifterna*) och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen (*anställningsvillkoren*) ([40]), i enlighet med artikel 110.2 i tjänsteföreskrifterna.

j) I enlighet med punkt 4, med avseende på EU:s tullbyrås personal, utöva de befogenheter som enligt tjänsteföreskrifterna tillkommer tillsättningsmyndigheten och enligt anställningsvillkoren tillkommer den myndighet som har befogenhet att sluta anställningsavtal (*tillsättningsbefogenheter*).

k) Anta regler för utstationering av nationella experter till EU:s tullbyrå, enligt vad som avses i artikel 256.2.

l) Vid behov inrätta en internrevisionsfunktion.

m) Anta de säkerhetsbestämmelser för EU:s tullbyrå som avses i artikel 260.

n) Utnämna den verkställande direktören och, om en sådan befattning inrättas, den vice verkställande direktören, och i förekommande fall förnya deras mandatperiod eller avsätta dem i enlighet med artikel 241.

o) Anta prestationsindikatorer som gör det möjligt att utvärdera den verkställande direktörens arbetsinsats.

p) Utnämna direktionens ledamöter och, i förekommande fall, förnya deras mandatperiod eller avsätta dem.

q) Utnämna en räkenskapsförare, som kan vara kommissionens räkenskapsförare och som ska omfattas av tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren och vara oberoende vid utförandet av sina arbetsuppgifter.

r) Fatta alla beslut som rör inrättandet av EU:s tullbyrås interna strukturer och, vid behov, ändringar av dessa, med beaktande av EU:s tullbyrås verksamhetsbehov och en sund budgetförvaltning.

s) Godkänna ingåendet av samarbetsarrangemang i enlighet med artikel 268.

t) Fastställa och anta arbetsordningen för den rådgivande tullnämnden.

u) Inrätta arbetsgrupper och expertpaneler för att stödja EU:s tullbyrå i utförandet av dess uppgifter, och anta deras arbetsordning.

v) Anta det utkast till samlat programdokument som avses i artikel 249 innan det överlämnas till kommissionen för yttrande.

([40]) Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 4.3.1968, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259(1)/oj).

w) Med beaktande av kommissionens yttrande anta EU:s tullbyrås samlade programdokument i enlighet med artikel 239.

x) Anta en strategi för effektivitetsvinster och synergieffekter.

y) Anta en strategi för samarbete med tredjeländer och internationella organisationer.

z) Anta en strategi för organisationsförvaltning och interna kontrollsystem.

za) Utföra de uppgifter som anges i artikel 258.

zb) Godkänna ingåendet av samarbetsarrangemang i enlighet med artikel 270.

zc) Anta de protokoll och förfaranden som avses i artikel 227.

zd) I enlighet med artikel 240.5 bekräfta de provisoriska beslut som fattats av direktionen enligt artikel 240.4.

ze) Inleda den kontroll utförd av EU:s tullbyrå som avses i artikel 31.6.

zf) Anta det ramverk för samarbete med tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter eller organ på unionsnivå och nationell nivå som avses i artikel 268.3.

4. Styrelsen ska, i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna, anta ett beslut grundat på artikel 2.1 i tjänsteföreskrifterna och artikel 6 i anställningsvillkoren om att till den verkställande direktören delegera relevanta tillsättningsbefogenheter och ange på vilka villkor den delegeringen av befogenheter kan dras in. Den verkställande direktören ska ha rätt att vidaredelegera dessa befogenheter.

5. Om exceptionella omständigheter kräver det får styrelsen fatta ett beslut om att tillfälligt dra in delegeringen till den verkställande direktören av tillsättningsbefogenheter samt de befogenheter som den verkställande direktören vidaredelegerat, och själv utöva dessa befogenheter eller delegera dem till en av sina ledamöter eller till någon annan i personalen än den verkställande direktören.

Artikel 239

Styrelsens omröstningsregler

1. Styrelsens beslut ska i regel fattas med en absolut majoritet av de röstberättigade ledamöterna, med undantag för beslut enligt artikel 238.1 och 238.3 b, f, n och w, som ska kräva en majoritet på två tredjedelar av styrelsens röstberättigade ledamöter.

2. Varje röstberättigad styrelseledamot ska ha en röst. Om en röstberättigad styrelseledamot är frånvarande ska dennas suppleant ha rätt att rösta i ledamotens ställe.

3. Den verkställande direktören får inte delta i omröstningen.

4. Närmare regler om omröstningsförfarandena ska fastställas i styrelsens arbetsordning, särskilt om nedlagda röster, användning av skriftliga förfaranden och på vilka villkor en ledamot kan agera på en annan ledamots vägnar.

Avsnitt 3

Direktionen

Artikel 240

Direktionen

1. Styrelsen ska bistås av en direktion.

2. Direktionen ska

a) vägleda och övervaka det förberedande arbetet inför beslut som ska antas av styrelsen,

b) tillsammans med styrelsen säkerställa lämplig uppföljning av de resultat och rekommendationer som härrör från de interna eller externa revisionsrapporterna och utvärderingarna samt från utredningar som utförts av Olaf och Eppo,

c) kontrollera genomförandet av styrelsens beslut i syfte att stärka övervakningen av den administrativa förvaltningen och budgetförvaltningen.

3. Direktionen ska vara ansvarig inför styrelsen.

4. Om det är nödvändigt av brådskande skäl får direktionen fatta vissa provisoriska beslut på styrelsens vägnar, särskilt

a) om administrativa förvaltningsfrågor, inbegripet indragning av delegeringen av tillsättningsbefogenheter, och budgetfrågor,

b) om det i enlighet med avdelning XI har identifierats en krissituation som kräver omedelbara åtgärder eller omedelbara anpassningar av EU:s tullbyrås verksamhet.

5. Ett provisoriskt beslut som fattats av direktionen enligt punkt 4 behöver bekräftas genom ett formellt beslut av styrelsen senast 90 dagar efter det att det provisoriska beslutet fattades. Om ett formellt beslut av styrelsen inte fattas inom den tidsfristen ska direktionens provisoriska beslut upphöra att gälla.

6. Direktionen ska bestå av en av de två styrelseledamöter som utsetts av kommissionen och fyra andra ledamöter som styrelsen utnämner bland sina röstberättigade ledamöter. När direktionsledamöterna utnämns ska styrelsen sträva efter att säkerställa en jämn könsfördelning.

Direktionen ska välja sin ordförande bland ledamöterna.

Den verkställande direktören ska delta i direktionens sammanträden, men ska inte ha rösträtt.

7. Direktionens beslut ska fattas med absolut majoritet av ledamöterna.

8. Mandatperioden för direktionens ledamöter ska vara två år och får förnyas en gång. Mandatperioden för direktionens ledamöter ska upphöra på beslut av styrelsen eller när uppdraget som styrelseledamot upphör.

9. Direktionen ska hålla minst fyra ordinarie sammanträden per år. Ett sammanträde kan dessutom hållas på initiativ av dess ordförande eller på begäran av dess ledamöter.

10. Direktionens arbetsordning ska fastställas av styrelsen. Denna arbetsordning ska innehålla närmare regler om utnämningen av direktionens ledamöter, som ska syfta till att säkerställa lämplig rotation bland de ledamöter som utnämns av medlemsstaterna, med beaktande av bland annat medlemsstaternas mångfald.

Avsnitt 4

Den verkställande direktören

Artikel 241

Utnämning, uppsägning samt förlängning av mandatperioden

1. Den verkställande direktören ska vara tillfälligt anställd vid EU:s tullbyrå enligt artikel 2 a i anställningsvillkoren.

Den verkställande direktören ska utnämnas av styrelsen på grundval av meriter och dokumenterad administrations- och ledningsförmåga samt relevant kompetens och erfarenhet, från en förteckning över minst tre sökande som föreslås av kommissionen efter ett öppet, icke-diskriminerande och transparent urvalsförfarande som utformats för att säkerställa en jämn könsfördelning.

Urvalsförfarandet ska inbegripa offentliggörande av en inbjudan att anmälda intresse i *Europeiska unionens officiella tidning* och via andra lämpliga kanaler. Kommissionen ska samråda med styrelsen om utkastet till inbjudan att anmäla intresse.

2. Europaparlamentets behöriga utskott får bjuda in kandidaterna till tjänsten som verkställande direktör att besvara frågor från dess ledamöter före utnämningen av den verkställande direktören, utan att utnämningsförfarandet försenas eller styrelsens beslutsfattande begränsas.

3. I det avtal som sluts med den verkställande direktören ska EU:s tullbyrå företrädas av styrelsens ordförande.

4. Den verkställande direktörens mandatperiod ska vara fem år. I god tid före slutet av denna period ska kommissionen, i samråd med styrelsen, göra en bedömning som beaktar den verkställande direktörens arbetsinsats och EU:s tullbyrås framtida uppgifter och utmaningar.

5. Styrelsen får, på grundval av ett förslag av kommissionen som beaktar den bedömning som avses i punkt 4, förlänga den verkställande direktörens mandatperiod en gång med högst fem år.

Europaparlamentets behöriga utskott får bjuda in den verkställande direktören att besvara frågor från dess ledamöter innan mandatperioden förlängs, utan att förlängningsförfarandet försenas eller styrelsens beslutsfattande begränsas.

6. En verkställande direktör vars mandatperiod har förlängts får inte delta i ett annat urvalsförfarande för samma befattning vid slutet av den förlängda mandatperioden.

7. Den verkställande direktören får avsättas från sin tjänst endast efter ett styrelsebeslut på förslag av kommissionen. Europaparlamentet och rådet ska informeras om skälen till ett sådant beslut.

8. Styrelsens beslut om att utnämna, förlänga mandatperioden för eller avsätta den verkställande direktören och den vice verkställande direktören ska fattas med två tredjedelars majoritet av dess röstberättigade ledamöter.

Artikel 242

Den verkställande direktörens uppgifter och ansvarsområden

1. Den verkställande direktören ska leda EU:s tullbyrå. Den verkställande direktören ska vara ansvarig inför styrelsen.

2. Utan att det påverkar kommissionens eller styrelsens befogenheter ska den verkställande direktören vara oberoende vid utförandet av sina arbetsuppgifter och får varken begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ.

3. Den verkställande direktören ska på begäran rapportera till Europaparlamentet och rådet om utförandet av sina arbetsuppgifter och om EU:s tullbyrås övergripande prestation. Europaparlamentet eller rådet får när som helst kalla den verkställande direktören till en utfrågning om en fråga med anknytning till den verksamhet som bedrivs av EU:s tullbyrå.

4. Den verkställande direktören ska vara EU:s tullbyrås rättsliga företrädare.

5. Den verkställande direktören ska ansvara för genomförandet av de uppgifter som EU:s tullbyrå tilldelas enligt denna förordning. Den verkställande direktören ska särskilt ha följande uppgifter:

a) Utarbeta de rekommendationer som avses i artikel 232.6 och överlämna dem till styrelsen för antagande.

b) Säkerställa en hållbar och effektiv löpande förvaltning av EU:s tullbyrå.

c) Genomföra beslut som antagits av styrelsen.

d) Utarbeta det utkast till samlat programdokument som avses i artikel 249 och överlämna det till styrelsen, efter samråd med kommissionen.

e) Genomföra det samlade programdokument som avses i artikel 249 och rapportera till direktionen och styrelsen om hur det har genomförts.

f) Utarbeta den konsoliderade årliga rapporten om EU:s tullbyrås verksamhet och lägga fram den för styrelsen för bedömning och antagande.

g) Utarbeta en åtgärdsplan på grundval av slutsatserna från interna eller externa revisionsrapporter och utvärderingar, liksom av utredningar utförda av Olaf och Eppo, samt rapportera om läget två gånger om året till kommissionen och regelbundet till direktionen och styrelsen.

h) Utan att det påverkar Olafs och Eppos utredningsbefogenheter, skydda unionens ekonomiska intressen i förhållande till EU:s tullbyrås interna funktion genom interna förebyggande åtgärder mot bedrägerier, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp och, vid behov, genom införande av effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.

i) Utarbeta en intern strategi för bedrägeribekämpning, en strategi för effektivitetsvinster och synergieffekter, en strategi för samarbete med tullmyndigheter och andra myndigheter i tredjeländer eller internationella organisationer och en strategi för organisationsförvaltning och interna kontrollsystem för EU:s tullbyrå och lägga fram dem för styrelsen för godkännande.

j) Utarbeta ett utkast till finansiella regler som ska tillämpas på EU:s tullbyrå och överlämna det till styrelsen för antagande.

k) Utarbeta preliminära utkast till beräkningar av EU:s tullbyrås inkomster och utgifter i enlighet med artikel 250 och genomföra dess budget.

l) När det gäller EU:s tullbyrås personal, utöva tillsättningsmyndighetens befogenheter i enlighet med artikel 238.3 j, i den mån dessa befogenheter har delegerats till honom eller henne i enlighet med artikel 238.4.

m) Fatta beslut om EU:s tullbyrås interna strukturer, inbegripet vid behov delegera uppgifter som gäller EU:s tullbyrås löpande förvaltning, och vid behov ändra dessa, med beaktande av EU:s tullbyrås verksamhetsbehov och en sund budgetförvaltning.

n) Förhandla om och efter styrelsens godkännande underteckna ett avtal om säte för EU:s tullbyrå och, i tillämpliga fall, liknande avtal med de värdmedlemsstater där lokala kontor är belägna.

o) Utarbeta de praktiska arrangemangen för tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 ([41]) och överlämna dem till styrelsen för antagande.

([41]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2001/1049/oj).

p) Främja mångfald och sträva efter att säkerställa en jämn könsfördelning när det gäller rekrytering av personal till EU:s tullbyrå.

q) Sträva efter att rekrytera personal till EU:s tullbyrå från bredast möjliga geografiska bas, med beaktande av att rekryteringskriterierna endast får baseras på meriter.

Artikel 243

Vice verkställande direktör

Styrelsen får besluta att inrätta tjänsten vice verkställande direktör, med uppgift att bistå den verkställande direktören. Om en tjänst som vice verkställande direktör inrättas ska artikel 241 tillämpas på den vice verkställande direktören i enlighet med detta.

Artikel 244

Den vice verkställande direktörens uppgifter och ansvarsområden

Om tjänsten vice verkställande direktör inrättas ska den vice verkställande direktören bistå den verkställande direktören vid förvaltningen av EU:s tullbyrå och vid utförandet av de uppgifter som avses i artikel 242. Om den verkställande direktören är frånvarande eller har förhinder, eller om tjänsten inte är tillsatt, ska den verkställande direktören ersättas av den vice verkställande direktören.

Avsnitt 245

Den rådgivande tullnämnden

1. EU:s tullbyrå ska inrätta en rådgivande tullnämnd.

2. Den rådgivande tullnämnden ska bistå EU:s tullbyrå genom att fungera som en mekanism för samråd med berörda parter i frågor som omfattas av EU:s tullbyrås ansvarsområden. Den ska ge råd

a) om genomförandet av tekniska åtgärder och beslut,

b) om genomförande- och standardiseringsfrågor, inbegripet harmoniseringsverksamhet,

c) om de operativa aspekterna av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna,

d) när så är lämpligt och på begäran, om all annan verksamhet som bedrivs av EU:s tullbyrå.

3. Den rådgivande tullnämnden ska bestå av företrädare för berörda parter som är relevanta för arbetet i EU:s tullbyrå, inbegripet företrädare från näringslivet, och av företrädare för sammanslutningar av sådana berörda parter. Styrelsen ska fastställa den rådgivande tullnämndens sammansättning.

4. Den rådgivande tullnämnden ska rådfrågas regelbundet och får på eget initiativ ge råd till EU:s tullbyrå i de frågor som förtecknas i punkt 2 a, b och c.

5. Den rådgivande tullnämnden ska hålla minst ett ordinarie sammanträde var sjätte månad. Dessutom får den sammanträda på begäran av styrelsen, direktionen eller den verkställande direktören.

Avsnitt 5

Datarevisorn

Artikel 246

Datarevisorns utnämning, ställning och oberoende

1. Datarevisorn ska utnämnas av styrelsen på grundval av meriter och dokumenterad yrkeskunskap samt relevant kompetens och erfarenhet inom datasäkerhet, cybersäkerhet och dataskydd.

2. Datarevisorn ska vara medlem av personalen vid EU:s tullbyrå och agera oberoende.

3. Datarevisorn ska agera med full respekt för unionsrätt om konfidentialitet och sekretess.

Artikel 247

Datarevisorns ansvarsområden och uppgifter

1. Datarevisorn ska övervaka och bedöma att åtkomsten till EU:s tulldatacentral är lagenlig, i enlighet med tillämplig unionsrätt.

2. Datarevisorn ska årligen rapportera om sin verksamhet till styrelsen.

3. Datarevisorn ska utföra sina uppgifter i samordning med dataskyddsombudet för EU:s tullbyrå och utan att det påverkar respekten för andra tillsynsorgans ansvar på unionsnivå eller nationell nivå.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar datarevisorns oberoende ställning och fastställer dennes närmare uppgifter och ansvarsområden. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 283.2.

KAPITEL 4

Upprättande av EU:s tullbyrås budget och budgetens struktur

Artikel 248

Allmänna bestämmelser

Styrelsen ska anta EU:s tullbyrås finansiella regler efter samråd med kommissionen. De får inte avvika från kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/715 ([42]), såvida detta inte särskilt krävs för EU:s tullbyrås verksamhet och kommissionen i förväg har gett sitt samtycke till detta.

Artikel 249

Samlat programdokument

1. Den verkställande direktören ska varje år utarbeta ett utkast till samlat programdokument som i synnerhet ska innehålla flerårig och årlig programplanering i enlighet med delegerad förordning (EU) 2019/715 och med den relevanta bestämmelsen i de finansiella regler för EU:s tullbyrå som antagits enligt artikel 248 i den här förordningen, med beaktande av eventuella riktlinjer som fastställts av kommissionen. Sådan årlig och flerårig programplanering ska vara i linje med tullpolitiken och tullunionens övergripande prioriteringar.

2. Styrelsen ska överlämna utkastet till samlat programdokument till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten senast den 31 januari året före programperioden.

3. Styrelsen ska senast den 30 november varje år anta det samlade programdokumentet. Den ska vidarebefordra det samlade programdokumentet, liksom eventuella senare uppdaterade versioner av det dokumentet, till Europaparlamentet, rådet och kommissionen. Det samlade programdokumentet ska anses vara slutgiltigt efter det slutliga antagandet av unionens allmänna budget och ska vid behov anpassas i enlighet därmed.

4. Det årliga arbetsprogrammet för EU:s tullbyrå ska innehålla detaljerade mål och förväntade resultat, inklusive prestationsindikatorer. Det ska också innehålla en beskrivning av de åtgärder som ska finansieras och en indikation på hur stora finansiella resurser och personalresurser som anslås till varje åtgärd. Det årliga arbetsprogrammet ska överensstämma med det fleråriga arbetsprogram som avses i punkt 5. Det ska tydligt framgå vilka arbetsuppgifter som lagts till, ändrats eller strukits jämfört med föregående budgetår.

Styrelsen ska ändra det antagna årliga arbetsprogrammet om EU:s tullbyrå får en ny uppgift inom denna förordnings tillämpningsområde. Varje väsentlig ändring av det årliga arbetsprogrammet ska antas i enlighet med samma förfarande som det ursprungliga årliga arbetsprogrammet. Styrelsen får delegera befogenheten att göra icke-väsentliga ändringar i det årliga arbetsprogrammet till den verkställande direktören.

([42]) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/715 av den 18 december 2018 med rambudgetförordning för de organ som inrättats enligt EUF-fördraget och Euratomfördraget och som avses i artikel 70 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 (EUT L 122, 10.5.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/715/oj).

5. I det fleråriga arbetsprogrammet för EU:s tullbyrå ska den övergripande strategiska programplaneringen, inbegripet mål, förväntade resultat och prestationsindikatorer, fastställas. Där ska också för varje verksamhet anges de indikativa finansiella resurser och personalresurser som anses vara nödvändiga för att uppnå de fastställda målen. Den strategiska programplaneringen ska vid behov uppdateras och ska visa hur EU:s tullbyrå bidrar till uppnåendet av unionens politiska prioriteringar.

Artikel 250

Upprättande av budgeten

1. Den verkställande direktören ska varje år utarbeta ett preliminärt utkast till beräkning av EU:s tullbyrås inkomster och utgifter för det påföljande budgetåret, inklusive tjänsteförteckningen, och skicka det till styrelsen. Informationen i det preliminära utkastet till beräkning av inkomster och utgifter ska överensstämma med det utkast till samlat programdokument som avses i artikel 249.1.

2. På grundval av det preliminära utkast till beräkning av inkomster och utgifter som avses i punkt 1 ska styrelsen anta ett utkast till beräkning av EU:s tullbyrås inkomster och utgifter för det påföljande budgetåret (*utkastet till beräkning av inkomster och utgifter*).

3. Styrelsen ska senast den 31 januari varje år skicka utkastet till beräkning av inkomster och utgifter till kommissionen.

4. Kommissionen ska skicka utkastet till beräkning av inkomster och utgifter till budgetmyndigheten tillsammans med förslaget till unionens allmänna budget.

5. På grundval av utkastet till beräkning av inkomster och utgifter ska kommissionen i förslaget till unionens allmänna budget föra in de beräkningar som den anser nödvändiga för tjänsteförteckningen och det bidragsbelopp som ska belasta den allmänna budgeten, som den ska lägga fram för budgetmyndigheten i enlighet med artiklarna 313 och 314 i EUF-fördraget.

6. Budgetmyndigheten ska bevilja anslagen för bidraget från unionens allmänna budget till EU:s tullbyrå.

7. Budgetmyndigheten ska anta EU:s tullbyrås tjänsteförteckning.

8. Styrelsen ska anta EU:s tullbyrås budget. Budgeten ska anses vara slutgiltig efter det slutliga antagandet av unionens allmänna budget. Budgeten för EU:s tullbyrå ska vid behov anpassas i enlighet därmed.

Artikel 251

Budgetens struktur

1. Beräkningar av EU:s tullbyrås samtliga inkomster och utgifter ska utarbetas för varje budgetår och redovisas i EU:s tullbyrås budget. Budgetåret ska motsvara kalenderåret.

2. Inkomster och utgifter i EU:s tullbyrås budget ska balansera varandra.

3. Utan att det påverkar andra medel ska EU:s tullbyrås inkomster inbegripa

a) ett bidrag från unionen, vilket tas upp i unionens allmänna budget,

b) eventuella frivilliga finansiella bidrag från medlemsstaterna,

c) eventuell unionsfinansiering i form av överenskommelser om medverkan eller ad hoc-bidrag, i enlighet med de finansiella regler för EU:s tullbyrå som avses i artikel 248 och med bestämmelserna i relevanta instrument till stöd för unionens politik,

d) inkomster från eller avgifter för publikationer och andra varor eller tjänster som tillhandahålls av EU:s tullbyrå.

4. EU:s tullbyrås utgifter ska omfatta ersättningar till personalen, kostnader för administration och infrastruktur samt driftskostnader.

5. Budgetåtaganden för åtgärder som avser storskaliga projekt och som sträcker sig över mer än ett budgetår får delas upp i årliga betalningar.

Artikel 252

Genomförande av budgeten

1. Den verkställande direktören ska genomföra EU:s tullbyrås budget med respekt för principerna om sparsamhet, effektivitet, ändamålsenlighet och sund ekonomisk förvaltning.

2. Den verkställande direktören ska varje år till budgetmyndigheten översända all information som behövs för budgetmyndighetens utvärdering.

Artikel 253

Redovisning av räkenskaper och ansvarsfrihet

1. EU:s tullbyrås räkenskapsförare ska överlämna den preliminära redovisningen för budgetåret (år N) till kommissionens räkenskapsförare och till revisionsrätten senast den 1 mars det påföljande budgetåret (år N+1).

2. EU:s tullbyrå ska senast den 31 mars år N+1 överlämna rapporten om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen för år N till Europaparlamentet, rådet och revisionsrätten.

3. Kommissionens räkenskapsförare ska senast den 31 mars år N+1 överlämna EU:s tullbyrås preliminära redovisning, som konsoliderats med kommissionens egen redovisning, till revisionsrätten.

4. Efter mottagandet av revisionsrättens iakttagelser i fråga om EU:s tullbyrås preliminära redovisning enligt artikel 252 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2024/2509 ([43]) ska EU:s tullbyrås räkenskapsförare upprätta EU:s tullbyrås slutliga redovisning för det året. Den verkställande direktören ska överlämna denna slutliga redovisning till direktionen för ett yttrande. Styrelsen ska anta detta yttrande.

([43]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2024/2509 av den 23 september 2024 om finansiella regler för unionens allmänna budget (EUT L, 2024/2509, 26.9.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2509/oj).

5. EU:s tullbyrås räkenskapsförare ska senast den 1 juli år N+1 överlämna den slutliga redovisningen för år N till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten, tillsammans med det yttrande som styrelsen antagit.

6. Den slutliga redovisningen för år N ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* senast den 15 november år N+1.

7. Senast den 30 september år N+1 ska den verkställande direktören till revisionsrätten skicka ett svar på dess iakttagelser. Den verkställande direktören ska också skicka det svaret till styrelsen.

8. Den verkställande direktören ska på Europaparlamentets begäran lägga fram alla uppgifter som behövs för att förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för budgetår N ska fungera väl, i enlighet med artikel 267.3 i förordning (EU, Euratom) 2024/2509.

9. Europaparlamentet ska före den 15 maj år N+2, på rekommendation av rådet som ska fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, bevilja den verkställande direktören ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande år N.

Artikel 254

Bedrägeribekämpning

1. I syfte att bekämpa bedrägerier, korruption och annan olaglig verksamhet inom EU:s tullbyrå ska förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 tillämpas utan förbehåll.

2. EU:s tullbyrå ska ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) ([44]) senast den 21 mars 2027 och ska med hjälp av mallen i bilagan till det avtalet anta lämpliga bestämmelser som ska gälla EU:s tullbyrås personal.

3. Revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revision, på grundval av handlingar och kontroller på plats, hos alla bidragsmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering från EU:s tullbyrå.

4. Olaf får, i enlighet med de bestämmelser och förfaranden som fastställs i förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ([45]), göra utredningar, däribland kontroller och inspektioner på plats, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägerier, korruption eller annan olaglig verksamhet som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen i samband med ett bidrag eller ett kontrakt som finansieras av EU:s tullbyrå.

([44]) EGT L 136, 31.5.1999, s. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/1999/531/oj.

([45]) Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1996/2185/oj).

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–4 ska EU:s tullbyrås kontrakt, bidragsöverenskommelser och bidragsbeslut innehålla bestämmelser som uttryckligen ger revisionsrätten och Olaf rätt att genomföra sådana revisioner och utredningar, i enlighet med deras respektive befogenheter. Samarbetsarrangemang med behöriga myndigheter i tredjeländer och internationella organisationer ska omfatta bistånd från och samarbete med dessa myndigheter och internationella organisationer när det gäller revisioner och utredningar som genomförs av revisionsrätten och Olaf.

6. I enlighet med förordning (EU) 2017/1939 får Eppo utreda och lagföra bedrägerier och annan olaglig verksamhet som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, i enlighet med vad som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 ([46]). Artikel 24 i förordning (EU) 2017/1939 ska tillämpas vid inrapportering till Eppo av relevanta brottsliga handlingar.

KAPITEL 5

Bestämmelser om personal

Artikel 255

Allmänna bestämmelser

Tjänsteföreskrifterna, anställningsvillkoren och de regler som antas genom överenskommelse mellan unionens institutioner för tillämpningen av tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren ska tillämpas på personalen vid EU:s tullbyrå.

Artikel 256

Utstationerade nationella experter och annan personal

1. EU:s tullbyrå får använda sig av utstationerade nationella experter eller annan personal som inte är anställd vid EU:s tullbyrå.

2. Styrelsen ska anta ett beslut om regler för utstationering av nationella experter till EU:s tullbyrå.

Artikel 257

Immunitet och privilegier

EU:s tullbyrå och dess personal ska omfattas av protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier, fogat till fördraget om Europeiska unionen och EUF-fördraget.

([46]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 av den 5 juli 2017 om bekämpande genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägeri som riktar sig mot unionens finansiella intressen (EUT L 198, 28.7.2017, s. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1371/oj).

KAPITEL 6

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 258

Transparens och kommunikation

1. Förordning (EG) nr 1049/2001 ska tillämpas på handlingar som finns hos EU:s tullbyrå. Styrelsen ska inom sex månader från dagen för sitt första sammanträde anta närmare regler om tillämpningen av den förordningen.

2. EU:s tullbyrå ska behandla personuppgifter i enlighet med förordning (EU) 2018/1725. Styrelsen ska inom sex månader från dagen för sitt första sammanträde fastställa åtgärder för EU:s tullbyrås tillämpning av den förordningen, inbegripet sådana som rör utnämning av ett dataskyddsombud för EU:s tullbyrå. Åtgärderna ska fastställas efter samråd med Europeiska datatillsynsmannen.

3. EU:s tullbyrå får bedriva kommunikationsverksamhet på eget initiativ inom sitt behörighetsområde. Tilldelningen av resurser för kommunikationsverksamhet ska bidra till det ändamålsenliga utförandet av EU:s tullbyrås uppgifter. Kommunikationsverksamheten ska ske i enlighet med relevanta planer för kommunikation och informationsspridning som antagits av styrelsen.

Artikel 259

Tystnadsplikt

1. Ledamöterna i styrelsen och direktionen, den verkställande direktören, den vice verkställande direktören, datarevisorn och all personal vid EU:s tullbyrå, inbegripet tillfälligt utstationerade tjänstemän från medlemsstaterna, samt alla andra personer som utför uppgifter för EU:s tullbyrå på kontraktsbasis, ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 339 i EUF-fördraget och artikel 67 i direktiv (EU) 2024/1640, även efter det att deras uppdrag har upphört.

2. Personer som, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, tillhandahåller tjänster som är kopplade till EU:s tullbyrås uppgifter omfattas av krav på tystnadsplikt som är likvärdiga med dem som föreskrivs i punkt 1.

3. För att utföra sina uppgifter i enlighet med denna förordning ska EU:s tullbyrå, inom de gränser och på de villkor som anges i denna förordning, ha rätt att utbyta information med andra unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer eller med nationella myndigheter och organ.

4. EU:s tullbyrå ska fastställa praktiska arrangemang för genomförandet av de krav på tystnadsplikt som avses i punkterna 1 och 2.

Artikel 260

Säkerhetsbestämmelser om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter

1. EU:s tullbyrå ska anta sina egna säkerhetsbestämmelser på grundval av principerna och reglerna i kommissionens säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter, bland annat bestämmelser om utbyte av sådana uppgifter med tredjeländer och om behandling och lagring av sådana uppgifter, i enlighet med kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 ([47]) och (EU, Euratom) 2015/444 ([48]). Varje administrativt arrangemang om utbyte av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter med de relevanta myndigheterna i ett tredjeland eller, i avsaknad av ett sådant arrangemang, ad hoc-utlämning av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter i undantagsfall till dessa myndigheter ska ha godkänts av kommissionen på förhand.

2. Styrelsen ska anta EU:s tullbyrås säkerhetsbestämmelser efter kommissionens godkännande. Vid bedömningen av de föreslagna säkerhetsbestämmelserna ska kommissionen säkerställa att de är förenliga med besluten (EU, Euratom) 2015/443 och (EU, Euratom) 2015/444.

3. EU:s tullbyrå får vidta de åtgärder som krävs för att göra det lättare att utbyta information som är relevant för dess arbetsuppgifter med kommissionen och medlemsstaterna och, vid behov, med andra relevanta unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer. Varje administrativt arrangemang för detta ändamål om utbyte av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter eller, i avsaknad av sådana arrangemang, varje ad hoc-utlämning av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter i undantagsfall, ska ha godkänts av kommissionen på förhand.

Artikel 261

Språkordning

1. Rådets förordning nr 1 ([49]) ska tillämpas på EU:s tullbyrå.

2. Styrelsen ska fatta beslut om EU:s tullbyrås interna språkordning.

3. Översättning och alla andra språktjänster som EU:s tullbyrå behöver, förutom tolkning, ska tillhandahållas av Översättningscentrum för Europeiska unionens organ.

Artikel 262

Utvärdering

1. Senast den 21 september 2031, och därefter vart femte år, ska kommissionen säkerställa att en utvärdering av EU:s tullbyrås prestation i förhållande till dess mål, uppdrag, uppgifter, styrning och platser utförs i enlighet med kommissionens riktlinjer.

([47]) Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 av den 13 mars 2015 om säkerhet inom kommissionen (EUT L 72, 17.3.2015, s. 41, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2015/443/oj).

([48]) Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/444 av den 13 mars 2015 om säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter (EUT L 72, 17.3.2015, s. 53, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2015/444/oj).

([49]) Rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, 6.10.1958, s. 385, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1958/1(1)/oj).

2. Den utvärdering som avses i punkt 1 ska särskilt omfatta möjliga behov av att ändra EU:s tullbyrås uppdrag och de finansiella följderna av sådana ändringar.

3. Vid varannan utvärdering enligt punkt 1 ska de resultat som EU:s tullbyrå uppnått bedömas med hänsyn till EU:s tullbyrås mål, uppdrag, uppgifter och styrning, inbegripet en bedömning av huruvida EU:s tullbyrås fortsatta existens är berättigad med avseende på dessa mål, uppdrag och uppgifter och denna styrning.

4. Kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet och rådet om resultatet av den utvärdering som avses i punkt 1. Utvärderingens resultat ska offentliggöras.

Artikel 263

EU:s tullbyrås ansvar

1. EU:s tullbyrås inomobligatoriska ansvar ska regleras av den rätt som är tillämplig på avtalet i fråga.

2. Europeiska unionens domstol ska vara behörig att träffa avgöranden enligt en skiljedomsklausul i ett avtal som ingåtts av EU:s tullbyrå.

3. Vid utomobligatoriskt ansvar ska EU:s tullbyrå, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, ersätta skada som orsakats av dess avdelningar eller av dess personal under tjänsteutövning.

4. Europeiska unionens domstol ska vara behörig i tvister om ersättning för sådana skador som avses i punkt 3.

5. Personalens personliga ansvar gentemot EU:s tullbyrå ska regleras av de bestämmelser i tjänsteföreskrifterna eller anställningsvillkoren som är tillämpliga på den.

6. Unionens och medlemsstaternas ekonomiska ansvar för EU:s tullbyrås skulder ska vara begränsat till deras redan inbetalade bidrag till dess administrativa kostnader.

Artikel 264

Avtal om säte och villkor för verksamheten

1. De nödvändiga arrangemangen beträffande de lokaler som EU:s tullbyrå ska få i värdmedlemsstaten och de resurser som ska tillhandahållas av den medlemsstaten samt de särskilda regler som i värdmedlemsstaten är tillämpliga på den verkställande direktören, styrelseledamöterna, EU:s tullbyrås personal och deras familjemedlemmar ska fastställas i ett avtal om säte som EU:s tullbyrå och värdmedlemsstaten ska ingå efter att ha fått styrelsens godkännande och senast den 21 september 2028.

2. Värdmedlemsstaten för EU:s tullbyrå ska tillhandahålla bästa möjliga förutsättningar för att EU:s tullbyrå ska kunna fungera väl, vilket inkluderar Europaorienterad skolundervisning på flera språk och lämpliga transportförbindelser.

3. Om exceptionella omständigheter så kräver får den verkställande direktören besluta att inrätta lokala kontor i andra medlemsstater för att utföra EU:s tullbyrås uppgifter på ett mer effektivt, ändamålsenligt och konsekvent sätt.

Innan den verkställande direktören beslutar att inrätta ett lokalt kontor ska denne inhämta förhandsgodkännande från kommissionen, styrelsen och den berörda medlemsstaten. Beslutet ska grundas på en lämplig kostnads-nyttoanalys som särskilt visar mervärdet av ett sådant beslut. I beslutet ska omfattningen anges av den verksamhet som ska bedrivas vid det lokala kontoret på ett sätt som undviker onödiga kostnader och dubblering av EU:s tullbyrås administrativa uppgifter.

Artikel 265

Inledning av verksamheten vid EU:s tullbyrå

Kommissionen ska ansvara för inrättandet av EU:s tullbyrå och dess inledande verksamhet till dess att EU:s tullbyrå har operativ förmåga att genomföra sin egen budget. För det ändamålet ska följande gälla:

a) Till dess att den verkställande direktören tillträder sin befattning efter att ha utnämnts av styrelsen i enlighet med artikel 241 får kommissionen utse en tjänsteman från kommissionen till tillförordnad verkställande direktör, som ska utföra de uppgifter som åligger den verkställande direktören.

b) Genom undantag från artikel 238.3 j, och till dess att ett beslut enligt artikel 238.4 har antagits, ska den tillförordnade verkställande direktören utöva tillsättningsbefogenheterna.

c) Kommissionen får erbjuda bistånd till EU:s tullbyrå, särskilt genom att utstationera kommissionstjänstemän för att bedriva EU:s tullbyrås verksamhet under den tillförordnade verkställande direktörens eller den verkställande direktörens ansvar.

d) Den tillförordnade verkställande direktören får godkänna alla betalningar som omfattas av anslag i EU:s tullbyrås budget och får ingå avtal, inbegripet anställningsavtal, i enlighet med tjänsteförteckningen för EU:s tullbyrå efter det att den har antagits.

e) Genom undantag från artikel 237.1 ska den tillförordnade verkställande direktören, till dess att styrelsens ordförande har valts, kalla till och leda styrelsens sammanträden, utan rösträtt.

AVDELNING XIII

TULLSAMARBETE

KAPITEL 1

Samarbete mellan tullmyndigheter i unionen

Artikel 266

Internt tullsamarbete

1. Utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EG) nr 515/97 ska tullmyndigheterna samarbeta med varandra, med kommissionen och med EU:s tullbyrå i enlighet med tullagstiftningen och andra unionsrättsakter som föreskriver sådant samarbete, i syfte att säkerställa en korrekt och enhetlig tillämpning av dessa rättsakter och stödja fullgörandet av deras uppdrag i enlighet med artikel 2 i den här förordningen.

2. Tullmyndigheter får, på begäran av en annan medlemsstats tullmyndigheter, tillfälligt ställa tulltjänstemän till förfogande för arbete vid den andra medlemsstatens tullmyndigheter. Tullmyndigheterna ska informera EU:s tullbyrå om sådana tillfälliga uppdrag. EU:s tullbyrå får föreslå sitt stöd och, med de berörda tullmyndigheternas samtycke, samordna sådana uppdrag. De berörda medlemsstaterna får fastställa de nödvändiga villkoren för sådana uppdrag i ett avtal eller samarbetsarrangemang.

3. Olika medlemsstaters tullmyndigheter får utföra gemensamma kontroller på eget initiativ, utöver de gemensamma kontroller som avses i artikel 267. De ska informera EU:s tullbyrå om sådana gemensamma kontroller.

4. Kommissionen, Olaf och EU:s tullbyrå får utbyta data i enlighet med avdelning III för det samarbete som avses i detta kapitel. Om sådant utbyte inbegriper information om risker ska EU:s tullbyrå säkerställa en effektiv användning av sådan information i sin riskhanteringsverksamhet i enlighet med den här avdelningen och avdelning XII.

Artikel 267

Gemensamma kontroller

1. EU:s tullbyrå ska, i samarbete med medlemsstaterna, planera, organisera och samordna gemensamma kontroller som utförs av tullmyndigheter.

I förekommande fall får gemensamma kontroller inbegripa samarbete med kommissionen eller andra unionsinstitutioner, unionsorgan eller unionsbyråer, i enlighet med artikel 268.

2. Vid de gemensamma kontroller som avses i punkt 1 ska EU:s tullbyrå följa de tullpolitiska prioriteringarna och säkerställa samarbete om den bedrägeribekämpningsverksamhet som bedrivs av relevanta unionsinstitutioner, unionsorgan eller unionsbyråer och om de utredningar som utförs av tullmyndigheterna.

3. För att EU:s tullbyrå ska kunna utarbeta en rapport och göra en utvärdering ska tullmyndigheterna ge återkoppling till EU:s tullbyrå om den verksamhet och de kontroller de har utfört inom ramen för gemensamma kontroller som avses i punkt 1.

KAPITEL 2

Samarbete med andra myndigheter i unionen

Artikel 268

Tullsamarbete med andra myndigheter i unionen

1. Utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EG) nr 515/97 och artiklarna 41, 42 och 43 i den här förordningen ska EU:s tullbyrå och tullmyndigheterna samarbeta med andra behöriga myndigheter eller organ på unionsnivå och nationell nivå, inbegripet marknadskontrollmyndigheter, sanitära och fytosanitära myndigheter, brottsbekämpande myndigheter eller organ, statistikmyndigheter och skattemyndigheter, inom de tillämpliga rättsliga ramverken.

2. Det samarbete som avses i punkt 1 i denna artikel ska vara regelbundet och strukturerat. Det ska särskilt ha följande mål:

a) Bidra till och övervaka utvecklingen av lagstiftningen på politikområden som är relevanta i tullhänseende.

b) Utbyta data, särskilt data som är relevanta för riskhantering i enlighet med avdelning IV kapitel 2.

c) Utveckla enhetliga och samordnade övervakningsstrategier för riskhantering av varor som ligger inom både tullmyndigheters och andra myndigheters ansvarsområde, i enlighet med avdelning IV kapitel 2.

d) Underlätta det operativa genomförandet, inbegripet genom gemensamma kontroller i enlighet med artikel 267.

e) När så är lämpligt utbyta kompetens och bästa praxis genom gemensamma utbildningstillfällen om hur produkter som inte uppfyller kraven kan upptäckas.

f) Bidra till innovations- och forskningsverksamhet, utveckla ny teknik och underlätta gemensam upphandling på områden som är relevanta för tullen.

3. EU:s tullbyrå ska, utan att det påverkar kommissionens befogenheter och efter kommissionens förhandsgodkännande, i samarbete med tullmyndigheterna anta och regelbundet uppdatera ett ramverk till stöd för det samarbete som avses i denna artikel genom att föreslå mål och centrala samarbetsområden och tillhandahålla riktlinjer för ramverkets praktiska genomförande. EU:s tullbyrå får ingå samarbetsarrangemang för att utveckla och uppdatera ett sådant ramverk. EU:s tullbyrå ska involvera andra relevanta parter när den utvecklar det ramverk eller de samarbetsarrangemang som avses i denna punkt.

4. Om tullmyndigheterna, inom ramen för det samarbete som avses i punkt 1, mottar en begäran från andra behöriga myndigheter på nationell nivå om extrahering och förmedling av data som är tillgängliga i EU:s tulldatacentral, ska sådana data tillhandahållas endast på motiverad begäran och med godkännande av de tullmyndigheter som berörs av dessa data.

Denna extrahering och förmedling ska begränsas till data som den mottagande myndigheten har rätt att erhålla i enlighet med det rättsliga ramverk enligt vilken den verkar och som är absolut nödvändiga för det ändamål som anges i den relevanta begäran. Medlemsstaterna ska anta åtgärder för att säkerställa att unionens regler om konfidentialitet och dataskydd följs.

Tullmyndigheterna ska utse en central enhet som ska ta emot de begäranden som avses i denna punkt och säkerställa att de behandlas.

5. Tullmyndigheterna och EU:s tullbyrå ska använda elektroniska medel för att fullgöra de skyldigheter som förtecknas i punkt 4.

6. Om en tullmyndighet misstänker att varor inte uppfyller kraven i annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna ska den omedelbart dela denna information med relevanta behöriga myndigheter med hjälp av de tekniska medel och inom de tidsramar som föreskrivs i den tillämpliga lagstiftningen.

7. Om en tullmyndighet samarbetar med en annan myndighet i en annan medlemsstat ska den underrätta tullmyndigheten i den medlemsstaten om det faktum att samarbetet äger rum. Om samarbetet omfattar fler än två medlemsstater ska de deltagande tullmyndigheterna underrätta EU:s tullbyrå, som på begäran får ge dem operativt stöd och samordningsstöd i enlighet med artikel 232.

8. När medlemsstaterna tillämpar det ramverk för samarbete som avses i punkt 3 i denna artikel ska de regelbundet och minst vartannat år rapportera till EU:s tullbyrå om dess tillämpning. EU:s tullbyrå ska beakta innehållet i sådan rapportering i sin övervakningsverksamhet enligt artikel 232.7 a och när den utför sina uppgifter i fråga om prestationsmätning enligt artikel 232.7 b.

9. Till och med den 21 september 2027 får kommissionen utföra EU:s tullbyrås uppgifter.

10. EU:s tullbyrå får samarbeta med andra nationella myndigheter och med kommissionen och unionens andra institutioner, byråer, nätverk och organ för att bidra till de mål som avses i punkt 2. Om EU:s tullbyrå samarbetar med andra nationella myndigheter i en medlemsstat ska den informera tullmyndigheten i den medlemsstaten.

11. EU:s tullbyrå ska ha ett nära samarbete med Olaf och Eppo i de fall bedrägeri förekommer eller misstanke om bedrägeri uppstår i någon av dess samarbetsverksamheter.

12. EU:s tullbyrå får delta i och bidra till strategiska analyser och hotbildsbedömningar, innovationsprogram, utbildningsverksamhet, nätverk och annan verksamhet som är relevant för genomförandet av dess uppgifter och som organiseras av relevanta unionsinstitutioner, unionsorgan och unionsbyråer.

Artikel 269

Åtgärder som ska vidtas av tullmyndigheterna

1. Tullmyndigheterna ska genomföra de åtgärder som föreskrivs i annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna i enlighet med bestämmelserna i denna andra lagstiftning, till exempel följande:

a) Samla in specifika data om alla sändningar, inbegripet automatiska kontroller av icke-tullrelaterade unionsformaliteter, förutsatt att de lagras i ett centralt unionsregister.

b) Tillhandahålla statistik, analyser och information om trender, särskilt i fråga om risker.

c) Underlätta och samordna andra myndigheters kontroller.

d) Utföra kontroller av vissa sändningar som valts ut på grundval av riskhantering i enlighet med avdelning IV och med beaktande av de analyser som avses i led b i denna punkt.

e) Samråda med andra myndigheter före frigörande av varor i enlighet med artikel 77.

f) Vidta alla nödvändiga åtgärder avseende varor som inte uppfyller kraven, inbegripet försäljning eller förstöring av dessa varor.

g) Genomföra det ramverk för samarbete som avses i artikel 268.

h) Varna andra myndigheter om risker som är relevanta för deras arbete samt rapportera misstankar om bedrägeri och brott.

i) Uppföljning när befordran av varor strider mot annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna.

j) Andra kompletterande åtgärder.

2. Om en medlemsstat utser ett specialiserat tullgränsövergångsställe för tillämpningen av viss annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna ska den underrätta EU:s tullbyrå om detta. EU:s tullbyrå ska upprätta och regelbundet uppdatera en förteckning över sådana specialiserade tullgränsövergångsställen och offentliggöra den förteckningen på sin webbplats. De hinder som uppstår till följd av skyldigheten att passera ett sådant utsett specialiserat tullgränsövergångsställe får inte vara oproportionella för ekonomiska aktörer i förhållande till det eftersträvade målet och med hänsyn till de omständigheter som utgör skäl för denna skyldighet.

3. För att underlätta identifiering, tillämpning och kontroll av efterlevnaden av annan lagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna ska kommissionen utarbeta och regelbundet uppdatera en integrerad förteckning över unionsrättsakter där det fastställs krav som är tillämpliga på varor som omfattas av tullkontroller och som syftar till att skydda allmänna intressen, och offentliggöra denna förteckning på sin webbplats.

KAPITEL 3

Tullsamarbete med andra myndigheter utanför unionen

Artikel 270

Tullsamarbete med tredjeländers myndigheter och med internationella organisationer

1. EU:s tullbyrå får, i den utsträckning som krävs för dess uppgifter, efter samråd med kommissionen och förutsatt att kommissionen gett sitt förhandsgodkännande, ingå samarbetsarrangemang med tullmyndigheter och andra behöriga myndigheter i tredjeländer samt med internationella organisationer. Dessa samarbetsarrangemang får omfatta gemensam verksamhet och utbyte av bästa praxis.

2. De samarbetsarrangemang som avses i punkt 1 ska begränsas till uppgifterna för EU:s tullbyrå och får inte skapa rättsliga skyldigheter för unionen eller medlemsstaterna.

3. EU:s tullbyrå ska informera medlemsstaternas tullmyndigheter om de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1.

Artikel 271

Bilaterala avtal med tredjeländer

1. Om en medlemsstat inleder förhandlingar med ett tredjeland om ingående av ett bilateralt avtal om genomförande av tullagstiftning ska den utan oskäligt dröjsmål anmäla det utkast till avtal som den avser att underteckna till kommissionen.

2. Den berörda medlemsstaten ska, innan den ingår eller ändrar bilaterala avtal om gemensamma gränsövergångsställen med ett angränsande tredjeland, rådfråga kommissionen om huruvida detta avtal är förenligt med unionsrätten. Om kommissionen anser att avtalet är oförenligt med unionsrätten ska den underrätta den berörda medlemsstaten. Denna medlemsstat ska vidta alla lämpliga åtgärder för att inom rimlig tid ändra avtalet så att det blir förenligt med unionsrätten.

3. Medlemsstaterna ska senast den 21 september 2027 underrätta kommissionen om sina befintliga bilaterala avtal.

Artikel 272

Utbyte av data med tredjeländer

1. Kommissionen, tullmyndigheterna och EU:s tullbyrå får, i enlighet med tillämplig unionsrätt, utbyta och dela data som behandlas i enlighet med denna förordning med tullmyndigheterna och andra myndigheter i tredjeländer i syfte att samarbeta i tullfrågor, inbegripet genom systematiska och automatiserade utbyten, om

a) ett internationellt avtal som ingåtts mellan unionen och det eller de berörda tredjeländerna föreskriver ett sådant utbyte,

b) unionsrättsakter på områdena för tullfrågor, den gemensamma handelspolitiken eller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller annan unionslagstiftning tillämpad av tullmyndigheterna föreskriver ett sådant utbyte, eller

c) ett bilateralt avtal som ingåtts eller upprätthålls i enlighet med förfarandet och villkoren i punkterna 6–9 mellan en medlemsstat och ett tredjeland förskriver ett sådant utbyte.

2. När tullmyndigheter eller EU:s tullbyrå utbyter data med tullmyndigheter och andra myndigheter i tredjeländer ska de informera kommissionen om detta utbyte.

3. Det utbyte som avses i punkt 1 i denna artikel ska

a) säkerställa att överföring av personuppgifter sker i överensstämmelse med kapitel V i förordning (EU) 2016/679, beroende på vad som är tillämpligt,

b) säkerställa uppgifternas konfidentialitet i enlighet med denna förordning, och

c) säkerställa att utbytet av data sker via lämpliga säkra kommunikationsmedel.

4. Det utbyte av data som avses i punkt 1 får särskilt avse följande kategorier av data:

a) Dataelement som ingår i beslut som fattats av tullmyndigheterna eller liknande beslut som fattats i tredjeländer och som avser bindande besked, status som godkänd ekonomisk aktör, status som betrodd näringsidkare, tullvärde, varors tullstatus eller särskilda förfaranden.

b) Dataelement som ingår i deklarationer, underrättelser, anmälningar och meddelanden, bevis på varors tullstatus samt i styrkande handlingar, eller som på annat sätt tillhandahålls eller tillgängliggörs för medlemsstaternas tullmyndigheter, för kommissionen eller för tredjeländers tullmyndigheter, eller som utfärdats av dessa myndigheter.

c) Data om risker som identifierats, upptäckter som gjorts och resultat som erhållits av medlemsstaternas tullmyndigheter eller kommissionen, å ena sidan, och tredjeländers tullmyndigheter, å andra sidan, i samband med riskanalyser och kontroller.

5. Det utbyte som avses i punkt 1 i denna artikel påverkar inte det informationsutbyte som sker i enlighet med bestämmelserna om ömsesidigt administrativt bistånd i avtal mellan unionen och tredjeländer eller förordning (EG) nr 515/97.

6. En medlemsstat får ges befogenhet att inleda förhandlingar med ett tredjeland i syfte att ingå ett bilateralt avtal om informationsutbyte enligt punkt 1 i enlighet med de allmänna förfaranden och villkor som fastställs i en delegerad akt antagen i enlighet med punkt 8.

När ett avtal om informationsutbyte som avses i punkt 1 mellan unionen och ett visst tredjeland träder i kraft ska det avtalet ha företräde framför relevanta delar av befintliga bilaterala avtal, som inte längre får tillämpas.

7. Medlemsstaterna ska anmäla sina befintliga bilaterala avtal om utbyte av tullrelaterad information till kommissionen när denna förordning träder i kraft. Om kommissionen anser att ett avtal är oförenligt med unionsrätten ska den underrätta den berörda medlemsstaten. Medlemsstaten ska vidta alla lämpliga åtgärder för att inom en rimlig tid som fastställs av kommissionen ändra avtalet så att det blir förenligt med unionsrätten.

8. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa de villkor och förfaranden i enlighet med vilka en medlemsstat kan ges befogenhet att inleda förhandlingar enligt punkt 6. Dessa villkor ska inbegripa ett krav på att den berörda medlemsstaten ska underrätta kommissionen, EU:s tullbyrå och alla andra medlemsstater om sin avsikt att ingå ett sådant bilateralt avtal. Kommissionen ska bedöma dess inverkan på unionsrätten och på framtida förhandlingar på unionsnivå. Den delegerade akten ska också innehålla bestämmelser om övervakning av genomförandet av dessa avtal.

9. Kommissionen får inom 60 dagar från det att den mottagit den underrättelse som avses i punkt 8 i denna artikel anta en genomförandeakt som ger den berörda medlemsstaten befogenhet att ingå det berörda bilaterala avtalet. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 283.2.

När det finns vederbörligen motiverade tvingande skäl till skyndsamhet rörandesådan befogenhet som är relaterade till behovet att snabbt möjliggöra det begärda informationsutbytet, ska kommissionen anta en omedelbart tillämplig genomförandeakt i enlighet med det förfarande som avses i artikel 283.5.

Kommissionen ska inom samma period informera den berörda medlemsstaten om den beslutar att inte anta en genomförandeakt enligt denna punkt.

AVDELNING XIV

ÖVERTRÄDELSER AV TULLAGSTIFTNINGEN OCH ICKE-STRAFFRÄTTSLIGA SANKTIONER

Artikel 273

Innehåll och allmänna bestämmelser

1. I denna avdelning fastställs en minimiförteckning över överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga påföljder för dessa överträdelser.

Medlemsstaterna ska i sin nationella rätt fastställa överträdelser av tullagstiftningen och icke-straffrättsliga sanktioner som är tillämpliga på dessa överträdelser, i enlighet med denna avdelning.

2. Denna avdelning hindrar inte att medlemsstaterna föreskriver ytterligare överträdelser av tullagstiftningen eller vidtar strängare åtgärder vid överträdelser av tullagstiftningen.

3. Sanktionerna för överträdelser av tullagstiftningen ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

4. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla de bestämmelser i sin nationella rätt som de antar enligt denna avdelning senast den 19 mars 2028 samt utan dröjsmål anmäla eventuella ändringar som berör dessa bestämmelser till kommissionen.

Artikel 274

Överträdelser av tullagstiftningen

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 224, 273 och 275 ska medlemsstaterna säkerställa att åtminstone följande överträdelser av tullagstiftningen blir föremål för sanktioner som fastställs i deras nationella rätt:

a) Underlåtenhet av innehavaren av ett tullbeslut att fullgöra de skyldigheter som följer av det beslutet.

b) Underlåtenhet att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla eller tillgängliggöra fullständiga och riktiga data för tullmyndigheterna i enlighet med tullagstiftningen.

c) Underlåtenhet att fullgöra den bokföringsskyldighet som föreskrivs i tullagstiftningen.

d) Underlåtenhet att följa reglerna om undandragande av varor från tullövervakning.

e) Underlåtenhet att fullgöra de skyldigheter som rör tullförfaranden.

f) Underlåtenhet att fullgöra en importörs skyldigheter enligt artikel 27.2.

g) Underlåtenhet att fullgöra en exportörs skyldigheter enligt artikel 28.1.

2. Punkt 1 påverkar inte medlemsstaternas rätt att föreskriva ytterligare agerande, handlingar eller underlåtenhet som utgör överträdelser av tullagstiftningen.

Artikel 275

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska, när de fattar beslut om typen av sanktion och om sanktionens stränghet, säkerställa att vederbörlig hänsyn tas till följande:

a) Huruvida överträdelsen av tullagstiftningen begicks uppsåtligen eller av oaktsamhet.

b) Art, allvar, upprepning och varaktighet hos överträdelsen av tullagstiftningen.

c) Den inverkan som överträdelsen av tullagstiftningen har på unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen och andra skydds- och säkerhetsintressen.

d) Graden av samarbete med tullmyndigheten för att avhjälpa överträdelsen av tullagstiftningen och mildra dess eventuella negativa effekter.

e) Andra eventuella förmildrande eller försvårande omständigheter i ärendet, i enlighet med nationell rätt.

2. Sanktionerna ska ha någon eller några av följande former:

a) En penningavgift som tas ut av tullmyndigheterna eller, när så är lämpligt, en sanktion som åläggs av de behöriga tullmyndigheterna genom ett förlikningsförfarande som tillämpas i stället för en straffrättslig sanktion.

b) Återkallelse, tillfällig indragning eller ändring av ett tillstånd som innehas av den berörda personen.

c) Förverkande av de varor som är inblandade i överträdelsen av tullagstiftningen.

d) En varning.

e) En annan sanktion.

3. Alla icke-straffrättsliga sanktioner för överträdelser av tullagstiftningen som åläggs av tullmyndigheterna ska registreras med angivande av överträdelsens art och beloppet för eventuella penningavgifter eller identifiering av eventuella andra icke-straffrättsliga sanktioner som ålagts för den överträdelsen. Denna information ska tillgängliggöras för EU:s tullbyrå via EU:s tulldatacentral.

4. Senast den 21 september 2032 ska kommissionen, i samråd med EU:s tullbyrå, utvärdera tillämpningen av denna artikel och bedöma om penningavgifterna åläggs effektivt i medlemsstaterna utan att det leder till någon snedvridning av den inre marknaden, eller om det finns ett behov av att fastställa harmoniserade penningavgifter för överträdelser. På grundval av denna utvärdering kan kommissionen om så är lämpligt lägga fram ett lagstiftningsförslag för Europaparlamentet och rådet i syfte att ändra denna förordning.

Artikel 276

Sanktioner för systematisk bristande efterlevnad vid distansförsäljning

1. Om tullmyndigheterna, i samband med övergång till fri omsättning för varor som säljs vid distansförsäljning, fastställer att samma ekonomiska aktör systematiskt underlåter att fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 274.1 ska detta betraktas som en systematisk överträdelse. Medlemsstaterna ska säkerställa att den sanktion som åläggs för en systematisk överträdelse åtminstone utgörs av penningavgifter på minst 1 % och upp till 4 % av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna.

2. Vid tillämpning av denna artikel ska den ekonomiska aktörens underlåtenhet anses vara systematisk om resultaten av ett betydande antal tullkontroller inom en kalendermånad visar bristande efterlevnad i ett tillräckligt representativt antal fall.

3. I händelse av en systematisk överträdelse enligt punkt 1 ska de behöriga myndigheterna också tillfälligt dra in, återkalla eller upphäva varje status som godkänd ekonomisk aktör eller betrodd näringsidkare eller motsvarande underlättande åtgärd som enligt denna förordning beviljats den ekonomiska aktör som begått överträdelsen.

4. Om tullmyndigheter inom sex månader från det att en sanktion enligt punkt 1 har ålagts fastställer att det förekommer ytterligare en systematisk överträdelse från samma ekonomiska aktör ska de sanktioner som åläggs för den överträdelsen utgöras av åtminstone penningavgifter på minst 3 % och upp till 6 % av det totala värdet av de varor som importerats till unionen av den ekonomiska aktören under de föregående tolv månaderna.

5. Om tullmyndigheter inom sex månader från det att en sanktion enligt punkt 4 i denna artikel har ålagts fastställer att det förekommer ytterligare en systematisk överträdelse från samma ekonomiska aktör ska sanktionen för en sådan ytterligare systematisk överträdelse utgöras av åtminstone en av de sanktioner som avses i den punkten. I relevanta fall och med beaktande av hur allvarlig en sådan ytterligare systematisk överträdelse är får åtkomsten till den ekonomiska aktörens onlinegränssnitt tillfälligt begränsas. För detta ändamål ska den behöriga tullmyndigheten utan oskäligt dröjsmål översända informationen om överträdelsen till de berörda myndigheterna. Dessutom ska åtgärder vidtas i enlighet med artikel 77.5 första stycket a.

6. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att komplettera denna förordning genom att fastställa det betydande antal tullkontroller, med beaktande av den relevanta distansförsäljningens volym och inverkan, och tröskelvärdet för det antal fall baserat på överträdelsens allvar, som anses vara tillräckligt representativt för att fastställa systematisk underlåtenhet enligt punkt 2 i den här artikeln.

Artikel 277

Klassificering av ekonomiska högriskaktörer

1. Om en sanktion åläggs enligt artikel 276 ska den berörda importören vid distansförsäljning klassificeras som en ekonomisk högriskaktör i EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 55.2.

2. Klassificering som ekonomisk högriskaktör ska beaktas vid

a) tullriskhantering i enlighet med artikel 55, och

b) inrättande och genomförande av gemensamma prioriterade kontrollområden och gemensamma riskkriterier och standarder i enlighet med artiklarna 56, 57 och 58.

Artikel 278

Samarbete mellan medlemsstater

1. Om en överträdelse av tullagstiftningen omfattas av fler än en medlemsstats jurisdiktion ska dessa medlemsstaters behöriga myndigheter samarbeta i enlighet med tillämplig rätt.

2. EU:s tullbyrå får stödja och underlätta samarbetet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter för de ändamål som avses i punkt 1.

AVDELNING XV

SLUTBESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Mätning av tullunionens prestation

Artikel 279

Bedömning och rapportering

1. Kommissionen ska minst en gång om året bedöma och utvärdera tullunionens prestation. Detta inbegriper mätning av den tullverksamhet som utförs av tullmyndigheterna i medlemsstaterna och om möjligt i kandidatländer, såväl på nationell nivå som på lokal nivå. Sådana mätningar kan göras med hjälp av befintliga verktyg som kommissionen och medlemsstaterna utvecklat för detta ändamål.

2. Medlemsstaterna och EU:s tullbyrå ska bistå kommissionen i den uppgift som avses i punkt 1. De ska särskilt lämna data till EU:s tullbyrå med information som rör såväl nationell nivå som lokal nivå. Dessa data ska göra det möjligt att ta fram prestationsindikatorer för insats, aktivitet och resultat.

På grundval av dessa data och annan tillgänglig information ska EU:s tullbyrå identifiera hur tullverksamheten, och de resurser som avsatts för denna verksamhet, stöder uppnåendet av tullunionens strategiska mål och prioriteringar och bidrar till tullmyndigheternas uppdrag enligt artikel 2. EU:s tullbyrå ska i synnerhet, i samarbete med tullmyndigheterna, utarbeta utkast till årsrapporter och andra typer av dokument i syfte att identifiera viktiga trender, styrkor, svagheter, luckor och potentiella risker samt lämna rekommendationer om förbättringar till kommissionen. Dessa utkast till årsrapporter ska innehålla information om hur statusen som godkänd ekonomisk aktör, och statusen som betrodd näringsidkare i enlighet med artikel 31, fungerar.

3. EU:s tullbyrå ska lämna in de utkast till årsrapporter som avses i punkt 2 andra stycket till kommissionen för godkännande och översändande till medlemsstaterna för kännedom.

4. Senast den 21 september 2027 ska kommissionen bedöma hur den unionshanteringsavgift som avses i artikel 20.2 fungerar, inbegripet dess inverkan på distansförsäljningens funktion. Kommissionen ska lägga fram denna bedömning för Europaparlamentet och rådet.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar de data som medlemsstaterna ska tillhandahålla i enlighet med punkt 2 första stycket i denna artikel, samt deras konfidentialitetsnivå och utformningen av prestationsmätningen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 283.4.

KAPITEL 2

Övervakning, utvärdering och rapportering

Artikel 280

Övervakning

Kommissionen ska regelbundet övervaka genomförandet av denna förordning, med beaktande av bland annat information och analyser som är relevanta för övervakningsändamål och som tullmyndigheterna och EU:s tullbyrå tillhandahåller eller gör tillgängliga i EU:s tulldatacentral.

Artikel 281

Utvärdering och rapportering

1. Kommissionen ska före den 31 december 2027 lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av den centraliserade klarering som avses i artikel 91. Den icke-konfidentiella delen av denna rapport ska göras tillgänglig för allmänheten. Vid behov får kommissionen lägga fram ett lagstiftningsförslag för Europaparlamentet och rådet i syfte att säkerställa en rättvis fördelning av medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter i samband med bedömningen av och ansvaret för tullskulden vid import.

2. Senast den 21 september 2031, och därefter vart femte år, ska kommissionen genomföra en utvärdering av denna förordning mot bakgrund av dess mål och lägga fram en rapport om detta för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Rapporten ska innehålla följande:

a) En översikt över läget när det gäller genomförandet av denna förordning.

b) En bedömning av denna förordnings ändamålsenlighet, effektivitet, enhetlighet, relevans och mervärde för unionen, särskilt när det gäller de mål som avses i artikel 2.

c) En översikt över fördelningen av unionens och medlemsstaternas kostnader för genomförandet av denna förordning.

3. På begäran av kommissionen och i enlighet med kapitel 1 ska medlemsstaterna tillhandahålla den information om genomförandet av denna förordning som är nödvändig för utarbetandet av den rapport som avses i punkt 1 i denna artikel och som inte är tillgänglig i EU:s tulldatacentral.

4. Senast den 31 december 2031 ska kommissionen lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet där den särskilt bedömer följande:

a) Effektiviteten i den tullövervakning av betrodda näringsidkare som utförs av etableringsmedlemsstatens tullmyndigheter och i tillämpningen av de bestämmelser som reglerar platsen för uppkomst av tullskuld.

b) Effektiviteten i tullövervakningen av andra ekonomiska aktörer än betrodda näringsidkare.

c) De möjliga konsekvenserna av de ändringar som avses i punkt 5.

5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 282 för att ändra artiklarna 6.2 och 193.1 b, c och d, genom att stryka eller ändra de undantag som föreskrivs där, om så är lämpligt mot bakgrund av den rapport som avses i punkt 4 i den här artikeln.

KAPITEL 3

Delegering av befogenhet och kommittéförfarande

Artikel 282

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 4, 6.6, 8.8, 8.9, 9.9, 12.6, 16.13, 20.10, 26.6, 29.10, 33.8, 38.5, 41.11, 43.7, 49, 71.4, 73.3, 74.8, 77.10, 78.7, 79.4, 80.3, 81.4, 83.3, 84.6, 89.4, 91.7, 92.5, 94.4, 97.11, 98.3, 99.3, 101.11, 103.5, 104.8, 105.4, 106.3, 107.2, 108.8, 109.4, 111.7, 114.7, 116.7, 117.12, 118.3, 119.3, 121.5, 125.10, 128.3, 129.5, 130.2, 131.2, 132.3, 133.5, 135.4, 139.3, 140.6, 142.5, 145.4, 153.3, 156.8, 158.5, 160.2, 161.5, 169.3, 171.9, 178.2, 180.5, 191.4, 192.8, 193.5, 194.9, 197.3, 199.4, 200.4, 203.3, 205.8, 210.4, 214.5, 216.5, 217.9, 217.10, 223.8, 272.8, 276.6 och 281.5 ska ges till kommissionen.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 4, 6.6, 8.8, 8.9, 9.9, 12.6, 16.13, 20.10, 26.6, 29.10, 33.8, 38.5, 41.11, 43.7, 49, 71.4, 73.3, 74.8, 77.10, 78.7 79.4, 80.3, 81.4, 83.3, 84.6, 89.4, 91.7, 92.5, 94.4, 97.11, 98.3, 99.3, 101.11, 103.5, 104.8, 105.4, 106.3, 107.2, 108.8, 109.4, 111.7, 114.7, 116.7, 117.12, 118.3, 119.3, 121.5, 125.10, 128.3, 129.5, 130.2, 131.2, 132.3, 133.5, 135.4, 139.3, 140.6, 142.5, 145.4, 153.3, 156.8, 158.5, 160.2, 161.5, 169.3, 171.9, 178.2, 180.5, 191.4, 192.8, 193.5, 194.9, 197.3, 199.4, 200.4, 203.3, 205.8, 210.4, 214.5, 216.5, 217.9, 217.10, 223.8, 272.8, 276.6 och 281.5 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 4, 6.6, 8.8, 8.9, 9.9, 12.6, 16.13, 20.10, 26.6, 29.10, 33.8, 38.5, 41.11, 43.7, 49, 71.4, 73.3, 74.8, 77.10, 78.7 79.4, 80.3, 81.4, 83.3, 84.6, 89.4, 91.7, 92.5, 94.4, 97.11, 98.3, 99.3, 101.11, 103.5, 104.8, 105.4, 106.3, 107.2, 108.8, 109.4, 111.7, 114.7, 116.7, 117.12, 118.3, 119.3, 121.5, 125.10, 128.3, 129.5, 130.2, 131.2, 132.3, 133.5, 135.4, 139.3, 140.6, 142.5, 145.4, 153.3, 156.8, 158.5, 160.2, 161.5, 169.3, 171.9, 178.2, 180.5, 191.4, 192.8, 193.5, 194.9, 197.3, 199.4, 200.4, 203.3, 205.8, 210.4, 214.5, 216.5, 217.9, 217.10, 223.8, 272.8, 276.6 eller 281.5 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

7. Genom undantag från punkt 6 i denna artikel ska den första delegerade akt som antas enligt artikel 20.10 träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på 30 dagar från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända.

Artikel 283

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av tullkodexkommittén. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011, jämförd med artikel 4 i den förordningen, tillämpas.

4. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

5. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011, jämförd med artikel 5 i den förordningen, tillämpas.

6. Om tullkodexkommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande och det hänvisas till denna punkt, ska det förfarandet avslutas utan resultat endast om kommitténs ordförande, inom tidsfristen för att avge yttrandet, så beslutar.

KAPITEL 4

Slutbestämmelser

Artikel 284

Upphävande

1. Förordning (EU) nr 952/2013 upphör att gälla.

Befintliga delegerade akter och genomförandeakter som antagits enligt förordning (EU) nr 952/2013 eller som antagits enligt rättsakter som ersatts av den förordningen eller av tidigare versioner av den förordningen ska dock fortsätta att gälla tills de upphävs genom delegerade akter eller genomförandeakter som antas av kommissionen enligt den här förordningen.

Hänvisningar till förordning (EU) nr 952/2013 ska anses som hänvisningar till den här förordningen och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilagan till den här förordningen.

2. Från och med den 1 juli 2028 ska

a) hänvisningar till tulldeklarationen anses omfatta tillhandahållande av de data som är nödvändiga för att hänföra varor till ett tullförfarande med hjälp av EU:s tulldatacentral, allt efter omständigheterna,

b) hänvisningar till deklaranten anses omfatta fraktföraren, importören, exportören eller innehavaren av transiteringsförfarandet, allt efter omständigheterna.

Artikel 285

Övergångsbestämmelser i samband med inrättandet av EU:s tulldatacentral

1. Till och med den 30 juni 2028 ska alla varor som är avsedda att hänföras till ett tullförfarande omfattas av en tulldeklaration som är lämplig för det förfarandet.

2. Från och med den 1 juli 2028 ska importörer vid distansförsäljning och personer som har valt att använda IOSS-ordningen, i syfte att hänföra varor till tullagerförfarandet i ett tullager för distansförsäljning eller till förfarandet för övergång till fri omsättning, tillhandahålla eller tillgängliggöra data med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 74. För att möjliggöra detta ska funktionerna hos EU:s tulldatacentral vara fullt operativa senast den 1 juni 2028.

3. Till och med den 28 februari 2031 ska andra importörer än de personer som avses i punkt 2, exportörer och innehavare av transiteringsförfarandet, i syfte att hänföra varor till ett tullförfarande, inge en tulldeklaration som är lämplig för det förfarandet.

4. Från och med den 1 mars 2031 får importörer, exportörer och innehavare av transiteringsförfarandet, i syfte att hänföra varor till ett tullförfarande, inge en tulldeklaration eller tillhandahålla eller tillgängliggöra relevant information som är lämplig för det relevanta förfarandet med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 74.

5. Från och med den 1 mars 2034 ska importörer, exportörer och innehavare av transiteringsförfarandet, i syfte att hänföra varor till ett tullförfarande, tillhandahålla eller tillgängliggöra information som är lämplig för det relevanta förfarandet med hjälp av EU:s tulldatacentral i enlighet med artikel 74.

6. De funktioner hos EU:s tulldatacentral som fastställs i artikel 38 ska vara fullt operativa senast den 1 februari 2034.

7. I händelse av exceptionella omständigheter där en relevant funktion hos EU:s tulldatacentral inte är operativ inom de tidsfrister som fastställs i denna förordning ska kommissionen tillhandahålla en övergångslösning i samordning med medlemsstaterna inom samma tidsfrister. Övergångslösningen ska gälla i högst sex månader efter utgången av de tidsfrister som fastställs i denna förordning. Kommissionen ska säkerställa att den relevanta funktionen hos EU:s tulldatacentral är operativ innan övergångslösningen har löpt ut.

Artikel 286

Datum för antagande av vissa delegerade akter och genomförandeakter

1. Kommissionen ska för första gången anta följande akter inom följande tidsfrister:

a) En delegerad akt som fastställer det belopp för unionshanteringsavgiften som avses i artikel 20.2 och 20.3 enligt befogenheten i artikel 20.10, senast den 29 september 2026.

b) En delegerad akt enligt artikel 276.6, senast den 1 mars 2028.

2. Kommissionen ska anta

a) de delegerade akter och genomförandeakter som avses i artiklarna 38.5, 38.6 och 49 och som är nödvändiga för tillämpningen av artikel 285.2, senast den 1 juli 2027,

b) de delegerade akter och genomförandeakter som avses i artiklarna 38.5, 38.6 och 49 och som är nödvändiga för tillämpningen av artikel 285.4, senast den 1 mars 2029,

c) de delegerade akter och genomförandeakter som avses i artiklarna 38.5, 38.6 och 49 och som är nödvändiga för tillämpningen av artikel 285.5, senast den 31 januari 2033.

Artikel 287

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Denna förordning ska tillämpas från och med den 21 september 2027.

3. Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska följande bestämmelser tillämpas från och med den dag då denna förordning träder i kraft:

a) Artikel 5.15, 5.16, 5.44 och 5.78.

b) Artikel 20, utom punkterna 1, 2 och 4.

c) Artiklarna 35–39 och 51.

d) Artikel 41.10.

e) Artikel 85.2.

f) Artiklarna 175 och 179.4.

g) Artikel 180.

h) Artiklarna 229, 230, 231, 234–244 och 255–265.

i) Artikel 268.9.

j) Artikel 272.7.

k) Alla bestämmelser i denna förordning som ger kommissionen befogenhet att anta delegerade akter och genomförandeakter samt artiklarna 282 och 283.

4. Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska artikel 20.2 tillämpas från och med tio dagar efter ikraftträdandet av den delegerade akt som antas enligt artikel 20.10.

5. Genom undantag från punkt 2 i denna artikel ska följande bestämmelser tillämpas från och med den 1 juli 2028:

a) Artiklarna 20.4, 74, 75, 109.3 b, 145, 183.2 c, 191.2 och 223.1 m.

b) Artikel 41, utom punkt 10, och artiklarna 42–45.

c) Artikel 78.

d) Artiklarna 205.5, 205.6 och 208.2.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 16 september 2026.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	T. BYRNE
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA

JÄMFÖRELSETABELL

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Avdelning I	Avdelning I
Artikel 1.1	Artikel 1.1
Artikel 1.2	Artikel 1.3
Artikel 1.3	Artikel 1.4
Artikel 2	Artikel 4
Artikel 3	Artikel 2
Artikel 4	Artikel 3
Artikel 5.1	Artikel 5.1
Artikel 5.2	Artikel 5.2
Artikel 5.3	Artikel 5.27
Artikel 5.4	Artikel 5.5
Artikel 5.5	Artikel 5.6
Artikel 5.6	Artikel 5.20
Artikel 5.7	Artikel 5.23
Artikel 5.8	Artikel 5.12
Artikel 5.9	Artikel 5.49
Artikel 5.10	Artikel 5.50

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 5.11	Artikel 5.51
Artikel 5.12	Artikel 5.52
Artikel 5.13	Artikel 5.55
Artikel 5.14	Artikel 5.56
Artikel 5.15	Artikel 5.54
Artikel 5.16	Artikel 5.11
Artikel 5.17	Artikel 5.59
Artikel 5.18	Artikel 5.67
Artikel 5.19	Artikel 5.68
Artikel 5.20	Artikel 5.69
Artikel 5.21	Artikel 5.70
Artikel 5.22	Artikel 5.45
Artikel 5.23	Artikel 5.46
Artikel 5.24	Artikel 5.47
Artikel 5.25	Artikel 5.25
Artikel 5.26	Artikel 5.48
Artikel 5.27	Artikel 5.26
Artikel 5.28	Artikel 5.71
Artikel 5.29	Artikel 5.72
Artikel 5.30	Artikel 5.62

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 5.31	Artikel 5.7
Artikel 5.32	Artikel 5.8
Artikel 5.33	Artikel 5.53
Artikel 5.34	Artikel 5.32
Artikel 5.35	—
Artikel 5.36	Artikel 5.4
Artikel 5.37	Artikel 5.63
Artikel 5.38	Artikel 5.65
Artikel 5.39	Artikel 5.10
Artikel 5.40	Artikel 5.33
Artikel 5.41	Artikel 5.73
Artikel 6.1	Artiklarna 9, 74.1, 77.4, 81.1, 108.4, 125.8
Artikel 6.2	Artikel 49
Artikel 6.3	Artiklarna 74.6, 81.2, 81.4
Artikel 6.4	Artikel 53
Artikel 7 a	Artikel 49
Artikel 7 b och c	—
Artikel 8.1	—
Artikel 8.2	Artikel 53
Artikel 9.1	Artikel 26.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 9.2	Artikel 26.3
Artikel 9.3	Artikel 26.4
Artikel 9.4	Artikel 26.5
Artikel 10 a	Artikel 26.6 b
Artikel 10 b	Artikel 26.6 c
Artikel 10 c	Artikel 26.6 d
Artikel 11	Artikel 26.7
Artikel 12.1	Artikel 23.1
Artikel 12.2	Artikel 272.1
Artikel 12.3	Artikel 23.4
Artikel 13	Artikel 24
Artikel 14	Artikel 25
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—
Artikel 18.1	Artikel 33.1
Artikel 18.2	Artikel 33.4
Artikel 18.3 första meningen	—
Artikel 18.3 andra meningen	Artikel 33.7 a
Artikel 18.4	—

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 19.1	Artikel 34.1
Artikel 19.2 första stycket	Artikel 34.2
Artikel 19.2 andra stycket	—
Artikel 19.3	Artikel 34.3
Artikel 20 a	Artikel 33.8
Artikel 20 b	—
Artikel 21	—
Artikel 22.1 första och andra styckena	Artikel 8.1
Artikel 22.1 tredje stycket	Artikel 6.1 a
Artikel 22.2	Artikel 8.2 första och andra styckena
Artikel 22.3	Artikel 8.3 första, andra och tredje styckena
Artikel 22.4	Artikel 8.4
Artikel 22.5	Artikel 8.5
Artikel 22.6	Artikel 8.6
Artikel 22.7	Artikel 8.7
Artikel 23.1	Artikel 9.1
Artikel 23.2	Artikel 9.2
Artikel 23.3	Artikel 9.7 första meningen
Artikel 23.4 a	Artikel 9.8
Artikel 23.4 b	Artikel 12.2

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 23.5	Artikel 9.4
Artikel 24 a	Artikel 6.6
Artikel 24 b	Artikel 8.8 b
Artikel 24 c	Artikel 8.8 c
Artikel 24 d	Artikel 8.8 d
Artikel 24 e	Artikel 8.8 e
Artikel 24 f	Artikel 8.8 f
Artikel 24 g	Artikel 8.8 g
Artikel 24 h	Artikel 9.9 b
Artikel 25 a	Artikel 8.10 a
Artikel 25 b	Artikel 8.10 b
Artikel 25 c	Artikel 9.9 a
Artikel 26	Artikel 10
Artikel 27	Artikel 11
Artikel 28.1	Artikel 12.1
Artikel 28.2	Artikel 12.3
Artikel 28.3	Artikel 12.4
Artikel 28.4	Artikel 12.5
Artikel 29	Artikel 13
Artikel 30	Artikel 14

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 31 a	Artikel 12.6 a
Artikel 31 b	Artikel 12.6 b
Artikel 32	Artikel 11.4
Artikel 33	Artikel 15
Artikel 34.1	Artikel 16.1
Artikel 34.2	Artikel 16.2
Artikel 34.3	Artikel 16.4
Artikel 34.4	Artikel 16.5
Artikel 34.5	Artikel 16.6
Artikel 34.6	Artikel 16.7
Artikel 34.7 a	Artikel 16.8
Artikel 34.7 b	—
Artikel 34.8 a	Artikel 16.9
Artikel 34.8 b	—
Artikel 34.9	Artikel 16.10
Artikel 34.10	Artikel 16.11
Artikel 34.11	Artikel 16.12 första stycket
Artikel 35	—
Artikel 36	
Artikel 37.1 a	Artikel 16.14 a

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 37.1 b	Artikel 16.14 b
Artikel 37.1 c och d	—
Artikel 37.2 a	Artikel 16.12
Artikel 37.2 b	—
Artikel 38.1 första stycket	Artikel 29.1
Artikel 38.1 andra stycket	Artikel 29.2
Artikel 38.2	Artikel 29.2
Artikel 38.3	Artikel 29.3
Artikel 38.4	Artikel 29.5
Artikel 38.5	Artikel 29.6
Artikel 38.6	Artikel 29.7
Artikel 38.7	Artikel 29.8
Artikel 39 a	Artikel 30.1 a
Artikel 39 b	Artikel 30.1 b i
Artikel 39 c	Artikel 30.1 c
Artikel 39 d	Artikel 30.1 d
Artikel 39 e	Artikel 30.1 e
Artikel 40 a	Artikel 29.10 a
Artikel 40 b	Artikel 29.10 b
Artikel 40 c	Artikel 29.10 b

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 41	Artikel 30.2
Artikel 42.1	Artikel 273.1 andra stycket och artikel 273.3
Artikel 42.2 a	Artikel 275.2 a
Artikel 42.2 b	Artikel 275.2 b
Artikel 42.3	Artikel 273.4
Artikel 43	Artikel 17
Artikel 44	Artikel 18
Artikel 45	Artikel 19
Artikel 46.1 första stycket	Artikel 63.1
Artikel 46.1 andra stycket	Artikel 63.2
Artikel 46.2	Artikel 55.1
Artikel 46.3	—
Artikel 46.4 första stycket	Artikel 55.2
Artikel 46.4 andra stycket	Artikel 55.3
Artikel 46.5	—
Artikel 46.6	Artikel 59.2
Artikel 46.7	Artikel 59.1
Artikel 46.8	Artikel 5.41
Artikel 47.1	Artikel 63.3
Artikel 47.2	Artikel 268.2

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 48 första stycket	Artikel 68.1 a, b och c
Artikel 48 andra stycket	Artikel 68.2
Artikel 49.1	Artikel 70.1
Artikel 49.1	Artikel 70.2
Artikel 50.1 första och andra styckena	Artikel 62.1
Artikel 50.1 tredje stycket	Artikel 62.2
Artikel 50.2	Artikel 70.3
Artikel 51.1	Artikel 76.6
Artikel 51.2 första stycket	Artikel 76.7
Artikel 51.2 andra stycket	Artikel 76.8
Artikel 52.1	Artikel 20.1
Artikel 52.2	Artikel 20.9
Artikel 53.1	Artikel 21.1
Artikel 53.2	Artikel 21.2
Artikel 54	Artikel 21.3
Artikel 55	Artikel 22
Avdelning II	Avdelning IX
Artikel 56.1	Artikel 166.1
Artikel 56.2	Artikel 166.2
Artikel 56.3	Artikel 166.3

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 56.4	Artikel 166.4
Artikel 56.5	Artikel 166.5
Artikel 57.1	Artikel 167.1
Artikel 57.2	Artikel 167.2
Artikel 57.3	Artikel 167.3
Artikel 57.4	Artikel 167.4
Artikel 58.1	Artikel 166.6
Artikel 58.2	Artikel 167.4
Artikel 59	Artikel 168
Artikel 60.1	Artikel 169.1
Artikel 60.2	Artikel 169.2
Artikel 61.1	Artikel 170.1
Artikel 61.2	Artikel 170.2
Artikel 61.3	Artikel 170.3
Artikel 62	Artikel 169.3
Artikel 63	Artikel 170.4
Artikel 64.1	Artikel 171.1
Artikel 64.2	Artikel 171.2
Artikel 64.3	Artikel 171.9
Artikel 64.4	Artikel 171.3

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 64.5	Artikel 171.4
Artikel 64.6 första och andra styckena	Artikel 171.5
Artikel 64.6 tredje stycket	Artikel 171.6
Artikel 64.6 fjärde stycket	Artikel 171.7
Artikel 64.6 femte stycket	Artikel 171.8
Artikel 65	Artikel 171.9
Artikel 66	Artikel 171.10
Artikel 67	Artikel 172 första stycket
Artikel 68	Artikel 172
Artikel 69	Artikel 173
Artikel 70	Artikel 174
Artikel 71	Artikel 176
Artikel 72	Artikel 177
Artikel 73	Artikel 178.1
Artikel 74.1	Artikel 179.1
Artikel 74.2	Artikel 179.2
Artikel 74.3	Artikel 179.3
Artikel 75	Artikel 178.2
Artikel 76	Artikel 181
Avdelning III	Avdelning X

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 77.1	Artikel 183.1, 183.2 a
Artikel 77.2	Artikel 183.2 b
Artikel 77.3	Artikel 183.3, 183.4
Artikel 78	Artikel 184
Artikel 79.1	Artikel 185.1
Artikel 79.2	Artikel 185.2
Artikel 79.3	Artikel 185.3
Artikel 79.4 första stycket	Artikel 185.4
Artikel 79.4 andra stycket	Artikel 185.5
Artikel 80	Artikel 186
Artikel 81.1	Artikel 187.1, 187.2 a
Artikel 81.2	Artikel 187.2 b
Artikel 81.3 första stycket	Artikel 187.3
Artikel 81.3 andra stycket	Artikel 187.4
Artikel 82	Artikel 188
Artikel 83.1	Artikel 189.1
Artikel 83.2	Artikel 189.2 första stycket
Artikel 83.3	Artikel 189.3
Artikel 84	Artikel 190
Artikel 85.1	Artikel 191.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 85.2	Artikel 191.3
Artikel 86.1	Artikel 192.1
Artikel 86.2	Artikel 192.2
Artikel 86.3	Artikel 192.3
Artikel 86.4	Artikel 192.5
Artikel 86.5	Artikel 192.6
Artikel 86.6	Artikel 192.7
Artikel 87.1	Artikel 193.1
Artikel 87.2	Artikel 193.2
Artikel 87.3	Artikel 193.3
Artikel 87.4	Artikel 193.4
Artikel 88 a	Artiklarna 191.4, 192.8
Artikel 88 b	Artikel 192.8
Artikel 88 c	Artikel 193.5
Artikel 89.1	Artikel 194.1
Artikel 89.2	Artikel 194.2
Artikel 89.3	Artikel 194.3
Artikel 89.4	Artikel 194.4
Artikel 89.5	Artikel 194.5
Artikel 89.6	Artikel 194.6

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 89.7	Artikel 194.7 a
Artikel 89.8 a	Artikel 194.7 b
Artikel 89.8 b	Artikel 194.7 c
Artikel 89.8 c	Artikel 194.7 d
Artikel 89.8 d	Artikel 194.7 e
Artikel 89.9	Artikel 194.8
Artikel 90	Artikel 195
Artikel 91	Artikel 196
Artikel 92.1	Artikel 197.1
Artikel 92.2	Artikel 197.2
Artikel 93	Artikel 198
Artikel 94.1	Artikel 199.1
Artikel 94.2	Artikel 199.2
Artikel 94.3	Artikel 199.3
Artikel 95.1	Artikel 200.1
Artikel 95.2	Artikel 200.2
Artikel 95.3	Artikel 200.3
Artikel 95.4	Artikel 200.3
Artikel 96.1	Artikel 201.1
Artikel 96.2	Artikel 201.2

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 97	Artikel 202
Artikel 98.1	Artikel 203.1
Artikel 98.2	Artikel 203.2
Artikel 99 a	Artikel 194.9
Artikel 99 b	Artiklarna 197.3, 199.4
Artikel 99 c	Artikel 200.4
Artikel 99 d	Artikel 203.3
Artikel 100.1 a	Artikel 200.5
Artikel 100.1 b	Artiklarna 194.10, 199.5, 203.4
Artikel 100.1 c	Artikel 201.3
Artikel 100.2	Artikel 201.3
Artikel 101	Artikel 204
Artikel 102.1 första stycket	Artikel 205.1
Artikel 102.1 andra stycket	Artikel 205.3
Artikel 102.2	Artikel 205.2
Artikel 102.3	Artikel 205.4
Artikel 102.4	Artikel 205.7
Artikel 103	Artikel 206
Artikel 104	Artikel 207
Artikel 105.1 första stycket	Artikel 208.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 105.1 andra stycket	—
Artikel 105.2	Artikel 208.4
Artikel 105.3	Artikel 208.5
Artikel 105.4	Artikel 208.6
Artikel 105.5	Artikel 208.7
Artikel 105.6	Artikel 208.8 första stycket
Artikel 106	Artikel 205.8 a
Artikels 107	Artikel 209
Artikel 108.1	Artikel 210.1
Artikel 108.2	Artikel 210.2
Artikel 108.3	Artikel 210.3
Artikel 109	Artikel 211
Artikel 110	Artikel 212.1
Artikel 111	Artikel 213
Artikel 112.1	Artikel 214.1
Artikel 112.2	Artikel 214.2
Artikel 112.3	Artikel 214.3
Artikel 112.4	Artikel 214.4
Artikel 113	Artikel 215

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 114.1	Artikel 216.1
Artikel 114.2	Artikel 216.2
Artikel 114.3	Artikel 216.3
Artikel 114.4	Artikel 216.4
Artikel 115	Artikel 210.4
Artikel 116.1 första stycket a	Artikel 217.1 a
Artikel 116.1 första stycket b	Artikel 217.1 b
Artikel 116.1 första stycket c	Artikel 217.1 c
Artikel 116.1 första stycket d	Artikel 217.1 d
Artikel 116.1 andra stycket	Artikel 217.1 e
Artikel 116.2	Artikel 217.2
Artikel 116.3 första stycket	Artikel 217.3
Artikel 116.3 andra stycket	Artikel 217.4
Artikel 116.4	Artikel 217.5
Artikel 116.5	Artikel 217.6
Artikel 116.6	Artikel 217.7
Artikel 116.7	Artikel 217.8
Artikel 117	Artikel 218
Artikel 118.1 första stycket	Artikel 219.1 a

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 118.1 andra stycket	Artikel 219.3
Artikel 118.2	Artikel 219.1 b och c
Artikel 118.3	Artikel 219.2
Artikel 118.4	Artikel 219.1 c
Artikel 119	Artikel 220
Artikel 120	Artikel 221
Artikel 121.1	Artikel 222.1
Artikel 121.2	Artikel 222.2
Artikel 121.3	Artikel 222.3
Artikel 121.4	Artikel 222.4
Artikel 122	Artikel 217.10
Artikel 123.1 a	Artikel 217.11
Artikel 123.1 b	Artikel 222.5
Artikel 123.2	Artikel 217.12
Artikel 124.1 a	Artikel 223.1 a
Artikel 124.1 b	Artikel 223.1 b
Artikel 124.1 c	Artikel 223.1 c
Artikel 124.1 d	Artikel 223.1 d
Artikel 124.1 e	Artikel 223.1 e

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 124.1 f	Artikel 223.1 f
Artikel 124.1 g	Artikel 223.1 g
Artikel 124.1 h	Artikel 223.1 h
Artikel 124.1 i	Artikel 223.1 i
Artikel 124.1 j	Artikel 223.1 j
Artikel 124.1 k	Artikel 223.1 k
Artikel 124.2	Artikel 223.2
Artikel 124.3	Artikel 223.3
Artikel 124.4	Artikel 223.4
Artikel 124.5	Artikel 223.5
Artikel 124.6	Artikel 223.6
Artikel 124.7	Artikel 223.7
Artikel 125	Artikel 224
Artikel 126	Artikel 223.8
Avdelning IV	Avdelning VI
Artikel 127.1	Artikel 97.1
Artikel 127.2 a	Artikel 97.10 a
Artikel 127.2 b	Artikel 97.10 e
Artikel 127.3 första stycket	Artikel 97.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 127.3 andra stycket	Artikel 97.13
Artikel 127.4 första stycket	Artikel 97.1
Artikel 127.4 andra stycket a	Artikel 97.4
Artikel 127.4 andra stycket b	Artikel 97.13
Artikel 127.5	Artikel 97.3 och 97.8
Artikel 127.6	Artikel 97.7
Artikel 127.7	Artikel 97.13
Artikel 127.8	Artikel 97.13
Artikel 128	Artikel 98.1 och 98.5
Artikel 129.1 första stycket	Artikel 99.1
Artikel 129.1 andra stycket a	Artikel 99.2 b
Artikel 129.1 andra stycket b	Artikel 99.2 c
Artikel 129.1 andra stycket c	Artikel 97.13
Artikel 129.2	Artikel 100.1
Artikel 130	Artikel 97.13
Artikel 131 a	—
Artikel 131 b	Artikel 97.11 c
Artikel 131 c	Artikel 97.11 d
Artikel 132 a	Artikel 97.12

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 132 b	Artikel 97.12
Artikel 132 c	Artikel 98.3
Artikel 132 d	Artikel 99.4
Artikel 132 e	Artikel 100.3
Artikel 133.1 första stycket	Artikel 101.1
Artikel 133.1 andra stycket	Artikel 101.13
Artikel 133.2	Artikel 101.7
Artikel 134.1 första stycket	Artikel 54.1 och 54.2
Artikel 134.1 andra stycket	Artikel 54.3–54.7
Artikel 134.1 tredje stycket	Artikel 54.3 b
Artikel 134.1 fjärde stycket	Artikel 54.3 a
Artikel 134.2	Artikel 54.8
Artikel 135.1	Artikel 102.1
Artikel 135.2	Artikel 102.2
Artikel 135.3	Artikel 97.13
Artikel 135.4	Artikel 102.5
Artikel 135.5	Artikel 102.6
Artikel 135.6	Artikel 102.7
Artikel 136.1	Artikel 97.10 b

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 136.2	Artikel 97.10 c
Artikel 136.3	Artiklarna 97.10 d, 101.8 b, 103.4
Artikel 137.1	Artikel 102.3
Artikel 137.2	Artikel 102.3
Artikel 137.3	Artikel 102.4
Artikel 138 a	Artikel 101.12
Artikel 138 b	—
Artikel 139.1–139.6	Artikel 103.1
Artikel 139.7	Artikel 103.3
Artikel 140.1	Artikel 101.9, 101.10 och 101.13
Artikel 140.2	Artikel 65.1
Artikel 141	—
Artikel 142	Artikel 103.5
Artikel 143	Artikel 103.6
Artikel 144	Artikel 104.1
Artikel 145.1	Artikel 105.1
Artikel 145.2	Artikel 105.1
Artikel 145.3	Artikel 105.2
Artikel 145.4	—

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 145.5	—
Artikel 145.6	—
Artikel 145.7	Artikel 64
Artikel 145.8	—
Artikel 145.9	Artikel 105.3 a
Artikel 145.10	—
Artikel 145.11	—
Artikel 146.1 första stycket	Artikel 106.1
Artikel 146.1 andra stycket a	Artikel 106.2 a
Artikel 146.1 andra stycket b	Artikel 106.2 b
Artikel 146.2	Artikel 107.1
Artikel 147.1	Artikel 104.3
Artikel 147.2	Artikel 104.4 b
Artikel 147.3	Artikel 104.4 a
Artikel 147.4	Artikel 104.7
Artikel 148.1	Artikel 108.1
Artikel 148.2	Artikel 108.2
Artikel 148.3	Artikel 108.3
Artikel 148.4 första och andra styckena	Artikel 108.4

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 148.4 tredje stycket	Artikel 108.5
Artikel 148.5	Artikel 108.6
Artikel 148.6	Artikel 108.7
Artikel 149	Artikel 104.5
Artikel 150	—
Artikel 151 a	Artikel 104.8
Artikel 151 b	Artikel 108.8 a
Artikel 151 c	Artikel 108.8 c
Artikel 152 a	Artikel 105.5
Artikel 152 b	Artikel 106.4
Artikel 152 c	Artikel 107.3
Artikel 152 d	Artikel 108.9
Avdelning V	Avdelning V
Artikel 153.1	Artikel 71.1
Artikel 153.2	Artikel 71.2
Artikel 153.3	Artikel 71.3
Artikel 154	Artikel 72
Artikel 155.1	Artikel 73.1
Artikel 155.2	Artikel 73.2
Artikel 156 a	Artikel 71.4 a

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 156 b	Artikel 71.4 b
Artikel 156 c	Artikel 71.4 c
Artikel 156 d	Artikel 73.3
Artikel 157	Artikel 71.5
Artikel 158.1	—
Artikel 158.2	Artikel 81.2
Artikel 158.3	Artikel 54.5 och 54.6
Artikel 159.1	Artikel 7.1
Artikel 159.2	Artikel 7.2
Artikel 159.3	Artikel 81.3
Artikel 160	Artikel 81.4
Artikel 161 a	Artikel 81.5 b
Artikel 161 b	Artikel 81.5 a
Artikel 162	Artikel 82.1
Artikel 163.1 första stycket	Artikel 76.2
Artikel 163.1 andra stycket	Artikel 76.3
Artikel 163.2	Artikel 76.4
Artikel 163.3	Artikel 76.5
Artikel 164	—
Artikel 165 a	Artikel 82.2

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 165 b	—
Artikel 166.1	Artikel 83.1
Artikel 166.1	Artikel 83.2
Artikel 167.1	Artikel 84.1
Artikel 167.2	Artikel 84.2
Artikel 167.3	Artikel 84.3
Artikel 167.4	Artikel 84.4
Artikel 167.5	Artikel 84.5
Artikel 168 a	Artikel 83.3
Artikel 168 b	Artikel 84.6 a
Artikel 168 c	Artikel 84.6 b
Artikel 168 d	Artikel 84.6 c
Artikel 169 a	Artikel 83.4
Artikel 169 b	Artikel 84.7
Artikel 170.1	Artikel 85.1
Artikel 170.2	Artikel 85.3
Artikel 170.3	Artikel 85.4
Artikel 170.4	—
Artikel 171	Artikel 86.1
Artikel 172.1	Artikel 87.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 172.2	Artikel 87.2
Artikel 173.1	Artikel 88.1
Artikel 173.2	Artikel 88.2
Artikel 173.3	Artikel 88.3
Artikel 174.1	Artikel 89.1
Artikel 174.2	Artikel 89.3
Artikel 175	Artikel 89.4
Artikel 176 a	Artikel 86.2
Artikel 176 b	Artikel 87.3
Artikel 176 c	Artikel 88.4
Artikel 177.1	Artikel 90.1
Artikel 177.2	Artikel 90.2 b
Artikel 178	—
Artikel 179.1	Artikel 91.1
Artikel 179.2	Artikel 91.2
Artikel 179.3	Artikel 91.3
Artikel 179.4	Artikel 91.4
Artikel 179.5	Artikel 91.5
Artikel 179.6	Artikel 91.6
Artikel 180	Artikel 91.7

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 181 a	Artikel 91.8
Artikel 181 b	Artikel 92.6
Artikel 182.1	Artikel 92.1
Artikel 182.2	Artikel 92.2
Artikel 182.3	Artikel 92.3
Artikel 182.4	Artikel 92.4
Artikel 183	Artikel 92.5
Artikel 184	Artikel 92.6
Artikel 185	—
Artikel 186	—
Artikel 187	—
Artikel 188 a	Artikel 64.1 a
Artikel 188 b	Artikel 64.1 b och c
Artikel 188 c	Artikel 64.1 d
Artikel 188 d	Artikel 64.1 e
Artikel 189.1	Artikel 65.2
Artikel 189.2	Artikel 65.3
Artikel 189.3	Artikel 65.4
Artikel 190.1	Artikel 65.5 första och andra styckena

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 190.2	—
Artikel 191.1	Artikel 66.1
Artikel 191.2	Artikel 66.3
Artikel 191.3	Artikel 66.2
Artikel 192.1	Artikel 67.1
Artikel 192.1	Artikel 67.2
Artikel 193	Artiklarna 64.2, 65.6, 66.5
Artikel 194.1	Artikel 77.1, 77.3
Artikel 194.2	—
Artikel 195	—
Artikel 196	—
Artikel 197	Artikel 95.1
Artikel 198.1	Artikel 94.1
Artikel 198.2	Artikel 94.2
Artikel 198.3	Artikel 94.3
Artikel 199	Artikel 96.1
Artikel 200 a	Artikel 95.3
Artikel 200 b	Artikel 94.5
Artikel 200 c	Artikel 96.2

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Avdelning VI	Avdelning VI (del)
Artikel 201.1	Artikel 109.1
Artikel 201.2	Artikel 109.3 c och e
Artikel 201.3	Artikel 109.2
Artikel 202	Artikel 110
Artikel 203.1	Artikel 111.1
Artikel 203.2	Artikel 111.2
Artikel 203.3	Artikel 111.3
Artikel 203.4	Artikel 111.4
Artikel 203.5	Artikel 111.5
Artikel 203.6	Artikel 111.6
Artikel 204	—
Artikel 205.1	Artikel 112.1
Artikel 205.2	Artikel 112.3
Artikel 205.3	Artikel 112.4
Artikel 206 a	Artikel 111.7
Artikel 206 b	—
Artikel 207	Artikel 111.8
Artikel 208.1	Artikel 113.1

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 208.2	Artikel 113.2
Artikel 209	Artikel 113.3
Avdelning VII	Avdelning VIII
Artikel 210	Artikel 124
Artikel 211.1	Artikel 125.1 och 125.3
Artikel 211.2	Artikel 126
Artikel 211.3	Artikel 125.4 första stycket a, b, c, e och f
Artikel 211.4	Artikel 125.4 första stycket d och g, artikel 125.12
Artikel 211.5 och 211.6	Artikel 125.5–125.9
Artikel 212 a	Artikel 125.10 a
Artikel 212 b	Artikel 125.10 b
Artikel 212 c	Artikel 125.10 c, d och e
Artikel 213	Artikel 125.11 b
Artikel 214.1	Artikel 128.1
Artikel 214.2	Artikel 128.2
Artikel 215.1	Artikel 129.1
Artikel 215.2	Artikel 129.2
Artikel 215.3	Artikel 129.3

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 215.4	Artikel 129.4
Artikel 216	Artikel 129.5
Artikel 217	Artikel 129.6
Artikel 218	Artikel 130.1
Artikel 219	Artikel 131.1
Artikel 220	Artikel 132.1
Artikel 221 a	Artikel 131.2
Artikel 221 b	Artikel 132.3
Artikel 222 a	Artikel 130.3
Artikel 222 b	Artikel 131.3
Artikel 223.1	Artikel 133.1
Artikel 223.2	Artikel 133.2
Artikel 223.3	Artikel 133.3
Artikel 223.4	Artikel 133.4
Artikel 224	Artikel 133.5
Artikel 225	Artikel 133.6
Artikel 226.1	Artikel 135.1
Artikel 226.2	Artikel 135.2
Artikel 226.3	Artikel 135.3

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 227.1	Artikel 136.1
Artikel 227.2	Artikel 136.2
Artikel 228	Artikel 137
Artikel 229	Artikel 138
Artikel 230	Artikel 139.1
Artikel 231	Artiklarna 135.4, 139.3
Artikel 232	Artiklarna 135.5, 136.3
Artikel 233.1	Artikel 140.1
Artikel 233.2	Artikel 140.2
Artikel 233.3	Artikel 140.3
Artikel 233.4	Artikel 140.4
Artikel 234.1	Artikel 141.1
Artikel 234.2	Artikel 141.2
Artikel 235	Artikel 140.6 a
Artikel 236	Artiklarna 140.7, 141.3
Artikel 237.1	Artikel 142.1
Artikel 237.2	Artikel 142.3
Artikel 237.3	Artikel 142.4
Artikel 238	Artikel 238.1, 238.2 a

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 239	Artikel 142.6
Artikel 240	Artikel 144
Artikel 241	Artikel 146
Artikel 242	Artikel 147
Artikel 243	Artikel 148
Artikel 244	Artikel 149
Artikel 245	Artiklarna 102.1, 102.2, 102.4, 103
Artikel 246.1	Artikel 142.4
Artikel 246.2	Artikel 152.1
Artikel 247	Artikel 150
Artikel 248	Artikel 151
Artikel 249	Artikel 152.2
Artikel 250.1	Artikel 153.1
Artikel 250.2	Artikel 153.2
Artikel 251	Artikel 154
Artikel 252	Artikel 155
Artikel 253 a och b	Artikel 153.3 a och c
Artikel 254	Artikel 156

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 255	Artikel 157
Artikel 256	Artikel 158
Artikel 257	Artikel 159
Artikel 258	Artikel 160
Artikel 259	Artikel 161
Artikel 260	Artikel 162
Artikel 260a	Artikel 163
Artikel 261	Artikel 164
Artikel 262	Artikel 165
Avdelning VIII	Avdelning VII
Artikel 263.1	Artikel 117.1
Artikel 263.2	Artikel 117.9
Artikel 263.3	Artikel 117.14
Artikel 263.4	Artikel 117.2
Artikel 264	Artikel 118.1
Artikel 265 a och b	Artikel 117.12 b och c
Artikel 266	Artikel 118.3
Artikel 267.1	Artiklarna 54.5, 118.2 d

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 267.2	Artikel 122
Artikel 267.3	Artikel 114.2 och 114.3
Artikel 267.4	Artikel 117.11 och 117.14
Artikel 268	Artikel 114.8
Artikel 269.1	Artikel 114.1
Artikel 269.2	Artikel 114.4
Artikel 269.3	Artikel 114.5
Artikel 270.1	Artikel 116.1
Artikel 270.2	Artikel 116.3
Artikel 270.3	Artikel 116.4
Artikel 271	Artikel 117.14
Artikel 272.1	Artiklarna 119, 117.14
Artikel 272.2	Artiklarna 120, 117.14
Artikel 273 a	Artikel 117.13 och 117.14
Artikel 273 b	Artiklarna 119.4, 117.14
Artikel 273.c	Artiklarna 120.3, 117.14
Artikel 274	Artiklarna 116.5, 116.6, 117.14
Artikel 275	Artiklarna 116.6, 117.14
Artikel 276	Artikel 116.8

Förordning (EU) nr 952/2013	Denna förordning
Artikel 277	Artikel 115
Avdelning IX	Avdelning XV (del)
Artikel 278	—
Artikel 278a	—
Artikel 279	—
Artikel 280	—
Artikel 281	—
Artikel 282	—
Artikel 283	—
Artikel 284	Artikel 282
Artikel 285	Artikel 283
Artikel 286	Artikel 284
Artikel 287	Artikel 287.1
Artikel 288	Artikel 287.2–287.5